NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

DIANA GABALDON

YABANCI # 6

KAR VE KÜL

KISIM I

epsilon®

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

DIANA GABALDON

YABANCI # 6

KAR VE KÜL

KISIM I

Epsilon®

KAR VE KÜL

KAR VE KÜL

Orijinal Adı: A Breath of Snow and Ashes
Yazarı: Diana Gabaldon
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Mert Doğruer
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme ve Kapak Uygulama: Nurhan Seyrekbasan

1. Baskı: Ağustos 2014

ISBN: 978-9944-82-901-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2005 Diana Gabaldon

Türkçe Yayım Hakkı: Nurcihan Kesim Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul
Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax : (0212) 482 99 78
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KAR VE KÜL

-

Diana Gabaldon

KISIM I

Çeviri:
Mert Doğruer

Epsilon®

GİRİŞ

Zaman, insanların Tanrı hakkında söylediklerinin birçoğuna uyar.

Öncelikle, ezeli ve sonsuz bir varlıktır. Gücü her şeye yeter - ne de olsa hiçbir şey zamana dayanamaz, değil mi? Ne dağlar, ne ordular…

Elbette, zaman bunun dışında her şeyi iyileştirir de. Herhangi bir şeye yeterince zaman verdiğinizde hallolur: bütün acılar yok olur, bütün zorluklar silinir, bütün kayıplar telafi edilir.

Küller küllere, toprak toprağa karışır. Unutma: topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin.

Eğer Zaman biraz olsun Tanrı'ya benzeyen bir şeyse, o halde Hafıza'nın da Şeytan olması gerektiğini düşünüyorum.

BÖLÜM 1
SAVAŞ SÖYLENTİLERİ

1. Bölünen Bir Konuşma

Onları önce köpek sezdi. O karanlıkta, Ian Murray kasığının yanında Rollo'nun kafasının yükseldiğini, kulaklarının dikeldiğini görmekten çok hissetti. Bir elini köpeğin boynuna koydu ve oradaki tüylerin gerginlikle dikleştiğini hissetti.

Birbirleriyle oldukça uyumlu olduklarından, bilinçli bir şekilde düşünmedi bile. "Adamlar." Öteki elini de bıçağına götürüp hareketsiz kaldı. Dinledi.

Orman sessizdi. Şafağa saatler vardı ve hava bir kilisedeki kadar sakindi, yerdeki sis tıpkı tütsü dumanı gibi yavaşça yükseliyordu. Dinlenmek için yere devrilmiş, devasa bir lale ağacının gövdesinin üstüne yatmıştı. Tespih böceklerinin verdiği rahatsızlığı toprağın rutubetine tercih etmişti. Elini köpeğin üstünde tuttu, bekledi.

Rollo hırlıyordu. Hayvanın çıkardığı boğuk, sürekli sesi Ian zar zor duyuyor ama kolaylıkla hissedebiliyordu. Köpeğin ses tellerinin oluşturduğu titreşim kolundan yukarı çıkıyor, vücudundaki bütün sinirleri harekete geçiriyordu. Hiç uyumamıştı -artık geceleri nadiren uyuyordu- sessizce durup gökyüzüne bakmış ve Tanrı'yla her zamanki anlaşmasına kafa yormuştu. Sessizlik Rollo'nun hareketliliğiyle bozulmuştu. Ian yavaşça doğruldu ve bacaklarını çürük kütüğün yanlarından sarkıttı, kalbi artık daha hızlı çarpıyordu.

Rollo'nun dikkatli hali değişmedi ama kocaman kafası görülmeyen bir şeyi takip ederek hareket etti. Ay ışığından mahrum bir geceydi; Ian ağaçların belli belirsiz siluetlerini ve gecenin hareketli gölgelerini görebiliyordu ama görünürde başka bir şey yoktu.

Sonra onları duydu. Yürüme sesleri. Pek yakından gelmiyordu ama gitgide yaklaşıyordu. Ayağa kalktı ve ağaç reçinesiyle dolu siyah bir göledi andıran zemine ayak bastı. Dilini şaklatır şaklatmaz Rollo hırlamayı bıraktı ve tıpkı kurt babası gibi sessizce onu takip etti.

Ian'ın dinlendiği yer bir av yolunu görüyordu ancak yolda yürüyen adamlar avlanmıyorlardı.

Beyaz adamlar. İşte bu garipti, hem de fazlasıyla. Onları göremiyordu ama gerek de yoktu; çıkardıkları sesler bunu apaçık belli ediyordu. Seyahat halindeki yerliler sessiz hareket etmezlerdi, Ian'ın yanlarında yaşadığı İskoçyalılar'ın çoğu ise ormanlık alanlarda hayalet kadar sessizce

dolanabiliyorlardı - hislerinden herhangi şüphe duymuyordu. Metal onları ele veriyordu. Atların koşumlarının şıngırtısını, düğmelerin birbirlerine çarpış seslerini, kemer tokalarını ve silah namlularını duyabiliyordu.

Çok kalabalıklar. Çok yaklaşmışlardı, kokularını alabiliyordu. Gözleri kapalı bir şekilde biraz ileriye doğru eğildi, ona ipucu verebilecek kokuları daha iyi alabilmeye çalıştı.

Hayvan postları taşıyorlardı; Rollo'yu muhtemelen uyarmış olan kurumuş kan ve soğuk kürk kokusunu alabiliyordu artık. Ama gelenler büyük ihtimalle avcı değillerdi, sayıca çok fazlalardı. Avcılar bir-iki kişilik gruplar halinde gezerlerdi.

Fakir ve kirli adamlar. Avcılıkla ilgileri yok. Bu mevsimde avlananlara rastlamak kolaydı fakat bu adamlar açlık kokuyorlardı. Ayrıca kötü bir içkinin kokusu da üstlerine sinmişti.

İyice yaklaşmışlardı, onun olduğu yere neredeyse üç metre kadar yakınlardı. Rollo hafif bir homurtu çıkardı ve Ian elini bir kez daha köpeğin boynuna koydu ama adamların çıkardığı sesler köpeğin homurtusunu bastırmıştı. Ian geçen adamların sayısını duyduğu ayak seslerinden, mataraların ve mermi kutularının tıkırtılarından, acıdan ve yorgunluklarından dolayı çıkardıkları iniltilerden anlamaya çalıştı.

Yirmi üç adam olduğuna karar verdi, yanlarında bir de yük katırı vardı - hatta iki tane. Dolu eyer sepetlerinin ve aksi nefes alışverişlerinin gürültüsü çok belirgindi. Bu sesler ancak yaptığı işten şikâyet eden katırlardan gelirdi.

Adamlar onların orada olduklarını asla anlayamazlardı ama havadaki tuhaf bir esinti Rollo'nun kokusunu katırlara taşıdı. Kulakları sağır edici bir anırtı geceyi yardı ve önündeki orman çarpışma ve korku dolu bağırışların oluşturduğu bir karmaşayla çalkalandı. Tüfekler ardında patladığında Ian koşmaya başlamıştı bile.

"A Dhia!"[1] Bir şey kafasına çarptı ve paldır küldür yere düştü. Öldürülmüş müydü?

1Gal. Aman Tanrım! (Ç.N.)

Hayır. Rollo endişeli bir şekilde burnunu kulağına soktu. Kafasının içinde bir kovan dolusu arı vızıldıyormuş gibi bir ses vardı, gözlerinin önünde parlak ışık huzmeleri gördü.

"Koş! Kaç!" dedi nefes nefese, köpeği ittirerek. "Git buradan! Haydi!" Köpek tereddüt etti, boğazının derinlerinden bir sızlanma sesi yükseldi.

Göremiyordu ama o büyük gövdesiyle saldırmaya karar verip döndüğünü, tekrar vazgeçtiğini hissetti.

"Kaç!" Elleri ve dizleri üzerinde doğrulmayı başardı ve köpek sonunda emre itaat edip eğitildiği üzere koşmaya başladı.

Ayağa kalkmayı başarabilse bile kaçabilmesi için zaman yoktu. Yüzüstü düştü, elleri ve ayakları ölü yapraklarla dolu toprağa saplandı. Var gücüyle hareket etmeye çalıştı, daha da derine gizlendi.

Kürek kemiklerinin arasına bir ayak indi, darbenin etkisiyle çıkan ses yaprakların arasında etkisini yitirdi. Adamlar o kadar çok ses çıkarıyorlardı ki duymaları mümkün değildi. Sırtına basan her kimse farkına varmamıştı. Adam panikle üstünde koşarken onun çürük bir kütük olduğundan şüphe duymamıştı.

Tüfek sesleri kesildi. Bağrışmalarsa devam etti ve Ian buna anlam veremedi. Soğuk toprak yanaklarını kaplamıştı, ölü yaprakların kokusu burnundaydı; dümdüz, yüzüstü yattığını biliyordu ama sanki çok sarhoşmuş ve dünya onun etrafında yavaşça dönüyormuş gibi hissediyordu. Başı artık aldığı darbenin ilk acısını atlatmıştı ve fazla acımıyordu fakat kafasını kaldırabileceğini sanmıyordu.

Aklına oracıkta ölürse kimsenin bilmeyeceği düşüncesi geldi. Annesinin merak edeceğini, ona ne olduğunu sürekli düşüneceğini fark etti.

Sesler zayıfladı ve daha düzenli bir hal aldı. Hâlâ feryat eden birisi vardı ama emir verir gibi bir vurguya sahipti. Gidiyorlardı. Yavaşça aklına geldi: onlara seslenebilirdi. Eğer beyaz olduğunu görürlerse ona yardım edebilirlerdi. Etmeyebilirlerdi de.

Sessiz kaldı. Ölüyor olabilirdi ya da olmayabilirdi. Ölüyorsa ona yardım etmeleri olanaksızdı. Ölmüyorsa da yardıma ihtiyacı yoktu.

Eh, bunu ben istedim, değil mi? diye düşündü, Tanrı'yla olan konuşmasına devam ederek. Sanki lale ağacının gövdesinin üstüne yatıp tepesindeki cennetin derinliklerine bakıyormuşçasına sakindi. *Bir işaret, demiştim. Fakat elini bu kadar çabuk tutacağını pek tahmin etmemiştim.*

2. Hollandalı’nın Kulübesi

Mart 1773

Kulübenin orada olduğunu kimse bilmiyordu, ta ki Kenny Lindsay dereye doğru giderken alevleri fark edene kadar.

“Hiç görmeyebilirdim de,” dedi, belki de altıncı defa. “İyi ki karanlık basıyordu. Gündüz olsa hiç fark edemezdim, hiç.” Titreyen elini yüzüne götürdü, gözlerini hâlâ ormanın kıyısında yan yana yatan cesetlerden alamıyordu. “Bunu vahşiler mi yapmış Mac Dubh? Kafa derileri yüzülmemiş gerçi- ”

“Hayır.” Jamie is lekeli mendilini küçük, mavi gözlü bir kıza kibarca uzattı. “Hiçbiri yaralanmamış. Onları ortaya çıkardığında dediğin kadarını gördüğünden emin misin?”

Lindsay kafasını iki yana salladı, gözlerini kapadı ve şiddetle titredi. Akşamüstüydü, serin bir bahar günüydü ama orada bulunanların hepsi terliyordu.

“Bakmadım,” diye yanıt verdi.

Benim ellerim buz gibiydi; incelediğim ölü kadının lastiğimsi elleri kadar uyuşuk ve hissizlerdi. Bir günden daha uzun bir süredir ölülerdi; ölü katılığı geçmişti, artık yumuşak ve esneklerdi ama dağın soğuk havası onları şimdiye kadar çürümenin kötü etkilerinden korumuştu.

Nefes alışverişim hâlâ zayıftı; havada yanık kokusunun verdiği bir sertlik vardı. Yanmış küçük kulübenin üstünden ara ara buhar bulutları yükseliyordu. Gözümün kenarıyla, Roger’ın yanındaki bir kütüğe tekme attığını, sonra da eğilip yerden bir şey aldığını gördüm.

Kenny güneşin doğmasına uzun saatler kala kapımızı yumruklamış ve bizi sıcak yataklarımızdan kaldırmıştı. Yardım etmek için artık çok geç olduğunu bilmemize rağmen hemen gelmiştik. Fraser Tepesi’ndeki çiftçilerden bazıları da oraya gelmişlerdi; Kenny’nin kardeşi Evan, Fergus ve Ronnie Sinclair’la birlikte ağaçların altında duruyordu. Alçak sesle ve Galce bir şeyler konuşuyorlardı.

“Onlara ne olduğunu anladın mı Sassenach?” Jamie yanımda çömeldi, yüzüne endişe hâkimdi. “Ağaçların altındakileri diyorum.” Önümdeki cesedi

başıyla gösterdi. “Bu kadını neyin öldürdüğünü anladım.”

Kadının uzun eteği rüzgârda dalgalandı. Eteğin altından uzun, çelimsiz bacakları göründü. Ayaklarında tahta tabanlı, deri ayakkabılar vardı. Uzun elleri iki yanındaydı. Uzun bir kadınmış - Brianna kadar olmasa da, diye düşündüm ve gözlerim içgüdüsel olarak kızımın parlak saçlarını aradı. Açıklığın uzak tarafındaki ağaçların dallarında aşağı yukarı sallanıyorlardı.

Kadının önlüğünü yukarıya kaldırıp başını ve gövdesini örttüm. Elleri kıpkırmızıydı, çok çalışmaktan kemikleri çıkmıştı ve avuç içleri de nasırlıydı. Ama kasıklarının sıkılığından ve vücudunun inceliğinden çıkardığım kadarıyla otuz yaşını geçmemişti - çok daha genç olmalıydı. Güzel olup olmadığını ise kimse bilemezdi.

“Bence yanarak ölmemiş,” dedim. “Baksana, ayakları ve bacaklarında pek hasar yok. Şömineye düşmüş olmalı. Saçları tutuşmuş, sonra alevler geceliğinin omuzlarına sıçramış. Alevlerin ona ulaşmış olması için duvara veya ateşin geldiği yere yakın bir yerde yatıyor olmalı; ondan geçen alevler bütün kulübeyi yakmış gibi.”

Jamie kafasını yavaşça salladı, gözleri hâlâ ölü kadındaydı.

“Evet, mantıklı. Peki onları öldüren neydi Sassenach? Ötekiler de biraz yanmış fakat hiçbiri bu kadar değil. Kulübe yanmaya başlamadan önce ölmüş olmalılar, çünkü hiçbiri dışarı çıkamamış. Acaba ölümcül bir hastalık mı?”

“Sanmıyorum. Ötekilere tekrar bakayım.”

Yavaşça yüzleri elbiselerle kapatılmış cesetlerin yanlarında dolanmaya başladım. Tek tek derme çatma kefenlerini kaldırıp onları inceledim. O günlerde ölümcül sayılabilecek birçok hastalık vardı - antibiyotik diye bir şey yoktu, ağızdan veya rektumdan çıkan sıvıları analiz edecek bir yöntem de yoktu. Yani basit bir ishal vakası yirmi dört saat içinde öldürebilirdi.

Bu tarz vakalara, gördüğümde kolayca tanıyabilecek kadar çok rastlamıştım; tıpkı her doktor gibi ve ben de yirmi yıldır doktorluk yapıyordum. Bu yüzyılda, ara ara, kendi yüzyılımda karşılaşamayacağım şeyler görüyordum -özellikle tropikal yerlerden gelen kölelerin taşıdığı berbat parazit hastalıkları- ama bu zavallı ruhların sonunu getiren parazitler değildi. Bildiğim hiçbir hastalık kurbanlarında böyle izler bırakmazdı.

Tüm cesetler -yanmış kadın, daha yaşlı bir kadın ve üç çocuk- yanan evin duvarlarının içinde bulunmuşlardı. Kenny onları çatı çökmeden hemen önce dışarı çıkarmış ve yardım çağırmaya gitmişti. Hepsi yangın başlamadan ölmüştü; hepsi aynı anda ölmüş olmalılardı, o halde kadın şömineye doğru

düştüğünde mi yangın başlamıştı?

Kurbanlar devasa bir alaçamın dallarının altına düzgün bir şekilde dizilmişlerdi. Adamlar yakında bir yandan mezar kazmakla meşgullerdi. Brianna en küçük kızın yanında duruyordu, kafasını eğmişti. Küçük vücudun yanına çömeldim, o da benim karşıma diz çöktü.

“Neden ölmüşler?” diye sordu. “Zehir mi?”

Ona şaşkınlıkla baktım.

“Sanırım. Sen neden öyle düşündün?”

Küçük kızın maviye çalan yüzünü işaret etti. Kızın gözlerini kapatmaya çalışmıştı ama gözleri kapaklarının altında pörtlemişlerdi. Kızın yüzünde bir dehşet ifadesi vardı. Yüz hatları ızdırapla çarpılmıştı, ağzının kenarlarında da kusmuk kalıntıları vardı.

“Kız İzcileri el kitabı,” dedi Brianna. Adamlara göz attı ama kimse bizi duyabilecek kadar yakında değildi. Ağzı titredi, bakışlarını kızın bedeninden kaçırdı. “*Garip mantarları asla yemeyin,”* diye alıntı yaptı. “*Birçok zehirli tür vardır ve onları ayırt etmek uzmanların* işidir. Bunları Roger bulmuş, şuradaki kütüğün yanında bir çember şekilde bitmişler.”

Nemli, etli başlar, soluk kahverengi rengin üstünde beyaz noktalar ve alaçamın gölgesinde neredeyse fosforluymuş gibi görünecek kadar soluk, ince bir gövde. Ölümcüllüklerini gizleyen hoş bir görünüm.

“Zehirli panter mantarı,” dedim, kendi kendime konuşurcasına alçak bir sesle ve sonra birini avucundan nazikçe aldım. “*Agaricus pantherinus*, birisi onlara düzgün bir isim vermeye karar verdiğinde böyle denecek. *Pantherinus*, çünkü çok hızlı öldürürler - panter saldırısı gibi.”

Brianna’nın kolundaki tüylerin diken diken olduğunu görebiliyordum. Yumuşak, kırmızı-altın rengi tüyleri havaya kalkmıştı. Elini çevirdi ve avucundaki diğer mantarları yere bıraktı.

“Aklı başında olan kim zehirli mantar yer ki?” diye sordu, elini eteğine silerken.

“Bilgili olmayan insanlar. Aç insanlar belki de,” diye yumuşak bir cevap verdim. Sonra küçük kızın elini tuttum ve ön kolundaki zarif kemikleri inceledim. Karnı şişmişti, nedeni yanlış beslenme veya ölüm sonrası olaylardan biri olabilirdi - ama kızın köprücük kemikleri oldukça belirgindi. Bütün cesetler cılızdı fakat aşırı zayıf da değillerdi.

Kafamı kaldırdım ve kulübenin üstündeki dağlık alanın oluşturduğu lacivert

gölgelere baktım. Yağmacılık için yılın erken aylarındaydık ama ormanda bolca yiyecek bulunduğu söylenebilirdi - tabii onları bulabilecek olanlar için.

Jamie geldi ve yanıma diz çöktü. Kocaman elini sırtıma koydu. Soğuğa rağmen boynundan aşağı bir ter damlası indi, şakaklarındaki kestane rengi saçlar daha koyuydu.

“Mezar hazır,” dedi kısık sesle, sanki çocuğu korkutmaktan çekinirmiş gibi. “Çocuğu öldüren bunlar mıymış?” Yere dağılmış mantarları kafasıyla işaret etti.

“Sanıyorum ve diğerlerini de. Etrafa baktın mı? Kim olduklarını bilen var mı?”

Kafasını iki yana salladı.

“İngiliz değiller, giysileri bunu gösteriyor. Almanlar kesinlikle Salem’e giderlerdi; bir klana aitlermiş, kendilerine ait bir yer edinme niyetleri de yokmuş gibi duruyor. Belki de Hollandalılar’dır.” Kafasıyla yaşlı kadının ayağındaki oyulmuş ahşap ayakkabıları gösterdi. Uzun süredir giyilmiş gibilerdi, çatlamış ve yıpranmışlardı. “İçeride kitap veya yazma gibi bir şey yok, yangından önce vardıysa bile. İsimleriyle ilgili bir şey bulamadım ama- ”

“Uzun süredir burada değillermiş.” Kalın, çatallı bir ses gelince kafamı kaldırdım. Roger gelmişti; Brianna’nın yanına çöktü ve kulübenin tüten kalıntılarını kafasıyla işaret etti. Yakınlarında bir yere küçük bir bahçe yapılmaya çalışılmıştı ama bitkilerin güdük boyları onların henüz filiz olduklarını gösteriyordu. Kırılgan yapraklarıyla gevşek duruyorlardı ve don yüzünden kararmışlardı. Etrafta ne bir ahır, ne bir hayvandan eser yoktu.

“Yeni göçmüşler,” dedi Roger yumuşak bir sesle. “Aralarında köle yok, ailelermiş. Ev dışı işlere de alışık değillermiş; kadının elleri su toplamış ve yeni yaraları var.” Kendi geniş elini dizinde gezdirdi; avuç içleri tıpkı Jamie’ninkiler gibi nasır tutmuştu, oysa bir zamanlar narin ciltli bir araştırmacıydı. Aldığı disiplin sırasında çektiği acılar aklına geldi.

“Acaba arkalarında birilerini bıraktılar mı? Yani Avrupa’da,” diye mırıldandı Brianna. Küçük kızın alnındaki sarı saçları düzeltti ve mendili tekrar yüzüne örttü. Yutkunurken boğazının hareketini görmüştüm. “Onlara ne olduğunu asla bilemeyecekler.”

“Hayır.” Jamie birden ayağa kalktı. “Tanrı’nın aptalları koruduğunu söylerler ama bence kendisinin bile bazen sabrı tükeniyordur.” Sonra döndü ve Lindsay’yle Sinclair’e bir şey işaret etti.

“Adamı arayın,” dedi Lindsay’ye ve bütün kafalar ona doğru döndü.

“Adam mı?” dedi Roger, sonra da kulübenin kalıntılarına bakınca ne kastedildiğini anladı. “Ah, kulübeyi inşa eden.”

“Kadınlar da yapmış olabilir,” dedi Bree, çenesini kaldırarak.

“Sen yapabilirdin, evet,” dedi Roger, karısına uzun bir bakış atarken ağzının kenarı seğirdi. Brianna Jamie’ye yalnızca renk bakımından benzemiyordu; çoraplı bacakları onu bir metre seksen santim uzunluğuna eriştiriyordu ve babasının endamlı kuvveti onda da mevcuttu.

“Belki de yapabilirlerdi ama onlar yapmamış,” dedi Jamie. Kafasıyla binanın iskeletini işaret etti, birkaç mobilyanın kalıntısı hâlâ oradaydı ama kırılgan haldeydiler. Oraya bakarken akşam esintisi geldi, harabeyi süpürdü ve bir taburenin gölgesi sessizce küllere, islere dönüp yerdeki tozların içine karıştı.

“Ne demek istedin?” diyerek Jamie’nin yanına dikildim, gözlerimi eve çevirmiştim. Kulübeyi oluşturan kütüklerin çoğu etrafa saçılmış olmasına rağmen, harap olmuş duvarların kalıntıları ve yakacaklar hâlâ oldukları yerdeydi; bunlar dışında evin içinde bir şey kalmamıştı.

“Hiç metal yok,” diye yanıt verdi, kararmış şömineyi başıyla göstererek. Orada sıcaktan ikiye bölünmüş bir kazanın kalıntısı yerde duruyordu. İçindekiler buharlaşmıştı. “Çanak yok ve bu kazan da taşınamayacak kadar ağır. Alet yok. Bıçak yok, testere yok. Burayı inşa eden her kimse onda bu aletlerden birkaçının olması gerekiyor.”

Doğru söylüyordu; kütükler soyulmamışlardı ama dipleri ve üzerlerindeki çentikler bunların testere marifetiyle kesildiğini gösteriyordu.

Roger kaşlarını çatarak uzun bir çam dalı aldı ve ortalıkta alet olmadığına emin olmak için küllerle molozların içini deşmeye başladı. Kenny Lindsay ve Sinclair uğraşmadılar; Jamie onlara bir adam aramalarını söylemişti, onlar da hemen o işe koyuldular ve ormanın içine girip gözden kayboldular. Fergus onlarla gitti; Evan Lindsay, kardeşi Murdo ve McGillivrayler ise bir höyük oluşturmak için taş toplama işine başladılar.

“Eğer yanlarında bir adam *varsa*, onları bırakmış mı yani?” diye mırıldandı Brianna, bakışlarını babasının üstünden yan yana yatan cesetlere kaydırırken. “Belki de bu kadın o olmadan hayatta kalamayacaklarını düşünmüştü?”

Yani öyle düşünüp kendisinin ve çocuklarının soğuktan ve açlıktan dolayı acı çekerek ölmesindense bilerek zehirli mantar mı kullanmıştı?

“Adam onları bırakmış ve bütün aletleri yanında mı götürmüş? Tanrım, umarım öyle olmamıştır.” Aklıma bu düşünce gelince istavroz çıkardım.

Dediğini düşündüm ama hemen şüpheye düştüm. “Öyle olsa çıkıp yardım aramazlar mıydı? Yanlarında çocuklar olsa da… karların çoğu eridi.” Artık yalnızca dağların yüksek tepeleri karla kaplıydı. Ayak izleri ve yokuşlar ıslak, kayganlardı ama en az bir aydır yürünebilecek haldeydiler.

“Adamı buldum,” dedi Roger, düşüncelerimi yarıda keserek. Çok sakince konuşmuştu ama duraksayıp boğazını temizledi. “İşte, işte burada.”

Güneş ışığı zayıflamaya başlamıştı ama adamın yüzündeki solgunluğu fark edebilmiştim. Yanan bir duvarın kütüklerinin altında sıkışmış bedeninin kıvrılmış halini gören herkes duraksardı. Siyaha çalan bir renkteki elleri, yangında ölen birçok kişi gibi bir boksörün savunma pozundaki gibi yüz hizasındaydı. Bu cesedin bir erkeğe ait olduğunu anlamak bile çok zordu. Yine de cesedin bir erkeğe ait olduğuna emindim.

Yeni cesedin kimliği hakkındaki iç tartışmam ormanın kenarından gelen bir sesle kesildi.

“Onları bulduk lordum!”

Cesedin başındaki düşünceli kalabalık kafalarını oraya çevirdi. Fergus ormanın kenarında el sallıyordu.

Gerçekten de birden çok kişilerdi. İki adam. Ağaçların gölgelerinin altında uzanmışlardı. Yan yana değillerdi ama birbirlerinden çok uzakta da sayılmazlardı. Evden pek uzaklaşmamışlardı. İkisi de anlayabildiğim kadarıyla, mantar zehirlenmesinden ölmüşlerdi.

“*Bu* Hollandalı değil,” dedi Sinclair, cesetlerden birini incelerken kafasını belki de dördüncü kez iki yana sallayarak.

“Olabilir de,” dedi Fergus şüpheyle. Kesilmiş sol elinin yerinde duran kancanın ucuyla burnunu kaşıdı. “Batı Hint Adaları’ndan gelmiş olabilir, ha?”

Cesetlerden biri gerçekten de siyah bir adamdı. Öteki beyazdı ve ikisi de alelade, gösterişsiz giysiler içindelerdi -gömlekler ve kısa pantolonlar- ve soğuğa rağmen üstlerinde ceket yoktu. Aynı zamanda yalınayaktılar.

“Hayır.” Jamie kafasını iki yana salladı. Ellerini bilinçsiz olarak kendi pantolonuna sürttü, sanki ölüye dokunmuş da ellerini temizlemek ister gibiydi. “Hollandalılar kölelerini Barbuda’da tutuyorlar, evet ama bu ikisi kulübenin içindekilerden daha iyi beslenmişler.” Çenesiyle kadın ve çocuklardan oluşan ceset sırasını gösterdi. “Bu ikisi burada yaşamıyormuş. Ayrıca…” Gözlerinin çıplak ayaklarda sabitlendiğini gördüm.

Ayak bilekleri kirliydi ve oldukça nasırlıydı ama bunlar dışında ayakları

temiz gibi duruyordu. Siyah adamın ayağının altı sarımsı bir pembe tona sahipti, altında herhangi bir toprak izi veya parmakların arasında yaprak, çöp gibi bir şey yoktu. Bu adamlar çamurlu zemin üzerinde yalınayak yürümemişlerdi, orası kesindi.

"Yani belki de daha fazla adam vardı, öyle mi? Bu ikisi ölünce, ötekiler ayakkabılarını aldılar, tabii değerli başka ne eşyaları varsa onları da," diye ekledi Fergus, sonra eliyle önce yanan kulübeyi, sonra adamları ve yolu gösterip, "sonra da kaçtılar," dedi.

"Evet, belki de." Jamie dudaklarını büzdü, bakışları arazinin toprakları üzerinde yavaşça geziyordu - ama yerler ayak izleriyle, sökülmüş çimlerle bozulmuştu ve yer yer yanmış kütük parçaları ve küllerle doluydu. Sanki burada azgın hipopotamlar tepinmişti.

"Keşke genç Ian burada olsaydı. En iyi iz sürücü o; en azından burada neler olduğunu söyleyebilirdi." Başıyla adamların bulunduğu ağaçlık alanı işaret etti. "Burada kaç adam olduğunu, ne yöne gittiklerini…"

Jamie de hiç kötü bir iz sürücü değildi ama aydınlık hızla kayboluyordu; kulübenin içinde bulunduğu açıklığa bile karanlık çöküyordu. Ağaçların altında yoğunlaşıyor ve dağınık toprakların üzerine sinsice dağılıyordu.

Jamie'nin gözleri ufka daldı. Bulut kümeleri arkalarında batan güneşin ışıklarıyla altın rengi ve pembe ışıklar içindeydi. Kafasını iki yana salladı.

"Gömün onları. Sonra da buradan gideceğiz."

Geriye bir gizem kalmıştı. Ölenlerin içinde, yalnızca yanmış adam alevler veya zehir yüzünden ölmemişti. Yanmış bedenini küllerin içinden kaldırıp gömmeye hazırlanırlarken vücudundan bir şey düştü ve düşük, tok bir sesle yere çarptı. Brianna onu yerden aldı ve önlüğünün kenarıyla sildi.

"Sanırım bunu gözden kaçırmışlar," dedi sevimsiz bir tonla, nesneyi kendisinden uzak tutarak. Bu bir bıçaktı. Ahşap sapı tamamen yanmıştı, metal kısım ise sıcakla yamulmuştu.

Kendimi yanmış cesedin kesif kokusuna hazırlayarak bedenin üstüne eğildim ve gövdesini dikkatle yokladım. Ateş birçok şeyi yok ediyor ama çok tuhaf şeyleri de koruyor. Üçgenimsi yara oldukça açık bir şekilde, kaburgalarının ortasında görünüyordu.

"Onu bıçaklamışlar," dedim ve terli ellerimi önlüğüme sildim.

"Onu öldürmüşler," dedi Bree, yüzüme dikkatle bakarak. "Sonra da karısı- " Yerde yatan genç kadına ve yüzünü örten önlüğe baktı. "Kadın mantarlarla

yahni yapmış ve hepsi de yemiş. Çocuklar da.”

Dağlardan gelen kuş sesleri haricinde, açıklık alan sessizdi. Kalbimin, göğüs kafesimde acı vererek attığını duyabiliyordum. İntikam? Ya da sadece ümitsizlik?

“Evet, belki de,” dedi Jamie sessizce. Eğilip adamın üzerine bir kanvas örttü. “Biz kaza olarak bildireceğiz.”

Hollandalı adam ve ailesi aynı mezara konuldu, diğer iki yabancı ise öteki mezara.

Güneş batarken serin bir rüzgâr esmeye başladı; kadını kaldırırlarken yüzünün üstündeki örtü uçuştu. Sinclair dehşetle haykırdı. Cesedi neredeyse düşürüyordu.

Kadının ne yüzünden, ne de saçlarından eser kalmamıştı; ince beli yanmış cesedin ortasında garip bir şekilde daralmıştı. Kafa derisi de tamamen yanmıştı ve geriye kararmış, çok ufak, dişleriyle gülümser gibi görünen bir kafatası kalmıştı.

Cesedi apar topar dar mezara indirdiler. Çocukları ve anneyi de yanına koydular. Brianna’yla benden de cesetlerin üzerine eski İskoç tarzı, yattıkları yeri belli edecek, cesetleri vahşi yaratıklardan koruyacak küçük bir taş mezar yapmamızı istediler. İki yabancı adam içinse daha derme çatma bir yer hazırlandı.

İş sonunda bittiğinde herkes bembeyaz yüzlerle ve sessizce yeni inşa ettiğimiz taş mezarların etrafında toplandı. Roger’ın Brianna’nın yakınında durduğunu, kolunu korumacı bir tavırla onun beline sardığını gördüm. Brianna hafifçe titredi, bunun soğukla ilgisi olmadığını düşündüm. Çocukları Jemmy, orada yatan küçük kızdan bir yaş kadar ufaktı.

“Bir çift laf edecek misin Mac Dubh?” Kenny Lindsay sorgulayan gözlerle Jamie’ye baktı ve örgü başlığını kulaklarını soğuktan korumak için aşağı çekti.

Artık hava neredeyse tamamen kararmıştı ve kimse oyalanmak istemiyordu. Yangının berbat kokusundan çok uzak bir yerde kamp kurmak zorunda kalabilirdik ve bu bile karanlıkta oldukça zor olacaktı. Ama Kenny haklıydı; bir seremoni yapma nezaketini, bu yabancılara veda etme inceliğini bile göstermeden buradan ayrılamazdık.

Jamie kafasını iki yana salladı.

“Hayır, Roger Mac konuşsun. Eğer Hollandalılar ise Protestan olma

ihtimalleri yüksek.”

Her ne kadar ışıktan uzak olsak da Brianna’nın babasına attığı bakışı gördüm. Roger’ın Presbiteryen olduğu doğruydu; Tom Christie de öyleydi ve aksi yüz ifadesiyle seremoni hakkındaki düşüncesini belli ediyordu. Din konusunun mazeret olduğunu herkes biliyordu, Roger dâhil.

Roger boğazını sesli bir biçimde temizledi. Her zaman acı verici bir sesle yapardı bunu ama bu kez biraz öfke de katmıştı. Yine de sızlanmadı ve gözlerini Jamie’ninkilere dikip mezarın başına yürüdü.

Dua okuyacağını veya nazik bir ilahi söyleyeceğini düşünmüştüm ancak içinden başka şeyler söylemek gelmişti.

“İşte, “Zorbalık bu!” diye haykırıyorum ama yanıt yok, yardım için bağırıyorum ama adalet yok. *Yoluma set çekti geçemiyorum, yollarımı karanlığa boğdu*.”

Sesi eskiden güçlü ve çok güzeldi. O anda ise boğuktu, eski güzelliğinin bir gölgesinden ibaretti - ama sözlerinde, dinleyenlerin başlarını öne eğip yüzlerinin gölgeler içinde kaybolmasını sağlayan bir güç vardı.

“Üzerimden onurumu soydu, başımdaki tacı kaldırdı. Her yandan yıktı beni, tükendim, umudumu bir ağaç gibi kökünden söktü.” Yüzünde kararlı bir ifade vardı, gözlerini bir anlığına Hollandalı ailenin ev bellediği yanmış harabeye çevirdi.

“*Kardeşlerimi benden uzaklaştırdı, tanıdıklarım bana büsbütün yabancılaştı. Akrabalarım uğramaz oldu, yakın dostlarım beni unuttu.*” Üç Lindsay kardeşin birbirlerine baktıklarını fark ettim. Esinti yüzünden herkes biraz daha birbirine yaklaştı.

“*Ey dostlarım, acıyın bana, siz acıyın,*” dedi ve sesi yumuşadı. O kadar yumuşadı ki ağaçların esintiyle çıkardıkları ses yüzünden duymak zorlaştı. “*Çünkü Tanrı’nın eli vurdu bana.*”

Brianna yanında biraz kımıldandı ve Roger müthiş bir sesle boğazını bir kez daha temizledi, boynunu esnetirken derisinde bir halatın oluşturduğu yara izini görebildim.

“*Keşke şimdi sözlerim yazılsa, kitaba geçseydi! Demir kalemle, kurşunla, sonsuza dek kalsın diye kayaya kazılsaydı!*”

Gözlerini yavaşça yüzlerimizin üstünde gezdirdi. Kendi yüzü ifadesizdi. Sonra devam etmek için derin bir nefes aldı, her kelimede sesi titriyordu.

“*Oysa ben kurtarıcımın yaşadığını, sonunda yeryüzüne geleceğini*

biliyorum. Derim yok olduktan sonra-” Brianna şiddetle titredi ve bakışlarını toprak yığınından çekti. *“Yeni bedenimle Tanrı’yı göreceğim. Onu kendi gözlerimle göreceğim, başkalarınınkiyle değil.”*

Durdu ve herkes aynı anda bir süredir tuttukları nefeslerini verdi. Ama Roger’ın söyleyecekleri bitmemiş gibiydi. Biraz şuursuzca Bree’nin eline uzandı ve sıkıca tuttu. Son sözlerini dinleyicileri pek umursamadan, kendi kendine söyler gibi konuştuğunu düşündüm.

“Kılıçtan korkmalısınız, çünkü kılıç cezası öfkeli olur. O zaman adaletin var olduğunu göreceksiniz.”

Titredim ve Jamie’nin soğuk ama kuvvetli eli benimkinin üstünde kıvrıldı. Bana baktı, ben de ona baktım. Ne düşündüğünü biliyordum.

O da tıpkı benim gibi, içinde bulunduğumuz zamanı değil, geleceği düşünüyordu. O zamandan üç yıl sonra çıkacak küçük gazete haberi vardı aklında. Wilmington Gazetesi’nin 13 Şubat 1776 tarihli sayısı.

Üzülerek bildiririz ki James MacKenzie Fraser ve karısı Claire Fraser, 21 Ocak gecesi Fraser Tepesi’ndeki evlerinde çıkan büyük bir yangın sonucu hayatlarını kaybettiler. River Run çiftliğinden merhum Hector Cameron’ın yeğeni olan Bay Fraser, Broch Tuarach, İskoçya’da doğmuştu. Koloni’de oldukça tanınır ve saygı görürdü; arkasında çocuk bırakmadı.

Şimdiye kadar bunun üzerinde düşünmemek zor olmamıştı. Uzak bir gelecekteydi ve gelecek değiştirilebilirdi. Sonuçta önceden bilmek, hazırlanabilmek anlamına gelirdi… değil mi?

Sığ taş yığınına göz attım ve içime bir ürperti düştü. Jamie’ye doğru bir adım attım ve diğer elimi koluna koydum. Elini elimin üstüne attı ve güven vererek sıktı. Hayır, dedi bana sessizce. Hayır, bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Issız açıklığı ardımızda bırakırken, bir görüntü aklımdan çıkmıyordu. Bu görüntü ne yanmış kulübe, ne harap olmuş cesetler, ne de acınası bahçeydi. Aklımdaki, birkaç yıl önce gördüğüm bir şeydi - Beauly Manastırı’nda, İskoç Dağları’nın yükseklerinde gördüğüm bir mezar taşıydı.

Mezar asil bir kadınındı. Adı, tıpkı Hollandalı kadının önlüğün altındaki sırıtan kafatası gibi mezar taşının üstündeki bir kafatasında yazıyordu. Kafatasının altına da şu kazınmıştı:

Hodie mihi cras tibi - sic transit gloria mundi.

Benim günüm bugün - seninki yarın. Ve böylece dünya şanı da gelip

geçecek.

3. Dostlarını Yakın Tut

Ertesi gün güneş batmadan hemen önce Fraser Tepesi'ne vardık. Bir ziyaretçi bizi bekliyordu. Bu kişi Majestelerinin ordusundan eski Binbaşı Donald MacDonald'dı. Binbaşı olmadan önce de Vali Tyson'ın eski hafif süvari muhafızıydı. Ön sundurmamıza oturmuş, kedimizi kucağına almış, yanına da bir sürahi bira koymuştu.

Yaklaştığımı görünce, "Bayan Fraser! Hizmetinizdeyim hanımefendi," dedi cana yakın bir sesle. Yerinden kalkmaya çalıştı ama Adso durduğu yerden olacağını anlayıp pençelerini adamın kasıklarına geçirince nefesi kesildi ve yerine oturdu.

"Oturun Binbaşı," dedim, elimle onu yerine tekrar buyur ederek. Yüzünü buruşturarak tekrar oturdu ama asaletini koruyarak Adso'yu çalılıkların arasına fırlatmadı. Sundurmaya çıkıp yanına oturdum ve sesli bir şekilde nefes verdim.

"Kocam atlara göz atıyor, hemen gelecek. Görüyorum ki sizi birileri karşılamış." Başımla birayı gösterdim, o da hemen sürahinin ağzını koluyla silerek bana doğru uzattı.

"Evet, hanımefendi," dedi güven vermek isteyen bir tonla. "Bayan Bug beni çok rahat ettirdi."

Kabalık edermiş gibi görünmemek için birayı reddetmedim ve açıkçası çok da iyi geldi. Jamie bir an önce geri dönmek istemişti ve gün ortasındaki küçük mola haricinde şafaktan beri at üstündeydik.

"Gerçekten şahane bir bira," dedi Binbaşı gülümseyerek. Yudumlarım boğazımdan aşağı aktıktan sonra derin bir nefes verdim, gözlerim artık yarı açıktı. "Kendi imalatınız mı acaba?"

Kafamı iki yana salladım ve bir yudum daha aldım, sonra da sürahiyi ona uzattım. "Hayır, Lizzie'nin. Lizzie Wemyss."

"Hizmetçiniz, doğru. Ona birasını çok beğendiğimi iletin lütfen."

"Kendisi burada değil mi?" Arkasındaki açık kapıya göz attım, biraz şaşırdım. Günün bu saatinde Lizzie'nin mutfakta yemek yapıyor olmasını beklerdim ama geldiğimizi duysa kesinlikle bizi karşılamak için dışarı çıkardı. O anda farkına vardım ki etrafta yemek kokusu yoktu. Tabii, ne

zaman geleceğimizi bilemezdi ama…

“Yoo, burada,” dedi Binbaşı, hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatarak. Binbaşı ellerini sürmeden önce sürahinin ne kadar dolu olduğunu düşündüm; artık iki parmak bira kalmıştı. “Ah, evet. Babasıyla birlikte McGillivrayler’e gitmiş, Bayan Bug öyle söylemişti. Sanıyorum nişanlısını ziyaret etmeye.”

“Evet, Manfred McGillivray ile nişanlı. Ama Bayan Bug…”

“O da ambarda,” dedi ve başıyla yukarıdaki küçük barakayı gösterdi. “Peynir almak için gitmişti, sanıyorum öyle demişti. Bana cömertçe omlet ikram etti.”

“Ah…” Biraz daha rahatladım, bira yol yorgunluğumu alıyordu. Eve gelmiş olmak çok güzeldi ama hâlâ huzursuzdum çünkü yanan kulübe gözlerimin önünden gitmiyordu.

Bayan Bug’ın, Binbaşı’ya yapılmasını istediğimiz işten bahsettiğine emindim ama konuyu hiç açmadı ve buraya geliş sebebinden de bahsetmedi. Tabii ya; işlerle ilgili bütün konular Jamie’yi beklemeliydi. Bir kadın olarak, kocam gelene kadar nezaket görüyor ve biraz da dedikodu duyuyordum.

“Kedimle olan ilişkinizi geliştirmişsiniz, öyle mi?” dedim cesur bir çıkışla. Gönülsüzce Binbaşı’nın kafasına doğru baktım; peruğu özenle yerleştirilmişti.

“Sanırım politika için katlanılabilecek bir bedel,” dedi, parmaklarını Adso’nun karnındaki gümüşi, kalın tüylerin üzerinde gezdirerek. “Dostlarını yakın tut, düşmanlarını daha da yakın.”

“Çok mantıklı,” dedim gülümseyerek. “Ee… Umarım çok beklememişsinizdir.”

Omuz silkti ve beklediği sürenin önemsiz olduğunu ima etti - genellikle de öyleydi. Dağların kendine has bir zaman anlayışı vardı ve akıllı biri işini aceleye getirmemesi gerektiğini bilirdi. McDonald deneyimli bir askerdi, çok da gezmişti fakat dağların zirvelerine hayli yakın olan Pitlochry’de doğduğu için buraların nasıl yerler olduğunu da bilirdi.

“Bu sabah geldim,” dedi. “New Bern’den.”

Kafamın bir kenarındaki küçük alarm zilleri sustu. Eğer bir yere uğramadan, New Bern’den geldiyse bu yolculuk on gün sürmüş olmalıydı - buruşuk ve lekeli üniforması da bunun hayli olası olduğunu gösteriyordu.

New Bern, koloninin yeni valisi olan Josiah Martin’in bulunduğu yerdi. MacDonald’ın daha sonra uğradığı yerlerden birinden bahsetmeden, “New Bern’den” demesinden de buraya geliş sebebi her neyse, New Bern’de oluşan

bir durumdan kaynaklandığını açık bir şekilde anlamıştım. Söz konusu valiler ve başkanlar olduğunda her zaman dikkatliydim.

Otlağa çıkan yola bir göz attım ama Jamie hâlâ görünürde değildi. Bayan Bug ise ambardan dışarı çıkıyordu ve ona el sallayınca o da neşeyle karşılık verdi, tabii bir elindeki kova dolusu süt ve ötekindeki bir sepet yumurta, kolunun altındaki bir çömlek dolusu tereyağı ve çenesinin altına dikkatle yerleştirmiş olduğu geniş bir kalıp peynir onu bir hayli zorlamıştı. Dik yokuşu başarıyla indi ve evin arka tarafında kaybolup mutfağa girdi.

“Bir sürü omlet yiyeceğiz herhalde,” dedim tekrar Binbaşı’ya dönüp. “Acaba Cross Creek’ten geçmiş olabilir misiniz? ”

“Evet, geçtim. Kocanızın teyzesi size selamlarını iletti - ayrıca bir sürü kitap ve gazete de yolladı, hepsini getirdim.”

Bu günlerde gazeteler konusunda da çok dikkatli davranıyordum - her ne kadar bildirdikleri olaylar birkaç hafta veya ay önce gerçekleşmiş olsalar da. Bu tavrıma rağmen Binbaşı’nın verdiği bu haberden memnun olduğumu ima eden sesler çıkardım ve Jamie’nin bir an önce gelmesini ve adamın yanından ayrılabilmeyi diledim. Saçım yanık kokuyordu ve hâlâ ellerimle o soğuk cesetlere dokunduğumdaki hissi duyabiliyordum; çok acil banyo yapmam gerekiyordu.

“Anlayamadım?” MacDonald’ın söylediği bir şeyi kaçırmıştım. Tekrar etmek için kibarca bana doğru eğildi ama sonra birden kendisini çekti. Gözleri bir anda kocaman açıldı.

“Lanet kedi!”

Adso, o ana kadar başarılı bir şekilde bir bez parçası rolü yapan kedim, Binbaşı’nın kucağında birden huzursuzlanıp gövdesine doğru bir hamle yaptı. Gözleri parladı, kuyruğunu dikleştirdi, bir çaydanlık gibi tısladı ve tırnaklarını Binbaşı’nın bacaklarına geçirdi. Kedi adamın boynuna atlayıp sonra da sıçrayıp ameliyathane penceremden içeri girmeden evvel hamle yapma şansım olmadı. Bu arada kedi MacDonald’ın yakasını yırttı ve peruğunun duruşunu bozdu.

MacDonald ağzına geleni söylüyordu ama dikkatimi ona veremezdim. Rollo aşağıdan eve doğru geliyordu, alacakaranlıkta oldukça yırtıcı ve keyifsiz bir hali vardı. Ama o kadar tuhaf hareketler yapıyordu ki farkına varmadan ayağa kalktım.

Köpek eve doğru birkaç adım koşuyor, ne yapacağına karar veremeyerek kendi etrafında bir-iki kez dönüyor, ormana doğru dönüyor ve sonra tekrar

eve doğru koşuyordu. Bu sırada acı acı inliyor, kuyruğunu aşağıda tutuyor ve ağır ağır sallıyordu.

“Tanrı aşkına” dedim. Basamakları koşarak indim ve patikaya çıktım, Binbaşı’nın arkamda ettiği küfürleri artık neredeyse duymuyordum.

Patikanın birkaç yüz metre aşağısında Ian’ı buldum, bilinci yerindeydi ama bitkindi. Yerde oturuyordu, gözleri kapalıydı ve iki eliyle kafasını tutuyordu. Sanki kafatasının patlamasını engellemek istiyor gibiydi. Yanına diz çöktüğümde gözlerini açtı ve belli belirsiz gülümsedi.

“Yenge,” dedi boğuk bir sesle. Sanki başka bir şey daha söylemek istermiş gibiydi ama onun ne olduğuna karar veremedi; ağzı açıldı fakat sonra vazgeçti, dili bir ileri bir geri hareket etti.

“Bana bak Ian,” dedim olabileceğim en sakin biçimde. Baktı ve bu iyiye işaretti. Gözbebeklerinin fazla genişleyip genişlemediğini anlayabilmek için yeteri kadar aydınlıkta değildik ama yolun kenarındaki çam ağaçlarının koyu gölgelerinin altında bile yüzünün solgunluğu ve gömleğindeki kan izleri seçilebiliyordu.

Arkamdaki yolda telaşlı ayak sesleri bize yaklaşıyordu: Jamie ve arkasından gelen MacDonald.

“Nasılsın evlat?”

Jamie, onu kolundan tuttu ve Ian da yavaşça ona doğru döndü, sonra elleri düştü, gözleri kapandı ve nefes vererek kendini onun kucağına bıraktı.

“Durumu kötü mü?” diye sordu Jamie endişeli bir sesle. Ben hasarı kontrol etmeye çalışırken Jamie de onu dik tutmaya çalışıyordu. Gömleğinin arka tarafı tamamen kurumuş kanla kaplanmıştı - neyse ki *kuruydu.* Saçının kuyruğunda da kan vardı ve kafasındaki yarayı bulmam uzun sürmedi.

“Sanmıyorum. Kafasına ağır bir darbe almış, kafa derisinden geniş bir parça kopmuş ama- ”

“Balta darbesi mi dersin?”

MacDonald üzerimize doğru ilgiyle eğildi.

“Hayır,” dedi Ian zorlukla, yüzü hâlâ Jamie’nin gömleğinin içine gömük haldeydi. “Top.”

“Git buradan köpek,” dedi Jamie, burnunu Ian’ın kulağına sokmuş olan Rollo’ya. Ian hayvanın bu hareketine ufak bir ciyaklamayla ve refleks olarak omuzlarını kaldırarak tepki vermişti.

“Işıkta tekrar inceleyeceğim ama çok da kötü olmayabilir,” dedim gözlemim sonucunda. “Çok yol yürümüş ama. Eve taşıyalım.”

Jamie ve Binbaşı, Ian’ın kollarını omuzlarına alıp onu yukarı taşıdılar ve dakikalar sonra Ian ameliyathanemdeki masanın üzerinde yatıyordu. Orada, ben kanlı saçlarını kesip yaralarıyla ilgilenirken ve kafatasına beş-altı dikiş atarken ara ara sesi kesilerek başından geçenleri bize anlattı.

“Öldüm sandım,” dedi Ian, ben kaba ipliğimi pürüzlü yaranın kenarından geçirirken dişlerinin arasından nefes alarak. “Tanrım! Claire Yenge, sabah uyanınca ölmediğimi anladım ama kafamın yarıldığını ve beynimin etrafa saçıldığını zannettim.”

“Neredeyse öyle de oluyormuş,” dedim mırıldanarak, işime odaklanmıştım. “Yine de bunu yapanın bir mermi olduğunu sanmıyorum.”

Bu lafım herkesin dikkatini çekmişti.

“Vurulmamış mıyım?” Ian’ın sesi biraz üzgün gibiydi. İri ellerinden birini kaldırıp kafasındaki yaraya doğru uzatınca elini hemen kenara ittim.

“Sabit dur. Hayır, vurulmamışsın. Yarada çok toprak vardı, ayrıca ağaç parçaları ve kabukları da buldum. Tahminimce mermilerden biri bir ağaç dalını koparmış ve o dal da senin kafanı yarmış.”

“Bunun bir balta işi olmadığından eminsiniz yani, ha?” Binbaşı da hayal kırıklığına uğramıştı.

Son dikişi bitirdim, ipliği kestim ve kafamı iki yana salladım.

“Daha önce bir balta yarası görmedim ama yine de sanmıyorum. Kenarların ne kadar pürüzlü olduğunu görüyor musunuz? Deri de oldukça hasarlı ama sanırım kafatası zarar görmemiş.”

“Çocuk etrafın zifiri karanlık olduğunu söyledi,” diye kafasında kurduğu mantığı kelimelere dökmeye başladı Jamie. “O karanlıkta, ormanda, kimse göremediği birine doğru baltayla saldırmaz.” İspirto lambasını rahat çalışabilmem için elinde tutuyordu; saçları kesince ortaya çıkan köşeli yarayı ve etrafındaki çürüğü daha iyi görebilmemiz için lambayı bana yaklaştırdı.

“Gördün mü?” Jamie parmaklarıyla kalan kılları kenara ayırdı ve çürük bölgedeki derin çizikleri gösterdi. “Yengen haklı Ian, sana saldıran bir ağaçmış.”

Ian gözlerinden birini hafifçe araladı.

“Sana çok komik olduğunu söyleyen olmuş muydu Jamie Dayı?”

“Hayır.”

Ian gözünü kapadı.

“Güzel, değilsin çünkü.”

Jamie gülümsedi ve Ian’ın omzunu sıktı.

“Kendini biraz daha iyi hissediyorsun o halde, değil mi?”

“Hayır.”

“Mesele şu ki,” diye araya girdi Binbaşı MacDonald, “bu çocuğun karşısına haydutlar çıkmış, öyle değil mi? Sence Kızılderili olabilirler miydi?”

“Hayır,” dedi Ian, bu kez gözünü ardına kadar açtı. Kıpkırmızılardı. “Değillerdi.”

MacDonald bu cevaptan hoşnut kalmamıştı.

“Evlat, nasıl böyle emin olabiliyorsun?” diye sordu, sertçe. “Dediğin kadar karanlıkta hem de.”

Jamie’nin Binbaşı’ya alaycı bir havayla baktığını gördüm ama adamın sözünü kesmedi. Ian biraz inledi, sonra nefes verdi ve cevapladı.

“Onları kokladım,” dedi ve hemen ekledi. “Sanırım kusacağım.”

Tek dirseği üstünde doğruldu ve kustu. Öyle olunca soru sorma faslı kapandı ve Jamie de Binbaşı MacDonald’ı mutfağa götürüp benim Ian’ı temizlememe ve düzgün bir şekilde yatırmama izin verdi.

“İki gözünü de açabilir misin?” diye sordum, onu düzgün bir şekilde yan yatırıp kafasının altına yastık yerleştirirken.

Ian gözlerinin açtı, ışıktan etkilenip biraz kıstı. İspirto lambasının küçük, mavi ışığı karanlıkta iki kez gözlerinden yansıdı ve gözbebekleri hemen tepki verdiler.

“Bu güzel işte,” dedim ve lambayı masaya koydum. “Dokunma,” dedim Rollo’ya, çünkü hayvan lambanın garip kokusunu alınca burnunu oraya doğru uzatmıştı - yanan, kalitesiz bir brendiyle terebentin karışımıydı. “Parmaklarımı tut Ian.”

İşaret parmaklarımı uzattım, o da geniş ve kemikli elleriyle onları tuttu. Nörolojik hasarı ölçmek için bir-iki test yaptım, sonra onu sıkma, çekme, itme egzersizlerinden geçirdim ve son olarak da kalbini dinledim. Kalbi normal biçimde atıyordu.

“Hafif bir beyin sarsıntısı,” diye teşhis koydum, sonra da onu doğrulttum ve

gülümsedim.

“Aa, öyle mi?” dedi, bana gözlerini kısarak bakarken.

“Yani ağrıların oldu ve miden bulanıyor ama birkaç güne daha iyi olacaksın.”

“Bunu ben de söyleyebilirdim,” diye mırıldandı ve tekrar yattı.

“Söyleyebilirdin,” dedim. “Fakat ‘beyin sarsıntısı’ sanki kulağa ‘kafam çatladı’dan biraz daha güzel geliyor, değil mi?”

Gülmedi ama hafifçe gülümseyerek tepki verdi. “Rollo’yu besler misin yenge? Yol boyunca beni bırakmadı, çok acıkmıştır.”

Rollo adını duyunca kulaklarını dikti ve burnunu, Ian’ın ona uzattığı ele gömdü ve hafifçe inledi.

“Bir şeyi yok,” dedim köpeğe. “Merak etme.” Sonra Ian’a döndüm. “Beslerim tabii. Sana da bir şeyler getireceğim. Biraz süt ve ekmek getirsem yiyebilir misin?”

“Hayır,” dedi hemen ve kesin bir şekilde. “Biraz viski istesem olur mu?”

“Hayır,” dedim ben de aynı kesin tonla ve ispirto lambasını üfleyerek söndürdüm.

“Yenge,” dedi Ian, yüzümü kapıya dönmüşken.

“Efendim?” Bir mum hâlâ yanıyordu, Ian o titrek, sarı ışıkta çok genç ve solgun görünüyordu.

“Binbaşı MacDonald ormanda karşıma çıkanların Kızılderili olmalarını neden bu kadar istedi sence?”

“Bilmiyorum. Ama sanıyorum Jamie biliyordur. Bilmiyorduysa da şimdiye kadar öğrenmiştir.”

4. Cennetteki Yılan

Brianna kulübesinin kapısını iterek açtı, kemirgenlerin kaçışan ayak seslerini veya karşıdaki tartının kuru fısıltısını duymak için kulak kesildi. Bir defa karanlıkta içeri girmiş ve küçük bir çıngıraklı yılandan yalnızca birkaç santim uzağa basmıştı; yılan da en az onun kadar korkmuştu ve şömine taşlarına doğru sürünüp gözden kaybolmuştu, Brianna da dersini almıştı.

Bu defa tüymeye çalışan fare veya sıçanlar yoktu ama daha geniş bir şey pencereye tutturulmuş yağlı posta sürtünüp gitmişti. Güneş batmak üzereydi ve ışık hâlâ kavrulmuş fıstıkların içinde durduğu örgü sepeti görebilmek için yeterliydi. Sepet raftan düşmüş, içindekiler kırılmış veya yenmiş, kabuklardan bir kısmı etrafa dağılmıştı.

Gürültülü bir homurdanma onu olduğu yerde dondurdu. Sesi dikkatle dinledi. Bir kez daha aynı ses duyuldu, ardından de arka duvarın öteki tarafından, yere düşen bir nesnenin şıngırtısına benzeyen başka bir ses geldi.

“Seni küçük hergele!” dedi Brianna. “Benim kilerimdesin!”

Haklı bir öfkeyle süpürgeyi eline aldı ve davetsiz misafirinin üstüne bağırarak saldırdı. Tütsülenmiş bir alabalığı mutlu bir şekilde çiğneyen devasa bir rakun, yemeğini düşürdü, Brianna’nın bacaklarının arasından geçti ve şişman bir bankacının alacaklılarından kaçtığı gibi kayıplara karıştı.

Adrenalin yüzünden nabzı hızlanan Brianna, süpürgeyi bıraktı ve bir yandan küfrederek bu dağınıklıktan arta kalanlardan kurtarabileceklerine yoğunlaştı. Rakunlar, etrafı fütursuz bir coşkuyla kemirip parçalayan sincaplar kadar zararlı değillerdi ama iştahları hep daha açıktı.

Kimbilir ne zamandır buradaydı, diye düşündü. Kabın içindeki bütün tereyağını yiyecek, bir sıra tütsülenmiş balığı kalastan indirebilecek kadar - o kadar şişman bir yaratık bunları becerebilecek esnekliğe nasıl kavuşmuştu? Şansına, bal petekleri üç ayrı kavanoza konmuştu ve yalnızca biri zarar görmüştü. Ama kök sebzeler yere saçılmış, taze bir peynir büyük ölçüde mahvolmuş ve değerli bir sürahi akçaağaç şurubu devrilip toprağın içinde yapışkan bir çamur haline gelmişti. Bu harap görüntü onu tekrar öfkelendirdi ve yerden henüz aldığı patatesi öyle sert sıktı ki parmakları kabuktan içeri geçti.

“Lanet, sefil, iblis, lanet, sefil hayvan!”

“Kim?” dedi arkasından bir ses. İrkilerek arkasına döndü ve elindeki

patatesi sese doğru fırlattı. Ses Roger'a aitti. Patates alnının ortasına çarptığında sendeleyerek kapı pervazına tutundu.

"Ah! Tanrım! Ah! Ne oluyor burada?"

"Rakun," diye yanıt verdi Brianna ve geri çekildi, kapıdan içeri giren ışığın zararı daha iyi göstermesini diledi.

"Akçaağaç şurubunu da mı mahvetmiş? Lanet olasıca! Hakladın mı hergeleyi?" Roger elini alnında tutarak kilere girdi ve etrafta tüylü bir ceset aradı.

Kocasının öfkesini paylaştığını görünce Brianna biraz olsun rahatladı.

"Hayır," dedi. "Kaçtı. Alnın kanıyor mu? Jem nerede?"

"Sanmıyorum," dedi Roger, elini dikkatle alnından kaldırıp inceledikten sonra. "Ah… Çok kuvvetli bir kolun var. Jem, McGillivrayler'e gitti. Lizzie ve Bayan Wemyss onu Senga'nın nişanını kutlamak için yanlarında götürdüler."

"Gerçekten mi? Kimi seçmiş?" Hem öfke, hem de vicdan azabı bir anda yerini meraka bıraktı. Ute McGillivray, bir Alman'a has disiplinle, oğlu ve üç kızı için eş adayları belirlemişti. Kriterleri toprak, para ve saygınlık başta olmak üzere yaş, görünüm ve cazibe gibi maddelerden oluşuyordu. Kimseyi şaşırtmayan bir şekilde, çocukları onunla aynı fikirde değillerdi - ama yine de Inga ve Hilda, güçlü bir karakter olan anneleri *Frau* McGillivray'nin seçtiği adamlarla evlenmişlerdi.

Ama Senga annesine çekmişti - yani onun da güçlü fikirleri vardı ve onları açıklamaktan hiç geri durmazdı. Aylar boyunca iki kişi arasında gidip gelmişti. Heinrich Strasse: Bethanialı, çok alımlı fakat fakir bir genç adam - hem de bir Lüteriyen! İkincisi de şarap imalatçısı Ronnie Cooper: Fraiser Tepesi'nin standartlarına göre oldukça varlıklıydı ve Senga'dan otuz yaş büyük oluşu Ute'a göre engel değildi.

Geçen birkaç ay boyunca, Senga McGillivray'in seçeceği kişi hakkındaki dedikodular herkesin eğlence kaynağı olmuştu ve Brianna sonuç hakkında girilen oldukça büyük bahisler olduğunu biliyordu.

"Ee, kimmiş şanslı adam?" diye sorusunu tekrar etti.

"Bayan Bug bilmiyor, bilmediği için de çıldırıyor," dedi Roger, sırıtarak. "Manfred McGillivray dün sabah onları almaya gelmiş ama Bayan Bug henüz büyük eve gelmediğinden Lizzie gitmeden önce bir not bırakmış ama kimin seçildiğini yazmayı düşünememiş."

Brianna batan güneşe baktı; artık görünmüyordu ama alev rengi ışıkları kestane ağaçlarının arasından gelip avluyu aydınlatmaya devam ediyordu. Baharla yeşeren çimler zümrüt rengi bir yumuşaklıkla parlıyorlardı.

“O zaman öğrenmek için yarını beklememiz gerekecek,” dedi Brianna biraz üzülerek. McGillivrayler’in evi neredeyse on kilometre kadar uzaktaydı ve oraya varana kadar hava tamamen kararırdı. Buzlar çözülmüş olsa bile, birinin dağlarda gece yolculuğu yapması için meraktan daha önemli bir amacı olmalıydı.

“Evet. Yemek için büyük eve gitmek ister misin? Binbaşı MacDonald burada.”

“Öyle mi?” Bir an için düşündü. Binbaşı’nın getirdiği her haberi duymak istiyordu - Bayan Bug’ın yemeğini yemek için kaldıysa söyleyeceği önemli bir şeyler olmalıydı. Öte yandan uzun bir yolculukla geçen o berbat üç günden ve kilerin harap olduğunu gördükten sonra insan içine çıkası hiç yoktu.

Birden Roger’ın hiç fikir belirtmediğini fark etti. Bir kolu kış elmalarının çürümeye yüz tuttuğu rafa dayalı halde, kocası meyvelerden birini boş boş okşadı ve parmaklarından birinin arkasını elmanın sarı yüzünde gezdirdi. Bu tavrında belli belirsiz tanıdık bir hava vardı. Sanki sessizce kendi evlerinde geçirilecek bir akşamın daha iyi olabileceğini anlatmaya çalışıyordu. Ailelerden, tanıdıklardan veya bebekten uzakta.

Brianna kocasına gülümsedi.

“Kafan nasıl?”

Roger hemen karısına baktı, güneşin solan ışıkları burnunun bir tarafını ve gözlerinden birinin yeşilini aydınlatıyordu. Boğazını temizledi.

“Öpsen fena olmaz,” dedi biraz çekinerek. “İstersen tabii.”

Brianna nazik bir şekilde parmak uçlarında yükseldi ve kocasının alnındaki gür siyah saçları yana çekerek bir öpücük kondurdu. Alnı şişmişti ama henüz morluk yoktu.

“Şimdi daha iyi mi?”

“Daha değil. Bir daha denemen lazım. Daha aşağıda bir yeri mesela.”

Sonra da ellerini karısının kalçasına götürüp onu kendine çekti. İkisi neredeyse aynı boydaydı. Brianna daha önce de bunun ne kadar güzel bir uyum olduğunu fark etmişti ama o anda yeniden fark etti. Hafifçe kımıldandı, tadını çıkardı; Roger derin ve sesli bir nefes aldı.

“O kadar aşağı değil,” dedi. “Ya da henüz değil.”

“Ne kadar seçicisin,” dedi Brianna anlayışla ve kocasını dudaklarından öptü. Dudakları sıcaktı ama kül ve nemli toprak kokusu üzerine sinmişti. Brianna titredi ve geri çekildi.

Roger ellerinden birini fazla bastırmadan karısının sırtında tuttu, diğer elinin parmağınıysa akçaağaç şurubunun devrildiği rafın kenarında gezdirdi. Parmağını karısının alt dudağına değdirdi, sonra da kendi dudağına ve onu tekrar öptü. Şurubun hoş aromasının tadını birlikte çıkardılar.

***

“Seni en son çıplak gördüğümden beri ne kadar zaman geçtiğini hatırlayamıyorum bile.”

Brianna tek gözünü kapatıp ona şüpheyle baktı.

“Üç gün önce. Demek ki o kadar dikkat çekici bir şey değilmiş.” Son üç gündür üzerinde olan kıyafetlerden sonunda kurtulmuş olmak çok rahatlatmıştı. İyice yıkanmış olmasına rağmen, kendi saçından hâlâ kir kokusu alıyordu ve yolculuğun yorgunluğunu ayak parmaklarında hâlâ hissedebiliyordu.

“Ya, evet. Onu kastetmemiştim gerçi. Yani, gündüz vakti sevişmeyeli çok zaman oldu.” Yan yatıyordu, yüzü karısına dönüktü. Ona gülümsedi ve elini karısının bel kıvrımından indirip kalçasının kenarını okşadı. “Böyle çırılçıplak, arkandan güneş vururken ne kadar güzel göründüğünü biliyor musun? Sanki tamamen altından yapılmış gibisin.”

Roger sanki manzara karşısında kamaşmış gibi, tek gözünü kapattı. Brianna kaydı ve güneş kocasının yüzüne vurdu, gözlerini birer zümrüt gibi parlattı.

“Mmm…” Brianna kocasının başını ona yaklaştırdı ve öptü.

Onun ne demek istediğini biliyordu. Tuhaf bir şeydi - hatta güzel ve tehlikeliydi de. Genellikle geceleri, Jem uyuduktan sonra, şömine ışığının gölgelerinin arasında birbirlerine fısıldayarak, bedenlerini örtülerin ve gece kıyafetlerinin katmanları arasında okşayarak bulup sevişirlerdi. Normalde Jem huzur içinde, sessizce uyuyor olmasına rağmen, yanlarındaki küçük yataktaki minik bedenin farkında olurlardı.

Garip bir şekilde, Brianna sanki Jem oradaymış gibi varlığını hissediyordu. Ondan uzak olmak tuhaf hissettiriyordu; nerede olduğunu bilmiyor, kendi vücudunun taşınabilir küçük uzantısını istediği zaman hissedemiyordu. Özgürlük rahatlatıcıydı ama huzursuz ediciydi, çünkü sanki önemli bir şeyi ardında bırakmış gibi hissediyordu.

Işığı ve havayı tenlerinde daha iyi hissedebilmek için kapıyı açık bırakmışlardı. Ancak güneş artık neredeyse batmıştı. Hava hâlâ biraz parıldıyor olsa da hafif bir serinlik de hissediliyordu.

Ani bir esinti penceredeki postu havalandırdı, cereyan yaratarak kapının çarpmasına sebep oldu ve birden karanlıkta kaldılar.

Brianna nefesini tuttu. Roger şaşkınlık içinde yataktan kalktı ve kapıyı açmaya gitti. Kapı ardına dek açılınca Brianna gelen ışık ve havayla rahatladı. O anda kapı kapanınca nefesini tuttuğunu fark etti. Kendisini sanki kısa bir süreliğine mezara girmiş gibi hissetmişti.

Görünüşe göre Roger da aynı hissediyordu. Kapının karşısında durmuş, içeri giren havanın karanlığı canlandırmasını ve vücudundaki tüyleri titretmesini izliyor gibiydi. Saçı hâlâ atkuyruğu şeklinde topluydu, açmakla uğraşmamıştı. Brianna'nın içinden birden kocasının arkasından yaklaşıp, deri kayışı çözüp, parmaklarını siyah saçlarında gezdirmek istedi.

Farkına varmadan ayağa kalkmıştı ve düşündüğünü yapıyordu. Deri kayışı düğüm yerlerinden çözdü. Roger onun dokunuşuyla veya esintiyle titredi ama vücudu sıcaktı.

"Bir çiftçinin tenine sahipsin," dedi Brianna, omzundaki saçları kaldırıp onu ensesinden öpmeden önce.

"Eh, öyle. Çiftçi değil miyim?" Teni, dudaklarının altında bir atın teni gibi titredi. Yüzü, boynu ve ön kolları kışın solgunlaşmıştı ama hâlâ sırtından ve omuzlarından daha karaydı. Belindeki belli belirsiz bronz çizgi de hâlâ duruyor ve gövdesinin güderi tonundaki rengiyle sırtının ürkütücü rengini birbirinden ayırıyordu.

Roger'ın kalçalarını avuçladı ve yuvarlak etlerin gücünü hissetti. Kocası derin bir nefes aldı, ona doğru biraz daha yaslandı ve Brianna'nın göğüslerini sırtında, çenesini de omzunda hissetti.

Güneş ışıkları hâlâ görünebiliyordu ama zorlukla. Batan güneşin son ışıkları kestane ağaçlarının arasından süzüldü. Ağacın nazik, bahar yeşili yaprakları serin bir ateşle yanar gibi bir hal aldı ve gitgide uzayan gölgelerin üzerinde muhteşem bir görüntü oluşturdu. Artık akşam sayılırdı ama mevsim bahar olduğu için kuşlar hâlâ cıvıldıyorlar ve birbirlerine kur yapıyorlardı. Bir alaycı kuş yakınlardaki bir ağaçtan titrek, uzun ve miyavlamayı andıran bir şekilde şakıdı. Brianna kuşun bu sesleri kediden öğrenmiş olabileceğini düşündü.

Hava iyice serinliyordu. Kollarındaki ve kasıklarındaki tüyler diken diken

olmuştu ama Roger'ın ona değen vücudu hâlâ sıcaktı. Kollarını kocasının beline doladı ve parmaklarını kocasının kasık kıllarında gezdirdi.

"Nereye bakıyorsun?" diye sordu yumuşak bir tonla, çünkü Roger'ın gözleri avlunun uzak tarafında, ormandan gelen yolun ağzına sabitlenmişti. Yolun başı karanlıktı, çam dallarının gölgesi altındaydı - ama boş olduğu görünüyordu.

"Elma getirecek bir yılan var mı diye bakıyorum," dedi kocası ve kahkaha attı, sonra da boğazını temizledi. "Acıktın mı Havva?" Elini aşağıya indirdi ve karısının elini tuttu.

"Acıkmak üzereyim. Sen?" En son öğle vakti, hızlıca bir şeyler atıştırmışlardı.

"Evet, açım ama- " Birden sustu, duraksadı ve karısının elini daha sıkı tuttu. "Delirdiğimi düşüneceksin ama Küçük Jem'i buraya getirmeye kalksam kızar mısın? Sabahı beklemek istemiyorum. Yani… Eğer burada olursa kendimi biraz daha iyi hissedeceğim."

Brianna da onun elini sıktı, içi rahatlamıştı.

"Birlikte gideriz. Harika bir fikir."

"Belki öyle ama McGillivrayler sekiz kilometre uzakta. Biz oraya varana kadar zifiri karanlık olacak." Bunları söylerken gülümsüyordu, karısının yüzüne bakmak için dönerken onun göğüslerine sürtündü.

Bir şeyin yüzünde hareket ettiğini görünce Brianna geri çekildi. Minik, beslendiği yapraklarını yeşil rengine bürünmüş bir tırtıl, Roger'ın saçlarında titreşiyordu. S şeklini aldı, sığınacak bir yer aradı.

"Ne oldu?"

"Senin yılanı buldum. Sanırım o da elma arıyor." Küçük kurtçuğu parmağına aldı Brianna, dışarı çıktı ve hayvanı rengiyle uyum içindeki bir ot sapının üstüne bıraktı. Çimler artık gölgeler içindeydi. Bir anda güneş tamamen battı ve ormandaki hayat dolu renkler yok oldu.

Burnuna bir duman kokusu çalındı; büyük evdeki bacadan geliyordu. Boğazı hemen bu yanık kokuya tepki verdi. Birden içindeki huzursuzluk arttı. Karanlık basıyor, gece kendini gösteriyordu. Alaycı kuş susmuştu ve orman gizemlerle, tehditlerle doluydu.

Ayağa kalktı ve elini saçlarına götürdü.

"Gidelim o halde."

“Önce bir şeyler yemek istemez misin?” Roger kalçalarını avuçlayarak karısına merakla baktı.

Brianna başını iki yana salladı. Serin hava bacaklarından yukarı çıkıyordu.

“Hayır. Gidelim.” Jem’i getirip tekrar aileyi bir araya toplamak dışında hiçbir şeyin önemi yok gibiydi.

“Pekâlâ,” dedi Roger, onu dikkatle süzerek. “Yine de incir yaprağını yanına alsan iyi olabilir. Belki karşımıza, elinde alevli kılıç olan bir melek çıkar.”

5. Alev Dolu Gölgeler

Ian ve Rollo'yu Bayan Bug'ın son derece yardımsever ellerine bıraktım - Ian'ın ekmek ve süt istemediğini *ona* söylemesi biraz zor olacaktı- ve kendi yemeğimin başına sonunda oturdum: içinde peynirin yanında, pastırma, kuşkonmaz, soğan ve yaban mantarı olan sıcak, taze bir omlet.

Jamie ve Binbaşı kendi yemeklerini bitirmişlerdi ve Binbaşı'nın piposundan gelen tütün dumanının eşliğinde ateşin karşısında oturuyorlardı. Belli ki Jamie ona acı olayı anlatmayı henüz bitirmişti, çünkü MacDonald yüzünü buruşturmuştu ve başını iki yana sallıyordu.

"Zavallılar. Acaba yeğeninin karşısına çıkan haydutlar da onlar olabilir mi?"

"Olabilir," diye yanıt verdi Jamie. "Dağlarda gezen aynı tarzda iki grup olduğunu düşünmektense onu yeğlerim." Gece olduğu için güzelce kapatılmış olan pencerelere doğru baktı ve birden şöminenin üstündeki av tüfeğinin lekesiz namlusunu yağlı bir bezle dalgınca sildiğini fark ettim. "Anladığım kadarıyla, dostum, bunlara benzer üç olay duymuşsun, doğru mu?"

"Üç tane. En az." Binbaşı'nın piposu sönmek üzereydi, hemen derin bir nefes çekti ve pipo ağzındaki tütün parlak kırmızı bir renkle aniden canlandı.

Küçük bir endişe bir an duraksamama sebep oldu. Bu, ağzımdaki bir mantar parçasıydı. Etrafta dolanan, evlerindeki insanlara rastgele saldıran silahlı kanun kaçaklarıyla ilgili bu düşünceler daha önce aklıma hiç gelmemişti.

Belli ki Jamie için bu geçerli değildi; ayağa kalktı, tüfeği tekrar yerine koydu, onun üstündeki tüfeğe şans için dokundu ve sonra hançerleriyle kaplar içinde saklanan zarif düello tabancalarını sakladığı büfeye doğru yürüdü.

MacDonald onaylayan gözlerle onu izledi, piposundan yumuşak ve mavi dumanlar çıkardı. Jamie o sırada silahlarını, mermi keselerini, mermi kalıplarını, bezlerini, tabancalarını ve başka ne kadar cephaneliği varsa hepsini düzenli bir şekilde sakladığı yerden çıkarmakla meşguldü.

"Hmm, şu harikulade bir parçaymış Albay," dedi MacDonald, başıyla uzun bıçaklı, sarmal kabzalı ve gümüş yaldızlı bir bıçağı göstererek.

Jamie, "Albay," lafını duyunca adama gözlerini kısarak baktı ve olabildiğince sakin bir tonla yanıt verdi. "Evet, sevimli bir şey. Gerçi iki adımdan uzaktaki bir hedefi pek tutturamıyor. Bir at yarışında kazanmıştım." Son cümleyi söylerken silaha mahcup bir şekilde baktı, MacDonald'ın bu

bıçak için çok para saydığını düşünmesini istemiyordu.

Çakmaktaşını ne olur ne olmaz diye kontrol etti, değiştirdi ve silahını kenara koydu.

“Peki o olaylar nerede olmuş?” dedi Jamie rahat bir sesle, mermi kalıbına uzanırken.

Ağzımdakini çiğnemeye devam ettim ama gözlerim artık Binbaşı’daydı.

“Bak, bunlar yalnızca kulağıma çalındı,” diye uyardı MacDonald, piposunu ağzından çıkardı ve hemen geri koyup bir nefes çekti. “Salem civarındaki bir çiftlik evi yanıp kül olmuş. Oradakiler Zinzer’ı çağırmış - Almanlar.” Derin bir nefes çekti, yanaklarının içi çukur haline geldi.

“Şubat sonunda olmuş. İkincisiyse üç hafta sonra, Yadkin’de, Woram’ın kuzeyinde, bir tekne - ev soyulmuş, mürettebat öldürülmüş. Üçüncüyse- ” Burada lafını kesti, telaşlı bir şekilde piposunu üfledi, bakışlarını önce bana sonra da Jamie’ye çevirdi.

“Konuş dostum,” dedi Jamie Galce, bıkkın bir tonla. “Karım senin gördüklerinden çok daha berbat şeyler görmüştür.”

Jamie’nin sözünü başımla onayladım, yumurtadan bir çatal daha aldım. Binbaşı boğazını temizledi.

“Peki. Beni mazur görün hanımefendi, Edenton’dayken kendimi bir tür tesiste buldum…”

“Bir genelevde mi?” diye araya girdim. “Devam edin Binbaşı.”

Acele bir şekilde devam etti, peruğunun altındaki yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

“Evet, oradaki genç hanımlardan biri, evine saldıran kanun kaçakları tarafından kaçırıldığını anlatmıştı. Evde yalnızca o kız ve yaşlı teyzesi yaşıyormuş ve dediğine göre haydutlar yaşlı kadını öldürüp evi de yakmışlar.”

“Bunu kimler yapmış peki?” Jamie taburesini şömineye doğru döndürdü. Bir yandan mermi kalıbının içine dökmek için mermi tozlarını eritmeye başladı.

“Aa, şey…” Binbaşı daha da kızardı ve piposunun dumanını öyle gaddarca üfledi ki artık yüz hatlarını dumanların arasından zorlukla seçebiliyordum.

Öksürükler ve gevelenen laflar arasında ortaya çıktı ki Binbaşı kıza o tarihte pek inanmamıştı ya da kızın cazibesine öyle bir kapılmıştı ki yeterince dikkatini verememişti. Bunun hayat kadınlarının sempati toplamak veya bir

bardak fazla içki ısmarlatabilmek için anlattığı hikâyelerden biri olduğuna inandığını ve daha fazla detay öğrenmeye çabalamadığını söyledi.

“Ama daha sonra bir şekilde diğer yakılan evleri duyunca… Yani, şöyle ki Vali benden kulaklarımı etrafta olan bitenler için açık tutmamı istemişti, tıpkı taşradayken isyanlar için yaptığım gibi. Ben de bu olayların belki de tesadüf olmayabileceklerini düşünmeye başladım.”

Bunu duyunca Jamie’yle birbirimize baktık. Jamie’nin gözleri neşeyle, benimki bıkkınlıkla titreşti. Az maaş alan ve ek işlerle geçinen bir süvari subayı olan MacDonald’ın, Vali Tryon’un New York’un başına geçmek için istifa edişinden sonra bile, yeni yönetimle ilişkilerini iyi tutup yükselmesi hakkında Jamie benimle bahse girebilirdi. “*Bizim MacDonald çok şanslı bir adamdır*,” demişti.

Sıcak kurşunun kokusu odaya yayılmaya başladı, Binbaşı’nın pipo dumanıyla birleşti ve normalde ekmek, yemek, kuru ot ve sabun kokan mutfağın havasını bozdu.

Kurşun bir anda erir. Bir saniye önce ateşin üstündeki kapta kabın hasarlı bir mermi veya yamulmuş bir düğme halinde duran nesneler, ani bir şekilde parıltılı, soğuk bir metalik sıvıya dönüşür. Jamie eriyen kurşunu dikkatlice kalıba döktü, çıkan dumandan etkilenmemek için yüzünü oradan kaçırdı.

“Neden Kızılderililer olsun?”

“Ee, yani, Edenton’daki o kadının dediklerinden dolayı. Dediğine göre evi yakıp onu kaçıranlardan bazıları Kızılderili imiş. Ama dediğim gibi, o anda anlattıklarına pek kulak vermiyordum.”

Jamie, İskoçlar’a has bir ses çıkardı. Bu ses, anlatılanı anladığını ama şüpheyle yaklaştığını belirtiyordu.

“Peki bu hanımla ne zaman tanıştın, onu ne zaman dinledin Donald?”

“Noel zamanı.” Binbaşı lekeli parmağıyla piposunun kâsesine dokundu, kafasını kaldırmadı. “Evine ne zaman saldırıldığını mı soruyorsun? Söylemedi ama herhalde… üzerinden çok geçmemiştir. Kız hâlâ… taze sayılırdı.” Öksürdü ve kafasını kaldırınca bakışlarımla karşılaştı, derin bir nefes aldı ve tekrar öksürdü. Bu sefer öyle şiddetli öksürdü ki suratı bir daha kızardı.

Jamie dudaklarını sıktı ve yere baktı. Kalıbın kapağını parmağının tersiyle açtı ve yeni ürettiği mermiyi şömine ocağının üstüne bıraktı.

Ben de çatalımı masaya bıraktım; iştahım artık tamamen kaçmıştı.

“Nasıl?” diye talepkar bir şekilde sordum. “O genç kadın kendisini nasıl genelevde bulmuş?”

“Oraya satmışlar hanımefendi.” Binbaşının yanakları artık yanıyor gibiydi ama yine de cesaretini toplayıp yüzüme bakarak cevap verebilmişti. “Eşkıyalar. Onu kaçırdıktan birkaç gün sonra bir nehir tüccarına satmışlar. Tüccar onu bir süre teknesinde tutmuş, sonra bir gece bir müşteri onu görüp beğenmiş ve satın almış. Onu sahil boyunca yanında sürüklemiş ama herhalde sonunda kızdan sıkılmış…” Sözcükleri gitgide sönükleşti, MacDonald piposunu tekrar ağzına götürdü ve derin bir nefes çekti.

“Anladım.” Anlamıştım ama yediğim yarım omlet midemin ortasında artık bir top halinde duruyordu.

*H*âlâ *taze sayılırdı*. Düşündüm, acaba bir kadın elden ele dolaşıp satılırken, değerini kaybetmesi için ne kadar süre geçmesi gerekiyordu? Bir nehir teknesinin parçalanmış güvertesinden kiralanmış bir odanın leş kokulu yatağına giderken onu hayatta tutan tek şey cinselliğiydi. Büyük ihtimalle, Edenton’daki geneleve vardığında, daha önce yaşadıklarından sonra orası kıza bir cennet gibi gelmişti. Fakat bu düşünceler MacDonald’a daha kibar davranmamı sağlamadı.

“Kızın adını hatırlıyor musunuz Binbaşı?” diye sordum, buz gibi bir nezaketle.

Gözümün kenarıyla Jamie’nin ağzının kenarının titrediğini gördüğümü sandım ama bakışlarım Binbaşı’nın üstündeydi.

Pipoyu ağzından çıkardı, büyük bir duman üfledi, sonra kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Gözlerinin soluk mavisi çok net bir şekilde bana yönelmişti.

“Açıkçası hanımefendi, hepsine Polly diye hitap ederim. Kafam karışmasın diye, anlarsınız.”

Cevap vermekten -veya daha beter bir karşılıkla yanıtlamaktan- Bayan Bug’ın içeri girmesi sayesinde kurtuldum.

“Çocuğu yedirdim, şimdi uyuyacak,” dedi. Keskin gözleri bana, sonra da yarısı yenmiş yemeğime yöneldi. Suratını asarak ağzını açtı fakat sonra Jamie’ye baktı ve sanki kocamdan sessiz bir emir almışçasına ağzını kapadı; yarım omletin bulunduğu tabağı “Hıh!” diyerek masadan kaldırdı.

“Bayan Bug,” dedi Jamie sessizce. “Acaba Arch’ı buraya çağırabilir misiniz? Zahmet olmazsa Roger Mac’i de hatta?”

Kadının küçük gözleri ardına kadar açıldı, sonra da kötü bir şey oluyorsa

bundan MacDonald'ın sorumlu olduğunu düşünerek adama gözlerini kısarak baktı.

"Tabii," dedi, bana bakıp iştahsızlığımı onaylamayan bir tavırla başını iki yana salladı. Elindeki tabakları bıraktı ve kapı mandalını açık bırakarak dışarı çıktı.

"Woram," diye MacDonald'la olan konuşmasına devam etti Jamie, sanki hiç kesilmemiş gibi. "Salem. Eğer aynı adamlarsa, Genç Ian ormanda, batıda, bir gün uzaklıktaki bir yerde onlarla karşılaşmış. Yeterince yakın."

"Aynı adamlarsa evet, öyle."

"Daha baharın başı." Jamie konuşurken pencereye baktı; hava kararmıştı, pencereler kapalıydı ama serin bir esinti içeri girdi ve koyu renkli, buruşuk mantarların üstüne serdiğim örtüyü dalgalandırdı.

Bu sözle ne kastettiğini anladım. Kışın dağların zemini yolculuğu imkânsız hale getiriyordu; yüksek bölgelerdeki karlar hâlâ duruyordu, alçak bayırlar da son iki haftadır yeşermeye ve çiçek açmaya başlamıştı. Eğer buralarda organize bir çete varsa, eteklerde dikkat çekmeden geçirdikleri bir kıştan sonra taşraya ancak geliyor olmalılardı.

"Öyle," dedi MacDonald. "En azından insanların kendilerini koruyabilecekleri mevsimdeyiz. Ama adamlarınız gelmeden önce, benim buraya geliş nedenimi konuşabilir miyiz?"

"Evet?" dedi Jamie gözlerini kısarak, bir yandan parlak, sıvı metali dikkatle kalıba dökerken. "Elbette, Donald. Sizi buralara küçük bir mevzunun getirmemiş olduğunu tahmin etmeliydim. Konu nedir?"

MacDonald bir köpekbalığı gibi sırıttı; konuya girdiği için belli ki çok mutlu olmuştu.

"Burada kendinize çok güzel bir yer edinmişsiniz Albay. Topraklarınızda kaç aile barındırıyorsunuz?"

"Otuz dört," dedi Jamie. Adama bakmadı, yalnızca kalıptaki mermiyi ateşe bıraktı.

"Birkaç taneye daha yer var mıdır acaba?" dedi MacDonald, hâlâ gülümsüyordu. Etrafımızda binlerce kilometre vahşi toprak bulunuyordu; Fraser Tepesi'ndeki çiftlik evleri bu arazide yalnızca küçük bir ayrıntı gibiydi - bir anda yok olması çok da zor değildi. Aklıma bir an Hollandalılar'ın kulübesi gelince, şömine ateşine rağmen ürperdim. Yanık cesetlerin acı, mide bulandırıcı tadını hâlâ boğazımın bir kenarında, omlet tadının arasında

alabiliyordum.

“Olabilir,” dedi Jamie anlayışla. “Yeni İskoç göçmenler mi? Thurso’dan gelenler?”

Binbaşı MacDonald ve ben aynı anda ona baktık.

“Bunu nasıl anladınız?” diye şaşkınlıkla sordu MacDonald. “Ben duyalı daha on gün oldu!”

“Dün değirmende bir adamla tanıştım,” dedi Jamie, kurşunu erittiği kabı tekrar eline alırken. “Philadelphia’dan, buranın bitkilerinden örnekler toplamak için gelmiş. Cross Creek’ten buraya gelince onları fark etmiş.” Ağzının kenarında bir kas titreşti. “Anlaşılan, Brunswick’te biraz olay çıkarmışlar ve artık rahat edemiyorlarmış; o yüzden nehirde düz teknelerle buralara gelmişler.”

“Olay mı çıkarmışlar? Ne yapmışlar?” diye sordum.

“Ee, şöyle hanımefendi,” diye araya girdi Binbaşı, “Şu sıralar Kuzey İskoçya’dan buraya gemilerle gelen birçok insan var. Ama kıyıda kendilerine göre şeyler bulmakta zorlanıyorlar ve buralılar da görünüşlerinden yabancı olduklarını anlayıp onlarla dalga geçiyorlar - göçmenler de çoğu zaman bir kanoya veya tekneye atlayıp Fear Burnu’na doğru yol almaya başlıyorlar. Campbelton ve Cross Creek’tekiler hiç olmazsa onlarla konuşuyorlar.”

Bana bakıp sırıttı, paltosunun eteklerindeki çamur birikintisini silkeledi.

“Brunswick’teki insanlar, çelimsiz İskoçlar’ı kabullenmekte zorlanıyorlar. Onların gördüğü İskoçlar siz, kocanız ve kocanızın teyzesi gibi uygar insanlar.”

Dönüp Jamie’yi başıyla selamladı, o da adama ironik bir baş hareketiyle karşılık verdi.

“Eh, biraz uygarız,” diye mırıldandım. MacDonald’ı hâlâ Edenton’daki fahişe yüzünden affetmemiştim. “Ama- ”

“Sanırım çok az İngilizce konuşabiliyorlarmış, öğrendiğim kadarıyla,” diye telaşla devam etti MacDonald. “Farquard Campbell onlarla konuşmuş ve onları kuzeye, Campbelton’a getirmiş. Öyle olmasa, eminim ki sahilde bir yerlerde, nereye gidip ne yapacaklarını bilemeden dolanıyor olurlardı.”

“Campbell onlara ne yapmış?” diye sordu Jamie.

“Etraftaki tanıdıklarının arasında bölüştürmüş ama bu uzun vadede işe yaramayacak gibi. Anlıyorsunuzdur tabii.” MacDonald omuz silkti. Campbelton, Cross Creek yakınlarında küçük bir yerleşim yeri. Farquard

Campbell'ın başarılı ticaret merkezinin etrafındaki bir yer. Orada yerleşik bir hayat var - çoğu insan Campbell klanına mensup. Farquard'ın sekiz çocuğu var, çoğu da evli ve hemen hemen hepsi babası kadar iyi çoğalıyor."

"Mutlaka," dedi Jamie, temkinli bir havası vardı. "Ama onlar kuzey kıyısından. Onlardan balıkçı olur Donald, çiftçi olmaz."

"Evet ama değişikliğe açık değiller midir?" MacDonald eliyle kapıyı ve ardındaki ormanı gösterdi. "İskoçya'da onlar için bir şey kalmadı. Buraya geldiler, burada da ellerinden geleni yapmak durumundalar. Çiftçilik öğrenilmeyecek kadar zor olamaz, öyle değil mi?"

Jamie kuşkulu görünüyordu ama MacDonald hâlâ hevesle yanıp tutuşuyordu.

"Bir sürü balıkçının ve çiftçinin iyi asker olduğunu gördüm ve bahse girerim siz de görmüşsünüzdür. Çiftçilik askerlikten daha zor değil herhalde, öyle değil mi?"

Jamie bu söz üzerine gülümsedi; çiftçiliği on dokuz yaşında bırakmıştı ve Fransa'da yıllarca paralı asker olarak savaştıktan sonra İskoçya'ya dönmüştü.

"Evet, ee, belki doğru söylüyorsundur Donald. Ama askerlikte birisi adama ne yapacağını söyler, sabah kalktıktan akşam yatağa girene kadar. O zavallı insanlara ineği nasıl sağacaklarını kim söyleyecek?"

"Sen söylersin diye düşünüyorum," dedim ona. At binmekten ağrıyan sırtımı esnettim ve gözlerimi MacDonald'a çevirdim. "Ya da en azından siz bunu söylemeye getiriyorsunuz sanırım Binbaşı?"

"Cazibenizle yalnızca zekânız baş ölçüşebiliyor hanımefendi," dedi MacDonald, bana doğru başını biraz eğerek. "Evet, meselenin özü bu. Sizin topraklarınızdakilerin hepsi İskoç ve hepsi çiftçi; yeni gelenlerle onların dilinden konuşabilirler, işi öğretebilirler - onlara yeni bir yaşam sunabilirler."

"Koloni'de Galce konuşan birçok insan var," diye itiraz etti Jamie. "Çoğu da Campbelton'a göre daha uygun yerler."

"Evet ama sizin temizlenmesi gereken topraklarınız var, onların yok." MacDonald tartışmayı kazandığını düşünerek arkasına yaslandı ve bir süredir ihmal ettiği bira bardağını eline aldı.

Jamie bana baktı, tek kaşını kaldırmıştı. Boş topraklarımız olduğu çok doğruydu: dört bin dönümlük bir arazi ama yalnızca seksen dönümü ekili haldeydi. Bütün koloninin iş gücüne ihtiyaç duyduğu da başka bir gerçekti; dağlarda bu daha da büyük bir gereksinimdi, çünkü topraklar tütün veya

pirinç üretimine elverişli değildi - kölelerse ancak bu ekinlerle ilgilenebiliyordu.

Fakat aynı zamanda-

“Zorluk onları yerleştirmekte Donald.” Jamie eğildi ve ocağa bir top daha bıraktı, sonra sırtını dikleştirdi ve ayrık duran kestane rengi bir saç tutamını kulağının arkasına yerleştirdi. “Toprağım var, evet ama çok varlıklı olduğum söylenemez. İskoçlar’ı getirip hemen vahşi hayata salabilir, ne yapacaklarını öğrenmelerini isteyebilirsin. Bense onlara araç gereç şöyle dursun, bir kölenin bile ihtiyaç duyacağı kıyafeti, ayakkabıyı temin edemem. Onlara, karılarına, çocuklarına kış boyu yemek verme konusunu açmayayım bile. Bir de onları koruyacağım, öyle mi?” Kurşun kaşığını gösterdi, kafasını iki yana salladı ve top şeklinde bir mermiyi daha ocağa bıraktı.

“Evet, koruma konusu. O konuyu açtığınıza göre, ilgilendiğim başka bir şeyden bahsedeyim.” MacDonald öne doğru eğildi, etrafta kimse olmamasına rağmen sesinin duyulmasını istemiyormuş gibi alçak sesle konuşmaya başladı.

“Size Vali’nin beni görevlendirdiğini söylemiştim, değil mi? Beni Koloni’nin batı tarafında dolaşmam ve olan bitene kulak kabartmam için oraya gönderdi. Hâlâ affedilmemiş bazı Düzenleyiciler var ve- ” Bu kişilerden bazılarının şömineden girebileceğinden korkarmışçasına etrafa göz gezdirdi. “Güvenlik Komisyonlarını duymuşsunuzdur, değil mi?”

“Biraz.”

“Peki burada, taşrada böyle bir heyet henüz yok, değil mi?”

“Böyle bir şey duymadım.” Jamie’nin eritecek kurşunu bittiğinden ayaklarının dibindeki top şeklindeki mermileri almak için eğildi; ateşin sıcak rengi kafasının üstünde kızıl bir ışıltı oluşturdu. Tahta kanepeye doğru yürüdüm ve yanına oturdum. Mermi kesesinin ağzını açtım ve mermileri koyabilmesi için ona doğru tuttum.

MacDonald bu yanıttan memnun olmuşa benziyordu. “O halde iyi bir zamanda gelmişim.”

Önceki yıl Düzenleyiciler Savaşında başlayan isyan sırasında, buna benzer birkaç tane gayrı resmi, vatandaşlarca oluşturulmuş grup vardı ve başka koloniler de bunu örnek almışlardı. Eğer Kraliyet ailesi kolonilerdeki insanların güvenliğini artık sağlayamayacaksa, yönetimi kendi ellerine alma zamanlarının geldiğini düşünmüşlerdi.

Düzenin sağlanması konusunda artık şeriflere güvenilemiyordu;

Düzenleyiciler'in hareketlerini tetikleyen olaylar bu güvensizliği apaçık ortaya koyuyordu. Ortaya çıkan zorluk ise komitelerin yönetimleri de seçimle oluşmadıkları için, onlar da şeriflerden daha güvenilir sayılamıyorlardı.

Başka komiteler de vardı. Yazışma Komitesi, koloniler arasında mektuplar yazarak haber ve dedikoduları yaymaya çalışanların kurduğu bir örgüttü. Bu çeşitli komiteler sonunda çıkacak isyanın tetikleyicisi olacaklardı - artık tohumlar atılmış, bu soğuk bahar akşamında bile yeşeriyorlardı.

Bazen -hatta artık daha da sıkça- kalan zamanı hesaplıyordum. 1773'ün Nisan'ına neredeyse gelmiştik ve *1775'in 17 Nisan'ında*… Longfellow'un kendine has bir şekilde ifade ettiği gibi…

İki yıl. Ama savaşların uzun fitilleri ve yavaş kibritleri vardır. Bunun kıvılcımı Alamance'da çakılmıştı ve Kuzey Carolina'daki sinsi ateşin parlak, yakıcı hatları artık görülebiliyordu -bakmayı bilen gözler tarafından tabii.

Elimde tuttuğum mermi kesesinin içindeki toplar yuvarlanıp tıkırdadılar; parmaklarım kabın üstüne sertçe kapandı. Jamie bunu fark etti, hızlı bir şekilde ama yumuşak bir dokunuşla elini dizime koydu. Sonra keseyi aldı, dürdü ve fişekliğin içine koydu.

"İyi zamanlama," diye tekrar etti James dönerek. "Ne demek bu Donald?"

"Eh, öyle bir komiteyi sizden daha iyi yönetebilecek biri mi var Albay? Ben Vali'ye sizi önerdim." MacDonald mütevazı görünmeye çabaladı ama beceremedi.

"Çok naziksiniz Binbaşı," dedi Jamie soğukça. Tek kaşını kaldırıp bana baktı. Koloni hükümetinin hali tahmin ettiğinden de kötü olmalıydı, çünkü Vali Martin komitelerin varlığına ses çıkarmamakla kalmıyor, aynı zamanda yenilerinin kurulmasına da öncülük ediyordu.

Koridordan gelen uzun bir köpek iniltisi kulağıma çalındı ve izin isteyip Ian'ı kontrol etmeye gittim.

Vali Martin'in neyin iplerini çözdüğünün farkında olup olmadığını merak ettim. Bunu bilerek yaptığını, bazı komitelerin Düzenleyiciler Savaşı sırasında Kraliyet'e bağlı kalanlar tarafından yönetilmesini sağlamaya çabalayarak berbat bir işi elinden geldiğince iyi kotarmaya çalıştığını düşündüm. Ama şu da bir gerçekti ki kontrol edemeyeceği -hatta varlığından haberdar dahi olmadığı- çok fazla komite vardı. Koloni artık kaynıyordu ve Vali Martin'in emri altında MacDonald ve milisler gibi düzensiz oluşumlar dışında kolluk kuvveti kalmamıştı.

MacDonald da Jamie'ye elbette bu yüzden "Albay" diye hitap ediyordu.

Önceki Vali, William Tyron, istemeye istemeye Jamie'yi Yadkin'in kuzeyindeki taşralardaki milislerin Albay'ı olarak atamıştı.

"Hmm," dedim kendi kendime. Ne MacDonald, ne de Martin aptaldı. Jamie'nin bir Güvenlik Komitesi kurması demek, daha önce emri altında savaşan milisleri toplaması ama hükümete onlara para vermek veya ekipman sağlamak konusunda herhangi bir istekte bulunmaması anlamına geliyordu. Böylece Vali herhangi bir sorumluluk altına girmeyecekti, çünkü Güvenlik Komitesi'nin onunla resmi bir bağlantısı olmayacaktı.

Jamie ve hepimizin bu teklif kabul edilirse içine gireceği tehlike ise hiç azımsanmayacak derecedeydi.

Koridor karanlıktı, ışık kaynakları yalnızca arkamda kalan mutfaktan sızan ve ameliyathanedeki tek mumdan gelenlerin birleşimiydi. Ian uyuyordu ama huzursuzdu, kaşlarının arasındaki derinin buruşuk oluşundan belliydi. Rollo kafasını kaldırdı, kalın kuyruğunu yerde oynatarak beni selamladı.

Ian adını söylediğimde de elimi omzuna koyduğumda da tepki vermedi. Onu yavaşça sarstım, sonra biraz daha şiddetle sarstım. Bilinçaltında bir yerlerde, dalgalar arasında yaşamı için savaşan, derin sulara teslim olmak üzere olan biri gibi debelendiğini anlayabiliyordum. Sayemde nereden geldiği belli olmayan bir olta tarafından kurtarıldı, soğuk ve uyuşuk derisinde hafif bir acı hissetti.

Gözlerini aniden açtı. İfadesiz gözler kim olduğumu ilk bakışta kavrayamadı.

"Selam," dedim yumuşak bir sesle, uyandığına sevinmiştim. "Adın ne?"

Soruya ilk başta anlam veremediğini görebiliyordum, o yüzden sabırla tekrar ettim. Bilinci orada bir yerlerde, genişlemiş göz bebeklerinin katmanları altında yatıyordu.

"Kimim ben?" dedi Galce. Kelimeleri yuvarlayarak, Mohavk dilinde bir şeyler daha söyledi, sonra gözkapakları titreşti ve kapandı.

"Uyan Ian," dedim ve onu tekrar sarstım. "Bana kim olduğunu söyle."

Gözleri tekrar açıldı ve şaşkın bir ifadeyle kısıldı.

"Daha kolay bir şey deneyelim," dedim ve iki parmağımı havaya kaldırdım. "Kaç parmak görüyorsun?"

Gözlerinde bir bilinç parıltısı oluştu.

“Arch Bug bunu yaptığını görmesin yenge,” dedi baygın bir sesle, yüzünde gülümsemeyi andıran bir kıvrılma vardı. “Çok kabaca, anlarsın ya.”

Eh, en azından beni de, “V” hareketini de tanımıştı; bu önemliydi. Bana yenge dediğine göre, kendisinin kim olduğunu da hatırlamış olmalıydı.

“Adın ve soyadın?” diye sorumu tekrarladım.

“Ian James FitzGibbons Fraser Murray,” dedi biraz tersçe. “Ne diye sorup duruyorsun?”

“FitzGibbons mı?” diye sordum. “Ona nasıl sahip oldun?”

Bir inilti çıkardı ve göz kapaklarını parmaklarıyla kapadı, bastırırken yüzünü buruşturdu.

“Jamie Dayı verdi, kabahat onda. Yaşlı vaftiz babasından kalmaymış, öyle dedi. Murtagh FitzGibbons Fraser’mış adı ama annem Murtagh adını bana yakıştıramamış. Galiba tekrar kusacağım,” dedi ve elini kenara çekti.

Midesi kalktı ve kovanın içine öğürdü, ama kusmadı ki bu iyiye işaretti. Boncuk boncuk terlemişti, yan tarafına doğru dönmesine yardım ettim. Rollo arka bacakları üzerinde duruyordu ve ön patilerini masaya koymuştu. O arada Ian’ın yüzünü yalamaya başlayınca çocuk bir yandan inledi, bir yandan kıkırdadı ve köpeği kenara itmeye çalıştı.

“*Theirig dhachaigh, Okwaho*,” dedi. “Theirig dhachaigh,” Galce’de “evine git” demekti ve Okwaho da Rollo’nun Mohavk dilindeki adı olmalıydı. Ian iyi bildiği üç dil arasında gidip geliyordu ama zihni açıktı. Onu birkaç anlamsız soruyla daha sıktıktan sonra yüzünü bir bezle sildim, ağzını sulandırılmış şarapla temizlemesine izin verdim ve tekrar üstünü örttüm.

“Yenge?” dedi baygın bir sesle, ben kapıya gelmişken. “Sence annemi tekrar görebilecek miyim?”

Duraksadım; buna nasıl cevap verebileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama gerek kalmadı: Beyin sarsıntısı geçiren hastalara özgü bir şekilde bir anda yorgun düştü, kafası yastığa gömüldü ve uyuyakaldı. Benim aklıma hâlâ cevap namına tek kelime gelememişken horlamaya başlamıştı.

6. Pusu

Ian birden uyandı, eli savaş baltasına gitti. Ama baltasının olması gereken yerde yalnızca kumaş vardı. Bir an için nerede olduğuna dair hiçbir şey bilmediğini fark etti, sonra oturdu ve karanlığın içinde şekilleri seçmeye çalıştı.

Kafası birden şimşek çakmışçasına acımaya başladı; sessiz bir haykırış kopardı ve ellerini başına götürdü. Aşağıda, karanlıkların içinde Rollo küçük, korkmuş bir "*Hav?*" sesi çıkardı.

Yengesinin ameliyathanesinin keskin kokusu burnunu sızlattı. Alkol, yanık fitil, ilaç olarak kullanılan kuru yapraklar ve berbat kokulu, peni-silin adı verilen mayanın kokuları birden vurdu. Gözlerini kapadı, kafasını kendine doğru çektiği dizlerinin üstüne koydu ve ağır ağır nefes almaya çalıştı.

Rüyasında ne görmüştü? Tehlikeli, vahşet dolu bir şeydi ama aklında belli bir görüntü kalmamıştı, yalnızca bir şeyin ya da birilerinin onu ormanda gizlice takip ettiği hissi kalmıştı.

Fena halde çiş yapması gerekiyordu. Üstünde yattığı masanın kenarını el yordamıyla aradı, yavaşça doğruldu. Kafasının arka tarafındaki ağrı sebebiyle gözlerini kıstı.

Bayan Bug ona bir kâse bırakmıştı, öyle dediğini hatırlıyordu ama mum sönmüştü ve yerde yuvarlanarak kaseyi aramaya hiç niyeti yoktu. Cılız bir ışık ona kapının nerede olduğunu gösteriyordu; kapı aralık bırakılmıştı ve koridora mutfak ocağının ışığı vuruyordu. Yönünü o ışık sayesinde belirleyerek yürüdü ve pencereyi açtı, perdeyi araladı ve serin bahar havasına karşı mesanesini boşaltırken gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Artık rahatlamıştı ama bu rahatlık midesindeki bulantı ve kafasındaki acıyı daha net hissetmesine neden oldu. Oturdu, ellerini dizlerine ve kafasını da kollarının arasına yerleştirdi, rahatsızlığının azalmasını bekledi.

Mutfaktan sesler geliyordu; artık kulak verebildiği için rahatça duyabiliyordu.

Sesler Jamie Dayı'ya, MacDonald'a ve Arch Bug'a aitlerdi. Yengesi Claire de arada bir-iki kelime ediyordu: İngilizcesi, İskoç İngilizcesi ve Galce'nin sert tonlarının arasında kendini belli ediyordu.

"Mesela bir Kızılderili ajanı olmak ister miydiniz?" diye sordu MacDonald.

Bu ne demek şimdi? diye düşündü Ian ama sonra aklına geldi. Evet, elbette; Kraliyet adam tutup kabilelerin içine gönderirdi. Bu ajanlar yerlilere türlü hediyeler, tütün, bıçaklar gibi şeyler verirdi. Onlara III. George hakkında saçma sapan şeyler anlatır, sanki Kral'ın kendisi bir sonraki ay dönümünde onların çadırına gelip onları muhatap alacakmış gibi bir hava yaratılmaya çalışırdı.

Yüzüne pis bir gülümseme yayıldı: amaç, Kızılderililer'i ihtiyaç duyulduğunda İngilizler ile birlikte çarpışmaya ikna etmekti. Peki bunun şu anda gerekli olduğunu neden düşünmüşlerdi? Fransızlar pes etmişti ve kuzeye, Kanada'ya çekilmişti.

Sonra, Brianna'nın ona bahsettiği, eli kulağında olan yeni savaş aklına geldi. Ona inanıp inanmama konusunda ikilemdeydi - belki de haklıydı, tabii öyleyse… Bunu düşünmek istemiyordu. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

Rollo yanına geldi, oturdu ve tüm ağırlığını ona verdi. Ian da ona yaslandı ve kafasını okşadı.

Snaketown'da yaşarken bir Kızılderili ajanı görmüştü. Tıknaz biriydi, gözleri fır dönüyordu ve titrek sesliydi. Adamı düşündü, adı neydi ya? Kızılderililer ona Berbat Ter diyorlardı ve çok iyi de oturuyordu; adam ölümcül hastalık sahibiymiş gibi bir kokuya sahipti. Adam onların dilinden pek anlamıyordu ve belki de eğlenmek için kafa derisini de her an yüzebileceklerinden korkuyordu - Tewaktenyonh adama saygılı davranılmasını söylemesine rağmen bir-ikisinin bunu şaka olarak denediğini de sanıyordu. Ian ona çevirmenlik yapması için baskı görmüştü. Bu işi daha önce yapmıştı ama pek zevk almamıştı. Kendisini Berbat Ter'le ilişkilendirmektense bir Mohavk olarak görmeye daha yakındı.

Ama Jamie Dayı… o, bu işi çok daha iyi becerirdi. Peki, yapar mıydı? Ian sesleri belirsiz bir ilgiyle dinledi. Jamie Dayı'nın böyle bir şey için baskı görmediği açıktı. MacDonald'ın dayısını buna ikna etmeye çalışmaktansa ıslak bir bahar günü bir kurbağa yakalamaya çalışmasının daha kolay olacağını düşündü.

İç geçirdi, kolunu Rollo'nun boynuna doladı ve ağırlığını köpeğin üzerine biraz daha verdi. Kendini berbat hissediyordu. Öleceğini düşünmüştü ama Claire Yenge onun birkaç gün sonra iyi olacağını söylemişti. Ölüyor olsaydı yengesinin yanında kalacağından, onu köpekle yalnız bırakmayacağından emindi.

Pencereler hâlâ açıktı, serin hava bir anda üstüne geldi; buralarda bahar geceleri hem soğuk hem de yumuşaktı. Rollo'nun burnunu kaldırıp havayı

kokladığını hissetti. Hayvan bunun ardından boğuk, hevesli bir hırıltı çıkardı. Etrafta bir keseli sıçan veya fare olabilirdi.

“Git o zaman,” dedi, doğrulup köpeği biraz iterek. “İyiyim ben.”

Köpek onu şüpheyle kokladı, kafasının arkasındaki dikişleri yalamaya kalkıştı ama Ian kafasını ellerinin arasına alınca yanından uzaklaştı.

“Git artık!” dedi Ian ve köpeği hafifçe tokatladı. Rollo homurdandı, bir kez kendi etrafında döndü, sonra kafasını pencereden çıkardı ve kendisini yavaşça aşağı bıraktı. Dışarıdan tok bir düşme sesi geldi. Kan dondurucu, tiz bir inilti havayı doldurdu; çalılıklara sürtünerek uzaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Mutfaktan korku dolu sesler geldi ve Ian dayısının ayak seslerini koridorda duydu. Bir saniye sonra ameliyathanenin kapısı açıldı.

“Ian?” dedi dayısı yumuşak bir sesle. “Neredesin evlat? Ne oluyor?”

Ayağa kalktı ama bir an gözleri kamaşınca tökezledi. Jamie Dayı onu kolundan yakaladı ve bir tabureye oturttu.

“Ne oldu evlat?” Görüşü geri geliyordu. Kapıdan gelen ışıkla dayısını, elindeki tüfeği, yüzündeki hem endişeli, hem de muzip ifadeyi görebiliyordu. Burnunu iyice çekti. “Kokarca değilmiş sanırım,” dedi Jamie Dayı.

“Evet, o olmasa bile başka bir şey işte,” dedi Ian, kafasına dikkatle dokunarak. “Rollo ya bir dağ aslanını kovaladı ya da Claire Yenge’nin kedisini ağaca kaçırdı.”

“Hmm, evet. Dağ aslanı ona daha iyi bir akran olur doğrusu.” Dayısı tüfeği yere bıraktı ve pencerenin yanına gitti. “Pencereyi kapatayım mı, yoksa hava almak mı istiyorsun evlat? Bitkin duruyorsun.”

“Bitkinim, evet,” diye itiraf etti Ian. “Evet, açık bırak dayı.”

“Dinlensene Ian.”

Ian tereddüt etti. Midesi bir anafor gibiydi ama aynı zamanda tekrar uzanmak istiyordu. Ama ameliyattan beri rahatsızdı. Keskin kokular, etraftaki küçüklü büyüklü bıçakların parıltıları, diğer gizemli eşyalar… Jamie Dayı yeğeninin derdini anlamış gibiydi, o yüzden eğildi ve elini Ian’ın dirseğinin altına koydu.

“Gel bakalım evlat. Yukarıda, düzgün bir yatakta uyuyabilirsin. Öteki yatakta MacDonald’ın uyuması seni rahatsız etmezse…”

“Etmez,” dedi, “ama burada kalsam daha iyi galiba.” Eliyle pencereyi gösterdi, kafasını döndürerek yorulmak istemedi. “Rollo yakında döner.”

Jamie onunla tartışmadı ve Ian bundan mutlu oldu. Kadınlar ortalığı velveleye verirdi, erkeklerse işleri biraz daha oluruna bırakmaya meyillilerdi.

Dayısı onu yatağına tekrar yatırdı, üstünü örttü, sonra da karanlıkta dolanarak yere bıraktığı tüfeği aramaya başladı. Ian biraz velvelenin kendisine o kadar kötü olmayabileceğinin farkına vardı.

“Bana bir bardak su verebilir misin Jamie Dayı?”

“Ha? Peki.”

Yengesi Claire yakınlarda bir sürahi su bırakmıştı. Suyun dökülüşünün huzur verici sesi, suyun konulduğu bardağın kenarının dudağında bıraktığı tat, dayısının sırtına koyduğu el… Bunlara ihtiyacı yoktu ama itirazı da yoktu; sırtındaki el sıcaktı ve rahatlatıcıydı. Gece ayazının ne kadar serin olduğunun farkına daha iyi vardı ve titredi.

“Oldu mu evlat?” dedi dayısı ve Ian’ın omzunu sıktı.

“Evet. Jamie Dayı?”

“Efendim?”

“Claire Yenge sana şeyden, bir savaştan bahsetti mi? Yani gelecekte olabilecek bir savaş. İngiltere’yle.”

Bir an sessizlik oldu. Dayısının hareketsiz bedeni kapıdan giren ışığı kesiyordu.

“Bahsetti,” dedi ve elini yeğeninin omzundan çekti. “Sana da mı bahsetti?”

“Hayır, bana Brianna anlattı.” Yan tarafına doğru döndü, hassas kafatasına dikkat etti. “Onlara inanıyor musun?”

Bu defa duraksama olmadı.

“Evet, inanıyorum.” Bu cümle, dayısının her zamanki gerçekçi tonuyla söylenmişti ama sesindeki bir şey Ian’ın ensesindeki tüyleri diken diken etti.

“Yaa. Tamam o zaman.”

Kaz tüyü yastığı çenesinin altında tuttu, yastık lavanta kokuyordu. Dayısı başını okşadı, yüzüne gelen saçları arkaya attı.

“Canını bununla sıkma Ian,” dedi yumuşakça. “Ona daha var.”

Dayısı silahını aldı ve odadan çıktı. Yattığı yerden, Ian ön avluyu, Fraser Tepesi’nin üstünden dökülüp karanlık gökyüzüne uzanan ağaçların tepesini görebiliyordu.

Arka kapının açıldığını, Bayan Bug'ın sesinin diğerlerinin arasından sıyrıldığını duydu.

"Evde değiller," dedi kadın nefes nefese. "Şöminelerinde de ateş yok, evleri karanlık. Bu saatte nereye gitmiş olabilirler?"

Kafasından kimlerden bahsedildiğini geçirdi ama o kadar önemli olmadığını düşündü. Bir sorun varsa, Jamie Dayı hallederdi. Bu düşünce rahatlatıcıydı; İskoçya'daki soğuk bir gece yarısıymış, kendisi küçük bir çocukmuş, dışarıda babasının bir hizmetçiyle konuşurken gelen sesini duyarken yatağında rahatça yatıyormuş gibi hissetti.

Bedeni örtünün altında yavaş yavaş ısınmaya başladı ve Ian uykuya daldı.

***

Yola koyulduklarında ay tepeye yükselmişti ve Brianna bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Işığını güneşten ödünç alan büyük, asimetrik gök cismi bir yıldız kümesinin kenarında dururken bile, ayaklarının altındaki yol pek görünmüyordu. Ormanın zifiri karanlığında ayaklarını görmek bile imkânsızdı.

Orman karanlıktı ama sessiz değildi. Devasa ağaçlar tepelerinde hışırdıyor, küçük cırlama ve hırlama sesleri geliyor, ara sıra da bir yarasa sessizce kanat çırparak yanından geçiyordu ve bu onu korkutmaya yetiyordu. Sanki gecenin esrarengiz bir tarafı kontrolden çıkmış ve burnunun altında uçuşuyormuş gibi geliyordu.

"Papazın Kedisi[2] biraz endişeli mi?" diye sordu Roger, yine deri kanatlı bir yaratık onu ziyaret edince karısı ürküp ona sarılınca.

2 İngiltere'de çocukların yeni kelimeler öğrenmesi için oynanan ve her cümle "Papazın Kedisi" kalıbıyla başlayan oyun. (Ç.N.)

"Papazın Kedisi… minnettar," dedi Brianna, onun elini sıkarak. "Teşekkürler." Büyük ihtimalle kendi rahat yatakları yerine, McGillivrayler'in şöminesinin önünde, ceketlerine sarınarak uyuyakalacaklardı - en azından Jeremy'nin yanında olacaklardı.

Roger karısının kendisininkinden küçük elini sıkarak karşılık verdi ve karanlıkta ona güven verdi.

"Sorun yok," dedi. "Ben de onu görmek istiyorum. Bu gece bütün ailenin bir arada, güven içinde bulunması gereken bir gece."

Brianna boğazından, anlayış ve minnettarlık belirten, kısık bir ses çıkardı ve

konuşmaya devam etti. “Papazın Kedisi çok zarifti,” dedi kibarca. “Yani o cenazede, o zavallı insanların yanında.”

Roger homurdanınca kocasının nefesinin havada bir kavis oluşturduğunu gördü.

“Ortada bir zarafet vardıysa, bu bana ait değildi. Tek yaptığım birkaç ilahi okumaktı, hangi ilahiler olduğunu sorsan söyleyemem bile.”

“Orası önemli değil. Peki neden onları söyledin, yani o seçtiklerini?” diye merakla sordu. “Gerçek Dua’yı, veya belki de Yirmi Üçüncü İlahi’yi söyleyeceğini düşünmüştüm, çünkü bunları herkes biliyor.”

“Ben de onlardan birini söylemeyi düşündüm,” diye itiraf etti Roger. “Öyle de yapmak istedim ama ağzımı açtığımda…” Duraksadı. Brianna’nın aklında o soğuk, yanık yığınlar geldi ve burnuna o is kokusu çalınınca bir an titredi. Roger elini daha sıkı tuttu, onu kendisine çekti ve elini kolunun altına soktu.

“Bilemiyorum,” dedi ters bir şekilde. “Daha uygun olacakmış gibi geldi, her nedense.”

“Öyleydi de,” dedi Brianna ama daha fazla uzatmadı ve konuyu değiştirerek son mühendislik projesinden bahsetmeye başladı: kuyudan su çıkarmaya yarayacak bir el pompası.

“Eğer boruya benzer bir şey olsaydı, suyu eve kolayca getirebilirdim. Güzel bir su tankı yapabilmek için gereken tahtalarım var, tabii Ronnie benim için inşa etme inceliğini gösterirse - en azından yağmur suyuyla duş almaya başlayabiliriz. Ama ağaç gövdelerinin içini oymak” -pompa için kullanılacak küçük boruları elde etmek için- “kuyudan eve getirmek için yeteri kadarını yapmak aylar alır; suyun kendisinden getirmek ne kadar sürer, Tanrı bilir. Hazır bir tank alma şansım da yok. Alabilecek kadar paramız olsa bile ki yok, Wilmington’dan getirmek…” İmkânsızlığı ifade etmek için elini havaya doğru fırlattı.

Roger bir süre söylenenleri düşündü, ayakları o sırada kayalık patikada ritimli bir şekilde ilerliyordu.

“Eh, Antik Romalılar betonla yapmışlar; tarifi de Pliny’de.”

“Biliyorum. Ama onu yapmak için belli bir tür kuma ihtiyaç var, o da bizde yok. Taş kireç de lazım, o da yok. Ayrıca- ”

“Evet ama kil?” diye araya girdi Roger. “Hilda’nın düğünündeki o tabağı gördün mü? Büyük, kahverengi-kızıl karışımı olan. O güzel desenli?”

“Evet,” dedi Brianna. “Neden?”

“Ute McGillivray onu birinin Salem’den getirdiğini söyledi. Kim olduğunu hatırlamıyorum ama kadın getirenin çömlekçilikte *kodaman* biri olduğunu söyledi - çömlekçi ya da her neyse işte.”

“Seninle her iddiasına girerim ki öyle dememiştir!”

“Yani, o anlama gelen bir şey söyledi.” Lafına hiç bozmadan devam etti. “Demek istediğim şu ki adam onu *burada* yapmış; Almanya’dan getirmemiş. Yani buralarda işlenebilecek kil bulunuyormuş, değil mi?”

“Hmm, anladım. Eh, bu da bir fikir tabii.”

Öyleydi de ve yolculuklarının geri kalanında bu konuyu konuşarak vakit geçirmeye devam ettiler.

Fraser Tepesi’nin bitimine, McGillivrayler’in evine beş yüz metre kala bir yere geldiklerinde Brianna boynunun arkasında bir rahatsızlık hissetti. Bunu hissettiğini sanıyor da olabilirdi; o terk edilmiş viranede gördüklerinden sonra ormanın karanlık havası biraz tehditkâr geliyordu. Brianna artık her karanlık virajda pusuya düşebileceklerinden çekiniyordu ve saldırı korkusuyla geriliyordu.

Sonra ağaçların arasında, sağında bir çıtırtı duydu - küçük, kuru bir dal kırılmıştı. Bu ses ne bir hayvanın, ne de esintinin etkisiyle oluşabilirdi. Gerçek tehlikenin kendine has, keskin bir tadı vardı. Hayal gücünün oluşturduklarının tatlılığıyla kolaylıkla ayırt edilebiliyordu.

Roger’ın kolunun altındaki eli sıktı ve onu uyardı. Kocası hemen durdu.

“Ne oldu?” diye sordu, eli bıçağına gitmişti. “Nerede?” Bir şey duymamıştı.

Lanet olsun, neden kendi silahını ya da en azından kamasını getirmemişti ki? Yanındaki tek şey -ormanın kendisinin sundukları dışında- bir çakıydı ve o da hep cebindeydi.

Brianna kocasına yaslandı ve rahat görebilsin diye iyice yaklaşarak eliyle sesin geldiği yeri gösterdi. Sonra eğildi, yerde bir taş veya bir sopa aradı.

“Konuşmaya devam et,” diye fısıldadı Roger’a.

“Papazın Kedisi biraz korkak galiba, ha?” dedi kocası, sesinde hafif bir alay vardı.

“Papazın Kedisi *gaddar* bir kedi,” diye cevap verdi Brianna, kocasının şakacı tonuna benzer bir sesle cevap vererek. Bir eli cebindeydi, diğer eliyle yerden bir taş kaptı. Etrafındaki toprağı temizledi ve soğuk taşı avcunun içinde sıkıca tuttu. Sonra doğruldu, bütün duyuları sağ taraflarındaki karanlığa odaklanmıştı. “Papazın Kedisi önüne çıkabilecek bütün musibetleri- ”

“Ah, senmişsin,” dedi arkalarında, ağaçların arasında bir ses.

Brianna ciyakladı ve Roger refleks olarak sese doğru döndü, karısını atik bir hareketle tutup önüne geçti.

Kocasının itmesiyle Brianna arkaya doğru tökezledi. Ayağı ağaç köklerinden birine takıldı ve sert bir şekilde sırt üstü düştü. Düştüğü yerden Roger’ı, elindeki bıçağı ve böğürerek ağaçların içine dalışını ay ışığı altında net bir şekilde görebiliyordu.

Geç de olsa, gelen sesin ne dediğini ve içindeki hayal kırıklığını algıladı. Sağ taraflarındaki ağaçların içinden geliyordu ve tanıdık bir sesti, panikle gür çıkmıştı.

“Jo?” dedi ses. “Bu da ne?”

Sol tarafındaki ağaçlardan bir sürü hışırtı ve bağırış sesi geliyordu. Roger birini ele geçirmişti.

“Roger!” diye bağırdı Brianna. “Roger, dur! Bunlar Beardsleyler!”

Brianna yere düştüğünde elindeki taşı da düşürmüştü. Ayağa kalktı, eteğine bulaşan çamuru temizledi. Kalbi hâlâ çarpıyordu, sol kalçası incinmişti ve bir yandan kahkahayı basmak, bir yandan da Beardsley ikizlerinden birini boğazlamak istiyordu. Belki ikisini de.

“Kezzie Beardsley, çık ortaya!” diye bağırdı, sonra daha yüksek sesle tekrarladı. Annesi kronik olarak iltihaplı olan bademcik ve geniz etini temizlediğinden beri Kezzie’nin kulakları daha iyi duyuyordu ama hâlâ normal insanlara kıyasla sağır sayılırdı.

Çalıların içindeki gürültülü bir boğuşma, Keziah Beardsley’nin ortaya çıkmasını sağladı. Koyu saçlı, beyaz yüzlü ve yanında geniş bir sopa olan çocuk, Brianna’yı görünce sopayı hemen omzunun üstünden atıp arkasında saklamaya yeltendi.

Bu arada, arkasından gelen, küfürlerle karışık, daha da güçlü bir boğuşma sesinin arkasından Roger ortaya çıktı. Kezzie’nin ikizi olan Josiah Beardsley’nin cılız boğazını tutuyordu.

“Tanrı aşkına! Serseriler! Ne yaptığınızı sanıyordunuz?” dedi Roger ve Jo’yu ittirerek kardeşinin yanına, ay ışığının altına yolladı. “Sizi az kalsın öldürecektim, farkında mısınız?”

Işık, Jo’nun duydukları karşısında yüzüne yerleştirdiği alaycı ifadenin görünmesine yetiyordu. Sonra bu ifade yerini samimi bir mahcubiyete bıraktı.

“Çok üzgünüz, Bay Mac. Birinin geldiğini duyduk ve haydut olabileceğini

düşündük.”

“Haydut,” diye tekrar etti Brianna, kahkaha atma isteği daha da arttı ama hâlâ kendini kontrol edebiliyordu. “O kelimeyi nereden duydunuz?”

“Şey.” Jo ayaklarına baktı, ellerini arkada kavuşturmuştu. “Bayan Lizzie bize bir şeyler okumuştu. Bay Jamie’nin getirdiği kitaptan. Oradaydı. Haydutlar.”

“Anladım.” Roger’a baktı, onun da siniri yavaş yavaş yerini alaycılığa bırakıyordu. “Korsan Gow, Dafoe’dan.”

“Hıı…” Roger kamasını kınına soktu. “Peki, ne halt etmeye haydut gelebileceğini düşündünüz?”

Kezzie, aksak işitme duyusuna rağmen soruyu algıladı ve cevapladı. Kardeşi gibi samimiydi ama sesi erken yaşta sağır kalmanın etkisiyle daha yüksek, vurgulamalardan yoksundu.

“Bay Lindsay’e rastladık efendim, evine gidiyordu. O Hollandalılar’ın başına neler geldiğini anlattı. Doğru mu efendim? Hepsi iliklerine kadar yanmış mı?”

“Hepsi ölmüştü.” Roger’ın sesindeki bütün haylazlık yok oldu. “Bunun ormanda sopalarla gezinmenizle ne alakası var?”

“Ee, efendim, bilirsiniz, McGillivrayler’in evi geniş bir yerdir. Fıçı dükkânı, yeni evler… Ayrıca yol üstünde. Yani, eğer *ben* haydutluk etmek istesem, burayı seçerdim doğrusu,” diye yanıt verdi Jo.

“Bayan Lizzie de babasıyla birlikte burada. Bir de oğlunuz Bay Mac,” diye ekledi Kezzie. “Onlara bir zarar gelmesini hiç istemeyiz.”

“Anladım.” Roger isteksizce de olsa gülümsedi. “Eh, bu ince düşünceniz için teşekkür ederim o zaman. Gerçi buralara haydut falan geleceğini pek sanmam; Hollandalı’nın Kulübesi buradan hayli uzakta.”

“Öyle, efendim,” dedi Jo. “Ama haydutlar her yerde olabilirler, değil mi?”

Bu inkâr edilemez bir şeydi ve bu gerçek Brianna’nın karnındaki rahatsız ürpertiyi geri getirdi.

“Olabilirler ama şu anda değiller,” dedi rahatlatıcı bir tonla Roger. “Bizimle eve gelin. Küçük Jem’i almaya geldik. *Frau* Ute size şömine karşısında bir yatak verir, eminim.”

İkizler birbirlerine anlaşılmaz bakışlar attılar. Neredeyse tıpatıp aynıydılar - küçük, ince vücütlu, sık ve koyu saçlılardı. Ya Kezzie’nin sağırlığıyla, ya da

Jo'nun başparmağındaki yara sayesinde ayırt edilebiliyorlardı. İkisinin aynı anda aynı yüz ifadesini takınmaları da bu yüzden sinir bozucuydu.

O bakışla birbirlerine ne anlattılarsa, birbirlerini anlamışlardı ve Kezzie başını sallayarak kararlarını söyleme kısmını kardeşine bıraktı.

"Yok, sağ olun, efendim," dedi Jo kibarca. "Sanırım burada bekleyeceğiz." Başka söz etmeden arkalarını döndüler, karanlığın içinde taş ve yaprak sesleri çıkararak gözden kayboldular.

"Jo! Bekle!" Brianna arkalarından seslendi, o sırada cebinin derinliklerinde bir şey buldu.

"Evet, hanımefendi?" Josiah geri döndü, kadının dirseğinin dibinde ürkütücü bir anilikle belirdi. İkizi böyle sinsi değildi ama Jo korkutucuydu.

"Ay! Yani, ne çabuksun…" Brianna küt küt atan kalbini yavaşlatmak için derin bir nefes aldı ve oğlana Germain için yaptığı kavisli düdüğü verdi. "Al şunu. Eğer burada bekçilik yapacaksanız buna ihtiyacınız olacak. Eğer biri gelirse, yardım çağırırsınız."

Jo Beardsley'nin daha önce hiç düdük görmediği belli oluyordu ama belli etmemek için elinden geleni yaptı. Küçük objeyi avcunun içinde evirip çevirdi, düdüğe bakmamaya çalıştı.

Roger uzandı ve düdüğü elinden aldı, sonra da üfledi; çıkan ses ormanın sessizliğini derinden yardı. Birkaç kuş ciyakladı, ürkerek yuvalarından uçuştu. Kezzie Beardsley de ciyakladı, gözleri hayretle ardına kadar açıldı.

"Şu ucunu üfleyeceksin," dedi Roger, doğru ucu gösterdi ve düdüğü oğlana geri verdi. "Dudaklarını biraz sıkman lazım."

"Anlaşıldı efendim," diye mırıldandı Jo. Normalde ifadesiz ve sert hatları olan yüzünde artık afallamış bir ifade vardı. Düdüğü tekrar eline aldığında gözleri Noel sabahı aldığı hediye karşısında heyecanını gizleyemeyen bir çocuk gibi açıldı. Brianna bir anda iki oğlanın da daha önce bir Noel yaşamamış olabileceğini fark etti - hiç hediye almamış bile olabilirlerdi.

"Sana da bir tane yapacağım," dedi Kezzie'ye. "O zaman kendi aranızda da anlaşabilirsiniz. Haydut falan görürseniz yani," dedi gülümseyerek.

"Tabii, hanımefendi. Tabii yaparız!" dedi heyecanla, yeni oyuncağını hevesle incelerken Brianna'nın gözlerine yalnızca bir anlığına bakabildi.

"Yardım isterseniz üç defa çalın," dedi Roger ve kolunu karısına uzattı.

"Tamam, efendim!" diye bir cevap geldi karanlığın içinden, ardından da zayıf bir şekilde, "çok sağ olun, hanımefendi." İkizler nefes nefese, ara sıra

düdüğü zayıfça üfleyerek uzaklaştılar.

“Lizzie onlara biraz terbiye vermiş,” dedi Roger. “Mektuplardan da anlaşılıyordu. Ama sence tam olarak uygarlaşmayı başarabilirler mi?”

“Hayır,” dedi Brianna, biraz üzgünce.

“Gerçekten mi?” Brianna karanlıkta yüzünü göremiyordu ama sesinden şaşkınlığı açıkça belli olmuştu. “Ben öylesine sormuştum. Gerçekten başaramazlar mı?”

“Bence öyle. Şaşırma, öyle büyütüldükten sonra olacak iş değil. O düdüğü ellerine aldıklarında hallerini gördün mü? Onlara ne bir hediye, ne de bir oyuncak veren olmuş.”

“Öyle galiba. Sence böyle mi uygarlaşılıyor? Öyleyse, bizim Jem’in filozof, sanatçı falan olması lazım. Bayan Bug onu aşırı şımartıyor.”

“Yaa… Sanki sen hiç şımartmıyorsun,” diye geldi yanıt, yarı dalga geçer şekilde. “Babam, annem, Lizzie, etrafımızdaki herkes öyle yapıyor.”

“Doğru, peki,” dedi Roger, alınmamıştı. “Biraz rekabet görsün, o zaman işler değişir. Germain’in şımartılma ihtimali pek yok, ha?” Fergus ve Marsali’nin en büyük çocuğu Germain’in yaramazlıkları herkes tarafından bilinen iki kız kardeşi vardı. Ağabeylerini sürekli takip ederler, çocuğu hiç rahat bırakmazlardı.

Brianna güldü ama aynı zamanda hafif bir rahatsızlık hissetti. İkinci çocuğu yapma konusu açıldığında kendisini hep bir eğlence treninin çıktığı en yüksek noktadaymış gibi, nefessiz, karnı kasılmış şekilde, eğlenceyle korku arasında bir yerde buluyordu. Hem de o anda, sevişmelerinin üstünden az bir zaman geçtiğinden, bu his karnında cıva gibi bir o yana, bir öteki yana gidiyordu.

Roger karısının içine düştüğü duygu çelişkisini fark etti ve konunun üstünde durmadı. Bunun yerine geniş ve sıcak eliyle onun elini tuttu. Hava soğuktu, kışın soğuk esintilerinin son kalıntıları ağaç kovuklarının içinde duruyordu.

“Ya Fergus?” diye sordu Roger, önceki konuşmalarına devam ederek. “Duyduğum kadarıyla o da doğru dürüst bir çocukluk geçirmemiş ama pek yabani değil.”

“Halam Jenny onu on yaşından itibaren kendisi yetiştirmiş,” dedi Brianna. “Sen halamla tanışmadın ama emin ol, eğer eline geçirseydi Adolf Hitler’i bile uygarlaştırabilirdi. Ayrıca Fergus bir genelevde de olsa Paris’te yetişti, ormanda değil. Hem Marsali’den duyduğum kadarıyla orası birinci sınıf bir genelevmiş.”

“Yaa, öyle mi? Ne anlattı?”

“Hiç, yani sırf Fergus’un anlattığı hikâyeler. Müşterilerle ve oro- kızlarla ilgili işte.”

“Orospu diyemiyor musun yani?” diye sordu eğlenerek Roger. Brianna yanaklarının kızardığını hissetti, karanlıkta olduklarına şükretti; kızardığı zaman kocası daha da çok dalga geçerdi.

Kendini savunarak, “Katolik okuluna gittim, söyleyemem işte,” dedi. Hakikaten de bazı kelimeleri yalnızca çok öfkelendiğinde söyleyebiliyordu. “Sen nasıl söyleyebiliyorsun? Bir vaizin oğlu olacaksın bir de…”

Roger alaycı bir şekilde güldü.

“Durumumuz tam olarak aynı değil. Ben bir çekincem olmadığını ispat etmek için arkadaşlarımın arasında sürekli küfrederdim, uyum sağlamaya çalışırdım.”

“Nasıl bir uyum mesela?” Brianna bunun arkasında güzel bir hikâye olduğunu sezdi. Kocası Inverness’ta, bir Presbiteryen papazı olan büyük amcası tarafından evlat edinildiği günler hakkında pek konuşmazdı. Ama Brianna bazen ağzından kaçan şeyleri duyunca çok sevinirdi.

“Yani… Mesela sigara ve bira içmek, erkekler tuvaletine pis pis laflar yazmak gibi,” dedi, gülümsediği sesinden belli oluyordu. “Çöp tenekelerini devirdik. Arabaların lastiklerini patlattık. Postaneden şekerleme çaldık. Bir zamanlar tam bir serseriydim.”

“Inverness’ta terör, ha? Bir çete miydiniz yoksa?” diye dalga geçti Brianna.

“Öyleydik,” dedi kocası ve güldü. “Gerry McMillan, Bobby Cawdor ve Dougie Buchanan. Ben gruptaki aykırı elemandım, sadece büyük amcam papaz olduğu için değil, aynı zamanda babam İngiliz olduğu ve soyadım bir İngiliz soyadı olduğu için. O yüzden sürekli onlara kendimi ispatlamam gerekti. Yani başı en çok belaya giren de bendim.”

“Bir çocuk suçlu olabileceğini hiç düşünmezdim,” dedi Brianna, bu düşünceyle eğlenerek.

“Eh, pek uzun sürmedi,” dedi Roger alaycı bir şekilde. “O yaz on beş yaşına gelmiştim. Papaz Efendi beni bir balıkçı teknesine verdi ve ringa balığı avlamaya çıktık. Sırf kişiliğim otursun diye, beni hapisten uzak tutmak için mi yoksa artık evde oluşuma dayanamadığı için mi yollamıştı bilemiyorum ama işe yaradı doğrusu. Bazen sert adamlarla çalışmak gerek, İskoç balıkçılarla bir teknede uzun zaman geçirmek gerek.”

“Aklımda tutarım,” dedi Brianna, kıkırdamamaya çalışırken birkaç küçük homurtu çıkardı. “Arkadaşların hapse girdiler mi yoksa artık başlarında senin gibi bir kötü örnek olmayınca düzeldiler mi?”

“Dougie orduya yazıldı,” dedi Roger, sesi biraz hüzünlüydü. “Gerry babasının dükkânının başına geçmiş - babası tütüncüydü. Bobby… evet, Bobby öldü. O yaz, Oban’ın dışında bir yerlerde kuzeniyle ıstakoz avına çıkmışlar. Boğulmuş.”

Brianna kocasına yaslandı elini daha sıkı tuttu ve omzunu onunkine şefkatle sürttü.

“Üzüldüm,” dedi Brianna, duraksadı. “Aslında… Ölmedi, değil mi? Daha değil. Şu anda.”

Roger kafasını iki yana salladı ve endişe ile eğlenme arası bir anlama gelebilecek bir homurtu çıkardı.

“Bu seni rahatlatıyor mu?” diye sordu Brianna. “Ya da düşünmek çok mu korkunç?”

Kocasını daha da konuşturmak istiyordu. Asıldığı ve şarkı söyleme sesini kaybettiği zamandan beri hiç bu kadar uzun konuşmamıştı. İnsanların önünde konuşmak içine kapanmasına sebep oluyordu, boğazı tıkanıyordu. Sesi hâlâ hırıltılıydı ama kendini biraz daha rahatlamış hissettiği için öksürmüyor, boğulacak gibi olmuyordu.

“İkisi de,” diye yanıt verdi Roger ve aynı sesi bir daha çıkardı. “Ne olursa olsun onu bir daha göremeyeceğim.” Omzunu hafifçe silkti, kafasını bu düşünceden uzaklaştırmaya çalıştı. “Eski arkadaşların senin aklına sık sık gelir mi?”

“Hayır, pek değil,” dedi Brianna yumuşak bir sesle. Yol burada daralıyordu. Kocasının koluna girip ona iyice yanaştı. Son viraja gelmişlerdi, burayı geçince McGillivrayler’in evini görebileceklerdi. “Burada düşünecek çok fazla şey var.” Ama *burada olmayan şeyden* bahsetmek istemiyordu.

“Sence Jo ve Kezzie yalnızca eğleniyorlar mı?” diye sordu. “Yoksa gerçekten bir şeyin mi peşindeler?”

“Neyin peşinde olabilirler?” diye karşılık verdi Roger ve konuyu değiştirme teklifini kabul etti. “Yola hırsızlık yapmaya çıkmış olamazlar, bu saatte değil.”

“Hayır, orada bekçilik yaptıklarına inanıyorum,” dedi Brianna. “Lizzie’yı korumak için her şeyi yaparlar. Ama- ” Durdu. Ormandan araba yoluna

çıkmışlardı. Evin sınırı dik bir yokuşun ucunda duruyordu. Aradaki arazi karanlık gökyüzünün altında siyah, kadife bir halı gibi uzanıyordu; gündüzleri bu alanda yere düşmüş budaklar, orman gülleri, erguvanlar, kızılcık ağaçları ve yaşlı asmalarla sarmaşıklardan oluşan dağınık bir görüntü eşlik ederdi. Yol ileride bir kavis alıp tekrar düzeliyor ve otuz metre sonra McGillivrayler'in evlerine ulaşıyordu.

"Işıklar hâlâ açık," dedi Brianna biraz şaşırarak. Küçük binalar -eski ev, yeni ev, Ronnie Sinclair'ın fıçı dükkânı, Dai Jones'un demirci ocağı ve kulübesi- çoğunlukla karanlıktaydı ama McGillivrayler'in yeni evlerinin alt katı ışıldıyordu. Pencerelerin arasından sızan ışık, evin önünde yakılmış ateşin aydınlığıyla birlikte gecenin karanlığına adeta kafa tutuyordu.

"Kenny Lindsay," dedi Roger bilmiş bir havayla. "Beardsleyler onunla karşılaşmışlar. Herhalde haberleri paylaşmak için buraya gelmiştir."

"Hmm. O zaman dikkatli olsak iyi ederiz, eğer onlar da etrafta haydutlar olabileceğini düşünüyorlarsa hareket eden her şeye ateş edebilirler."

"Bu gece yapmazlar; içeride parti var, unutma. Hem Beardsley ikizlerinin Lizzie'yi koruyacaklarını söyledin ya?"

"Doğru." Ayak parmağı görünmez bir engele takıldı ve Brianna düşmemek için kocasının koluna yapıştı. "Ahh! Koruduklarını biliyorum ama kimden koruduklarından emin değilim."

Roger refleks olarak karısının kolunu daha sıkı tuttu.

"Nasıl yani?"

"Yani, Manfred McGillivray'nin yerinde olsaydım, Lizzie'ye iyi davranmaya özen gösterirdim. Annem Beardsleyler'in Lizzie'nin peşinde köpek gibi dolandıklarını söylüyor ama öyle değil. Evcil kurtlar gibi dolanıyorlar."

"Ian kurtların evcilleştirilemeyeceğini söylememiş miydi?"

"Öyle zaten," dedi Brianna. "Haydi, onlar ateşi söndürmeden yetişelim."

***

Büyük, ahşap ev insanlarla dolup taşıyordu. Işık açık kapıdan dışarı dökülüyor, evin ön tarafındaki sıra halinde, daracık pencerelerden parıldıyordu. Dışarıdaki ateşin önünden insanlar geçiyor, ışığı kesiyorlardı. Ağaçların arasından ince, tatlı bir keman sesi duydular. Ses, kızarmış et kokusu taşıyan ıslıklı rüzgârla oldukları yere kadar geliyordu.

"Senga gerçekten seçimini yapmış o halde," dedi Roger, karısının kolunu

virajdan önceki son yokuşta tutarken. “Sence hangisi, iddiaya girelim mi? Ronnie Sinclair mı Alman çocuk mu?”

“İddia ha, nesine? Ay!” Yarısı toprağın içindeki bir kayaya takılıp sendeledi ama Roger onu yakaladı.

“Kaybeden kileri tekrar düzenler.”

“Kabul. Bence Heinrich’i seçti.”

“Öyle mi? Olabilir aslında,” dedi Roger eğlenerek. “Ama söyleyeyim, bahislerde Ronnie Sinclair’ı favori olarak görüyorlardı. *Frau* Ute’nin gücü hiç küçümsenmiyor.”

“Tabii,” dedi Brianna. “Hilda veya Inga olsaydı tartışmaya bile gerek yoktu. Ama Senga da annesinin karakterine sahip; ona *kimse* söz geçiremez - *Frau* Ute bile.”

“Senga ismini nereden bulmuşlar sahi?” diye ekledi sonra. “Salem yakınlarında birçok Inga ve Helga var ama başka bir Senga hiç duymadım.”

“Eh, tabii Salem’de duymazsın, çünkü Alman ismi değil. İskoç İngilizcesi’nden.”

“Nasıl?” dedi Brianna şaşkınlıkla.

“Şöyle…” Roger’ın sesi gülümsediğini açık ediyordu. “Agnes’ın tersten yazılmışı. Terslik ona doğarken bahşedilmiş, değil mi?”

“Şaka yapıyorsun. Agnes’ın tersi, ha?”

“Çok yaygın olduğunu söyleyemem ama İskoçya’da bir-iki Senga’yla tanışmıştım.”

Brianna güldü.

“İskoçlar böyle başka isimler de üretiyorlar mı?”

“Terse çevirerek mi?” Roger biraz düşündü. “Okulda Adnil diye bir kız vardı; bir de market sahibinin yaşlı kadınların mektuplarını taşıyan bir oğlu vardı, adı ‘Kiri’ diye okunurdu ama ‘C-i-r-e’ diye yazılırdı.”

Dalga geçip geçmediğini anlamak için Brianna ona sert bir bakış attı ama kocası dalga geçmiyordu. Kafasını iki yana salladı.

“Annem İskoçlar hakkında haklıymış. Yani senin adının tersi de…”

“Regor. Bir Godzilla filminden çıkma gibi geliyor, değil mi? Devasa bir yılanbalığı veya bakışlarıyla öldüren bir böcek gibi.”

“Daha önce aklına gelmişti, değil mi?” dedi Brianna gülerek. “Hangisi olmayı tercih ederdin?”

“Ee, çocukken bakışlarıyla öldüren böcek en uygunu gibi gelmişti,” diye itiraf etti Roger. “Ama sonra denize gittim ve ağıma tesadüfen bir Murana yılanbalığı çektim. Karanlık bir sokakta karşına öyle yaratıklar çıksın istemezsin, inan.”

“En azından Godzilla’dan daha çevik,” dedi Brianna, sonra aklına Murana yılanbalıklarından biriyle karşılaştığı an gelince hafifçe titredi. Bir metre yirmi santim boyunda, şimşek gibi hızlı ve jilet gibi keskin dişleriyle, MacDuff adında küçük bir liman kasabasına yanaşan bir balıkçı teknesinin ambarından bir anda fırlamıştı.

O sırada Roger’la birlikte alçak, taştan bir duvara yaslanmışlar, havada dönen martıları izlemekteydiler. Aşağılarındaki balıkçı teknesinden gelen haykırışın sebebini anlamak için o tarafa döndüklerinde, balıkçıların güvertedeki bir tehlike yüzünden kaçıştıklarını görmüşlerdi.

Güvertedeki gümüşi balık yığınının üstünde siyah, kavisli bir gölge kıpırdanmış, tırabzanın altından geçip iskelenin ıslak taşlarının üstüne atlamıştı. Orada ekipmanlarını hortumla yıkamakta olan balıkçılar da bir anda paniğe kapılmışlardı. Hayvan kontrolsüzce bir o yana, bir öteki yana hareket etmiş, sonunda lastik botlu bir adam aniden cesaretini toplayıp onu tekmeleyerek denize geri yollamıştı.

“Yani, yılanbalıkları o kadar kötü yaratıklar değiller,” dedi Roger yaratığı savunurcasına, aynı anı aklına gelince. “Sonuçta onları suçlayamazsın; bir anda denizin dibinden yüzeye çekiliyorlar. Kim olsa siniri bozulur.”

“Evet, doğru,” dedi Brianna, kendilerini düşünerek. Parmaklarını kocasınınkilere geçirdi ve soğuk elinde huzuru buldu.

Artık ateşin dumanıyla birlikte, gece havasına karışan gülüşmeleri ve konuşmaları duyabilecek kadar yaklaşmışlardı. Etrafta başıboş koşturan çocuklar vardı; Brianna iki kısa bedenin ateşin etrafındaki bacakların arasından fırladığını gördü.

Oradaki Jem olamazdı herhalde? Hayır, Jem çok daha küçüktü ve Lizzie asla-

“Mej,” dedi Roger.

“Ne?”

“Jem, tersten,” diye açıkladı Roger. “Godzilla filmlerini onunla izlemenin

çok zevkli olabileceğini düşünüyordum. Belki de bakışlarıyla öldüren böcek olmayı tercih ederdi. Eğlenceli olurdu, ha?”

O kadar özlem dolu bir sesle konuşmuştu ki boğazında bir yumru oluştu. Brianna kocasının elini iyice sıktı ve yutkundu.

“Ona Godzilla hikâyeleri anlat,” dedi emin bir tonla. “Nasıl olsa uydurma. Ben de resimler çizerim.”

Roger kahkahayı bastı.

“Tanrım, öyle bir şey yaparsan Şeytan’a bulaştığın için seni taşlarlar Bree. Godzilla, Yeni Ahit’te anlatılan canavarlardan biri gibi görünüyor ya da bana öyle anlattılar.”

“Kim anlattı sana?”

“Eigger.”

“Kim… Ah.” Hemen ismi terse çevirdi. “Reggie mi? Reggie kim?”

“Papaz Efendi.” Büyük amcası, üvey babası. Sesinde hâlâ gülümsediğinin belirtileri vardı, ama biraz da nostalji karışmıştı. “Bir cumartesi günü, birlikte canavar filmlerinden birine gitmiştik. Bayan Graham isimlerini anons etmeden onları içeri aldığında Hanımlar Mihrabı ve Çay Topluluğu’nun suratlarındaki ifadeleri görmeliydin. Papaz’ın dersine geldiklerinde bizi tepinirken, bağrışırken ve çorba tenekelerinden yapılmış Tokyo şehrini yerle bir ederken buldular.”

Brianna güldü ama gözlerinin arka tarafında gözyaşlarının battığını hissetti.

“Keşke Papaz Efendi ile tanışabilseydim,” dedi kocasının elini bir kez daha sıkarak.

“Ben de isterdim,” dedi Roger yumuşak sesle. “Seni çok severdi Bree.”

Roger bir yandan konuşurken, birkaç saniyeliğine, orman ve aşağılarındaki ateş yok oldu ve Brianna kendini Inverness’ta, Papaz Efendi’nin sıcak dersliğinde düşündü. Yağmur pencereye vuruyor, sokaktan araba sesleri duyuluyordu. Kocasıyla konuşurlarken bunu çok sık yaşıyor, sonra küçük bir şey bu fanteziyi bozuyordu - o anda da ateş başında alkış tutarak şarkı söylemeye başlayan insanların arasından gelen bir bağırışla oldu. Kendi zamanlarındaki dünya bir anda geride kaldı.

Ya ölseydi, diye düşündü. Onu kendi başıma geri getirebilir miydim?

İçgüdüsel bir panik ansızın bu düşünceyle vücudunu sardı. Yanında Roger gibi bir mihenk taşı olmasa, o zamanlara ait tutunabileceği tek şey kendi

anıları olurdu ve onlar da zamanla unutulurdu. Puslu rüyaların içine karışır, geride gerçek olduklarına dair herhangi bir şey kalmazdı.

Brianna yanmış odun kokusuyla bezeli serin gece havasından derin bir nefes aldı ve ayaklarının ucunu sertçe yere bastı. Kendini güvende hissetmek istiyordu.

“Annenne-ANNE!” Küçük bir kabartı, kendini ateşin başındaki karmaşadan kurtardı ve ona doğru koştu. Bacağına kendisini öyle bir fırlattı ki Brianna dengesini kaybetmemek için Roger’ın koluna yapıştı.

“Jem! Buradaymışsın!” Oğlunu kaldırdı ve kafasını onun saçlarına gömdü. Keçi, saman ve baharatlı sos kokan saçların yine de hoş bir havası vardı. Çocuk ağırdı ve gayet sağlamdı.

O anda Ute McGillivray döndü ve onları gördü. Geniş yüzü oldukça asılmıştı ama onları gördüğünde içten bir gülümsemeyle aydınlandı. Ev sahibi gelenleri karşılayınca herkes onlara doğru döndü ve bir anda kalabalık etraflarına üşüştü. Sorular soruluyor, gecenin o vaktinde gelmiş olmalarına şaşırıyorlardı.

Hollandalı aile hakkında birkaç soru soruldu ama Kenny Lindsay olay hakkında daha önce bilgi vermişti; Brianna bundan çok memnun oldu. İnsanlar dehşete düşmüşler, şaşkın tepkiler vermişlerdi ama artık olay hakkında spekülasyonlar üretmekten sıkılmışlardı ve başka konulardan bahsediyorlardı. Köknarların altındaki mezarlardan gelen soğukluk Brianna’nın kalbinin bir tarafını hâlâ ürpertiyordu; üzerinde tekrar konuşarak *o anıyı* tekrar canlandırmaya ise hiç niyeti yoktu.

Yeni nişanlanmış çift, ters çevrilmiş kovaların üstüne yan yana oturmuşlardı. El ele tutuşmuşlardı, ateşin ışıltısı mutluluk içindeki yüzlerini aydınlatıyordu.

“Ben kazandım,” dedi Brianna, onları görünce gülümseyerek. “Çok mutlu görünmüyorlar mı?”

“Hakikaten görünüyorlar,” dedi Roger. “Ronnie Sinclair herhalde bu halde değildir. O nerede?” Etrafına baktı, Brianna da ona katıldı ama fıçıcı etrafta görünmüyordu.

“Bak, dükkânda,” dedi Brianna, eliyle Roger’ı bileğinden tuttu ve kafasıyla yolun karşı tarafındaki küçük binayı gösterdi. Fıçı dükkânının bu tarafında pencere yoktu ama kapalı kapının kenarından hafif bir ışık sızıyordu.

Roger bakışlarını dükkândan neşeli kalabalığa doğru çevirdi; Ute McGillivray’in akrabalarından birçoğunun etrafı müstakbel damadın

Salem'den arkadaşları tarafından çevrilmişti. Bu arkadaşlar gelirlerken yanlarında kocaman bir fıçı bira getirmişler ve ortamın eğlencesine eğlence katmışlardı. Tıngırdayan bira bardakları havayı maya kokusuyla doldurmuştu.

Öte yandan, fıçı dükkânının ıssız, öfkeli bir hali var gibiydi. Brianna ateşin etrafındaki herhangi birinin Ronnie Sinclair'ı özleyip özlemediğini merak etti.

"Gidip şunla biraz laflayayım," dedi Roger ve karısının sırtına şefkatle dokundu. "Belki birinin onu dinlemesine ihtiyacı vardır."

"Biraz içkiye de ihtiyacı olabilir." Brianna başıyla evi işaret etti. Orada, açık kapının az ötesinde, Robin McGillivray yakın arkadaşlarına viskiye benzeyen bir şey ikram ediyordu.

"Sanırım onu kendisine ayırmış," dedi Roger biraz üzgünce. Karısının yanından ayrıldı, ateşin etrafındaki neşeli grubun çevresinden dolandı. Karanlıkta gözden kayboldu ama sonra Brianna fıçı dükkanının kapısının açıldığını ve kocasının içeriden gelen ışıkla aydınlandığını gördü.

"İçmek istiyorum anne!" Jemmy bir kurbağa yavrusu gibi debeleniyor, annesinin kucağından inmeye çalışıyordu. Brianna onu yere bıraktığında öyle bir koşmaya başladı ki elinde börek olan bir kadını az kalsın deviriyordu.

Dumanı tüten böreklerin kokusu Brianna'ya yemek yemediğini hatırlattı ve Jemmy'nin ardından yemek masasının yolunu tuttu. Lizzie orada, evin kızı rolünde, onun lahana turşusu, sosis, tart, mısır, yumurta ve kabaktan oluşan bir tabak hazırlamasına yardım etti.

"*Seninki* nerede Lizzie?" diye imayla sordu kıza. "Onun yanında olman gerekmiyor mu?"

"O mu?" Lizzie normal birinden bahsediliyormuş, aciliyeti ya da önemi olan birisi değilmiş gibi davrandı. "Manfred yani? O… şurada." Ateşe doğru bakınca gözlerini kıstı, sonra servis kaşığıyla adamı işaret etti. Manfred McGillivray, Lizzie'nin nişanlısı, o yönde kol kola girmiş dört genç adamdan biriydi. Öne-arkaya salınıyorlar, Almanca bir şarkı söylüyorlardı. Sözleri hatırlamakta zorlanıyor gibilerdi, çünkü her satır kıkırdamalarla ve itişmelerle kesiliyordu.

"İşte, *Schätzchen* - sevgilinin Almancası yani." Lizzie açıklamasını yaptıktan sonra eğildi ve Jemmy'ye bir parça sosis verdi. Çocuk parçayı hemen kaptı ve çiğnemeye başladı, sonra da, "İçmek istiyorum," diye mırıldandı ve karanlığa doğru koşmaya başladı.

"Jem!" Brianna peşinden gitmeye kalktı ama masaya doğru gelen kalabalık önünü kesti.

“Aman, onu dert etme,” dedi Lizzie. “Onun kim olduğunu herkes biliyor, zarar görmez burada.”

Eğer Jem’in kafasının üstünde sarışın bir kafa görmeseydi yine de peşinden gidebilirdi. Bu Germain’di, Jem’in can yoldaşı. Germain iki yaş daha büyüktü ve babasının verdiği eğitim sayesinde beş yaşındaki diğer çocuklara göre dünya hakkında çok daha fazla şey biliyordu. Brianna oğlunun insanların ceplerini karıştırmadığını umdu ve daha sonra üstünde ona ait olmayan bir şey olup olmadığını kontrol etmeyi aklına yazdı.

Germain, Jem’in elini sıkıca tutmuştu; Brianna rahatladı ve Lizzie, Inga ve Hilda’nın yanına, ateşin az uzağına yerleştirilmiş saman çöplerinin üstüne oturdu.

“Peki *seninki* nerede, hani?” diye dalga geçti Hilda. “Senin büyük, gürbüz, kara şeytan?”

“O mu?” dedi Brianna, Lizzie’yi taklit ederek. Hepsi kadınlara yakışmayacak kahkahalara boğuldular. Önlerindeki biraların ilk bardakları olmadığını anlamıştı.

“Ronnie’yi teselli ediyor,” dedi Brianna, başıyla karanlık fıçı dükkânını göstererek. “Annen Senga’nın tercihine üzüldü mü?”

“Elbette,” dedi Helga, abartılı bir hareketle gözlerini devirerek. “O sırada Senga’yla ikisini duymalıydın. Biri çekiç, öteki balta. Babam balığa çıktı, üç gün geri dönmedi.”

Brianna sırıtışını gizlemek için başını eğdi. Robin McGillivray huzurlu bir hayat istiyordu, yani karısı ve kızları olduğu sürece elde edemeyeceği bir şeyi.

“Evet…” dedi Hilda bilge bir havayla, sonuna yaklaştığı ilk hamileliğinin yükünü azaltmak için arkasına yaslandı. “Pek bir şey diyemezdi annem. Heinrich sonuçta kuzeninin oğlu. *Fakir* olsa da.”

“Genç ama,” diye ekledi Inga hemen. “Babam Heinrich’in önünde para kazanacak çok zaman olduğunu söylüyor.” Ronnie Sinclair de tam olarak zengin sayılmazdı, ayrıca Senga’dan otuz yaş büyüktü. Öte yandan hem kendi dükkânının tapusu ondaydı, hem de McGillivrayler’le birlikte oturduğu evin yarısı onundu. Diğer iki kızını varlıklı kocalarla evlendirmeyi başaran Ute, Ronnie’yle Senga’nın evliliğinin kendisine sağlayacağı avantajları elbette görmezden gelmemişti.

“Biraz garip olacak şimdi, evet,” dedi Brianna düşünceli bir şekilde. “Ronnie sizinle yaşamaya devam edecek, yine de- ” Başıyla yan yana oturan, birbirlerine pasta yediren yeni nişanlı çifti gösterdi.

“Yaa…” Hilda ona katılıp gözlerini devirdi. “İyi ki artık burada yaşamıyorum!”

Inga da başını sallayarak katıldı, sonra ekledi: “Evet, ama *Mutti*[3] öyle ölenle ölmez. Ronnie’ye bir eş bulacak, bak gör.” Başıya yemek masasını işaret etti. Ute bir grup Alman kadınla gülümseyerek sohbet ediyordu.

3 Alm. Anne.

“Sence kimi seçti?” diye sordu Inga kız kardeşine, annesini iş başında izlerken gözlerini kısarak. “Şu küçük Gretchen’ı mı? Senin Archie’nin kuzeni olabilir mi? Patlak gözlü Seona?”

Surry County’li bir İskoç ile evli olan Hilda kafasını iki yana salladı.

“Annem Alman bir kız isteyecektir,” diye itiraz etti. “Ronnie ölünce ne olacağını planlamıştır. Öyle bir durumda annem kızı tekrar kuzenlerinden veya yeğenlerinden biriyle evlendirmeye çalışacak - mülkünü kaybetmemek için.”

Kızlar durumu müthiş bir ciddiyetle tartışırken Brianna büyülenmişçesine dinliyordu - Ronnie Sinclair’in, kaderinin böyle bir ortamda çizilmeye çalışılması hakkında en ufak bir fikri olup olmadığını merak etti. Ama McGillivrayler’le yaşamaya başlayalı bir yıldan uzun bir süre olmuştu ve Ute McGillivray’in kurnazlıkları hakkında fikri olmalıydı.

Tanrıya Ute McGillivray’le, bu çetin kadınla aynı evde yaşamadığı için içten içe şükrederken, Lizzie’ye sempatiyle baktı. Bir yıl sonra Manfred’le evlenecek olan Lizzie o kadınla yaşamak zorunda kalacaktı.

“Wemyss” adını duyunca tekrar konuşmalara dikkat kesildi. Ama kızlar Lizzie değil, babası hakkında konuşuyorlardı.

“Gertrud Teyze,” dedi Hilda ve elini yumruk şeklinde ağzına götürerek hafifçe geğirdi. “O da dul, ona şahane bir eş olur.”

“Gertrud Teyze zavallı Bay Wemyss’yi bir senede öldürür,” diye gülerek itiraz etti Inga. “Adamın iki katı cüssesi var. Yorgunluktan öldürmese, uykusunda üstüne düşüp adamı pestil eder.”

Hilda ağzını iki eliyle kapadı ama kıkırdamasını bastırmayı başaramadı. Brianna da biranın etkilerini hissetmeye başlamıştı; şapkası eğri duruyordu ve ateşin ışığında bile beyaz yüzünün kızardığı belli oluyordu.

“Eh, onun bu düşünceyle kafasını yorduğu pek söylenemez. Görüyor musun?” Hilda bira içenleri başıyla gösterdi. Brianna, tıpkı kızınınkiler gibi uçuşan beyazımsı sarı saçlara sahip Bay Wemyss’i seçmekte zorlanmadı.

Önlüklü ve başlıklı bir kadınla hararetli bir sohbetin içindeydi ve kadın gülerken onu kaburgalarından dürtüyordu.

Bu sırada Ute McGillivray oraya doğru, yanında uzun boylu, sarışın bir kadınla geldi. Kadın biraz utangaç görünüyordu, ellerini önlüğünün önünde birleştirmişti.

“O kim?” Inga boynunu bir kaz gibi eğdi, kız kardeşi şoke olmuş bir ifadeyle onu dirsekledi.

“Kes şunu, yaşlı keçi! *Mutti* buraya bakıyor!”

Lizzie dizlerinin üstünde biraz yükseldi ve orayı gözledi.

“Kim o?” diye sordu, baykuşlarınkine benzer bir ses çıkararak. Manfred içten bir gülümsemeyle yanına oturunca bir anlığına dikkati dağıldı.

“Ne haber, *Herzchen*[4]*?*” dedi, kolunu Lizzie’nin beline doladı ve onu öpmeye çalıştı.

4 Alm. Küçük aşkım. (Ç.N.)

“Şu kim Freddie?” diye sordu Lizzie, sarışın kadını ustaca bir gizlilikle, parmağıyla göstererek. Kadın, *Frau* Ute onu Bay Wemyss ile tanıştırırken utangaç bir gülümseme takınmıştı.

Manfred gözlerini kırpıştırdı, dizlerinin üstünde biraz salındı ama başarıyla cevap verdi.

“Hıı. *Fraulein* Berrisch. Papaz Berrisch’in kız kardeşi.”

Inga ve Hilda ilgi belirten, cıvıltılı sesler çıkardılar; Lizzie yüzünü biraz buruşturdu ama sonra rahatladı. Babası yeni gelen kadını başıyla selamladı. *Fraulein* Berrisch neredeyse Brianna kadar uzundu.

Eh, hâlâ bir “fraulein” olmasına şaşmamalı, diye düşündü Brianna sempatiyle. Kadının şapkasının altından görünen saçları biraz beyazlamıştı, yüzü ifadesiz sayılırdı ama gözlerinde sakin bir tatlılık vardı.

“Yani bir Protestan,” dedi Lizzie, sesinin tonundaki rahatsızlıkla kadının babasına bir eş adayı olmaktan çok uzak olduğunu düşündüğünü belli ederek.

“Evet ama yine de çok iyi bir hanım. Gel dans edelim Elizabeth.” Manfred, Bay Wemyss ve *Fraulein*’a olan ilgisini tamamen kaybetmişti; Lizzie’yi kendisine çekti, ayağa kaldırdı ve dans edenlerin oluşturduğu çemberin içine sürükledi. Lizzie gönülsüzce gitti ama Brianna dans etmeye başladıklarında kızın Manfred’in söylediği bir şeye güldüğünü ve yakışıklı genç adamın da

ona gülümsediğini gördü. Güzel bir çifttiler, Senga ve Heinrich'ten daha çok birbirlerine yakışıyorlardı. Heinrich uzun boyluydu ama çöp gibiydi ve yüzü fazla sivriydi.

Inga'yla Hilda kendi aralarında Almanca tartışmaya başladılar, böylece Brianna yemeğiyle ilgilenmeye vakit buldu. Çok aç olduğu için her şeyi yiyebilirdi ama tart, çıtır lahana turşusu ve sosisler gerçekten enfesti.

Bir mısır parçasıyla ahşap tabağındaki son lokmayı sıyırırken fıçı dükkanına göz attı ve Roger'a da biraz ayırması gerektiğini düşünüp suçluluk hissetti. Ronnie'nin üzüntüsünü hafifletmek için oraya gitmesi çok düşünceli bir hareketti. Bir anda onunla gurur duydu, içinde sevgisi büyüdü. Belki de oraya gidip kocasını kurtarmalıydı.

Tabağını yere koymuş, aklından geçeni yapmayı hazırlanarak eteğini ve iç eteğini toparlarken, karanlığın içinden gelen iki küçük gölge tarafından durduruldu.

"Jem?" dedi biraz korkmuş bir şekilde. "Ne oldu?"

Alevler Jem'in kafasında yeni yapılmış bir fıçı gibi parladı ama altındaki yüz bembeyazdı. Kocaman, siyah gözleri dalgın ve ifadesizdi.

"Jemmy!"

Çocuk durgun bir yüzle döndü ve kısık, titrek bir sesle "Anne?" dedi, sonra da bacakları bir anda işlevini yitirmişçesine aniden oturdu.

Brianna karanlığın içinde bir başak fidanı gibi sivrilen Germain'ın da farkındaydı ama dikkatini ona veremezdi. Jimmy'ye sarıldı, çocuğun kafasını kaldırdı ve onu biraz sarstı.

"Jemmy! Kendine gel! Ne oldu?"

"Küçük bey körkütük sarhoş, *a nighean*," dedi eğlenen bir ses, Brianna'nın tepesinden. "Ona ne verdiniz ki böyle?" Kendisi de sarhoş olan Robin McGillivray, eğilip Jemmy'yi dürttü. Çocuktan tepki namına yalnızca küçük bir guruldama çıktı. Jemmy'nin kollarından birini kaldırdı ve bıraktı; kol, haşlanmış spagetti gibi düştü.

"*Ben* bir şey vermedim," diye yanıt verdi Brianna, panik yerini sinire bırakırken. O anda Jemmy'nin neredeyse uyuduğunu, göğsünün yavaş ve ritmik bir şekilde inip kalktığını gördü. "Germain!"

Germain ise yerde büzülmüş, kendi kendine, dalgın bir şekilde "Alouette" şarkısını söylüyordu. Şarkıyı Brianna öğretmişti; oğlanın en sevdiği şarkıydı.

"Germain! Jemmy'ye ne içirdin?"

“… j’te plumerai la tete…”

“Germain!” Brianna çocuğu kolundan yakalayınca Germain şarkı söylemeyi kesti, onu gördüğüne şaşırmış gibi baktı.

“Jimmy’ye ne verdin Germain?”

“Susamıştı madam,” dedi Germain, tatlılıkla gülümseyerek. “İçki istedi.” Sonra gözleri arkaya devrildi ve ölü bir balık gibi sırt üstü yere yığıldı.

“Tanrı aşkına!”

Inga ve Hilda şoke olmuşlardı, ama Brianna’nın onların hassasiyetlerini gözetecek vakti yoktu.

“Marsali ne cehennemde?”

“Burada değil,” dedi Inga, eğilip Germain’i incelerken. “Evde küçük kızla kaldı. Fergus…” Sırtını dikleştirdi. “Ee… Onu az önce gördüm.”

“Sorun nedir?” Omzundan gelen sesle şaşıran Brianna, arkasına döndüğünde Roger’ın meraklı ifadesini gördü. Normalde sert olan hatları biraz gevşemişti.

“Oğlun sarhoş oldu,” diye bilgilendirdi Brianna. Sonra Roger’ın nefesinden gelen kokuyu alınca, “Babasının izinden gidiyor yani,” diye ekledi soğukça.

Duymazlıktan gelen Roger, karısının yanına oturdu ve Jemmy’yi kucağına aldı. Küçük çocuğu dizlerine yatırdı ve Jemmy uyanana kadar yanağını yavaş ama ısrarlı bir şekilde tokatlamaya başladı.

“Merhabalar Mej,” dedi yumuşak bir sesle. “Merhaba. İyisin, değil mi?”

Jem’in göz kapakları büyülenmişçesine aralandı ve baygın bir ifadeyle babasına gülümsedi.

“Merhaba baba.” Çocuk gülümseyerek gözlerini kapadı ve yanağını babasının dizine yaslayarak kendini tamamen bıraktı.

“Bir şeyi yok,” dedi Roger.

“İyi, güzel,” dedi Brianna, pek tatmin olmayarak. “Sence ne içmişler? Bira mı?”

Roger eğilip oğlunun kızarmış dudaklarını kokladı.

“Kiraz viskisi olabilir. Ahırın arka tarafında bir fıçı var.”

“Tanrım!” Brianna daha önce kiraz viskisi içmemişti ama Bayan Bug’dan tarifini duymuştu: *“Otuz kiloluk kiraza on kilo şeker ekle. Sonra bunu yüz elli*

litrelik fıçıya koyup üstüne viski ekle.”

“Yok bir şeyi,” diyen Roger karısının kolunu sıvazladı. “Oradaki Germain mı?”

“Evet.” Brianna çocuğu kontrol etmek için eğildi; Germain huzurla, gülümseyerek uyuyordu. “Şu kiraz viskisi bayağı esaslı bir şey olmalı.”

Roger güldü.

“Berbattır. Fabrika üretimi öksürük şurupları gibi. Tabii insanı baya neşelendirir, o ayrı.”

“Sen de içtin mi ondan?” Kocasını iyice süzdü ama dudakları normal rengindeydi.

“Tabii ki hayır.” Roger eğildi ve ispatlamak için karısını öptü. “Ronnie gibi bir İskoç’un böyle dertlendiği bir anda teselliyi kiraz viskisinde arayacağını düşünmedin herhalde? Hem de elimizde güzel bir viski varken?”

“Doğru,” dedi Brianna. Fıçı dükkânına bir göz attı; içerideki şömineden gelen, kapının kenarından sızan ışık sönükleşmişti. Bina artık arkasındaki zifiri karanlık ormanın önünde dikdörtgen bir bloktan ibaretti. “Ronnie nasıl oldu sahi?” Brianna etrafına baktı; Inga ve Hilda, *Frau* Ute’ye yardım etmeye gitmişlerdi. Yemek masasının önünde kirli bulaşıkları topluyorlardı.

“Ronnie kötü değil.” Roger, Jemmy’yi kucağından indirdi ve Germain’ın yanına, samanların üstüne yatırdı. “Senga’ya âşık değilmiş zaten. Cinsel bir öfke duyuyor, kalbi kırılmamış.”

“Hmm, öyleyse iyi,” dedi Brianna ilgisizce. “Artık endişelenmesine de gerek yok, dediklerine göre *Frau* Ute onunla ilgilenecekmiş.”

“Evet, ona bir eş bulacağını söylemiş. Adam konuya biraz felsefik bakıyor gibi. Hâlâ için için yanıyor olması da cabası,” diye ekledi Roger, gözlerini devirerek.

“Iyy. Bir şeyler yemek ister misin?” Çocuklara bir göz attı, bir ayağını ötekinin altına koydu. “Ute’yle kızları her şeyi götürmeden sana bir şeyler getireyim.”

Roger ani ve şiddetli bir biçimde esnedi.

“Yok, gerek yok.” Karısına baygın baygın gülümsedi. “Fergus’a Germain’ın nerede olduğunu söyleyeyim.” Karısının omzuna dokundu, ayağa kalktı, hafifçe yalpaladı ve ateşe doğru gitti.

Brianna tekrar çocukları kontrol etti; ikisi de huzurla, düzenli nefesler alarak

uyuyorlardı, dünyadan haberleri yoktu. İç geçirerek çocukları birbirine yaklaştırdı, etraflarındaki samanları yükseltti ve örtüsüyle üstlerini örttü. Hava soğuyordu ama kış artık geçmişti; havada kar soğuğu yoktu.

Kutlama hâlâ devam ediyordu ama durgunlaşmıştı. Kimse dans etmiyordu; insanlar küçük gruplara ayrılmışlardı. Erkekler ateşin etrafında toplanmışlar, pipolarını tüttürüyorlardı. Delikanlılar başka bir yere kaybolmuşlardı. Etraftaki aileler bir araya toplanıyor, samanlarla kendilerine gece yatacak yerler ayarlamaya çalışıyorlardı. Bazıları evin içindelerdi, bazıları ahırda. Evin arkasından gitar sesi geliyordu, biri de efkârlı bir şekilde eşlik ediyordu. Bir anda Roger'ın eskiden sahip olduğu zengin ve hassas sesine özlem duydu.

Aklına bu gelince, Brianna bir şeyin farkına vardı; Ronnie'nin dükkânından döndüğünde kocasının sesi çok daha iyi gelmişti. Hâlâ boğuktu, eski sesine çok benziyordu - en azından boğazı hiç tıkanmamıştı. Alkol ses tellerine iyi mi geliyordu acaba?

Büyük ihtimalle alkol Roger'ı yalnızca rahatlatmıştı, sesinin nasıl olduğunu umursamayan bir adamın kaygısızca konuşmasından dolayı diye düşündü. Ama bunun üstüne gitmesi önemliydi. Annesi, Roger eğer egzersiz yapar, üstünde çalışırsa sesinin daha iyi olacağını söylemişti. Ama Roger uzun süre konuşmaktan çekiniyor ve duyduğu his onu engelliyordu - bu his ses tellerinin acısından da eski sesini kaybetmesinden duyduğu üzüntüden de kaynaklanıyor olabilirdi.

"Belki de biraz kiraz viskisi yaparım," dedi kendi kendine. Sonra samanların içinde yatmakta olan iki küçük öbeğe baktı ve sabah üç tane sarhoş uyandırmak zorunda kalabileceği aklına geldi. "Belki de yapmam."

Yastık yapmak için gerekli samanı topladı ve katlı mendilini üstüne yaydı. Ertesi günün çoğunu giysilerinden saman temizlemekle geçireceklerdi. Sonra da Jem'in yanına yattı ve oğluna sarıldı. Böylelikle eğer çocuklardan biri uykusunda kusacak gibi olursa duyup uyanabilecekti.

Ateş sönmek üzereydi, artık yalnızca parlak közlerin üzerindeki birkaç alev parçası vardı. Etraftaki fenerler de ya tamamen sönmüş ya da son kıvılcımlarındaydı. Gitar ve şarkıcının sesi durdu. Işık ve ses kesilince gece kendini gösterdi ve dağın üstünden gelen soğuk sessizlik ortama hâkim oldu. Yıldızlar tepelerinde parıldıyordu ama binlerce ışık yılı ötedeki noktacıklardan ibaretlerdi. Gecenin derinliğine teslim olan Brianna gözlerini kapadı, eğilip Jem'i alnından öptü ve sıcak oğluna sarıldı.

Uyuyabilmek için aklını boşaltmaya çalıştı fakat yanında konuşacak biri ve havada yanık odun kokusu olmadığı için anıları canlandı. Öyle olunca da

yatmadan önce ettiği şükür duaları yerini korunma ve merhamet dualarına bıraktı.

"Kardeşlerimi benden uzaklaştırdı, tanıdıklarım bana büsbütün yabancılaştı. Akrabalarım uğramaz oldu, yakın dostlarım beni unuttu."

Sizi unutmayacağım, dedi sessizce ölülere. Çok acınası bir sözmüş gibi düşündü - çok zayıf ve amaçsız. Ama elinden ancak bu geliyordu.

O anda titredi ve Jemmy'ye daha sıkı sarıldı.

Saman biraz ezildi ve Roger da arkasına uzandı. Biraz kımıldandı, kendi örtüsünü karısının üstüne örttü. Sonra rahat bir nefes verdi, karısına yaslandı, elini onun beline attı ve kendini koyuverdi.

"Çok uzun bir gün oldu, değil mi?"

Brianna hafif bir homurtuyla olumlu cevap verdi. Artık etraf sessizdi ve konuşacak, izlenecek, dikkat edilecek bir şey olmadığı için vücudundaki her kas yorgunlukla titredi. Sert, soğuk zeminle arasında yalnızca ince bir saman katmanı vardı ama uykunun, sahile vuran dalgalar gibi etkili ve rahatlatıcı bir şekilde yaklaştığını hissetti.

"Bir şeyler yedin mi?" diye sordu kocasının dizine dokunarak. Roger'ın belindeki eli de gayri ihtiyari biraz kasıldı.

"Evet ama birayı yemekten sayarsan. Çoğu insan sayar." Güldü, nefesi biraz şerbetçiotu kokuyordu. "İyiyim." Kocasının vücudunun ısısı aralarındaki örtüden sızıyor, gece soğuğunu bir nebze kesiyordu.

Jem uyurken hep sıcacık oluyordu; ona sarılmak kilden bir çaydanlığı tutmak gibiydi. Roger ondan daha da sıcaktı. Eh, annesi alkolle yanan lambaların yağla yananlardan daha parlak olduğunu söylemişti zaten.

Brianna iç geçirdi ve kocasına sokuldu, kendisini sıcak ve korunmuş hissetti. Gecenin yoğun soğuğunun etkisi, aileyi bir araya sağ salim toplamasıyla kalkmıştı.

Roger bir şey mırıldanıyordu, Brianna bunu ani bir şekilde fark etti. Bir ses duyuyor değildi, ama göğsünün titreştiğini sırtıyla hissedebiliyordu. Onu durdurmak istemedi, bunun ses telleri için yararlı olduğu aşikârdı. Ama kocası biraz sonra kendiliğinden durdu. Sesi tekrar çıkarmasını umarak, kocasının dizini okşadı ve bu kez kendisi mırıldandı.

"Hmm?"

Roger'ın elleri kalçasını sertçe sıktı.

“Hmm,” dedi Roger, davetkâr ve memnun bir sesle.

Brianna karşılık vermedi ama sırtıyla hayır anlamına gelecek bir hareket yaptı. Normal şartlarda, bu hareket kocasının pes etmesini sağlardı. Ancak bu defa yalnızca tek eli pes etti. Pes eden el de aşağıya, bacağa indi ve eteğin ucunu tutup yukarı kaldırdı.

Brianna uzanan elini yakaladı ve göğsüne götürdü. Bu hareketten rahatsız olmadığını, başka şartlar altında memnun da olacağını ama o anda olamayacağını-

Roger genellikle karısının vücut dilini anlamakta oldukça başarılıydı ama viski o gece bu yeteneğini köreltmişti. Belki de -bu fikir Brianna’nın aklına aniden gelmişti- karısının ne istediği *umrunda değildi*.

“Roger!” diye fısıldadı Brianna.

Roger tekrar mırıldanmaya başlamıştı, bu kez bir çaydanlıktaki suyun kaynamadan hemen önce çıkardığı sese benzeyen bir ses çıkıyordu. Sıcak elini Brianna’nın bacağında gezdirdi, eteğinden içeri soktu, kasığından yukarı ve içeri götürdü. Jemmy annesinin kucağında öksürdü, kımıldandı; Brianna kocasının cesaretini kırmak için kaval kemiğine doğru bir tekme atmaya çalıştı.

“Tanrım, çok güzelsin,” dedi Roger karısının boynunda. “Tanrım, çok güzelsin. Çok, çok… Hmm…” Sonraki kelimeler tenindeki titreşimlerden ibaretti ama Brianna bir an “kaygan” sözcüğünü duyduğunu *düşündü*. Roger’ın parmakları hedefe ulaştı ve Brianna kendini çekebilmek için kıvrandı.

“Roger,” dedi alçak sesle. “Roger, etrafta insanlar var!” Ayrıca hemen elinin altında da horlayan bir çocuk vardı.

Kocasının mırıltılarının arasından “karanlık” ve “kimse görmez” kelimelerini seçebildi, sonra oradaki el geri gitti. Ama bu geri gidişin sebebi eteği iyice çekebilmekti.

Roger mırıldanmaya devam etti, bir an duraksayıp, “Seviyorum, çok seviyorum seni…” diye geveledi.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Brianna, elini arkaya atıp onu durdurmaya çalışırken. “Roger, kes şunu!”

Roger durdu fakat elini hemen ön tarafa atıp onu omzundan yakaladı. Kocasının atik bir hareketiyle, Brianna bir anda kendini sırt üstü uzanmış, yıldızlara bakarken buldu. Birkaç saniye sonra bu manzara, saman çöpleri ve

üstlerinden kurtulmuş giysilerle boğuşarak üstüne gelen Roger'ın kafası ve omuzlarıyla kapandı.

"Jem- " Brianna elini Jemmy'ye doğru uzattı. Çocuk annesinin kayboluşunu fark etmemiş gibiydi, samanların içinde kış uykusuna yatmış bir kirpi gibi uyumaya devam ediyordu.

Roger ansızın bir şarkı söylemeye başladı. Mısır tarlasını nasıl isterse sürmesini isteyen bir kadın tarafından rahatsız edilen bir değirmenciyi anlatan oldukça açık saçık o İskoç şarkısını mırıldanıyordu.

"*Kadını çuvalların üstüne attı, işte orada mısır tarlası, mısır tarlası…*" Roger ateşli bir sesle karısının kulağına fısıldıyor, bütün ağırlığını onun üstüne veriyordu. Görünen birkaç yıldız da artık dönüyor gibiydi.

Brianna kocasının Ronnie hakkındaki "için için yanıyor" deyişini lafın gelişi söylediğini sanmıştı ama öyle olmadığı ortaya çıktı. Çıplak tenler buluştu; önce Brianna sonra Roger nefeslerini tuttular.

"Ah, Tanrım," dedi Roger. Bir an durdu, arkasındaki gökyüzüyle birlikte donakaldı, sonra viskili nefesini yavaşça verdi ve mırıldanarak hareket etmeye başladı. Şükürler olsun ki etraf karanlıktı ama yeterince değildi. Ateşin kalanı adamın yüzünü esrarengiz bir şekilde aydınlatıyordu ve bir an Inga'nın dediği gibi gürbüz bir kara şeytan gibi göründü.

Arkama yaslanıp tadını çıkarayım, diye düşündü Brianna. Samanlardan büyük bir hışırtı çıkıyordu ama yakınlardan daha gürültülü sesler geliyordu. Köyün içindeki ağaçların rüzgârla çıkardığı sesler, samanların çıkardıklarını bastırıyordu.

Sonunda utancını yenip tadını çıkarmaya başlamıştı. O anda Roger ellerini karısının altına soktu ve bacaklarını kaldırdı.

"Bacaklarını belime sar," diye fısıldadı Roger ve kulak memesini hafifçe ısırdı. "Kalçama topuklarınla vur."

Biraz şaşkınlıkla, biraz da nefesini kesme şansını yakalamış olmanın verdiği heyecanla, Brianna bacaklarını ayırdı, havaya kaldırdı ve onun belinin etrafına doladı. Roger zevk dolu bir inilti çıkardı ve sarf ettiği eforu çifte katladı. Şaşkınlık galip geldi; Brianna nerede olduklarını bile unuttu.

Erkeğine sıkıca tutunan ve heyecan içinde olan Brianna, sırtı kavis alırken sarsıldı. Roger'ın sıcaklığına rağmen titredi. Gecenin serin esintisini kasıklarında ve kalçasında hissetti. Titreyerek ve inleyerek, kendisini samanların üstüne bıraktı, bacakları hâlâ kocasının kalçasının üstünde kilitli haldeydi. Kendini tamamen bırakmış bir halde, kafasının yana düşmesine izin

verdi ve çok yavaşça gözlerini açtı.

Orada biri vardı. Karanlığın içinde bir hareketlilik gördü ve donakaldı. Bu Fergus'tu, oğlunu almaya gelmişti. Adamın mırıldanarak Germain'e Fransızca bir şeyler söylediğini, sonra da samanların içinde yavaş adımlarla hışırtılar çıkararak uzaklaştığını duydu.

Brianna hareketsiz yatmaya devam etti, kalbi küt küt atıyordu. Bacaklarıysa hâlâ kilitliydi. Roger da bu arada zirveye ulaşmıştı. Kafasını yavaşça hareket ettirerek uzun saçlarının karısının yüzünü örümcek ağları gibi okşamasını sağladı. "Seviyorum… Tanrım, seni çok seviyorum," diye mırıldandı ve yavaşça kendini yerçekimine teslim etti. "Teşekkür ederim," dedi karısının kulağına ve nefes nefese, kendisini yarı bilinçli bir şekilde karısının üstüne bıraktı.

"Ne demek," dedi Brianna, tepelerindeki huzur verici yıldızlara bakarak. "Lafı bile olmaz." Bacaklarını çekti ve biraz zorlanarak kendisini Roger'dan ayırdı. Üstlerini kabaca örttü ve samanların içindeki yatağına tekrar uzanıp Jemmy'yi aralarına aldı.

"Hey," dedi birden ve Roger titredi.

"Hmm?"

"Eigger nasıl bir canavardı?"

Roger güldü, sesi gür ve netti.

"Eigger devasa bir pastaydı. Çikolata kremalı. Diğer canavarların üstüne düşer ve onları tatlılığıyla boğardı." Tekrar güldü, hıçkırdı ve kendini samanların üstüne bıraktı.

"Roger?" dedi Brianna bir dakika sonra. Cevap gelmedi ve Brianna bir kolunu oğlunun gövdesi üzerinden uzatıp kocasının koluna koydu.

"Şarkı söyle bana," diye fısıldadı, kocasının uykuya dalmış olduğunu bilmesine rağmen.

7. James Fraser, Kızılderili Ajanı

“James Fraser, Kızılderili ajanı,” dedim tek gözümü kapatıp, sanki bir ekrandan okuyormuşum gibi. “Kulağa bir Vahşi Batı dizisi gibi geliyor.”

Jamie çoraplarını çıkarırken duraksadı ve bana dikkatli gözlerle baktı.

“Öyle mi? İyi mi yani?”

“Dizi kahramanlarının ölmediğini düşünürsek, evet.”

“O halde kabul ediyorum,” dedi ve az önce çıkardığı çorabına göz attı. Şüpheyle kokladı, topuktaki ince bir alanı başparmağıyla inceledi, kafasını iki yana salladı ve çorabı kirli sepetine fırlattı. “Şarkı söylemem gerekiyor mu?”

“Şarkı mı? Ah…” dedim, aklıma bir anda ona televizyonu anlatmaya çalıştığım son anımız geldi. Tanımlama çabalarım genellikle *Ed Sullivan Show*’un üzerinde yoğunlaşmıştı. “Hayır, sanmam. Trapezde yürümene de gerek olmaz herhalde.”

“Bak bu güzel. Söyledikleri kadar genç değilim artık.” Ayağa kalktı ve homurdanarak esnedi. Evin tavanı, Jamie’nin rahat edebilmesi için iki buçuk metre yüksekliğinde inşa edilmişti, ama yumrukları yine de çam ağacından yapılma kirişlere sürtünüyordu. “Ne uzun gün oldu be!”

“Eh, bitti sayılır,” dedim ve elbisemin korse kısmını kokladım. Çok katlanılmaz olmasa da güçlü bir at ve yanık kütük kokusu hakimdi. Biraz daha havalandırıp yıkamadan ne kadar tahammül edebileceğimi görmeye karar verdim. “Ben *gençken* bile trapezde yürüyemezdim.”

“Seni izlemek için para verirdim doğrusu,” dedi sırıtarak.

“Kızılderili ajanı *nedir?*” diye sordum. “MacDonald bu işi sana önerirken büyük bir iyilik yapıyormuş havasındaydı.”

Omuz silkti, eteğinin düğmelerini açtı.

“Öyle düşündüğüne şüphe yok.” Eteğini biraz silkeleyince yere tozlar ve biraz da at kılı düştü. Pencereye gitti, perdeleri açtı ve eteği dışarı doğru tutup daha sert silkeledi.

“Binbaşı daha da…” -sesi dışarıdaki havayla biraz kesildi, sonra arkasını dönünce normale döndü- “eğer senin şu savaş olmasaydı.”

“Benim savaşım?” Kızdım. “Sanki tek başıma, ben düzenliyormuşum gibi konuşuyorsun.”

Elinin tersiyle havayı döven bir jest yaptı.

“Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bir Kızılderili ajanı, Sassenach gidip Kızılderililer’in yanında dolanır, onlara hediyeler verir ve Kraliyet’in çıkarları doğrultusunda fikirlerini değiştirmeye çalışır.”

“Yaa… Peki MacDonald’ın bahsettiği şu Güney Bölümü ne?” Bilinçsizce odamızın kapalı kapısına göz attım ama koridorun karşısından gelen boğuk horlama sesi konuğumuzun Morpheus’un ellerine şimdiden düştüğünü anlatıyordu.

“Koloni’deki Kızılderililer’le ilgilenmek için bir Kuzey, bir de Güney Bölümü var. John Stuart, Inverness’lı bir adam, Güney’in başında. Dön arkanı, ben açarım.”

Minnettarlıkla arkamı döndüm. Uzun tecrübeler sayesinde geliştirdiği uzmanlıkla, korsemin bağlarını saniyeler içinde çözdü. İpler açıldığında rahat bir nefes verdim. Korseyi çekip çıkardı ve nemli kumaşın kaburgalarımda baskı yaptığı yerleri ovdu.

“Teşekkür ederim,” dedim neşeyle ve sırtımı ona verdim. “Inverness’lı olunca, MacDonald bu Stuart’ın İskoçyalılar’a kolaylıkla söz geçirebileceğini mi düşünüyor?”

“Bu biraz Stuart’ın benim soyumdan biriyle tanışıp tanışmadığıyla alakalı,” dedi Jamie duygusuzca. “Ama evet, MacDonald öyle düşünüyor.” Alnımı alelade bir havayla öptü, sonra ellerini üstümden çekip saçlarının bağını çözmeye başladı.

“Otur,” dedim. “Ben yaparım.”

Üstünde gömlekle tabureye oturdu ve saçlarını çözerken anlık bir rahatlama duydu. At sürerken rahatsız olmamak için saçlarını sımsıkı örmüştü ve üç gündür açılmamışlardı; ellerimi sıcak, sert kıl yumağının arasından geçirince teller örgüden ayrıldılar. Tarçın ve altın rengi saçlar, ben parmak uçlarımı kafatasına doğru geçirdikçe ateş ışığının parıltısıyla dalgalanmaya başladılar.

“Hediyeler dedin. Bu hediyeleri Kraliyet mi karşılıyor?” Fark ettiğim kadarıyla, Kraliyet önem verdiği adamlarını *onurlandırmak* için verdiği görevleri, ödedikleri paralarla yerine getirtmek gibi bir alışkanlığa sahipti.

“Teoride.” Abartılı bir şekilde esnedi, omuzları yavaşça inip kalktı. Ben de o sırada saç fırçamı alıp saçlarını düzeltmeye başladım. “Bak bu güzel. MacDonald bu yüzden iyilik ettiğini düşünüyor; ticaretten iyi para kazanma ihtimali var.”

“Ayrıca, genel olarak müthiş bir yolsuzluk fırsatı da mevcut. Evet, anlıyorum.” Birkaç dakika saçıyla uğraştıktan sonra sordum: “Yapacak mısın bunu?”

“Bilemiyorum. Biraz düşünmem lazım. Vahşi Batı demiştin ve Brianna da öyle bir şey demişti, kobanlar falan- ”

“Kovboylar.”

Düzeltmemi elinin tersiyle yaptığı hareketle yok saydı. “Ayrıca Kızılderililer. Doğru, değil mi? Yani Kızılderililer hakkında söyledikleri?”

“Eğer önümüzdeki yüzyıl boyunca çoğunun yok edileceğini söylediyse, evet. Doğru.” Saçını düzleştirdikten sonra yatağa, karşısına oturdum ve kendiminkini düzeltmeye başladım. “Bu senin için bir sorun mu?”

Cevabını düşünürken kaşlarını birbirine yaklaştırdı, gömleğin açık düğmelerinden fışkıran altın rengi-kızıl tüyleri bilinçsizce kaşıdı.

“Hayır,” dedi yavaşça. “Tam olarak değil. Sonuçta onları kendi ellerimle öldürmek zorunda değilim. Fakat… o zamana geliyoruz, değil mi? Alevlerin içinde yürüyeceksem ayaklarımı yere dikkatle basmam gereken zamana.”

“Korkarım öyle,” dedim ve omuzlarım rahatsızlıkla kasıldı. Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Savaşın sınırları henüz belli değildi ama çizilmeye başlanmıştı. Bir Kızılderili ajanı olmak, Kraliyet tarafında olmak anlamına gelebilirdi - şu anda isyancı gruplar oldukça radikal ve antipatik göründükleri için bunda henüz bir sorun yoktu. Ama bu antipatik grup gücü eline geçirdikçe, bağımsızlığın ilan edileceği zamana yaklaştıkça bu çok ama çok tehlikeli bir durum oluşturacaktı.

Kaçınılmaz sonucu bildiğinden, Jamie kendisini isyancı tarafa atmamak gibi bir düşüncede değildi ama aralarına çok erken katılarak ihanetten tutuklanma riskine de girmek istemiyordu. Hâlihazırda affedilmiş bir hain olan bir adam için hiç hoş olmazdı.

“Tabii,” diye çekinerek devam ettim, “eğer *gerçekten* bir Kızılderili ajanı olacaksan, birkaç kabileyi Amerikan tarafına çekmeye ikna edebilirsin ya da en azından tarafsız kalmaya.”

“Olabilir,” dedi sesinde açık bir soğuklukla. “Bu işin şerefini bir yana bırakarak soruyorum: bu onların suçlu bulunmalarına da yardımcı olmaz mı? Eğer İngilizler kazanırsa, yine başlarına aynı şey gelir mi dersin?”

“Gelmez,” dedim biraz tersçe.

Bana sertçe baktı.

“Sana inanıyorum,” dedi aynı terslikle. “İnanmak için sebebim var, değil mi?”

Dudaklarım kenetlenmiş bir şekilde kafamı salladım. Ayaklanma hakkında konuşmak istemiyordum. Önümüzdeki Devrim hakkında da konuşmak istemiyordum ama seçme hakkım pek yoktu.

“Bilmiyorum,” dedim derin bir nefes alarak. “Henüz olmadığı için kimse bilemez ama tahmin edecek olursam… Kızılderililer’in İngiliz hakimiyeti altında çok daha iyi yaşayacaklarını sanıyorum.” Kederli bir şekilde gülümsedim.

“İster inan ister inanma ama Britanya kolonilerini yerel halkı *tamamen* yok etmeden yönetmeyi başardı ya da başaracak.”

“İskoç halkı hariç,” dedi oldukça soğuk bir sesle. “Peki, sözüne güveniyorum Sassenach.”

Ayağa kalktı, elini saçlarının arasında gezdirdi ve aralarındaki beyaz, çizgi şeklindeki alanı fark etti. Bu, bir kurşun yarasından yadigârdı.

“Bunun için Roger’la konuşmalısın,” dedim. “Benden çok daha fazla şey biliyor.”

Başını salladı ama ağzını açmadı; yalnızca biraz yüzünü buruşturdu.

“Roger demişken, sence Bree’yle Roger neredeler?”

“McGillivrayler’delerdir herhalde,” dedi şaşırarak. “Küçük Jem’i almaya gitmişlerdir.”

“Nasıl bu kadar eminsin?” diye sordum aynı şaşkınlıkla.

“Etrafta huzursuzluk varsa, bir adam ailesini bir arada, etrafında tutmak ister, anladın mı?” Bana kaşını kaldırdı, sonra dolabın üstüne uzanıp kılıcını indirdi. Kınından yarısına kadar çıkardı, sonra tekrar ittirdi. Kilitten kurtulan kılıç, artık sapından hafifçe çekilince gelecekti.

Yukarıya dolu bir tabancayla gelmiş, pencerenin yanındaki lavabonun yanına koymuştu. Yeni boyadığı tüfek ve av tüfeği de alt kattaki şöminenin üstünde, çengellerinde asılı şekilde hazır bekliyorlardı. Birden ani bir hareketle kamasını kemerindeki kınından çıkardı ve yastığımızın altına özenle kaydırdı.

Onu izlerken, “Bazen unutuyorum,” dedim biraz dalgınca. Evlilik yatağımızın yastığının altına da bir İskoç kaması koyardı hep - o zamandan beri hepsinin altında vardı.

“Öyle mi?” Gülümsedi, biraz çarpıkçaydı ama gülümsedi.

“Sen unutmuyor musun? Hiç?”

Kafasını iki yana salladı, hâlâ gülümsüyordu. Her ne kadar hoş olmayan bir şeyden bahsediyor olsak da güzeldi.

“Bazen keşke unutsam diyorum.”

Bu diyalog, koridorun karşısından gelen bir sesle kesildi. Bu sesi fırlatılan yatak örtülerinin gürültüsü, sert küfürler ve keskin bir *küt* sesi izledi. Ses sanki duvara atılmış bir ayakkabıdan geliyor gibiydi.

“Lanet kedi!” diye haykırdı Binbaşı MacDonald. Çıplak ayakların tahta zeminde gezindiğini ve Binbaşı’nın kapısının çarpıldığını duydum.

Jamie de bir anlığına dondu. Sonra zarifçe yerinden kalktı, sessizce kapımızı açtı. Küstah bir biçimde kuyruğunu kıvırmış olan Adso içeri girdi. Bizi görmezden geldi, odada bir tur attı ve yavaşça lavabonun üstüne atladı. Sonra arka bacaklarından birini kaldırıp testislerini kaşıdı.

“Eskiden Paris’te bunu yapabilen bir adamı izlemiştim,” dedi Jamie, kedinin hareketini ilgiyle izlerken.

“Böyle şeyleri izlemek için para verecek insanlar var mı?” İnsanların böyle bir şeyi herkesin içinde eğlence olsun diye görmek isteyeceklerini sanmıyordum. En azından Paris’te.

“Eh, adam pek beceremiyordu. Karısı daha esnekti.” Bana sırıttı, mavi gözleri mum ışığında parladı. “Solucanların çiftleşmesini izlemek gibi, değil mi?”

“Ne kadar güzel,” diye mırıldandım. Lavaboya baktım; Adso artık daha da çirkin bir şey yapıyordu. “Binbaşı silahıyla uyumadığı için mutlu olmalısın kedi. Seni bir tavşanmışsın gibi haklayabilirdi.”

“Hiç sanmam. Donald büyük ihtimalle bir bıçakla uyuyordur ama öyle şeyler yapacak biri değildir. Tabii sabah ona kahvaltısını vermezsek kararını gözden geçirebilir.”

Kapıya doğru baktım. Yeri göğü inleten küfürler kesilmişti; eğitimli bir asker olan Binbaşı, çoktan rüyalar âlemine dalmış olmalıydı.

“Yeni siyasi yönetimde yer edinebilmek için yolunu açtığı konusunda haklıydın. Bu da senin siyasi ilerlemen hakkında istekler duymasının nedeni sanırım, değil mi?”

Başını salladı ama MacDonald’ın planları hakkında konuşmaya artık ilgi

duymuyordu.

“Haklıydım, ha? Yani bana borçlusun Sassenach.”

Bana bakışında yeni bir şeyler vardı. Solucanımsı Parisliler’le ilgili aklına gelen anılarla ilgisi olmadığını umdum.

“Yaa?” dedim dikkatle. “Tam olarak *ne* peki…?”

“Ee, ayrıntıları tam olarak belirlemedim ama belki de başlangıç olarak yatağa yatabilirsin.”

Mantıklı bir başlangıç gibi görünüyordu. Yatağın başındaki yastıkları düzelttim -kamayı altından aldım- ve yatağa tırmanmaya başladım. Ama durdum ve eğilip yatak mandalını ayarladım. Yatağı destekleyen halatları karyola gıcırdayana kadar sıktım; halatlar sonunda gerginlikle tıngırdadı.

“Çok akıllıca Sassenach,” dedi Jamie arkamdan, eğlenen bir sesle.

“Tecrübe,” diye bilgilendirdim ve dört ayak üstünde yeni gerilmiş yatağın üstüne çıktım. “Seninle yattığım pek çok gecenin sonrasında, yatağın başımın kenarında kıvrıldığı ve popomun da yerden birkaç santim yüksekte durduğu birçok sabah olduğunu hatırlıyorum.”

“Sanırım bu sabah kıçın daha yüksekte olacak,” diye beni temin etti.

“Yaa, üstte olmamı mı istiyorsun?” Bu konuda kafam pek net değildi. Çok yorgundum ve Jamie’nin üstünde olmaktan her ne kadar hoşlansam da bu bir gerçekti, kocaman bir atı on saat boyunca sürmüştüm. İki iş için de kilit rolü olan kasık kaslarım spazmın eşiğindeydi.

“Onu sonra da yapabiliriz,” dedi düşünürken gözlerini kısarak. “Sırt üstü uzan Sassenach. O altındakini sıyır, sonra da benim için bacaklarını aç, olur mu?” Zarif bir yavaşlıkla gömleğini çıkarmaya başladı.

İç geçirip kalçamı biraz kaydırdım, aynı halde çok uzun süre kalırsam krampa neden olmayacak bir pozisyon aradım.

“Eğer aklında sandığım şey varsa pişman olursun. Doğru dürüst yıkanamadım bile,” dedim ayıplayarak. “Aşırı pisim ve at gibi kokuyorum.”

Artık çıplaktı. Tek kolunu kaldırdı ve ne kadar koktuğunu anlamak için dikkatle kontrol etti.

“Öyle mi? Ben de. Önemli değil, atları severim.” Erteleme bahanelerini boş verdi sonra da beni beğeniyle süzdü. “Evet, çok güzel. Şimdi, ellerini kaldırıp karyolanın başını tutarsan- ”

“Yapamazsın!” dedim ve sonra sesimi alçalttım, ister istemez kapıya doğru

baktım. “MacDonald koridorun hemen karşısındayken olmaz.”

“Yaparım, yaparım…” dedi inatla, “orada MacDonald gibi bir düzinesi olsa da yaparım.” Ama yine durdu, beni düşünceli gözlerle inceledi ve biraz sonra iç geçirdi, kafasını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi, “bu gece değil. Hâlâ o zavallı Hollandalı serseriyle ailesini düşünüyorsun, değil mi?”

“Evet. Sen?”

İç geçirerek yanıma oturdu.

“Düşünmemeye var gücümle çabalıyorum,” dedi dürüstçe. “Fakat yeni ölüler mezarlarında hemen huzur bulmuyorlar, değil mi?”

Elimi koluna koydum, onun da benimle aynı şekilde düşünüyor olmasına sevinmiştim.. O ıssız bahçenin, mezar sırasının, bütün gece yaşadıklarımızın ve o akşamki telaşlanmalarımızın güçlü melankolisini içimde hissettim.

Gerçekten de güvenli evlerde oturulması gereken bir geceydi, şöminede yanan güzel bir ateş ve insanlar eşliğinde. Ev biraz titredi, perdeler rüzgârla sallandı.

“Seni çok istiyorum Claire,” dedi Jamie yumuşak bir sesle. “İhtiyacım var… sen de istersen?”

Hollandalılar’ın da ölmeden bir önceki gecelerini böyle geçirip geçirmediklerini merak ettim. Duvarlarının arasında huzurlu bir şekilde, karı-koca birbirlerine fısıldayarak, yataklarında birbirlerine sokularak, geleceğin ne getireceğini bilmeden…

“Benim de ihtiyacım var,” dedi aynı yumuşaklıkla. “Gel buraya.”

Bana yaklaştı, omzumdaki bağı çözdü ve eskimiş kombinezon omuzlarımdan aşağı düştü. Kumaşı tutmaya çalıştım ama elimi yakaladı ve aşağı doğru indirdi. Tek parmağıyla, kombinezonu daha da indirdi, sonra mumu söndürdü ve parafin, bal ve at teri kokuları içinde karanlıkta beni alnımdan öptü. Sonra gözlerimi, yanaklarımı, dudaklarımı, çenemi ve aşağı doğru yavaşça, zarif dudak darbeleriyle ayaklarıma kadar devam etti.

Sonra kalktı ve uzun bir süre göğüslerimi emdi. Ben de ellerimi sırtında kaydırıp çıplak, savunmasız kalçalarını avuçladım.

Sonrasında, solucan gibi kıvrılıp uzandık. Odadaki tek ışık kapalı şömine ocağından sızıyordu. O kadar yorulmuştum ki vücudumun yatağın içine gömülüp kalacağını düşünüyordum. Yalnızca düşmek, düşmek, düşmek ve sonunda hiçliğe karışmak istiyordum.

“Sassenach?”

“Hmm?”

Bir an duraksadıktan sonra eliyle elimi buldu ve dıştan sardı.

“Onun yaptığını yapmazsın, değil mi?”

“Kimin?”

“O kadının. Hollandalı’nın.”

Uykunun kenarında ayılınca sersemledim. O kadar afallamıştım ki o kadının yanmış, önlükle örtülmüş bedeni yalnızca kafamda kurduğum bir şeymiş gibi geldi. Sanki ben kendimi uykuya teslim etmek üzereyken beynimin beni uyanık tutmak için boşuna uğraşarak ürettiği bir anıymış gibi.

“Ne? Ateşe düşmek mi? Yapmamaya çalışırım,” dedim esneyerek. “İyi geceler.”

“Hayır. Uyan.” Kolumu nazikçe sarstı. “Konuşalım Sassenach.”

Çok uğraştım ama Morpheus’un beni çevreleyen kollarını bir yana fırlatıp Jamie’ye yüzümü dönmeyi başardım. “Peki.”

“Hollandalı kadın,” diye sabırla tekrarladı. “Eğer öldürülseydim, sen de gidip bütün aileni öldürmezdin, değil mi?”

“Ne?” Boştaki elimle yüzümü ovaladım, uykunun halatlarından sıyrılmaya çalışırken söylediği şeyde bir mantık aradım. “Kimin ailesi- Ah. Sence kasten mi yaptı? Zehirledi yani, öyle mi?”

“Bence olabilir.”

Sözcükler fısıltıdan ibaretlerdi ama uykumu tamamen alıp götürdüler. Bir dakika kadar sessizce yattım, sonra uzanıp Jamie’nin gerçekten orada olduğundan emin oldum.

Oradaydı; geniş, iri yarı bedeni. Kalçasının elimin altındaki düzgün kemiği sıcak ve canlıydı.

“Kaza olma ihtimalini de azımsamayalım,” dedim çatallı bir sesle. “Asla bilemeyeceğiz.”

“Evet. Ama aklımdan çıkaramıyorum.” Huzursuzca sırtüstü yattı.

“Adamlar geldi,” dedi yumuşakça, kirişlere doğru bakarak. “Ailenin babası onlarla dövüştü, adamlar da onu oracıkta, kapı eşiğinde öldürdü. Kadın da kocasının öldüğünü görünce, adamlara önce çocuklarını beslemesi gerektiğini söyledi, sonra… Sonra zehirli mantarları ocağa koydu ve annesiyle

çocuklarına yedirdi. O iki adamı da yanlarında götürdü, bence *asıl* kaza buydu. Aslında tek amacı kocasını takip etmekti, onu yalnız bırakamazdı."

Ona bunun gördüklerimizin dramatik bir yorumu olduğunu söylemek istedim. Ama yanlış düşündüğünden pek de emin değildim. Aklına gelen şeyi düşününce ben de zihnimde canlandırabilmeye başladım.

"Bilmiyorsun," dedim sonunda, yumuşak sesle. "Bilemezsin." *Tabii öteki adamları bulamazsan*, diye düşündüm birden, *sonra da onlara sormazsan*. Ama bunu söylemedim.

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Hâlâ düşündüğünü anlayabiliyordum ama baştan çıkaran ve inatçı uyku beni bir kez daha çağırıyordu.

"Ya seni güvende tutamazsam?" diye fısıldadı sonunda. Kafası aniden yastıkta hareket edip bana döndü. "Seni ve diğerlerini? Var gücümle denerim Sassenach, denerken ölsem de umrumda olmaz ama ya çok erken ölürsem ve… başaramazsam?"

Buna verebilecek nasıl bir cevabım olabilirdi ki?

"Başarırsın," diye fısıltıyla karşılık verdim. İç geçirdi, kafasını eğdi ve alnını benimkine yasladı. Nefesindeki yumurta ve viskinin sıcak kokusunu alabiliyordum.

"Çalışacağım," dedi ve dudaklarımı kendisininkilere yaklaştırdı. Yumuşak öpücüğü karanlığın ortasında teşekkür ve huzur ifade ediyordu bu sefer.

Başımı omzundaki kavise koydum, elimi koluna sardım ve ateşte terbiye edilmişçesine duman, tuz kokan teninin kokusunu içime çektim.

"Dumanda pişirilmiş domuz pastırması gibi kokuyorsun," diye mırıldandım. Bana boğuk, eğlenen bir homurtuyla karşılık verdi ve elini alışık olduğu yere, kasıklarımın arasına yerleştirdi.

O zaman pes ettim ve sonunda, uykunun güçlü elleri beni teslim alabildi. Ben rüyalara gömülürken Jamie konuştu, belki de rüyamda görmüşümdür.

"Eğer ölürsem," diye fısıldadı karanlıkta, "beni takip etme. Sen çocuklara lazımsın. Onlar için kal. Ben beklerim."

BÖLÜM 2
GÖLGELER TOPLANTISI

8. Katliamın Kurbanı

Gönderen: Lord John Grey

Alan: Bay James Fraser

14 Nisan 1773

Sevgili dostum,

Bu mektubu sağlıklı bir şekilde yazıyorum ve seninle etrafındakilerin de öyle olduğunuzu ümit ediyorum.

Oğlum eğitimini tamamlamak üzere İngiltere'ye döndü. Deneyimlerini zevkle kaleme alıyor (son mektubunu ilişikte gönderiyorum) ve iyi olduğu konusunda bana güvence veriyor. Daha önemlisi, annem de onun kendini geliştirdiğini yazıyor ama sanıyorum ki -söylediklerinden çok söylemedikleriyle- kadının evinde alışılagelmedik bir karışıklık ve değişim hissi yaratmakta.

Bu hissin kendi evimde eksikliğinin hissedildiğini itiraf etmeliyim. Bu günlerde o kadar düzenli ve kurallı bir hayat yaşıyorum ki şaşırırsın. Yine de sessizlik beni boğuyor. Vücudum sağlıklı olsa da ruhumun cansız kaldığını düşünüyorum. Korkarım ki William'ı fazlasıyla özlüyorum.

Bu yalnız halimde kendimi meşgul tutmak için şarap imalatı işine girdim. Ürünün sizin üretiminizin kalitesinden uzak olduğunu kabul etsem de içilebilecek bir şey olduğunu düşünerek kendimle gurur duyuyorum. Ayrıca, eğer bir-iki yıl bekletilirse, lezzetli bir mamule de dönüşebilirler. Ayın sonlarına doğru sana bir düzine şişe göndereceğim. Bana bu iş için hizmetkârım Bay Higgins yardımcı olacak. Bu adamın geçmişi çok ilginizi çekebilir.

Üç yıl önceki mart ayında, Boston'da meydana gelen kötü olaydan haberdar olmuş olabilirsin. Bu olayı gazete ve diğer kaynaklar "katliam" olarak adlandırıyorlar. Belirtmek isterim ki bu çok sorumsuzca kullanılmış bir ifade.

Bizzat orada değildim fakat orada bulunan birçok memur ve askerle konuştum. Eğer doğru söylüyorlarsa ki onlara güveniyorum, Boston medyası olayı gereğinden fazla büyütmüş.

Boston kelimenin tam anlamıyla cumhuriyetçi hislerin cehennemi olmuş durumda. Sözde "yürüyen topluluklar", yağmur çamur dinlemeden her sokaktalar. Bu durum, Boston'daki askeri birliklere bela olan mafyanın

toplanması için bir bahaneden fazlası değil.

Higgins bana üniformalı bir adamın, mafya korkusundan yalnız başına dışarı çıkmaya cesaret edemediğini söyledi. Daha kalabalık çıktıklarında da halktan gördükleri baskıyla kışlalarına geri dönmek zorunda kalıyorlarmış - görevleri gereği dışarıda kalmaları gereken durumlar haricinde.

Bir akşam, böyle bir beş kişilik asker grubunun etrafı sarılmış ve ağza alınmayacak küfürlere maruz kalmaları şöyle dursun, üzerlerine taşlar, topraklar, tezekler ve daha bir sürü şey fırlatılmış. Mafyanın medyasını etraflarında gördüklerinde bu askerler güvenliklerinden endişe duyup, üstlerindeki bunaltıcı ilgiden kurtulabilmek ümidiyle silahlarını çekmişler. Ancak bu hareketleri kalabalığı daha da hiddetlendirmiş ve bir anda silahlardan biri ateşlenmiş. İlk kurşunun askerlerden mi kalabalıktan mı geldiğini kimse tam olarak bilemiyor; elbette kasten ya da kazara olduğu da bir muamma. Fakat bunun etkisi… Bu tür olayları nelerin takip edebileceğini tahmin edebilecek tecrübeye sahipsin.

Sonuç olarak, mafyanın beş adamı öldürüldü ve askerler dayak yediler, kötü muamele gördüler. Sağ kurtuldular fakat mafyanın iblis liderleri tarafından medya vasıtasıyla günah keçisi ilan edildiler. Haberler öyle bir sunuldu ki bu olay sanki sarhoş ve yaygaracı mafyaya karşı nefsi müdafaa değilmiş de olaysız bir akşamda insanların üzerlerine ateş açan askerler tarafından başlatılmış gibi gösterildi.

Kalben askerlerin yanında olduğumu belirtmek isterim; bunu çok iyi bildiğinden de eminim. Mahkemeye çıkarıldılar ve hâkim üçünü suçsuz bulurken kendi emniyetini de düşünerek diğerlerini suçlu buldu.

*Higgins, başka bir askerle birlikte cinayetten hüküm giymiş ama papazdan af dileyince damgalanıp serbest bırakılmış. Ordu elbette onu görevden alm*ış. *Hem işsiz kalıp, hem de halk tarafından dışlan*ınca *berbat bir ruh haline bürünmüş. Bana serbest bırakıldıktan kısa bir süre sonra bir tavernada dövüldüğünü, tek gözünün neticede görmez hale geldiğini ve birden çok kez ölüm tehdidi aldığını anlattı. Öyle olunca, kendi güvenliğini düşünerek, arkadaşım olan Kaptan Gill'in şalupasında bir denizci olmuş. Fakat söylemeliyim ki onu denizcilik yapmaya çalışırken gördüm ve beceremediği aşikâr.*

Higgins'in bu yaşadıklarından Kaptan Gill'in de haberdar olması uzun sürmemiş; adam ilk limana geldiklerinde onu görevden alıp gemiden indirmiş. Bir iş için şehirdeydim, Kaptan Gill bana o zaman Higgins'in ayrılma durumundan bahsetti.

Bu adamı bulabilmek için elimden geleni ardıma koymadım, çünkü görevini şerefiyle yapmaktan başka bir kabahati olmayan bir asker olduğunu düşündüm ve ona acıdım. Zeki ve anlaşması zor olmayan bir karaktere sahip biri olduğunu keşfettim. Onu kendime hizmetkâr edindim ve o da şimdiye kadar sadakatini ispatladı.

Şarapla birlikte onu da yolluyorum ve karından onu muayene etme inceliğini göstermesini diliyorum. Buradaki doktor, Doktor Potts onu muayene etti ve gözündeki hasarın geri döndürülemez olduğuna kanaat getirdi. Fakat eşinin şahsi kabiliyetlerine tanıklık etmiş biri olan ben, Higgins'in diğer hastalıklarına da bakılmasını rica ediyorum. Lütfen eşine, yeteneğine ve nezaketine duacı olduğumu ilet.

Şarabın yanında küçük bir hediye gönderdiğim kızına en içten selamlarımı yolluyorum. Ailenle uzun süredir tanışık olduğumdan ötürü kocasının samimiyetimden alınmayacağını ve hediyeyi kabul edeceğini umuyorum.

Her zaman olduğu gibi sözün benim için emirdir,

John Grey

9. Savaşın Eşiği

Nisan 1773

Robert Higgins zayıf bir genç adamdı. Sanki kemikleri giysiler olmasa bir arada duramayacak gibiydi. Teninin solgunluğundan bir hayalet olduğu sanılabilirdi. Fakat geniş, masmavi gözlere, açık kahverengi dalgalı saçlara ve utangaç bir mizaca sahipti. Öyle ki Bayan Bug onu kanatları altına alıp, Virginia'ya dönmeden önce onu iyice bir "doyurmaya" karar verdi.

Şahsen Bay Higgins'i oldukça sevdim; tatlı bir delikanlıydı ve geldiği yer olan Dorset'in yumuşak aksanıyla konuşuyordu. Ama yine de Lord John Grey'in kendisi hakkındaki bu cömert yaklaşımını içten içe sorgulamadan edemedim.

John Grey hakkında biraz gönülsüzce edindiğim olumlu izlenim, birkaç yıl önce halktan kopuk yaşadığımız zamanda, bizimle oluşundan ve Kızılderililer Roger'ı esir aldığında Brianna'ya arkadaşlık etmesindendi. Yine de, şundan gayet haberdardım ki Lord Grey erkeklerden hoşlanıyordu - özel olarak da Jamie'den ama diğer erkeklerden de.

"Beauchamp," dedim kendi kendime, bir yandan kurumaları için trilyum köklerini salarken, "çok şüphecisin."

"Hakikaten öylesin," dedi bir ses arkamdan, eğlenerek. "Kimin ne yaptığından şüpheleniyorsun?"

Ürkünce trilyumlar elimden fırlayıp dört bir yana saçıldı.

"Aman, senmişsin," dedim tersçe. "Hep böyle sinsice yaklaşmak zorunda mısın?"

"Tecrübe," dedi Jamie ve alnımdan öptü. "Sapıklık yeteneklerimi kaybetmek istemem. Neden kendi kendine konuşuyorsun?"

"İyi bir dinleyici olduğum konusunda kendimi ikna ediyorum," dedim. Güldü ve yerdeki kökleri toplamama yardım etti.

"Kimden şüpheleniyorsun Sassenach?"

Tereddüt ettim ama gerçek dışında bir şey söylemeyi başaramadım.

"Lord Grey'in Bay Higgins'i kendine *istediğini* düşünüyorum," dedim net bir şekilde. "Ya da buna niyet edip etmediğini merak ediyorum."

Jamie gözlerini kırpıştırdı ama şaşırmışa benzemiyordu - o yüzden onun aklından da aynı şeyin geçtiğini düşündüm.

“Neden öyle düşündün?”

“Bir kere oldukça alımlı bir delikanlı,” dedim, bir avuç kökü elinden alıp bir gazlı bezin üstüne koymadan önce. “Ayrıca onun yaşındaki delikanlılarda gördüğüm en kötü basura sahip.”

“Bakmana *izin* mi verdi?” Jamie’nin yüzü kızardı; benim böyle konularda açıkça konuşmamı hiç sevmezdi ama kendisi sormuştu.

“Ee, ikna etmeye çalışmama gerek kalmadı bile,” dedim. “O konuyu bana hemen açtı ama muayene etmem konusunda biraz isteksizdi.”

“Benim de pek istekli olduğum söylenemez,” dedi net bir dille, “ayrıca senin kocanım. Sırf meraktan değilse, oraya bakmayı ne diye isteyesin?” Masanın üstünde açık duran büyük, siyah defterime dikkatli bir bakış attı. “Bobby Higgins’in arka tarafının resmini falan çizmiyorsun, değil mi?”

“Gerek yok. Herhangi bir zaman diliminde basurun nasıl göründüğünü bilmeyen bir doktor olduğunu sanmıyorum. Antik İsrailliler ve Mısırlılar’da da varmış sonuçta.”

“Öyle mi?”

“İncil’de yazıyor. Bay Christie’ye sor.”

Gözlerini kısarak baktı.

“Tom Christie’yle İncil’i mi tartışıyorsun? Sen benden daha cesursun Sassenach.” Christie kendini adamış bir Presbiteryen’di ve insanlara sürekli kutsal kitaptan alıntı yapmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

“Ondan değil. Germain geçen hafta ‘emorod’un ne olduğunu sordu.”

“Neymiş?”

“Basur. *O zaman, ona tazminat olarak ne ödeneceğini sordular. Beş altın emerod ve beş altın fare, Filistin’deki lordların sayısı kadar, diye cevap verildi,*” diye alıntıladım. “Ya da onun gibi bir şey. Aklımda kalan bu kadar. Bay Christie ceza olarak Germain’den İncil’den bir pasaj yazmasını istemiş. Sorgulayan bir çocuk olduğu için Christie de ne yazdığını merak etmiş.”

“Bay Christie’ye de soramamış tabii,” dedi Jamie, parmağını burnunun kemerinde gezdirirken. “Germain’ın ne yaptığını bilmek istemeli miyim?”

“Kesinlikle hayır.” Tom Christie bir okul müdürü olduğu için bir çeşit dokunulmazlığı vardı ve disiplin konusunda kendi yöntemlerini uyguluyordu.

Benim fikrimce, Germain Fraser'ın öğretmeni olmayı kabul etmekle aldığı paranın tamamını hak ediyordu.

"Altın *emerodlar*," diye tekrar etti Jamie. "Üstünde düşünülecek bir şey. Her neyse… Bobby'nin arka tarafı diyorduk?"

"Evet. Bay Higgins'in *emerodlarına* bakmayı istedim," diye devam ettim, "çünkü iyileştirmek mi, almak mı daha iyi olur diye karar vermem gerekiyor."

Jamie'nin kaşları havaya kalktı.

"Almak mı? Nasıl? O küçük bıçağınla mı?" Ameliyat gereçlerimi tuttuğum çantayı kafasıyla gösterdi, iğrenmiş gibi baktı.

"Olabilir doğrusu ama anestezi kullanmazsam çok acı verir. Ancak yaygınlaşmaya başlayan yeni bir metot bulunmuştu ki… oradan ayrıldım." Bir anlığına hastanemi çok özledim. Dezenfektan kokusunu, hemşireler ve hastabakıcıların mırıldanma ve telaşlarını, araştırma dergilerinin parlak kapaklarını.

Sonra bu his kayboldu ve Bay Higgins'in sağlığı için sülükle mi yoksa iplikle mi daha düzgün bir tedavi uygulayabileceğimi düşünmeye başladım.

"Doktor Rawlings sülük kullanımını tavsiye ediyor," diye açıkladım. "Ciddi bir vaka için yirmi-otuz tane gerektiğini söylüyor."

Jamie başını salladı, duyduğu pek midesini bulandırmamış gibiydi. Tabii kendisi de birkaç kez sülük tedavisine maruz kalmış ve bana canının acımadığı konusunda güvence vermişti.

"Tamam. Elinde pek yok, değil mi? Küçükleri toplamaya göndereyim mi?"

Jemmy ve Germain, büyükbabalarıyla birlikte derelerin arasındaki bataklıklarda dolaşmak için can atarlardı. Döndüklerinde ellerinde bir sürü sülük, kaşlarında da çamur olurdu. Ama kafamı iki yana salladım.

"Hayır. Ya da evet," diye düzelttim. "Müsait olduğunda, çok acil değil. Sülükler rahatlama sağlar ama Bobby'nin hemoroiti kötü iyileşmiş, o yüzden tedavi için bölgeyi ameliyatla almamın en doğrusu olduğunu düşünüyorum. Onları bağlayabilirim sanırım, yani her hemoroit memesinin kökünü iple çevirmekten bahsediyorum. Öyle olunca boğuluyorlar ve sonunda kuruyup düşüyorlar. Temiz iş."

"Temiz iş," diye tekrar etti Jamie. Biraz endişeli görünüyordu. "Daha önce yaptın mı?"

"Evet, bir-iki defa."

“Yaa.” Dudaklarını birleştirdi, nasıl bir işlem olacağını hayal etmeye çalıştığı belliydi. “Nasıl… yani… o sırada, yani sen bağlamaya çalışırken tuvaletini yapabilir mi? Uzun sürecektir herhalde?”

Kaşlarımı çattım, tezgâhın üstünde parmağımı vurmaya başladım.

“Ana sorunu *tuvaletini yapamamak*,” dedim. “Yeterince sık değil yani, yeterince düzenli değil. Berbat bir yeme düzeni var,” dedim ve suçlar bir şekilde parmağımı ona doğrulttum. “Ekmek, et ve biradan başka bir şey yemediğini söyledi. Ne meyve, ne sebze. Kabızlık Britanya ordusunda çok yaygındır, şüphem yok. Her askerin kıçında dalından sarkan üzüm gibi basur memeleri görsem şaşırmam!”

Jamie başını salladı, tek kaşı kalkıktı.

“Seninle gurur duyduğum birçok konu var Sassenach - özellikle de zarif diyalogların başta olmak üzere.” Öksürdü, yere doğru baktı. “Ama eğer kabızlığın basura neden olduğunu söylüyorsan- ”

“Evet söylüyorum?”

“Pekâlâ. Yani, John Grey hakkında söylediğin şey… Bobby’nin kıçının halinin şeyle… anladın sen?”

“Haa. Yoo, yani, doğrudan değil.” Duraksadım. “Lord John mektupta -nasıl demişti?- ‘*Higgins’in diğer hastalıklarına da bakılmasını rica ediyorum’* demesi asıl mesele. Yani, Bobby’nin o hastalığını… kendi bakmadan diyelim, yine de bilebilir, değil mi? Ama *dediğim* gibi, basur çok yaygın bir hastalıktır. Eğer kendi… ee… işlerini aksatmıyorsa, neden benden özellikle o konuda yardım istiyor olabilir acaba?”

Jamie’nin yüzü, sülükler ve kabızlıktan bahsederken pek bozulmamıştı fakat o anda tekrar kızardı.

“Onun- ”

“Yani,” dedim, kollarımı göğsümün altında birleştirerek, “Bay Higgins’in *onun tarafından* tedavi edilmek üzere yollanmış olması beni biraz düşündürüyor.” Bobby Higgins’in arka tarafı konusuyla ilgili rahatsızlığım bir süredir devam ediyordu ama bunu ilk kez dışa vurmuştum. Konuşunca da rahatsızlığımın asıl nedenini buldum.

“Yani zavallı Bobby’yi iyileştirdikten sonra oraya yolladığımızda maruz kalacağı durum aklıma gelince- ” Ağzımı kapadım ve dikkatimi mantarlarıma verdim, onları sebepsizce ters döndürmeye başladım.

“Aklıma gelenler hoşuma gitmiyor,” dedim dolabın kapağına bakarak. “Bay

Higgins için elimden geleni yapacağım tabii, orası öyle. Bobby Higgins'in geleceği pek parlak değildi; her şeyi yapacaktı… Lord'u ne isterse yani. Gerçi belki de ben haksızlık ediyorumdur. Lord John'a."

"Belki de."

Arkamı döndüğümde Jamie'nin taburemde oturduğunu, tüm dikkatini vermiş gibi göründüğü kaz yağı kavanozuyla oynadığını gördüm.

"Peki," diye güvensizlikle lafa girdim, "onu benden iyi tanıyorsun. Eğer diyorsan ki…" Sözümü tamamlayamadım; dışarıdaki sahanlığa düşen kozalaktan küçük bir ses geldi.

"John Grey hakkında bilmek istediğimden çok şey biliyorum," dedi Jamie sonunda, bana bakarken dudaklarının kenarında üzgün bir gülümseme vardı. "O da beni benim düşünmek istediğimden daha fazla tanıyor. Ama"-eğildi, kavanozu bıraktı, ellerini dizlerine koydu ve bana baktı- "bir şeyden hiç şüphem yok: onurlu bir adamdır. Higgins'ten veya emri altındaki herhangi bir adamdan yararlanmaya kalkmaz."

O kadar emin konuşunca beni de rahatlattı. John Grey'i severdim. Ama yine de… mektuplarının görünüşü, dakikliği bana hep bir rahatsızlık vermişti, tıpkı uzaktan gelen bir gök gürlemesi gibi. Mektupların içeriğinde böyle bir düşünceye neden olacak bir şey olmazdı; yazanlar onun kişiliğini yansıtırdı: bilgece, nükteli ve içten. Yazmak için sebebi de vardı. Hem de birden fazla.

"Seni hâlâ seviyor ama biliyorsun," dedim.

Başını salladı fakat bana bakmadı, bakışları avlunun kenarındaki ağaçların arasındaki bir yere kilitlenmişti.

"Sevmemesini mi tercih ederdin?"

Biraz duraksayıp tekrar başını salladı. Ama bu sefer dönüp bana baktı.

"Evet. Kendim için. Onun için de tabii. Ama William için?" Biraz kararsızca başını iki yana salladı.

"William'ı senin hatırına almış olabilir," dedim sırtımı tezgâha dayayarak. "Ama unutma ki ikisini yan yana gördüm. William'ı kendisinin de sevdiğinden hiç şüphem yok."

"Benim de yok zaten." Ayağa kalktı ve biraz rahatsız bir halde üzerinde olmayan tozları silkeledi. Yüzü ifadesizdi; benimle paylaşmak istemediği bir şey düşünüyordu.

"Sen- " Lafa girdim ama bana bakınca durdum. "Boş ver."

“Ne?” Başını yana doğru biraz eğip gözlerini kıstı.

“Boş ver.”

Hareket etmedi, bakışları da sabit kaldı.

“Yüzünden belli ki önemli bir şey Sassenach. Nedir?”

Derin bir nefes aldım, önlük ceplerimdeki ellerim yumruk halindeydi.

“Yalnızca… yanlıştır eminim ama aklımdan geçiyor işte- ”

Boğuk bir şeyler söyledi, lafı gevelemeyip konuşmamı istediğini belirtiyordu. Konunun peşini bırakmayacağını bildiğim için biraz duraksadım, boğazımı temizledim.

“Aklına hiç Lord John’un William’ı… ee, sana çok benziyor, eskiden beri. Lord John da senden fiziksel olarak… hoşlandığı…” Sözcükler bir anda tükendi. Jamie’nin yüzündeki ifadeyi gördükten sonra, o sözleri söylediğim için o anda boğazımı kesebilirdim.

Bir an ona bakmamı engellemek için gözlerini kapadı. Yumruğunu öyle bir sıkmıştı ki elinin dışından kolunun ön tarafına kadar bütün damarları fırlamıştı. Çok yavaş bir şekilde yumruğunu saldı. Gözlerini açtı.

“Hayır,” dedi, sesinde mutlak bir güvenle. Bana sertçe, dimdik baktı. “Böyle bir düşünceye katlanamadığım için değil. Öyle olmadığını *biliyorum*.”

“Elbette,” dedim, konuyu değiştirmek için can atarak.

“*Biliyorum,*” dedi daha da sertçe. İki parmağını bacağına vurdu, sonra elini oradan çekti. “Benim de aklıma geldi. Isobel Dunsany’yi ziyaret etmek istediğini söylediğinde düşünmüştüm.”

Dönüp pencereden dışarı baktı. Adso avludaydı, çimlerin içinde bir şeyin peşine düşmüştü.

“Ona vücudumu sundum,” dedi Jamie birden, dönüp bana bakmadan. Sözcükler net çıkmıştı, ama omuzlarındaki gerginlikten söylemesinin ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum. “Teşekkür etmek için olduğunu söyledim. Ama- ” Ani bir sarsılma hareketi yaptı, sanki kendini tutan bir şeyden sıyrılmaya çalışır gibiydi. “Yani, nasıl bir adam olduğundan emin olmak için. Sonuçta oğlumu yanına alacak, kendi oğlu yerine koyacaktı.”

“Oğlumu yanına alacak” derken sesi biraz titremişti ve eski bir yarayı temsil ettiğini düşündüğüm sözcüklerin acısını azaltmak için içgüdüsel olarak Jamie’ye doğru yöneldim.

Ona dokunduğumda kaskatıydı, sarılmamı istemiyordu - ama elimi tuttu ve

sıktı.

“Peki… emin misin artık, kesin olarak?” Şoka uğramamıştım; Lord John bana bu tekliften yıllar önce, Jamaika’da bahsetmişti. Ama o zaman o olayın aslını anlamadığını düşünmüştüm.

Jamie’nin eli daha da sertleşti, başparmağı elimin kenarında dolandı ve tırnağımı okşadı. Bana baktı ve gözleriyle yüzümü taradı -sorgulayarak değil de bir şeyin tekrar tanıdık bir hale bürünmesini görmek için- uzun bir süre kalbiyle gördüğünü gözleriyle görmek istedi.

Boştaki elini kaldırdı ve kaşlarımı parmaklarıyla takip etti; iki parmağı elmacık kemiğimde bir süre durdu, sonra yukarı çıkıp saçlarımı okşadı.

“Biriyle o kadar yakınlaştıktan sonra,” dedi sonunda. “Onun içinde olduktan, terini koklayıp, vücudundaki kıllarla onunkilere sürtündükten sonra ruhunu hiç görmemek mümkün değil. Ya da bunu yapabilirsen…” Duraksadı, Jack Randall’ı veya öldüğümü sanıp evlendiği kadın olan Laoghaire’i düşünüp düşünmediğini merak ettim. “Eh… O daha da berbat bir şey,” dedi ve eli aşağı düştü.

Aramızda bir sessizlik oldu. Çimlerden bir hışırtı duyuldu; Adso bir hamle yapıp sonra gözden kaybolmuştu. Alaçamın üstündeki bir alaycı kuş telaşla ötüyordu. Mutfaktan bir şangırtı geldi, sonra süpürgenin ritmik sesi duyuldu. Yarattığımız ev yaşamının bilindik sesleriydi bunlar.

Bunu ben hiç yapmış mıydım? Biriyle yatıp, ruhunu göremediğim olmuş muydu? Yapmıştım, evet ve Jamie haklıydı. Soğuk bir nefes hissettim ve sessizce, tüylerim diken diken oldu.

Ayak uçlarında yükselerek iç çekti ve elini bağlı saçlarının üstünde gezdirdi.

“Ama o yapmadı. John.” O an bana baktı ve dudaklarına çarpık bir gülüş yerleştirdi. “Beni sevdiğini söyledi. Ona karşılık veremeyeceksem de -ki veremeyeceğimi biliyordu- sahte bir şey istemeyeceğini söyledi.”

Sudan yeni çıkmış bir köpek gibi vücudunu silkeledi.

“Hayır. Bunu söyleyen bir adam, bir delikanlıyı babasının geniş, mavi gözlerine sahip olduğu için kendine oğlan bellemez. İşte bundan eminim Sassenach.”

“Anladım,” dedim. “Peki ya…” Bir an duraksadım; tek kaşını kaldırıp bana bakınca devam ettim. “Eğer… şey… teklifini *kabul etmiş* olsaydı, yani sen de sonuçta…” Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. “Onun sandığından… daha… *aşağı* biri olduğunu anlasaydın?”

“Oracıkta, gölün kenarında boynunu kırardım,” dedi. “Beni assalar da umrumda olmazdı, oğlumu almasına asla izin vermezdim. Ama öyle olmadı işte,” diye ekledi omzunu hafifçe silkerek. “Eğer bu zavallı Bobby Higgins, Lord hazretlerinin yatağına girerse kendi isteğiyle girer.”

***

Hiçbir erkek birisinin eli poposundayken iyi bir ruh halinde olamaz. Bunu daha önce fark etmiştim ve Robert Higgins de bu genellemeye bir istisna oluşturmuyordu.

“Bu işlem canını o kadar acıtmayacak,” dedim olabildiğince rahatlatıcı bir tonla. “Tek yapman gereken hareketsiz durmak.”

“Pekâlâ hanımefendi, öyle yapacağım,” dedi emin bir şekilde.

Onu ameliyat masasına yatırmıştım; üstünde yalnızca gömleği vardı. Elleri ve ayakları üzerinde duruyordu; böylelikle operasyon alanını göz seviyesinde görebiliyordum. İhtiyaç duyabileceğim pense ve iplikler sağımdaki küçük masada, yanlarında ne olur ne olmaz birkaç taze sülükle birlikte duruyorlardı.

Alanı temizlemek için terebentine batırılmış bir ıslak bez uyguladığımda hafifçe inledi ama sözünde durdu ve hareket etmedi.

“Şimdi, burada çok etkili bir uygulama yapacağız,” dedim, elime iki tane uzun burunlu pense alarak. “Ama bundan kalıcı olarak kurtulmak istiyorsan yeme alışkanlığını çok büyük ölçüde değiştirmen gerekiyor. Tamam mı?”

Hemoroit memelerinden birini kendime doğru çekmeye başlayınca soluğu kesildi. Sıklıkla görüldüğü üzere üç tane vardı: saat dokuz, iki ve beş yönündeydiler. Hem ebat, hem renk bakımından ahududuyu andırıyorlardı.

“Ah! P-peki hanımefendi.”

“Yulaflı yemekler,” dedim kesin bir tonla, tutuşumu gevşetmeden penseyi öbür elime alırken. Sağ elime ucunda ipek iplik olan iğneyi aldım. “Her sabah yulaf lapası, aksatmadan. Bayan Bug sana kahvaltı olarak yulaf lapası vermeye başladığından beri sindiriminde bir değişiklik fark ettin mi?”

İpliği hemoroit memesini kökünden gevşek bir şekilde geçirdim, sonra iğneyi etin içinden geçirdim, ufak bir ilmik yaptım ve iyice çektim.

“Aaaaah!… Off… Ee… Doğrusu, hanımefendi, ne yesem fark etmiyor. Sanki iğneli tuğlalar sıçıyormuşum gibi hissediyorum.”

Bağı bir düğümle sabitleyip, “Eh, tabii,” dedim. Hemoroiti serbest bıraktım; adam derin bir nefes aldı. “Peki… üzüm. Üzüm sever misin?”

“Hayır efendim. Isırınca dişlerim kamaşıyor.”

“Öyle mi?” Dişleri çok hasarlı görünmüyordu ama daha yakından bakıp iskorbüt olup olmadığını kontrol etmeliydim. “Bayan Bug’a söyleyeyim de sana kuru üzümlü turta yapsın. Onu yerken zorlanmazsın. Lord John’un iyi bir aşçısı var mı?” Pensemle nişan aldım ve sonraki hemoroit memesini tuttum. Hisse artık alışık olduğu için yalnızca ufak bir homurtu çıkardı.

“Evet. Hintli, Manoke adında.”

“Hmm.” Etrafında dola, içinden geçir, sıkılaştır, düğümle. “Üzümlü turtanın tarifini yazacağım, yanında götürürsün. Yer elması ya da fasulye pişirir mi? Fasulye sindirimi kolaylaştırır.”

“Sanırım pişirir, hanımefendi ama Lord- ”

Odanın havalanması için pencereyi açmıştım -Bobby genel olarak pis değildi ama temiz de denemezdi- ve o anda yolun başından sesler geldi; sesler ve at koşumlarının şıngırtısı.

Sesleri Bobby de duydu ve hemen pencereye baktı. Kalçasını kasıp masadan bir çekirge gibi atlamaya yeltendi. Onu tek bacağından yakaladım,ama sonra aklıma başka bir şey geldi. Pencereyi kapatabilmek mümkün değildi, parmaklıklar panjuru kapıyordu ve ışığa ihtiyacım vardı.

“Peki, devam et, ayağa kalk,” dedim ve havlu almak için uzandım. “Ben gidip kim olduğuna bakacağım.” Bir yandan pantolonunu çekiştirerek hemen oraya doğru gitti.

Sundurmaya çıktığımda, katırlarını son bayırda sürmekte olan iki adamı karşılamak için tam zamanında oradaydım: kendi adlarını verdikleri Brownsville’den gelen Richard Brown ve kardeşi Lionel.

Onları gördüğüme şaşırdım; Fraser Tepesi’nden Brownsville’e üç günde gidilirdi ve iki yerleşim arasındaki ticaret oldukça sınırlıydı. Ters yönde olan Salem’e olan uzaklık da o kadardı ama orayla alışveriş daha canlı olduğu için buradan oraya daha sıklıkla gidilirdi. Moravyalılar hem çok çalışkanlardı, hem de müthiş tüccarlardı; bal, yağ, tuzlu su balığı alıp bunları peynir, tavuk ve diğer kümes hayvanlarıyla takas ederlerdi. Bildiğim kadarıyla Brownsvilleliler yalnızca Cherokeeler ile küçük ticaretler yapıyorlardı ve bir de kendi ürettikleri, yolculuğa bile değmeyecek bir bira pazarlıyorlardı.

“İyi günler hanımefendi.” Richard, kardeşlerden daha kısa ve yaşlı olan, şapkasının ön tarafına dokundu ama başından çıkarmadı. “Kocanız evde mi?”

“Ahırda, postları temizliyor.” Ellerimi omzumdaki havluya temizledim.

“Mutfağa buyurun, size elma şarabı ikram edeyim.”

“Zahmet etmeyin.” Hiç boş laf etmeden döndü ve evin etrafından dolanmaya başladı. Ağabeyinden biraz daha kısa ama onunla aynı zayıflıkta olan, koyu kestane saçlı Lionel da onu izlerken bana başıyla selam verdi.

Katırlarını dizginleri serbest bir şekilde, ilgilenmem için bana bırakmışlardı. Hayvanlar avluda yavaşça ilerleyip patikanın kenarındaki uzun çimleri kemirmeye başladılar.

Homurdanarak Brown kardeşlere arkalarından öfke dolu bir bakış fırlattım.

“Onlar kim?” dedi arkamdaki kalın bir ses. Bobby Higgins dışarı çıkmış, sundurmanın kenarından sorunsuz gözüyle bana bakıyordu. Bobby yabancılar konusunda dikkatli biriydi - Boston’da başına gelenlerden sonra da bu çok normaldi.

“Komşular işte.” Sundurmadan indim ve katırlardan birini sundurmanın yanındaki şeftali fidanına sokulurken dizgininden yakaladım. İşine burnumu sokmamdan hoşlanmayan hayvan, kulaklara zarar bir şekilde anırdı ve beni ısırmaya kalkıştı.

“İzin verin hanımefendi, ben ilgileneyim.” Öteki katırı da kendisi yakalamış olan Bobby, bana doğru uzandı ve ipleri elimden aldı. “Söz dinle!” dedi yaygaracı katıra. “Sesini kes, yoksa sopayı yersin!”

Bobby’nin süvari değil, piyade olduğu apaçıktı. Sözcükler çok net bir şekilde çıkmıştı ama adamın çekingen yapısıyla hiç uyuşmuyordu. Katırı dizgininden zayıfça çekti; hayvan buna kulaklarını indirip adamı kolundan ısırarak karşılık verdi.

Çığlıklar içinde kısrakların dizginlerini salıverdi. Clarence, benim katırım, curcunayı duydu ve ağılından diğer katırları karşılamak için var gücüyle anırdı. İki yabancı katır hemen o yöne döndüler, üzengi kayışlarını hoplata hoplata koşmaya başladılar.

Bobby çok kötü durumda değildi ama katır dişlerini koluna geçirmeyi başarmıştı; adamın gömleğinin kolunda kan izleri vardı. Yarayı görmek için gömlek kolunu sıyırırken arkamda ayak sesleri duydum. Kafamı kaldırdığımda elinde geniş, tahta bir kaşık olan, afallamış haldeki Lizzie’yi gördüm.

“Bobby! Ne oldu sana?”

Adam hiç bozuntuya vermeksizin bir anda doğruldu ve kaşının üstüne düşmüş bir saç kıvrımını düzeltti.

“Hı, ne? Önemsiz bir şey hanımefendi. Şu iblis soyundan hayvanlar biraz sorun çıkardı da… Ama endişeye gerek yok.”

O anda gözleri arkaya doğru döndü ve Bobby taş gibi yere çakıldı.

“Ay!” Lizzie merdivenleri uçarcasına indi ve adamın yanına diz çöküp yanağını tokatladı. “Bir şeyi yok ya Bayan Fraser?”

“Tanrı bilir,” dedim dürüstçe. “Ama yoktur diye düşünüyorum.” Bobby’nin nefesleri düzenliydi ve bileğinden atan kalbinin düzenli nabzını hissedebiliyordum.

“Acaba içeri mi taşısak? Ya da yanık tüy mü getireyim? Amonyak? Konyak?” Lizzie tepemde telaşlı bir bal arısı gibi dönüyordu, her an her yöne uçabilecek gibiydi.

“Hayır, sanırım kendine geliyor.” Birçok baygınlık yalnızca saniyeler sürerdi ve adamın göğsünün derin bir nefesle şiştiğini görebiliyordum.

“Biraz konyağın zararı olmaz doğrusu,” diye mırıldandı, göz kapakları titreşirken.

Lizzie’ye başımla işaret verdim ve kız kaşığını çimlerin üstünde bırakarak evin içine girdi.

“Biraz halsizleştin sanırım, ha?” diye anlayışlı bir tonla sordum. Kolundaki yara bir çizikten ibaretti ve ben de onu şoka uğratacak bir işlem yapmamıştım - yani, fiziksel bir şoka. Sorun neydi?

“Bilmiyorum hanımefendi.” Oturmaya çalıştı; benzi çarşaf kadar beyazdı ama başka bir anormallik görmediğim için izin verdim. “Sadece, ara sıra kafamın içinde bir rahatsızlık hissediyorum. Sanki beynimi karıncalar kovan yapmış gibi. Sonra etraf kararıyor.”

“Ara sıra… Yani sıklıkla oluyor, öyle mi?” diye sertçe sordum.

“Evet.” Kafası esintide sallanınca tekrar düşmesinden korkup elimi koltuk altına yerleştirdim. “Lord hazretleri ne olduğunu anlayıp bir şey yapabileceğinizi umuyordu.”

“Lord haz- o da bu bayılmalardan haberdar mıydı?” E, tabii olurdu, Bobby onun gözünün önünde düşmeyi alışkanlık haline getirdiyse.

Başını salladı ve derin, sesli bir nefes aldı.

“Doktor Potts benden haftada iki kez kan alırdı ama bir şey bulamadı.”

“İnanırım. Umarım basuruna daha çok faydası dokunmuştur,” dedim duygusuz bir sesle.

Yanakları hafifçe kızardı. Zavallı delikanlının vücudunda bunu sağlayabilecek kadar kan ancak kalabilmişti. Sonra bakışlarını yerde duran kaşığa yöneltti.

“Eee… *Bundan* daha önce kimseye bahsetmemiştim.”

“Öyle mi?” Şaşırmıştım. “Ama- ”

“Virginia’dan buraya at üstünde geldim.” Yanağı normal solgunluğuna döndü. “Şu kahrolası at olmasa -affedersiniz- ve bu kadar azap çekmesem belli de etmezdim. Ama saklayacak halim kalmamıştı.”

“Yani Lord John’un da bundan haberi yoktu, öyle mi?”

Kafasını şiddetle iki yana salladı ve alnındaki dalgalı saçlar yukarı çıktı. O anda sinirlendim - hem John Grey’in niyetinden şüphe ettiğim için kendime, hem de kendimi bir aptal gibi hissettirdiği için John Grey’e.

“Şey… Artık daha iyi misin?” Lizzie’nin elinde konyakla belirmesini beklerken nerede kaldığını merak ettim. Bobby hâlâ çok solgundu ama cesaretle başını salladı ve zorlanarak ayağa kalktı. Biraz sendeledi, gözlerini kırpıştırdı ve dengesini sağlamaya çalıştı. Soluk yanak derisinin üstünde, kırmızı “M” harfi kendini belli etti.

Bobby’nin bayılmasıyla evin öteki tarafından gelen sesleri duymazlıktan gelmiştim. Ama o anda yanımıza yaklaşan ayak sesleriyle tekrar dikkatimi çektiler.

Jamie ve Brown kardeşler evin köşesinden çıkageldiler, bizi görünce durdular. Jamie yüzünü biraz buruşturmuştu; kaşları daha da çatıldı. Brownlar ise aksine, biraz gaddar bir neşe içinde gibiydiler.

“Doğruymuş yani.” Richard Brown, Bobby Higgins’e dik dik baktı ve sonra Jamie’ye döndü. “Arazinde bir katil var!”

“Öyle mi?” dedi Jamie soğuk bir nezaketle. “Hiçbir fikrim yoktu.” Bobby’ye büyük bir nezaketle reverans yaptı, sonra dikelip Brownlar’a döndü. “Bay Higgins, karşınızdaki beyefendiler Bay Richard Brown ve Bay Lionel Brown. Beyler, misafirim Bay Higgins.” Jamie son cümledeki “misafirim” kelimesini öyle bir vurgulamıştı ki Richard Brown’un dudakları, bir anlığına, sanki bir daha hiç açılamayacakmış gibi kenetlendi.

Ama sonra, “Dikkat et Fraser,” dedi adam, kendisine saldırmaya teşvik eden gözlerle Bobby’ye bakarak. “Bu günlerde yanında yanlış adamlar olsun istemezsin.”

“Yanımdaki adamları nasıl istersem öyle seçerim.” Jamie yumuşak bir tonla

konuştu, her kelimede ayrı bir sertlik vardı. “Sizin seçimlerinize de karışmam. Joseph!”

Lizzie’nin babası Joseph Wemyss köşeden çıktı. Az önce azgınlık etmiş olan katırlar, artık yanlarında ufacık kalan bu adamın kontrolü altında uysal kediler gibi görünüyorlardı.

Bobby Higgins bu konuşmayla neye uğradığını şaşırmıştı ve bana açıklama bekleyen gözlerle baktı fakat omuz silkmekle yetindim. Brownlar katırlarına bindiler ve yedikleri lafla gerilmiş bir halde açıklık alanı terk ettiler.

Kardeşler gözden tamamen kaybolunca kadar bekleyen Jamie, sonunda rahat bir nefes aldı, elini sinirle saçlarının arasında gezdirdi ve Galce bir şey mırıldandı. Dediklerinin tamamını anlamadım ama sanırım az önce giden misafirleri Bay Higgins’in basurlarıyla kıyaslıyordu.

“Anlayamadım efendim?” Higgins şaşkındı ama Jamie’yi mutlu etmek için heves içindeydi.

Jamie gözlerini ona çevirdi.

“Bırak o kendini bilmezleri,” dedi kafasıyla umursamaz bir hareket yaparak. Bakışlarımı yakaladı ve eve doğru yöneldi. “İçeri gel Bobby, sana söyleyeceğim bir-iki şey var.”

***

Hem meraktan, hem de Bay Higgins’in tekrar bayılabileceğinden endişe ettiğimden onlarla birlikte içeri girdim; adam kendinde görünüyordu ama hâlâ çok solgundu. Higgins’in aksine, Bay Wemyss -seyrek saçlı ve kızı kadar cılız- bir sağlık timsali görüntüsü içerisindeydi. Bobby’nin hastalığının ne olduğunu çok merak ettim. Onu takip ederken pantolonunun arka tarafına gizlice baktım. Kan yoktu, sorun orada değildi.

Jamie iki adamı çalışma odasına yönlendirdi ve oturmaları için taburelerle kutuları işaret etti fakat iki adam da ayakta durmayı tercih etti. Bobby’nin oturmamasının nedeni malumdu, Bay Wemyss ise saygıdan oturmadı; Jamie’nin karşısındayken oturmaktan her zaman rahatsız olmuştu - yemekler hariç.

Oturmama engel olabilecek fiziksel veya sosyal bir engelim olmadığı için en iyi tabureye oturdum ve tek kaşım kalkık bir şekilde gözlerimi masasının başındaki sandalyeye oturmuş olan Jamie’ye diktim.

“Böyle olacak,” dedi neyi kastettiği hakkında bir ön bilgi vermeden. “Brown ve kardeşi, kendilerini bir Güvenlik Komitesi’nin başkanları olarak belirlemişler. Buraya beni ve çalışanlarımı da üye olarak aralarına almak için

gelmişler.” Bana baktı, dudağının kenarı kıvrıldı. “Bunu reddettim ki şüphesiz fark etmişsinizdir.”

Binbaşı MacDonald’ın söyledikleri aklıma geldi ve midem birden kasıldı - şahsen bildiklerim de aklımın bir köşesindeydi elbette. O halde… Başlıyordu.

“Güvenlik Komitesi mi?” Bay Wemyss şaşkındı, bakışlarını şaşkınlığından kurtulmaya başlayan Bobby Higgins’e çevirdi.

“Kurmuşlar mı?” diye sordu Bobby yumuşak bir tonla. Kıvrımlı saçlarından bir tutamı bağından kurtulmuştu; onları kulağının arkasına attı.

“Daha önce bu komitelerden haberdar mıydınız Bay Higgins?” diye sordu Jamie, tek kaşını kaldırarak.

“Bir tanesiyle tanıştım efendim. Çok benzer bir tanesiyle.” Bobby kör gözünün bir parmak altındaki bir noktaya dokundu. Hâlâ solgundu ama kendine gelmeye başlıyordu. “Hepsi mafya efendim. O katırlar gibi ama daha fazlası - ayrıca daha da acımasız.” Çarpık bir gülümseme takındı ve kolunda ısırığın üstüne gelen yeri düzeltti.

Katırlardan söz açılınca aniden aklıma geldi ve ayağa kalkıp konuşmayı böldüm.

“Lizzie! Lizzie nerede?”

Cevap beklemediğim bu soruyla birlikte kapıya gittim ve seslendim - cevap yoktu. Eve konyak almak için girmişti; evde, mutfaktaki sürahinin içinde bolca konyak vardı ve bunu biliyordu - önceki gece Bayan Bug istediğinde onu alırken görmüştüm. Evde olmalıydı. Gitmiş olamazdı-

“Elizabeth? Elizabeth, neredesin?” Bay Wemyss tam arkamdaydı, o da sesleniyordu. Koridoru geçip mutfağa girdim.

Lizzie şöminenin içinde ölü gibi yatıyordu. Giysileri sıyrılmıştı ve bir eli, sanki düşecekken kendini kurtarmak istemişçesine yana açılmıştı.

“Bayan Wemyss!” Çılgına dönmüş olan Bobby bir omuz darbesiyle yanımdan geçti ve hemen Lizzie’yi kucağına aldı.

“Elizabeth!” Bay Wemyss de beni dirsekleyerek geçti, yüzü en az kızınınki kadar beyazdı.

“İzin verin de bakayım şu kıza!” dedim ve adama dirsek darbemle karşılık verdim. “Kızı kanepeye bırak Bobby.”

Bobby ayağa kalktı, sonra kız hâlâ kucağındayken kanepeye oturdu; yüzünü yine eskisi gibi buruşturmuştu. Eğer kahramanlık yapmaya kalkacaksa,

onunla tartışacak vaktim yoktu. Diz çöküp bileğinden Lizzy'nin nabzına baktım, boştaki elimle yüzüne düşmüş saçlarını arkaya attım.

İlk görüşte neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak yeterli olmuştu. Teni soğuk ve terliydi; yüzündeki renksizlik yer yer griye kaçıyordu. Bilinçsiz kızın teninde beni bile ürperten bir soğukluk vardı.

"Sıtma geri geldi, değil mi?" diye sordu Jamie. Yanımda duruyordu; hem adama şefkat göstermek, hem de müdahale etmesini önlemek için eli Bay Wemyss'in omzundaydı.

"Evet," dedim kısaca. Lizzie birkaç yıl önce, sahil şeridinde sıtmaya yakalanmıştı ve ara sıra hastalığı tekrar ediyordu - ama bir yıldır nüksetmemişti.

Bay Wemyss derin, duyulabilir bir nefes aldı ve yüzündeki solgunluk biraz olsun dindi. Sıtmayla daha önce karşılaşmıştı ve benim hastalıkla başa çıkabileceğime güveniyordu. Daha önce bunu birçok kez yapmıştım.

Bu kez de yapabileceğimi umuyordum. Lizzie'nin parmaklarımın altındaki güçsüz nabzı çok hızlıydı ama düzenliydi ve kendine gelmeye başlamıştı. Bununla birlikte, krizin aniliği ve hızı korkutucuydu. Bunun başına geleceği hakkında bir şey sezebilmiş miydi? Duyduğum endişenin yüzüme yansımıyor olmasını umdum.

"Onu yatağına götürün, üstünü örtün ve ayakları için sıcak taşlar hazırlayın," dedim Bobby'yle Bay Wemyss'e ve ayağa kalktım. "Ben de ilaç hazırlamaya başlayacağım."

Jamie beni ameliyathaneme giderken izledi. Konuşmaya başlamadan önce omzunun üstünden arkaya bakarak diğerlerinin duyamayacakları bir mesafede olup olmadığımızı kontrol etti.

"Elimizde cizvit kabuğu kalmadığını sanıyordum," dedi kısık sesle.

"Kalmadı. Lanet olsun." Sıtma kronik bir hastalıktı ama kınakına kabuğunu düzenli bir şekilde ilaç olarak kullandırarak hastalığı kontrol altına almayı başarmıştım. Ama kışın elimdeki stok bitmişti ve henüz kimse sahil şeridine inip yenilerini getirmemişti.

"O zaman?"

"Düşünüyorum."

Dolabın kapağını açtım ve içinde düzenle dizilmiş cam şişelere göz gezdirdim - çoğu boştu veya içlerinde en fazla birkaç tutam yaprak ya da kök vardı. Soğuk algınlığı, grip, kızarıklıklar ve av kazalarıyla dolu bir kıştan

sonra her şey tükenmişti.

Ateş düşürücüler. Normal bir ateşi düşürmek için gerekli birkaç şeye sahiptim ama sıtma başka bir hastalıktı. En azından kızılcık kökü ve kabuğu bolca vardı; oluşabilecek ihtiyacı sonbaharda görmüş ve toplamıştım. Onu indirdim ve biraz düşündükten sonra, yerel halkın "sıtma otu" dediği bir bitkiyle karıştırdım.

"Çaydanlığı ısıtır mısın?" dedim Jamie'ye ve kaşlarımı çatarak önümdeki ot, kabuk ve köklerden oluşan harcı karıştırmaya başladım. Elimden gelen tek şey ateş ve üşüme gibi yüzeysel rahatsızlıkları tedavi edebilmekti.

"Biraz da bal getir lütfen!" diye bağırdım arkasından, kapıya varmışken. Başını salladı ve hızla mutfağa yöneldi. Meşeden parkelerin üstünde ayak sesleri gürültü çıkarıyordu.

Karışımı dövmeye başladım ama hâlâ diğer seçenekler için etrafa bakıyordum. Kafamın küçük bir kısmı, bu yarı-acil durumdan memnundu; Brown kardeşler ve komiteleri hakkında duyacaklarımı bir süre erteleyebilirdim.

İçimde bir huzursuzluk vardı. İstedikleri her neyse, hiç olumlu bir şey olmadığı kesindi; arazimizi dostça terk etmemişlerdi. Jamie'nin onlara karşılık olarak yapmak zorunda kalabileceği şey ise-

At kestanesi. Bu, zaman zaman nöbetli sıtma için kullanılmıştı, Doktor Rawlings'in dediği gibi. Elimde hiç kalmış mıydı? İlaç dolabındaki kavanoz ve şişeleri hızla gözden geçirdim, durdum ve bir kavanozun dibinde birkaç küçük yuvarlak şekil bulunduğunu gördüm. Etikette "çobanpüskülü" yazıyordu. Benim değildi; kavanoz Rawling'e aitti. Onları hiçbir şey için kullanmamıştım. Ama hafızamda bununla ilgili bir şeyler canlanıyor gibiydi. Çobanpüskülü hakkında bir şey duymuş veya okumuştum ama neydi?

Hemen kavanozu kaldırdım, kapağını açtım ve kokladım. Salkımlardan keskin, delici, acımtırak bir koku yükseldi. Biraz tanıdıktı.

Kavanozu elimden bırakmadan masaya, büyük siyah defterimin yanına gittim ve baştaki sayfalara doğru çevirmeye başladım. Buradaki notlar defterin ilk sahibi olan Daniel Rawlings tarafından yazılmıştı. Nerede?

Sayfaları çevirip hafızamda belli belirsiz bir yer edinmiş bir şekli bulmaya çalışırken Jamie geldi. Elinde bir sürahi sıcak su ve bir kap bal vardı. Arkasından da Beardsley ikizleri geldi.

Onlara bir an baktım ama bir şey demedim; her zaman, herhangi bir yerden çıkabiliyorlardı ve buna artık alışmıştım.

“Bayan Lizzie’nin hastalığı çok mu kötü?” diye sordu Jo heyecanla, Jamie’nin arkasından ne yaptığımı görebilmek için bakarken.

“Evet,” dedim kısaca, dikkatimin ancak yarısını ona verebiliyordum. “Merak etme, ilaç hazırlıyorum.”

İşte buradaydı. Kısa bir not, sıtmaya benzer belirtiler gösteren bir hastanın tedavisinde kullanıldıktan sonra yazılmış birkaç satır.

Bana cizvit kabuğunu satan tüccar, Kızılderililer’in çobanpüskülü *adında bir madde kullandıklarını söyledi. Bu bitki, kınakına kabuğuyla acılık bakımından yarışıyor ve birkaç günde bir tekrar eden ateşleri tedavi için kullanılıyor. Deneylerim için bu bitkiden biraz topladım ve en kısa zamanda bununla bir aşı üretmeyi planlıyorum.*

Kuru çobanpüsküllerinden bir tane çıkardım ve ucundan ısırdım. Acı tadı ağzımı hemen doldurdu - ağzım bu göz yaşartıcı tada müthiş bir tükürük üreterek tepki gösterdi.

Açık pencereye koştum ve otların üstüne tükürmeye başladım. Beardsley ikizleri bu beklenmedik, eğlenceli sahneye homurtular çıkararak güldüler.

“İyi misin Sassenach?” Jamie’nin yüzünde eğlence ve endişe ifadeleri birbirleriyle savaşıyordu. Sürahiden kil behere biraz su doldurdu, üstüne biraz bal ekleyip bana uzattı.

“İyiyim,” dedim çatallı bir sesle. “Düşürme onu!” Kezzie Beardsley çobanpüskülü kavanozunu eline almış, dikkatle kokluyordu. Uyarıma başını sallayarak karşılık verdi ama kavanozu masaya bırakmak yerine kardeşine uzattı.

Ağzıma büyük bir yudum sıcak, ballı su aldım ve içtim. “Onlar… içlerinde kinin gibi bir şey var.”

Jamie’nin ifadesi değişti, yüzündeki endişe kaybolmaya başladı.

“Kıza yarayacak yani?”

“Umarım. Ama elimizde fazla yok.”

“Bayan Lizzie’ye daha çok mu lazım Bayan Fraser?” Jo’nun kara gözleri kavanozun üstünden bana baktı.

“Evet,” dedim şaşırarak. “Nerede bulabileceğimizi biliyor olamazsınız herhalde?”

“Evet hanımefendi,” dedi Kezzie, sesi her zamanki gibi fazla gürdü. “Kızılderililer’de var.”

“Hangi Kızılderililer?” diye sordu Jamie, oğlanı keskin gözlerle süzerek.

“Şu Cherokeeler’de,” dedi Jo, elini alelade bir hareketle omzunun üstünden sallayarak. “Dağdakiler.”

Bu tanım en az bir düzine köyü kapsıyordu ama akıllarında belli bir köy olduğu açıktı. Hemen oraya gidip çobanpüskülü getirmek için hareketlendiler.

“Biraz bekleyin çocuklar,” dedi Jamie, Kezzie’yi yakasından yakalayarak. “Ben de sizinle geliyorum. Bir şeyle takas etmeniz gerekecek.”

“Elimizde çok hayvan postu var efendim,” dedi Jo kendinden emin bir şekilde. “Kış iyi geçti.”

Jo usta bir avcıydı; Kezzie avcılık için pek hevesli değilken, kardeşi ona tuzak kurmayı öğretmişti. Ian bana Beardsleyler’in yerinin kunduz, sansar, geyik ve kakım kürkleriyle kaplı olduğunu söylemişti. Oranın kokusu hep üzerlerindeydi: soğuk tüy, kurumuş kan ve misk karışımı.

“Öyle mi? Çok cömertçe bir hareket Jo, şüphe yok. Ama ben yine de geleceğim.” Jamie bana baktı, kararını vermiş olduğunu belli etti ama yine de fikrimi soruyordu. Yutkundum, acı tat boğazımdan aşağı indi.

“Evet,” dedim ve boğazımı temizledim. “Eğer gidiyorsan, yanına bir şeyler vereyim, karşılığında isteyeceklerim olacak. Sabahtan önce gitmezsin herhalde?”

Beardsleyler’in gitmek için sabırsızlandıkları hareketlerinden belliydi fakat Jamie hareketsizce bana baktı ve konuşmadan veya bir hareket yapmadan bana dokunduğunu hissettim.

“Hayır,” dedi yumuşak bir sesle, “sabahı bekleyeceğiz.” Sonra kardeşlere döndü. “Jo, yukarı çıkıp Bobby Higgins’e haber ver, olur mu? Aşağı gelsin, onunla konuşacaklarım var.”

“Yukarıda Bayan Lizzie’nin yanında mı?” Jo Beardsley bundan hoşlanmamış gibiydi ve ikizinin yüzünde de aynı, kısık gözlü ve şüpheci ifade vardı.

“Ne yapıyor onun odasında? Nişanlı olduğunu bilmiyor mu?” diye sordu Kezzie, haklılığını vurgulayan bir edayla.

“Kızın babası da yanlarında,” diye güven verdi Jamie. “Kızın adı güvende. Değil mi?”

Jo bir homurtu çıkardı, sonra kardeşiyle bakıştı ve birlikte odadan çıktılar. İnce omuzlarındaki katılık, Lizzie’nin başındaki tehdidi ortadan kaldırmak için ne kadar kararlı olduklarını gösteriyordu.

“Yani yapacaksın bunu?” Havanı elimden bıraktım. “Kızılderili ajanı olacaksın?”

“Olmam gerektiğini düşünüyorum. Eğer ben olmazsam Richard Brown’un olacağından eminim. Bu riske giremem.” Tereddüt etti, sonra yaklaştı ve koluma dokundu, parmakları dirseğimdeydi. “Çocukları çobanpüskülüyle birlikte hemen geri göndereceğim. Bir gün kalmam gerekebilir, belki iki gün. Konuşmak için yani.” Cherokeeler’e Britanya’ya çalışan bir Kızılderili ajanı olduğunu anlatmak için, demek istiyordu - ve dağlardaki kabilelere barış görüşmeleriyle hediyeler için aşağı inmeleri gerektiği bilgisini yayacaktı.

Başımı salladım, küçük bir korku balonunun kaburgalarımın altında yükseldiğini hissettim. Başlıyordu.

“Ama iki günden fazla kalma, tamam mı?” dedim istemeden. Korkularımı ona yansıtmak istemiyordum fakat sessiz kalmayı başaramamıştım.

“Hayır,” dedi yumuşakça, eli bir an için belimdeki boşluğa değdi. “Kafana takma, oyalanmayacağım.”

Merdivenden inen ayak sesleri koridorda yankılandı. Bay Wemyss’in hem Bobby’yi, hem de Beardsley kardeşleri kovduğunu tahmin ettim. İkizler hiç durmadan uzaklaştılar ve bir yandan, kendilerine oldukça kayıtsız olan Bobby’ye kötü kötü baktılar.

“Genç adamlar benimle konuşmak istediğinizi söyledi efendim.” Yüzüne biraz renk gelmişti ve ayakta duracak güce kavuşmuştu. Rahatsız bir şekilde, daha önce onun için serdiğim çarşafın hâlâ serili durduğu masaya, sonra da bana baktı. Kafamı iki yana salladım, onun basurunu daha sonra halledecektim.

“Evet Bobby.” Jamie oturması için Bobby’ye bir tabureyi işaret etti ama ben anlamlı bir şekilde boğazımı temizleyince kendi oturmadı, arkasını masaya yaslamakla yetindi.

“Şu gelen ikisi, Brownlar. Biraz uzakta bir yerleşim yerleri var. Güvenlik Komitelerini duyduğunu söyledin, değil mi? Nasıl örgütler oldukları hakkında biraz bilgin vardır o halde?”

“Evet, efendim. Brownlar beni mi istediler?” Sakince konuşuyordu ama hafifçe yutkunduğunu fark ettim. İnce boğazındaki âdemelması yavaşça hareket etti.

Jamie iç geçirdi ve elini saçlarının arasında gezdirdi. O an güneş pencereden içeri giriyor ve onun üstüne geliyordu - kızıl saçları alev almış gibi parlıyorlardı. Artık koyu kırmızı tellerin arasında beyaz hatlar da kendilerini

göstermeye başlamışlardı.

“İstediler, evet. Burada olduğunu biliyorlardı; yolda karşılaştığın birinden seni duymuşlar belli ki. Sanırım bazı kimselere nereye gittiğini söylemişsin, değil mi?”

Bobby başını salladı, tek kelime etmedi.

“Ondan ne istiyorlar?” diye sordum ve karışımımı bir kâseye koyup demlenmesi için üstüne sıcak su ekledim.

“Pek açık konuşmadılar,” dedi Jamie sertçe. “Tabii, onlara o fırsatı da vermedim. Onlara benim evime gelen misafiri almaları için cesedimi çiğnemeleri gerektiğini söyledim - tabii sağ kalabilirlerse.”

“Çok sağ olun efendim.” Bobby derin bir nefes aldım. “Yani biliyorlardı, öyle mi? Boston’ı? *Orayı* kimseye anlatmadım, kesinlikle.”

Jamie suratını biraz daha buruşturdu.

“Biliyorlardı, evet. Benim bilmediğimi sanıyor gibi yaptılar; bana kim olduğu bilinmeyen ve toplum için tehdit oluşturan bir katile ev sahipliği yaptığımı söylediler.”

“Eh, birinci kısım pek de yalan değil,” dedi Bobby, sanki hâlâ yanıyormuş gibi damgasına hafifçe dokunarak. Silik bir gülümseme takındı. “Ama artık kimseye bir tehdit oluşturuyor muyum bilmiyorum.”

Jamie bunu duymazdan geldi.

“Mesele şu ki Bobby, burada olduğunu biliyorlar. Buraya gelip seni almaya kalkacaklarını sanmıyorum fakat dikkatli ol. Zamanı gelince, Lord John’un yanına sağ salim gitmen için yanına koruma vereceğim. Sanırım işiniz henüz bitmedi, ha?” diye bana döndü.

“Pek değil,” diye sakince cevap verdim. Bobby endişeli görünüyordu.

“Pekâlâ, o halde.” Jamie pantolonunun beline uzandı ve gömleğinin katları arasında gizlenen tabancayı çıkardı. Bu tabanca fiyakalı, kenarları süslü olandı.

“Bunu yanında taşı,” dedi ve silahı Bobby’ye uzattı. “Büfede barut ve mermi var. Ben burada değilken karıma ve aileme göz kulak olursun, değil mi?”

“Ne!” Bobby korkmuştu ama sonra başını salladı ve tabancayı beline yerleştirdi. “Elbette, efendim. Bana güvenebilirsiniz!”

Jamie sıcak gözlerle ona gülümsedi.

“O halde içim rahat, Bobby. Gidip damadımı bulabilir misin lütfen? Gitmeden önce onunla konuşmalıyım.”

“Tabii efendim, hemen!” Askeri bir havayla yürümeye başladı, yüzüne azim hâkimdi.

“Ona ne yaparlardı dersin?” dedim dış kapının Bobby’nin ardından kapandığını duyduktan sonra. “Brownlar.”

Jamie kafasını iki yana salladı.

“Tanrı bilir. Belki bir kavşakta asarlardı, belki de dayak atıp dağdan kovarlardı. Halkı koruyabileceklerini göstermek için bir şeyler yapmak istiyorlar, anladın mı? Tehlikeli suçlular, haydutlar gibilerden.”

“Bir hükümet, güçlerini hükmettiği halkın haklı rızasından alır,” diye alıntı yaparak başımı salladım. “Bir Güvenlik Komitesi’nin meşru sayılması için, *toplum güvenliği açısından* apaçık bir tehdit bulunması gerekir. Brownlar’ın bunu düşünebilmeleri çok zekice.”

Bana bir bakış attı, kestane rengi kaşlarından birini kaldırdı.

“Kim söylemiş onu? *Hükmettiği halkın haklı rızası.”*

“Thomas Jefferson,” dedim, kendimi biraz züppe hissederek. “Aslında iki yıl sonra söyleyecek.”

“İki yıl sonra o sözü Locke adındaki bir beyefendiden çalmış olacak,” diye yanıt verdi bana. “Richard Brown’un biraz eğitimli olduğunu düşünüyorum.”

“Eğer Brownlar seni endişelendiriyorsa, Bobby’ye *o* silahı vermen doğru mu?”

Omuz silkti.

“İyi olanlar bana lazım. Onu ateşleyeceğini de hiç sanmıyorum.”

“Çok yıkıcı bir etkisi olduğu için mi?” Alaycı bir soru sormuştum ama Jamie muhtemelen haklıydı.

“Evet, ondan. Ama asıl neden Bobby’nin kendisi.”

“Nasıl yani?”

“Kendi hayatını kurtarmak için bir daha silaha başvuracağını sanmıyorum - ama belki seninkini kurtarmak için kullanabilir.” Heyecansızca konuşmuştu ama yine de ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

“Güzel,” dedim, “peki olaylar öyle gelişirse ne yapacağını nereden biliyorsun?”

“Onunla konuştum,” dedi kısaca. “Boston’daki, öldürdüğü ilk kişiymiş. Bir daha yapmak istemiyor.” Doğruldu ve tezgâha doğru hareketlenip kendini temizlenmeleri için koyduğum bazı malzemelerle meşgul etti.

Yanına gittim ve onu izledim. Orada, terebentinin içinde, bir avuç küçük dağlama demiri ve neşter vardı. Onları tek tek aldı, kuruladı ve düzenli bir şekilde kutularına dizdi. Demirlerin kürek şeklindeki uçları kullanılmaktan kararmıştı; neşterlerin sapı artık ışığı pek yansıtmıyordu ama keskin taraflarında ince ince parlaklıklar hâlâ vardı.

“Bize bir şey olmaz,” dedim sessizce. Güven verici bir şey söylemeye çalışmıştım ama ağzımdan sanki sorgularmışım gibi çıktı.

“Biliyorum,” dedi. Son malzemeyi de kutusuna koydu fakat kapağı kapatmadı. Ellerini masaya yaydı, dümdüz karşıya baktı.

“Gitmek istemiyorum,” dedi. “Bunu yapmak istemiyorum.”

Benimle mi kendi kendine mi konuştuğu açık değildi - ama yalnızca Cherokee köyüne gitmekten bahsetmediğini anlıyordum.

“Ben de,” diye fısıldadım ve biraz daha yaklaştım, nefesini hissettim. O anda ellerini kaldırdı ve bana döndü, beni kollarına aldı. Sarıldık, nefeslerimizi dinledik. Demlenen çayın acı kokusu temiz çamaşır, toz ve güneşle ısınan ten kokularına karışıyordu.

Hâlâ yapılacak seçimler, alınacak kararlar ve yapılacak işler vardı. Hem de çok fazla. Ama savaşın eşiğinden içeri bir adım attık.

10. Görev Çağırıyor

Jamie, Bobby'yi Roger Mac'in yanına göndermişti ama bekleyemedi ve Claire'i çayıyla yalnız bırakıp oraya gitti.

Dışarıdaki her şey çok güzel ve huzurlu görünüyordu. Yanında iki kuzu olan kahverengi bir koyun, ağılında tembel bir halde duruyordu. Çenesini mutlu bir edayla hareket ettirirken arkasındaki kuzular çekirge gibi öne arkaya sıçrıyorlardı. Claire'in bitki bahçesi yeşil yapraklar ve açan çiçeklerle doluydu.

Kuyunun kapağı aralıktı; yerine yerleştirmek için eğildiğinde tahtaların eğrildiğini gördü. Kafasındaki angaryalar listesine bunu onarmayı da hemen ekledi. Yapmak üzere olduğu şey yerine, sonraki birkaç günü toprak kazarak, gübre taşıyarak ve çatı tamiratıyla geçirebilmeyi çok isterdi.

Eski tuvaleti gömmeyi veya domuzları hadım etmeyi, Roger Mac'a gidip Kızılderililer ve devrimleri hakkında neler bildiğini sormaya tercih ederdi. Geleceği damadıyla konuşmak ona biraz korkutucu geliyordu, o yüzden daha önce bunu yapmamaya çabalamıştı.

Claire'in kendi zamanı hakkında söyledikleri kulağa genellikle fantastik gibi gelmişti. Biraz masalımsı bir havaya da sahipti anlatılanlar, bazen ürkütücü olsalar da hep ilginçtiler. Brianna ona genellikle önemsiz, evlerdeki makinelerle ilgili veya Ay'da yürüyen adamlarla alakalı çılgınca ve çok eğlenceli bilgiler verirdi. Ama bunlar endişelenmesine asla sebep olmazdı.

Fakat Roger Mac'in konuşurken takındığı soğukkanlılık, ona eserlerini okuduğu tarihçilerin çalışmalarının rahatsız edici yönlerini hatırlatıyordu ve bu yüzden bu konuşmalarda kasvetli bir hava vardı. Roger Mac'le konuşmak, gelecekteki bütün berbat, ölümcül, tüyler ürpertici olayların yalnızca gerçekleşmekle kalmayıp, aynı zamanda kişisel sonuçlar da oluşturacağı izlenimi yaratıyordu.

Bu kötümser bir falcıya fal baktırmaya benziyor, diye düşündü, sanki iyi şeyler duyabilmek için yeterli parayı vermemişsiniz gibi. Bu düşünce kafasında belli bir anının aniden canlanmasına neden oldu.

Paris'te olduğu zamanlar. Arkadaşları ve diğer öğrencilerle birlikte, üniversite yakınındaki sidik kokulu tavernadaydı. Birisi elini okumaya yeltendiğinde biraz sarhoştu ve diğerleriyle birlikte falcı kadının dumanların arasından zorlukla görüldüğü yerine itilmişti.

Fal baktırmaya aslında hiç niyeti yoktu; cebinde yalnızca birkaç peni vardı ve onları da böyle saçma bir şeye harcamak istemiyordu. Bunu sesli bir şekilde de ifade etmişti.

Orada, karanlığın içinden kemikli bir pençe eline yapışmış ve uzun, pis tırnaklarını etine geçirmişti. Jamie şaşkınlıkla ciyaklamış, bütün arkadaşları ona gülmüştü. Kadın avucuna tükürdüğünde ise artık gülüşler yerini kahkahaya bırakmıştı.

Falcı tükürüğü avuç içine özenle yayıp eğildiğinde, Jamie kadından gelen ter kokusunu alabilmeye, solgun, siyah şalının içine doğru uzanan kır saçların içinde kımıldanan bitleri görebilmeye başlamıştı. Kadın iyice elin içine gömüldükten sonra kirli tırnağıyla Jamie'yi gıdıklayarak avuç içindeki çizgileri takip etmişti. Jamie elini çekmeye çalışınca falcı kadın bileğini daha sıkı tutmuştu. Kadının elinden kurtulamıyor olması onu çok şaşırtmıştı

"T'es un chat, noi," demişti kadın, kötücül bir ilgiyle. "Sen kedisin, sen. Küçük bir kırmızı kedi."

Debois -evet, adı buydu - diğerlerini eğlendirmek için bir anda miyavlamaya başlamıştı. Jamie tuzağa düşmemeye çalışmış, *"Merci, madame,"* dedikten sonra elini tekrar çekmeye çabalamıştı.

"Off," diye tepki veren kadın, avuç içinde rastgele noktaları hızlı bir şekilde tırnaklamaya koyulmuş, sonra bir parmağı tutmuş ve kımıldatmaya başlamıştı. "Elinde bir dokuz var… ve ölüm," diye eklemişti düşüncesizce. "Mezarında dinlenmeden önce dokuz defa öleceksin."

Ondan sonra da elini bırakmıştı. Öğrencilerden bir kısmı *"Aou-la-las!"* demiş, diğerleri kahkahaya devam etmişlerdi.

Jamie bir homurtu çıkardı ve bu anıyı ait olduğu yere, hafızasının derinlerine göndermeye çabaladı. Falcı kadın çok uzun bir süre aklında kalmıştı ve onunla tıpkı boğuk, bira kokulu tavernada yaptığı gibi yıllarca konuşmuştu.

"Ölmek bazen can yakmaz, *küçük kedicik,"* diye seslenmişti arkasından, dalga geçerek. "Ama çoğunlukla yakar."

"Yakmaz," dedi Jamie ve durdu, kendi sesini duyduğunu fark etti. Bir dakika… Duyduğu ses kendisinin değildi, vaftiz babasınındı.

"Korkma evlat. Hiç acıtmıyor, ölmek." Bir anda yanlış bir adım attı ve sendeledi, sonra kendini dengeledi. Dilinin altında hafif bir metal tadı vardı.

Kalbi birdenbire, sanki kilometrelerce koşmuşçasına çarpmaya başladı.

Kulübeyi görebildiği ve yarı yapraklı kestane ağacının üstündeki alakargaların ötüşünü duyabildiği kesindi. Ama aynı zamanda Murtagh'ı da görebiliyordu. Sert yüz hatları yumuşuyor, derin siyah gözleri onunkilerle buluşurken ara ara, sanki hem ona hem de onun çok arkasındaki bir şeye bakarmış gibi odaktan kayıyordu. Murtagh'ın vücudunun ağırlığını kollarında hissetti; adam yavaşça ölürken ağırlığı da artıyordu.

Görü tıpkı geldiği gibi aniden kayboldu ve Jamie kendisini bir su birikintisinin yanında, yarısı çamura batmış tahtadan bir ördeğe bakarken buldu.

İstavroz çıkardı, Murtagh'ın ruhu için birkaç söz söyledi ve ördeği yerden alıp üstündeki çamuru yerdeki su birikintisinde temizledi. Elleri titriyordu ve bu hiç şaşırtıcı değildi. Culloden'daki anıları azdı ve parça parçaydı - ama geri gelmeye başlıyorlardı.

O ana kadar, bunun gibi şeyler yalnızca uykunun eşiğindeyken başına gelmişti. Murtagh'ı daha önce görmüş ve rüyalarında da görmeye devam etmişti.

Claire'a bunlardan bahsetmemişti. Henüz değil.

Kulübenin kapısını ittirerek açtı ama içeride kimse yoktu. Ocak sönüktü, çıkrık ve dokuma tezgâhı hareketsizdi. Brianna büyük ihtimalle Fergus'un evindeydi, Marsali'yi ziyarete gitmişti. Peki Roger Mac neredeydi? Dışarı adım attı ve kulak kesildi.

Kulübenin arkasındaki ormandan bir baltanın boğuk sesi hafifçe duyuldu. Sonra ses kesildi ve adamların sesi geldi, selam veriyorlardı. Yukarı çıkan patikaya, yeşermeye başlayan çimlerle kaplı, yeni ayak izlerinin bıraktığı siyah lekelerin göründüğü yola yöneldi.

Eğer para verseydi, yaşlı kadın ona ne söylerdi acaba? Cimriliği yüzünden ondan öç mü almıştı? Yoksa aynı nedenden dolayı, doğruyu mu söylemişti?

Roger Mac'le konuşmanın reddedilemeyecek özelliklerinden biri de Jamie'nin onun her zaman doğru söylediğinden emin olmasıydı.

Ördeği bırakmayı unutmuştu. Ahşap şeyi pantolonuna silerek, filizlenmiş otların arasından geçti ve kaderin önüne getirecekleriyle yüzleşmek için yoluna devam etti.

11. Kanlı İş

Mikroskobu Bobby Higgins'e doğru ittirdim. Adam işini bitirip geri dönmüştü; kendi dertlerini unutmuştu ve Lizzie hakkında endişelenmekle meşguldü.

"Şu pembemsi, yuvarlak şeyleri görüyor musun?" dedim. "Bunlar Lizzie'nin kan hücreleri. Herkeste kan hücresi vardır," diye ekledim. "Kana kırmızı rengi bu hücreler verir."

"Haydi canım!" diye mırıldandı, etkilenmişti. "Hiç duymamıştım!"

"Artık biliyorsun işte," dedim. "Bazı kan hücrelerinin hasarlı olduğunu görüyor musun? Üstlerinde noktalar var, bak."

"Evet, hanımefendi," dedi, yüzünü buruşturdu ve daha dikkatli baktı. "Onlar nedir peki?"

"Parazitler. Bazı sinekler ısırdığında kanına yapışan küçük yaratıklar," diye açıkladım. "Bunlara *Plazmodyum* denir. Onları kaptığında, artık kanınla birlikte yaşıyorlar demektir ve ara sıra da kanının içinde… ürerler. Sayıları çok arttığında kan hücreleri tarafından püskürtülürler ve hasta sıtma nöbeti geçirir. Hasarlı kan hücrelerinden çıkan atıklar birikiyorlar ve organlara yerleşip hastayı berbat bir hale sokuyorlar."

"Hmm." Sırtını dikleştirdi ve mikroskoba iğrenerek baktı. "Bu… gerçekten iğrenç!"

"Öyle, evet," dedim, yüzümdeki ciddiyeti bozmamayı başararak. "Ama kinin -cizvit kabuğu yani- bunu durduruyor."

"Çok iyi hanımefendi, çok güzel," dedi, ifadesi yumuşadı. "Böyle şeyleri nereden buluyorsunuz aklım ermiyor," dedi ve kafasını iki yana salladı.

"Parazitler hakkında çok şey bilirim," dedim normal bir tonla ve içinde kızılcık kabuğuyla çobanpüskülü demlediğim kâsenin üstündeki tabağı kaldırdım. Sıvı siyahımsı, zengin bir morluğa sahipti ve soğuyunca yoğun bir görünüşe büründü. Saldığı ölümcül koku da hazır olduğunu anlamama yardımcı oldu.

"Söyle bakalım Bobby, halkalı kurtları duymuş muydun?"

Adam bana boş gözlerle baktı.

"Hayır, hanımefendi."

“Hmm. Şunu biraz tutar mısın lütfen?” Katlı bir bezi sürahinin ağzına örttüm, sürahiyi adama uzattım ve kâsedeki suyu bezin üstünden sürahiye boşaltmaya başladım.

“Senin şu bayılmaların,” dedim, dikkatimi sıvının akışına vererek, “ne zamandır başına geliyor?”

“Ee… altı aydır.”

“Anladım. Başına bir tür rahatsızlık geldi mi? Kaşınma ya da kurdeşen döküntüsü hissi? Yedi ay önce mesela? Ayaklarında olabilir örneğin.”

Bana dik dik baktı; derin, mavi gözlerindeki şaşkınlık sanki az önce bir zihin okuma gösterisi sergilemişim hissine sahipti.

“Hakikaten de öyle oldu hanımefendi. Geçen sonbaharda.”

“Ya,” dedim. “O halde, Bobby, bence sende halkalı kurtlar olabilir.”

Vücuduna korkuyla baktı.

“Nerede?”

“İçinde.” Sürahiyi delikanlının elinden aldım ve ağzını mantarla kapadım. “Halkalı kurtlar derinin içinden geçerler -genellikle ayak tabanından- sonra da kolonuna doğru yol alırlar, bağırsaklarına yani,” diye düzelttim, yüzündeki sorgulayan ifadeyi görünce. “Yetişkin kurtlarda kancalı gagalar olur, böyle,” -işaret parmağımı bükerek gösterdim- “ve bağırsaklarından içeri girip kanına hücum ederler. Bu yüzden, kurtların istilası içindeki hastalar kendilerini zayıf hissederler ve ara ara bayılırlar.”

Birden edindiği solgun görünüm yüzünden hemen, *o an* bayılıvereceğini sandım ve onu tabureye oturttum. Başını dizlerinin arasına götürdüm.

“Hastalığının bu olduğundan kesin olarak emin değilim,” dedim, konuşmak için eğilerek. “Lizzie’nin kan şeritlerini incelerken aklıma parazitler geldi. Senin belirtilerin de halkalı kurdu olan birininkiyle oldukça uyuşuyor, hepsi bu.”

“Yaa…” dedi kısık sesle. Dalgalı saçlarının ucu alnına doğru düşmüş ve ensesindeki çocuksu, açık renk tüyler ortaya çıkmıştı.

“Kaç yaşındasın Bobby?” diye sordum, hiçbir fikrimin olmadığı aniden aklıma gelince.

“Yirmi üç, hanımefendi,” dedi. “Sanırım kusacağım.”

Köşeden bir kova aldım ve tam zamanında yetiştirdim.

“Kurtuldum mu onlardan?” dedi zayıf bir sesle, doğrulup ağzını gömleğinin koluna sildi ve kovanın içindekini inceledi. “Daha kusabilirim.”

“Maalesef hayır,” dedim şefkatle. “Eğer içinde halkalı kurtlar varsa, sana çok sıkı tutunmuşlardır. Onlardan kusarak kurtulman mümkün değil. Fakat hastalığından emin olmak için yumurtlayıp yumurtlamadıklarını görmemiz lazım.”

Bobby kaygılı gözlerle bana baktı.

“Pek utangaç biri sayılmam hanımefendi,” dedi. “Biliyorsunuz. Ama Doktor Potts bana arkamdan, lavmanla büyük bir miktar hardallı su verdi. Bunun oradaki haşeratı öldürmüş olması gerekmez mi? Ben kurt olsam, üstüme hardallı su atsalar, kendimi koyuverip ruhumu teslim ederdim.”

“Ne yazık ki öyle değil,” dedim. “Ama ben sana bir lavman yapmayacağım. Öncelikle gerçekten içinde kurt olup olmadığına bakacağız. Varsa, onları zehirleyecek ilacı hemen hazırlayacağım.”

Biraz rahatlamış gibiydi. “Bakmak derken neyi kastediyorsunuz hanımefendi?” Tezgâhıma, kesme aletleri ve dikiş kavanozlarının yayılmış olarak durduğu yere çaktırmadan göz atmaya çalıştı.

“Çok basit,” dedim inandırıcı bir şekilde. “Fekal sedimantasyon adında bir işlemle dışkını yoğunlaştıracağım, sonra da mikroskop altında yumurta olup olmadığına bakacağım.”

Başını salladı ama anlamadığı çok belliydi. Kibarca gülümsedim.

“Yapacağın tek şey büyük tuvaletini yapmak Bobby.”

Yüzündeki ifade hem şüphe, hem de endişe içeriyordu.

“Eğer sizin için fark etmeyecekse hanımefendi,” dedi, “kurtlar bende kalabilir.”

12. Bilimin Bitmeyen Gizemleri

Öğleden sonra, ilerleyen saatlerde, Roger MacKenzie fıçı dükkânından geri döndüğünde karısının yemek masalarında duran bir nesneye bakarak derin düşüncelere daldığını gördü.

"*O ne* öyle? Tarih öncesi Noeller'den kalma teneke bir eşya gibi duruyor." Roger işaret parmağını yeşil camdan, ucuna kapatılmış mantarın üstünde kırmızı balmumu olan bodur kavanoza doğru dikkatlice uzattı. Kavanozda biçimsiz bir şey olduğu görünüyordu, bir sıvının içindeydi.

"Ha ha," dedi karısı ve kavanozu uzanamayacağı bir yere çekti. "Komik mi sanıyorsun kendini? İçinde beyaz fosfor var, Lord John'un hediyesi."

Roger ona bir bakış attı; Brianna heyecanlanmıştı, burnunun ucu kızarmıştı ve toplu duran kızıl saçlarından ayrılmış birkaç tel esintiyle dalgalanıyordu. Tıpkı babası gibi, o da bir şey düşünürken elini saçlarının arasında gezdiriyordu.

"Peki bunu… *ne* yapacaksın?" diye sordu Roger, sesinde herhangi bir önyargı belirtisi olmamasına dikkat ederek. Artık çok geride kalmış olan okul anılarından fosforun içindekilerle ilgili belli belirsiz birkaç şey hatırlıyordu: bu madde ya karanlıkta görülebilmene ya da patlamaya yarıyordu. İkisi de rahatsızlık vericiydi.

"Eee… kibrit yapabilirim belki." Kavanoza bakarak düşünürken Brianna'nın üst dişleri bir anlığına alt dudağını ısırdı. "Nasıl yapıldığını biliyorum, teoride yani. Ama pratikte zorlanabilirim."

"Neden?" diye sordu Roger dikkatle.

"Çünkü havayla temas ederse alev alır," diye açıkladı karısı. "O yüzden suyun içinde duruyor. Dokunma Jem! Zehirli madde." Jemmy'yi belinden yakalayan Brianna, kavanozu açgözlü bir merakla izleyen çocuğu masanın kenarından aldı.

"Eh, yani, kafaya neden takalım ki bunu? Ağzına girmeden önce yüzünün ortasına patlamaz mı?" Roger bu tehlikeli kavanozu güvende tutmak için eline aldı, ama elinde patlayabilirmiş gibi fazla dikkatli bir şekilde tutmayı tercih etti. Karısına delirip delirmediğini sormayı düşündü ama Brianna'nın böyle cevap beklenmeyen sorular karşısında verdiği sert tepkileri iyi bilecek kadar uzun süredir onunla evliydi.

“Nerede saklamayı düşünüyorsun bunu?” Roger kulübenin içindeki uygun yerlere göz attı. O anda bir battaniye sandığı, kitap ve kâğıtlara ayrılmış bir raf, petekler, diş fırçaları ve Brianna’nın kişisel eşyalarının durduğu bir başka raf ve bir komodinleri vardı. Jemmy bu komodini yedi aylıkken açabilmeye başlamıştı.

“Düşünüyorum da en iyisi annemin ameliyathanesine koymak,” diye yanıt verdi, Jem’i hâlâ tutuyordu ama kafası artık oğlunda değildi. Çocuk var gücüyle kavanoza ulaşmaya çalışıyordu. “Orada kimse bir şeye dokunamaz.”

İşte bu çok doğruydu; Claire Fraser’dan kişisel olarak korkulmasa da ameliyathanesindeki şeylerden herkes çekinirdi. Ürkütücü görünümlü araç ve gereçler, gizemli, bulanık sıvılar, tuhaf kokan ilaçlar… Ayrıca, ameliyathanenin bazı dolapları, Jem gibi azimli tırmanışçıların ulaşamayacağı yükseklikteydi.

“İyi fikir,” dedi Roger, kavanozu Jem’in ulaşamayacağı bir yere koyma fikrine hemen sarılarak. “O halde şimdi götürüyorum?”

Brianna cevap dahi veremeden kapı tıklatıldı ve Jamie Fraser beklemeden içeri girdi. Jem hemen kavanozu unutup sevinç çığlıklarıyla kendini büyükbabasının kollarına attı.

“Ne haber evlat?” dedi Jamie içtenlikle, Jem’i ters çevirip ayak bileklerinden tutmadan önce. “Roger Mac, biraz konuşalım mı?”

“Tabii. Oturmaz mısın?” Jamie’ye daha önce Cherokeeler’in yaklaşan devrimdeki rolleri hakkında bildiklerinden bahsetmişti - ve bu bilginin aşırı yetersiz oluşundan. Daha fazla mı soracaktı? Kavanozu gönülsüzce elinden bıraktı ve kayınpederine bir tabure uzattı. Jamie tabureyi başını sallayarak kabul etti, ustaca bir hareketle Jem’i omzunun üstüne attı ve oturdu.

Jemmy çıldırmışçasına gülüyor ve kıpırdanıyordu. Büyükbabası sonunda pantolonunun arka kısmına hafif bir şaplak attığında durdu, kendini salıverdi, parlak saçları Jamie’nin gömleğinin arkasını okşadı.

“Şöyle ki,” dedi Jamie, “sabahleyin Cherokee köylerine doğru yola çıkıyorum ve senden benim yerime yapmanı istediğim bir şey var.”

“Yaa… Arpa toplamaya mı göndereceksin beni?” Erken hasatların daha olgunlaşması gerekiyordu ve herkes havanın birkaç hafta daha iyi olması için dua ediyordu ama beklentiler iyi yöndeydi.

“Yok, onu Brianna yapabilir, değil mi kızım?” Kızına gülümsedi; Brianna da babasınınkilerin eşi olan kızıl kaşlarını kaldırarak karşılık verdi.

“Tabii,” dedi Brianna. “Ian, Roger ve Arch Bug’la ne işin var peki?” Arch Bug, Jamie’nin vekiliydi ve onun yokluğunda ekinlerin kontrolünü onun denetlemesi en mantıklı olandı.

“Genç Ian’ı yanıma alacağım. Cherokeeler onunla anlaşıyor, o da dillerini iyi biliyor. Beardsley çocuklarını da çobanpüskülü ve annenin Lizzie için istediği birkaç parça eşyayı taşımaları için götüreceğim.”

“Ben de mi geliyorum?” diye sordu Jemmy hevesle.

“Bu sefer değil evlat. Belki sonbaharda.” Jemmy’nin poposuna hafif bir şaplak attıktan sonra Jamie bakışlarını tekrar damadına çevirdi.

“Yani, senin de Cross Creek’e gidip yeni sakinlerimizi getirmeni istiyorum, mümkünse.” Bunu duyan Roger’ın içi heyecanla -biraz da telaşla- doldu ama tepkisi yalnızca boğazını temizleyip kafasını sallamakla sınırlı kaldı.

“Evet. Elbette. Onlar- ”

“Arch Bug’ı da yanına alacaksın. Tom Christie’yi de.”

Garip bir sessizlik Jamie’nin son cümlesine karşılık verdi.

“Tom Christie mi?” dedi Bree, hayretle Roger’la gözleri buluşurken. “Neden ya hu?” Okul müdürü aksi bir adamdı ve kimsenin yolculuk sırasında yanına almaktan hoşlanmayacağı biri olduğu kesindi.

Babasının dudakları hafifçe kıvrıldı.

“Evet, peki. MacDonald benden onları almamı istediğinde bir şey söylemeyi unutmuş. Gelenler Protestan’mış.”

“Hmm,” dedi Roger, “anladım.” Jamie gözlerinin içine baktı ve kafasını salladı, hemen anlaşılmış olmaktan memnun olduğu her halinden belliydi.

“Ben anlamadım,” dedi Brianna, saçlarını düzeltirken. Kaşlarını çattı, saçındaki kurdeleyi açtı ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek taramaya hazırlık yaptı. “Ne fark ediyor?”

Roger ve Jamie kısa bir süre fakat anlamlı bir şekilde bakıştılar. Jamie omuz silkti ve Jemmy’yi kucağına aldı.

“Yani…” Roger çenesini sıvazladı, yirminci yüzyıldan gelen birine İskoçlar’ın iki yüz yıl boyunca sürdürdükleri din konusundaki anlaşmazlıklarını nasıl anlatabileceğini düşündü. “Heh… Birleşik Devletler’deki sivil haklar şeyi var ya, Güney tarafıyla birleşme mevzusu hani, hatırlıyor musun?”

“Tabii ki hatırlıyorum.” Bree gözlerini kısarak baktı. “Tamam. Hangi taraf

zenciler oluyor bu durumda?”

“Kimler?” Jamie afalladı. “Zencilerin ne alakası var?”

“O kadar basit değil,” dedi Roger. “Hissedilen duygular açısından benzer yalnızca. Şöyle söyleyeyim: yeni sakinlerimiz, buranın sahibinin bir Katolik olduğunu duyduğunda rahatsızlık duyacaklardır - tersi de geçerli mi?” diye Jamie’ye döndü.

“Zenci nedir?” diye sordu Jemmy merakla.

“Ee… koyu tenli insanlar,” diye yanıt verdi Roger, bu sorunun yaratabileceği karmaşanın aniden farkına vararak. “Zenci” kelimesinin her zaman “köle” anlamına gelmediği bir gerçekti - ama pek de farkı yoktu. “Hani büyük teyze Jocasta’nın evindekiler vardı ya, hatırlıyor musun?”

Jemmy kaşlarını çattı, bir anda büyükbabasının yüzündeki ifadenin aynısını takındı.

“Hayır.”

“Her neyse,” dedi Bree, toplantının ana konusuna tekrar dönülmesi için saç fırçasını masaya bir kez vurarak, “yani Tom Christie, yeni gelenleri evlerinde hissettirecek kadar iyi bir Protestan mı? Bu mu mesele?”

“Onun gibi bir şey,” dedi babası, ağzının bir kenarı yine kıvrıldı. “Kocanla Tom Christie’yi birlikte gönderdiğimde, en azından tamamen Şeytan’ın evine girmediklerini anlarlar.”

“Anladım,” dedi Roger yine, biraz daha farklı bir tonda. Yalnızca yerleşkenin damadı ve Jamie’nin sağ kolu olduğu için değil, aynı zamanda - kağıt üzerinde de olsa- bir Presbiteryen oluşu da bunda bir faktördü. Tek kaşını kaldırıp Jamie’ye baktı, kayınpederi omuz silkerek adeta onun kafasından geçenleri onayladı.

“Hmm,” dedi Roger gönülsüzce.

“Hmm,” dedi Jamie, memnun bir şekilde.

“*Kesin* şunu,” dedi Brianna tersçe. “İyi. Yani Tom Christie’yle birlikte Cross Creek’e gideceksiniz. Arch Bug neden geliyor peki?”

Roger, evlilik bağlarının verdiği anlayışla, karısının ekinlerin yönetilmesi için geride bırakılmaktan hoşnutsuz kaldığını düşündü - bu iş, en iyi mevsiminde bile pis ve çok yorucuydu. Kocası, aynı dine mensup olduğu iki adamla birlikte, iki yüz kişilik bir nüfusa sahip, romantik bir kent olan Cross Creek’e yolculuk yaparken burada angaryalarla meşgul olacak olması onu fazlasıyla rahatsız ediyor olmalıydı.

“Onların yerleşmesine ve barınaklar inşa etmesine en çok Arch yardımcı olacak,” dedi Jamie. “Onlarla konuşması için adamı tek başına yollamamı tavsiye etmiyorsun umarım?”

Brianna bu soruya kendini zorlayarak gülümsedi; çok uzun yıllardır çenebaz Bayan Bug’la evli olan Arch Bug, sessiz biri olmasıyla tanınırdı. *Konuşabiliyordu* ama genelde kaçınırdı, genellikle homurtu ve mırıltılar çıkararak anlaşma yolunu seçerdi.

“Arch’ın Katolik olduğunu asla anlamayabilirler,” dedi Roger, başparmağını üst dudağını sürterken. “Sahi, öyle mi ki? Hiç sormadım.”

“Öyle,” dedi Jamie. “Ama ne zaman sessiz olunacağını bilecek kadar yetişkin bir adam.”

“Harika bir seyahat olacağa benziyor,” dedi Brianna tek kaşını kaldırarak. “Ne zaman dönersiniz?”

“Tanrım, bilmem ki.” Roger yaratıcısının adını anarken normalden farklı bir suçluluk duygusu hissetti. Bu alışkanlığını çok geçmeden değiştirmeliydi. “Bir ay? Altı hafta?”

“En az,” dedi kayınpederi neşeyle. “Yaya olacaklar.”

Roger derin bir nefes aldı ve Cross Creek’ten dağlara yapılacak uzun yürüyüşü aklında canlandırdı. Hem de bir yanında Tom Christie, öteki yanında da Arch Bug olacaktı - sessizlik timsali iki adamla geçecekti bu uzun süre. Kederli gözlerle karısına baktı. Altı hafta boyunca yol kenarlarında, yalnız başına uyuyacaktı.

“Evet, peki,” dedi. “O zaman… bu gece gidip Tom Christie ve Arch Bug’la konuşayım.”

“Baba gidiyor mu?” Konuşmanın özünü anlayan Jemmy, Jamie’nin kucağından aşağı atlayıp kendisini babasının üstüne attı, bacağına sarıldı. “Ben de geleyim baba!”

“Eee… Sanmıyorum- ” Lafa giren Roger, Bree’nin yüz ifadesini ve arkasındaki masada duran yeşil kavanozu fark etti. “Neden olmasın?” dedi birden ve Jem’e gülümsedi. “Büyük teyze Jocasta seni gördüğüne çok sevinecek. Hem annen de böylelikle senin nerede olduğunu merak etmeden her tarafı havaya uçurabilir, değil mi?”

“Ne yapabilir, ne?” Jamie bir anda korktu.

“Patlamaz,” dedi Brianna, fosfor kavanozunu anaç bir havayla kucağına alarak. “Yanar yalnızca. Emin misin?” Meraklı bir ifadeyle Roger’a sordu.

“Evet, elbette,” dedi Roger, emin bir tonla. Oğluna baktı; Jemmy ateşin üstünde patlarken hoplayan mısır taneleri gibi sıçrarken sevinç nidaları atıyordu. “En azından yolda sohbet edebileceğim biri olacak.”

13. Emin Eller

Jamie beni mutfak masasında, kafamı kollarımın arasına almış otururken bulduğunda, hava neredeyse kararmıştı.

“İyi misin Sassenach?” Gözlerini bana dikti, karşımdaki tahta kanepeye oturdu. “Bir çitten sırt üstü geçirilmiş gibi duruyorsun.”

Saçlarımı okşadım, bazı teller aradan çıkmış gibi hissettim. “Hmm. İyiyim. Aç mısın?”

“Tabii ki açım. Sen yedin mi?”

Gözlerimi kısıp düşünmeye çalıştım.

“Hayır,” dedim sonunda. “Seni beklerken uyuyakalmışım. Yahni var. Bayan Bug bırakmış.”

Ayağa kalktı ve küçük kazana baktı, sonra sallanan kancayı tekrar yerine oturttu, yemeği ateşin üstüne koyup yeniden ısınmaya bıraktı.

“Neler yaptın Sassenach?” dedi geri döndüğünde. “Kız nasıl?”

“Onunla ilgileniyordum,” dedim, esnememi bastırmaya çalışarak. “Zamanımın çoğunu öyle geçirdim.” Eklemlerimin ağrısına aldırmadan, yavaşça ayağa kalktım ve ağır aksak adımlarla tezgâha gidip ekmek doğramaya başladım.

“İçemedi,” dedim. “Çobanpüskülü ilacını. Suçlayamıyorum da,” diye ekledim, alt dudağımı ısırarak. Tadı aklıma geldikçe hâlâ iğreniyordum. Bu berbat bitkinin tadı, şurubun içine karıştırıldığında bile kendini fazlasıyla gösteriyordu.

Ben tam arkamı dönerken Jamie üstümü kokladı.

“Senin üstüne mi kustu?”

“Hayır, Bobby Higgins kustu,” dedim. “Çocuğun içinde halkalı kurtlar var.”

Jamie kaşlarını kaldırdı.

“Yemek yerken duymak ister miyim acaba?”

“Hayır, kesinlikle,” dedim, elimdeki bir somun ekmek, bıçak ve yumuşak bir tereyağı parçasıyla otururken. Bir parça ekmek kestim, üstüne yağ sürdüm, Jamie’ye uzattım ve sonra bir tane de kendime yaptım.

“Asıl sen neler yaptın?” diye sordum, uykulu halimden kurtularak. Fark ettim ki artık evden çıktığı zamanla karşılaştırınca çok daha neşeli bir hali vardı.

“Roger Mac’le Kızılderililer ve Protestanlar hakkında konuştum.” Elindeki yarısı yenmiş ekmek parçasına yüzünü buruşturarak baktı. “Ekmekte bir tuhaflık mı var Sassenach? Tadı biraz garip.”

Elimi özür dilercesine salladım.

“Kusuruma bakma. Elimi birkaç kez yıkadım ama tam geçmedi. Yağı sen sürsen daha iyi olacak galiba.” Somunu dirseğimle ona doğru dürttüm ve yağı gösterdim.

“Ne geçmedi?”

“Şurubu birkaç kez denedik ama olmadı; Lizzie bir türlü midesinde tutamadı, zavallı. Sonra kininin deriden de emilebileceği aklıma geldi. Şurubu kaz yağına katıp kızın derisine sürdüm. Sağ ol.” Uzanıp benim için hazırladığı yağlı ekmeği aldım ve bütün gün bir şey yememiş olduğumu fark ettim.

“İşe yaradı mı?” Tavana baktı. Bay Weymss ve Lizzie üst kattaki küçük odayı paylaşıyorlardı ve içeriden ses gelmiyordu.

“Öyle sanıyorum,” dedim lokmamı yutarken. “En azından ateşi sonunda düştü ve uyudu. Böyle yapmaya devam edeceğiz; iki gün içinde ateşi tekrar çıkmazsa da işe yaradığını anlayacağız.”

“Güzel.”

“Sonra da Bobby’nin kurtlarıyla uğraştık. Şansımıza elimde ipeka ve terebentin varmış.”

“Şansımıza derken, Bobby’yi mi kurtları mı kastediyorsun?”

“İkisini de değil, aslında,” diye yanıt verdim ve esnedim. “Ama büyük ihtimalle işe yarayacak.”

Bana hafifçe gülümsedi ve bir bira şişesi kapıp tıpasını açtı, hemen kokladı. Kokusunu beğenince birazını bardağıma doldurdu.

“Evet, o halde buranın düzenini senin becerikli ellerine bırakıp gitmemde bir sakınca yok Sassenach. Berbat kokulu,” dedi ve uzun burnunu bana doğrultup kıvırdı, “ama becerikli ellerine.”

“Çok teşekkür ederim.” Bira her zamankinden iyiydi; Bayan Bug’ın yaptıklarından olmalıydı. Bir süre birbirimize eşlik ederek oturduk, ikimiz de yahniyi servis etmeye yeltenemeyecek kadar yorgun hissediyorduk. Onu

çaktırmadan izledim; uzun bir yolculuğa çıkmadan önce onunla ilgili görüntüler, anılar biriktirmek için bunu hep yapardım.

Yorgun görünüyordu ve kaşlarının altında birbirinin aynı küçük çizgiler vardı; bu çizgiler biraz kaygılı olduğunu gösteriyordu. Ama mum ışığı geniş elmacık kemikli yüzüne vuruyor ve arkasındaki alçı duvara güçlü ve sert bir gölge yansıtıyordu. Gölgenin hayali bardağını kaldırışını, ışığın bardakta turuncu bir parıltı oluşturuşunu izledim.

"Sassenach," dedi birden, bardağı yerine koyup, "sence ben kaç defa ölümle burun buruna gelmişimdir?"

Bir an gözlerimi ona diktim ama sonra omuz silkip saymaya başladım.

"Hmm… Benimle tanışmadan önce başına ne kadar korkunç şeyler geldiğini bilmiyorum, ama sonra… manastırda çok hastaydın örneğin." Ona gizlice baktım ama Wentworth hapishanesinde başına gelenler, hastalığa sebep olan olaylar aklına gelmiş ve rahatsız olmuş bir hali yoktu. "Culloden'den sonra da- o zaman berbat bir ateşli hastalık geçirdiğini söylemiştin, yaralarından dolayı, Jenny seni zorlamasa öleceğini anlatmıştın- yani, iyileştirmese."

"Sonra Laoghaire beni vurdu," dedi duygusuzca. "Ondan sonra da *sen* beni zorladın. Yılan beni soktuğu zaman." Biraz düşündü.

"Bebekken çiçek hastalığına yakalanmışım ama ölüm tehlikem olmadığını sanıyorum; hafif geçirdiğimi söylemişlerdi. Dört kez, o zaman."

"Ya seninle tanıştığım gün?" diye itiraz ettim. "Kanamadan ölüyordun neredeyse."

"Yok canım," dedi hemen. "Azıcık sıyrılmıştı sadece."

Tek kaşımı kaldırdım, sonra ocağa uzanıp muhteşem kokan yahniden bir kepçe alıp bir kaseye koydum. İçindeki tavşan ve geyik etleri yemeği zenginleştiriyordu, ayrıca biberiye, sarımsak ve soğan da aroma katıyordu.

"Öyle olsun," dedim. "Ama kafan? Dougal seni baltayla öldürmeye kalktığında? Bu da beşinci değil mi işte?"

Kâseyi eline aldı, yüzünü buruşturdu.

"Evet, doğru söylüyorsun," dedi mutsuzca. "Beş o zaman."

Yahni kasemin üstünden ona şefkatle baktım. Jamie çok geniş, sert ve güzeldi. Şansına biraz hırpalanmış olsa da bu yalnızca çekiciliğini artırmıştı.

"Bence sen öldürülmesi çok zor birisin," dedim. "Bu da beni çok

rahatlatıyor.”

Gönülsüzce gülümsedi ama uzanıp bardağını şerefime kaldırdı, bardağın ucunu önce kendi ağzına, sonra benimkine değdirdi.

“Buna içelim o zaman Sassenach, olur mu?”

14. Karkuşu Halkı

“Silah,” dedi Sabah Şakıyan Kuş. “Kralınıza söyleyin, silah istiyoruz.”

Jamie, “Kim istemiyor ki?” demek için içinde yükselen dürtüyü bir anlığına bastırabildi fakat sonra dayanamadı. Şef önce şaşkınlıkla, sonra hafif bir sırıtmayla karşılık verdi.

“Doğru.” Sabah Şakıyan Kuş kısa boylu, vücudu fıçı gibi olan, konumu için yaşı genç bir adamdı. Ancak kurnazdı ve nezaketi zekâsını gizleyemiyordu. “Hepsi böyle diyor, bütün köy şefleri, ha? Tabii derler. Siz onlara ne diyorsunuz?”

“Yapabileceklerimi.” Jamie tek omzunu kaldırdı ve biraz sonra da düşmesine izin verdi. “Takas eşyaları kesindir; bıçaklar oldukça mümkün, ateşli silahlar da olabilir ama söz veremem.”

Cherokee dilinin biraz farklı bir lehçesini kullanıyorlardı ve Jamie kullandığı kelimelerde olasılık anlamını doğru bir şekilde verebildiğini umuyordu. Normalde dillerinde avlanma ve ticaret gibi günlük konularda konuşurken başarılıydı ama o gün orada konuştukları asla günlük konular değildi. Onları dikkatle dinleyen Ian’a bir bakış attı, söylediklerinde bir sorun olmadığını belli eden bir yüz ifadesi gördü. Ian, Fraser Tepesi’nin yakınlarındaki köyleri sık sık ziyaret eder, köylerdeki genç adamlarla birlikte avlanırdı; Tsalagi diline anadili olan Galce’ye geçtiği kadar rahat geçebiliyordu.

“O halde, pekâlâ.” Sabah Şakıyan Kuş kendisini daha rahat bir oturuş pozisyonuna geçirdi. Jamie’nin ona hediye olarak verdiği kurşun kalay alaşımı çanta kucağında parıldıyordu, ateşin ışığı da şefin geniş ve sevimli yüzünü aydınlatıyordu. “Kralınıza silahlardan bahsedin, neden istediğimizi de söyleyin, ha?”

“Demek bunu söylememi istiyorsun… Yani kendi halkını öldürmen için silah istediğini söyleyeyim, öyle mi?” diye sordu Jamie duygusuzca. Beyaz göçmenlerin Antlaşma Hattı’nın ötesine, Cherokee topraklarına saldırmaları hassas bir noktaydı ve direkt olarak bunu ima etmesi riskliydi. Bunun yerine şefin silaha ihtiyaç duyacağı başka durumlardan bahsetmek daha güvenliydi: yağmalara karşı kendilerini savunmaları veya kendi yağmaları için.

Şef omuz silkerek cevapladı.

“İstersek onları silahsız da öldürürüz.” Tek kaşını hafifçe kaldıran Sabah

Şakıyan kuş, dudaklarını kapadı ve Jamie'nin bu iddiaya vereceği yanıtı bekledi.

Şefin kendisini şaşırtmayı beklediğini düşünen Jamie, kafa sallamakla yetindi.

"Tabii öldürebilirsiniz. Fakat bunu yapmayacak kadar bilgesiniz."

"Henüz değilim." Şefin dudakları görkemli bir gülüşle kıvrıldı. "Krala söyleyin, henüz değil."

"Majesteleri sizin arkadaşlığınıza sahip olduğunu duymaktan mutlu olacaktır."

Sabah Şakıyan Kuş bunu duyunca kahkahaya boğuldu, öne arkaya sallanmaya başladı; yanında oturan kardeşi Sakin Su da dişlerini göstererek sırıttı.

"Sevdim seni Ayı Öldüren," dedi toparlanarak. "Eğlenceli adamsın."

"Olabiliyorum," dedi Jamie, İngilizce. "Biraz zaman tanırsanız."

Ian eğlendiğini belli eden bir homurtu çıkardı. Şef ona sert bir bakış attı, sonra gözlerini çevirip boğazını temizledi. Jamie yeğenine kaşını kaldırarak baktı. Ian da nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Sakin Su, Ian'ı dikkatle izliyordu. Cherokeeler ikisini de saygı duyarak karşılamışlardı fakat Jamie daha ilk dakikada Ian'a karşı farklı bir tavırları olduğunu anlamıştı. Cherokeeler, Ian'ı bir Mohavk olarak görmüşlerdi ve bu onları dikkatli olmaya itmişti. Jamie de içten içe, Ian'ın bir parçasının Snaketown'dan hiç geri dönmediğini ve asla da dönmeyeceğini düşünüyordu.

Şef Jamie'ye bir soru sorması için fırsat tanıdı.

"Topraklarınıza gelip yerleşmek isteyen beyazlardan çok çektiniz," dedi, başını saygıyla indirerek. "Bu insanları bilgece davranarak öldürmüyorsunuz. Ama herkes bu kadar bilge değil, öyle değil mi?"

Sabah Şakıyan Kuş'un gözleri hemen kısıldı.

"Ne demek istiyorsun Ayı Öldüren?"

"Tsisqua'daki yangını duydum." Gözlerini şefinkinden ayırmıyor ve herhangi bir suçlama imasında bulunmamaya özen gösteriyordu. "Kral evlerin yakıldığını, erkek ve kadınların öldürüldüğünü duyuyor. Bundan da hoşnut değil."

Dudakları kapalı duran şef, bir homurtu çıkardı. Bununla birlikte, ilginç bir şekilde, bu hikâyeleri kendisinin duymadığını söylemedi.

“Bu haberleri duymaktan artık sıkıldık. Kral insanlarını korumak için askerlerini gönderebilir. Öyle yaparsa da kendi gönderdiği silahların onda doğrultulmasını istemez,” dedi Jamie vurgulu bir şekilde.

“Ne yapalım o halde?” diye heyecanla araya girdi Sakin Su. “Antlaşma Hattı’nı geçecekler, evler yapacak, tarlalar ekecek ve kontrolü ellerine alacaklar, öyle mi? Eğer sizin kralınız, insanlarını vatanlarında tutamıyorsa, kendi vatanımızı savunmamıza nasıl karşı çıkabilir?”

Şef elini kaldırarak, ona dönmeden, kardeşine susmasını işaret etti ve Sakin Su gücenerek de olsa sustu.

“Ee, Ayı Öldüren, bunları da anlatacak mısın ona?”

Jamie kafasını usulca eğdi.

“Bu benim görevim. Sizinle kral adına konuşuyorum ve sizin sözlerinizi de kendisine aktaracağım.”

Şef düşünceli bir şekilde kafa salladı, sonra bir el hareketiyle bira ve ekmek getirilmesini istedi ve konuşmalar hemen tartışmasız konulara kaydı. O gece bir daha iş konuşulmayacaktı.

***

Tsisqua’nın evinden çıkıp küçük misafir evine geçtiklerinde saat geç olmuştu. Jemmy ayın tepeye çıktığı saati çoktan geçtiklerini düşünmüştü ama tepede görünen bir ay yoktu; gökyüzü kalın bulutlarla kaplıydı ve esen rüzgâr yağmurun geleceğini haber veriyordu.

“Tanrım,” dedi Ian esneyerek. “Kıçım uyumuş bile.”

Jamie de esnedi, sonra gözlerini kırpıştırdı ve güldü. “Eh, peki. Uyandırmaya kalkma, kalanın da ona katılabilir.”

Ian dudaklarıyla komik bir ses çıkardı.

“Şef komik olduğunu söylediyse de Jamie Dayı, ona pek katılamayacağım. Kibarlık ediyor işte, anladın mı?”

Jamie bunu duymazdan geldi ve kendilerine oraya kadar eşlik eden kadına Tsalagi dilinde teşekkür etti. Kadın ona küçük bir sepet uzattı -içinde kuru elma ve mısır ekmeği olduğu kokudan anlaşılıyordu- sonra da onlara iyi geceler dileklerini iletip yumuşak ve huzursuz geceye karıştı.

O kadar temiz, serin hava aldıktan sonra içine girdiği küçük baraka Jamie’ye havasız geldi. Kapı ağzında bir süre durdu, ağaçların arasından gelen, çam dallarının arasından görünmez, devasa bir yılan gibi kıvrılan

rüzgârın hareketinin tadını çıkardı. Yüzüne bir parça nem vurunca, yağmur yağacağını çok iyi bildiği halde geceyi dışarıda geçirmeyecek olan adamlara has, derin bir memnuniyet duydu.

“Yarın dedikodu yaparken etrafa sor bakalım Ian,” dedi tekrar içeri girince. “Kibarca de ki kulübeleri yakan her kimse kral bunu bilmekten mutluluk duyacaktır. Ödül olarak da birkaç silahı çok görmeyecektir. Eğer kendileri yapıyorlarsa söylemezler ama başka bir grupsa konuşabilirler.”

Ian başını salladı, tekrar esnedi. Çember şeklindeki taşların ortasında küçük bir ateş yanıyordu, ateşin dumanı tepelerindeki çatıya çıkan bir bacanın içinde yükseliyordu. Ateşin ışığı odanın bir kenarında duran, kürk yığınından oluşan yatağı ve odanın ortasındaki kürk ve battaniyelerden oluşan yer yatağını parlatıyordu.

“Yatak için yazı tura atalım Jamie Dayı,” dedi Ian ve elini belindeki kesenin içine attı, pürüzlü bir bozukluk çıkardı. “Hangisi?”

“Yazı,” dedi Jamie, sepeti elinden bıraktı ve pantolonunu çözmeye başladı. Pantolonun sıcak kumaşı bacaklarından aşağı düşerken gömleğini çıkardı. Buruşuk ve kirli kumaşın altındaki teninin kirli kokusunu alabiliyordu; neyse ki bu köy son köydü. Bir, en fazla iki gece daha kalacak ve eve dönecekti.

Ian yerdeki bozukluğu alırken küfretti.

“Nasıl beceriyorsun? Her gece ‘yazı’ diyorsun, her gece yazı geliyor!”

“Para senin paran Ian. Benim suçum ne?” Jamie yüksekteki yatağa oturdu, iyice gerindi ve uzandı. “Geordie’nin burnuna bak.”

Ian elindeki bozukluğu çevirdi ve ışığa tutup gözlerini kısarak baktı, tekrar küfretti. Paranın arkasında resmi bulunan Britanya Kralı III. George’un aristokratlara özgü, çıkıntılı burnunun üstünde, özellikle bakılmadığında görülemeyecek kadar ince bir balmumu tabakası vardı.

“Bu nasıl buraya gelmiş?” dedi Ian ve şüpheci gözlerle dayısına baktı. Jamie gülmekle yetindi.

“Küçük Jem’e bir bozukluğu nasıl çevirebileceğini gösterirken. Hani mumu devirince her yere damlamıştı ya?”

“Haa.” Ian bir an elindeki bozukluğa bakakaldı, sonra kafasını iki yana salladı, balmumunu başparmağıyla kazıdı ve parayı kenara koydu.

“İyi geceler Jamie Dayı,” dedi yerdeki kürk yığınlarının arasına iç geçirerek uzanırken.

“İyi geceler Ian.”

Yorgunluğunu o ana dek görmezden gelmişti. O an sıcak katmanların arasında kendini saldığında bu halinin ne kadar uzun süredir var olduğunu anladı.

Aklına birden MacDonald'ın ne kadar sevineceği geldi. Jamie yalnızca Antlaşma Hattı'nın ötesindeki ilk iki Cherokee köyünü ziyaret etmeyi, oralarda yeni unvanını açıklamayı, viski ve tütün -tütünü son anda, Cross Creek'te yaptığı alışverişte büyük bir fıçı tütün alan Tom Christie'den ödünç almıştı- gibi mütevazı hediyeler dağıtmayı ve sonbaharda daha uzaktaki Cherokee köylerini ziyaret için sefere çıktığında daha fazla mal dağıtabileceğini haber vermeyi planlamıştı.

Ancak iki köyde de büyük içtenlikle karşılanmıştı - ikinci köy olan Pigtown'da birçok yabancı vardı; bunlar eş arayan genç erkeklerdi. Kendilerine Karkuşu adını veren, başka bir Cherokee kabilesinden gelen bu adamların evleri dağların daha üst kısımlarında kalıyordu.

İçlerinden biri, Karkuşu kabilesinin şefi olan Sabah Şakıyan Kuş'un yeğeniydi. Bu genç adam Jamie'ye kendisi ve yanındakilerle köylerine gelmesi konusunda çok ısrarcı olmuştu. Yanında kendisi için sakladığı az bir miktar tütün ve viski bulunan Jamie, bu teklifi geri çevirmemişti ve Ian'la birlikte o köyde, Kral'ın temsilcileri olarak büyük saygıyla ağırlanmışlardı. Karkuşu halkı daha önce bir Kızılderili ajanı tarafından ziyaret edilmemişti ve bu şerefe nail olmaktan çok mutlu olmuşlardı - ayrıca, bunun kendilerine nasıl faydalar sağlayacağını sormakta da hiç gecikmemişlerdi.

Jamie, şefin iş yapılabilecek bir adam olduğunu düşünmüştü - hem de birçok konuda.

Bunu düşündüğünde aklına Roger Mac ve Fraser Tepesi'nin yeni sakinleri geldi. Son günlerde onlar hakkında endişelenecek fazla zaman bulamamıştı ama endişe edilecek bir şey olduğunu da sanmıyordu. Her ne kadar bozulmuş sesi adamın olduğundan daha az ciddiye alınmasına neden olabilecek bir özellik olsa da, Roger Mac fazlasıyla yetenekli biriydi. Ama yanında Tom Christie ve Arch Bug olunca…

Gözlerini kapadı, vücudundaki yorgunluk kendini iyice hissettirdi, omuzlarındaki gerginlik azaldı.

Belki bir gün daha ve sonra eve dönebilecekti. Soğuklar gelmeden önce bir-iki şey yetiştirebilirdi. Hayvanlar… Acaba o lanet, beyaz renkli, dişi domuzu kesmenin zamanı gelmiş miydi? Hayır… Yaratık çok verimliydi. Onunla çiftleşmeyi hangi erkek domuz göze alabiliyor? diye düşündü. Vahşi domuzlar… tütsülenmiş domuz pastırmaları, sosisler…

Tam uykunun ilk katları arasında gezerken özel bölgesinde bir dokunuş hissetti. Hemen ayıldı ve dokunan eli sıkıca yakaladı. Tutan her kimse bir kıkırtı çıkardı.

Avcundaki kadın eli kıpırdandı, öteki el ise ilkinin başaramadığını yapmaya koyuldu. Jamie'nin aklına ilk gelen, bu hanımın mutfakta çok iyi olması olasılığıydı; çünkü hayli iyi yoğuruyordu.

Bu garip durum hakkında düşünceler birbirini izledi ve ikinci eli de tutmaya çalıştı. İkinci el onunla alay ederek kaçtı, dürtmeye ve gıdıklamaya başladı.

Aklına Cherokee dilinde kibar bir itiraz cümlesi getirmeye çalıştı ama Galce ve İngilizce, duruma uygun olmayan bir şeyler mırıldanabilmekle yetindi.

Birinci el bir yılan gibi tutuşundan kurtulmaya çalıştı. Bir anlığına, taktiksel bir amaçla eli bıraktı ve sonra eli bileğinden kavradı.

"Ian," diye umutsuzluk içinde fısıldadı. "Ian, orada mısın?" Yeğenini kulübenin karanlığında seçemiyordu, uyuyup uyumadığını da anlayamıyordu. İçeride pencere yoktu, tek ışık kaynağı sönmek üzere olan kömürlerdi.

"Ian!"

Yerdeki vücutların hareketinin sesini duydu ve Rollo hapşırdı.

"Ne oldu dayı?" Galce konuşmuştu, Ian da aynı dilde yanıtlamıştı. Çocuk, sanki uykusundan az önce uyanmamış gibi sakince cevap vermişti.

"Ian, yatağımda bir kadın var," dedi yeğeninin sakin ses tonuyla uyuşmak için çabalayarak.

"İki tane var Jamie Dayı!" Sesi pek mutlu geliyordu, lanet olsun! "İkincisi de yatağın ayak ucunda. Sırasını bekliyor."

Bunu duyunca bir anda siniri bozulan Jamie, az kalsın tuttuğu bileği elinden kaçırıyordu.

"İki tane mi? Beni ne sanıyorlar?"

Kız tekrar güldü, eğildi ve göğsünü ısırdı.

"Tanrı aşkına!"

"Ee, olabilir aslında dayı," dedi Ian, gülüşünü bastırdığı çok belliydi. "Çünkü seni Kral kabul ettiler -sonuçta onu temsil ediyorsun- yani bunu tanrılarına hizmet, bir nevi Kral'a kadın göndermiş olmak için yapıyor olabilirler."

İkinci kadın ayaklarının üstündeki örtüyü açmıştı ve ayak tabanını tek

parmağıyla okşuyordu. Jamie gıdıklandı; aslında bundan oldukça rahatsız olabilirdi ama o sırada onunla oyun oynayan birinci kadından erkekliğini saklamaya çalışmakla meşguldü.

“Konuş şunlarla Ian,” dedi sıkılı dişlerinin arasından, boş eliyle kendisini ayartmaya çalışan kadını yakalamaya çalışırken. Bu arada bir el kulağını okşamaya başladı ve Jamie ayağını oynatarak ikinci kadının iyice cesaretlenen elini etkisiz hale getirmeye çalıştı.

“Eee… Ne söylememi istiyorsun?” diye sordu Ian, İngilizce’ye geçerek. Sesi biraz titriyordu.

“Onlara gururumu okşadıklarını, ama- ” Bu diplomatik sözlerini, ağzına giren, soğan ve bira kokulu bir dil kesti.

Bu mücadelesinin ortasında Jamie, Ian’ın kendini kaybettiğini ve yerde yatan yeğeninin kıkırdamasını artık bastıramadığını fark etti. Kendi oğlunu öldürmek büyük günah, diye düşündü, acaba yeğenini öldürmek de mi çok kötüydü?

“Hanımefendi!” dedi ağzını güçlükle uzaklaştırırken. Kadını omuzlarından tutup üstünden attı; şaşkınlıkla çığlık atan kadının çıplak bacakları havada uçuştu - Tanrım, çıplak mıydı?

Öyleydi. İkisi de. Gözleri korların hafif ışıltısına alışınca kadının omuzlarını, göğüslerini ve yuvarlak hatlarını daha rahat seçebildi.

Doğruldu ve vücudunu etrafındaki kürklerle iyice sardı.

“Kesin, ikiniz de!” dedi sertçe, Cherokee dilinde. “Çok güzelsiniz ama sizinle yatamam.”

“Yaa?” dedi bir tanesi şaşırarak.

“Neden?” dedi öteki.

“Eee… Çünkü bir yemin ettim,” dedi, zor durumdaki insanlara özel bir yaratıcılıkla. Aklına ne üzerine yemin ettiğine dair Cherokee dilinde bir kelime getirmeye çalıştı, bulamayınca Ian araya girdi ve takip edemeyeceği kadar çabuk bir şekilde Tsalagi dilinde konuştu.

“Ooo!” dedi kızlardan biri, etkilenerek. Jamie kızın oldukça endişelendiğini hissetti.

“Tanrı aşkına, Ian ne söyledin?”

“Büyük Ruh’un rüyanda sana göründüğünü söyledim dayı. Tsalagi’nin hepsine silah getirmeden önce kadınlarla yatmaman gerektiğini emrettiğini

söyledim.”

“Ne yapmadan önce, *ne?*”

“Bu telaşla bu kadarını uydurabildim dayı,” dedi Ian kendini savunarak.

Söylenen şey her ne kadar tüyler ürpertici olsa da Jamie etkili olduğunu kabul etti; iki kadın birbirlerine sarılmışlar, şaşkın seslerle birbirlerine fısıldıyorlardı ve onu rahatsız etmeyi kesmişlerdi.

“Evet, tamam,” dedi isteksizce. “Daha kötüsü de olabilirdi.” Sonuçta, Kraliyet ailesi silah vermeye ikna edilse bile, buralarda çok fazla Tsalagi vardı.

“Rica ederim Jamie Dayı.” Ian’ın kahkahası, sesinin geldiği yerden biraz aşağıda tıkandı ve bir homurtuya dönüşüp durdu.

“Ne oldu?” dedi Jamie tersçe.

“Kadınlardan biri hayal kırıklığına uğradığını söylüyor Jamie Dayı, çünkü erkekliğin güçlüymüş. Öteki daha felsefik yaklaşıyor. Senin çocuklarını doğurmaktan kurtulduklarını, çünkü kızıl saçlı çocukları olabileceğini söylüyor.” Ian’ın sesi titredi.

“Kızıl saçın nesi var ki?”

“Anlayamadım ama çocuğunun öyle bir saçla aykırı durmasını istemiyorlar sanki.”

“İyi, peki,” diye tersledi Jamie. “Sorun yok o zaman, evlerine gidebilirler, değil mi?”

“Yağmur yağıyor Jamie Dayı,” dedi Ian. Rüzgâr, ani bastıran bir yağmur getirmişti ve şimdi yağış sağanağa dönüşmüştü. Damlalar çatıyı ritimle dövüyor, baca deliğinden korlara düşerek tıslamalar oluşturuyorlardı. “Bu havada onları göndermezsin, değil mi? Hem, onlarla yatamayacağını söylediğinde gitmeleri gerektiğini söylemedin.”

Ian kadınlara dönüp sorgulayıcı bir havayla konuştu; kadınlar hevesle, emin bir tonda yanıtladılar. Jamie kadınların Ian’ı onayladığını düşündü. Küçük turna kuşlarına özgü bir asaletle yerlerinden kalkan kadınlar, kürklerle dolu yatağa tekrar girdiler ve Jamie’yi hayranlık belirten mırıltılar çıkararak -bu kez özel yerlerine dokunmadan- okşamaya başladılar. Onu örtülerin içine bastırdılar, iki tarafına yatıp sıcak, çıplak tenlerini ona yasladılar.

Jamie ağzını açtı ama bildiği herhangi bir dilde söylenecek bir şeyi olmadığını fark edince kapattı.

Sırt üstü yatıyordu, kasılmış halde duruyordu ve zor nefes alıyordu. Erkekliği talepkârca seğirdi, isteği yerine getirilmediği için bütün gece diri kalmaya niyetli gibiydi. Yerdeki kürklerin arasından kıkırtılar geldi, sonra hıçkırıklı homurtularla kesildi. Yeğeninin geri döndüğünden beri ilk defa gülüyor olabileceğini düşündü.

Jamie cesaret için dua ederek yavaşça, derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı..

15. Suda İdam

Roger, River Run'da terasa çıktığında çok yorgun olmasına rağmen halinden memnundu. Üç haftalık ağır işten sonra, yeni sakinlerini Cross Creek ve Campbelton'ın anayol ve yan yollarından toplamış, bütün aile reisleriyle tanışmış, onlara seyahatleri için malzeme -yemek, örtü ve ayakkabı- vermiş ve hepsini bir araya toplayarak panik veya başıboşluk yapmalarını engellemişti. Sabah ilk iş Fraser Tepesi'ne doğru yol almaya başlayacaklardı.

Terastan karşı tarafa, Jocasta Cameron Isles'ın ahırının arkasında kalan çayırlara memnuniyet içinde baktı. Yirmi iki aileye mensup yetmiş altı kişiye ek olarak dört katır, iki midilli, on dört köpek, üç domuz ve sayısız tavuk ve kedi, bu çayırdaki geçici kamplarında uyuyordu. Cebindeki köşesi kıvrık, kırışmış listede herkesin ismi vardı. Orada üstü çizili, önemini yitirmiş veya okunaksız birkaç liste daha vardı. Kendisini bir çeşit yürüyen İncil gibi hissediyordu. Bir içkiye nasıl da ihtiyacı vardı.

Duncan Innes, Jocasta'nın kocası, günlük işlerini bitirmiş ve terasa gelmiş, güneş ışıklarını turuncu bir ışıltıyla yansıtan bir kristal sürahiyi yanına alıp oturmuştu.

"Ne var ne yok dostum?" dedi Duncan, Roger'a hasır sandalyeye oturmasını işaret ederek. "İçer misin biraz?"

"İçerim, sağ ol."

Roger, ağırlığını hissedince hafif çatırtılar çıkaran sandalyeye kendini bıraktı. Duncan'ın kendisine uzattığı bardağı aldı ve onunkine vurdu. "*Slàinte.*"

Viski boğazını yaktı, öksürttü ama birden ayılttı ve boğazındaki rahatsızlık hissi yok oldu. Mutlu bir şekilde yudumlamaya devam etti.

"Gitmeye hazırlar galiba, değil mi?" Duncan çayırdakileri başıyla işaret etti. Kamp ateşlerinin dumanları kehribar rengi alevlerin üstünde tütüyordu.

"Ne kadar olabilirlerse. Zavallı insanlar," diye ekledi Roger, acırcasına.

Duncan kalın kaşlarından birini kaldırdı.

"Sudan çıkmış balık gibiler," dedi Roger, teklif edildiği üzere bardağını yeniden doldurulması için uzatırken. "Kadınların ödü kopuyor. Erkekler de farklı değil ama onlar daha iyi saklıyorlar. Görsen, hepsini pancar tarlasında

köle olarak çalıştıracağım sanki.”

Duncan başını salladı. “Ya da Vatikan’a satıp Papa’nın ayakkabılarını temizleteceğini,” dedi alaycı bir tavırla. “Gemilere doluşmadan önce herhangi bir Katolik’i bile kokladıklarından şüpheliyim. Hallerine bakılırsa, pek de hevesli değiller sanırım. Ara sıra içki içtikleri oluyor mu, anlayabiliyor musun?”

“Yalnızca ilaç niyetine ya da gerçekten tehlike altında olduklarında diye düşünüyorum.” Roger yavaş yavaş, tadına vararak içkisini yudumladı, gözlerini kapadı ve viskisinin boğazını ısıtmasının, göğsünde bir kedi gibi kıvrılmasının keyfini çıkardı. “Hiram’la tanıştın mı? Bu insanların lideri olan Hiram Crombie?”

“Ufak, meymenetsiz, rahatsız tipli herif mi? Tanıştım.” Duncan sırıttı, uzun bıyıklarının kenarı yükseldi. “Yemekte bize katılacak. Bir tane daha iç.”

“İçeyim, sağ ol,” dedi Roger, bardağını uzatarak. “Keyiflerine pek düşkün insanlar oldukları söylenemez. Hâlâ iliklerine kadar Kovenanter[5] oldukları sanılabilir. Alınlarında ne yazıyorsa…”

5 İskoçya’da, ortak bir eylem amacıyla kurulmuş birlik. En ünlüsü 1638’de kurulmuştur ve böylece Presbiteryen İskoçya, ülkeye Anglikanizmi kabul ettirmek amacıyla I. Charles’a karşı koydu. Zaferle sonuçlanan bu direniş, İngiltere’de 1641 bunalımına ve ilk devrime neden oldu. (E.N.)

Duncan kaba bir şekilde güldü.

“Eh, büyükbabamın zamanındaki gibi değil işler,” dedi doğrulup sürahiye uzanırken. “Şükürler olsun ki.” Suratını buruşturdu ve gözlerini devirdi.

“Büyükbaban Kovenanterdi yani, öyle mi?”

“Sorma.” Kafasını iki yana sallayan Duncan, önce kendi bardağını, sonra da Roger’ınkini neredeyse ağzına kadar doldurdu. “Vahşi piçin tekiymiş. Öyle olmak için nedeni de varmış tabii. Kız kardeşinin canını suda almışlar, anlarsın ya.”

“Nasıl- Tanrım.” Bir anda sorduğu için pişman oldu Roger ama merakı utancını yendi. “Yani boğarak mı idam etmişler?”

Duncan gözlerini bardağından ayırmadan kafasını salladı. İçkisinden büyük bir yudum aldı ve ağzında bir süre tuttuktan sonra yuttu.

“Margaret,” dedi. “Adı Margaret’mış. On sekiz yaşındaymış. Babasıyla erkek kardeşi Dunbar’daki savaştan sonra kaçıp tepelerde saklanmışlar. Birlikler ikisini soruşturduğunda, Margaret nerede olduklarını söylememiş,

yanında da bir İncil varmış. Onu ikna etmeye çalışmışlar ama başaramamışlar - ailemin o tarafındaki kadınlarla konuşmaya çalışmakla duvara konuşmak arasında fark yoktur," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Boyun eğmezler. Onu köylerinden başka bir yaşlı, Kovenanter kadınla birlikte sahile kadar sürüklemişler ve soyup direklere bağlamışlar. Direkler gelgit çizgisinin sınırındaymış. Sonra birlik geri çekilmiş ve beklemeye başlamış."

İçkisinden bir yudum daha aldı, bu sefer ağzında bekletmedi.

"Sular önce yaşlı kadını altına almış; onu suya daha yakına bağlamışlar - yaşlı kadının öldüğünü görünce Margaret'ın konuşacağını düşünmüşler herhalde." Bir homurtu çıkardı, kafasını iki yana salladı. "Ama hiç de öyle olmamış. Dalga yükselmiş, sular üstüne çullanmış. Margaret öksürmüş, nefesi kesilmiş, saçları açılıp yüzüne yosun gibi dağılmış."

Bardağını havaya kaldırdı. "Annem bu olayı görmüş," dedi. "O gün yedi yaşındaymış ama hatırlıyor. İlk dalgadan sonra üç nefeslik bir boşluk varmış, sonra ikinci dalga gelmiş. Sonra tekrar… üç nefes… bir dalga daha. Dalgalarla savrulan saçları dışında bir şey görmek mümkün değilmiş."

Bardağını iki parmak civarı daha kaldırdı; Roger isteksiz de olsa bu kadeh kaldırmaya eşlik etti. "İsa aşkına," dedi Duncan.

Viski boğazını yakarak aşağı indikten sonra Roger durdu, derin bir nefes aldı ve Tanrıya bu hava için şükretti. Üç nefes. Ciğerlerinde o anda Islay viskisini, denizin iyodunu ve yosunları çok güçlü bir şekilde hissetti.

"Tanrı ruhuna huzur versin," dedi, sesi çatallanarak.

Duncan başını salladı ve tekrar sürahiye uzandı.

"Bana sorarsan hak etmiş de," dedi ve kafasıyla çayırdakileri göstererek, "şunlar öyle düşünmezler tabii; Tanrı Margaret'ın ruhunu kurtarmış da İngilizler'e lanet göndermiş… Öyle inanıyorlar, itiraz kabul etmiyorlar."

Gün ışığı azalıyor, ahırın ardındaki çayırdaki ateşler daha da parlak görünmeye başlıyordu. Duman kokusu Roger'a evinin sıcaklığını hatırlattı ama aynı zamanda boğazını daha da yaktı.

"O olayda uğrunda ölmeye değecek bir şey olduğuna asla inanmadım," dedi Duncan ve sırıttı - ki bu nadir yaptığı bir şeydi. "Ama büyükbabam, benim lanetlendiğim için böyle düşündüğümü söylerdi. *'Tanrı'nın hikmetiyle, onun sonsuz haşmeti için, bazı insan ve meleklere sonsuz yaşam bahşedilmiş, ötekilere ise sonsuz ölüm buyrulmuştur.'* Ne zaman biri Margaret'tan bahsetse bunu derdi."

Roger başını salladı ve metnin Westminister Bildirisi'nden alındığını fark etti. Ne zamandı o? 1646 mı 1647 mi? Duncan'ın büyükbabasından bir ya da iki nesil önceye denk geliyordu.

"Kız kardeşinin ölümünün Tanrı'nın takdiri olduğunu kabul etmek, bir sorumluluğu olduğunu düşünmekten daha kolay gelmiş olmalı," dedi Roger anlayışla. "Sen buna inanmıyorsun yani, ha? Yazgıya yani?"

Bunu içten bir merakla sordu. Onun zamanındaki Presbiteryenler hâlâ yazgı doktrinini kabul ediyorlardı ama biraz daha yumuşamışlardı; insanların alın yazılarının lanetli olması, hayatta her şeyin önceden kurgulanması gibi görüşler artık çok sert değildi. Kendisi böyle mi düşünüyordu? Tanrı bilir.

Duncan omuzlarını kaldırdı. Sağ omzu biraz daha fazla kalkınca bir anlığına yamuk gibi göründü. "Tanrı bilir," dedi ve kahkaha attı. Kafasını iki yana salladı ve bardağını tekrar kafasına dikti.

"Yok, sanmam. Ama Hiram Crombie'nin karşısında bunu söylemem tabii - Christie'nin de. Duncan çenesiyle çayırı gösterdi. İki karanlık siluet eve doğru geliyorlardı. Arch Bug'ın uzun, kambur silueti kolayca ayırt edilebiliyordu, tıpkı Tom Christie'nin kısa, tıknaz vücudu gibi. Roger adamın karanlıkta Tom Christie'yle tartışırken siluetinin bile kavgacı halini fazlasıyla belli ettiğini düşündü.

"Ardsmuir'de bazen çılgınca kavgalar çıkardı," dedi Duncan, siluetleri izlerken. "Katolikler lanetlendikleri ifadesini yanlış anladılar. Christie ve onun gibiler de bunu öyle aktarırken zevkten dört köşe oldular." Kahkahasını bastırmaya çalışırken omuzları titredi ve Roger, Duncan'ın terasa gelmeden önce ne kadar içmiş olduğunu merak etti. Yaşlı adamı ilk defa bu kadar neşeli görüyordu.

"Mac Dubh sonunda bunu durdurdu, hepimizi Mason yaparak," dedi ve eğilip bir bardak daha doldurdu. "Ama ondan önce birkaç adam az kalsın öldürülüyordu." Sürahiyi Roger'a doğru, sorarcasına kaldırdı.

Yakında Hiram Crombie ve Tom Christie'yle yemeğe oturacağını düşününce, Roger teklifi kabul etti.

Hâlâ yüzü gülen Duncan ona doğru eğilip bardağını doldururken, güneşin son ışıkları adamın yıpranmış yüzünde parladı. Roger adamın bıyığının altında zorlukla görünen üst dudağında beyaz bir çizgi olduğunu fark etti ve Duncan'ın bıyıklarını neden bu kadar uzun bıraktığını anladı.

İkisi de kaderin onlara getirdikleri karşısında serseme dönmüş, Katoliklere akıl almaz biçimde bağlı yaşayan Protestanlardı. İçtikleri viski ve aralarındaki

bu tuhaf bağ olmasa bunu söylemezdi ama ikisi de hayatın şanssızlıklarıyla uzun süre boğuştuktan sonra bir şekilde ailelerinin başı olmuş, başka adamlara önderlik eden kişilerdi.

“Duncan,” dedi ve kendi dudağına hafifçe dokundu. “Ne oldu oraya?”

“Ha, o mu?” Duncan şaşkınlıkla kendi dudağına dokundu. “Kaza değil, yarık dudakla doğmuşum. En azından bana öyle dediler. Ben hatırlamıyorum tabii ama bir haftalıkken düzeltmişler.”

Şaşırma sırası Roger’daydı.

“Kim düzeltmiş?”

Duncan tek omzunu silkti.

“Gezgin bir şifacı demişti annem. Beni emziremediği için beni kaybetmeyi beklemeye başlamış, öyle diyordu. Teyzelerimle birlikte, sırayla ağzıma bir bez parçasından süt damlatmaya çalışmışlar. Ama o adan kasabaya geldiğinde minik bir iskelete benziyormuşum.”

Parmaklarının tersiyle kırlaşmış, kalın bıyıklarını düzeltti.

“Babam bu şifacı adama altı tane ringa balığı, bir de pipo vermiş. Adam dudağımı dikmiş, anneme de yaraya sürmesi için bir merhem vermiş. Öyle işte…” Tekrar omuz silkti ve çarpık bir gülüş takındı.

“Belki de yaşamak alın yazımdı. Büyükbabam Tanrı’nın beni özellikle seçtiğini söylerdi - ne için olduğunu da Tanrı bilir tabii.”

Roger bir nebze rahatsızlık hissetti ama viskiye dayandırdı.

Yarık dudak dikebilen bir İskoç? Bir yudum daha alırken fark ettirmeden Duncan’ın yüzünü inceledi. Bıyığın altındaki yara, ancak görmek isteyen gözlerce görülebilen bir ayrıntıydı ve burun deliğine kadar çıkmıyordu. O halde daha önceden okuduğu berbat vakalardan değil, daha basit bir yarık olmalıydı. Claire’in kara kaplı defterinde, o berbat yüzlerin anlatıldığı sayfalara dehşet içinde bakmıştı. Doktor Rawlings hem üst dudağı, hem de yüzünün ortasında büyük boşluklar olan bir bebekten bahsetmişti.

Neyse ki bir resim çizilmemişti ama Rawlings’in tanımlamasıyla zihninde ortaya çıkan görüntü fazlasıyla yeterliydi. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve viskinin aromasını ciğerlerine çekti.

Mümkün müydü? Belki. Artık ameliyatlar yapılmaya başlanmıştı, kanlı, vahşi ve acı dolu olsalar da. Campbelton’lı bir eczacı olan Murray McLeod’un, üstünden geçen bir koyun tarafından yaralanan bir adamın yanağını ustaca diktiğine tanık olmuştu. Bir bebeğin ağzını dikmek çok da zor

olmasa gerekti?

Jemmy'nin bir çiçek kadar narin dudağının iğne iplikle delik deşik edildiğini düşününce içi titredi.

"Üşüdün galiba dostum. İçeri girelim mi?" Duncan ayaklanır gibi oldu ama Roger bir el hareketiyle onu yerine oturttu.

"Gerek yok, bir an bir ürperti hissettim yalnızca." Gülümsedi ve olmayan akşam esintisinin etkisini azaltmak için bir yudum daha aldı. Yine de kollarındaki tüylerin hafifçe kalktığını hissetti. *Bizim gibi biri daha olabilir mi?*

Eskiden öyle biri olduğunu biliyordu. Kendisinden birkaç kuşak önceki büyükannesi Geillis de bunlardan biriydi. Claire'in dişlerinde gümüş dolgular bulduğu kafatasına sahip olan adam da bir başkasıydı. Ama Duncan, yarım yüzyıl önce, uzak bir İskoçya köyünde başka bir tanesiyle tanışmış mıydı?

Birden kendini kaybedecek gibi oldu. *Bu ne sıklıkla oluyor? Başlarına ne geliyor?*

Duncan'la birlikte sürahinin dibini göremeden arka taraftan gelen ayak seslerini ve ipekli kumaşın hışırtısını duydu.

"Bayan Cameron." Hemen ayağa kalktı, dünya hafifçe döndü. Ev sahibesinin elini zarifçe tuttu ve reverans yaptı.

Yaşlı kadın uzun eliyle yüzüne dokundu ve her zamanki gibi yüz hatlarını yoklayarak kim olduğunu anladı.

"Hah, Jo, gelmişsin. Oğlanla yolculuğunuz güzel miydi?" Duncan ayağa kalkmaya çalışınca viskinin etkisi ve tek kolu onu zorladı ama Jocasta'nın kâhyası Ulysses tam zamanında karanlığın içinden çıkageldi ve hasır sandalyeyi hanımının altına koydu. Roger kadının sandalyenin yerinde olup olmadığını kontrol etme gereği duymadığını, orada olacağını bildiğini fark etti.

Roger kâhyayı dikkatle inceledi ve Jocasta'nın onu geri alabilmek için kime rüşvet vermiş olabileceğini düşündü. Jocasta'nın mülkünde, bir İngiliz askerinin ölümüyle suçlanan -büyük ihtimalle bunu yapmış olan- Ulysses koloniden kaçmak zorunda kalmıştı. Ama Yüzbaşı Wolff'un kaybı donanma için çok büyük bir kayıp olarak görülmemişti; Ulysses ise Jocasta Cameron için vazgeçilmez biriydi. Altın her şeyi mümkün kılamazdı ama Roger henüz Jocasta Cameron'ın para, politik nüfuz veya hileyle elde edemediği bir şey görmemişti.

“Ah, evet,” diye yanıt verdi kadın kocasına, gülümsedi ve elini ona uzattı. “Onu herkese göstermek çok güzeldi kocacığım! Yaşlı Bayan Forbes ve kızıyla çok güzel bir öğle yemeği yedik, küçük oğlan da şahane bir şarkı söyleyip hepsini etkiledi. Bayan Ogilve ve Montgomery kızları da Forbeslar’ın evindeydi. Kızarmış elmayla servis edilmiş ahududu soslu kuzu pirzola yedik ve- ah, siz misiniz Bay Christie? Gelin, bize katılın!” Kadın sesini biraz yükseltti ve kafasını kaldırarak Roger’ın omzunun üstünden karanlığın içine doğru baktı.

“Bayan Cameron. Hizmetinizdeyim hanımefendi.” Christie terasa girdi ve karşısındaki kadının kör olmasına aldırış etmeksizin tam bir reverans yaptı. Arkasından Arch Bug geldi, Jocasta’nın elini tutup aynı hareketi yaptı ve selam verme anlamına gelen bir mırıltı çıkardı.

Sandalyeler geldi, viskiler koyuldu, iştah açıcı yemekler sanki sihirle yaratılmış gibi aniden belirdi, mumlar yakıldı - ortam bir anda bir partiye dönüştü. Uzaklardan bir müzik sesi geliyordu; küçük bir düdük, yöresel bir ezgi çalıyordu.

Roger anın tadını çıkardı. Bir geceliğine bile olsa rahatlamak, sorumluluk veya endişe hissetmemek hoşuna gitti. Herkes bir arada, güvende, tok ve sonraki günkü yolculuk için hazırdı.

Sohbeti bizzat devam ettirmesine bile gerek kalmamıştı; Tom Christie ve Jocasta, Edinburgh’taki edebi hayat ve daha önce hiç duymadığı bir kitap hakkında ateşli bir tartışma içindelerdi. Duncan ara sıra, lafa kısaca girse de her an sandalyede kendini koyuverip uyuyacakmış gibi görünüyordu. Yaşlı Arch ise- o neredeydi? İşte, tekrar çayıra inmiş, birisine söylemesi gereken şey son dakikada aklına gelmiş olmalıydı.

Jamie Fraser’ın yanına Tom Christie ve Arch Bug’ın vererek ne kadar öngörülü bir iş yaptığını düşünüp içinden şükretti. İkisi birçok kez pot kırmasını engellemiş, binlerce gerekli detayı halletmiş ve yeni sakinlerin gidecekleri son durak olan, onlar için bilinmez topraklar hakkındaki endişelerini gidermişlerdi.

Uzaktaki kamp ateşi ve yakında yiyeceklerin yemeğin evini anımsatan havasını mutlulukla içine çekti ve geç de olsa, küçük ama en çok önemsediği şey bir anda aklına geldi.

İzin isteyerek içeriye, eve girdi ve Jem’i ana mutfakta, tahta bir kanepenin kenarında otururken buldu. Oğlan elindeki tereyağlı, akçaağaç şuruplu ekmek tatlısını keyifle yemekle meşguldü.

“Akşam yemeğin bu değil, biliyorsun değil mi?” dedi Roger oğlunun yanına

otururken.

“Hı-hı. İster misin baba?” Jem ucundan şurup damlayan kaşığını ters şekilde kaldırınca Roger kaşıktakiler düşmeden önce son anda ağzını götürmeyi başardı. Nefisti; tatlılığı da yumuşaklığı da enfesti.

“Mmm,” dedi yutarken. “Annenle büyükannene söylemeyelim, olur mu? Et ve sebzeler hakkında tuhaf bir takıntıları var.”

Jem anlarcasına başını salladı ve bir kaşık daha teklif etti. Baba-oğul, kâseyi sessizce bitirdiklerinde Jem babasının kucağına oturdu, yapış yapış olmuş yüzünü babasının göğsüne dayadı ve huzurla uykuya daldı.

Hizmetçiler etraflarında telaş içinde çalışırlarken ara sıra durup gülümsüyorlardı. Kafasından artık yerinden kalkması gerektiğini geçirdi. Çünkü ördek ve kuzu rostolarıyla dolu tabaklar, dolgun ve dumanı tüten pilav kâseleri ve sirkeyle süslenmiş kocaman salatalar gözünün önünden geçip götürüldüklerinde akşam yemeğinin servis edilmek üzere olduğunu anlamıştı.

Viski ile ekmek tatlısının ağırlığı ve uyumakta olan oğlunun sıcak vücudundan ayrılmak zorunda kalacak olması yüzünden oyalandı, ağırdan aldı.

“Bay Roger? Oğlunuzu ben alayım mı?” dedi yumuşak bir ses. Roger, Jem’in üstünde ekmek tatlısından parçalar olan saçlarının arasından baktı ve Jocasta’nın uşağı Phaedre’nin başında dikildiğini, oğlanı almak için ellerini açmış olduğunu gördü.

“Onu yıkar, yatağına yatırırım efendim,” dedi kadın. Yuvarlak yüzü, Jem’e bakarken en az sesi kadar yumuşaktı.

“Tabii, evet, teşekkür ederim.” Roger doğruldu, Jem’i tuttu ve dikkatlice ayağa kalktı. “Zahmet etme, ben taşıyayım.”

Mutfaktan yukarı çıkan dar merdivenlerde köleyi izlerken, tamamen estetik bir anlayışla kadının asil duruşuna hayran kaldı. Kaç yaşında, diye merak etti. Yirmi, yirmi iki? Jocasta evlenmesine izin verir mi acaba? Hayranları olmalı, orası kesin. Ama bu kadının da Jocasta için ne kadar değerli olduğunu biliyordu - uşağını yanından pek nadir ayırırdı.

Merdivenin bittiği yerde kadın durdu, döndü ve Jem’i almak için kollarını açtı; Roger kucağındaki yükü isteksizce ama biraz da rahatlayarak bıraktı. Alt kat çok sıcaktı ve Jem’in kafasını koyduğu yer ter içinde kalmıştı.

“Bay Roger?” Pheadre’nin sesi Roger’ı durdurdu. Jem’in omzunun üstünden bakan kadının beyaz baş örtüsünün altındaki gözleri tereddüt

doluydu.

“Evet?”

Merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerini duyunca Roger yana çekildi; koltuk altında bir tabakla basamakları koşar adım çıkan, balıkların kızartıldığı yaz mutfağına yetişmeye çalıştığı belli olan Oscar ona çarpmaktan son anda kurtuldu. Oscar yanından geçerken Roger’a gülümsedi, Pheadre’ye ise öpücük attı. Kadın bu harekete dudaklarını kapatarak karşılık verdi.

Pheadre’nin hafif bir kafa hareketiyle Roger onu takip etti, mutfağın karmaşasından sıyrıldı. Kadın ahıra açılan kapının yanında durdu, duyulmayacaklarından emin olmak için etraflarını dikkatle inceledi.

“Belki de bir şey söylememeliyim efendim, belki önemli değildir. Ama yine de söylemem gerektiğini düşünüyorum.”

Roger kafasını salladı, alnına düşmüş terli saçları arkaya attı. Kapı açıktı ve şükürler olsun ki hafif bir esinti geliyordu.

“Bu sabah kasabadaydık efendim, Bay Benjamin’in deposundaydık. Nehrin orada, biliyor musunuz orayı?”

Roger tekrar başını salladı; kadın dudaklarını ıslattı.

“Hanımefendim oranın sahibi Bay Benjamin’le konuşurken Efendi Jem rahat durmadı ve etrafta koşuşturdu. Başına bir şey gelmesin diye onu takip ederken içeri giren adamı gördüm.”

“Hangi adamı?”

Kafasını iki yana salladı, kara gözlerinden ciddiyet akıyordu.

“Bilmiyorum efendim. Büyük bir adamdı, sizin gibi uzun boyluydu. Saçları açık renkti, peruk da değildi. Ama centilmen biriydi.” Böyle diyerek adamın iyi giyimli olduğunu kastettiği açıktı.

“Ee?”

“Etrafa baktı, Bay Benjamin’in hanımefendimle konuştuğunu gördü ve kenara kaydı; sanki oraya geldiğini kimsenin fark etmemesini ister gibiydi. Sonra Efendi Jem’i görünce yüzü sertleşti.”

Kadın anısını canlandırınca Jem’i daha sıkı tuttu.

“O bakışı hiç sevmedim efendim, gerçekten. Jemmy’ye doğru yürüdüğünü görünce hemen oraya gidip küçük beyi kucağıma aldım, şimdi yaptığım gibi. Adam önce şaşırdı, sonra komik bir şey varmış gibi baktı; Jem’e gülümsedi ve babasının kim olduğunu sordu.”

Kadın gülümsedi ve Jem'in sırtını okşadı.

"Ona kasabada herkes bunu sorar, efendim. O da her zaman babasının Roger MacKenzie olduğunu söyler, bu adam sorunca da öyle yaptı. Adam kahkaha attı ve Jem'in saçlarını karıştırdı - herkes bunu yapıyor efendim, çocuğun saçları çok güzel. Sonra da, 'Demek öyle, sert adam, demek öyle…' dedi."

Pheadre doğuştan taklit yeteneğine sahipti. Adamın İrlandalı aksanını başarıyla aktarınca Roger'ın üstündeki ter onu üşütmeye başladı.

"Sonra?" diye sordu hemen. "Ne yaptı?" Bilinçsizce uşağın omzunun üstünden, açık kapıdan dışarıya baktı ve tehlike olup olmadığını kontrol etti.

Pheadre omuzlarını eğdi, hafifçe titredi.

"Bir şey *yapmadı* efendim. Ama Jem'e yakından baktı, sonra bana baktı ve gözlerimin içine bakarak gülümsedi. O gülüşü hiç sevmedim efendim, hem de hiç." Kafasını iki yana salladı. "Sonra arkamdan Bay Benjamin'in sesini duydum, adamın onu görmek isteyip istemediğini sordu. Adam da bunu duyunca topuklarının üstünde dönüp kapıdan dışarı çıktı. Hemen."

"Anladım." Ekmek tatlısı Roger'ın karnında bir demir gibi oturuyordu. "Hanımefendine bu adam hakkında bir şey söyledin mi?"

Pheadre sert bir duruşla başını iki yana salladı.

"Hayır efendim. Dediğim gibi, bir şey yapmadı adam. Ama içime dert oldu, eve gelip üzerinde düşündüm efendim, en iyisi fırsat bulunca size söyleyeyim dedim."

"İyi yaptın," dedi Roger. "Teşekkür ederim Pheadre." Jem'i kadının kucağından alıp sarılma güdüsüne güçlükle karşı koyabildi. "Acaba Jem'i yatırdığında yanında biraz kalır mısın? Ben gelene kadar. Hanımefendine benim isteğimi yerine getirdiğini söylerim."

Kadının kara gözleri Roger'ınkilerle buluştuğunda anlayış gösterdiğini belli etti ve Pheadre başını salladı.

"Evet efendim. Onu güvende tutarım." Reverans yaptı ve Jem'in kulağına yumuşak, melodik bir şey mırıldanarak oğlanın Roger'la paylaştığı odaya girdi.

Roger soluklandı. Hemen ahırdan bir at alıp Cross Creek'e sürmek, karanlıkta her yeri arayıp, bütün evlere girip Stephen Bonnet'yi bulmak yönündeki isteğini bastırmak için uğraşıyordu.

"Tabii," dedi kendi kendine. "Sonra?" Farkına varmadan yumruğunu sıktı,

ne yapılacağını çok iyi biliyordu, her ne kadar onu yaparsa başına nelerin geleceğini bilse de.

İçindeki öfke ve çaresizliği, şakaklarını zonklatan viskinin verdiği uyuşuklukla bastırdı. Sonra, ani bir hareketle açık kapıdan dışarı çıkıp, zifiri karanlık gecenin içine girdi. Evin bu tarafından çayırı görmek imkânsızdı ama havada yine de kamp ateşinin kokusu ve uzaklardan gelen ezgi hissedilebiliyordu.

Bonnet'nin bir gün tekrar geleceğini biliyordu. Aşağıda, çimlerin yan tarafında Hector Cameron'ın mozolesi gecenin içinde beyaz bir leke gibi duruyordu. İçinde, mezarda da Hector'un karısı Jocasta'yı bekleyen hazine saklıydı. Jacobite altınından yapılma bu hazine, River Run'ın uzun süredir saklanan sırrıydı.

Bonnet altının varlığından haberdardı ve çiftlikte olduğundan şüpheleniyordu. Daha önce bir kez ulaşmayı denemiş, başaramamıştı. Dikkatli biri değildi ama ısrarcı olduğu kesindi.

Roger, içindeki dürtünün karısına tecavüz eden, ailesini tehdit eden adamı yakalayıp öldürmek istediğini hissetti. Ama sorumluluğu altında yetmiş altı kişi vardı -yo, yetmiş yedi. İçindeki intikam arzusu sorumluluk duygusuyla savaştı ve hiç istemeyerek boyun eğdi.

Yavaşça, derin bir nefes aldı, boynundaki halat yarasının acısı depreşti. Hayır. Buradan gitmeli, yeni sakinleri sağ salim evlerine ulaştırmalıydı. Onları Arch ve Tom'la gönderip, Bonnet'yi aramak için burada kalma düşüncesi çok çekiciydi - ama bu iş onundu; görevini şahsi ve fazlasıyla zaman alacak bir arayış için tehlikeye atamazdı.

Ayrıca, Jem'i de korumasız bırakamazdı.

Ama Duncan'ı haberdar etmeliydi; River Run'ın korunması için gerekli adımların atılması konusunda Duncan güvenilir biriydi. Cross Creek'teki yetkililere haber gönderebilir, soruşturabilirdi.

Böylece, sabah olunca Roger da Jem'i kendi eyerinin önünde, kutsal dağların her bir santiminden geçerken gözünün önünde tutarak geri götürebilirdi.

"Senin baban kim?" diye mırıldandı ve ani bir öfke dalgası damarlarını pompaladı. "Benim, seni şerefsiz, *benim!*"

BÖLÜM 3
HER ŞEYİN BİR MEVSİMİ VARDIR

16. Yerinde Söz

Ağustos 1773

“Kendi kendine gülümsüyorsun,” dedi Jamie kulağıma. “İyiydi, değil mi?”

Kafamı çevirdim ve gözlerimi açtım. Dudakları gözlerimin önündeydi, o da gülümsüyordu.

“İyi…” dedim düşünceli bir şekilde, parmağımın ucunu üst dudağının kenarında gezdirirken. “Kasten mi mütevazılık ediyorsun, yoksa niyetlendiğinden azını söyleyerek beni etkilemeye, övgü almaya mı çalışıyorsun?”

Gülümsemesi daha da yayıldı ve dişlerini parmağımın üstüne kapatıp bir saniye sonra serbest bıraktı.

“Mütevazılık tabii ki,” dedi. “Eğer seni etkilemek istesem bunu sözcüklerle yapmaya kalkmazdım, değil mi?”

Elini sırtımdan aşağı kaydırarak ne kastettiğini anlattı.

“Eh, *sözcükler de* yardımcı oluyor,” dedim.

“Yaa?”

“Evet. Ben de kafamın içinde ‘seni seviyorum, senden hoşlanıyorum, sana tapıyorum, penisimi içine almanı istiyorum,’ ifadelerini samimiyet derecelerine göre sıralamaya çalışıyordum.”

“Ben öyle mi dedim?” dedi, sesine sahte bir korku yerleştirerek.

“Evet. Farkında değil miydin?”

“Hayır,” dedi içtenlikle. “Ama hepsini çok doğru söylemişim.” Elini kalçamın tek yanağına götürüp yokladı.

“Nasıl, sonuncusu da mı?” Güldüm ve başımı göğsüne yasladım, çenesinin başımın üstünde olduğunu hissettim.

“Hem de nasıl,” dedi bana sıkıca sarılıp iç çekerken. “Vücudumun onu tekrar yapmak için yemeye ve biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu sanıyorum, ruhum şimdiden hazır olsa da. Tanrım, dünyanın en tatlı, en dolgun kalçalarına sahipsin. Görünce hemen içine giresim geliyor. Böyle kuvvetten düşmüş, yaşlı bir adamla evli olduğun için şanslısın Sassenach, yoksa hemen

şu anda dizlerinin üstünde duruyor olurdun.”

Üstündeki toz, kuru ter ve yeni rahatlamış erkek kokusu nefisti.

“Özlenmek güzel tabii,” dedim kollarının arasındaki küçük boşlukta. “Ben de seni özledim.”

Nefesim onu gıdıkladı, aniden titredi; üstündeki sinekten kurtulmaya çalışan bir at gibiydi. Hafifçe kıpırdadı, kafamı omzuna yasladı ve iç geçirdi.

“Evet… Ev de yerli yerinde duruyor demek.”

Öyleydi. Öğleden sonraydı, pencereler açıktı, ağaçların arasından yansıyan güneş yastıkların, çarşafların ve duvarların üstünde titreşen şekiller oluşturuyordu; sanki kımıldanan yaprakların içinde yüzüyormuşuz gibi bir hava vardı.

“Ev yerli yerinde, arpaların çoğu yetişti, ölen giden de yok,” diye rahat bir şekilde raporumu verdim. Artık en önemli şeyi hallettiğimize göre, yokluğunda topraklarımızın neler yaşadığını bilmek isteyecekti.

“Çoğu?” diye sordu, ufacık ayrıntıyı yakalayarak. “Ne oldu? Yağmur yağdı, evet ama yine de arpaların geçen hafta hazır olması gerekiyordu.”

“Yağmurdan değil. Çekirgeler.” Aklıma gelince ürperdim. Pis, patlak gözlü yaratıklar mahsulün bitimine sürü halinde üşüşmüşlerdi. Bahçemde yeşillikleri toplamaya gitmişken bitkilerin başına çivi vücutlu, pençe ayaklı yaratıkların üşüştüğünü, marul ve kabaklarımın çiğnendiğini, gündüzsefası çiçeklerinin paramparça durduklarını görmüştüm.

“Hemen koşup Bayan Bug’ı, Lizzie’yi getirdim, süpürgelerle kovaladık onları ama sonra hep birlikte uçuşup bir bulut haline geldiler, ağaçların arasından süzülüp Green Spring’in ötesindeki tarlaya doğru gittiler. Arpanın içinde durdular; çiğneme seslerini kilometrelerce öteden bile duyabilirdin. Sanki pirinçlerin üstünde devler yürüyordu.” Anıyı tekrar canlandırınca tüylerim diken diken oldu; Jamie geniş ve sıcak eliyle, bilinçsiz bir tavırla tenimi okşadı.

“Hmm. Yani sadece bir tarlaya saldırdılar, ha?”

“Evet.” Derin bir nefes aldım, duman kokusu hâlâ burnumdaydı. “Tarlayı ateşe verip hepsini diri diri yaktık.”

Vücudu şaşkınlıkla titredi ve gözlerini bana indirdi.

“Ne? Kim akıl etti onu?”

“Ben ettim,” dedim, bununla gurur duymayarak. Geçmişe serinkanlılıkla

bakınca, yapılabilecek en mantıklı şey buydu; diğer tarlalar risk altındaydı, hem de yalnızca arpa değil, olgunlaşan mısırlar, buğdaylar, patatesler ve samanlar - çoğu ailenin sırtını dayadığı bitkiler ise haliyle en önemlileriydi.

Aslında o karar köpüren bir öfkenin sonucuydu - tarlam mahvedildiği için ortaya çıkan, saf, kin dolu bir intikam duygusunun ürünüydü. Böceklerin her birinin kanatlarını kırıp kalanının da üstünde zıplamaya hazırdım - gerçi onları yakmak da buna yakın bir haz vermişti.

Tarla Murdo Lindsay'ninkiydi; hem düşüncede, hem de harekette yavaş olan Murdo, tarlayı yakmayı düşündüğümü söylediğimde tepki verecek zaman bulamamıştı. Kulübesinin kapı ağzında, ağzı açık bir şekilde bakarken ben, Brianna, Lizzie, Marsali ve Bayan Bug'la birlikte kucak dolusu çalı çırpıyı tarlaya serpiştirdim, meşaleyle ateşe verdim ve harlanan çubukları olgun, kuru ekinlerden oluşan denizin içinde yayabildiğim kadar yaydım.

Kuru çimler önce çıtırtıyla, sonra kükreyerek alev aldı ve her yer alevle kaplandı. Sıcaklık ve her yanlarını saran alevlerle neye uğradığını şaşıran çekirgeler havaya kıvılcımlar halinde saçıldılar, yükselen duman ve islerin arasında kayboldular.

"Tabii ki Roger *tam olarak o sırada* yeni sakinlerimizle birlikte geri döndü," dedim, o anı hatırlayınca içimde yükselen gülme dürtüsünü bastırarak. "Zavallıcıklar. Hava kararıyordu; hepsi orada, ormanın bitiminde, ellerinde bohçaları, yanlarında çocuklarıyla duruyorlardı ve bu akın akın ilerleyen yangını izliyorlardı. Biz o sırada yalınayak dans ediyorduk, elbiselerimiz kıvrılmıştı, maymunlar gibi bağırıyorduk ve is içindeydik."

Jamie sahneyi gözünde canlandırırken tek eliyle gözlerini kapadı. Göğsü titredi, elinin altındaki dudaklarına bir sırıtış yayıldı.

"Tanrım. Roger Mac'in onları cehenneme getirdiğini düşünmüş olmalılar. Ya da bir cadılar meclisine."

Göğsümdeki bir kahkaha kabarcığı dışarı çıkmak için zorladı.

"Öyleydi. Ah, Jamie, yüzlerini görmen lazımdı!" Dayanamadım ve yüzümü göğsüne gömdüm. İkimiz de sessizce gülerken vücutlarımız titredi.

"Onları rahatlatmaya *gerçekten* çalıştım," dedim hafifçe gülerek. "Onlara yemek verdik, hepsine yatacak yer bulduk. Sığdırabildiğimiz kadarını eve aldık, kalanları Brianna'nın kulübesine, ahıra, ambara dağıttık. Telaşın verdiği çarpıntıyla gece uyku tutmadı, aşağıya indiğimde bir düzine kadarı mutfakta dua ediyorlardı."

Ocağın yanında bir çember oluşturmuşlardı, el ele tutuşmuş ve başlarını

saygıyla eğmişlerdi. Mutfağa girdiğimde vahşi, kemikli yüzlerinin üstünde beyaz beyaz parlayan gözlerinin hepsi bana döndü. Çıt çıkarmadan gözlerini bana diktiler; kadınlardan biri yanındaki adamın elini bırakıp kendi elini önlüğünün altına sakladı. Başka bir zaman, başka bir yerde olsak silahına uzandığını düşünürdüm. Bununla birlikte, eski püskü giysi parçasının altında, eliyle, şeytanı simgeleyen boynuz hareketini[6] yaptığından neredeyse emindim.

6 İşaret ve serçe parmakları yumruktan dışarı çıkarılarak yapılan, popüler kültürde rock ve metal müzik dinleyicilerinin sıklıkla yaptıkları işaret. (Ç.N.)

Birkaçının İngilizce konuşabildiğini anlamıştım. Yarım yamalak Galce bilgimle bir ihtiyaçları olup olmadığını sordum. Bana sanki iki kafalı bir yaratıkmışım gibi baktılar, sonra adamlardan biri, ince dudaklı ve bilge görünüşe sahip olanı, kafasını neredeyse fark edilemeyecek kadar yavaşça salladı.

“Sonra dualarına devam ettiler. Ben de allak bullak bir halde yatağa geri döndüm.”

“Aşağıya geceliğinle mi inmiştin?”

“Ee… Evet, orada kimseyi bulmayı beklemiyordum.”

“Hmm.” Parmak eklemleri göğsümün üstünde hareket ettiğinde aklından ne geçirdiğini çok iyi biliyordum. Yazlık geceliğim inceydi, yıpranmıştı ve evet, kahretsin, ışık vurduğunda içi biraz görünebilirdi. Ama mutfak yalnızca sönmek üzere olan ocağın korlarıyla aydınlanıyordu…

“Yani mutfağa pek uygun olmayan bir kıyafetle indin, öyle mi Sassenach?” diye sordu Jamie, düşünceli bir halde elini saçlarımda gezdirirken. Onunla yatağa girerken açtığım saçlarım, Yunan mitolojisindeki canavar Medusa’nınkiler gibi dört bir yana saçılmış durumdaydı.

“Yok canım,” diye itiraz ettim. “Hiç uygunsuz değildi!”

“Hiç değil, evet,” diyerek sırıttı, saçlarımı parmaklarına doladı, başımı avuçlarının içine aldı ve beni öptü. Güneş ve rüzgârın çatlattığı dudakları hâlâ yumuşak sayılırdı. Evden gittiğinden beri tıraş olmadığı için sakalları uzamış ve kıvrımlı bir hale gelmişti.

“Öyle demek… Şimdi düzenlendiler herhalde, değil mi? Yeni gelenler?” Dudaklarını yanağımda gezdirdikten sonra kulak mememi ısırdı. Derin bir nefes çektim.

“Hmm. Aaa… Evet. Arch Bug onları sabah götürdü; onu tepedeki ailelere dağıttı, şimdi de…” O anda düşünce akışım raydan çıktı ve göğsünde tuttuğum elimin parmakları refleksle yumruk haline geldi.

“Murdo’ya da işi yoluna koyacağımı söyledin herhalde? Arpaları yani.”

“Evet, tabii ki.” Kafamı tekrar toparlayınca kahkahayı bastım. “Bana gözlerini dikti, sonra sersemlemiş bir halde kafasını salladı ve, ‘Tabii. Tanrı’nın istediği gibi, kesinlikle,’ dedi. O an bile tarlasını neden yaktığımı anladığını sanmıyorum; ani bir hevesle ortalığı ateşe vermek istediğimi sanmış olsa şaşırmazdım.”

Jamie de güldü ve bu, dişleri hâlâ kulak mememde olduğu için beni oldukça zorladı.

“Ee,” diye lafa girdim, boynumdaki kızıl sakallar gıdıklarken. “Kızılderililer… Cherokeeler nasıl gitti?”

“İyi.”

Aniden kıpırdandı ve yuvarlanarak üstüme çıktı. Kocamandı, çok sıcaktı ve keskin, sert bir tutku içindeydi. Yaprak gölgeleri omzunda, yüzünde dans etti, yatakta ve iki yana açılmış beyaz kasıklarımın üstünde benekler oluşturdu.

“Çok güzelsin Sassenach,” diye mırıldandı kulağıma. “Oradaki halini hayal edebiliyorum; geceliğinin içinde yarı çıplak, göğsüne dökülen dalgalı saçların… Seni seviyorum. Sana ta- ”

“Dinlenip yemek yemeye ne oldu?”

Altımda kıvrılarak hareket eden elleri kalçalarımı tuttu, sıktı; yumuşak nefesi boynumu ısıttı.

“Şu anda sana sahip- ”

“Ama- ”

“Şimdi Sassenach.” Bir anda doğruldu, önümde, dizlerinin üstünde durdu. Hafifçe gülümsüyordu ama koyu mavi gözlerindeki kararlılık oldukça belirgindi. Tek eliyle hayalarını sıkıca tuttu, başparmağını aletinin üstünde yavaşça gezdirdi.

“Dizlerinin üstüne kadın” dedi yumuşak bir tonla. “Hemen.”

17. Gücün Sınırları

Gönderen: James Fraser, Fraser Sırtı

Alan: Lord John Grey, Josiah Dağı Çiftliği

14 Ağustos 1773

Lordum,

Size yeni görevimi, yani Kraliyet'e bağlı bir Kızılderili ajanı olduğumu bildirmek için yazıyorum. Güney Bölümü'nde, John Stuart'ın altında çalışıyorum.

Bu görevi kabul edip etmemek konusunda başlarda tereddütteydim fakat uzaklardan gelen bir komşum olan Bay Richard Brown ve kardeşinin ziyareti sonrasında kararımı verdim. Sanıyorum ki Bay Higgins size şimdiden bu adamların sözde Güvenlik Komitesi ve kendisini tutuklama niyetleri hakkında bilgi vermiş olmalı.

Acaba siz de Virginia'da buna benzer durumlarla karşılaştınız mı? Sanıyorum sizin şu anki durumunuz ya da Bay Higgins'in söylediğine göre, benzer bir oluşumun var olduğu Boston'ın hali bizimki kadar huzursuz değildir. Umarım öyle değildir.

Fikrimce, aklı başında bir kişinin bu komitelerden rahatsızlık duyması gerekir. Kendilerinin söylediğine göre, varlık amaçları bölgelerini haydut ve eşkıyalardan korumak ve şerif veya polis yoksa bölgelerinde güvenliği sağlamak. Kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmelerini önleyecek hiçbir kural olmadığından dolayı, böyle örgütlerin söylendiği gibi tehlikeden korumaktan çok tehlikenin kendisini oluşturmalarının önünde herhangi bir engel bulunmamaktadır.

Tabii, içinde bulunduğumuz bu durumda ellerine geçirdikleri fırsatın çekiciliği ortada. En yakın mahkeme binası üç gün uzaklıkta - ya da öyleydi. Düzenleyiciler'den sonra oluşan huzursuzluk daha da arttı. Vali ve meclisi, Kurul ile sürekli çatışma içerisindeler; gezici mahkeme kendini feshetti; hâkimler artık görevlendirilmiyorlar ve Surry County'de artık bir şerif yok; son şerif evinin yakılması tehdidiyle karşı karşıya kaldı ve istifasını verdi.

Orange County ve Rowan County şerifleri hâlâ makamlarını koruyorlar fakat yolsuzlukları o kadar ayyuka çıkmış durumda ki kimse onlara bel bağlamayı düşünmez bile. Elbette, çıkarları bu şeriflere dayanan kimseler

haricinde.

Bu günlerde düzenli olarak ev kundaklamaları, tutuklamalar ve benzeri hallerle ilgili haberler alıyoruz. Vali Tyron, Düzenleyiciler savaşının içinde olanlardan bir kısmını resmen affetti fakat halkın onlar hakkında duyduğu kini durdurmak için hiçbir şey yapmadı; halefi ise onu bile aratıyor - olayların çoğu New Bern'deki makamından çok uzakta, taşralarda meydana geldiği için umursamaması daha kolay oluyor. (Hakkını vermem gerekiyor, bu adamın yanı başında uğraşması gereken daha çok sorunu var.)

Yine de buraların sakinleri kendilerini sıradan tehditlerden korumaya alışık olsalar da bahsettiğim tarzda rastgele saldırılar -ve Antlaşma Hattı'nın hemen ötesinde bulunan Kızılderililer'in akın yapma ihtimali- huzurlarını kaçırmaya ve onlara güvenlik sağlamayı vaat eden herhangi bir örgüte bağlılık göstermelerine yetiyor. Böylelikle kendilerini halk kahramanı olarak tanıtan, yasal yetkileri olmayan bu komiteler baş üstünde tutuluyor.

Yeni görevimle ilgili düşüncelerimi aktarırken size bu detayları bildirmeyi arzu ettim. Arkadaşım Binbaşı MacDonald (eski 32. Süvari Alayı Binbaşısı) bana eğer Kızılderili ajanı olmamayı seçersem, Kızılderililer ile ticaret yapabilme imkânını genişletmek için bu görevi Bay Richard Brown'a teklif edeceğini söylemişti. Öyle olsaydı, bu tanışıklık ve ticaretle kazandığı güven sayesinde, Bay Brown Kızılderililer tarafından kabul görebilecekti.

Richard Brown ve kardeşini tanıdığım kadarıyla, bu durumun çok büyük bir risk oluşturacağını düşündüm. O görevi alsalardı ele geçirecekleri nüfuz, bu huzursuz bölgede ona öyle bir güç verecekti ki kimsenin ona karşı çıkmaya cesareti olamayacaktı - ki bu durum bence çok tehlikeli olurdu.

Damadımın gözlemleriyle, isabetli bir şekilde ortaya çıkardığı şey şudur ki bir adamın gücü arttıkça ahlaki duyarlılığı azalıyor. Brown kardeşlerin ahlaki duyarlılığa hâlihazırda bile sahip olduklarından şüpheliyim. Belki de bu duyarlılığın kendimde daha çok bulunduğunu düşünmek bir nebze kendini beğenmişlik olabilir. Gücün insanların ruhları üzerindeki tahribine şahitlik etmişliğim vardır - ayrıca, tıpkı sizin de bildiğiniz üzere, insanın üstüne bindirdiği muazzam bir de yük vardır. Yine de eğer kendimle Richard Brown arasında birini seçeceksem, eski İskoç atasözünü dinlemem gerektiğini düşünüyorum: tanıdığın şeytanı tanımadığına yeğle.

Yeni görevimin gerektirdiği üzere evimden uzun süre ayrı kalacak olmamdan rahatsız olduğumu itiraf etmeliyim. Fakat topraklarımda yaşayan insanların Brown'un komitesinin yaratabileceği aşırılıklar karşısında savunmasız kalmalarına izin veremem.

Tabii ben de böyle bir komite kurabilirim -sanıyorum ki sen de böyle bir şey yapmamda ısrarcı olurdun- ama yapmayacağım. Böyle bir durumun yaratacağı rahatsızlık veya sonunda oluşabilecek sonuçlardan da öte, öyle bir hal Brownlar'a açık bir savaş ilanı anlamına gelir ve buraları arkamda bırakacağım zamanlarda ailemin güvenliğini daha da risk altına atmak istemem. Bununla birlikte, bu yeni görevim benim etki alanımı genişletecek ve -umuyorum ki- Brown'un hırslarına ket vuracak.

Bu kararı aldıktan hemen sonra, teklifi kabul ettiğimi bildirdim ve geçen ay, Kızılderili ajanı unvanımla Cherokee şeflerini ilk ziyaretimi gerçekleştirdim. İlk karşılanışım büyük bir saygı çerçevesinde gerçekleşti, gelecekte de durumun böyle kalmasını ümit etmekteyim.

Sonbaharda Cherokeeler'i tekrar ziyaret edeceğim. Eğer yeni görevimle birlikte size yardımcı olabileceğim bir durum oluşursa, beni haberdar edin ve elimden geleni ardıma koymayacağıma emin olun.

Daha yerel konulara gelecek olursam, İskoçya'dan yeni gelenlerle birlikte nüfusumuz iki katına çıktı. Beklenenin aksine, yeni sakinlerimiz karışıklık çıkarmadılar. Sahil kıyısından gelen balıkçılardan oluşuyorlar. Bu insanlara kalırsa, dağ yaşantısı tehdit ve gizemlerle dolu. Tabii bunu domuzlara ve saban demirlerine dayandırmaları ilginç.

(Domuzlardan söz açmışken, görüşlerinize bir yere kadar katıldığımı belirtmeliyim. Beyaz domuzlar evimin temelini mesken edinmiş haldeler ve her gün orada birbirlerine kur yaparlarken çıkardıkları sesler, cehennemde işkence gören ruhların çıkarmaları muhtemel seslere oldukça yakın. Ayaklarımızın altındaki bu ruhların kol ve bacakları belli ki şeytanlar tarafından bedenlerinden ayrılıyor olmalı.)

Cehennemden bahsetmişken, yeni sakinlerimiz ne yazık ki sadık Kovenanterler'den oluşuyor. Benim gibi bir Katolik'i boynuzlu ve kuyruklu bir halde görüyorlar. Ardsmuir'den Tom Christie diye bir adamı hatırlıyorsunuzdur, değil mi? Bu dik kafalı insanlarla karşılaştırıldığında, Bay Christie bir sağduyu timsali gibi kalıyor.

Damadımın Presbiteryenliğe yakın bir inancı olduğu için yaratana şükretmeyi düşünmemiştim ama artık Tanrı'nın biz fani ruhların anlayamayacağı planlar yaptığını daha iyi anlayabiliyorum. Roger MacKenzie bile onlara göre kendini dininin gerektirdiklerinden uzaklaştıran biri olmasına rağmen, yeni sakinler en azından onunla şeytanı simgeleyen küçük el işaretleri yapmadan konuşabiliyorlar. Benim huzurumda olduklarında ise bu işaretleri yapmaları artık şaşırtmıyor.

Karıma gösterdikleri saygıyı soracak olursanız, ona sanki Endor Cadısı'ymış gibi davranıyorlar. Karımın yaptığı ameliyatları "büyü" olarak görmeleri bunda çok etkili. Birkaç Cherokee'nin topraklarımızı alelade bir şekilde ziyaret edip yılan dişleri ve ayı safraları gibi şeyleri takas etmeye geldiklerini gördüklerinde duydukları şaşkınlık ise hepsinden öteydi.

Karım, sizin Bay Higgins'in düzelen sağlığı hakkındaki övgülerinize teşekkür etmem için çok ısrar etti - ve Philadephia'daki arkadaşından yollamanız için ilaçlar temin etmenizi rica etti. İstedikleri hakkında size bir liste gönderiyorum. Listeye göz gezdirince farkına vardım ki sizden rica ettiği malzemeler balıkçıların endişelerinin giderilmesi konusunda bize hiç yardımcı olmayacak. Ama bu sizi durdurmasın, çünkü zaman ve alışkanlık dışında hiçbir şey korkularını azaltmayacak.

Aynı şekilde, kızım da ona hediye ettiğin fosfor için size teşekkürlerini sunmamı istedi. Fakat bu hisleri şahsen paylaştığımdan emin değilim, çünkü şu ana kadar o maddeyle yaptığı deneyler sonucu birkaç yangın tehlikesi atlattık. Şanslıyız ki yeni gelenlerden herhangi biri bu deneylere tanıklık etmedi. Öyle olsaydı Şeytan'la olan münasebetim hakkındaki şüpheleri -eğer varsa- tamamen kesinlik kazanırdı.

Sevinçle eklemek isterim ki ürettiğiniz son şarap gerçekten içilebilir düzeyde. Karşılık olarak size Bayan Bug'ın imalatı olan bir şişe elma şarabı ve üç yıl fıçıda bekletilmiş içkimden bir şişe gönderiyorum - ki bu seferkinin midenize öncekinden daha az zarar vereceğinden eminim.

Daima hizmetinizdeyim,

J. Fraser

Not: Stephen Bonnet adındaki şahsın Cross Creek'te görüldüğü doğrultusunda bir duyum aldım. Eğer bu doğruysa, Bonnet'nin neyin peşinde olduğu anlaşılamamış ve izini kaybettirmiş; eniştem olan Duncan Innes bölgeyi soruşturdu ama yazdığına göre çabaları sonuçsuz kalmış. Eğer bu konu hakkında bir şey duyarsanız, beni hemen uyarmanız için yalvarırım.

18. Vınnn!

Rüya Güncesinden

Dün gece rüyamda akan sular gördüm. Bu genellikle yatmadan önce çok şey içtiğimde olur ama bu kez farklıydı. Su, evdeki lavabonun musluğundan geliyordu. Annemin bulaşıkları yıkamasına yardım ediyordum; bulaşıkların üstüne hortumdan sıcak su akıtıyor, sonra da kurulamam için bana uzatıyordu. Bulaşık bezinin üstünden porselenin sıcaklığını hissedebiliyordum. Su buharı yüzüme sanki gerçekten dokunuyordu.

Annemin saçları nemle kabarıp kıvrılmıştı. Tabaklarda, düğünlerde kullanılan iyi porselenlere has, kabarık ve pembe güllerle bezenmiş bir desen vardı. Kıracağımdan korktuğu için annem o tabağı on yaşımdan beri yıkatmıyordu, nihayet yıkayabildiğim için kendimle gurur duydum!

Oturma odasındaki porselen dolabındaki her şey hâlâ gözümün önünde: annemin büyük büyükbabasının kendi boyadığı kek kalıbı (annemin söylediğine göre kendisi bir sanatçıymış ve yüz yıl kadar önce o kalıpla bir ödül kazanmış), babamın annesinin ona bıraktığı bir düzine kristal kadeh, yanında kesme camdan zeytin tabağı, kupa ve menekşeler ve yaldızlarla süslü fincan tabakları.

Önünde duruyordum, porseleni yerine koyacaktım -ama porselenleri oraya değil, mutfaktaki fırının üstündeki rafa koyardık- mutfak lavabosundaki su taşıyordu, yere dökülüyor ve ayaklarıma kadar geliyordu. Sonra su yükseldi, beni mutfağa doğru çekmeye başladı; suya ayağımla vurunca kesme camdan zeytin tabağı gibi parlıyordu. Su gitgide yükseldi, yükseldi ama kimse endişelenmiyordu; ben de dâhil.

Su ılıktı; sıcaktı da aslında, üstünden duman çıktığını görebiliyordum.

Rüyam işte bundan ibaretti ama bu sabah kalktığımda, lavabodaki su o kadar soğuktu ki Jemmy'yi yıkamadan önce ocakta su ısıtmak zorunda kaldım. Ateşin üstünde suyu kontrol ederken aklıma sürekli rüyamdaki o sıcak sular geldi.

O zaman hakkında gördüğüm bu rüyalarda anlamadığım şey ise, içinde bulunduğum zaman hakkında gördüklerimden çok daha net, açık ve ayrıntılı olmaları. Neden beynim dışında hiçbir yerde var olmayan şeyler hakkında rüyalar görüp duruyorum?

Bu rüyaları gördükçe aklıma şu geliyor: insanların aklına gelen onca icadın acaba kaçını benim gibi - bizim gibi insanlar üretiyor? Acaba kaç "icat" aslında anılardan, eskiden yaşadıklarımızdan aklımızda kalanlarla oluşturuluyor? Bir de… Acaba kaç kişiyiz?

***

"Musluktan akan sıcak suya sahip olmak o kadar da zor değil. Teoride."

"Öyle mi? Öyledir tabii." Roger tam olarak kulak vermiyordu, bıçağının şekil verdiği şeye odaklanmıştı.

"Yani, çok zahmetli, çok zor bir çalışma gerektirir. Ama işin temeli basit. Çukur kaz ya da bentler yap, buralarda bent yapmak gerekir herhalde…"

"Öyle mi?" İşin zor kısmına gelmişti. Nefesini tuttu, ince kütük parçalarını nazikçe, her darbeyle bir tane olmak üzere oymaya başladı.

"Metalsiz," dedi Bree sabırla. "Metal olsa, yüzey boruları yapılabilir. Ama bütün Kuzey Carolina'da, dereden büyük eve su getirmeye yarayacak boruların inşası için gerekli metalin bulunmadığına bahse girerim. Bir de ısıtıcı konusu var tabii! Metal bulunsa bile bir servete mal olurdu."

"Hmm." Bu cevabın yeterli kaçmayacağını fark eden Roger hemen ekledi: "Yine de biraz metalimiz var. Jamie'nin ibriği var mesela."

Karısı homurdandı.

"Evet. Nereden aldığını sordum. Charleston'da, büyük bahisler üzerine oynanan bir oyunda, bir gemi kaptanından kazanmış. Beş yüz kilometre öteye gidip birkaç yüz metrelik bakır için gümüş bileziğimi ortaya koyar mıyım sence?"

Bir kıymık daha… ikinciydi bu… bıçağın ucuyla minik bir darbe… ah. Küçük çember kalıptan çıktı. Oldu!

"Ee… tabii," dedi Roger, kendisine soru sorulduğunun güç bela farkına vararak. "Neden olmasın?"

Bree kahkahaya boğuldu.

"Tek kelimeyi bile dinlemedin, değil mi?"

"Dinledim ya," diye itiraz etti kocası. " 'Kazma' dedin, 'su' dedin… Su dediğin kesin."

Bree yine homurdandı.

"Eh, yine de oynamak zorunda kalırdın."

“Ne?” Başparmağıyla tekere dokundu ve döndürdü.

“Kumar. Beni kimse öyle yüksek bahisli bir oyuna kabul etmezdi.”

“Tanrıya şükür,” dedi otomatik bir şekilde.

“O küçük, Presbiteryen kalbin çok geniş gerçekten,” dedi Bree, kafasını iki yana sallayarak. “Kumarla hiç alakan yok Roger, değil mi?”

“Sanki senin var,” dedi kocası şaka yaparak, içten içe biraz azarlanmış gibi hissedip hissetmemesi gerektiğini düşünerek.

Karısı bu cevaba yalnızca gülümseyerek karşılık verdi. Geniş dudaklarının kıvrılması, sanki tuhaf bir girişim peşinde olabileceğinin işareti gibiydi. Roger bunu fark ettiğinde biraz rahatsız oldu. Karısı *gerçekten* bir kumarbazdı ama şimdiye dek… Roger masanın ortasındaki yanık noktayı gördü.

“Kazayla oldu,” dedi Bree kendini savunarak.

“Hiç değilse kaşların tekrar çıktı.”

“Hmm. Neredeyse bitti. Bir deney sonra- ”

“Geçen sefer de öyle demiştin.” Tehlikeli bir zeminde yürüdüğünün farkındaydı ama kendini durduramadı.

Bree yavaş, uzun bir nefes aldı ve büyük bir silahı ateşlemeden önce hedefe kilitlenen biri gibi, gözlerini hafifçe kısarak Roger’a baktı. Sonra, söyleyeceği her neyse daha oturaklı bir şekilde ifade edebilecek hale geldi; yüz hatları gevşedi, elini kocasının tuttuğu şeye doğru uzattı.

“O yaptığın şey nedir?”

“Jem için küçük bir oyuncak.” Oyuncağı karısının eline verdi ve başarısından küçük bir gurur hissetti. “Bütün tekerler dönüyor.”

“Benim mi baba?” Yerde küçük çocuklarla arası iyi olan Adso’yla oynayan Jemmy, adını duyunca kediyi bıraktı ve koşup yeni oyuncağının yanına gitti. Kedi hemen pencereden dışarı atladı.

“Şuna bak!” Brianna küçük arabayı elinin üstünde yuvarladı, havaya kaldırdı ve tekerleklerin kendi kendine dönmesini sağladı. Jemmy hevesle uzandı ve tekerlekleri çevirdi.

“Dikkat et! Sökeceksin yerlerinden! Dur, göstereyim.” Roger eğildi ve arabayı yerde sürükledi. “Gördün mü? Vıınnn, vınn-vınn!”

“Fıınn!” diye taklit etmeye çalıştı Jemmy. “Bana ver baba, ben de yapayım!”

Roger oyuncağı Jemmy'ye teslim etti, gülümsedi.

"Fınn! Fın-fıınn!" Küçük çocuk arabayı hevesle sürükledi, sonra bir anlığına elinden kaçırdı; araba kendi kendine yerde hızlanıp şömine taşının kenarına çarptıktan sonra devrildi, ters döndü. Jemmy ağzı açık bir şekilde izlemekle yetinebildi. Yeni oyuncağının yapabildikleriyle sevinç çığlıklarına boğulan çocuk, hemen minyatür arabanın yanına gitti.

Hâlâ gülümseyen Roger kafasını kaldırdı, Brianna'nın Jem'i garip bir yüz ifadesiyle gözlediğini gördü. İzlendiğini anlayınca, Brianna da gözlerini kocasına çevirdi.

"Vın?" dedi sessizce ve içinde, sanki birisi karnına dirsek atmış gibi bir sızı hissetti.

"Bu ne baba, ne bu?" Oyuncağı eline alan Jem koşup babasının kucağına atladı.

"Yani… şey…" diye başladı, ne diyeceğini bulmaya çalıştı. Morris Minor adındaki bir arabadan esinlenerek yaptığı bu mütevazı minyatür kopya, orada, o zamanda "araba" kelimesini kullanabilmesine izin vermiyordu. Bu araçların motorlarına ve çıkardıkları bu sese de en az yüz yıl daha vardı.

"Bir vın oğlum, değil mi?" dedi Bree, sesinde hafif bir şefkatle. Karısının nazik dokunuşunu Roger kafasında hissetti.

"Ee… evet, öyle," dedi ve düğümlenmiş boğazını temizledi. "Vın."

"Fıınnn!" dedi Jemmy mutlu bir sesle, sonra da eğilip tekrar arabayı ittirmeye başladı. "Fın-fıınnn!"

***

Buhar. Buhar olmalı - belki de rüzgâr gücü; suyu sistemin içine itebilmek için bir yel değirmeni işe yarayabilirdi belki ama eğer sıcak suya erişebilmek istiyorsam, buha*r zaten kaçınılmaz bir sonuçtu - o neden kullanılmasın?*

Sorun suyun içinde duracağı yerdi; ahşap yanıcı ve sızdırıcıydı, kil ise fazla baskıya dayanmazdı. Metale ihtiyacım var, bu kadar basit. Acaba çamaşır kazanını alsam Bayan Bug ne yapar? Eh, biliyorum ne yapacağını: buhar patlamasını aratmaz. Ayrıca, çamaşırların da yıkanması gerekiyor. Başka bir hayal kurmam gerekiyor.

19. Saman Yapımı

Binbaşı MacDonald saman yapımının son gününde geri döndü. Elimde ekmek dolu koca bir sepetle evin kenarından kıvrılıyordum ki onu yolun başında, atını ağaca bağlarken gördüm. Şapkasını çıkardı ve bana başıyla selam verdi, sonra da kapıya doğru gelip yapılan hazırlıkları merakla izledi.

Sehpaları kestane ağaçlarının altına yerleştirmiş ve üstüne koyduğumuz tahtalarla masalar yapmıştık. Evle ağaçlar arasında karıncalar gibi gidip gelen kadınlar sürekli yemek taşıyorlardı. Güneş batıyordu ve erkekler yakında bu kutlama ziyafeti için burada olacaklardı; hepsi kirli, yorgun, aç ve işlerinin bitmiş olması nedeniyle rahatlamış olacaklardı.

Ben de binbaşıyı başımla selamladım ve ekmeği masalara taşıma teklifini minnettarlıkla kabul ettim.

“Samanlar için, değil mi?” dedi ve yüzünde eskileri hatırladığını belli eden bir gülümseme oluştu. “Çocukluğumda saman yaptığımız zamanları hatırlıyorum. Orası İskoçya’ydı tabii. Yılın bu zamanlarında böyle güzel havalar olmazdı.” Gökyüzüne, Ağustos’un gözlere bayram yaptıran masmavi gökyüzüne baktı. Gerçekten de saman üretimi için mükemmel bir havaydı; sıcak ve kuruydu.

“Gerçekten harikulade,” dedim, havayı içime çekerek. Saman kokusu her yerdeydi - tabii saman da. Herkes kulübesine balyalar taşımıştı, giysilerinden kırıntıları sıyırmaya çalışıyordu ve yerler de kopmuş hasırlarla kaplıydı. Yeni kesilmiş samanın kokusu, önceki geceden beri hazırlığı yapılan barbekünün kokusuyla karışmıştı ve bunlara, taze ekmeklerle Bayan Bug’ın taze elma şarabının kokusu esans katıyordu. Marsali ve Bree mutfaktan sürahilerce şarap, bira ve yağlı süt getiriyorlardı.

“Tam zamanında gelmişim,” dedi binbaşı, sarf edilen emeği takdirle izlerken.

“Yemek yemeye geldiyseniz, evet,” dedim hafifçe eğlenerek. “Jamie’yle konuşmaya geldiyseniz, korkarım yarına kadar beklemeniz gerekecek.”

Bana şaşkın bir suratla baktı ama soru sormaya fırsatı olmadı; yolun başında başka bir hareketlilik gözüme çarptı. Binbaşı döndü, baktığım yeri gözledi ve kaşlarını çattı.

“Demek şu yüzünde damga olan arkadaş,” dedi, sesinde hafif bir hoşnutsuzlukla. “Onu Coopersville’de gördüm ama o beni daha önce görüp

yolunu değiştirdi. Onu sıkıştırmama müsaade eder misiniz hanımefendi?" Ekmekleri bıraktı ve belindeki kılıç kemerini sıkmaya başladı; o anda kolunu tuttum.

"Öyle bir şey yapmayacaksınız Binbaşı," dedim emin bir tonla. "Bay Higgins dostumuzdur."

Bana dik dik baktı, sonra kolunu indirdi.

"Nasıl isterseniz Bayan Fraser, elbette," dedi soğuk bir tonla ve yere bıraktığı sepeti eline alıp masalara doğru yürümeye devam etti.

Kızgınlıkla gözlerimi devirdikten sonra yeni geleni karşılamaya gittim. Bobby Higgins buraya gelirken MacDonald'la birlikte gelebilirdi ama belli ki bunu istememişti. Gördüğüm kadarıyla artık katırlarla daha iyi anlaşıyordu; bir tanesine binmişti, arkadan da başka bir tanesi geliyordu. İkisine de küfeler, sepetler, kutular yüklenmişti.

"Lordum selamlarıyla gönderdi hanımefendi," dedi, beni zarifçe selamladı ve geçti. Gözümün kenarından MacDonald'ın onu izlediğini hissedebiliyordum - Bobby bana asker selamı verince hafifçe irkilmişti. Bobby'nin asker olduğunu öğrendiğine göre, artık geçmişini araştıracak olması kesindi. İç çektim. Müdahale edemezdim, kendileri halletmeliydiler - tabii halledilecek bir şey varsa.

"İyi görünüyorsun Bobby," dedim, endişemi kenara bırakarak. "Yolculuğun iyi geçmiştir umarım?"

"İyiydi hanımefendi!" İçten bir gülümseme takındı. "Yanınızdan ayrıldığımdan beri bayılmadım da!" Kendisini sağlığından dolayı kutladım ve onu hareketlerini takip ettim; yük katırındaki yükleri indirirkenki çabukluğu oldukça iyiydi. Çok da sağlıklı görünüyordu, tabii yanağındaki çirkin yara hariç.

"Şu kırmızı yelekli," dedi, kutulardan birini indirirken ilgisiz bir hava takınarak. "Tanıdığınız galiba, değil mi hanımefendi?"

"Binbaşı MacDonald," dedim, binbaşının bulunduğu yöne bakmamaya dikkat ederek; bakışlarının sırtımı delmeye çalıştığını hissedebiliyordum. "Evet. Kendisi… sanırım Vali için çalışıyor. Yani bildiğin ordu mensuplarından değil; yarı-paralı asker gibi."

Bu bilgi Bobby'yi biraz rahatlatmış gibiydi. Bir şey söyleyecekmiş gibi derin bir nefes aldı ama sonra düşünüp vazgeçti. Elini gömleğinin içine attı ve mühürlenmiş bir mektup çıkarıp bana uzattı.

“Bu size,” dedi. “Lordum yolladı. Bayan Lizzie buralarda mı acaba?” Gözleri, masaları hazırlayan kadın ve kızları taramaya başlamıştı bile.

“Evet, son gördüğümde mutfaktaydı,” dedim, sırtımda rahatsız bir his duyarak. “Bir dakikaya dışarı gelir. Ama… nişanlı olduğunu biliyorsun, değil mi Bobby? Nişanlısı da diğer erkeklerle birlikte yemek için gelecek.”

Gözlerimin içine acayip bir tatlılıkla baktı.

“Evet hanımefendi, gayet iyi biliyorum. Yalnızca geçen seferki kibarlığı için kendisine teşekkür etmek istedim.”

“Hmmm,” dedim, gülüşüne hiç güvenmeyerek. Bobby yakışıklı bir oğlandı ve eskiden askerdi. “Ee… güzel.”

Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan, ağaçların arasından gelen erkek seslerini duydum. Ses tam olarak bir şarkı sayılmazdı, daha çok ritmik bir ilahi gibiydi. Tam olarak anlayamıyordum - Galce sözlerin arasında “Ho! Ho!” gibi şeyler duyuyordum. Hepsi bir ağızdan, candan bir şekilde böğürüyorlardı.

Yosun sökmeye çim düzenlemekten daha alışkın olan yeni sakinlerimiz için saman üretimi oldukça asil bir işti. Jamie, Arch ve Roger kendilerine iş süresince yardım etmişlerdi ve bana da birkaç sıyrık dışında bir iş düşmemişti. Kopan el veya ayak olmadığı için, birkaç bağırış dışında büyük bir kavga çıkmadığından ve üretim sırasında normalin dışında bir saman kaybı yaşamadığımızdan üretimin başarılı geçtiğini düşünüyordum.

Avluya gelirlerken çamur içinde, terli ve susamış halde oldukları açık olan adamların keyfi yerinde görünüyordu. Jamie ortalarında bir yerlerdeydi, gülüyordu ve biri onu ittirdiği için tökezliyordu. Bakışlarımı yakalayınca güneşle yanmış yüzüne gülümseme hâkim oldu. Hemen yanıma koştu ve saman, at ve ter kokuları içinde bana sımsıkı sarıldı.

“Bitti, şükürler olsun,” dedi ve beni sesli bir şekilde öptü. “Tanrım, bir şeyler içmem lazım. Hayır, O’nun adını boş yere ağzıma almadım Roger,” diye ekledi, arkasına doğru bir bakış atarak. “İçten bir teşekkür ve ihtiyaçtan doğan bir şekilde andım, değil mi?”

“Evet. Önce işimize bakalım ama.” Roger kalabalıkta göründü. Sesi o kadar boğuktu ki erkeklerin kükreyişleri içinde zorlukla duyuluyordu. Suratını buruşturarak yutkundu.

“Yaa, evet.” Jamie ona çabuk bir bakış attı, bir an düşündü ve hızlı adımlarla avlunun ortasına gitti.

“Eisd ris! Eisd ris!” diye bağırdı Kenny Lindsay onu görünce. Evan ve Murdo da ona katıldılar ve ellerini çırpıp, “Dinleyin! Dinleyin!” diye bağırdılar. Kalabalık sustu ve dikkat kesildi.

“Duayı ağzımla okurum,

Duayı kalbimle okurum,

Duayı sana, bizzat sana okurum,

İyileştiren El, kurtarıcı Tanrı’nın Oğlu.”

Jamie sesini normalden çok yükseltmedi fakat herkes aynı anda susunca sözcükler net bir şekilde anlaşıldı.

“Sen, meleklerin efendisi,

Keten cübbeni üstüme yay;

Beni tüm yokluklardan sakın,

Türlü yaratıklardan koru.

Her yönden güçlendir,

Her boğazda yönlendir,

Her hastalıkta gözet,

Ve her husumetten koru.”

Kalabalıkta onay anlamına gelen ufak bir kıpırdanma oldu; balıkçı halkından bazılarının kafalarını eğdiğini görsem de hâlâ hepsinin gözleri Jamie’deydi.

“Karanlıklardan üstüme çöken

Dehşetlere kalkanım Sen ol,

Kötülüklere kalkanım Sen ol,

Betliklere kalkanım Sen ol.

Zayıfların Tanrısı,

Düşkünlerin Tanrısı,

Haklıların Tanrısı,

Çiftçilerin kalkanı:

Bizi çağırırsın

Zafer sesiyle,

Merhametli ağzıyla,

Sevgili oğlunun.”

Roger’a baktım; o da sessizce baş sallıyordu. Belli ki bu duaya birlikte karar vermişlerdi. Mantıklıydı; balıkçı halkının rahatsız olmayacağı, Katolikliği vurgulamayan sözlerden oluşuyordu.

Jamie kollarını istemsizce açtı ve gömleğinin aşınmış, terli kumaşı rüzgârla dalgalanırken kafasını arkaya atıp neşe içindeki gözlerini gökyüzüne dikti.

“Sonsuz huzur bulayım

Senin üçleme evinde,

Kutsal cennetinde,

Senin sevginin güneşli bahçesinde!”

“Amin,” dedi Roger çıkarabildiği en yüksek sesle ve avluda “amin” mırıldanmaları yayıldı. Sonra, Binbaşı MacDonald şarap maşrapasını havaya kaldırdı ve *“Sláinte!”* diye bağırıp kafaya dikti.

Böylece kutlamalar resmen başlamış oldu. Bir fıçının üstüne oturdum, çimlerin üstüne oturan Jamie ayaklarımın dibindeydi. Yanında koca bir tepsi yemek ve sürekli doldurulan bir elma şarabı sürahisi vardı.

“Bobby Higgins burada,” dedim ona, genç adamı dikkatle süzen bir grup kızın ortasında fark edince. “Lizzie’yi gördün mü?”

“Hayır,” dedi, esnemesini bastırarak. “Neden?”

“Özellikle onu sordu da.”

“O zaman onu bulacağına eminim. Et ister misin Sassenach?” Eline büyük bir kaburga kemiği aldı ve kaşlarını kaldırarak sorusunu ifadesiyle vurguladı.

“Yeterince yedim,” şeklindeki yanıtımı duyar duymaz, bir haftadır yemek yememişçesine sirke soslu kaburgaya ortasından yumuldu.

“Binbaşı MacDonald’la konuştunuz mu?”

“Hayır,” dedi dolu ağzıyla, sonra yuttu. “Bekleyecek. Lizzie orada, bak, McGillivrayler’in yanında.”

Bunu duyunca içim rahatladı. McGillivrayler -özellikle de *Frau* Ute- yakında gelinleri olacak kızın uygunsuz davranışlarını kesinlikle engelleyecek insanlardı. Lizzie kendisine babacan bir gülüşle bakan Robin McGillivray’le konuşuyor, gülüyordu. Ne kadar aç olduğu halinden belli olan Manfred ise kendini yeme-içmeye vermişti. *Frau* Ute, gördüğüm kadarıyla, yakınındaki

bir tahta kanepede oturan Lizzie'nin babasını belirgin bir ilgiyle izliyordu. Adamın yanında uzun boylu, temiz yüzlü bir Alman hanımefendi vardı.

"Joseph Wemyss'in yanındaki kim?" diye sordum, Jamie'nin dikkatini onu dizimle dürterek çektikten sonra.

Yüzüne yansıyan güneş yüzünden gözlerini kıstı, baktı ve omuz silkti.

"Tanımıyorum. Alman bir kadın; Ute McGillivray'le gelmiş olmalı. Çöpçatanlık, ha?" Sürahisini kafaya dikti ve rahatlayarak nefes verdi.

"Öyle mi dersin?" Yabancı kadına ilgiyle baktım. Joseph'le gerçekten iyi anlaşıyor gibiydi ve Joseph de onunla. Kadına ellerini kullanarak bir şey anlatırken adamın ince yüzünden mutluluk akıyordu. Kadınsa buna, şapkası sıkıca oturtulmuş kafasını ona doğru eğip dudaklarına bir gülümseme yerleştirerek karşılık verdi.

Ute McGillivray'in metotlarını her zaman onaylamazdım, çünkü çoğu zaman burnunun dikine giderdi ve yıpratıcı bir tutum sergilerdi fakat planlarının inceliklerine hayran kalmamak zordu. Lizzie'yle Manfred bir sonraki baharda evleneceklerdi ve Joseph'in o zaman ne yapacağını merak ediyordum; Lizzie onun her şeyiydi.

Tabii, evlendiği zaman kızının yanında gidebilirdi. Manfred'le birlikte McGillivrayler'in büyük evinde yaşayacaklardı ve Joseph'e de bir yer bulabilecekleri kesindi. Yine de bizi bırakmak istemeyecek, çok yıpranacaktı - gücü kuvveti yerinde her adam çiftliklerde işe yarabilir ama Joseph ne tam olarak bir çiftçiydi, ne de silah ustasıydı- Manfred ve babasının aksine. Ama kendisi evlenecek olursa…

Ute McGillivray'e göz atınca, sanki istediklerini tam olarak yaptırabilen bir kukla ustası görüyor gibi oldum.

Birisi yanımızda bir şarap sürahisi bırakmıştı. Jamie'nin içkisini tazeledim, sonra kendime doldurdum. İçkinin koyu sarı, bulanık rengi, tatlı ve acı karışık tadı çok hoştu. Soğuk içeceğin boğazımı gıdıklayarak akmasına izin verirken aynı zamanda kafamın içinde sessiz bir çiçek gibi açmasına da izin vermiş oluyordum.

Etrafta birçok konuşma, gülüşme vardı. Yeni sakinlerimizin çoğunlukla kendi aile gruplarının yanında olduklarını görürken, hafif bir kaynaşmanın da başladığını fark ettim. İki haftadır omuz omuza çalışan erkeklerin sosyal bağları, elma şarabının da etkisiyle biraz daha güçlenmişti. Yeni gelenlerimiz şarabı daha güçlü içkiler olan viski, rom ya da brendiye tercih etmeme eğiliminde insanlardı ama bira ve elma şarabını tüketmekten de geri

durmuyorlardı. Kadınlarından biri bana elma şarabının çok besleyici olduğunu söylemiş ve sürahiyi oğluna uzatmıştı. Yarım saat sonra, diye düşündüm, gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmaya başlayacaktı.

Jamie alçak, eğlenmiş bir homurtu çıkardı ve kafamı eğip ona baktım. Avlunun öte tarafını başıyla gösterdiğinde Bobby Higgins'in hayranlarının etrafından kurtulduğunu ve nasıl yaptıysa Lizzie'yi McGillivrayler'in arasından kaçırmayı başardığını gördüm. Kestane ağaçlarının gölgelerinin altında konuşuyorlardı.

Gözlerimi McGillivrayler'e çevirdim. Manfred sırtını eve vermişti, kafası tabağına eğilmişti. Hemen ayaklarının yanında kıvrılmış olan babası horluyordu. Etrafında çene çalan kızlar, kafaları düşmeye başlamış olan, çakırkeyiflikleri uzaktan dahi fark edilebilen kocalarının üzerinden tabak alıp veriyorlardı. Ute sundurmaya gitmiş, Joseph ve sevgilisiyle konuşuyordu.

Tekrar gözlerimi çevirdim. Lizzie ve Bobby yalnızca konuşuyorlardı ve aralarında belli bir uzaklık vardı. Ama oğlanın kıza doğru eğilişinde bir şey vardı; kızın yüzü ona yarım dönük duruşu, sonra düzelişi, tek eliyle eteğinin katıyla oynayışı…

"Tanrım…" dedim. Biraz kıpırdandım, ayaklarımı altıma aldım, oraya gidip onları rahatsız edip etmemem gerektiğini tarttım. Gözle görünür bir yerdeydiler sonuçta ama…

"Üç şey beni derinden etkiler, yok, dört, demiş peygamber." Jamie elini kalçama götürdü ve orayı sıktı. Gözümü ona çevirdiğimde onun da yarı açık gözlerle kestane ağaçlarının altındaki çifte baktığını gördüm. "Gökteki bir kartal, kaya üstündeki bir yılan, denizin ortasındaki bir gemi… bir de, kadının yanındaki bir adam."

"Ben hayal görmüyorum yani," dedim soğukça. "Bir şey yapmalı mıyım sence?"

"Hmm…" Derin bir nefes aldı, doğruldu ve kendine gelebilmek için hafifçe kafasını salladı. "Hayır Sassenach. Eğer Manfred'imiz kadınını koruma derdine kendisi düşmüyorsa, bunu yapmak sana da düşmez."

"Evet, doğru söylüyorsun. Yalnızca… Ute onları görürse… ya da Joseph?" Bay Wemyss'in ne yapacağından emin değildim ama Ute'nin büyük olay çıkaracağını biliyordum.

"Hmm…" Gözlerini kırpıştırdı, hafifçe yalpaladı. "Evet, haklısın galiba." Kafasını çevirdi, gözleriyle Ian'ı buldu ve çenesinin bir hareketiyle oğlanı yanına çağırdı.

Ian birkaç metre ötede, kendini çimlerin üzerine salıvermişti. Yanında yağlı kaburga kemikleri vardı. Dayısının işaretini görünce bize doğru gelmeye başladı.

“Efendim?” dedi. Kalın, kumral saçlarının yarısı bağından kurtulmuştu, gözünü kapatan birkaç tutam vardı.

Jamie başıyla kestane ağaçlarını gösterdi.

“Lizzie’ye söyle, elinle ilgilensin.”

Ian eline kızarmış gözleriyle baktı; elinin tersinde yeni bir çizik vardı ama çoktan kabuk bağlamıştı. Sonra Jamie’nin gösterdiği yere baktı.

“Haa,” dedi. Elleri ve dizleri üstünde kaldı, sonra yavaşça ayaklandı ve saçının bağını açtı. Saçlarını arkaya doğru attı ve o yöne doğru yürümeye başladı.

Bir şey duyabileceğimiz bir mesafede değillerdi fakat her şeyi seçebiliyorduk. Ian’ın uzun ince vücudu sertçe aralarına girdiğinde, Bobby ve Lizzie Kızıl Deniz’in coşmuş dalgaları gibi birbirlerinden ayrıldılar. Üçü bir süre nezaketle sohbet ettiler, sonra Lizzie ve Ian eve doğru gittiler. Lizzie, Bobby’ye el salladı sonra da bir anlığına kafasını çevirip baktı. Bobby bakışlarını bir süre kızdan ayırmadı, topuklarının üstünde düşünceli bir halde sallandı, sonra kafasını iki yana salladı ve şarabın olduğu yöne hareketlendi.

Elma şarabı etkisini göstermeye başlamıştı. Karanlık çöktüğünde bütün erkeklerin kendilerinden geçmiş olacaklarını düşünmüştüm; saman üretimi sırasında, çalışanlar henüz yemeklerini yerken yorgunluktan uyuyakalırlardı fakat konuşmalar ve gülüşmeler hâlâ devam ediyordu; yine de avluyu hafifçe loşlaştıran alacakaranlık, çimlerin üstüne yığılmış adamları saklayamıyordu.

Rollo, Ian’ın terk ettiği kemikleri kemirmekle meşguldü. Brianna biraz uzakta oturuyordu, kafasını kucağına yaslamış olan Roger ise huzurla uyuyordu. Gömleğinin yakası açılmıştı, boynundaki halat yarası hâlâ rahatlıkla fark edilebiliyordu. Kocasının parlak, siyah saçlarını okşayan, aralarından saman çöplerini ayıklayan Bree bana gülümsedi. Jemmy ortalıkta görünmüyordu - Germain de etrafta yoktu. Neyse ki fosfor, benim dolabımın en üst rafında kilitli halde duruyordu.

Jamie ağır ve sıcak elini kasığımın üzerine koydu, ben de elimi onun saçlarına götürüp Bree’ye gülümsedim. Jamie’nin hafif homurtusunu duyunca gözlerimi ona çevirdim.

“Lizzie küçük, genç bir kız ama boyundan büyük dertler açıyor,” dedi.

Bobby Higgins bir masanın başında durmuş, elma şarabını yudumluyordu ve Beardsley ikizlerinin kendisini gözlediğinden hiç haberi yoktu. Zıt yönlerden gelen iki oğlan çimlerin arasında sinsice ama fark edilmeleri imkânsız olmayan bir şekilde ilerliyorlardı.

Biri -Jo, herhalde- birden Bobby'nin yanına sıçradı ve genç adamı ürküterek içkisini dökmesine neden oldu. Bobby kaşlarını çattı, gömleğine dökülen içkiyi mendiliyle silmeye başladı. O sırada Jo yanaştı ve fısıldayarak – muhtemelen- tehdit içeren sözcükler sarf etti. Alındığı belli olan Bobby, ondan uzaklaşıp öte yana döndüğünde ise karşısında Kezzie'yi gördü.

"Dert açanın Lizzie olduğundan pek emin değilim," dedim. "Sonuçta oğlanla yalnızca konuştu." Bobby'nin yüzü gitgide kızarıyordu. Elindeki sürahiyi bıraktı, sırtını dikleştirdi, ellerinden birini yumruk haline getirdi.

Beardsleyler ona yanaştılar, Bobby'yi sıkıştırıp ormana doğru yürümesini sağlamak istiyorlardı. İkizlere dikkatle bakan Bobby geriye doğru bir adım attı ve sırtını ağaçlardan birinin gövdesine verdi.

Gözlerimi aşağı çevirdim; Jamie, gözleri yarı açık şekilde, hülyalı bir ifadeyle benimle aynı yeri izliyordu. Sesli bir şekilde iç geçirdi, gözleri kapandı ve hemen kendinden geçti. Bütün yükü bir anda üstüme çullandı.

Bu ani hareketin nedeni birkaç saniye sonra belli oldu: Karnını yemek ve içkiyle doldurmuş, kırmızı ceketi parıldayan MacDonald. Bacağıma yaslanmış, huzurla uyuyor numarası yapan Jamie'ye baktı, kafasını iki yana salladı. Sonra yavaşça döndü ve avlunun manzarasını izledi.

"Vay be," dedi. "Doğrusu hanımefendi, bazı savaşlarımda bile bu kadar kıyım görmedim."

"Ya, öyle mi?" Yanımıza gelince dikkatim dağılmıştı ama "kıyım" dediğinde gözlerimi tekrar Bobby'nin olduğu yere çevirdim. Ne ondan, ne de ikizlerden eser yoktu. Eğer ormanda birbirlerinin canını çıkarmaya çalışıyorlarsa çok geçmeden duyacağımı düşündüm.

Hafifçe omuz silken MacDonald, Jamie'yi omuzlarından tutup ağırlığını üzerimden aldı ve çimlerin üzerine, şaşırtıcı bir kibarlıkla, sırt üstü yatırdı.

"Oturabilir miyim?" diye sordu ve başımla onaylayınca öteki tarafa oturdu ve ellerini dizlerinin üstüne koydu.

Her zamanki gibi peruğu kafasındaydı, şık görünüyordu ama gömleğinin yakası kirli, ceketinin eteği saman çöpü ve çamur lekeliydi.

"Bu günlerde çok seyahat ettiniz galiba Binbaşı," dedim muhabbet açmak

için. “Yorgun görünüyorsunuz, söylememde bir sakınca yoksa.”

Esnemesinin tam ortasında konuştuğum için onu şaşırtmıştım; yarıda kesti, gözlerini kırpıştırdı ve kahkahayı bastı.

“Öyle hanımefendi. Son bir ayı at üstünde geçirdim. Üç gecenin belki birinde yatak yüzü gördüm.”

Batan güneşin loş ışığında bile yorgunluğu belli oluyordu; yüzünün çizgileri fazla belirgindi ve gözaltı torbaları iyice kabarmıştı. Yakışıklı bir adam değildi ama kendisine belli bir hava katan bir kendine güveni vardı. Ama hali ortadaydı: ellisine merdiven dayamış, düzenli bir işi olmayan, hayat şartlarını geliştirmek için en ufak bir umuda tutunmaya hazır bir asker.

Genelde onunla işini konuşmazdım ama acıma hissi beni soru sormaya itti. “Bu günlerde Vali Martin’in işleri sizi çok sıkıştırıyor sanırım. Yanılıyor muyum?”

Başını salladı ve şarabından bir yudum aldı. Derin bir nefes verdi.

“Gerçekten öyle hanımefendi. Vali, sağ olsun, beni taşralardan haber getirme işiyle görevlendirdi. Ara sıra tavsiyelerimi dinleme inceliğini de gösteriyor.” Bir kirpi gibi kıvrılmış, horlamaya başlayan Jamie’ye baktı ve gülümsedi.

“Kocamın Kızılderili ajanlığıyla ilgili mi örneğin? Size bir teşekkür borçluyuz Binbaşı.”

Teşekkürümün gereksizliğini anlatmak için eliyle havayı yavaşça tokatladı.

“Yo, hayır, hanımefendi; Vali’nin o konuyla doğrudan veya dolaylı olarak bir ilgisi yoktu. O konular Güney Bölümü Amiri’ne bağlı. Tabii Vali’nin kendisi de bu konuya ilgi göstermedi değil.” İçkisinden bir yudum aldı. “Kızılderililer’den haber almak için yani.”

“Sabah olunca size her şeyi anlatacaktır,” diye temin ettim, başımla Jamie’yi göstererek.

“Evet hanımefendi.” Biraz duraksadı. “Acaba haberiniz var mı… Bay Fraser köylerde konuştuklarından bahsetti mi? Oralarda hiç… yangın olmuş mu?”

Doğruldum, şarabın kafamda oluşturduğu vızıltı kayboldu.

“Neden sordunuz? Yangın haberi mi aldınız?”

Başını salladı ve elinin yavaş bir hareketiyle yüzünü sıvazladı, bıyıklarını burdu.

“Evet, iki tane - bir tanesi Salem’de yanan bir ahır. Moravyalılar’dan biri. Duyduklarımdan anlayabildiğim kadarıyla, Surry County’ye yerleşmiş İskoç-İrlandalı Presbiteryenler’den biri yapmış. Oralarda cemaatini Moravyalılar’a karşı dolduran, baş belası bir vaiz varmış. ‘İnançsız münafıklar’ diyormuş onlar hakkında.” Bir an sırıttı, sonra ifadesini düzeltti.

“Surry County’ye aylardır huzursuzluk hâkimdi. Moravyalılar Vali’den sınır çizgilerini yeniden çizmesini istediler. Rowan ve Surry County’yi ayıran sınır arazilerinin ortasından geçiyor. Surry’nin şerifi de…” Ellerinden birinin parmaklarını oynattı.

“Pek görev aşkına sahip biri değil, ha?” diye karşılık verdim. “Moravyalıların gözünde en azından?”

“Kendisi o vaizin kuzeni,” dedi MacDonald ve bardağındakini kafasına dikti. “Bu arada, yeni sakinleriniz sorun çıkarmadılar, değil mi?” dedi bardağını indirirken. Avluda, ayak uçlarında uyuyakalmış erkeklerinin başları üstünde çene çalan kadınlara baktı. “Onları iyi ağırlıyorsunuz gibi görünüyor.”

“Eh, hepsi dindar Presbiteryenler ama en azından ev yakmaya falan kalkışmadılar.”

Sundurmaya, Bay Wemyss ve yanındaki kadının hâlâ oturuyor oldukları noktaya göz attım. Kafalarını birbirine yaklaştırmış, kendilerini iyice sohbete kaptırmışlardı. Binbaşıyı saymazsak, Bay Wemyss’in ayık olan tek adam olduğunu düşündüm. Kadın tam bir Alman’a benziyordu, ama hayır, diye düşündüm, bir Moravyalı olamazdı; onlar kendi toplulukları dışından biriyle çok nadiren evlenirlerdi ve kadınlarının da uzun yolculuklar yaptıkları görülmemişti.

“Tabii Presbiteryenler’in kırsal alanları Papacılar’dan, Lüteriyenler’den temizlemek için gizli bir hareket içinde olduklarını düşünmüyorsanız - öyle bir şey *yok*, değil mi?”

Binbaşı bunu duyunca gülümsedi ama çok fazla eğlenmedi.

“Hayır. Ama ben de bir Presbiteryen olarak yetiştirildim hanımefendi.”

“Yaa…” dedim. “Ee… biraz daha elma şarabı alır mısınız Binbaşı?”

İtiraz etmeden bardağını uzattı.

“Öteki yangın diğerlerine daha çok benziyor,” dedi, gafıma fazla takılmama inceliğini göstererek. “Yakınlarında başka bir şey olmayan bir çiftlik. Yalnız yaşayan bir adam. Ama bu da Antlaşma Hattı’nın az üstünde oldu.”

Son cümlesini bana bakarak söyledi; gözlerimi hemen Jamie'ye çevirdim. Bana Cherokeeler'in arazilerine izinsiz girenlerden hoşlanmadıklarını söylediklerinden bahsetmişti.

"Tabii, kocanıza sabah soracağım hanımefendi." Bakışlarımın anlamını kavramıştı. "Ama belki kulağınıza herhangi bir şey çalındıysa…"

"Karkuşu şefi üstü örtülü şekilde tehdit etmiş," diye itiraf ettim. "Jamie bunun hakkında John Stuart'a bir şeyler yazdı. Ama detaylıca değil. Bu son yangın ne zaman olmuş?"

Omuz silkti.

"Bilemiyorum. Ben üç hafta önce duydum, bana söyleyen adam da ondan bir ay önce olduğunu söylemişti - gözleriyle de görmemiş, başkasından duymuş."

Düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıdı.

"Belki de birinin gidip oraları incelemesi gerek."

"Hmm," dedim, sesimdeki şüpheyi belli ederek. "Jamie'yi kastediyorsunuz, değil mi?"

"Bay Fraser'ın görevlerinin ne olduğu hakkında haddimi aşacak değilim hanımefendi," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Ama ona konunun çıkarlarımızı ilgilendirebileceğini söyleyeceğim."

"Tabii, öyle yapın," diye mırıldandım. Jamie kış gelmeden önce, hasat zamanından sonra Karkuşu köylerine bir ziyaret daha planlamıştı. Birden Sabah Şakıyan Kuş'un yanına gidip yanan bir ev hakkında kendisini sorgulamak oldukça riskli bir hamle olurdu, tabii benim bakış açımca.

Ani bir üşümeyle titreyince kalan elma şarabımı kafaya diktim, daha sıcak olmasını diledim. Güneş artık tamamen batmıştı, hava da serinlemişti ama bir anda üşümemin nedeni onlar değildi.

Ya MacDonald'ın şüpheleri doğruysa? Çiftlikleri, evleri yakan Kızılderililer ise? Jamie yanlarına gidip olmadık sorular sorarsa…

Arkasındaki koyu ormanın önünde soluk renkli bir sur gibi duran, sağlam ve sakin görünen eve, mum ışığıyla parıldayan camlarına baktım.

Üzülerek bildiririz ki James MacKenzie Fraser ve karısı Claire Fraser, 21 Ocak gecesi Fraser Tepesi'ndeki evlerinde çıkan büyük bir yangın sonucu hayatlarını kaybettiler…

Ateşböcekleri gölgelerin içinden yeşil kıvılcımlarmışçasına çıkmaya

başladılar; gözlerimin daldığı yerde bacadan çıkan kırmızı ve sarı tonlar vardı. O lanet gazete kupürünü ne zaman düşünsem -ki düşünmemeye ve 1776'nın 21 Ocak'ına ne kadar kaldığını da hesaplamamaya çabalıyordum- kazayla çıkan yangını kafama takıyordum. Bu tarz kazalar sıklıkla görülüyordu. Şömine alevlerinin sıçraması, devrilen mumlar, yaz fırtınalarıyla düşen yıldırımlar… Daha önce aklıma hiç gelmemişti, öyle düşünmemiştim ama belki de… Kasti bir şey olabilir miydi?

Ayağımı Jamie'yi dürtecek kadar oynattım. Uykusunda kıpırdandı, elini uzattı, ayak bileğimi kavradı ve mutlu bir homurtu çıkardı.

"Betliklere kalkanım sen ol," dedim fısıldarcasına.

"Sláinte," dedi Binbaşı ve kadehini bir kez daha kafaya dikti.

20. Tehlikeli Hediyeler

Binbaşı MacDonald'ın verdiği haberleri duyunca, Jamie ve Ian iki gün sonra Sabah Şakıyan Kuş'u ziyaret etmek için yola çıktılar. Binbaşı da gizli işlerinin başına döndü. Bobby Higgins bana yardımcı olmak için yanımda kaldı.

Bobby'nin getirdiklerini karıştırmak için can atıyordum ama sırası gelmemişti - Adso'yu yemeye çalışan bir beyaz domuzla, memesi iltihaplanmış bir keçiyle, elimizdeki son peynire bulaşan gizemli, yeşil bir küfle, çok ihtiyaç duyduğumuz yaz mutfağının tamamlanmasıyla, misafirlerimizi nasıl ağırlamamız gerektiği konusunda Beardsleyler ile yaptığım uzun bir konuşmayla ve daha birçok şeyle meşgulken heveslerimi bir kenara bırakmak durumunda kalmıştım. Lord John'un hediyesini açıp mektubunu okumaya ancak bir hafta sonra fırsat bulabildim.

Gönderen: Lord John Grey, Josiah Dağı Çiftliği

Alan: Bayan Claire Fraser

4 Eylül 1773

Sevgili Hanımefendi,

İstediğiniz makalelerin ekte ulaştığını umuyorum. Bay Higgins vitriyol yağı taşıyacağı için bir nebze gerildi, çünkü anladığım kadarıyla onunla başına geçmişte kötü şeyler gelmiş ama şişeyi özenle paketledik ve İngiltere'den geldiği mühürlü haliyle muhafaza ettik.

Gönderdiğiniz eşsiz çizimleri inceledikten sonra -sanıyorum ki kızınızın zarif elleri değmiş, yanılıyor muyum?- ve büyük bir cam ustası olan Blogweather'a danışmak için Williamsburg'a gittim. Bay Blogweather, pelikan karnisinin çok basit olacağını ve kendisi için hafif bir sınavdan öteye geçemeyeceğini fakat damıtma araçlarından çok etkilendiğini, özellikle de ayrılabilir bobinin ilgisini hayli çektiğini belirtti. Olası bir kırılma ihtimaline karşılık üç adet üretti.

Bu hediyelerimi bana ve Bay Higgins'e birden çok defa gösterdiğiniz inceliğiniz için küçük bir karşılık olarak görmenizi ümit ederim.

Her zaman sadık hizmetkarınızım,

John Grey

Not: Şimdiye kadar kaba merakımı bastırmayı başarmıştım fakat ilerideki bir tarihte, mevzubahis makaleleri hangi amaçla kullanmak istediğinizi açıklamanızı dilemek cesaretini göstermekten kendimi alıkoyamamaktayım.

***

Özenle paketlenmişlerdi. Kapağını yavaşça araladığımda, kasanın içinde oldukça fazla sayıda çubuk, cam eşyalar ve onların aralarında, mühürlenmiş şişeler bir kuş yuvasındaki yumurtalar gibi yatırılmışlardı.

"Dikkatli olursunuz, değil mi hanımefendi?" Bobby bu telaşlı soruyu, ben bodur, ağır, kahverengi camdan, ağzındaki mantar kırmızı balmumuyla sabitlenmiş bir şişeyi kasadan çıkarırken sordu. "Çok zehirli o maddeler."

"Biliyorum, evet." Parmaklarım üstünde yükselerek şişeyi üst raflardan birine koydum ve kedi veya çocukların etkilerinden korumuş oldum. "Kullanıldıklarını gördün mü hiç Bobby?"

Dudaklarını büzdü ve kafasını iki yana salladı.

"Kullanıldıklarını değil ama *etkisini* gördüm. Londra'da, bizi Amerika'ya götürecek gemiyi beklerken, yanımda biraz tanıdığım bir kız vardı. Yüzünün yarısı bebek gibi pürüzsüz ve tatlıydı ama öteki kısmına bakmaya bile dayanamazdınız. Ateşle eritilmiş gibiydi fakat kız kezzap[7] yüzünden olduğunu söyledi." Şişeye baktı ve görülebilir şekilde yutkundu. "Kıskandığı için başka bir fahişe yapmış, öyle demişti."

7 Kezzabın ana maddesi vitriyoldur. Sülfürik asitle de aralarında fazla fark yoktur. (Ç.N.)

Kafasını iki yana salladı, iç geçirdi ve etrafa saçılan saman çubuklarını temizlemek için süpürgeye uzandı.

"Endişelenmene gerek yok," dedim. "Kimsenin üstüne atmaya niyetim yok."

"Hayır hanımefendi, olur mu!" Birden telaşlandı. "Aklımdan bile geçirmemiştim!"

Bu af dileyen sözlerine tepkisiz kaldım ve kasanın derinliklerine daldım.

"Şuna bak," dedim, etkilenmiş bir halde. Bay Blogweather'ın eserini ellerimin içine aldım: kafam büyüklüğünde, müthiş bir simetriye sahip, içinde en ufak bir kabarcık olmayan, camdan bir küre. Camda hafif bir mavi renk vardı; üstünde bir denizkızı gibi duran, büyük burunlu, geniş yüzlü yansımamı görebiliyordum.

"Evet, hanımefendi." Bobby karniye ilgiyle baktı. "Ee… büyük, değil mi?"

“Mükemmel! Harika!” Kürenin boynu üfleme borusundan kesilmemiş, beş santim uzunluğunda ve iki buçuk santim çapında, kalın duvarlı bir tüple birleştirilmişti. Kenarlar ve iç yüzey… kumlanmış mıydı? Taşlanmış mıydı? Bay Blogweather’ın ne yapmış olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama sonuçta ipeksi, opak bir yüzey ortaya çıkmıştı.

Hem heyecandan, hem de gerginlikten ötürü ellerim terlemişti, çünkü bu değerli objeyi düşüreceğimden korkuyordum. Önlüğümü katlayarak etrafına sardım ve nereye koyabileceğime baktım. Bu kadar geniş bir şey beklemiyordum; Bree ya da erkeklerden birinden bana bu küre için bir destek yapmama yardım etmelerini istemem gerekeceğini düşündüm.

“Küçük bir ateşe ihtiyacı var,” dedim, mayalama için kullandığım maltıza yüzümü buruşturarak bakarken. “Sıcaklık çok önemli; kömüre maruz bırakırsak kontrol etmek çok zor olur.” Küreyi dolabıma, şişelerden oluşan bir sıranın arkasına yerleştirdim. “Alkol lambası kullanmalıyım sanırım- ama beklediğimden büyükmüş, o yüzden uygun boyda bir lamba bulmam lazım…”

O anda Bobby’nin beni dinlemediğini, dikkatini dışarıdaki bir şeyin dağıttığını fark ettim. Gördüğü her neyse yüzü asılmıştı; arkasına doğru yürüdüm, ne olduğunu görmek için camı açtım.

Tahmin etmeliydim; Lizzie Wemyss dışarıda, çimlerin üstünde, tereyağı çırpıyordu ve Manfred McGillivray de yanındaydı.

Neşeli bir sohbet içindeki çifte, sonra da Bobby’nin hüzünlü yüzüne baktım. Boğazımı temizledim.

“Acaba benim için öteki kasayı açar mısın Bobby?”

“Hı?” Dikkati hâlâ dışarıdaydı.

“Kasa,” diye sabırla tekrar ettim. “Şu kasa.” Kasayı ayak parmağımla dürttüm.

“Kasa… Haa! Evet, tabii hanımefendi, hemen.” Somurtarak, bakışlarını pencereden kaçırdı ve işe koyuldu.

Açık olan kasadaki diğer cam eşyaları çıkardım ve saman çöplerini temizledikten sonra küreleri, karnileri, deney tüplerini ve bobinleri güvende olacakları bir üst rafa koydum ama bir yandan Bobby’yi gözlemeye, henüz açık ettiği durumu düşünmeye devam ettim. Lizzie hakkındaki hislerinin gelip geçici bir hevesten fazlası olduğunu düşünmemiştim.

Belki de gerçekten öyledir, dedim kendime. Fakat değilse… Kafamdan

geçenlere rağmen pencereden dışarı baktım ve ikilinin yanına üçüncü bir kişinin geldiğini gördüm.

“Ian!” diye bağırdım. Ürken Bobby kafasını kaldırdı ama ben kapıya doğru yürümeye, üstümdeki samanları aceleyle temizlemeye başlamıştım bile.

Ian dönmüşse, Jamie de-

Ben koridora yeni girmişken kapıdan içeri adımını attı, beni belimden kavradı, batan bıyıklarını bastırarak, güneşte kurumuş dudaklarıyla beni öptü.

“Döndün,” dedim gereksizce.

“Döndüm, yanımda birkaç Kızılderili ile birlikte,” dedi, kalçamı avuçladı ve bıyıklarını yanağıma sürttü. “Tanrım, seninle yalnız geçirebileceğim on beş dakika için çok şey verirdim Sassenach! Nasıl azdım- Ah! Bay Higgins. Ee… Görmedim sizi.”

Ellerini çekti ve hemen doğruldu, şapkasını çıkardı ve dizine vurdu. Normal hareketler yaparak durumu telafi etme çabasını abarttı.

“Evet, efendim,” dedi Bobby suratsızca. “Bay Ian da döndü, değil mi?” Bunun pek de iyi bir haber olduğunu düşünüyor gibi değildi. Ian’ın dönüşü Lizzie’nin Manfred’e olan ilgisini biraz azalttıysa da bu ilginin Bobby’ye çevrilmesine yardımcı olmayacaktı.

Ian’la birlikte ahıra, muhtemelen yeni gelen sığırı göstermeye giden Lizzie’nin yayığı verdiği Manfred, tereyağını bu hareketten alındığını saklamaksızın karıştırıyordu.

“Kızılderililer,” dedim, Jamie’nin söylediklerini hatırlayarak. “Nasıl yani?”

“Yarım düzine Cherokee,” diye cevap verdi. “Bunlar ne?” Başıyla ameliyathanemden dışarı taşan saman çubuklarını gösterdi.

“Ha? O mu…” dedim neşeyle, “eter. Olacak yani. Kızılderililer’e yemek vermeliyiz sanırım, değil mi?”

“Evet. Bayan Bug’a söyleyeceğim. Ama yanlarında senin bakman için genç bir kadın da getirdiler.”

“Yaa?” Ona yetişmeye çalışırken mutfak yolunu yarılamıştı bile. “Nesi var?”

“Dişi ağrıyor,” dedi ve mutfak kapısını açtı. “Bayan Bug? Neredesin? Eter mi Sassenach? Flojiston demek istemedin, değil mi?”

“*Sanmıyorum*,” dedim, flojiston dediği şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalışarak. “Ama sana anesteziden bahsetmiştim, biliyorum - eter ona yarıyor,

bir anestetik madde; ameliyat sırasında canlarının yanmaması için hastalara verilir.”

“Diş ağrısında çok işe yarar,” dedi Jamie. “Nerede bu kadın? Bayan Bug!”

“Yarayacak ama hazırlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Şu an için viskiyle idare etmek zorundayız. Bayan Bug yaz mutfağında olmalı, bugün ekmek günü. Alkol demişken- ” Arka kapıdan çıkmıştı bile, hemen peşinden gittim. “Eter için, oldukça büyük miktarda kaliteli alkole ihtiyacım olacak. Bana yarın yeni partiden bir fıçı getirebilir misin?”

“Bir fıçı mı? Banyo mu yapacaksın içinde Sassenach?”

“Eh, öyle de denebilir. Ben değil tabii, vitriyol yağı. Onu sıcak alkolün içinde banyo edince- ”

“Ah, Bay Fraser! Birinin seslendiğini duyar gibi olmuştum.” Bayan Bug birden, kolunda bir sepet dolusu yumurtayla beliriverdi. “Eve sağ salim döndüğünüzü gördüğüme sevindim.”

“Ben de Bayan Bug,” dedi Jamie, samimi bir tonla. “Bu akşam, yarım düzine misafir ağırlamak istiyorum. Mümkün mü?”

Kadının gözleri bir an fal taşı gibi açıldı, sonra hesaplamaya başladı.

“Sosis,” dedi birden. “Şalgam. Bobby, evlat, gel de bir işe yara.” Yumurtaları bana verdi ve bizimle birlikte evden çıkan Bobby’nin koluna yapışıp, oğlanı şalgam bahçesine doğru sürükledi.

İçimde sanki atlıkarıncaya binmişim gibi, dönüyormuşçasına bir his duydum ve ayakta durmak için Jamie’nin kolunu tuttum.

“Bobby Higgins’in Lizzie’ye âşık olduğunu biliyor muydun?”

“Hayır ama öyleyse onun için pek iyi olmaz,” dedi duygusuzca. Koluna girmem için uzattı, yumurtaları elimden aldı, yere koydu, sonra beni kendine çekip öptü. Bu öpücük daha yavaşçaydı ama önceki kadar içtendi.

Mutlu bir iniltiyle beni salıverdi ve yokluğunda yaptığımız yeni yaz mutfağına baktı; kaba bir kanvas kumaştan yapılma duvarları olan, çatısı çam dallarıyla oluşturulmuş, bir taş şömine ve bacasının etrafına kurulmuş bir yapıydı ama içerisinde geniş bir masa vardı. Cezbedici hamur kokusu, yeni pişmiş ekmeklerin, yulaf kurabiyelerinin, tarçın rulolarının aromaları havayı dolduruyordu.

“Şimdi, şu on beş dakika Sassenach… Sanırım gerekirse biraz daha azıyla idare edebilirim…”

“Ben edemem,” dedim emin bir tonla, yine de bir an için onu okşayarak. Bıyıklarının sürttüğü yerler hâlâ yanıyordu. “Vaktimiz olduğunda da neden böyle dediğini bana adamakıllı açıklayacaksın.”

“Rüyalar,” dedi.

“Ne?”

“Bütün gece seninle ilgili açık saçık rüyalar gördüm,” diye açıkladı, pantolonunun önünü düzeltirken. “Yatakta her dönüşümde penisimin üstüne yattım. Çok canım yandı.”

Kahkahaya boğuldum.

“Sen gül tabii, Sassenach,” dedi. “Sende yok ki derdimi anlayasın.”

“Evet, iyi ki de yok,” dedim. “Ee… Nasıl açık saçık rüyalar?”

Bana bakan derin mavi gözlerinde hafif bir oyunbazlık sezdim. Parmağını uzattı ve nazikçe boynumda aşağı indirmeye başladı, göğsümün kıvrımında gezdirdi ve önce korsemin kenarına, sonra da ilgiye dikilerek karşılık veren göğüs ucumun üstündeki kumaşa değdi.

“Şöyle… Seni kimsenin duyamayacağı kadar uzağa götürmek ve ormanın ortasında yere yatırmamı istettiren tarzda,” dedi yumuşak bir tonla. “Anladın mı?”

Duyulabilir bir şekilde yutkundum.

Bir anda, evin öteki tarafındaki patikada karşılama sesleri duyuldu.

“Görev çağırıyor,” dedim, nefessizce.

Jamie derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı.

“Eh, henüz bir şehvet patlamasından ölmedim; şimdi de ölmem herhalde.”

“Sanmam,” dedim. “Hem, sen bana bir defa, kendini bir süre alıkoyunca… bazı şeylerin… daha iyi sertleştiğini söylememiş miydin?”

Yüzüme üzgün bir ifadeyle baktı.

“Eğer biraz daha sertleşirse beynime kan gitmeyecek. Yumurtaları unutma Sassenach.”

***

Öğleden sonranın geç saatleriydi ama iş yapmak için yeterli ışık vardı. Ameliyathanem sabah ışıklarından faydalanmak için konumlanmıştı ve öğlenden sonraları loşlaşıyordu, o yüzden doğaçlama bir karar alıp ameliyat alanını avluya kurdum.

Bu bir avantajdı, çünkü herkes izlemek istiyordu; Kızılderililer tıbbi müdahalelerin -ve daha birçok şeyin- toplum ortasında yapılması taraftarıydı. Ameliyatları biraz da eğlence aracı olarak gördükleri için daha da ilgiliydiler. Herkes hevesle etrafa toplandı, hazırlıklarım hakkında yorumlar yaptı, birbiriyle tartıştı ve hastayla konuştu. Hastamın onlara cevap vermemesi için nasıl çabaladığımı anlatamam.

Kızın adı Fare'ydi ve adının doğaüstü bir kaynağı olduğunu düşündüm, çünkü ne tipi, ne de kişiliği adıyla paralel değildi. Yuvarlak yüzlü, Cherokeeler'de pek görülmedik şekilde kalkık burunluydu ve çok güzel değilse de çekiciliğini pekiştiren bir ifadeye sahipti.

Misafirlerimiz arasında tek kadın oydu. Yanında gelen erkeklerden biri erkek kardeşi Kızıl Toprak Wilson'dı; diğer dördü ise ya Wilsonlar'a yol güvenliğinde eşlik etmek için ya da tedavi görecek olan Fare'nin ilgisini çekmek, gözüne girmek için gelmişlerdi ki bu akla daha yatkındı.

Wilsonlar bir İskoç soyadına sahip olmalarına rağmen onlar da diğerleri gibi birkaç basit kelime dışında İngilizce konuşamıyorlardı. "Hayır", "Evet", "İyi", "Kötü", "Viski!". Benim onların dilinde bildiklerim de bunlardan öteye geçemediği için onlarla fazla konuşmuyordum.

O anda hem viski, hem de çevirmen bekliyorduk. En azından eter yapımı için bir fıçı dolusu saf ispirtoya ihtiyacım olacağından, Jamie'yle Ian bu madde için evden bir buçuk kilometre uzakta olan kaynağa gittiler. Ne yaptığımı görebilecek kadar güneş ışığını hâlâ alabiliyorken dönmelerini umdum.

Bayan Fare'nin kendisiyle alay eden beyefendilerden biriyle sesli tartışmasını böldüm ve el işaretiyle ağzını açmasını istediğimi anlattım. Açtı da ama tartışmaya devam etti. Az önce konuştuğu beyefendiye, ne anlama geldiği adamın yüzünden açık belli olan müstehcen el hareketleriyle karşılık verdi ve diğerlerini de kahkahalara boğdu.

Yüzünün yan tarafı şişmişti ve çok hassastı. Ama ışığı daha iyi alabilmek için yüzünü çevirdiğimde bile çekinmedi, kaçmadı.

"Dişin gerçekten ağrıyormuş," dedim bir anda.

"Ormuş?" dedi Bayan Fare, tek kaşını bana bakarak kaldırırken.

"Kötü," diye açıkladım parmağımla yanağını göstererek. *"Uyoi."*

"Kötü," diyerek anladığını anlattı. Sonra da ancak parmaklarımı ara sıra ağzıma soktuğumda durdurabildiğim şekilde konuşmaya başladı. Ona ne olduğunu da böylece bir bakıma anlayabildim.

Görünüşe göre kafasına sert bir cisim tarafından darbe almıştı. Alt taraftaki köpek dişlerinden biri yerinden tamamen çıkmıştı, yanındaki küçük azıdişi de çekilmek zorundaydı. Onun yanındaki dişi kurtarabileceğimi düşünüyordum. Ağzının içi delik deşikti ama dişetlerinde bir hasar yoktu. En azından bu bir teselliydi.

Bobby Higgins ambardan yanımıza geldi, sohbete dalar dalmaz bana bir eğe getirmek için geri gitti. Getirdiğinde Bayan Fare ona yarım ağızla gülümsedi; Bobby kıza reverans yapınca bütün Kızılderililer kahkahaya boğuldular.

“Bu arkadaşlar Cherokee, değil mi hanımefendi?” Bobby kızın abisi Kızıl Toprak’a gülümsedi, eliyle bir işaret yaptı. Adamlar bu işarete biraz gülseler de karşılıksız bırakmadılar. “Daha önce hiçbir Cherokee ile tanışmamıştım. Lordum’un Virginia’daki evinin yakınındaki kabileleri gördüm yalnızca.”

Kızılderililer’e tamamen yabancı olmamasına ve onlara kibar davranmasına sevindim. O anda yanımıza gelen Hiram Crombie ise öyle değildi.

Toplanan kalabalığı fark ettiğinde adam açıklığın kenarında kalakaldı. Ona neşeyle el salladım ama verdiği karşılık gönülsüzlüğünü belli ediyordu.

Roger bana Duncan’ın Hiram’ı “rahatsız tipli herif” olarak tanımladığını söylemişti. Ufak tefek, cılız bir adamdı; ince telli kır saçlarını arkaya doğru o kadar sıkı toplardı ki bazen gözlerini kırpabiliyor olmasına hayret ederdim. Yüzünde balıkçılara özgü kırışıklıklar vardı; altmış yaşında görünüyordu ama herhalde daha gençti - ağzının kenarları da her zaman aşağıya bakıyordu. Sanki hem çok ekşi, hem de bozuk bir limon yalamış gibiydi.

“Bay Fraser’a arıyordum,” dedi Kızılderililer’e dikkatle bakarak. “Geri geldiğini duydum.” Kemerinde bir balta vardı ve tek eliyle sıkıca tutuyordu.

“Hemen gelecek. Bay Higgins’le tanışmıştınız, değil mi?” Tanıştığı ve memnun olmadığı da açıkça belliydi. Gözlerini Bobby’nin yanağındaki ize dikerek, en samimiyetsiz biçimde başını eğerek selam verdi. Hiram’ı, onun onlara gösterdiğinden çok daha büyük bir ilgiyle izleyen Kızılderililer’i elimle gösterdim. “Sizi Bay Wilson, kız kardeşi Bayan Wilson ve… ee… arkadaşlarıyla tanıştırayım.”

Hiram, nasıl becerdiyse, daha da bet bir ifade takındı.

“Wilson mı?” diye tersçe bir tonla sordu.

“Wilson,” dedi Bayan Fare neşeyle.

“Bu benim karımın ailesinin adıdır,” dedi ve sesindeki tondan bu adı Kızılderililer’in kullanmasından büyük bir tiksinti duyduğu anlaşıldı.

“Yaa,” dedim, “ne kadar güzel. Acaba karınızın akrabaları olabilirler mi?”

Hiram bunu duyunca bir an gözleri açıldı; arkadan, Bobby’nin kahkahasını güçlükle bastırabildiğini duydum.

“E, soyadlarını İskoç bir baba veya büyükbabadan aldıkları kesin,” dedim açıklamak için. “Yani olabilir…”

Hiram’ın yüz ifadesi öfkeden şaşkınlığa, tiksintiden boşluğa sürüklenirken adamın aklından geçenleri bilmek için çok şey verirdim. Sonra bu küçük sır açığa çıktı. Sağ eli kıvrıldı, işaret ve serçe parmakları dışarıda kalan yumruk, şeytan işaretini oluşturdu.

“Büyük Amca Ephraim,” dedi fısıldayarak. “İsa bizi korusun.” Başka kelime etmeden topukları üstünde döndü ve uzaklaştı.

Bayan Fare, el sallarken bildiği İngilizce kelimelerden birini kullandı: “Görüşürüz!” Hiram kıza omzunun üstünden, adeta çarpılmışçasına bir bakış attı ve şeytan kovalıyormuşçasına kaçmaya başladı.

***

Viski sonunda geldi, bir kısmı hastaya, bir kısmı da izleyenlere dağıtıldıktan sonra ameliyata geçebildik.

Eğe normalde atların dişleri için kullanılırdı, o yüzden bana gerekenden biraz daha büyüktü ama yine de işi gördü. Bayan Fare acısını gürültülü bir şekilde ifade ediyordu ama viski miktarı arttıkça tepkileri de azaldı. Kırık dişini sökebileceğim zamana kadar bir şey hissetmeyeceğini düşünüyordum.

Bu arada Bobby, Hiram’ın Kızılderililer’in Wilson soyadına sahip olduğu bilgisini ailesiyle paylaşırken gireceği hali taklit ederek Jamie ve Ian’ı eğlendiriyordu. Gülüşmelerinin arasında Ian konuyu Kızılderililer’e tercüme etti. Misafirlerimiz yerlere yattılar.

“Ailelerinde gerçekten Ephraim Wilson diye biri var mı?” diye sordum, Fare’nin çenesini sıkıca tutarken.

“Adamın adının ‘Ephraim’ olduğundan emin değiller ama varmış.” Jamie genişçe gülümsedi. “Büyükbabaları bir İskoç gezginiymiş. Büyükannelerine bir çocuk verecek kadar uzun süre yanında kalmış, sonra bir uçurumdan düşmüş ve arkasından gelen kayalar mezarı olmuş. Kadın tekrar evlenmiş tabii ama ismi değiştirmemiş.”

“Acaba bu Büyük Amca Ephraim neden İskoçya’yı terk etmiş?” Ian doğruldu ve gülerken gözlerinden akan yaşları sildi.

“Hiram gibi insanların çokluğundandır diye tahmin ediyorum,” dedim,

uğraştığım bölgeyi görmek için gözlerimi kısarak. “Sence- ” Birden herkesin konuşmayı ve gülmeyi kestiğini, açıklığın karşı tarafındaki bir yere baktıklarını fark ettim.

Orada başka bir Kızılderili vardı. Omzundaki bohçada bir şey taşıyordu.

***

Kızılderili beyefendinin adı Sequoyah’tı, Wilsonlar ve arkadaşlarından yaşça biraz daha büyüktü. Jamie’yi başıyla selamladı ve omzundaki bohçayı Jamie’nin ayaklarının dibine serdi. Cherokee dilinde bir şey söyledi.

Jamie’nin yüzü değişti. Eğlenen hatlarının yerini ilgi ifadesi almıştı - bir de dikkat. Diz çöktü, yıpranmış kanvası çevirdi, içini açtı: bozulmuş kemiklerden oluşan yığının ortasında gözsüz bir kafatası.

“*Kimin* kemikleri bunlar?” Çalışmayı bıraktım ve Bayan Fare dahil diğer herkesle birlikte yeni gelene gözlerimi diktim.

“MacDonald’ın söz ettiği, o çiftlik evinin sahibi olan adam olduğunu söylüyor - Antlaşma Hattı’nın içinde yanan.” Jamie uzandı ve kafatasını ellerinin arasına alıp çevirdi.

Nefesimin kesildiğini duyunca ayağa kalktı, bana döndü, sonra iyice görebilmem için kafatasını tekrar çevirdi. Dişlerin çoğu eksikti; hatta uzun bir süre eksik kalmış olmalıydı, çünkü alt çene dişlerin normal yerine oturmuştu. Kalan iki azıdişi çatlak ve lekeliydi - gümüş bir dolgu ya da eskiden dolgu yapılmış bir boşluk yoktu.

Yavaşça nefes verdim. Rahatlamayla hayal kırıklığı arasında gidip geldim.

“Ne olmuş ona? Neden *burada?*”

Jamie tekrar diz çöktü ve kafatasını kanvasın içine koydu. Sonra kemikleri inceledi, kafasını kaldırdı ve ufak bir hareketle yanına oturmamı istedi.

Kemiklerde yanma izi yoktu ama birçoğu hayvanlarca parçalanma izleri taşıyordu. Uzun kemiklerden bir-ikisi, hayvanın iliğe erişmesi için çatlak ve kırılmıştı. El ve ayaklara ait birçok küçük kemik eksikti. Parçaların hepsinde uzun süre açık havaya maruz kalmış kemiklere özgü gri ton vardı.

Ian sorumu Jamie’nin yanına çömelmiş olan Sequoyah’a aktardı. Adam parmaklarıyla kemiklerin belli yerlerini göstererek anlatmaya başladı.

“Diyor ki,” diye çevirmeye başladı Ian kaşlarını çatarak, “adamı uzun süredir tanıyormuş. Arkadaş sayılmazlarmış ama ara sıra, adamın kulübesinin yakınındayken durduğunda adam yemeğini onunla paylaşırmış. O yüzden o da adama bir şeyler getirmeye başlamış; tavşan, biraz tuz…”

Birkaç ay önce, bir gün, adamın cesedini ormanda, evinden biraz uzaktaki bir ağacın altında yatarken bulmuş.

“Onu kimse öldürmedi, diyor,” dedi Ian, durmadan akan sözcüklere konsantre olmaya çalışırken zorlanarak. “Yalnızca… ölmüş. Adamın ruhu bedeninden ayrıldığı sırada avlanıyor olduğunu sanıyormuş. Üstünde bir bıçak, yakınında da tabanca varmış. Öylece yere düştüğünü söylüyor.” Sequoyah’ın yaptığı gibi omuz silkti.

Cesede bir müdahalede bulunma gereği duymayan Sequoyah, onu orada öylece bırakmış. Ruh her nereye gidiyorsa ihtiyacı olabilir diye bıçağı da almamış. Beyaz adamların ruhlarının nereye gittiğini, orada avlanıp avlanmadıklarını bilmediğini söylemiş. Dediğine göre kemiklerin altında neredeyse tamamen paslanmış, eski bir bıçak varmış.

Bırakmaya kıyamadığı tabancaya ise el koymuş ve yolunun üstündeki kulübede durmuş. Yaşlı adamın çok az eşyası varmış ve çoğu da oldukça değersizmiş. Sequoyah oradan demir bir kase, bir çaydanlık ve bir kavanoz mısır alıp köyüne götürmüş.

“Anidonau Nuya’dan değil, değil mi?” diye sordu Jamie, sonra da soruyu Cherokee dilinde tekrarladı. Sequoyah kafasını iki yana salladı ve saçına sardığı küçük süsler şıngırdadı.

Anidonau Nuya’nın batısında kalan bir köydenmiş - Duran Taş. Sabah Şakıyan Kuş, Jamie’nin ziyaretinden sonra komşu köylere haber salmış ve yaşlı adamın kaderi hakkında bilgisi olan biri olup olmadığını araştırmış. Sequoyah’ı duyan şef, ondan yaşlı adamdan kalanları toplayıp Jamie’ye götürmesini ve böylece onu kimsenin öldürmediğini kanıtlanmasını istemiş.

Ian bir soru sordu ve cümlenin içinde Cherokee dilinde “ateş” anlamına gelen kelimeyi duydum. Sequoyah kafasını tekrar salladı ve uzunca bir cevap verdi.

Kulübeyi yakmamış, niye öyle bir şey yapsınmış? Yaşlı adamın kemiklerini topladıktan sonra -bahsederken yüzünü buruşturdu- tekrar göz atmak için kulübeye gitmiş. Yandığı doğruymuş ama söylediğine göre kulübenin hemen yanındaki bir ağacın üstüne yıldırım düşmüş ve yakınındaki birçok ağaçla birlikte kulübeyi de yakmış. Kulübenin yalnızca yarısı yanmış.

İşinin bittiğini anlatmaya çalışırcasına ayağa kalktı.

“Yemeğe kalacak mı?” diye sordum gitmeye yeltendiğini görünce.

Jamie teklifimi iletti ama Sequoyah kafasını iki yana salladı. Ondan isteneni yapmıştı, artık diğer işlerine dönmeliydi. Diğer Kızılderililer’e başıyla selam

verdi ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

Ama aklına bir şey geldi ve durdu, arkasını döndü.

“Tsisqua diyor ki,” dedi, tam olarak bilmediği bir dilde konuşacak olmanın gerektirdiği dikkati takınmak için duraksadı, “tabancaları un-ut-may-ın.” Sonra emin bir tavırla kafa salladı ve gitti.

***

Mezar, küçük taşlardan oluşan bir yığının üstüne oturtulmuş ince çam dallarından yapılma bir haçla işaretlendi. Sequoyah adını bilmiyordu, adamın yaşı hakkında da bir fikrimiz yoktu. Doğum ve ölüm tarihlerini, Hıristiyan olup olmadığını bile bilmiyorduk ama bir haç yerleştirmenin iyi fikir olduğunu düşündük.

Cenaze töreninde çok küçük bir grup halindeydik: ben, Jamie, Ian, Bree ve Roger, Lizzie’yle babası, Buglar ve Bobby Higgins. Bobby’nin bizimle olmasının tek sebebinin Lizzie olduğundan emindim. Bobby’ye ara ara şüpheci bakışlar atan babasının tavırlarından onun da aynı şeyi düşündüğünü fark ettim.

Roger mezar başında kısa bir ilahi okudu, sonra duraksadı. Boğazını temizledi, “Tanrım, bu kardeşimizin ruhunu sana emanet ederiz…”

“Ephraim,” diye mırıldandı Brianna, tevazu dolu bir edayla gözlerini yerden ayırmaksızın.

Kimse bu dürtüye teslim olmamasına rağmen, küçük grubumuzun içinde bir gülme arzusu baş gösterdi. Roger Bree’ye pis bir bakış attı ama onun da dudaklarının kenarının kıvrıldığını görebiliyordum.

“… sana emanet ederiz, adını bizden iyi bilirsin.” Roger gerektiği gibi bitirdi ve cenazeye katılma teklifimizi reddeden Hiram Crombie’den ödünç aldığı ilahi kitabının kapağını kapadı.

Sequoyah önceki akşam keşfettiklerini anlatmayı bitirdiğinde gün ışığı bizi terk etmişti, o yüzden Fare’nin işinin kalanını sabaha bırakmak zorunda kaldım. Körkütük sarhoş olan kız hiç itiraz etmedi ve Bobby Higgins’in mutfaktaki yatağının yanına yatmayı kabul etti. Lizzie’ye âşık olsun ya da olmasın, Bobby hasta kızın yanında bulunmaktan da hiç hoşnutsuz değildi.

Dişlerinin işini bitirdiğimde kendisinin ve yanındakilerin biraz daha kalmalarını teklif ettim ama tıpkı Sequoyah gibi, onlar da başka işleri olduğunu söyleyerek, teşekkürlerini ve küçük hediyelerini sunarak, üzerlerinde ağır bir viski kokusuyla öğleden sonra yanımızdan ayrıldılar. Ephraim’in kalanlarını defnetme işi tamamen bizim üstümüze kalmıştı.

Cenaze töreninden sonra herkes aşağı indi ama Jamie'yle ben biraz arkada oyalandık ve birkaç dakika yalnız kalabilecek olma fırsatını değerlendirdik. Dün gece evi dolduran Kızılderililer'in ateş başındaki konuşmaları, hikâyelerinden sonra nihayet yatağa girebildiğimizde, birbirimizin kolları içine kıvrılıp, birbirimize nazikçe "iyi geceler" deyip uyuyakalmaktan öteye geçememiştik.

Mezarlık evden biraz uzakta, küçük bir tepeciğin üstünde, küçük ve huzurlu bir yerdi. Altın rengi iğneleriyle toprağı süsleyen, dalları esintiyle bir şeyler fısıldayan çamların altının güzel bir nokta olduğuna karar verdik.

"Zavallı adamcağız," dedim Ephraim'in mezar taşlarının üstüne son bir çakıl tanesi eklerken. "Sence neden öyle tek başına yaşıyordu?"

"Tanrı bilir." Jamie kafasını iki yana salladı. "Her zaman yaşadığı toplumu sevmeyen, keşiş hayatı yaşayan insanlar olmuştur. Belki onlardan biriydi. Belki de başına kötü bir şey geldikten sonra kendini oraya atmıştır… sonra da hoşuna gitmiştir." Hafifçe omuz silkti ve silik bir gülümseme takındı.

"Bazen her birimizin nasıl olduğumuz yere geldiğimizi merak ediyorum Sassenach. Ya sen?"

"Ben de ederdim eskiden," dedim. "Sonra herhangi bir cevap bulamayacağımı anladığımda durdum."

Kafasını eğdi, bana baktı.

"Yaa…" Rüzgârın uçuşturduğu saçlarını arkaya attı. "O halde belki de sormamalıyım ama soracağım. Dert ediyor musun Sassenach? Yani, burada olmayı. Hiç geri dönmek istedin mi?"

Kafamı iki yana salladım.

"Hayır. Asla."

Gerçekten de öyleydi. Ama bazen gece yarısı uyanıp düşünüyordum. *Rüyada mı yaşıyordum?* Tekrar uyanıp kendimi merkezi ısıtmanın ve Frank'in parfümünün yoğun, sıcak kokusu içinde mi bulacaktım? Odun ateşi ve Jamie'nin teninin kokusuyla uykuya tekrar dalarken belli belirsiz, şaşkın bir pişmanlık hissi duyuyordum.

Eğer kafamdan geçenleri yüzümden okuyabildiyse de belli etmedi ama eğildi ve alnımdan öptü. Koluma girdi ve eve, geniş açıklığa ters yönde, ormanın içine doğru yürümeye başladık.

"Bazen çamları kokluyorum," dedi, sert havadan uzun ve derin bir nefes çekerek. "Sonra bir anlığına İskoçya'da olduğumu hayal ediyorum. Ama

kendime geliyorum ve görüyorum ki burada o tatlı eğreltiotları da yok, büyük çorak dağlar da.”

Sesinde bir nostalji hissettim ama hüzün yoktu. Fakat o sormuştu, ben de sordum: “Peki sen… hiç geri gitmek istiyor musun?”

“Ah, evet,” dedi beni şaşırtarak ve sonra da yüzümün haline bakıp güldü. “Ama burada olmamayı isteyecek kadar değil Sassenach.”

Omzunun üstünden minik mezarlığa, içindeki küçük taşlara, haçlara ve mezar taşları niyetine konulmuş küçük kayalara baktı.

“Mezarlığa son yatırılanın mezarlığın bekçisi olduğuna inanılır Sassenach. Biliyor muydun? Ölecek bir sonraki kişi gelene kadar yerini korumalıymış, ancak o zaman dinlenebilirmiş.”

“Bizim şu gizemli Ephraim kendini o konumda bulduysa şaşırmıştır. Bir ağacın altında tek başına duruyor,” dedim biraz gülümseyerek. “Ama şunu merak ettim: Mezarlık bekçisi neyi koruyor, yani kimden koruyor?”

Jamie kahkaha attı.

“Hımm… serseriler, kafirler… büyücüler de olabilir.”

“Büyücüler mi?”

“Kemiklerin kullanıldığı büyüler var Sassenach,” dedi. “Yanmış bir bedenin küllerini ya da bir mezarın toprağını kullananlar da var.” Yumuşak bir tonla konuşuyordu ama şaka yapıyor gibi değildi. “Evet, ölülerin bile bekçiye ihtiyacı olabiliyor.”

“Eh, mekânın yerlisi olan bir hayaletten daha iyisi de olamaz tabii,” dedim. “Elbette.”

Üstümüze yeşil ve gri ışıklar yansıtan titrek kavakların arasından tırmanırken, kâğıt beyazı bir ağaç gövdesinde gördüğüm kızıl bir bitki özünü kazımak için duraksadım. Ne kadar garip, diye düşündüm ve onu görünce neden duraksadığımı merak ettim. Sonra hatırlayınca sertçe arkama dönüp mezarlığa baktım.

Bir hatıra değil rüyaydı - ya da bir görü. Hırpalanmış, yaralı bir adam, bir sıra titrek kavağın arasında ayağa kalkıyordu. Son savaşı için doğruluyor, kan gibi görünen kavak ağacının özü titreyen dişlerinde parıldarken ağzını meydan okurcasına açıyordu. Yüzü, ölüm için siyaha boyanmıştı - dişlerinde gümüş dolgular olduğunu da biliyordum.

Ama etrafı altın rengi çam iğneleriyle kaplı, granit taş sessiz ve huzurluydu. Bu granit taş, bir zamanlar Susamuru Dişi olarak anılan adamın mezarının

başında duruyordu.

Görü bir anda yok oldu. Titrek kavakların arasından çıktık ve başka bir açıklığın içine girdik. Bu alan, mezarlığın bulunduğu alandan daha genişti.

Buralarda birinin ağaç kesip alanı boşaltmış olmasına şaşırdım. Büyükçe bir deste kesilmiş kütük bir tarafta duruyordu ve yakınımızda birkaç tane kökünden sökülmüş, üstü kesilmiş ağaç gövdesi vardı. Daha da fazlası yerde, devedikenleri ve ekşi yoncaların arasında köküyle duruyordu.

“Bak Sassenach.” Jamie dirseğime dokunarak bakışlarımı o yöne çevirdi.

“Tanrım…”

Burada zemin o kadar yükselmişti ki aşağımıza baktığımızda inanılmaz bir manzara görme şansına sahip olmuştuk. Ağaçların tepeleri göz hizamızın altında alçalarak devam ediyordu, bizim dağımızın, bir sonrakinin ve ondan sonrakinin altındaki yerleri görebiliyorduk. Manzara uzaklarda, dağın mavi nefesiyle renklenmiş bir maviliğe bürünüyor, bu mükemmelliğe gölgelerden yükselen mavi bulutlar eşlik ediyordu.

“Beğendin mi?” Sesinde mekânın sahibi olduğunu vurgulayan kibir çok açıktı.

“Tabii ki beğendim. Ne-” Döndüm ve kütükleri, kökleri gösterdim.

“Sonraki ev buraya yapılacak Sassenach.”

“*Sonraki* mi? Nasıl, bir tane daha mı yapıyoruz?”

“Ee, artık bize mi çocuklarımıza mı olur bilemem - torunlara da olabilir,” diye ekledi, dudaklarının kenarını hafifçe kıvırarak. “Ama düşündüm ki bir şey olursa -ki bence olmayacak- bu işe başlamış olmaktan mutlu olacağım. Ne olur ne olmaz.”

Bir an yüzüne baktım, mantığıma oturtmaya çalıştım. “Bir şey olursa,” dedim yavaşça ve bakışlarımı doğuya, evimizin siluetinin yeşil ağaçların arasından belirdiği, bacadan çıkan beyaz dumanın kestane ve köknarların yeşilinin üstünde dönerek yükseldiği yere çevirdim. “Hakikaten olursa… yanarsa yani.” Düşüncemi sözcüklere dökmek bile mideme bir taş oturmasına neden oldu.

Sonra tekrar ona döndüm ve bu düşüncenin onu da korkuttuğunu gördüm. Ama kendisine yakışacağı üzere, felaket gününe karşı yapabileceği her şeyi yapmaya başlamıştı.

“Beğendin mi?” diye tekrarladı, mavi gözlerinden kararlılık akıyordu. “Yeri yani. Beğenmediysen başka bir yer bakabilirim.”

“Harika bir yer,” dedim, gözyaşlarımın gözlerimin arkasında harekete geçmeye başladığını hissederek. “Harika Jamie.”

***

Tırmanışla terleyen vücutlarımızı devasa bir baldıran otunun altında dinlendirdik ve gelecekte sahip olacağımız manzaranın tadını çıkardık. Gelecekte önümüze çıkabilecek tatsız olasılık artık kelimelere döküldüğü için konuyu daha da tartışabilme fırsatı doğmuştu.

“Beni asıl rahatsız eden ikimizin de ölüyor oluşu değil,” dedim. “Ya da yalnızca o değil. Çocukların kurtulamaması kısmı beni mahvediyor.”

“Çok iyi anlıyorum Sassenach. Tabii bizim de ölmemizi istemiyorum ve bu konuda elimden geleni yapacağım,” dedi emin bir tonla. “Bir düşün. O satırlarda bahsedilen öldükleri olmayabilir. Belki de yalnızca… gitmişlerdir.”

Derin bir nefes aldım ve bu tahmini paniklemeden hazmetmeye çalıştım.

“Gitmişlerdir… Yani geri mi dönmüşlerdir? Roger ve Bree - bir de Jemmy herhalde. O da taşların arasında yolculuk yapabiliyor olabilir diyorsun, öyle mi?”

Başını salladı, elleri dizlerinde kilitliydi.

“O opale yaptıklarından sonra… Öyle düşünmeliyiz, evet.” Opale yaptığı şey aklıma gelince başımı salladım: elinde tutmuş, elinde ısındığı için mızmızlanmıştı - opal sonunda patlamış ve iğne boyutunda yüzlerce parçaya ayrılmıştı. Evet, onun da zamanda yolculuk yapabileceğini düşünmeliydik. Ama ya Brianna’nın bir çocuğu daha olursa? Roger’la bir çocuk daha yapmak istediklerinden emindim, en azından Roger istiyordu ve Brianna da gönülsüz değildi.

Onları kaybetme korkusu çok acı veriyordu ama bu olasılığı göz ardı etmemeliydim.

“Bu da bir tercih yapmamızı gerektiriyor yani,” dedim, cesur ve objektif bir hava katmaya çabalayarak. “Biz ölürsek buradan gitmeye karar verirler, çünkü burada yapacak bir şeyleri kalmaz. Ama ölmezsek… yine de gidecekler mi? Onları gönderecek miyiz yani? Savaş yüzünden. Buralar güvenli olmayacak.”

“Hayır,” dedi yumuşakça. Yan duran kafasının üstündeki kestane rengi teller havaya kalkmıştı. Bu inatçı saçları Bree ve Jemmy’ye de geçmişti.

“Anlamıyorum,” dedi sonunda ve kafasını kaldırıp uzaklara, ufka doğru baktı. “Kimse anlamıyor Sassenach. Karşımıza çıkacaklarla en iyi şekilde baş

etmeliyiz yalnızca.”

Döndü ve elini benimkinin üstüne koydu. Gülümsemesinde ne kadar sevgi varsa, o kadar da endişe vardı.

“Aramızda yeterince hayalet var Sassenach. Eğer geçmişin kötülükleri bizi yıldıramıyorsa gelecek korkusu da zayıflatmamalı. Bazı şeyleri arkamızda bırakıp devam etmeliyiz. Değil mi?”

Elimi yavaşça göğsüne koydum; davet ettiği için değil, ona dokunabilmek için. Teri üstünde soğumuştu ama mezarın kazılmasına yardım etmişti; yeni çalışmış kasları tenini ısıtmaya yetiyordu.

“Sen benim hayaletlerimden biriydin,” dedim. “Uzun bir süre ve seni uzun bir süre unutmaya çalıştım.”

“Öyle mi yaptın?” Elini sırtıma attı, bilinçsizce gezdirdi. Bu dokunuş tanıdıktı, yanındakinin gerçekten et ve kemik olarak yanında olduğundan emin olmak içindi.

“Arkada bıraktıklarıma bakarak yaşayamayacağımı düşündüm, buna dayanamayacağımı sandım.” O zamanlar aklıma gelirken boğazım düğümlendi.

“Biliyorum,” dedi elini saçlarıma götürerek. “Ama oğlun ve kocan vardı. Onlara sırtını dönmen doğru olmazdı.”

“*Sana* sırtımı dönmem doğru olmazdı.” Gözlerimi kırpıştırdım ama gözyaşlarımın gözlerimin kenarından akmasını engelleyemedim. Kafamı yüzüne yaklaştırdı, dilini çıkardı ve damlaları yalamaya başladı. O kadar şaşırmıştım ki ağlarken kahkahayı basınca boğulacak gibi oldum.

“*Seni etin tuzu sevdiği gibi seviyorum*,” diye alıntıladı ve yumuşakça da olsa o da güldü. “Ağlama Sassenach. Buradasın; ben de buradayım. Bundan başka bir şey önemli değil.”

Alnımı yanağına dayadım, kollarımı etrafında doladım. Ellerimi sırtına koydum, kürek kemiklerinden belindeki boşluğa kadar şefkatle okşadım. Derisini delen yaraları değil, hatlarını yumuşak dokunuşlarımla hissetmek istedim.

Beni kendisine daha da yaklaştırdı ve iç geçirdi.

“Bu kez öncekinden iki katı süredir evli olduğumuzun farkında mısın?”

Kendimi geri çektim, kaşlarımı çatarak baktım ve kafasının karışık olduğunu anladım.

“İkisi arasında evli değil miydik?”

Bu cevabı beklememişti; parmağını burnunun kemerinde düşünceli bir şekilde gezdirdi.

“Eh, işte rahipleri zorlayacak bir soru,” dedi. “Öyle olduğumuzu sanıyorum ama öyleyse, iki eşli değil miyiz ikimiz de?”

“Şimdiki zamanda konuşma,” diye rahatsız olarak düzelttim. “Hem de *değildik*. Peder Anselme öyle dedi.”

“Anselme?”

“Peder Anselme, St. Anne Manastırı’ndaki Fransisken peder. Belki de hatırlamıyorsundur, çok hastaydın.”

“Ah, hatırlıyorum,” dedi. “Uyuyamadığımda yanıma gelip bütün gece benimle otururdu.” Hafifçe gülümsedi, pek hatırlamak istediği zamanlar değildi. “Seni çok severdi Sassenach.”

“Öyle mi? Ya sen?” Onu St. Anne hatıralarından uzaklaştırmak istedim. “Sen sevmiyor muydun?”

“Çok çok seviyorum, sevmez miyim?” dedi temin eder bir tonla. “Tabii şimdi biraz daha fazla seviyorum herhalde.”

“Yaa, öyle mi…” dedim hafifçe doğrularak. “Farklı olan ne?”

Kafasını hafifçe yatırdı, gözlerini kısarak düşündü.

“Eh, uykunda daha az gaz çıkarıyorsun,” diye başladı ciddi bir tavırla, sonra başını eğip gülmeye başladı. Eğilip bir kütük parçası aldım, kafasına indirme fırsatı bulamadan kollarımı yakaladı. Beni çimlere itti ve üstüme yattı, hareketsiz hale getirdi.

“Kalk üstümden öküz! Ben uykumda gaz çıkarmam!”

“Nereden biliyorsun Sassenach? O kadar huzurla uyuyorsun ki kendi horlama sesine bile uyanmıyorsun.”

“Horlamaktan bahsetmek ister misin? Sen- ”

“Fazla gururlusun,” dedi. Hâlâ gülümsüyordu ama kelimeler ağzından daha ciddi bir şekilde çıkıyordu. “Cesursun da. Cesareti her zaman güvenliğe tercih ettin. Şimdi bir de sertlik edindin.”

“Yani küstah ve gaddarım. Pek hanımlara özgü özellikler oldukları söylenemez,” dedim, altında nefes alabilmek için çabalarken.

“E, naziksin de,” dedi düşünerek. “Çok naziksin. Ama kendine has bir

şekilde. Kötü de etmiyorsun gerçi," diye ekledi, ondan yeni kurtardığım kolumu tekrar tutarak. Bileğimi kafamın üstüne kaldırdı.

"Hanımlara özgü," diye mırıldandı, düşünceli bir halde kaşlarını çatarak. "Hanımlara özgü özellikler…" Boştaki elini aşağı indirdi ve göğsümü tuttu.

"Öyle değil!"

"Çok temizsin," dedi hakkımı verircesine. Bileğimi bıraktı ve elini saçlarımda gezdirdi. Saçlarım gerçekten temizdi, ayçiçeği ve kadife çiçeği kokuyordu.

"Hiçbir kadının senin kadar yıkandığını görmedim. Belki Brianna hariç. Pek iyi bir aşçı değilsin," diye devam etti gözlerini kısarak. "Kimseyi zehirlemedin de gerçi, kasten yaptıkların hariç. Terziliğinin de fena olmadığını söylemem lazım fakat insan derisini kumaşa tercih ediyorsun tabii."

"Çok teşekkürler!"

"Bana birkaç özelliğini daha söyle," dedi. "Belki unutmuşumdur."

"Hmm! Kibarlık, sabır…" dedim, boşa kürek çektim.

"Kibarlık, ha? Tanrım." Başını iki yana salladı. "Sen gördüğüm en acımasız, kana susamış- "

Kafamla yukarı doğru bir hamle yaptım, boynunu ısırmayı az kalsın başarıyordum. Kendini gülerek geri çekti.

"Hayır, sabırlı da değilsin."

Kıpırdanmayı bıraktım ve kendimi sırt üstü bıraktım, dağılan saçlarım çimlerin üstüne saçıldı.

"Ee, en sevecen yanım *ne* o zaman?" dedim.

"Beni komik buluyorsun," dedi sırıtarak.

"Hiç… alakası… yok…" diye homurdandım ve kurtulmak için son gücümle savaştım. O ise yalnızca üstümde durdu, dürtmelerime, çimdiklemelerime ve vuruşlarıma tepkisiz kaldı. Sonunda pes ettim ve nefeslenmeye başladım.

"Bir de," dedi düşünceli bir şekilde, "seni yatağa götürdüğümde çok mutlu oluyorsun. Ha?"

"Ee…" Ona karşı çıkmak istiyordum ama dürüst davranıp kendimi durdurdum. Ayrıca cevabı çok iyi biliyordu.

"Beni eziyorsun," dedim ciddiyetle. "Kalk üstümden."

“Ha?” diye sorusunu tekrar etti, hiç hareket etmeden.

“Evet! Tamam mı? Evet! *Kalk artık!*”

Kalkmadı, eğilip beni öptü. Dudaklarım kapalıydı ve teslim olmaya hiç niyetli değildim ama o da benim kadar kararlıydı ve öyle zorlayınca da… yüz derisi sıcacıktı, sivri sakalları hafifçe sürtünüyordu ve geniş, tatlı ağzı… Bacaklarım hemen açıldı ve sert vücudunu aralarında hissettim. Kestane renkli tüylerle kaplı, çıplak göğsü misk, ter ve talaş kokuyordu… Boğuşmaktan dolayı ateş basmıştı ama çimlerin ıslaklığı ve serinliği rahatlatıcıydı… Bir dakika daha öyle gitsek bana oracıkta sahip olabilirdi, isteseydi.

Pes ettiğimi anladı ve iç geçirdi, kendini bıraktı. Artık beni esir etmiyordu ama hâlâ tutuyordu. O anda kafasını kaldırdı ve yüzümü avuçlarının içine aldı.

“Gerçekten en güzel tarafının ne olduğunu bilmek istiyor musun?” diye sordu ve mavi gözlerinin derinliğinden sorunun ciddi olduğunu anladım. Ses çıkarmadan başımı salladım.

“Dünyadaki bunca yaratığın arasında,” diye fısıldadı, “en sadık olansın.”

St. Bernard köpekleri hakkında konuşmak aklımdan geçti ama yüzündeki şefkati görünce bir şey söylemedim. Yalnızca ona baktım, üstümüzdeki çam iğnelerinin arasından sızan yeşil ışık yüzünden gözlerimi kırpıştırdım.

“Eh,” dedim derin bir nefes alarak, “sen de öylesin. Çok hoş bir şey, değil mi?”

21. Kavga Var

Bayan Bug akşam yemeği için tavuk yahnisi pişirmişti ama bu Bree ve Roger'ın içeri girdiklerinde oluşturdukları havanın hakkını veremeyecekti. İkisi de gülümsüyordu; Bree'nin yanakları kızarmıştı ve Roger'ın gözleri Bree'ninkiler kadar parlıyordu.

Roger müthiş bir haberleri olduğunu söylediğinde Bayan Bug'ın malumu ilan etmemesi elbette düşünülemezdi.

"Yine bebek bekliyorsunuz!" diye haykırdı ve heyecanla elindeki kaşığı düşürdü. Ellerini çırptı, çıldırmışçasına hareketler yapmaya başladı. "Ah, ne güzel, ne güzel! Zamanı da gelmişti," dedi ve Roger'a parmak salladı. "Ben de tam yulaf lapana biraz zencefil, orakkanat katıp seni canlandırmayı düşünüyordum genç adam! Ama siz işinizi biliyormuşsunuz. Ya sen evlat, ne dersin? Küçük bir erkek kardeş gelir mi sana?"

Kendisiyle konuşulduğunu anlayan Jemmy kafasını kaldırdı, ağzı ardına kadar açıktı.

"Ee…" dedi Roger, kızararak.

"Ee, tabii, kız kardeş de olabilir," diye telaşla ekledi Bayan Bug. "Ama ikisi de çok iyi haber. Al canım, şu tatlı şeyle kutla bu haberi, biz de şerefine içelim!"

Şaşkınlığı apaçık bir şekilde görünen Jemmy, yine de tatlı yiyecek olmasının verdiği şevkle şeker kamışını aldı ve hemen ağzına attı.

"Ama-" diye lafa girmeye çalıştı Bree.

"Şekkrler Bayn Bug," dedi Jemmy telaşla ve annesinin yemek öncesi tatlı yemenin kabalık olduğunu söyleyerek şeker kamışını ağzından almasından korktuğundan elini ağzına götürdü.

"Aman, o kadarcık tatlıdan zarar gelmez canım," dedi Bayan Bug hemen ve yere düşürdüğü kaşığı alıp önlüğüne sildi. "Arch'ı çağır da güzel haberi verelim tatlım. Kutsal Anne seni korusun kızım, hiç olmayacak sanmaya başlamıştım! Burada bütün hanımlar konuşuyorlardı, kocana soğudun mu yoksa onda gereken ışıltı yok mu diye ama- "

"Ee, durum şu ki," diye araya girdi Roger, dikkat çekmek için sesini yükselterek.

“Ben hamile *değilim!*” dedi Bree çok yüksek bir sesle.

Bu cümleden sonra ortama buz gibi bir sessizlik çöktü.

“Yaa,” demekle yetindi Jamie. Eline bir peçete alıp oturdu ve peçeteyi boynuna yerleştirdi. “O halde, yemek yiyelim mi?” Elini Jemmy’ye uzattı; çocuk hemen dedesinin yanındaki tabureye oturdu ve şeker kamışını yemeye devam etti.

Bir anlığına taş kesilen Bayan Bug, imalı bir “Hıh!” sesi çıkararak işine döndü. Hakarete uğradığını hisseden kadın tezgâhtaki kalaylı bir kap yığınına çarparak büyük bir tantana çıkardı.

Yanakları hâlâ kırmızı olan Roger’ın olanları komik bulduğu, dudaklarının kenarındaki kıvrımdan anlaşılıyordu. Brianna’nın ise hâlâ siniri tepesindeydi, bir katil balina gibi nefes alıp veriyordu.

“Otur canım,” dedim, patlayıcı bir maddeye yaklaşırcasına temkinli bir şekilde. “Ee… haberleriniz olduğunu söylemiştin?”

“Boş ver!” Olduğu yerde kaldı, dik dik bakıyordu. “Hamile olmadığıma göre kimin umurunda? Sonuçta birilerinin umursayacağı ne yapmış olabilirim ki?” Sertçe saçlarının arasına soktuğu eline takılan saç bağını çekti ve yere attı.

“Sevgilim bak…” Roger lafa girdi. Hata ettiğini söyleyebilirdim; öfkelenen Fraserlar sevgi sözcüklerini önemsemezlerdi ve onlarla konuşulmaması gerektiğini bilmeyen yakınlarının boğazına sarılmaya meyilliydiler.

“Bana ‘sevgilim’ deme!” dedi Bree ona dönerek. “Sen de öyle düşünüyorsun! Yaptığım her şeyin zaman kaybı olduğunu düşünüyorsun, tabii eğer çamaşır, bulaşık, yemek yapmıyorsam, ya da lanet olası delik çoraplarınla uğraşmıyorsam! Hamile kalamadığım için sen de beni suçluyorsun, sanki benim hatammış gibi! DEĞİL ve bunu çok iyi biliyorsun!”

“Hayır! Öyle düşünmüyorum, yok öyle bir şey. Brianna lütfen…” Elini karısına uzattı fakat sonra vazgeçip geri çekti. Brianna’nın bileğini kırabileceğinden çekindi.

“YİYELİM anne!” dedi Jemmy birden. Ağzının kenarından akan salyası tişörtüne kadar iniyordu. Bunu gören annesi, Bayan Bug’ın üstüne bir kaplan gibi saldırdı.

“Bak ne yaptın, seni yaşlı işgüzar! Üstündeki son temiz gömleğiydi! Sen bizim özel hayatımız hakkında ne cüretle herkesin ortasında konuşursun? Bu senin derdin mi dedikoducu gudubet- ”

Karısının hiddetine el koymak isteyen Roger, Bree'yi belinden yakalayıp kaldırdı ve arka kapıdan dışarı çıkardı. Bree bu harekete söylenerek ve kocasının bacaklarını tekmeleyerek karşılık verdi; Roger'dan birkaç acı homurtusu yükseldi.

Kapıya gittim, yavaşça kapadım, avludan gelen kavga seslerini böylece bir nebze olsun dışarıda tuttum.

"Bunu *senden* kapıyor, biliyorsun," dedim ayıplayarak, Jamie'nin karşısına oturduktan sonra. "Bayan Bug yemek müthiş kokuyor. Hadi, yiyelim artık."

Bayan Bug bir şey söylemeden, oflayıp puflayarak yahniyi tabaklara koydu ama bizimle sofraya oturmayı reddetti ve paltosunu giyip ön kapıdan dışarı çıktı, temizlik işini bize bıraktı. Bence ucuz kurtulmuştuk.

Yemeği, tabaklara değen kaşıkların sesi, Jemmy'nin sütün ineğin içine nasıl girdiği ve küçük kardeşinin ne zaman geleceğiyle ilgili soruları haricinde sessizce, huzurla yedik.

Jemmy'nin soruları bittiğinde hemen atıldım. "Bayan Bug'a *ne diyeceğim*?"

"Bir şey söylemek zorunda mısın Sassenach? Ona hakaret eden sen miydin?"

"E, hayır. Ama Brianna'nın özür dilemeyeceğine bahse girerim ki-"

"Neden dilesin?" Omuz silkti. "Tahrik edildi sonuçta. Bayan Bug'a daha önce hiç dedikoducu sıfatı yakıştırılmadığını da düşünmüyorum. Kendini yiyip bitirecek, Arch'ın kafasını şişirecek ve yarın bir şeyi kalmayacak. Görürsün."

"Eh," dedim şüpheli bir şekilde. "Belki de. Ama Bree'yle Roger- "

Bana gülümsedi, koyu mavi gözleri kısıldı.

"Her sorunu senin halletmen gerektiğini düşünme aşkım," dedi, uzandı ve elimi okşadı. "Konuyu aralarında çözmeliler ve Roger da konuya dört elle sarılmıştı hani."

Kahkahayı bastı ve ben de isteksizce ona katıldım.

"Halletmek yine benim üzerime kalacak, eğer Roger'ın bacağını kırarsa," diye hatırlattım ve kahveye krema almak için ayağa kalktım. "İlgilenmem için geri geleceğinden pek şüphem yok."

Tam da o anda arka kapı çalındı. Roger'ın kapıyı neden çalmış olabileceğini düşünerek oraya gittim. Kapıyı açtığımda karşımda Thomas Christie'nin tebeşir gibi bembeyaz yüzüyle karşı karşıyaydım.

***

Yalnızca beti benzi atmamıştı, aynı zamanda kan ter içindeydi ve elinin üstünde de kanlı bir bez parçası vardı.

“Sizi rahatsız etmek istemem, hanımefendi,” dedi elini sıkıca tutarak. “Ne zaman uygun olursanız…”

“Saçmalama,” dedim hemen. “Hâlâ ışık var, gitmeden muayenehaneye gel.”

Jamie’yle göz göze gelmemeye gayret ettim fakat adama oturak uzatırken bir an bakıştık. Kahvemin altına bir tabak yerleştirirken Tom Christie’ye düşünceli ve kafasında bir şey kurarak bakıyordu. Telaşlı değildi ama durumu değerlendirdiği kesindi.

Christie, anlaşılabilir şekilde, yaralı eli dışındaki hiçbir şeyi önemsemiyordu. Ameliyathanemin pencereleri sabah güneşinden yararlanabilmem için güneye ve doğuya bakıyordu ama güneş batarken bile odada loş bir ışık vardı. Kestane ağaçlarının yapraklarından yansıyan güneş ışıkları sağ olsun. Odadaki her şey altın rengi görünüyordu, Tom Christie’nin yeşilimsi suratı hariç.

“Otur,” dedim altına hemen bir tabure çekerek. Oturmak için dizlerini büktü ama niyetlendiğinden daha sertçe oturdu ve eli bu sarsıntıyla sancıyınca küçük bir acı nidası koparttı.

Baş parmağımı bileğindeki geniş damara bastırıp ele gelen kan akışını kestim ve yaranın üstündeki bezi çözdüm. Halini görünce bir-iki parmağını kaybettiğini düşünmüştüm ama onun yerine yalnızca baş parmaktan bileğe doğru inen bir kesik görünce şaşırdım. Yarık denilebilecek kadar derindi ve oldukça fazla kan kaybediyordu ama ana damarlarda hasar yoktu ve şansına, el tendonu dışında önemli bir sorunu da yoktu. Yarayı bir-iki dikişle halledebilirdim.

Bunu söylemek için kafamı kaldırıp adamın yüzüne baktığımda gözlerinin arkaya devrildiğini gördüm.

“Yardım!” diye bağırdım, adamın elini bıraktım ve arkaya doğru düşmesini engellemek için onu omuzlarından yakaladım.

Devrilen kanepe gürültüsünü seri ayak sesleri izledi ve Jamie yardım için birkaç saniye içinde odaya girdi. Christie’nin ağırlığını güçlükle taşıyabildiğimi görünce adamı boynundan tuttu ve kafasını bir oyuncak bebek gibi öne doğru ittirip bacaklarının arasına soktu.

“Durumu umutsuz mu?” diye sordu Jamie, adamın yerdeki, kan kaybeden elini gözlerini kısarak inceleyerek. “Masaya yatırayım mı?”

“Gerek yok sanırım.” Elimi Christie’nin çenesinin altına götürüp nabzını ölçtüm. “O kadar kötü değil, bayıldı yalnızca. Evet, bak, kendine geliyor. Kafanızı biraz aşağıda tutun, yakında iyi olacaksınız.” Buhar makinesi gibi nefes alıp veren Christie, biraz sonra daha normalleşmişti.

Jamie elini adamın boynundan çekti ve hafifçe iğrenerek eteğine sildi. Christe’nin her yanı soğuk terle kaplıydı; elimin kaydığını hissedebiliyordum ama yere düşen bezi alıp elimi zarifçe sildim.

“Uzanmak ister misin?” diye sordum, eğilip Christie’nin yüzüne bakarak. Yüzü hâlâ renksizdi, ama kafasını iki yana sallamayı başardı.

“Hayır hanımefendi. İyiyim ben. Bir an içim geçti sadece.” Sesi boğuk fakat kendinden emindi. Elimdeki bezi kanı durdurmak için yaranın üstüne bastım.

Gözleri ardına kadar açılmış Jemmy kapı ağzında duruyordu ama pek korkmuş bir hali yoktu; kan görmek onun için pek yeni sayılmazdı.

“Viski getireyim mi sana Tom?” dedi Jamie, hastayı dikkatle inceleyerek. “Güçlü içkileri pek kaldıramıyorsun, biliyorum ama belki de zamanıdır, ha?”

Christie’nin ağzı hafifçe hareket etti, adam kafasını iki yana salladı.

“Ee… hayır. Belki… biraz şarap?”

“*Midenin hatırı için biraz şarap iç,* öyle mi? Pekâlâ, tamam. Sağlam dur, dostum. Getiriyorum.” Jamie adamı cesaretlendirmek için omzuna bir şaplak attı ve hemen dışarı çıktı, giderken Jemmy’yi de elinden tutup yanında götürdü.

Christie dudaklarını büzdü, yüzünü buruşturdu. Daha önce fark etmiştim ki birçok Protestan gibi Tom Christie de İncil’in özellikle kendisi için yazıldığını ve kitlelere anlatılmasının kendi üzerine vazife olduğunu düşünüyordu. O yüzden, Katolikler’in -örneğin Jamie’nin- kitaptan olur olmaz her yerde alıntı yapmalarından hoşlanmıyordu. Jamie’nin de bunun farkında olduğunu biliyordum ama bu durum onun her fırsatta kitaptan alıntı yapmasını engellemiyor, aksine onu teşvik ediyordu.

“Ne oldu?” diye sordum, hem Christie’nin dikkatini dağıtmak hem de merakımı gidermek için.

Christie boş kapıya öfkeyle bakmayı kesti ve gözlerini eline çevirdi. Sonra tekrar bakışlarını kaçırdı ve yüzü beyazladı.

“Kaza,” dedi homurdanarak. “Hasırotlarını keserken bıçak kaydı.” Bunu söylerken kasılan sağ eline iyice göz attım.

“Şaşırmadım!” dedim. “Şunu havada tut.” Yaralı sol elini kafasının üstüne

kaldırdım ve sonra bırakıp öteki eline baktım.

Sağ elinde Dupuytren kontraktürü adında bir hastalık vardı - tabii Baron Dupuytren altmış-yetmiş yıl içinde hastalığa bu adı verince öyle denecekti. El gerildiğinde tendonları yerlerinde tutan bağların kalınlaşıp kısalmasından kaynaklanan bu hastalık sonucunda yüzük parmağı avuç içine doğru çekilirdi. Bazı ilerlemiş vakalarda orta parmak ve işaret parmağı da hasar görürdü. Eline son baktığımdan beri Tom Christie vakası da hayli ilerlemişti.

“Demedim mi ben sana?” dedim, kasılı parmakları nazikçe çekerken. Orta parmak hâlâ yarısına kadar bükülebiliyordu; diğer ikisini avuçtan ayırmak bile neredeyse imkânsızdı. “Kötüleşecek dedim. Bıçağın kaymasına hiç şaşırmadım, aslında tutabilmen daha ilginç.”

Kırlaşmış sakallarını altındaki teni hafifçe kızardı ve adam bakışlarını çevirdi.

“Aylar önce rahatlıkla tedavi edebilirdim,” dedim, kontraktürü iyice inceleyebilmek için eli döndürürken. “Çok basit bir işlem olurdu. Şimdi biraz daha karmaşık olacak ama hâlâ iyileştirebilirim.”

Bu kadar duygusuz bir adam olmasaydı, utanç içinde kıvrandığını söylerdim. Huzursuzlandı, yüzü daha da kızardı.

“Ben… pek istemiyorum- ”

“Umurumda değil ne istediğin,” dedim ona ve sağ elini kucağına bıraktım. “Eğer izin vermezsen altı ay içinde bu eli hiç kullanamayacaksın. Artık yazı yazmakta da aşırı zorlanıyorsun, yanılıyor muyum?”

Derin gri gözleriyle benimkilere bakarken korkuyu okumak hiç zor değildi.

“Yazabiliyorum,” dedi ama sesindeki kavgacı tonda rahatsızlığını açık ediyordu. Tom Christie eğitimli bir adamdı, bir bilgindi ve Fraser Tepesi’nin okul öğretmeniydi. Buradaki insanlar mektup yazacakları veya resmi belgelerle işleri olduğu zaman ona giderlerdi. Bundan çok gurur duyardı; bunu kaybetme korkusunun elimdeki en büyük koz olduğunun farkındaydım ve bu bir blöf de değildi.

“Uzun sürmeyecek,” dedim ve ciddiyetimi anlatmak için gözlerimi iyice açtım. Yutkundu, cevap vermeye kalkışırken Jamie elinde bir sürahi şarapla içeri girdi.

“Onu dinlesen iyi edersin,” dedi sürahiyi tezgâha koyarken. “Kaskatı bir parmakla bir şeyler yazmaya çalışmanın ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum.” Kendi sağ elini kaldırıp esnetti, yüzünü buruşturdu. “O

küçük bıçağıyla *bunu* tedavi edebilecek olsa, elimi hemen masaya koyardım.”

Jamie’nin sıkıntısı Christie’ninkinin neredeyse tam tersiydi ama etkisi çok benziyordu. Yüzük parmağı o kadar hasarlıydı ki eklemleri işlemiyordu. Sonuç olarak da iki taraftaki parmaklar işlevini yitirmişti, eklemleri yerinde durmasına rağmen.

“Aranızdaki fark şu ki senin elin daha kötüye gitmiyor,” dedim. “Onunki gidiyor.”

Christie biraz kımıldandı, elini sanki saklamak istermişçesine kasıklarına doğru yavaşça götürdü.

“Pekâlâ, tamam,” dedi rahatsızca. “Biraz bekleyebilir herhalde, değil mi?”

“Karım öteki elinle ilgilenene kadar bekleyebilir elbette,” dedi Jamie, şarabı sürahiden bardağa dökerken. “Al, tutabilecek misin Tom, yoksa yardım edeyim mi?” Bardağı adama öyle bir uzattı ki sanki bir evcil hayvanı beslemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Adam elini sakladığı yerden çıkarıp bardağa uzandı.

“Ben tutarım,” diye tersledi ve şarabı aldı. Bardağı işaret ve başparmakları arasında tuttuğunda, yaptığı hareketin garipliğinin farkına vararak daha da kızardı. Sol eli hâlâ omzunun üstünde, havada duruyordu. Sersemlemiş gibi görünüyordu, öyle de hissettiğinden emindim.

Jamie bir bardak daha doldurup bana uzattı, Christie’yi görmezden geldi. Eğer aralarındaki karışık geçmişten haberdar olmasaydım, bunun doğal bir nezaket örneği olduğunu düşünürdüm. Jamie’yle Tom Christie her zaman birbirlerini iğnelemeye meyilli iki adamdı ama işleri her zaman bir şekilde yürütüyorlardı.

Başka bir adam olsaydı, Jamie’nin kendi elini örnek olarak göstermesi dışarıdan göründüğü anlama gelirdi - güven verme amaçlı, dostane bir hareket. Konu Tom Christie olduğunda ise, belki güven verme amaçlı olabilirdi ama -belki Jamie bunu bilinçli olarak yapmamıştı ancak- bir tehdit içerme ihtimali de vardı.

Gerçek şuydu ki insanlar yardım istemek için Christie’den çok Jamie’ye geliyorlardı. Jamie sakat eline rağmen büyük bir saygı ve hayranlık toplamıştı. Christie pek popüler bir adam sayılmazdı; yazma yeteneğini kaybetse bütün sosyal ağını da kaybetme tehlikesi vardı. Ayrıca söylediğim üzere, Jamie’nin eli daha da kötüleşmeyecekti.

Christie bardağına bakarken gözlerini kıstı. İster isteyerek, ister masumca olsun, duyduğu tehdidi çok iyi algılamıştı. Ondan da bu beklenirdi; Tom

Christie yapı olarak şüpheci bir adamdı ve *olmayan* tehditleri bile algılama özelliği vardı.

“Sanırım şimdi biraz daha iyi durumdadır, bir göz atayım.” Adamın sol elini tuttum ve üstündeki bezi nazikçe çözdüm. Kanama durmuştu. Eli sarımsaklı kaynar su dolu kâsenin içine koydum, ek dezenfektan olarak karışıma birkaç damla saf etanol ekledim ve alet çantamı almaya gittim.

Hava kararmaya başlamıştı, Brianna’nın benim için yaptığı alkol lambasını yaktım. Parlak, sabit alev gösterdi ki Christie’nin yüzünde sinirle oluşan kızarıklık geçmişti. Teni eskisi kadar solgun değildi ama rahatsızlığı besbelliydi. Tertemiz, ışıkta parlayan dikiş ipliklerimi, iğnelerimi ve makaslarımı çantadan çıkarırken gözleriyle beni takip etti.

Jamie odadan çıkmadı, sırtını tezgâha dayayıp şarabını yudumlamaya devam etti - bunu muhtemelen Christie’nin tekrar bayılma ihtimaline karşı yaptı.

Christie elini masaya koyduğunda kolundan aşağı bir titreme geldi. Tekrar terlemeye başladı; ekşi ve buruk kokuyu alabiliyordum. O koku bana biraz unuttuğum ama hatırlayınca hemen tanıdık gelen zorluğu anımsattı: Tom korkuyordu. Belki kandan korkuyordu ama acıdan korktuğu kesindi.

Gözlerimi işime çevirdim, yüzümü okuyamaması için kafamı iyice eğdim. Bunu daha önce anlamalıydım; bir kadın olsaydı anlardım, diye düşündüm. Solgunluğu, bayılması… Sebep kan kaybı değil, akan kanı görmesiydi.

Erkeklere ve çocuklara sıklıkla dikiş atardım; dağ çiftçiliği zor bir işti ve karşıma balta yaraları, çapa yarıkları, domuz ısırıkları, kafa derisi kesikleri ya da başka dikiş gerektiren bir iş çıkmadığı hafta neredeyse yoktu. Hastalarım çoğunlukla gerçekçi tavırlar takınırlar, dediklerimi ciddiyetle dinlerler ve işlerine geri dönerlerdi. Ama o an farkına vardım ki bu hastaların çoğu İskoç dağlarından geliyordu ve aynı zamanda cesur askerlerdi.

Tom Christie bir kasabalıydı, Edinburgh’luydu - bir Jacobite destekçisi olduğu için Ardsmuir’de hapsedilmişti ama asla bir savaşçı değildi. Hatta şaşırarak öğrenmiştim ki dağ çiftçileriyle kavga etmek şöyle dursun, kendisi hiçbir savaş *görmemişti* bile.

Fark ettim ki Jamie gölgede duruyor, şarabını yudumluyor ve yüzünde ironik bir ruhsuzlukla yaptığım işi izliyordu. Kafamı kaldırıp ona baktım; yüzü değişmedi ama bana bakıp başını çok hafifçe salladı.

Tom Christie dudağını dişlerinin arasına götürmüştü; nefesinin çıkardığı belli belirsiz tıslamayı duyabiliyordum. Jamie’yi göremiyordu fakat orada

olduğunu biliyordu; sırtındaki gerginlik bunu belli ediyordu. Tom Christie korkuyor olabilirdi ama kendine göre bir cesareti de vardı.

Eli ve kolundaki kasları rahat bırakabilse canı daha az yanacaktı. Tabii o şartlar altında bunu önermem pek mümkün değildi. Jamie'nin odadan çıkmasını isteyebilirdim ama işim neredeyse bitmişti. Bıkkınlık ve şaşkınlık karışımı bir iç çekmeyle son düğümü attım ve makası bıraktım.

"Pekâlâ," dedim, elimdeki koni çiçeği merheminin hepsini yaranın etrafına yedirdim ve temiz bir bandaj bezi almak için uzandım. "Burayı temiz tut. Senin için yeni merhem yapacağım; Malva'yla gönderirim. Bir hafta sonra gel, dikişleri alayım." Bir an duraksadım, Jamie'ye baktım. Onun odadaki varlığını tehdit olarak kullanmak hoş olmayacaktı ancak bu Christie'nin kendi iyiliği içindi.

"O halde sağ elinle de ilgileneceğim şimdi, tamam mı?" dedim biraz sertçe.

Soğuk soğuk terlemeye devam ediyordu ama rengi biraz daha yerindeydi. Yüzüme baktı, sonra da istemsizce Jamie'ye döndü.

Jamie hafifçe gülümsedi.

"İstersen git Tom," dedi. "Çok dert olmaz sana. Küçük bir sorun. Bende daha kötüleri var."

Sözcükler gayet alelade bir havayla söylenmişti fakat bir metre boyunda alevli harflerle yazılmış olsalar da aynı etkiyi yaparlardı: *Bende daha kötüleri var.*

Jamie'nin yüzü hâlâ gölgede gizliydi ancak gülümseyişiyle kısılan gözleri açıkça görülebiliyordu.

Tom Christie'nin duruşu hâlâ gevşememişti. Jamie'yle göz göze geldi, sağ elini bandajlı sol elinin üstüne kapadı.

"Evet," dedi. "Pekâlâ." Nefes nefeseydi. "Öyle yapacağım." Birden ayağa kalktı, tabureye bir tekme savurdu ve sarhoş bir adam gibi aksayarak kapıya doğru yürüdü.

Kapıya geldiğinde biraz durup kapı tokmağını aradı. Bulunca doğruldu, arkasına dönüp Jamie'ye baktı.

"En azından," dedi, nefes nefese olduğu için tekrar etmek zorunda kaldı. "En azından onurlu bir yara olacak. Değil mi Mac Dubh?"

Jamie birden doğruldu ama Christie çoktan çıkıp gitmişti. Adam koridorda o kadar sert adımlarla yürüyordu ki mutfaktaki tezgâhta duran tabakların titremesi duyulabiliyordu.

“Aşağılık herif!” dedi Jamie, öfke ve şaşkınlık arasında bir tonlamayla. Sol eli istemsizce yumruk halini aldı. Christie’nin aniden çıkıp gitmesinin hayırlı olduğunu düşündüm.

Ne olduğundan tam olarak emin değildim -ya da hâlâ olanın ne olduğundan- ama Christie’nin gitmiş olması rahatlatmıştı. Birbirlerini yok etmeye çalışan iki değirmen taşının arasında kalmış, varlığı önemsenmeyen bir avuç tahıl gibi hissetmiştim.

“Tom Christie’nin sana daha önce hiç Mac Dubh dediğini duymamıştım,” dedim dikkatli bir sesle, ameliyat gereçlerimi toplarken. Christie elbette Galce bilmiyordu ama Ardsmuir’deki diğer adamların Jamie’ye seslendikleri lakabı kullandığı da hiç olmamıştı. Christie ona hep “Bay Fraser” ya da sohbetin ilerlediği dakikalarda yalnızca “Fraser” derdi.

Jamie anlamlı bir İskoç homurtusu çıkardı, sonra Christie’nin yarı dolu bardağını alıp sertçe kafasına dikti.

“Yapmazdı zaten, kahrolası Sassenach.” Sonra yüzüme baktı ve hafifçe sırıttı. “Lafım sana değildi Sassenach.”

Öyle olmadığını biliyordum; kelimeyi çok farklı ve oldukça şaşırtıcı bir tonlamayla söylemişti. Sesinde aslında “Sassenach”ın hiç de dostane bir anlamı olmadığını hatırlatan bir şey vardı.

“Neden öyle dedin peki?” diye sordum merakla. “O ‘onurlu yara’ diyerek ne kastetti?”

Kafasını eğdi, bir süre yanıt vermedi.

“Tom Christie sağlam bir adam,” dedi sonunda. “Ama Tanrı biliyor ya, kalın kafalı şerefsizin teki!” Sonra kafasını kaldırdı ve sert bir yüzle gülümsedi.

“Sekiz yıl boyunca, Galce konuşan kırk adamla aynı koğuşta kaldı ama o *barbar dilden* bir kelimenin ağzından dökülmesine asla izin vermez! Tanrı esirgesin. Kimle konuşursa konuşsun İngilizce kullanır. Karşısında İngilizce bilmeyen bir adam varsa da taş kesilir ve çeviri yapacak biri gelene kadar umursamaz bile.”

“Mesela sen?”

“Bazen.” Pencereye doğru, sanki Christie’yi görmek istermiş gibi baktı fakat gecenin karanlığı tamamen kontrolü eline almıştı ve odanın camlarından görünen tek şey, hayalete benzeyen kendi yansımalarımızdı.

“Kenny Lindsay’nin Tom Christie hakkındaki… görüşlerinden Roger biraz bahsetmişti,” dedim kibarca.

Jamie bunu duyunca sert bir bakış fırlattı.

“Ya, öyle mi yaptı? Yani Roger Mac, Tom Christie’yi buraya bir sakin olarak kabul etme konusundaki fikrini tekrar gözden geçirmiş, ha? Kenny kendisine sorulmasa bir şey demezdi.”

Jamie’nin çıkarım yapma hızına artık yeterince alışmıştım, o yüzden o andakini sorgulama gereği duymadım.

“Bana bundan hiç bahsetmemiştin,” dedim yürüyüp karşısına geçerek. Elimi göğsüne koydum, yüzüne baktım.

Ellerini benimkilerin üstüne koydu ve göğsünün inip kalkışını hissedebileceğim kadar derin bir nefes çekti. Sonra kollarını benimkilerin etrafına doladı, beni kendine yaklaştırdı ve yüzümü gömleğine yapıştırdı.

“Evet. Önemli bir şey değil.”

“Ardsmuir’i aklına getirmek istememiş de olabilir misin?”

“Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Geçmişle yeterince uğraştım.”

Elim artık sırtındaydı ve sonunda Christie’nin ne demek istemiş olabileceğini anladım. Kumaşın altından yara izlerini hissedebiliyordum. Parmaklarımın ucunda sanki balık ağı gibi uzanıyorlardı.

“Onurlu yaralar!” dedim kafamı kaldırarak. “Şerefsiz herif! Bunu mu kastetti?”

Ettiğim lafı duyunca Jamie hafifçe gülümsedi.

“Evet,” dedi duygusuzca. “O yüzden bana Mac Dubh dedi - bana Ardsmuir’i hatırlatmak ve ne kastettiğini tam olarak anlayabilmem için. Orada bana dayak atıldığını görmüştü.”

“Bu…bu- ” O kadar sinirlenmiştim ki konuşmakta zorlanıyordum. “O sağ elini keşke yumurtalıklarına dikseymişim!”

“Hastalarına zarar vermeyeceğine yemin etmiş bir doktor olan sen? Dehşet içindeyim Sassenach.”

Gülmeye başlamıştı ama ben hiç eğlenmiyordum.

“İblis, alçak herif! Kandan korkuyor, biliyor musun?”

“Evet, biliyorum. Bir adamla üç yıl dip dibe yaşayınca onunla ilgili bilmek istediğinden fazla şey öğreniyorsun.” Biraz ciddileşti ama yüzündeki gülümseme tamamen silinmedi. “Beni kırbaçladıktan sonra geri getirdiklerinde süt beyazı kesilmişti, köşeye pısıp kusmuştu. Sonra yüzünü

duvara döndürüp uzanmıştı. Dikkatim pek yerinde değildi fakat bunu garip bulmuştum; kan revan içinde olan benken, o neden midesini üşütmüş bir kız gibi kendini harap ediyordu ki?"

Homurdandım. "Bir de üstüne şaka yapıyorsun! Buna nasıl cesaret edebildi? Tam olarak ne dedi? Ardsmuir'de ne olduğunu çok iyi biliyorum, sırtındaki yaralar *gerçekten* onurlu yaralar ve orada olan herkes bunu çok iyi bilir!"

"Evet, belki de," dedi yüzü tamamen ciddileşirken. "O zamanlar. Beni gören herkes kırbaçlandığımı anlamıştı. O yaralar hakkında kimse bana bir şey dememişti. Şimdiye kadar."

Bu sözcükleri beni çok etkiledi.

Kırbaçlanma yalnızca barbarca değil, aynı zamanda utanç vericiydi - kalıcı bir zarar verme, can yakma ve bir insanın yaşamında daha önce suç işlediğini damgalama anlamına geliyordu. Buna bazen damgalı bir yanak veya kesik bir kulak da ekleniyordu. Jamie de elbette, sırtındaki yaraların nedenini anlatmaktansa dilini kökten söktürmeyi tercih ederdi. Bunun sonucunda geçmişinde utanç verici bir şey yaptığı çıkarılacak olsa da.

Jamie'nin başkalarının yanında gömleğini hiç çıkarmamasına o kadar alışmıştım ki Ardsmuir'deki adamların onun yaralarından haberdar oldukları gerçeği hiç aklıma gelmemişti. Buna rağmen yaralarını gizliyordu ve kimse yaralar hakkında konuşmuyordu - Tom Christie hariç.

"Eh…" dedim, "lanet olsun o adama. Niye söyledi ki böyle bir şeyi?"

Jamie güldü.

"Çünkü ondan terler boşaldığını görmemden hoşlanmadı. Kendi sırtında da biraz olmasını istedi sanırım."

"Hmm," dedim, kollarımı göğsümün altında bağladım. "Hazır konu açılmışken, neden yaptın bunu? Yani, madem kan gibi şeylere dayanamadığını biliyordun, neden odadan çıkmadın?"

"Çünkü ben içeride kalırsam sızlanmayacağını, bayılmaya kalkmayacağını biliyordum," diye yanıt verdi. "Ben buradayken bayılmaktansa gözüne dağlanmış şiş sokmana bile izin verirdi."

"Farkındaydın yani?"

"Tabii ki farkındaydım Sassenach. Niye burada kaldım sanıyorsun? Yeteneğine güvenmediğim için değil, hem yara dikişini görmek pek iştah açıcı bir şey de değil zaten." Kanla kaplı beze bir bakış attı, yüzünü buruşturdu. "Kahve sence soğumuş mudur?"

“Isıtırım.” Temiz makasları kınlarına yerleştirdim, kullandığım iğneyi steril hale getirdim, deliğinden ipek bir iplik geçirdim ve alkollü kavanozu içine bıraktım - hâlâ olayı mantığıma oturtmaya çalışıyordum.

Her şeyi dolaba kaldırdıktan sonra tekrar Jamie’ye döndüm.

“Tom Christie’den korkmuyorsun, değil mi?” diye sordum.

Hayrete düşmüş bir halde gözlerini kırpıştırdı, kahkahayı bastı.

“Tanrım, hayır. Nereden çıktı Sassenach?”

“Ee… ikinizin davranışları bazen iki inatçı keçiden farksız oluyor.”

“Benim boynuzlarım onunkilerden çok daha sağlam, bunu o da çok iyi biliyor. Ama tabii benim emir erim gibi peşimde dolanmaya, bana itaat etmeye de asla niyeti yok.”

“Yaa? O halde senin yaptığın tam olarak ne? Sadece gücünü ispat etmek için ona işkence etmiyordun, değil mi?”

“Hayır,” dedi silik bir gülümsemeyle. “İskoçlar’la hapiste sekiz yıl İngilizce konuşmakta direnecek kadar inatçı bir adam, benim yanımda sonraki sekiz yıl boyunca savaşacak kadar da inatçı. Bence kendisi de bundan emin olsa iyi olurdu.”

Derin bir nefes aldım, iç geçirdim ve kafamı iki yana salladım.

“Erkekleri anlamıyorum.”

Göğsünü titreterek güldü.

“Anlıyorsun Sassenach. Yalnızca anlayamıyor olmayı diliyorsun.”

Ameliyathane yine hazır haldeydi, ertesi günün getireceklerini bekliyordu. Jamie elini lambaya götürdü ama kolunu tutup onu durdurdum.

“Bana dürüstçe söz vermiştin,” dedim. “Ama kendine dürüst davrandığından emin misin? Tom Christie sana meydan okuduğu için ona yem atmıyor muydun yani?”

Durdu, gözleri çok net ve savunmasız bir halde benden birkaç santim uzaktaydı. Elini kaldırıp yüzümü sıcak avucunun içine aldı.

“Bu dünyada asla yalan söylemeyeceğim iki insan var Sassenach,” dedi yumuşak bir sesle. “Biri sensin. Öteki de benim.”

Alnımdan kibarca öptü, sonra yanımdan geçip lambayı üfledi.

“Aklında olsun,” dedi karanlığın içinden gelen sesi ve kapıdan sızan ışıkla

doğrulan uzun siluetini gördüm. “Kandırılabilirim. Ama bunu kasti olarak yapmam.”

***

Roger biraz kıpırdandı ve bir inilti çıkardı.

“Galiba bacağımı kırdın.”

“Hayır,” dedi Brianna, artık daha sakindi ama hâlâ tartışma havası içindeydi. “Ama istersen bir öpeyim?”

“İyi olabilir.”

Yatağın altını üstüne getirerek istediğini yapmaya koyulan Brianna’yı çıplak bir halde üstünde bulan Roger, keşke mum yakacak kadar bekleyebilseydik, diye düşündü.

Karısı gerçekten de bacaklarını öpüyordu, gıdıklayıcı bir histi bu. Ama içinde bulunduğu durum düşünülünce buna katlanmak zorundaydı. İki eliyle uzandı. Işık yoktu, körler gibi hareket edeceklerdi.

“On dört-on beş yaşlarındayken,” dedi dalgınca, “Inverness’taki dükkânlardan birinde çok ilginç bir vitrin vardı. O zamanlar için tabii. Üstünde iç çamaşırlarından başka bir şey olmayan kadın bir manken.”

“Hmm?”

“Pembe bir korse, jartiyerler falan, aynı renkte bir de sütyen. Herkes hayrete düşmüştü. Komiteler protesto etmek için toplanmıştı, kasabadaki bütün papazlara haber salınmıştı. Ertesi gün kaldırdılar onu oradan ama o zamana kadar Inverness’taki her erkek o vitrinin önünden geçmişti bile. Oradan geçen herkes normal davranmak için şekilden şekle girmişti. Onun gördüğüm en erotik şey olduğunu düşünüyordum. Şu ana kadar.”

Brianna bir an yaptığı şeyi bıraktı ve Roger karısının omzunun üstünden ona baktığını düşündü.

“Roger,” dedi Bree düşünceli bir sesle. “Hakikaten sapıksın.”

“Evet ama gece görüşü muhteşem olan bir sapığım.”

Bu laf Brianna’yı güldürdü. Roger doğruldu, önünde onu tahrik eden kadını iki yanağından öptü ve kendini tekrar yastığın üstüne bıraktı.

Brianna kocasının dizini öptü, sonra kafasını eğdi, yanağını kasıklarına yasladı, saçlarının Roger’ın bacaklarına doğru dökülmesine izin verdi.

“Özür dilerim,” dedi yumuşak bir tonla.

Roger “önemli değil” anlamında bir homurtu çıkardı ve Brianna’nın kalçasını şefkatle okşadı.

“Dert etme. Yaptığını gördüklerinde yüzlerinin ne hal alacağını çok merak ettim ama.”

Karısının çıkardığı homurtuyla gelen nefes Roger’ın bacağını gıdıkladı.

“Yüzleri yine de çok acayip bir hal aldı tabii.” Sesi biraz hüzünlüydü.

“Onda haklısın işte,” dedi Roger. “Yarın gösterirsin, adam gibi tepki verecekleri bir halde olurlar.”

Brianna iç geçirdi ve tekrar kocasının dizini öptü.

“Bu arada,” dedi biraz sonra. “O işin senin hatan olduğunu düşünmüyordum.”

“Düşünüyordun,” dedi Roger yumuşak bir sesle, okşamaya devam ederek. “Boş ver. Belki de haklısın.” Haklı olabilirdi de. Bunu duymanın hoşuna gitmediğini belli etmeyecek değildi ama sinirlenmedi de; bunun ikisine de yararı olmazdı.

“Nereden biliyorsun?” Brianna birden doğruldu, pencereden gelen belli belirsiz ışıkta bir dikilitaşa benziyordu. Bacağını kocasının uyuşuk vücudunun yanından uzattı ve yanına yattı. “Belki sorun bendedir. Belki ikimizde de sorun vardır ya da zamanı değildir.”

Roger kolunu karısının omzuna attı ve onu yanına çekti.

“Nedeni ne olursa olsun, birbirimizi suçlamayalım, olur mu?” dedi. Brianna onaylayan bir ses çıkardı ve daha da sokuldu. Bu da yeterliydi ama yine de kimse kendisini suçlamasını engelleyemezdi.

Gerçekler açıktı; Jemmy’ye yalnızca bir geceden sonra hamile kalmıştı - Roger’dan mı, yoksa Stephen Bonnet’den mi olduğunu kimse bilmiyordu ama tek gece yetmişti. Aylardır ikinci çocuğu yapmak için çabalıyorlardı ve gün geçtikçe Jemmy’nin tek çocuk kalma ihtimali de artıyordu. Roger’ın gereken ışıltıya sahip olmaması *mümkündü*, tıpkı Bayan Bug ve dedikoducu arkadaşlarının konuştukları gibi.

Senin baban kim? cümlesi Roger’ın kafasının içinde yankılanıyordu - bir İrlandalı aksanıyla.

Birden patlarcasına öksürdü, sonra kendisini bıraktı ve bu konuda kendisini sıkmamaya karar verdi.

“Ben de özür dilerim,” dedi konuyu değiştirerek. “Belki de o küçük kimya

setinle uğraşmandansa temizlik ve yemek yapmanı yeğliyor gibi davrandığım konusunda haklıydın.”

“Öyle *yapıyordun* da ondan,” dedi Bree sakince.

“Kafama takılan yemek yapmamandan çok yangınlar çıkarman.”

“O zaman yeni projeye bayılacaksın,” dedi Brianna, Roger’ın omzunu burnuyla dürterek. “Çoğu suyla ilgili.”

“Yaa… güzel.” Roger bile kendi sesindeki şüpheyi duyabilmişti. “Çoğu?”

“İşin içine biraz da çamur girecek.”

“Yanan bir şey yok yani?”

“Yalnızca ahşap. Biraz. Özel bir şey değil.”

Parmaklarını kocasının göğsünde gezdiriyordu. Roger elini yakaladı ve parmak uçlarını öptü; deri pürüzsüzdü ama sertti, sebebi de onlara giysi yaparken yassılaşmalarıydı.

“Kim erdemli bir kadın bulabilir?” diye alıntıladı, *“ki onun değeri yakuttan çok ötedir. Yün ve keten arar, ellerini feda eder. Kendisine duvar halısı desenleri yapar; mor ipekler kuşanır.”*

“Günün birinde gerçek mor renk veren boya üretebileceğim bir bitki bulursam çok sevineceğim,” dedi Bree hüzünle. “Parlak renkleri çok özlüyorum. Aya çıkan adam partisinde giydiğim o giysiyi hatırlıyor musun? Siyah olan, üstünde parlak pembe ve küf yeşili çizgiler vardı?”

“Hatırlanası bir şeydi, evet.” İçten içe, ev yapımı sade renklerin ona daha çok yakıştığını düşünüyordu; toprak ve kahverengi tonları, gri-yeşil arası renkler onu daha egzotik gösteriyordu.

Aniden onu görme isteği gelince yatağın yanındaki masaya uzandı. Küçük kutu hâlâ Brianna’nın fırlattığı yerde duruyordu. Sonuçta karanlıkta kullanılması için tasarlanmıştı; kapak açılır açılmaz küçük, mumlu çubuklardan biri kendini gösterdi. Yan tarafındaki pürüzlü, ince metal çizgi ele serin geliyordu.

O tanıdık çıtırt sesi kalbini hoplattı ve hafif bir kükürt kokusunu küçük bir alev izledi - sihir.

“Boşa harcama,” dedi Bree ama yakınırken bile gülümsedi. Tıpkı kocasına yaptığı şeyi ilk gösterdiği zamanki kadar mutluydu.

Saçları açıktı ve temizdi, yeni yıkanmıştı; omzunun beyaz kıvrımının üstünde parlayan tellerin gölgeleri göğsüne düşüyor, ateşin verdiği parlaklıkta

tarçın, kehribar, altın renklerinin karışımından oluşan bir görsel ziyafete dönüşüyordu.

"O *kar yağdığında evdekiler için endişelenmez, çünkü evdekiler kırmızı giyinmişlerdir*," dedi Roger yumuşak sesiyle. Boştaki elini Brianna'nın yüzüne doğru götürdü, saçlarından birkaç teli parmağına doladı ve karısı yavaşça uykuya dalmaya başlarken ağır ağır döndürmeye başladı.

Brianna'nın göz kapakları yarıya kadar kapanmıştı ama yumuşak ve geniş ağzındaki gülümseme duruyordu - önce acıyan, sonra iyileşen o dudaklar. Cildini aydınlatan ışık sağ kulağının altındaki kahverengi beni altın rengi gösteriyordu. Roger onu sonsuza dek izleyebilirdi ama kibrit tükenmek üzereydi. Alev Roger'ın parmağına değmeden hemen önce Brianna kibriti üfledi.

Duman içindeki karanlıkta kocasının kulağına fısıldadı: "*Kocasının kalbi ona tamamen güvenir. Ona iyi davranacak ve sonsuza kadar kötülük etmeyecektir.* Gördün mü?"

22. Efsunlanmak

Tom Christie ameliyathaneye geri dönmedi ama merhemi alması için kızı Malva'yı gönderdi. Kumral, minyon ve sessiz bir kızdı fakat zeki görünüyordu. Ona yaranın halini sorduğumda dikkatini verdi - pek sorun yok gibiydi, biraz kızarıklık vardı ancak akıntı gelmiyordu ve kolda kırmızı çizgiler de oluşmamıştı. Ona merhemi nasıl sürmesi gerektiğini, pansumanı nasıl değiştireceğini anlattım.

"Tamam o halde," dedim kavanozu uzatırken. "Eğer ateşi çıkarsa gelip beni çağır. Bir hafta sonra buraya gelmesi için de ikna et, dikişlerini alayım."

"Pekâlâ hanımefendi, öyle yaparım." Ama bunu dedikten sonra arkasını dönüp gitmedi, biraz oyalandı. Gözleri gazlı bez yığınlarının üstünde kurumaya bırakılmış bitkilere ve ameliyat gereçlerime takıldı.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı canım? Yoksa bir şey mi söyleyecektin?" diye sordum. Dediklerimi gayet iyi anlamış gibi duruyordu ama belki daha kişisel bir şey sormak istiyor olabilirdi. Sonuçta bir annesi yoktu…

"Ee, evet," dedi başıyla masayı göstererek. "Merak ettim de acaba şu küçük siyah defterinize neler yazıyorsunuz hanımefendi?"

"O mu? Ona ameliyat notlarımı yazıyorum, tarifleri… ee… hastalık tariflerini not ediyorum. Bak." Defteri çevirdim ve Bayan Fare'nin dişlerindeki hasarı çizdiğim sayfayı gösterdim.

Malva'nın gri gözleri merak içinde açıldı ve daha iyi görebilmek için yanaştı. Sanki kazayla dokunmaktan korkarmış gibi elleri arkasında kenetlenmişti.

"Bir şey olmaz," dedim, dikkatiyle biraz eğlenerek. "İstersen inceleyebilirsin." Defteri ona uzattım ancak kız korkarak geri çekildi. Bana bir bakış attı, şüpheci bir edayla kaşını kaldırdı ama ona gülümsediğimde heyecan dolu bir nefes aldı ve defteri kaptı.

"Aa, şuna bakın!" dedi ama açtığı sayfa benimkilerden değil, Daniel Rawlings'inkilerdendi. Ölü bir çocuğun genişletme ve kürtaj aletleriyle rahimden alınışını gösteriyordu. Sayfaya bir bakış attıktan sonra hemen gözlerimi oradan çektim. Rawlings bir sanatçı sayılmazdı ama öyle durumların gerçekliğini anlatmakta oldukça başarılıydı.

Bununla birlikte Malva bu tasvirden pek rahatsız olmuşa benzemiyordu.

İlgiyle defteri incelemeye devam etti.

Ben de ilgilenmeye başladım ve kız sayfaları rastgele çevirdikçe ben de gizlice izlemeye devam ettim. Kız doğal olarak resimlerle daha çok ilgileniyordu ancak teşhis ve tarifleri incelemek için de ara sıra duraksıyordu.

“Bu yaptığınız şeyleri neden not ediyorsunuz?” diye sordu, kaşlarını kaldırıp bana dönerek. “Tarifleri anladım, evet, unutmamak için fakat bu resimler neden? Soğuktan donmuş bir parmağın nasıl kesileceğini neden yazdınız? Başka zaman da yapabilesiniz diye mi?”

“E, bazen öyle olabilir,” dedim, iğnelerinden ayırarak kuruttuğum biberiyeleri kenara sererken. “Ameliyat her zaman aynı şartlar altında gerçekleşmez. Her vücut farklıdır. Aynı işlemi bir düzine de yapmış olsan bir düzine şey farklı gerçekleşebilir - bazen küçük şeyler, bazen büyük şeyler.

“Ama yaptığım işlerin kaydını tutmamın başka nedenleri de var,” dedim ve tabureden kalkıp masaya, kızın yanına gittim. Birkaç sayfa çevirip Büyükanne MacBeth’in şikâyetlerinin olduğu sayfaya geldim - liste o kadar genişti ki kendi iyiliğim için alfabetik sıraya koymuştum: *bayılmalar, çene titremesi, damar tıkanıklıkları, eklemlerde iltihaplanmalar* diye devam eden rahatsızlıklar iki sayfa boyunca sürüyordu.

“Biraz da o kişinin durumu için ne yapıldığını ve ne sonuç alındığını kaydetmek için yazıyorum - bir daha aynı şikâyetle geldiklerinde geçmişlerini görüp daha sağlam kararlar alabilmek adına. Karşılaştırma yapabiliyorum böylece, anladın mı?”

Hevesle başını salladı.

“Evet, anladım. İyileşip iyileşmediklerini anlayabiliyorsunuz. Başka neler için?”

“Eh, en önemli sebep,” dedim yavaşça, doğru kelimeleri arayarak, “başka bir doktorun, yani benden sonra ilgilenecek birinin kayıtları okuyabilmesi, işi nasıl yürüttüğümü anlayabilmesi. Kendileri yapmadıkları bir şeyi benim yaptığımı görüp deneyebilirler, işe yaradığını veya felaketle sonuçlandığını görüp kendilerini geliştirebilirler.”

Ağzını büzdü, şaşkınlıkla ilgi duyma arasında bir hareketti.

“Haa! Yani bundan bir şeyler öğrenecek kişiler olabilir!” Sayfaya kibarca dokundu, devam etti. “Nasıl şifa dağıttığınızı anlayabilir yani? Doktorlukla daha önce uğraşmamış olsa da mı?”

“Yine de bir insandan öğrenmeye çalışmak daha sağlıklı olur,” dedim,

hevesi çok hoşuma gitmişti. “Bazı şeyleri bir defterden, bir kitaptan öğrenemezsin. Ama öğretecek hiç kimse yoksa da- ” Pencereden dışarıya, dağları kaplayan yeşil kırlara doğru baktım. “Elde hiçbir şey olmamasından iyidir,” diye lafımı bitirdim.

“Siz nerede öğrendiniz?” diye merakla sordu. “Bu defterden mi? Bir başkası daha bu deftere yazmış. O kim?”

Bu soruyu bekliyor olmam gerekirdi. Ancak Marva Christie’nin bu kadar çabuk düşünebileceğini hesaba katmamıştım.

“Şey… *birçok* kitaptan öğrendim. Birçok meslektaşımdan da tabii.”

“Meslektaşlarınızdan,” diye lafımı tekrar etti, bana hayranlıkla bakarak. “Yani siz de bir doktorsunuz. Kadınların da doktorluk yapabileceklerini bilmiyordum.”

Benim işimi yapmaya çalışan kadınlar o yıllarda kendilerine doktor *demezlerdi* ve iyi de bir gerekçeleri vardı: kimse tarafından kabul görmezlerdi.

Öksürdüm.

“Yani… bir isim yalnızca, o kadar. Birçok insan şifacı, ebe gibi unvanlar kullanıyor. Ya da *ban-lichtne*,” diye ekledim. “Hepsi aynı anlama geliyor aslında. Önemli olan hastalara yardımcı olabilecek bir şeyler biliyor olmam.”

“*Ban- ”* Yabancı gelen kelimeyi söylemeye çalıştı. “Bunu daha önce duymamıştım.”

“Galce. ‘Kadın şifacı’ gibi bir anlamı var.”

“Hıı, Galce.” Yüzünde biraz hor gören bir ifade oluştu. İskoç dağlılarının dili hakkında babasının önyargısını edinmiş olduğuna pek şaşırmamıştım. Ama sonra, o da *benim yüzümü* okuyunca ifadesini değiştirdi ve hemen kitaba döndü. “Öteki parçaları yazan doktor kim peki?”

“Daniel Rawlings adında bir adam.” Kırışık sayfayı özenle düzelttim. “Virginia’lı bir doktordu.”

“O mu?” Bana baktı, şaşırmıştı. “Yukarıdaki mezarlıkta yatan adam?”

“Aa… Evet, o kişi.” O adamın yolunun nasıl oraya düştüğünü ise Bayan Christie’yle paylaşacak değildim. Dışarı baktım, ne kadar ışık kaldığını inceledim. “Baban seni yemeğe bekliyor mu?”

“Aaa!” Bunu duyunca hemen doğruldu, panikle camdan dışarı baktı. “Evet, bekliyor.” Kitaba tekrar, uzun uzun baktı, sonra eteğini ve şapkasını düzeltti,

yola çıkmaya hazırlandı. “Küçük defterinizi bana gösterdiğiniz için teşekkürler Bayan Fraser.”

“Ne demek, ben de sevindim,” dedim samimiyetle. “Tekrar gelip inceleyebilirsin. Hatta… acaba- ” Tereddüde düştüm ama hevesini görünce devam ettim. “Yarın Büyükanne MacBeth’in kulağından küçük bir kist alacağım. Benimle gelip nasıl yapıldığını görmek ister misin? Yanımda bir yardımcı olması benim de işime gelir,” diye ekledim, yüzündeki şüpheyle heves karışımı ifadeyi gördükten sonra.

“Aa, tabii, Bayan Fraser, seve seve gelirim!” dedi. “Yalnız babam- ” der demez bir rahatsızlık hissedip duraksadı ama sonra kararını verdi. “Geleceğim. İkna ederim ben onu.”

“Ona bir not yollasam yardımcı olur mu? Ya da onunla konuşmak için gelsem?” Birden onun da benimle gelmesi için ben de çok istekli olduğumu fark ettim.

Kafasını hafifçe iki yana salladı.

“Hayır, hanımefendi, zahmet etmeyin.” Birden ifadesi değişti, gözleri parladı. “Ona küçük defterinize çaktırmadan göz attığımı, içinde büyü benzeri herhangi bir şey olmadığını, çay tarifleri gibi şeyler olduğunu söyleyeceğim. Resimleri anlatmasam daha iyi olabilir,” dedi.

“Büyü mü?” diye sordum şaşkınlıkla. “Öyle mi sanıyor?”

“Evet, evet,” dedi dürüstçe. “Bana dokunmamamı tembih etti, efsunlanmak istemiyorsam.”

“Efsunlanmak,” diye tekrar ettim dalgınca. Eh, Thomas Christie sonuçta *gerçekten* bir okul müdürüydü. Belki haklılık payı olabileceğini de düşündüm; ben onu geçirmek için kapıya doğru giderken bir kez daha kitaba baktı, yüzündeki büyülenmiş ifade inkâr edilemezdi.

23. Anestezi

Gözlerimi kapadım ve elimi yüzümden otuz santim kadar uzakta tutarak burnuma doğru tekrar eden hareketlerle getirdim, zamanında Paris'teki parfümcülerde gördüğüm gibi.

Koku yüzüme bir okyanus dalgası gibi vurdu, hem de hemen hemen aynı etkiyle. Dizlerim büküldü, gözlerimin önünde siyah çizgileri belirdi ve nerenin aşağıda, nerenin yukarıda olduğunu ayırt edemedim.

Birkaç saniye sonra kendimi yerde buldum ve karşımda, dehşet dolu ifadesiyle Bayan Bug'ı gördüm.

"Bayan Claire! İyi misin? Düştüğünü gördüm- "

"Evet," dedim boğuk ve çatallı bir sesle, kafamı yavaşça iki yana salladım ve tek dirseğim üstünde doğruldum. "Mantar, mantarı koy." Masadaki küçük, üstü açık şişeyi elimden geldiğince göstermeye çalıştım, yanında bir mantar duruyordu. "Yüzünü yaklaştırma!"

Bir anda dikkat kesilip yüzünü buruşturan Bayan Bug, kol mesafesindeki mantara uzanıp şişenin ağzını kapadı.

"Pöff, ne bu şey?" dedi, geriye doğru gitti yüzünü buruşturarak. Gürültüyle önlüğüne hapşırdı. "Böyle koku duymadım, bu odadaki onca kokuya rağmen bu en fenası!"

"Bu, sevgili Bayan Bug, eter adında bir madde." Kafamın içindeki uyuşukluk geçmiş, yerini çakırkeyifliğe bırakmıştı.

"Eter?" Tezgâhımdaki damıtma aparatına hayranlıkla baktı. Küçük bir alevin üstündeki büyük, cam balonun içinde alkol banyosu baloncuklar çıkarıyor ve vitriyol yağı -sonradan verileceği adıyla sülfürik asit- eğimli tüpte yavaşça ilerliyor ve normalde bitki kokusuyla kaplı olan ameliyathaneyi bet kokusuyla sarıyordu. "Çok güzel! Eter nedir peki?"

"İnsanları bayıltmak için, ameliyatlarda acı hissetmemeleri için," dedim, başarımla heyecanlanarak. "Kimin üzerinde ilk kez kullanacağımı da çok iyi biliyorum!"

***

"Tom Christie?" diye lafımı tekrar etti Jamie. "Söyledin mi ona?"

"Malva'ya söyledim. Onunla konuşup yumuşatmaya çalışacak."

Jamie bu lafa homurtuyla karşılık verdi.

“Tom Christie’yi iki gün boyunca sütün içinde kaynatsan yine taş gibi sert kalır. O küçük kızının bayıltıcı, garip bir sıvı hakkında anlattıklarıyla yumuşayacağını sanıyorsan- ”

“Hayır, ona eterden o bahsetmeyecek. O kısım benim,” dedim. “Yalnızca eli konusunda biraz başını şişirecek, tedaviye ihtiyacı olduğuna ikna edecek.”

“Hmm.” Jamie hâlâ şüpheci tavrını koruyordu ama sanki şüphesinin tamamı Tom Christie’ye yönelmiş değildi.

“Şu eter Sassenach. Onunla adamı öldürmezsin, değil mi?”

Hakikaten o olasılık beni endişelendiriyordu. Eter yardımıyla yapılan ameliyatlarda bulunmuştum ve oldukça da güvenli bir anestetik maddeydi. Ama ev yapımı olanı… Ayrıca anestetik maddelerin yol açtığı kazalar sonucu ölen insanlar da vardı; ne kadar dikkatli olunursa olunsun, ne kadar deneyimli anestezistler olursa olsun, ne kadar fazladan önlem alınırsa alınsın. Aklımda kaza sonucu ölen Rosamund Lindsay vardı; o olay hâlâ ara sıra rüyalarıma giriyordu. Ama güvenilir bir anestetik maddeye sahip olmak, acı vermeden ameliyat yapabilecek olmak-

“Öldürebilirim,” diye itiraf ettim. “Pek olası değil fakat kesinlikle öldürmem diyemem. Risk her zaman var ve buna değer.”

Jamie bana biraz ters bir bakış attı.

“Öyle mi? Tom da öyle mi düşünüyor?”

“Göreceğiz. Ona her şeyi dikkatlice anlatacağım. Eğer ikna olmazsa, olmaz. Ama umarım kabul eder!”

Jamie’nin dudak kenarları kıvrıldı, başını yavaşça iki yana salladı.

“Eline yeni oyuncağını almış Jemmy’yi andırıyorsun Sassenach. Dikkat et de tekerleri yerinden çıkarma.”

Buna ters bir cevap verebilirdim ama Buglar’ın kulübesini görebilen bir yere varmıştık. Arch Bug sundurmada oturmuş, kilden piposunu keyifle tüttürüyordu. Bizi görünce pipoyu ağzından çıkarıp bize selam vermek üzere ayağa kalktı ama Jamie zahmet etmemesini işaret etti.

“Nasılsın dostum?”

Arch samimiyet ve selam içeren bir homurtu çıkardı. Bana kaldırdığı beyaz kaşıyla ve kapıyı gösteren piposuyla karısının dışarıda olduğunu belli etti.

“Ben ormana doğru gidip ortalığı biraz didikleyeceğim,” dedim, doğru

söylediğimi anlatmak için elimdeki sepeti hafifçe kaldırarak. “Bayan Bug örgüsünü unutmuş, onu alacaktım, içeri girebilir miyim?”

Arch başını salladı ve gülümsedi. Geniş kalçasını kaydırarak içeri girmeme izin verdi. Arkamdan gelen bir davet homurtusu duydum ve sundurmanın tahtalarının çıkardığı gıcırtıyla Jamie’nin Arch’ın yanına oturduğunu anladım.

İçeride pencere yoktu, o yüzden loşluğa alışabilmek için biraz olduğum yerde kaldım. Küçük bir kulübeydi, içindekileri hafızama kazımak için yarım dakika yetmişti; ufak bir yatak, bir yüklük, iki tabureli bir masa. Bayan Bug’ın çalışma çantası duvara bir çiviyle asılmıştı ve gidip oradan aldım.

Sundurmadan gelen erkek sesini duyabiliyordum, dikkatimi çekme nedeniyse Bay Bug’ın pek duymaya alışık olmadığım sesiydi. Konuşabiliyordu, elbette ama Bayan Bug’ın gür sesi yüzünden, karısının yanında adamın sohbete katkısı küçük homurtulardan ibaret oluyordu.

“Şu Christie,” diyordu Bay Bug, sakin bir tonla, “garip bir adam mı sence de?”

“Evet, öyle, sonuçta kasabalı,” dedi Jamie.

Bay Bug’ın o an çıkardığı komik homurtu, açıklamanın tamamen yeterli olduğu anlamındaydı. Sonra çıkardığı sesler de piposunu canlandırmaya çalıştığını anlatıyordu.

Çantayı açıp orada olduğundan emin olmak istedim ama orada değildi ve kulübenin içinde gözlerimi kısarak her yeri aramak zorunda kaldım. Hah, oradaydı; köşede duran yumuşak bir yığın, masadan düşmüş ve birinin ayak darbesiyle oraya itilmişti.

“Sence bu Christie bu aralar normalden daha mı garip peki?” Jamie’nin sorusunu duydum, sesi normal bir tondaydı.

Kapıya doğru baktığımda Arch’ın Jamie’ye kafa salladığını görebildim. Yine konuşmamıştı, piposuyla savaşıyordu. Ama sağ elini kaldırıp salladı, iki parmağın eksik olduğunu göstermek istermiş gibiydi.

“Evet,” dedi sonunda, zaferi sonucunda ağzından çıkardığı beyaz duman eşliğinde. “Bana iş bittiğinde çok acıtıp acıtmadığını sormaya kalkıştı.”

Yüzünü bir kese kâğıdı gibi buruşturdu ve hafif bir hırıltı çıkardı - Bay Bug için büyük bir şaka.

“Öyle mi? Sen ne dedin Arch?” diye sordu Jamie, hafifçe gülümseyerek.

Arch yavaşça piposunu içine çekti, sonra dudaklarını büzdü ve küçük, kusursuz bir duman çemberi çıkardı.

“Eee… Hiç acıtmadığını söyledim, iş sırasında.” Duraksadı, mavi gözleri titreşti. “Tabii, şoktan dolayı ölü gibi yattığım için de olabilir. Ayıldığımda biraz sızlamıştı.” Elini kaldırdı, soğukkanlı bir bakış attı, sonra kapıya doğru dönüp bana baktı. “Zavallı Tom’un üstünde bir balta kullanmaya niyetlenmediniz, değil mi hanımefendi? Haftaya eliyle ilgileneceğinizi söyledi.”

“Sanmam. Bir bakabilir miyim?” Sundurmaya çıktım, adamın yanına çömeldim. Pipoyu sol eline aldıktan sonra elini uzattı.

İşaret parmağı ve orta parmak pürüzsüzce kesilmişti. Çok eski bir sakatlıktı; yeni kesilmiş uzuvların kötü görüntüsünden eser yoktu. Uzuvların kesildiği ilk zamanlar hastanın beyni orada *olması gereken* şeyi o kadar çok isterdi ki gerçeklikle beklentiyi birbirine sürekli karıştırırdı. Ama elastik insan vücudu, eksik kalan yerlerini telafi edebilmek için elinden geleni yapar. Yaralı bir el mevzu olduğunda kalan parça kendini yararlı bir deformasyon içine sokar ve kalanıyla en faydalı şekilde işe yaramaya çalışır.

Eli dikkatle inceledim ve çok etkilendim. Kesik parmakların altındaki el tarağı kemikleri yerindeydi ama etrafındaki dokular küçülmüş ve bükülmüşlerdi, böylelikle kalan üç parmak birbiriyle daha iyi çalışabiliyordu; yaşlı Arch’ın bir bardağı kibarca tutarken ya da bir mızrağa sıkıca yapışmışken elini ne kadar iyi kullanabildiğine tanıklık etmiştim.

Parmakların kesildiği yerdeki yaralar düzleşmiş ve renkleri olması gereken tona ulaşmıştı. Kalan parmakların eklemlerinde iltihaplanmalar vardı; elin görünüşü pek normal bir eli de andırmıyordu ama iğrenç bir görünüşü de yoktu. Güçlü, sıcak ve oldukça da güzel bir görünüme sahipti. Bir bakıma dalgaların kıyıya vurduğu kesik bir dalı andırıyordu bana.

“Bir baltayla yapıldı, öyle mi dedin?” diye sordum, bu sakatlığın nasıl oluştuğunu merak ederek; adam sağlaktı. Elden kayan sivri bir alet bacağa, ayağa zarar verebilirdi ama kullandığı eliyle iki parmağı yerinden etmek… Ne olduğunu anlayınca eli istemsizce daha sıkı tuttum.

“Öyle oldu,” dedi Arch ve dumanını saldı. Kafamı kaldırıp mavi gözlerinin içine baktım.

“Kim yaptı?” diye sordum.

“Fraserlar,” dedi. Elimi kibarca sıktı, sonra elini çekti ve döndürdü. Jamie’ye bir bakış attı.

“Lovatlı Fraserlar değil,” diye rahatlattı. “Glenhelmli Bobby Fraser, bir de yeğeni. Leslie’ydi sanırım yeğenin adı.”

“Yaa… İyi o zaman,” dedi Jamie, tek kaşını kaldırarak. “Bir akrabamdan bahsediyor olsaydın hoşuma gitmeyecekti.”

Arch güldü ama neredeyse hiç ses çıkarmadı. Kırışık cildinin altındaki gözleri parıldadı fakat o gülüşün içindeki bir şey bende aniden bir adım geri gitme isteği uyandırdı.

“Gitmezdi tabii,” dedi. “Benim de. Ancak bu olay belki senin doğduğun yıl oldu, *a Sheaumais*, belki de bir yıl önce. Artık Glenhelm’de Fraser soyadlı biri de kalmadı.”

Elin kendisi beni rahatsız etmiyordu ama o hale geliş şekli içimi ürpertiyordu. Davet edilmemiş olmama rağmen Jamie’nin yanına oturdum.

“Neden?” diye sordum birden. “Nasıl?”

Piposunu çekti ve bir halka daha çıkardı. İlkinin içinden geçen halka, etrafa güzel bir koku yaydı. Arch kaşlarını biraz çattı, dizine koyduğu eline baktı.

“Pekâlâ. Benim tercihimdi. Biz okçulardık,” diye anlatmaya başladı. “Bizim ailenin hepsi, küçük yaşta bunun için eğitilirdi. Elime ilk okumu aldığımda üç yaşındaydım, altı yaşıma geldiğimde de yedi metre yükseklikten bir kekliği avlayabiliyordum.”

Gururla konuşuyordu, bir yandan da gözlerini kısarak yakındaki bir ağacın dibini gagalayan kuğulara bakıyordu. Sanki onları nasıl avlayabileceğini hesaplamaya çalışır gibiydi.

“Babamın okçulardan bahsettiğini duymuştum,” dedi Jamie. “Glenshiels’takilerden. Çoğunun Grantler’den olduğunu söylemişti, bazıları da Campbell’mış.” Dirseklerini dizlerine koyarak, temkinli bir şekilde öne eğildi. Hikâye ilgisini çekmişti.

“Evet, bizdik onlar.” Arch’ın düzenli olarak üflediği dumanlar kafasının üstünde bir bulut oluşturdu. “Geceleyin eğreltiotlarının arasında süründük,” dedi bana doğru, “ve Glenshiels’taki nehrin üstündeki, eğreltiotları içindeki kayaların arasına saklanırdık. Yarım metre ötemizde olsan da bizi fark edemezdin, otlar o kadar kalındı.

“Biraz dardı tabii,” dedi Jamie’ye, gizlilik havası katarak. “İşemek için ayağa kalkamazdın. Dağın öte tarafına geçmeden önce yanımıza yemek almıştık, biraz bira da getirmiştik. Hepimiz kadınlar gibi çömelmiştik. Yağmur tepemize yağıyordu, eğrelti otlarının üstünden damla damla boynumuza akıyordu. Yaylarımızı gömleğimizin içinde tutuyorduk, ıslanmamaları için geberircesine çabalıyorduk.

“Ama şafak vakti olduğunda,” diye neşeyle devam etti, “işareti bekledik ve okları fırlattık. “Müthiş bir görüntüydü, öyle söyleyeyim. Oklarımız tepeden, nehir kenarında kamp yapmış o heriflerin tepelerine yağdı. Evet, senin baban da orada savaşmıştı,” diye ekledi, Jamie’yi piposunun ucuyla göstererek. “Nehrin oradakilerden biriydi.” Sessiz bir kahkaha krizine girdi.

“Aranız oldukça fenaymış yani,” diye oldukça soğuk bir şekilde yanıt verdi Jamie, “Fraserlarla.”

Yaşlı Arch hiç istifini bozmadan kafasını iki yana salladı.

“Bayağı,” dedi. Dikkatini tekrar bana çevirdi, biraz ciddileşti.

“Fraserlar topraklarında yalnız başına duran bir Grant’i yakaladıklarında ona bir seçme şansı tanırlardı. Ya sağ gözünü kaybederdi ya da sağ elinin iki parmağını. İki durumda da yakalanan onlara bir daha ok atamayacaktı.”

Eksik elini bacağını ileri-geri oynattı, esnetti. Sanki eksik parmakları gücünü toplamaya çalışıyordu. Sonra aklındaki görüntüyü silmek istermişçesine kafasını iki yana salladı, elini yumruk haline getirdi. Bana döndü.

“Christie’nin parmaklarını doğrudan kesmeye mi niyetlendiniz Bayan Fraser?”

“Hayır,” dedim korkarak. “Elbette hayır. O öyle mi…?”

Arch omuz silkti, beyaz kaşları eskiden saçlarının olduğu bölgeye doğru yükseldi.

“Eminim diyemem ama parmaklarının kesilmesinden çok ürkmüş gibiydi.”

“Hmm,” dedim. Tom Christie’yle konuşmam gerekecekti.

Jamie gitmek için ayağa kalkmıştı, hemen onu takip ettim ve eteğimi silkeledim. Kafamda oluşan genç bir adamın parmaklarının yere konulup testereyle kesilmesi görüntüsünden kurtulmaya çalıştım.

“Glenhelm’de Fraser yok dedin, öyle mi?” diye sordu Jamie dalgınlıkla, Bay Bug’a bakarak. “Şu yeğen Leslie, Bobby Fraser’ın veliahdı herhalde, öyle mi?”

“Evet, öyle.” Bay Bug’ın piposu sönmüştü. Pipoyu ters çevirip içindeki tütünü sundurmanın kenarından aşağı attı.

“İkisi de birlikte öldürüldü, değil mi? Babamın onlardan bir kez bahsettiğini hatırlıyorum. Bir akıntıda bulunmuşlar, kafaları ezilmiş. Öyle söylemişti.”

Arch Bug gözlerini kırpıştırarak Jamie’ye baktı, güneş gözüne gelince göz

kapaklarını indirdi.

“Ee,” diye başladı, “oklar, güzel bir eşe benzer. Ustasını tanır ve dokunuşuna tepki verir. Ama baltalar- ” Kafasını iki yana salladı. “Baltalar fahişedir. Herkes kullanabilir ve iki elde de aynı etkiyle çalışabilir.”

Külü temizlemek için piposunun ucunu üfledi, minik kâseyi mendiliyle sildi ve mendili güzelce kenara kaldırdı - sol eliyle. Sonra bize baktı, tütünle sararmış sivri dişlerinden kalanları göstererek sırıttı.

“Tanrı yolunu açık etsin, *Sheaumais mac Brian*[8]*.”*

8 Gal. Brian’ın oğlu James. (Ç.N.)

***

O haftanın ilerleyen günlerinde, Tom’un sol elindeki dikişleri almak ve ona eteri açıklamak için Christieler’in kulübesine gittim. Oğlu Allan bahçedeydi, pedalla çalışan bir biley taşında bıçak biliyordu. Gülümsedi ve bana başıyla selam verdi ama konuşmadı; konuşsa da biley taşının vızıltısı arasında duyulmazdı.

O anda aklıma geldi, belki de bileği taşının o sesi adamın endişelerini artıyor olabilirdi.

“Öteki elimi olduğu gibi bırakmaya karar verdim,” dedi sertçe, ben sol elindeki son dikişi sökerken.

İplik cımbızını elimden bıraktım, yüzüne baktım.

“Neden?”

Yanakları hemen kızardı, ayağa kalktı, çenesini kaldırdı ve benimle göz göze gelmemek için omzumun üstünden arkaya baktı.

“Bu el için dua ettim. Şu sonuca vardım ki eğer bu hastalık Tanrı’nın takdiriyse, onu değiştirmek yanlış olur.”

İçimde yükselen “Saçmalığın daniskası!” deme dürtüsünü büyük güçlükle bastırdım.

“Otur,” dedim derin bir nefes alarak. “Lütfen bana şunu anlat: Tanrı senin eğri bir elle kalmanı neden istesin?”

O an gözlerini bana çevirdi. Şaşkına dönmüş, telaşlanmıştı.

“Yani… Tanrı’nın işini sorgulamak bana düşmez!”

“Düşmez mi?” dedim. “Geçen pazar günü öyle yaptığını düşünmüştüm.

Yoksa sen değil miydin o, Tanrı'ya Katoliklerin bu kadar çoğalmasına neden izin verdiğini soran?"

Kırmızı renk hemen koyulaştı.

"Beni yanlış duyduğunuzdan eminim Bayan Fraser." O kadar dikleşti ki neredeyse arkaya doğru sarkıyor gibiydi. "Sonuç aynı, yardımınıza ihtiyaç duymayacağım."

"Katolik olduğum için mi?" diye sordum tekrar tabureme oturup ellerimi dizlerimin üstünde birleştirdikten sonra. "Fırsattan istifade edip seni vaftiz edeceğimi ve baygınken seni Roma kilisesine dâhil edeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Ben düzgün bir şekilde vaftiz edildim!" diye terslendi. "Bu Papa'yla ilgili laflarınızı kendinize saklarsanız müteşekkir olacağım."

"Papa'yla aramda bir anlaşma var," dedim bana dik dik bakan adama gözlerimi dikerek. "Ben ona nasıl vaaz vereceğini söylemem, o da benim ameliyatıma karışmaz. Eline gelince- "

"Tanrı'nın takdiri- " diye inatla tekrar başladı.

"Geçen ay ineğinin vadiye düşüp bacağını kırması da mı O'nun takdiriydi?" diye araya girdim. "Çünkü eğer öyleyse, onu orada bırakıp ölmesine izin vermeliydin. Kocamı çağırıp onu oradan çıkarmasını istememeliydin. Benim bacağı yerine oturtmamı de istememeliydin. Nasıl oldu, bu arada?"

Pencereden o ineği görebiliyordum. Hayvan bahçenin kenarında huzurla otluyordu ve bacağıyla ya da orayı desteklemesi için bağladığım bağlarla herhangi bir sorunu varmış gibi durmuyordu.

"İyi oldu, sağ ol." Gömleğinin yaka kısmı oldukça rahat olmasına rağmen sesi boğuluyormuş gibi gelmeye başlamıştı. "O dediğin- "

"Tamam o zaman," dedim. "Sence Tanrı ineğin senden daha fazla yardım hak ettiğini mi düşünüyor? Bence pek öyle değil, serçelerden falan bahsettiği kısımlara bakılırsa."

Bu noktada çenesine doğru mor renk almaya başlamıştı. Sağlıklı eliyle ötekini tuttu, sanki benden sakınmak istermiş gibi.

"Görüyorum ki İncil'den biraz haberdarsın," dedi, züppe bir tavırla.

"Aslında hepsini okudum," diye karşılık verdim. "Çok okurum, bilirsin."

Aşağılayıcı bir homurtu çıkardı, gözlerinde hafif bir zafer ışıltısı belirdi.

"Doğru. O halde Aziz Paul'ün Timothy'ye yazdığı mektubu da

okumuşsundur. Hani şu, “*kadınların sessiz olmasına izin verin*” diye başlayan- ”

Gerçekten de Aziz Paul’ün fikirlerine rastlamıştım ve birkaç fikir de kendim üretmiştim.

“Sanıyorum Aziz Paul de bir kadınla tartışıp kaybetmiş,” dedim, hiç acımadan. “Tartışmayı adil bir şekilde kazanmaktansa bütün bir cinsiyeti engellemek daha kolay. Ama ben *sizden* daha iyisini beklerdim Bay Christie.”

Nefesi kesildi. “Bu Tanrı’ya *karşı gelmek!*” dedi, şoke olmuştu.

“Değil,” diye itiraz ettim. “Tabii eğer Aziz Paul’ün Tanrı olduğunu iddia etmiyorsanız ki öyleyse Tanrı’ya karşı gelen sizsiniz. Ama karışıklık yaratmayalım.” Gözleri patlamak üzere gibiydi. “İzin verin…” Taburemden kalktım ve bir adım attım, ona dokunabilecek kadar yakındaydım. O kadar telaşlı bir şekilde geri çekildi ki masaya çarptı ve Malva’nın sepetini, bir sürahi sütü ve bir tabak yemeği yere devirdi.

Kibarca eğildim ve süte bulaşmadan önce tam zamanında sepeti kaldırdım. Bay Christie de ocağın yanından bir bez alıp sütü emdirmeye başladı. Kafalarımızın çarpışmasından son anda kurtulduk ama yine de çarpıştık ve dengemi yitirip üstüne düştüm. Refleksle bezi bırakıp kollarımı yakaladı, sonra hemen beni bıraktı ve dizlerimin üstüne düşmeme izin verdi.

O da dizlerinin üstündeydi, nefes nefeseydi ama artık yeterince uzaktaydı.

“Gerçek şu ki,” dedim sertçe, onu parmağımla göstererek, “sen korkuyorsun.”

“Korkmuyorum!”

“Korkuyorsun.” Ayağa kalktım, sepeti masadaki yerine koydum ve bezi ayağımla sütün üstüne sürükledim. “Canını yakacağımdan korkuyorsun ama yakmayacağım,” dedim. “Eter adında bir ilacım var, seni uyutacak ve böylece hiçbir şey hissetmeyeceksin.”

Bunu duyunca gözlerini kırpıştırdı.

“Birkaç parmağını kaybetmekten de korkuyor olabilirsin ya da elini şu an kullandığın kadar bile kullanamamaktan.”

Hâlâ dizlerinin üstündeydi, bana bakıyordu.

“Kesin olarak öyle olmayacağını garanti edemem,” dedim. “Öyle bir şey olacağını *hiç sanmıyorum* ama insan ister, Tanrı verir, değil mi?”

Çok yavaş bir şekilde başını salladı fakat bir şey demedi. Derin bir nefes

aldım, tartışmanın bittiğini düşünüp rahatladım.

“Öyle sanıyorum ki elini tedavi edebilirim,” dedim. “Garanti veremem. Bazen kazalar oluyor. Enfeksiyonlar, beklenmedik şeyler. Ama…”

Elimi uzattım, sakat eli gösterdim. Yılanın bakışlarıyla hipnotize olmuş bir kuş gibi kolunu uzattı ve dokunmama izin verdi. Bileğini tuttum ve ayağa kaldırdım; kolayca ayağa kalktı ve karşımda durdu, elini tutmama izin verdi.

İki elimin arasında tuttuğum elinin hasarlı parmaklarını arkaya doğru esnettim, başparmağımı tendonları zorlayan palmar aponörozun üstünde yavaşça gezdirdim. Sorunu net bir şekilde hissedebiliyor, zihnimde nasıl çözebileceğimi kurgulayabiliyordum; neşteri nereye sokacağımı, nasırlı derinin nereden ayrılacağını, elini tekrar kullanılabilir hale getirecek yarığın uzunluk ve derinliğini, her şeyi.

“Daha önce bu işlemi yapmıştım,” dedim yumuşakça, birbirine girmiş kemiklerin üstüne bastırırken. “Tanrı izin verirse tekrar yapabilirim. Tabii sen de izin verirsen.”

Benden yalnızca beş santim kadar uzundu; ellerini tutarken gözlerinin içine baktım. Net, keskin bir gri tonuna sahiplerdi, yüzüme korku ve şüphe arası bir ifadeyle bakıyorlardı. Ama arkada başka bir şey daha vardı. Birden yavaş ve düzenli hale gelmiş olan nefesi dikkatimi çekti ve yanağımda nefesinin sıcaklığını hissettim.

“Tamam,” dedi boğuk bir sesle. Elini ani bir şekilde değil, neredeyse gönülsüzce benimkinden çekti ve sağlam elinin üstüne yüklendi. “Ne zaman?”

“Yarın,” dedim. “Eğer hava güzel olursa. İyi bir ışığa ihtiyacım olacak.” Gözlerindeki endişeyi okuyunca açıklama gereği hissetmiştim. “Sabah gel, kahvaltı etme.”

Eşyalarımı topladım, tuhaf bir baş selamı verdim ve garip bir hisle odadan çıktım.

Ben bahçeden çıkarken Allan Christie bana neşeyle el salladı ve bileme işine devam etti.

“Sence gelecek mi?” Kahvaltı bitmişti ve Tom Christie hâlâ görünürde yoktu. Maskeler ve ameliyat kazalarıyla dolu rüyalarım tarafından bölünen uykumla geçen geceden sonra, gelmesini istediğimden emin değildim.

“Gelecek.” Jamie dört ay öncesinin gazetesini okuyor, bir yandan da Bayan Bug’ın tostundan kalanı yiyordu.

“Şuraya bak, Vali’nin Lord Dartmouth’a yazdığı bir mektubu basmışlar. Mektupta kanunsuz, asi, işbirlikçi ve hırsız piçler olduğumuz yazıyormuş. Vali anladığım kadarıyla General Gage’den bizi tekrar yola sokabilmesi için toplar yollamasını istemiş. Acaba MacDonald bu bilgilerin halka aktarıldığını biliyor mu?”

“Öyle miymiş?” dedim dalgınca. Ayağa kalktım ve kahvaltı boyunca gözümü alamadığım eter maskesinin yanına gittim. “Eğer gelirse hazır olayım bari.”

Bree’nin hazırladığı maske, damlatma şişesi ve operasyon için kullanacağım gereçlerin hepsi ameliyathanemde hazır durumdaydı. Kafam karışık bir şekilde damlatma şişesini aldım, mantarını çıkardım ve elimi ucuna doğru götürüp kendime doğru yelledim. Sonuç birkaç saniye için başımın dönmesine neden oldu. Amacıma ulaştığımda mantarı tekrar taktım, şişeyi bıraktım. Artık biraz daha kendime güvenim gelmişti.

Tam zamanında. Evin arka tarafından gelen sesleri koridordan gelen ayak sesleri izledi.

Beklenti içinde oraya döndüm ve Christie’nin kapının ağzında bana küfredercesine baktığını, elini korumak istermişçesine göğsünün üstünde tuttuğunu gördüm.

“Fikrimi değiştirdim.” Christie ifadesini sertleştirdi ve ne kadar ciddi olduğunu vurguladı. “Meseleyi düşündüm, dua ettim. Şu karara verdim ki o pis iksirlerini benim üstümde kullanmana izin veremem.”

“Salak herif,” dedim tereddüt etmeden. Ayağa kalktım ve gözlerinin içine aynı sertlikle baktım. “Senin derdin ne?”

Sanki ayağının dibindeki fare onunla konuşmaya kalkmışçasına şaşkın bir ifadeye büründü.

“Benim derdim falan yok,” dedi, dik başlı bir tavırla. Çenesini sertçe, sanki sakalının üstünden bana bir şey fırlatırcasına kaşıdı. “*Sizin* derdiniz nedir hanımefendi?”

“Bu kadar inadın yalnızca İskoç dağlılarında olduğunu sanırdım!”

Lafımı büyük bir hakaret olarak algıladığı kesindi ama karşılık vermeye fırsat bulamadan Jamie kafasını kapıdan içeri uzattı. Atışma sesleri belli ki onu endişelendirmişti.

“Bir sorun mu var?” diye kibarca sordu Jamie.

“Evet. Reddetti- ”

“Var. Israr ediyor- ”

Kelimeler birbirine girince laflarımızı kestik, birbirimize nefret dolu bakışlar attık. Jamie önce bana, sonra Bay Christie’ye, sonra da masadaki aletlere baktı. Tanrı’ya yakarırcasına yukarı baktı, elini burnuna sürttü.

“Pekâlâ. Tamam. Elini tedavi ettirmek istiyor musun Tom?” diye sordu.

Christie inatçı görünümünü kaybetmedi ve sakat elini sağlam elinin içinde, göğsünün üstünde tutmayı sürdürdü. Ama birkaç saniye sonra, kafasını yavaşça salladı.

“Evet,” dedi. Bana son derece şüpheci bir bakış attı. “Ama Papa’ya has saçmalıklarınızı asla kullandırtmayacağım!”

“Papa’ya has?” Jamie’yle aynı anda konuştuk. Jamie’nin sesi şaşkın, benimkiyse bitkindi.

“Evet, beni o eter şeyiyle kandırmaya kalkışmayın Fraser!”

Jamie bakışlarıyla adeta “Ben sana demedim mi Sassenach?” dedi ama yine de kendini tutup şartlara uyum sağlamaya çalıştı.

“Hep tuhaf bir adamdın Tom,” dedi duygusuzca. “Tarzın seni mutlu ediyordur, eminim fakat tecrübeyle söylüyorum ki canın çok yanacak.”

Sanıyorum o anda Christie’nin biraz rengi attı.

“Tom. Bak.” Jamie başıyla ameliyat gereçlerini gösterdi: iki neşter, bir mil, makas, pens, iplik geçirilmiş iki adet iğne ve bir kavanoz alkol. Hepsi güneş ışığında parlıyordu. “Elini yaracak, biliyorsun.”

“Biliyorum be!” diye terslendi Christie, gözlerini buna rağmen keskin gereçlerin parlaklığından kaçırarak.

“Evet. Fakat nasıl bir his olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok. Benim var. Şunu görüyor musun?” Sağ elini gösterdi, arkasını Christie’ye döndürmüştü. O konumda, sabah güneşini tamamen alan parmaklarının derisinin üstündeki ince, beyaz yaralar bronz derisinin üstünde açıkça belli oluyordu.

“Canım *feci halde* yanmıştı,” dedi Christie’ye dürüstçe. “Öyle bir karar almak istemezsin, özellikle de seçme hakkın varken.”

Christie onun eline zor bakıyordu. Elbette, diye düşündüm, o görüntüye alışkın olmalıydı; Jamie’yle üç yıl yaşamıştı.

“Ben kararımı verdim,” dedi Christie asil bir havayla. Sandalyeye oturdu, mendilini açtı ve elini avucu yukarı gelecek şekilde üstüne yerleştirdi. Yüzünde renk kalmamıştı; elini o kadar sıkıyordu ki titremeye başlamıştı.

Jamie ona birkaç saniye boyunca sert bakışlar attı, sonra iç geçirdi.

“İyi. Bekle biraz o halde.”

Belli ki daha fazla tartışmanın gereği yoktu, o yüzden sustum. Rafta duran, tıbbi amaçlı viskiyi indirdim ve az bir miktarını bardağa doldurdum.

“*Midenin hatrı için biraz şarap iç*,” dedim bardağı eline tutuşturarak. “Ortak tanıdığımız, Aziz Paul. Midenin hatrı için içmen iyiyse, Tanrı herhalde elinin hatrını da kırmayacaktır.”

Kötü bir tat almaya hazırlanan ağzı, yamuk bir şekilde açıldı. Bardağa, sonra bana, sonra tekrar bardağa baktı. Yutkundu, başını salladı ve bardağı ağzına götürdü.

Tom şarabı bitiremeden Jamie, elinde küçük, yeşil, eski bir kitapla içeri girdi ve adamın eline tutuşturdu.

Christie şaşkın bir ifadeyle kitabı kendinden biraz uzaklaştırdı ve okuyabilmek için gözlerini kıstı. Aşınmış kapakta İNCİL, Kral James Versiyonu yazıyordu.

“Yardım alabiliyorsan alacaksın, ha?” dedi James, biraz sertçe.

Christie ona ters ters baktı, kafa salladı, sakallarının arasından son derece samimiyetsiz bir gülüş gösterdi.

“Sağ olunuz efendim.” Paltosundan çıkardığı gözlüklerini taktı, küçük kitabı müthiş bir dikkatle açtı ve sayfaları çevirmeye başladı, olacağı ameliyat öncesi anestezinin yerini tutup onu rahatlatacak bir şeyler arıyordu.

Jamie’ye uzun uzun baktım ve neredeyse fark edilmeyecek kadar silik bir omuz silkme karşılığını aldım. Bu gerçek bir İncil bile sayılmazdı. Bu kitap eskiden Alexander MacGregor’a aitti.

Jamie çok gençken, William Kalesi’nde Komutan Jonathan Randall tarafından esir edildiğinde bu kitabı eline geçirmişti. Kırbaçlandıktan sonra, bir sonraki kırbaçlanmayı korku ve acı içinde beklerken tecride maruz bırakılmıştı - bu İncil de garnizon doktoru tarafından onu biraz rahatlatması amacıyla verilmişti.

Alex MacGregor da başka bir genç İskoç mahkûmdu - Yüzbaşı Randall’ın uygulamalarındansa kendi ölümüne kendi elleriyle gitmeyi tercih etmiş biriydi. Adını kitabın içine düzgün, geniş harflerle yazmıştı. Bu küçük İncil acı ve korkuya yabancı değildi, eter etkisini göstermese de biraz yatıştırmasını beklemek çok yanlış olmayabilirdi.

Christie kendisine uyan bir şey bulmuştu. Boğazını temizledi, sandalyesinde

doğruldu, elinin tersini mendilin üstüne koydu. Bu hareketi o kadar abartılı bir tavırla yaptı ki İncil'den seçtiği pasajın Makkabiler'in ellerini ve dillerini kâfir krala sundukları kısım olabileceğini düşündüm.

Omzunun arkasından bir bakış atınca ise seçtiği kısmın ilahilerden olduğu ortaya çıktı.

"O halde ne zaman müsait olursanız başlayalım Bayan Fraser," dedi kibarca.

Eğer baygın olmayacaksa, biraz ekstra hazırlığa ihtiyaç duyacaktım. Erkeksi dayanıklılık gösterisi çok iyiydi, İncil'den aldığı güç de öyle - ama eli ortadan yarılırken sakin kalabilecek çok az insan vardı ve Tom Christie'nin onlardan biri olduğunu düşünmek için hiçbir nedenim yoktu.

Bandaj için bir sürü bez şerit hazırlamıştım. Gömleğinin kolunu sıyırdım ve şeritlerden birkaçını kullanarak kolunu masaya bağladım. Yine şeritler yardımıyla kasılı parmakları avuç içinden ayırdım.

Christie bir yandan İncil okurken viski içmenin garipliğiyle mücadele ederken, hem Jamie, hem de parlak ve keskin ameliyat gereçleri içkinin gerekliliği konusunda onu ikna etmişe benziyordu. Kolunu ve elini tamamen hazırlayana kadar birkaç yudum içmişti. Avuç içini saf alkolle sildikten sonra baktığımda Christie'nin odaya girdiğinden daha rahatlamış göründüğünü fark ettim.

Bu görünüş ele ilk kesiği yer yemez kayboldu.

Tiz bir ses çıkarttı, nefesi kesildi, oturduğu yerden havaya fırladı ve masayı gıcırdattı. Bandajları yırtamadan bileğini yakaladım; Jamie de adamı omuzlarından yakaladı ve yerine oturttu.

"Sakin ol, sakin ol," dedi Jamie sertçe tutarken. "Başaracaksın Tom. Başaracaksın."

Christie'nin yüzü ter içindeydi, gözlüğünün arkasındaki gözleri yerinden fırlayacak gibiydi. Gürültüyle yutkundu, ortasından kan boşalan eline bir göz attı ve bembeyaz bir yüzle gözlerini çekti.

"Kusacaksanız Bay Christie, şuraya kusun, tamam mı?" dedim, ayağımla adamın yan tarafına boş bir kova iterek. Bir elim hâlâ bileğindeydi, ötekiyle de temiz bir sargı bezini yaranın üstüne bastırıyordum.

Jamie paniklemiş bir atı sakinleştirmek ister gibi onu telkin etmeye çalışıyordu. Christie sabitti ama nefes nefeseydi ve üstünde çalışmaya çabaladığım da dâhil olmak üzere, bütün uzuvları tir tir titriyordu.

“Durayım mı?” diye sordum Jamie’ye, Christie’ye göz atarak. Tuttuğum bilekteki hızlanmış nabzı hissedebiliyordum. Şoka girmiş değildi ama iyi durumda olmadığı da ortadaydı.

Gözlerini hastanın yüzünden ayırmadan Jamie kafasını iki yana salladı.

“Hayır. O kadar viskiyi ziyan etmek olmaz, değil mi? Ayrıca tekrar beklemek istemeyecektir. Al Tom, biraz daha iç. İyi gelir.” Bardağı adamın dudaklarına götürdü ve Christie tereddütsüz bir yudum aldı.

Christie yerine oturdu; Jamie adamın omuzlarını bıraktı ve bu sefer kolunu sertçe tuttu. Öteki eliyle yere düşen İncil’i aldı ve sayfalarını karıştırdı.

“*Tanrı’nın sağ eli yüceltmiştir,*” diye okudu Christie’nin omzunun üstünde tuttuğu kitabı. “*Tanrı’nın sağ eli cesurdur.* Burası çok uygun bak, değil mi?” Sol elini yumruk halinde karnında tutan Christie’ye baktı.

“Devam et,” dedi Christie boğuk bir sesle.

“Ölmeyeceğim, yaşayacağım ve Tanrı’nın buyruğunu yayacağım,” diye devam etti Jamie, alçak ama emin bir sesle. “*Tanrı beni ıslah etti ama ölüme terk etmedi.*”

Christie bu satırlardan etkilenmiş gibiydi, nefesi yavaşladı.

Ona bakacak vaktim yoktu; Jamie’nin tuttuğu kol kütük gibi sertti. Yine de Jamie okudukça o da mırıldanıyordu, hiçbir kelimeyi kaçırmıyordu.

“*Bana kapılarını aç… Beni duyduğun için seni methedeyim…*”

Aponörozu açmıştım, kalınlaşmayı görebiliyordum. Neşterimin bir hareketiyle kenarı açtım; sonra da acımasız bir kesimle lifimsi dokuyu yardım… neşter kemiğe çarptı, Christie’nin nefesi kesildi.

“*Tanrı bize ışığı gösteren efendimizdir; fedakârlığı sunağın boynuzlarına bağlayandır…*” Bunu okurken Jamie’nin sesinde hafif bir neşe sezdim. Bana baktı, sanki vücudu da biraz kıpırdandı.

Sanki bir fedakârlık yapan ben gibiydim; el kesikleri kafa kesikleri kadar kanamaz ama avuç içinde birçok küçük damar vardır. Bir elimle kanamayı hafifletmeye, öteki elimle de işimi yapmaya çalışıyordum; işi bitmiş kanlı bezler hem masayı, hem de yeri kaplamaya başlamıştı.

Jamie sayfalar arasında geziyor, kitabın birçok yerini okuyordu. Christie onu tekrar ediyor, her kelimeyi söylüyordu. Adama telaşla bir bakış attım; rengi hâlâ solgundu, nabzı deli gibi çarpıyordu ama nefes alış verişi daha iyiydi. Aklında kalan satırları söylediği belliydi ve gözlük camları da buğulanmıştı.

Hasarlı dokuyu artık tamamen açmıştım ve küçük dokuyu tendonun yüzeyinden sıyırmaya başlamıştım. Kasılı parmaklar titreşti, sudan çıkmış balıkları andıran tendonlar aniden hareket etti. Zayıfça titreşen parmakları yakaladım ve sertçe sıktım.

“Hareket etmemelisin,” dedim. “İki elimi de kullanmam lazım; senin kıpırdanmanla şu anda uğraşamam.”

Yüzüne bakmadım ama başını salladığını hissettim ve parmaklarını bıraktım. Yerlerinde hafifçe parlayan tendonların arasındaki aponörozlardan kalanları temizledim, yarayı damıtılmış su-alkol karışımı bir sıvıyla dezenfekte ettim ve yarayı kapatmaya hazırlanmaya başladım.

Jamie ve Christie’nin sesleri fısıltıdan öteye gitmiyordu ve meşguliyetimden dolayı bu mırıltılara pek kulak asmıyordum. Ama yarayı dikmeye başladığımda tekrar dikkatim oraya kaydı.

“*Tanrı benim çobanımdır, bir şey istemem…*”

Kafamı kaldırdım, alnımın terini koluma sildim ve küçük İncil’in artık Thomas Christie’nin sol elinde, vücuduna sertçe bastırıldığını gördüm. Çenesini göğsüne indirmiş, gözlerini sımsıkı yummuş ve yüzünü acıyla buruşturmuştu.

Jamie sağ kolu hâlâ sıkıca tutuyordu, öteki eli Christie’nin omzundaydı ve kafasını onun kafasının yanına indirmişti.

“*Evet, ölümün gölgesinin kol gezdiği vadide yürürüm ama kötülüklerden korkmam…*”

Son dikişi attım, ipliği ve bez şeritleri aynı makas darbesiyle kesip içimde tuttuğum nefesi verdim. Fısıldayan sesleri hemen kesildi.

Eli kaldırdım, etrafını temiz bir bezle sardım ve kasılı parmakları olması gereken yerlerine itip düzelttim.

Christie’nin gözleri yavaşça açıldı. Camların arkasında, eline bakan koyu gözbebekleri kocaman olmuştu. Ona gülümsedim ve eline çok yavaş iki şaplak attım.

“İyilik ve merhamet mutlaka beni ömrümün sonuna dek bırakmayacaktır,” dedim yumuşakça. “*Ve Tanrı’nın evinde sonsuza dek kalacağım.*”

24. Dokunma Bana

Christie'nin nabzı biraz hızlıydı ama güçlüydü. Tuttuğum bileği bıraktım ve elimin tersini alnına götürdüm.

"Hafif ateşin var," dedim. "Al, yut şunu." Doğrulmasına yardımcı olmak için elimi sırtına attığımda irkildi. Yatak örtüleriyle kaplı bir halde doğruldu, yaralı elini koruma altına aldı.

Üzerinde yalnızca gömlekle durduğu ve beni geceliğimle gördüğü için düştüğü bu durumu nazikçe görmezden geldim. Geceliğimin üstündeki şal ile birlikte müstehcenlikten yeterince uzak olduğumu düşünüyordum ama karısı öldüğünden beri ev giysileri içindeki bir kadına bu kadar yakın olmadığından da neredeyse emindim - tabii karısını da böyle gördüğü şüpheliydi.

Anlamsız bir şeyler mırıldandım, içmesi için karakafes otunda yapılmış çayla dolu bardağı ağzına doğru tuttum ve yastıklarını ayarladım.

Kendi kulübesine geri göndermektense o gece bizde kalması konusunda ısrar etmiştim, böylece operasyon sonrası oluşabilecek enfeksiyonları gözleyebilecektim. İnatçı yapısı sağ olsun, dediklerimi yapacağı konusunda ona güvenemiyordum. Domuzlarla ilgilenmeye, odun kesmeye, sırtını yaralı eliyle temizlemeye kalkışabilirdi. Yara iyileşmeye başlamadan onu gözümün önünden ayırmayacaktım - bir sorun çıkmazsa da o aşamaya sonraki gün gelebilecektik.

Hâlâ ameliyatın şoku içinde olan Christie, evimizde kalma isteğime itiraz etmedi. Bay Wemyss ve Lizzie'yi McGillivrayler'e gönderdikten sonra adamı Bayan Bug'la birlikte onların odasına yerleştirdik.

Elimde afyon ruhu yoktu ama Christie'ye kediotu ve kılıçotu vermiştim, böylelikle adam neredeyse bütün öğleden sonrayı uyuyarak geçirdi. Yemek istemedi ama Christie'yle iyi anlaşan Bayan Bug ona hurma şerbeti ve benzeri iyileştirici içecekler götürdü - hepsinin içinde belli bir miktar alkol bulunuyordu. Bu içeceklerle yüzü kırmızı tonlara bürünen Christie rahatladı, ben bandajlı eli incelemek için muma yaklaştırırken hiç itiraz etmedi.

El beklediğim üzere şişmişti ama bu kadarını beklemiyordum. Neyse ki bandaj sağlamdı ve biraz rahatsız bir şekilde derinin içine gömülüyordu. Bezi kestim ve yaranın üstünde duran bal kaplı pansumanı koruyarak eli kaldırıp kokladım.

Burnuma bal, kan, bitki ve yeni kesilmiş derilerin metalik kokusu geldi -

ama iltihap kokusu yoktu. Güzel. Pansumanın yanına hafifçe bastırdım ve acıyan bir nokta, fazla kızarmış çizgiler olup olmadığına baktım. Ama ince, hassas bir hat haricinde fazla bir iltihaplanma yoktu.

Yine de ateşi vardı ve izlenmesi gerekiyordu. Temiz bir sargı bezi aldım ve pansumanın üstüne sardım, elin tersine düğümledim.

"Neden başına doğru düzgün bir kep takmıyorsun hiç?" dedi birden.

"Efendim?" Şaşırdım, ilgilendiğim adamın konuşabileceğini unutmuştum. Elimi başıma götürdüm. "Neden takayım?"

Bazen yatmadan önce saçlarımı örerdim ama o gece örmemiştim. Ancak omuzlarıma düşen saçlarımı çördük otu ve ısırgan karışımı sıvıyla ıslattığım tarakla taramıştım.

"Neden mi?" Sesini biraz yükseltti. "*Başı açıkken dua okuyan, kutsalı ağzına alan kadın başını utanç içinde bırakmıştır*: o saçlar kökünden kazınsa yeğdir."

"Haa, Paul'a döndük tekrar yani," diye mırıldandım ve dikkatimi eline verdim. "O adamın kadınları kafasına biraz fazla takmış olabileceği aklına hiç geldi mi? Hem şu an dua da okumuyorum. Eline gelince, görünüyor ki- "

"Saçların." Gözlerimi indirip ona bakınca ağzının onaylamaz bir şekilde büküldüğünü gördüm. "Sanki…" Kısa saçlarını göstererek belli belirsiz bir hareket yaptı. "Böyle…"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Çok fazla," dedi zayıf bir sesle.

Gözlerimi ondan birkaç saniye ayırmadım. Adam sonra elini kafasından indirdi ve sehpada duran küçük İncil'i gösterdi.

"Korintliler, değil mi? Evet, burada kalmışız." Doğrulup aldım ve satırı okudum: "*Tabiatın kendisi bile size, uzun saçlı bir adamın utanç içinde olduğunu söylemez mi? Ama kadının uzun saçı onun ihtişamıdır, çünkü o ona örtü olmuştur.*" Kitabı sertçe kapadım ve yerine koydum.

"Lütfen kocamın yanına gidip *onun* uzun saçlarının ne kadar *utanç verici* olduğunu söyler misin?" diye nazikçe rica ettim. Jamie koridorun karşısında uykuya dalmıştı; hafif horlaması buradan duyuluyordu. "Yoksa zaten farkında mıdır dersin?"

Christie hem içkiden, hem de ateşten dolayı zaten kıpkırmızıydı; bunu duyduğunda göğsünden alnının tepesine kadar kiremit rengine büründü. Ağzını açtı, ses çıkaramadan kapadı. Bir şey söylemesini beklemeden

dikkatimi tekrar ele çevirdim.

“Şimdi,” dedim ciddiyetle, “kasların iyileşirken birbirine yapışmaması için sürekli egzersiz yapmalısın. Başlarda acıyacak ama devam etmelisin. Göstereyim.”

Yüzük parmağını ilk boğumun hemen altından tuttum ve parmağı sabit tutarak en üst boğumu hafifçe aşağı büktüm.

“Anladın mı? Şimdi kendin yap. Sol elinle tut, yalnızca o kısmı oynatmaya çalış. Evet, öyle. Avucundan gelen çekme hissini duyuyor musun? Öyle olması gerekiyor. Şimdi küçük parmağına yap… Evet, aynen öyle!”

Kafamı kaldırdım, ona gülümsedim. Yüz kızarıklığı biraz geçmişti, ama memnuniyetsizliği baki kalmıştı. Bana gülümsemedi, hemen bakışlarını eline çevirdi.

“Evet. Şimdi elini sehpaya düz bir şekilde koy, evet, böyle. Şimdi dördüncü ve serçe parmaklarını kaldırmaya çalış. Kolay değil, biliyorum. Denemeye devam et. Acıktınız mı Bay Christie?”

Karnından gürültülü bir gurultu gelmişti, beni de en az onun kadar korkutmuştu.

“Yesem fena olmaz herhalde,” dedi terslikle, emrine uymayan eline pis bir bakış atarken.

“Bir şeyler getireyim. Biraz devam et şu hareketlere, olur mu?”

Ev gece haline bürünmüştü, sessizdi. Sıcaktan dolayı pencereler açıktı ve sızan ay ışığı sayesinde yolumu görebilmem için muma ihtiyacım yoktu. Ameliyathanemden dışarı sızan gölge beni mutfağa kadar takip etti - fare avındaki Adso, daha kolay yemek bulabilme ümidiyle peşime takılmıştı.

“Merhaba kedi,” dedim hayvan bacaklarımın arasından kilere girerken. “Eğer pastırma yiyebileceğini sanıyorsan tekrar düşün. Bir tabak süt verebilirim bak.” Kilden süt sürahisinin etrafında mavi bir çizgi vardı ve karanlıkta kendini belli ediyordu. Bir tabağa biraz doldurup Adso’nun önüne koydum ve sonra Christie’ye yemek hazırlamaya koyuldum.

“Domuz pastırması, soğuk patates, soğuk lapa, ekmek ve tereyağı,” diye mırıldandım ve hepsini geniş, ahşap bir tepsiye doldurdum. “Tavşan eti köftesi, domates turşusu, kuru üzümlü turta… başka?” Gölgelerden gelen küçük pati seslerine baktım. “Süt de verirdim ama içmez. Nasıl başladıysak öyle devam edelim; uyutur belki.” Viski sürahisine uzandım ve tepsiye koydum.

Ben merdivene doğru yürürken koridorun karanlığında hafif bir eter kokusu duydum. Dikkatle kokladım, Adso şişeyi devirmiş olabilir miydi? Yoo, o kadar güçlü değildi, diye düşündüm, tıpadan sıyrılmış birkaç asi molekülden ibaret olmalıydı.

Christie'nin eter kullanmamı istememesinden dolayı hem rahatlamış, hem de hayal kırıklığına uğramıştım. Rahatlamıştım, çünkü işe yarayıp yaramayacağını bilemiyordum. Hayal kırıklığımın sebebi ise ilaç cephaneliğimin içine eteri de resmen katmış olmayı çok istemiştim. Gelecekteki hastalarıma çok yardımcı olabilecek bu sıvıyı Bay Christie'nin üstünde kullanmayı da çok istemiştim.

Ameliyatın çok canını yaktığı gerçeği bir yana, bilinci açık bir insanı ameliyat etmek fazlasıyla zordu. Kasların kasılışı, adrenalinin pompalanması, kalbin son hızda atması ve kan akışını maksimum hıza çıkarması… Sabahtan beri onuncu kez neler yaptığımı gözden geçiriyor, neyi daha iyi yapabileceğimi düşünüyordum.

Beni şaşırtan Christie, hâlâ elini denemeye devam ediyordu; yüzü ter içindeydi ve ağzını sıkmıştı ama eklemleri çalıştırmak için kendini var gücüyle zorluyordu.

"Çok güzel," dedim. "Fakat şimdi dur. Tekrar kanama olmasını istemem." Hemen mendili elime alıp alnındaki teri sildim.

"Evde başka biri var mı?" diye sordu, ben elimi alnına götürdükçe huysuzlanarak. "Aşağıda biriyle konuştuğunuzu duydum."

"Hmm." Biraz utanmıştım. "Kedi var yalnızca, onunla konuşuyordum." Adı geçince hemen şımaran Adso yatağa sıçradı ve örtüyü tırnaklamaya başladı. Büyük yeşil gözlerini pastırmaya dikmişti.

Christie bakışlarını kediden bana çevirdi, gözleri şüphe doluydu.

"O benim büyülü hizmetkârım değil, hayır," dedim nahoş bir tonla ve Adso'yu tutup yataktan aşağıya bıraktım. "Kedinin teki işte. Onunla konuşmak kendi kendime konuşmaktan biraz daha az saçma, o kadar."

Adamın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi - nedeni aklını okumuş olmam da olabilirdi, aptallığım da. Şüphe dolu hatlar gözlerinin etrafını kırıştırdı.

Yemeklerini çabucak dilimledim ama yedirmeyi teklif ettiğimde kendi idare edebileceği konusunda ısrarcı oldu. Sol elini acemice kullanarak, gözleri yemekte, kaşları konsantrasyonla kasılı bir şekilde karnını doyurdu.

Yemek bittiğinde bir bardak viskiyi su gibi içmişti. Bardağı bıraktı ve

yüzüme baktı.

“Bayan Fraser,” dedi net kelimelerle, “ben eğitimli bir adamım. Sizin cadı olduğunuzu düşünmüyorum.”

“Öyle mi?” dedim eğlenerek. “Cadılara inanmıyor musunuz yani? Ama biliyorsunuz ki İncil’de cadılardan söz ediliyor.”

Midesinden gelen gazı yumruğuyla bastırdı, beni gözlerini kısarak süzdü.

“Cadılara inanmadığımı söylemedim. İnanıyorum. Ama siz cadı değilsiniz. Anladınız mı?”

“Bunu duyduğuma çok sevindim,” dedim gülümsememeye çalışarak. Adam çok sarhoştu; konuşması her zamankinden daha sabit de olsa aksanı biraz kayıyordu. Genelde doğduğu yer olan Edinburgh’un aksanını mümkün olduğunca bastırmaya özen gösterirdi ama şu an aksan geri geliyordu.

“Biraz daha?” Cevabı beklemeden bardağına cömert bir miktar viski doldurdum. Pencereler açıktı ve oda serindi ama boynundaki ter damlacıkları hâlâ parıldıyordu. Acı içinde olduğu belliydi, biraz daha yardım almazsa uyuması çok zordu.

İçkisini bu kez yavaş yavaş yudumlarken, yemek kaplarını toplayan beni bardağın üzerinden izlemeye başladı. O kadar viskiye ve dolu bir karna rağmen oldukça hareketliydi; omuzlarını oynatıyor, örtünün altındaki bacaklarını titretiyordu. Lazımlığa ihtiyacı olduğunu düşündüm ve kafamda ona bu konuda yardım teklif edip etmemeyi tarttım. İkincisini seçersem lazımlığı yanına bırakıp dışarı çıkacaktım ve onu seçtim.

Yanılmışım. İzin istememe fırsat kalmadan bardağını sehpaya koydu ve doğruldu.

“Bayan Fraser,” dedi boncuğa benzeyen gözleriyle bana bakarak. “Sizden özür dilemek istiyorum.”

“Ne için?” diye sordum, korkmuştum.

Dudaklarını sıktı.

“Ee… Bu sabahki davranışım için.”

“Hıı. Ee… Önemli değil. Uyutulmanın akla neler getirdiğini düşününce… neden çekindiğinizi anlayabiliyorum.”

“Öyle yapmak istememiştim.” Sertçe baktı, sonra gözlerini indirdi. “Yani… düşündüm… sabit duramazdım.”

Yanaklarının tekrar fena halde kızarmaya başladığını görünce ona bir anda

acıdım, kendime şaşırdım. Gerçekten utanıyordu.

Tepsiyi sehpaya bıraktım ve yatağın yanındaki tabureye oturdum, adamı teselli etmek için ne diyebileceğimi düşündüm - işi daha kötü bir noktaya getirmeden tabii.

“Bakın, Bay Christie,” dedim, “ben *hiç kimsenin* eli kesilirken sabit durmasını beklemezdim zaten. Bu insanın doğasına aykırı!”

Hemen sert bir bakış attı.

“Kocanızdan bile mi?”

Gözlerimi kırpıştırdım, afallamıştım; kelimelerin oluşturduğu anlamdan çok ses tonundaki acı tınıdan dolayı. Roger bana Kenny Lindsay’nin Ardsmuir hakkında söylediklerinden biraz bahsetmişti. Christie’nin o zamanlarda Jamie’nin liderliğinden rahatsız olduğu bir sır değildi ama şimdi bu konuyla ne ilgisi vardı?

“Neden öyle dediniz?” diye sordum sessizce. Elini bandajlara bakma bahanesiyle elime aldım, aslında bakacak başka bir yer bulmaya çalışıyordum.

“Doğru, değil mi? Kocanızın eli.” Çenesini bana doğrultuyordu, meydan okur gibiydi. “Onu tedavi ettiğinizi söylemişti. Onun eliyle uğraşırken hiç kıpırdanmadı, huzursuzlanmadı, değil mi?”

Eh, doğru söylüyordu. Jamie dua etmişti, küfretmişti, terlemişti, ağlamıştı - birkaç defa da çığlık atmıştı. Ama kımıldamamıştı.

“Herkes farklıdır,” dedim yüzüne bakabildiğim en direkt şekilde bakarak. “Beklemiyordum da- ”

“Beklemezsiniz tabii, kimse kocanız kadar erkek olamaz. Onu anladım.” Koyu kırmızı renk yine yanaklarına hücum etmişti, kafasını eğip sargılı eline baktı. Sol eli yumruk olmuştu.

“Onu kastetmedim,” diye itiraz ettim. “Hem de hiç! Birçok erkeğin yarasını diktim, kemiğini yerine oturttum ve neredeyse bütün İskoçlar cesurca- ” Ağzımdan çıktıktan iki saniye sonra farkına vardım ki bahsettiğim İskoçlar dağlı olanlardı. Kasabalı olan Christie de bunu kastettiğimi anlamış olmalıydı.

Boğazından derin bir homurtu çıkardı.

“Dağlılar,” dedi ve yere tükürmekle eşdeğer bir başka ses çıkardı. Bir kadının karşısında olmasa onu da yapacağından hiç şüphem yoktu.

“Barbarlar mı?” şeklinde karşılık verdim ses tonuna. Bana baktı ve

bakışlarını kaçırdı, derin bir nefes aldı - nefesini verdiğinde ben de bir yudum viski içmiş kadar oldum.

"Kocanız… iyi bir beyefendi. Asil bir aileden geliyor, ihanetle lekeli olsalar dahi." Cümledeki "ihanet" kelimesini öyle yayarak vurgulamıştı ki dışarıdan gelen biri sırf onu duyarak sarhoşluğunu anlayabilirdi. "Ama aynı zamanda… tabii…" Kaşlarını çattı, kelime aradı. "Onlardan biri. Bunu biliyorsun tabii, bir İngiliz hanımefendi olarak."

"Onlardan biri," diye tekrar ettim biraz eğlenerek. "İskoç dağlısı mı demek istiyorsun, barbar mı?"

Şaşkınlıkla coşkunun karışık olduğu bir bakış attı.

"Aynı şey değil mi?"

Çok da haksız olmadığını düşündüm. Colum ve Dougal MacKenzie gibi, zengin ve eğitimli olanlarıyla tanışmış olmamla birlikte -Christie'nin isim vermeden kastettiği, Jamie'nin büyükbabası Lord Lovat bunların dışında- kalanların Viking korsanlarını andırdıklarını inkâr edemezdim. Aslında, dürüst olmak gerekirse, Jamie de o kadar farklı değildi.

"Aa… şey, yani, onlar biraz…" diye geveledim. Parmağımla burnumun altını kaşıdım. "Eh, yani savaşçı adamlar olarak yetiştiriliyorlar herhalde. Bunu mu kastettin?"

Derin bir nefesle iç geçirdi ve kafasını yavaşça iki yana salladı. Bunu dediğime itiraz anlamında değil, dağlıların yaşayış tarzlarını ve geleneklerini aklına getirdiği için yaptığını düşündüm.

Tom Christie iyi eğitimli biriydi, Edinburgh'lu bir tüccarın oğluydu. Öyle olduğu için de bir beyefendi olma hakkını en çok kendi gibilerde görüyor ve asla gerçek bir barbar olamayacağını düşünüyordu. Dağlıların onu şaşırtmasının ve kızdırmasının nedenlerini anlayabiliyordum. Kendisini görgüsüz, hoyrat, gösterişçi, Katolik barbarlarla dolu bir kalabalığın içinde bulup onlarla bir tutulmasının nasıl bir şey olduğunu hayal etmekte ise güçlük çekiyordum.

Hafifçe arkasına yaslandı, gözlerini ve ağzını kapadı. Gözlerini açmadan aniden sordu: "Kocanın kırbaçlanma izlerini taşıdığını biliyor musun?"

Jamie'yle neredeyse otuz yıldır evli olduğumu söylemek için ağzımı açtım, sonra sorunun içinde Bay Christie'nin evlilikten ne anladığıyla ilgili bir bilgi olduğunu fark ettim.

"Biliyorum," demeyi tercih ettim ve odanın açık kapısına göz attım. "Neden

sordun?”

Christie gözlerini açtı, bakışları hafif dalgındı. Biraz çaba sarf etti ve bana baktı.

“Nedenini biliyor musun?” dedi kelimeleri yayarak. “Suçladıkları şeyi?”

Jamie’nin yerine kendi yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Ardsmuir’de,” diye anlatmaya başladı Christie, parmağını bana doğru kaldırmaya çalışarak, “tartanını istedi. Yasaktı.”

“Öyle mi yaptı?” Afalladım. “Sonra?”

Christie kafasını öne arkaya salladı, sarhoş bir baykuş gibiydi. Gözleri artık net ve parlaktı.

“Kendisi için değil ama,” dedi, “genç bir oğlan için.”

Sonraki kelimeyi söylemek için ağzını açtığında hafifçe gaz çıkardı, kendine şaşırdı. Ağzını kapadı, gözlerini kırpıştırdı ve tekrar denedi.

“Bu olağanüstü bir asalet ve… ve cesaretti.” Bana baktı, kafasını hafifçe iki yana salladı. “Anla… anlayamamıştım.”

“Anlayamadın mı? Nasıl yaptığını mı yani?” Nasılını çok iyi biliyordum; Jamie o kadar dik kafalıydı ki kafasına koyduğunu gerçekleştirmemesi düşünülemezdi, yolu cehennemden geçecek de olsa, başına gelmeyecek şey kalmayacak da olsa. Ama Christie bunu elbette biliyordu.

“Nasıl değil.” Kafası düşer gibi oldu, çaba sarf ederek doğrulttu. “Neden?”

“Neden?” Çünkü tam bir kahraman da ondan, öyle davranmak ruhunda var, demek istedim ama tam olarak doğru olmazdı. Ayrıca nedeni de bilmiyordum; Jamie bana bundan bahsetmemişti ve o anda da niye bahsetmediğini merak etmiştim.

“Adamlarını korumak için her şeyi yapar,” demeyi tercih ettim.

Christie biraz boş boş bakıyordu ama yine de gözlerinden zekâ okunabiliyordu; bana uzun uzun baktı, bir şey söylemedi fakat gözlerinin ardında düşüncelerin aktığı belliydi. Koridorda bir parke çatırdadı ve Jamie’nin nefesini duyabilmek için kulak kabarttım. Evet, duyabiliyordum; yavaş ve düzenli nefesi hâlâ uyuduğunu belli ediyordu.

“Acaba benim de ‘adamlarından biri’ olduğumu mu düşünüyor?” diye sordu sonunda. Kısık sesle konuşmuştu ama sesindeki öfke netti. “Çünkü değilim, emi- emin ol!”

Verdiğim son viskinin büyük bir hata olduğunu düşünmeye başladım.

“Hayır,” dedim iç çekerek. “Öyle düşünmediğine eminim. Eğer onu kastediyorsan,” -başımla küçük İncil’i gösterdim- “bunu iyilik olsun diye yapmıştır. Kim olsa yapardı, sen yapmaz mıydın?”

Nefes alış verişi hızlandı, ters ters baktı, sonra rahatladı ve kendini yastığa bıraktı. Çok yorulmuştu. Kavgacı tavrı bir anda yok olurken sanki gözüme daha küçük, hatta zavallı bir adam gibi göründü.

“Özür dilerim,” dedi yumuşak bir sesle. Sargılı elini biraz kaldırdı, sonra geri bıraktı.

Jamie hakkında söyledikleri için mi, yoksa sabah yaptıklarını korkaklık olarak gördüğü için mi af dilediğini anlayamadım. Sormamanın daha akıllıca olduğuna karar verdim, ayağa kalktım.

Örtüsünü üstüne örttüm ve mumu üfledim. O artık yastıkların arasındaki küçük bir siluetten ibaretti. Nefesi yavaş ve düzenliydi.

“İyi iş çıkardınız Bay Christie,” dedim. “İyi geceler.”

***

Benim barbarım ise ben yatağa girmeden önce uykuya dalmıştı. Ben örtünün altına girer girmez bir kedi gibi yavaşça uyandı. Kolunu uzatıp beni yakınına çekerken sorgular gibi “Mmm?” dedi.

Ona sokuldum ve sertleşmiş kaslarım onun sıcaklığında derhal gevşemeye başladı.

“Mmmm.”

“Nasıl bizim küçük Tom?” Bana yaklaştı, elleriyle boynumu ve omzumu ovmaya başladı.

“Ah. İğrenç, namussuz, her şeye kusur buluyor. Hem de çok sarhoş. Bunlar dışında iyi. Evet, çok güzel. Biraz daha, azıcık yukarı, evet, oh.”

“Evet, Tom formunda, yani sarhoşluk dışında. Böyle inlemeye devam edersen Sassenach, boynunu değil başka bir yerini ovduğumu sanacak.”

“Umurumda değil,” dedim. Omuriliğimdeki şahane dokunuşu daha iyi hissedebilmek için gözlerimi kapamıştım. “O kadar içtikten sonra da artık kendinden geçmiştir.”

Yine de sesimi fazla çıkarmıyordum, hastamı rahatsız etmeye gönlüm razı değildi.

“O İncil nereden çıktı?” diye sordum, cevap besbelli olmasına rağmen.

Jenny onu Lallybroch'tan göndermiş olmalıydı; ben Salem'e gittiğimde son kolisi gelmişti.

Jamie önce iç geçirdi ve nefesiyle boynumu ısıttı, sonra asıl sorumu yanıtladı.

"Kız kardeşimin gönderdiği kitapların arasındaydı; görünce kendimi tuhaf hissettim. Onu ne yapacağımı şaşırdım."

Tuhaf hissettirdiğine pek şaşırmamıştım.

"Neden göndermiş, bir şey yazmış mı?" Omuzlarım rahatlamaya başlamıştı, aralarındaki gerginlik geçiyordu. Arkamda omuz silktiğini hissettim.

"Başka kitaplarla birlikte göndermiş; tavan arasını düzenlerken bir kutu bulmuş, bana göndermeye karar vermiş. Kildennie köyündekilerin Kuzey Carolina'ya göç etmeye niyetlendiklerini duyduğundan da bahsetmiş; oradakilerin hepsi MacGregor, anladın mı?"

"Hmm, anladım." Jamie bana günün birinde Alex MacGregor'ın annesini bulmak, ona o küçük İncil'i vermek ve oğlunun intikamının alındığını söylemek istediğini söylemişti. Ama Culloden'dan sonra etrafa soruşturduğunda Bay ve Bayan MacGregor'ın öldüğünü öğrenmişti. Yaşayan tek aile ferdi kız kardeşiymiş ve o da yıllar önce evlenip eski evlerinden taşınmış. Kimse nerede olduğunu, İskoçya'da kalıp kalmadığını bilmiyordu.

"Sence Jenny sonunda kız kardeşi bulmuşlar mıdır? O köyde midir?"

Tekrar omuz silkti ve benim omzumu son kez sıkarak masaj yapmayı kesti.

"Olabilir."

"Arayacak mısın peki?" Yüzüne bakmak için ona döndüm. Alex MacGregor, Kara Jack Randall'a kurban gitmektense kendini asmayı tercih etmişti. Jack Randall Culloden'da ölmüştü. Ama Jamie'nin Culloden hakkındaki hatıraları parça parçaydı, bunun nedeni de savaş travması ve sonrasında geçirdiği ateşli hastalıktı. Uyandığında yaralıymış ve Jack Randall'ın ölü bedeni onun üstünde duruyormuş - ama ne olduğu hakkında hiçbir şey hatırlamıyor.

Buna rağmen Alex MacGregor'ın bir şekilde intikamının alındığı kanısındaydım - Jamie'nin elinden olsun ya da olmasın.

Bir an Jamie o zamanları düşündü ve içi titredi.

"Soruşturacağım," dedi sonunda. "Adı Mairi'ymiş."

"Anladım. Eh, o isimle birden fazla… aaa ama Kuzey Carolina'da yaşayan

en az üç yüz-dört yüz kadının adı Mairi,” dedim.

Bu lafımla güldü ve birbirimize sarılarak, koridorun karşısından gelen horlama sesleri eşliğinde uykuya daldık.

***

Dakikalar veya saatler sonra aniden uyandım, kulak kabarttım. Oda karanlıktı, şömine sönmüştü ve pencereler çok yavaşça titriyordu. Biraz gerildim, yeterince ayılıp hastamın yanına gitmek istedim ama sonra sesini duydum: ince bir sesle nefes verdi, bas bir tonla havayı çekti.

Beni uyandıranın Christie’nin horlaması olmadığını anladım. Sorun yanımda birden oluşan sessizlikti. Jamie kaskatı duruyordu, nefesi duyulmayacak kadar silikleşmişti.

Onu korkutmamak için elimi çok yavaş bir şekilde bacağına koydum. Aylardır kâbus görmüyordu fakat işaretleri çok iyi biliyordum.

“Ne gördün?” diye sordum.

Az öncekinden biraz daha derin bir nefes aldı ve vücudu bir anlığına aşağı doğru çekilirmiş gibi, hafifçe içe göçtü. Hareket etmedim ve elimi bacağından ayırmadım. Bacağın kaslarının mikroskobik bir esneme yaptığını hissettim. Bu bir uçuş refleksiydi.

Tabii uçmadı. Omuzlarını birden kastı, sırtı biraz havaya kalktı ve kendini tekrar tamamen yatağa bıraktı. Bir süre konuşmadı ama ağırlığıyla beni bir uydu gibi kendine çekti. Sessizce yattım, elini tuttum ve kalçalarımız temas etti.

Yukarıya, kirişlerin arasındaki gölgelerin içine baktı. Siluetini görebiliyordum, ara sıra kırpıştırdığı için parlayan gözlerini de fark edebiliyordum.

“Karanlıktı…” diye fısıldadı sonunda. “Ardsmuir’de, karanlıkta yatıyorduk. Bazen ay ışığı ya da yıldız parıltısı olurdu ama yattığımız yerde onlar da fark etmezdi. Zifiri karanlıktı fakat kulaklarımız duyuyordu.”

Hücredeki kırk adamın nefes alışını, kıpırdanışı duyabiliyorlarmış. Horlamaları, öksürükleri, uykuda huzursuzlanmalarını ve uyanık olanların çıkardığı mırıltıları.

“Haftalar geçerdi, düşünmezdik.” Sesi biraz daha sakindi. “Hep açtık ve üşüyorduk. Kımıldayacak halimiz yoktu. Pek bir şey düşünmezdik; yalnızca tek ayağımızı ötekinin önüne nasıl atacağız, oradaki taşı nasıl kaldıracağız… İnsanın düşünesi de gelmiyor, anlıyor musun? Zor bir şey de değil. Bir süre

için.”

Ama ara sıra bir şey değişirmiş. Bitkinliğin sisi, hiç haber vermeden yok olur gidermiş.

“Bazen nasıl olduğunu bilirdin, birinin anlattığı bir hikâye, birinin yakınından gelen bir mektup, falan filan… Bazen ne olduğunu hiç anlayamazdın; kimse bir şey söylemezdi, gecenin köründe kendine gelirdin, yanında yatan bir kadının kokusunu almak gibi.”

Anılar, özlemler… ihtiyaçlar. Onlar ateşle doğan adamlarmış ve yaşadıkları kayıpların aniden yakışıyla canlanırlarmış.

“Herkes belli bir süre çıldırırdı. Her zaman bir kavga olurdu. Gece olunca da karanlıkta…”

Geceleri çaresizlik seslerini, bastırılmış hıçkırıkları ve gizli ağlayışları duyarlarmış. Bazı adamlar sonunda birine yanaşırmış karşılığında da azarlanır ve dövülürlermiş. Bazen de öyle olmazmış.

Bana ne anlatmaya çalıştığını da bunun Thomas Christie’yle ne ilgisi olduğunu da tam olarak anlayamıyordum. Belki de Lord John Grey’le alakalıydı.

“Onlar sana hiç… dokundu mu?” diye sordum dikkatlice.

“Hayır. Bana dokunmayı akıllarının ucundan bile geçirmezlerdi,” dedi sakince. “Ben onların başıydım. Beni çok severlerdi ama öyle bir şey asla olmadı.”

Derin, kesintili bir nefes aldı.

“Dokunmalarını istedin mi peki?” diye fısıldadım. Parmak uçlarımdaki nabzımın Jamie’nin teninde attığını hissetmeye başladım.

“Hem de nasıl istedim.” O kadar yakınında olmasam duyamazdım; inanılmaz kısık bir fısıltıyla konuştu. “Yemekten de fazla. Uykudan da. Uyumayı da çok fazla istiyordum hem de, yorgunluktan olmasa da. Uyuduğumda seni görebildiğim için.

“Ama onu istememin nedeni kadına susamışlık değildi ki Tanrı biliyor, o da hiç kolay bir şey değildi. Yalnızca… bir el bana dokunsun istemiştim. O kadar.”

Derisi bu ihtiyaçla acı çekmiş, sonunda bu acıyı görünür kılmaya karar vermiş. Kalbinin bu ızdırabını göğsüne kazımaya karar vermiş.

Küçük, kederli, gülüşe benzeyen ama ilgisi olmayan bir ses çıkardı.

“Kutsal Kalp’in o fotoğraflarını hatırlıyor musun? Paris’te gördüklerimizi?”

Hatırlıyordum. Rönesans tabloları, Notre Dame’ın koridorlarında parlayan vitray camların canlılığı… Kederli Adam, kalbi açıkta ve delik, sevgiyle ışıldıyordu.

“Onu hatırladım. Kendi kendime düşündüm ki Lordumuz’un o görüntüsünü bir görü olarak gören biri çok yalnız bir adam olmalı. Çok iyi anlamış olmalı.”

Elimi kaldırdım ve göğsünün ortasındaki küçük boşluğa çok yavaşça koydum. Üstündeki örtü açılmıştı, derisi soğuktu.

Gözlerini kapadı, iç geçirdi ve elimi tuttu, sıktı.

“O düşünce bazen aklıma gelir ve İsa’nın orada nasıl hissettiğini anladığımı düşünürüm; o kadar istemesine rağmen ona kimse dokunmaz.”

25. Küller Küllere

Jamie eyer çantalarını tekrar kontrol etti ama artık o kadar sık yapmaya başlamıştı ki sol taraftakini her açtığında gülümsüyordu. Brianna o tarafa, silahların konulması için deri halkalar monte etmişti. Kabzaları yukarıda duran silahlar acil bir durumda kullanılmaları için hazırlardı; ayrıca çantaya yeni dikilmiş, hayli işlevli gözlerde mermi kesesi, barutluk, bıçak, bir makara balık ağı, sarmal bir kapan, dikiş takımı, raptiye, iğne, iplik, bir paket yemek, bir şişe bira ve güzelce katlanmış bir gömlek bulunuyordu.

Çantanın dış tarafında da Bree'nin gurur duyarak "ilk yardım bölmesi" dediği bir kısım vardı. Jamie bunun neye yardımcı olacağından pek emin değildi. Bölmede bezler içinde bin bir türlü acı kokulu çay ve herhangi bir şanssız serüvenin ardından kullanılması pek muhtemel olmasa da zararı da olmayan, Bree'nin kendi üretimi yapışkanlı bantlar vardı.

Jamie birkaç gereksiz eşyayla birlikte bir kalıp da sabunu çantadan çıkardı ve Brianna'nın alınmaması için bir kovanın altına sakladı.

Bunu tam zamanında yapmıştı; Brianna'nın Roger'ı çantalarda bulunması gereken fazladan çoraplar hakkında azarlayan sesi duyulmuştu. Samanlığın köşesinden dönüp karşısına çıktıklarında her şeyi yerine yerleştirmeyi başarmıştı.

"Hazır mısın dostum?"

"Hazırım." Roger başını salladı ve omzuna astığı eyer çantalarını yere bıraktı. Jemmy'yi kucaklamış olan Brianna'ya döndü ve bir öpücük kondurdu.

"Seninle geleceğim baba!" Jemmy hevesle bağırdı.

"Bu kez değil ufaklık."

"Kızılderili görmek istiyorum!"

"Sonra, belki büyüyünce."

"Kızılderili dilinde konuşabilirim ben! Ian Amca öğretmişti! Geleceğim!"

"Şimdi olmaz," dedi Brianna buyurgan bir tonla ama oğlanın dinlemeye niyeti yoktu ve annesinin kucağından inmeye çalışıyordu. Jamie boğazını temizledi, Jemmy'ye sert bir bakış attı.

"Annenle babanı dinle," dedi. Jemmy ters ters baktı, alt dudağını sarkıttı

ama sustu.

“Bunu nasıl başardığını bir gün anlatıver,” dedi Roger, bir yandan oğlunu süzerken.

Jamie güldü ve Jemmy’nin yanına gitti. “Öp bakalım dedeni.”

Neşesi hemen yerine gelen çocuk dedesinin boynuna sarıldı. Jamie oğlanı annesinin kucağından aldı, sarıldı ve öptü. Yulaf, kızarmış ekmek ve bal kokan Jemmy, artık pek kucağa alınacak bir ağırlıkta değildi.

“Uslu dur, annenin sözünü dinle. Tamam mı? Biraz daha büyüyünce sen de geleceksin. Gel de Clarance’a veda et; Ian amcanın öğrettiği kelimeleri söyleyebilirsin.” Üç yaşında bir çocuğa uygun kelimeler öğrenmiş olmasını diledi. Ian’ın çok uçlarda bir mizah anlayışı vardı.

Belki de, diye düşündü sırıtarak, Jenny’nin çocukları -Ian da dahil- öğrettiğim bazı Fransızca kelimeleri hatırlıyordur.

Jamie hâlihazırda Roger’ın atının eyerini, heybelerini ayarlamış ve hayvanı dizginlemişti. Yük katırı Clarence da hazırdı. Roger heybelerini asarken Brianna da eyer kuşağını ve üzengi kayışını kontrol etti - buna ihtiyaç olduğu için değil, kendini meşgul tutmak için yapıyordu. Genç kız alt dudağını ısırıyordu; endişeli görünmemeye çabalıyordu ama kimseyi kandıramıyordu.

Jamie, Jem’i kaldırdı, çocuk hayvanın burnunu okşadı, böylece Roger ve Bree’ye yalnız başlarına vedalaşma şansı tanımış oldu. Clarence uysal bir hayvandı, Jem’in hevesli el darbelerini ve yanlış söylediği Cherokee kelimelerini büyük metanetle karşıladı. Ama Jem kollarını bu kez Gideon’a doğru çevirince dedesi onu sertçe geri çekti.

“Hayır evlat, o serseriye dokunmasan iyi olur. Yiyiverir elini.”

Gideon kulaklarını titretti ve toynağını sabırsızca yere vurdu. Aygır bir an önce yola çıkmaya, sahibini öldürme şansını tekrar eline geçirmeye can atıyordu.

“Neden hâlâ bu melun yaratığa biniyorsun?” diye sordu Brianna, Gideon’un dudağını indirerek sarı dişlerini göstermesini izleyerek. Jem’i Jamie’nin kucağından aldı ve atın etrafından iyice uzaklaştı.

“Gideon’u mu diyorsun? Anlaşıyoruz biz. Ayrıca ticarette kullanacağım mallardan biri de o.”

“Gerçekten mi?” Kestane rengi ata şüpheci bir bakış attı. “Kızılderililer onu alınca savaş başlatmaya kalkmasınlar?”

“Onlara hediye etmekten bahsetmemiştim,” dedi Jamie. “Doğrudan değil,

en azından.”

Gideon huysuz, yamuk kafalı, çenesi güçlü ve inatçı bir hayvandı. Ama bu nahoş özellikler Kızılderililer’e çok cazip geliyordu, bu özelliklere geniş gövdesi, hızı ve kaslı yapısı da ekleniyordu. Köylerdeki kabile reislerinden biri olan Sessiz Hava, benekli kısrağını Gideon’la çiftleştirebilmek için üç tane geyik derisi teklif etmişti. Jamie bu teklifi duyduğunda elinde değerli bir varlık olduğunu keşfetmişti.

“Onu hadım etmeye fırsat bulamamış olmam çok güzel,” dedi, atın boynuna bir şaplak attı ve hayvanın refleks olarak kafasını çevireceğini bildiği için geri çekildi. “Ekmeğini kazanıyor ve dahası, Kızılderili atlarına uygun bir damızlık gözüyle bakılıyor. Ondan istediğim tek şey her zaman yapmaya bayıldığı bir şey.”

Brianna soğuktan pespembe kesilmişti ama Jamie’nin lafına gülerken daha da kızardı.

“Hadım ne demek?” diye sordu Jemmy.

“Annen anlatır.” Jamie çocuğa gülümsedi, saçlarını karıştırdı ve Roger’a döndü. “Hazır mısın evlat?”

Roger başını salladı ve atının üstüne çıktı. Kısırlaştırılmış ama sağlam bir dorusu vardı, adı Agrippa’ydı. Hayvan biraz rahatsız, sürekli homurtular çıkaran bir attı fakat bunun dışında pek bir sorunu yoktu ve Roger gibi bir binici için gayet iyiydi - diğer atlara karşı her zaman mesafeli oluşu ayrı meseleydi.

Roger karısını öpmek için eyerin üstünde eğildi ve sonrasında yola çıktılar. Jamie daha önce özel olarak -ve uzun uzun- Claire ile vedalaşmıştı.

Claire odasının penceresindeydi ve yola çıkan iki erkeğe el salladı. Saçları darmadağınık bir haldeydi, yansıyan sabah güneşi sayesinde de yanan dikenli çalıları andırıyordu. Jamie bunu gördüğünde hemen yanına gitmek, onu o dağınık halde, içliğiyle görmek istedi. Ona yaptıklarının üstünden bir saat geçmemiş olmasına rağmen bu güçlü hissi duyabiliyordu. Bir yandan da onu sanki bir daha göremeyecekmiş gibi korkuyordu.

Pek düşünmeksizin sol eline baktı ve başparmağındaki yaranın hayaletimsi izini, artık zorlukla fark edilebilen “C”yi gördü. Bu iz yıllardır aklına gelmiyor ya da dikkatini çekmiyordu ama o an sanki nefes alamayacakmış gibi hissetti.

Ama karısına el salladı ve karşılık olarak kadın da ona doğru bir öpücük yolladı. Claire’in boynunu tutkuyla ısırırken oluşturduğu morluğu ve yüzünün

biraz utanarak kızardığını görebiliyordu; Jamie de utandı, sanki onu damgalamış gibi hissetti. Topuklarını Gideon'un yanlarına bastırınca hayvan huzursuzlandı ve bacağını ısırmak istercesine boynunu çevirdi.

Ve sonunda resmen yola çıkmış oldular. Jamie patikanın başında son bir kez arkasına baktı ve karısının ışıkla çerçevelenmiş siluetini gördü. Karısı dua okurcasına elini kaldırdı, sonra gözden kayboldu.

***

Hava iyiydi ama sonbaharın başları için serin sayılırdı; Fraser Tepesi'nden Cooperville adındaki küçük yerleşime doğru, kuzeye giden Büyük Bufalo Yolu'ndan inerlerken atların nefesleri buhar çıkarıyordu. Jamie kafasını yukarı kaldırdı; kar için çok erkendi ama sağanak yağmur hiç şaşırtmazdı. Ancak etrafta bulutu andıran tek şey kısrağın kuyruğu olduğu için sorun yoktu.

Roger'la pek konuşmadılar; iki adam da düşünceleriyle baş başaydı. Roger Mac genellikle iyi bir yoldaştı. Jamie yine de Ian'ı özlüyordu; Tsisqua'daki durumu onunla konuşmak istiyordu. Ian, Kızılderililer'in düşünce tarzını birçok beyaz adamdan daha iyi anlıyordu. Jamie tek başına yaşayan adamın kemiklerini göndermesiyle Sabah Şakıyan Kuş'un niyetini az çok anladıysa da -Kral'ın silah göndermesi ihtimalini dört gözle bekledikleri, iyi ilişkileri sürdürmek istedikleri anlamına geliyordu- bu konuda Ian'ın fikrini de duymayı istiyordu.

Roger Mac'i de ilerleyen ilişkiler adına köylülerle tanıştırması gerekecekti ve…

Lanet Ian. Oğlan iki gece önce köpeğiyle birlikte yola çıkmıştı. Daha önce de bunu yapmıştı ve en kısa sürede geleceği de şüphesizdi. Ormana gider, karanlıkta kendisini tecrit eder ve bir süre sonra huzur bulurdu.

Jamie bunu iyi anlıyordu; insanın kendini bir süre tecrit etmesi, çektiği yalnızlığa merhem olabiliyordu. Oğlanın ormanda aradığı -veya kaçmaya çalıştığı- his de her neyse…

"*Sana hiç onlardan bahsetti mi?*" diye sormuştu Claire. "*Karısından, çocuğundan?*"

Bahsetmemişti. Ian eskiden Mohavklar'ın içinde geçirdiği zaman hakkında hiç konuşmamıştı ve kuzeyden getirdiği tek hatıra da mavi-beyaz boncuklardan oluşan bir bilezikti. Bir kez, Ian'ın kesesindeyken Jamie'nin gözüne çarpmıştı ama adamakıllı bakamamıştı.

Yüce Mikail seni korusun evlat, dedi Ian'a içinden. *Melekler koruyucun*

olsun.

Kafasından geçen bunca şey, Roger Mac'le öğle yemeği için durana kadar konuşmamalarına neden olmuştu. Kadınların yanlarına koyduğu taze yemekleri keyifle yediler. Ertesi günse mısır ekmeği ve önlerine çıkan, yakalaması ve pişirmesi kolay olan herhangi bir şeyi yiyeceklerdi. Ondan sonraki gün de Karkuşu kadınları onları krallar gibi ağırlayacaktı. Sonuçta İngiltere Kralı'nı temsil etmiyorlar mıydı?

"Geçen sefer içine patates ve mısır doldurulmuş ördekler vermişlerdi," dedi Roger'a. "Aklında olsun, yiyebildiğin kadar fazla yemek kibarlıktır. Önüne konan ne olursa olsun. Orada misafirsin."

"Anlaşıldı." Roger hafifçe gülümsedi, sonra kafasını eğip elinde duran yarım sosisli poğaçaya baktı. "Konu açılmışken. Misafirlerden yani. Sanırım küçük bir sorun var, Hiram Crombie'yle ilgili."

"Hiram mı?" Jamie şaşırmıştı. "Hiram'ın ne alakası var?"

Roger'ın ağzı büküldü, gülmekle gülmemek arasında gidip geldi.

"Gömdüğümüz kemiklerin sahibine herkesin Ephraim dediğini biliyorsun. Bree'nin yüzünden ama öyle."

Jamie merakla başını salladı.

"İşte… Hiram dün yanıma geldi, konu hakkında bir şeyler araştırdığını söyledi -dua etmiş, vesaire- sonra da şu sonuca varmış ki eğer bazı Kızılderililer karısının akrabasıysa, bazılarının kurtarılması mantıklıymış."

"Öyle miymiş?" Eğlendiğini hissetmeye başladı.

"Evet. O yüzden diyor ki bu bahtsız vahşilere İsa'nın kelamını götürmeyi üzerine vazife olarak alacakmış. Yoksa nasıl duyacaklarmış…"

Jamie yumruğunu ağzına götürdü, bir yandan eğlenirken öte yandan Crombie'nin elinde ilahi kitabıyla Cherokee köylerini bastığı görüntüsünü aklına getirerek fena oluyordu.

"Hmm. Ama siz Presbiteryenler yazgıya inanmıyor musunuz? Yani bazılarının kurtarıldığına, ötekilerin lanetlendiğine, buna müdahale edilemeyeceğine? Bu yüzden Katoliklerin cehenneme küfeyle götürülmesi gerektiğini düşünüyorsunuz sanıyordum."

"Ee… Yani…" Roger duraksadı, bu konuda konuşmanın kendi üzerine düştüğünden emin değildi. "Hmm. Presbiteryenlerin arasında bazı görüş farklılıkları var herhalde. Ama Hiram ve onun gibiler hemen hemen öyle düşünüyor, evet."

“Öyle. O halde, madem bazı Kızılderililer’in kurtarılmalarının kaderlerinde olduğunu düşünüyorsa, onlara vaaz vermesine gerek var mı?”

Roger başparmağını alnında gezdirdi.

“Yani, Presbiteryenlerin kiliseye gidip dua etmelerinin sebebi de o. Kurtarılmış olduklarını düşünseler de Tanrı’ya bu yüzden teşekkür etmeleri gerektiği kanısındalar - tabii Tanrı’nın istediği üzere daha iyiye gitmeleri de gerekiyor. Hepsi şükran anlamında.”

“Bence Hiram Crombie’nin tanrısı Kızılderililer’in yaşam tarzları hakkında biraz anlayışsız bir kafa yapısına sahip olabilir,” dedi Jamie, aklına kor aleviyle loş bir şekilde aydınlanan odada gördüğü çıplak vücutlar ve kürk kokusu geldi.

“Hem de nasıl.” Roger bu cümleyi Claire’i taklit ederek söylemişti ve Jamie’yi güldürdü.

“Tamam, zorluğu anlayabiliyorum,” dedi Jamie, komik bulmasına rağmen anlayabiliyordu da. “Hiram köylere gidip Cherokeeler’e vaaz vermek istiyor yani?”

Roger başını salladı ve ağzındaki sosisi yuttu.

“Hatta seni de götürmek istiyor böylece onu tanıtabilesin. Ama vaazı tercüme etmene gerek duymayacakmış.”

“Ulu Tanrım.” Jamie bir an öyle bir şey olursa neler yaşayacağını gözünün önüne getirdi, başını yavaşça iki yana salladı. “Hayır.”

“Elbette hayır.” Roger bira şişesinin tıpasını açtı ve Jamie’ye uzattı. “Sana söyleyeyim istedim. Senden bunu istediği zaman ağzının payını gerektiği gibi verebilesin diye.”

“Çok düşüncelisin,” dedi Jamie ve şişeyi alıp bir süre yudumladı.

Sonra durdu, şişeyi kenara koydu… donup kaldı. Roger Mac’in kafasının döndüğünü gördü ve onun da fark ettiğini anladı. Koku serin esintinin içinde süzülmeye başlamıştı.

Roger Mac kaşlarını çatarak ona doğru döndü.

“Bir şey yanıyor, değil mi?”

***

Onları önce Roger duydu: boğuk çıtırtılar ve çığlıklar, sanki cadılar bağırıyordu. Oraya geldiklerinde kuşlar kanatlandı; çoğu kargaydı, aralarında birkaç tane de kuzgun vardı.

“Tanrı aşkına,” dedi sessizce.

İki ceset evin yanındaki ağaca asılı duruyordu, en azından kalanları. Birinin erkek, ötekinin kadın olduğu kıyafetleri hariç belli olmuyordu. Adamın bedenine bir kâğıt sabitlenmişti. Kâğıt o kadar harap haldeydi ki rüzgâr ucunu kaldırmasa o da fark edilemeyecekti.

Jamie kâğıdı çekip aldı, okunacak kadar düzleştirdi, sonra yere fırlattı. *Düzenleyicilere Ölüm*, yazıyordu; rüzgâr kâğıdı alıp götürmeden önce çarpık yazıya göz atmayı başarabilmişti.

“Çocuklar neredeler?” diye sordu, sertçe dönerek. “Bu insanların çocukları var. Onlar nerede?”

Soğuyan küller esintiyle uçuşmaya başlamıştı bile ama dumanın kokusu ciğerlerine doluyor, boğazını kurutuyor, sözcüklerin anlamsız hışırtılara benzemesine neden oluyordu. Roger boğazını temizledi, tükürdü ve konuşmaya çalıştı.

“Saklanıyorlardır belki,” diyebildi, koluyla ormanı gösterdi.

“Evet, belki.” Jamie birden doğruldu, ormana doğru bağırdı ve cevap beklemeden oraya koştu, tekrar seslendi.

Roger da onu takip etti, bir yandan bağırmaya devam ederlerken evin etrafından dolandılar. Bağırışları ormanın sessizliği tarafından yutuluyordu.

Ayrı bir yöne sapan Roger terleyerek, nefes nefese ağaçların arasından geçti, boğazı bağırmanın acısıyla kavruluyordu. Birinin yanıt verdiğini duyabilmek için yeterince durmuyordu bile. Birkaç kez gözünün kenarıyla bir hareketlilik görüp yön değiştirdi ama gördükleri esintiyle oynaşan kuru dallardan veya bir sürüngenden ibaretti.

Jem’i gördüğünü sanır gibi oldu, koşan bir ayak, güneşle parlayan bir kafa gördüğünü sandı ve güçle bir kez daha bağırdı. Sonunda çocukların o kadar koşamayacaklarını anladı ve ara sıra boğuk, çatallı ve bitkin bir sesle bağırmaya devam ederek kulübeye geri döndü.

Evin avlusuna geldiğinde Jamie’yi yerden bir taş alırken gördü. Jamie taşı yakındaki bir ağaca yuva yapmış kuzgunların üstüne sertçe fırlattı ve kuşların gaklayarak kaçışmasını sağladı. Ama fazla uzaklaşmayan kuşlar hemen yandaki ağaca konup onları izlemeye başladı.

Hava serindi ama iki adam da ter içindeydi, saçları boyunlarına yapışmıştı. Jamie yüzünü koluna sildi, nefeslendi.

“Ka-kaç çocuk?” Roger zor nefes alıyordu ve sözcükler fısıltı gibi çıkmıştı.

“Üç, en az.” Jamie öksürdü, balgam çıkardı. “En büyük olan on iki civarında.” Durdu, cesetlere baktı. Sonra haç çıkardı ve cesetleri indirmek için kamasını eline aldı.

Toprağı kazacak bir gereçleri yoktu; yapabilecekleri en fazla ormanın yumuşak zeminini kazımak ve bir yığın taşla mezarı tamamlamak olabilirdi. Bu sırada kuzgunların başlarına üşüşmemesi için dua edeceklerdi.

“Onlar Düzenleyiciler miydi?” diye sordu Roger, alnını koluyla silerken.

“Evet ama…” Jamie duraksadı. “O işle alakalı değil.” Kafasını iki yana salladı ve daha fazla taş toplamaya gitti.

Roger kulübenin yanmış duvarına yaslanan şeyin bir taş olduğunu sandı. Dokunduğu şey hareket etti; Roger kendini yere atarken attığı çığlıkla kuzgunları bir kez daha kaçırdı.

Jamie saniyeler içinde oraya geldi ve küçük kızı yapraklarla küllerin içinden çıkardı.

“Şşş, tamam canım,” dedi Jamie hemen ama çocuk ağlamıyordu. Yedi-sekiz yaşındaydı, saçları ve kıyafeti yanmıştı. Tenindeki karartıya bakılırsa kız gerçekten taştan yapılmış sanılabilirdi ama gözleri canlıydı.

“Tanrım, Tanrım,” diyordu Roger sürekli nefes nefese ama dua etme vakti geçmişti.

Gözleri yarı açık kızı göğsünde salladı. Kızın bakışlarında ne rahatlama, ne de merak vardı; durgun ve ifadesizlerdi.

Jamie mendilini matarasındaki suyla ıslattı ve kızın dudaklarına sürdü. Roger kızın suyu boğazından geçirirken yutkunduğunu gördü.

“İyi olacaksın,” diye fısıldadı kıza. “Geçti güzelim.”

“Kim yaptı bunu kızım?” diye sordu Jamie kibarca. Roger kızın anladığını fark etti; kızın gözleri tıpkı üstündeki esintiyle hafifçe dalgalanan bir göl gibi titreşti ama sonra tepkisizlik devam etti. Ne sorulursa sorulsun konuşmadı ve donuk gözlerle bakmaya, ağzındaki mendili ruhsuzca emmeye devam etti.

Jamie sonunda, “Sen vaftiz edildin mi güzelim?” diye sorduğunda Roger en sonunda fark etti: Olayın şokuyla kızın durumunu incelememişti.

“*Elle ne peut pas vivre*,” dedi Jamie sessizce, Roger’ın gözlerine bakarak. Kız yaşamayacaktı.

Roger bunu ilk duyduğunda içgüdüsel olarak inkâr etti. Tabii ki yaşayabilirdi, yaşamalıydı. Ama derisinin çoğu yok olmuştu; çıplak etlerden

hâlâ kan geliyordu. Gri renkli diz kemiklerinden biri dışarı çıkmıştı. Göğüs kafesinin içinde ritmik bir şekilde kasılıp gevşeyen kalp de gözle görülür haldeydi. Kız neredeyse bir oyuncak bebek kadar hafifti ve Roger birden kızın kollarında adeta yüzdüğünü fark etti.

"Canın yanıyor mu canım?" diye sordu.

"Anne?" diye fısıldadı kız. Sonra gözlerini kapadı, başka bir şey söylemedi ve ara sıra "Anne?" diye mırıldanmaya devam etti.

Roger başta onu Fraser Tepesi'ne, Claire'e götürebileceklerini düşünmüştü. Ama yolculuk bir günden fazla sürerdi ve kız o kadar dayanamazdı. Mümkün değildi.

Yutkundu, gerçek boğazına bir elma gibi oturdu. Jamie'ye baktı ve onun da gözlerinde aynı rahatsızlığı gördü. Jamie de yutkundu.

"Adı… adını biliyor musun?" Roger nefes almakta dahi zorlanıyordu, kelimeleri zorlayarak çıkardı. Jamie kafasını iki yana salladı, sonra kendini toparladı, doğruldu.

Mendili emmeyi kesmişti ama ara sıra "Anne?" demeye devam ediyordu. Jamie mendili kızın dudaklarından aldı ve kızın kararmış alnına birkaç damla sıktı, vaftiz sözcüklerini mırıldandı.

Birbirlerine baktılar, ne yapılması gerektiğini biliyorlardı. Jamie'nin yüzü bembeyazdı; ter kızıl bıyıklarının arasından süzülüp üst dudağına akıyordu. Derin bir nefes aldı, kendini hazırladı, ellerini uzattı ve işi yapmaya gönüllü oldu.

"Hayır," dedi Roger yavaşça. "Ben yaparım." Kız ondan bir parça gibi olmuştu; onu birine teslim etmek kolunu isteyerek kestirmeye benzerdi. Elini uzattı ve Jamie'den is lekeli, nemli mendili aldı.

Hiç tereddüt etmeden kızı kendine yaklaştırdı ve mendille kızın ağzını, burnunu kapadı. Elini mendilin üstüne kapattı, kızın burnunun küçük tümseğini işaret ve başparmakları arasında hissetti.

Üstlerindeki yapraklar titreşti ve yağmur yağmaya başladı. Damlalar ona fısıldadı, yüzünü serinletti. Kızın üşüdüğünü düşündü ve üstünü örtmek istedi fakat boşta bir eli yoktu.

Koluyla kızı sarmalıyordu ve eli de göğsündeydi; küçük kalbi parmaklarının altında hissedebiliyordu. Kalp hafifçe sıçradı, atışları hızlandı, tekledi, iki kez daha attı… ve durdu. Bir saniyeliğine titredi; Roger kalbin atmak için son bir kez daha güç toplamaya çalıştığını hissetti ve bir anlığına yalnızca denemekle

kalmayarak hayata tutunmak için göğüs kafesinden fırlayıp eline konabileceğini hayal etti.

Ama hayal de geçti, o saniyeler de. Kocaman bir sessizlik geldi. Yakınlarda bir kuzgun öttü.

***

Toynak ve koşum takımlarının sesini duyduklarında gömme işini bitirmek üzerelerdi. Ziyaretçileri vardı, hem de çok sayıda.

Ormana doğru kaçmaya hazır haldeki Roger kayınpederine baktı. Jamie bu sessiz sorunun cevabını kafasını iki yana sallayarak verdi.

“Hayır, onlar geri gelmezler. Niye gelsinler?” Kasvetli gözlerle üstünde duman tüten kulübeye, harap olmuş avluya ve mezarların küçük tümseklerine baktı. Küçük kız hâlâ yanlarında, üstünde Roger’ın peleriniyle yatıyordu. Henüz onu gömememişti; canlı halinin anısı hâlâ çok tazeydi.

Jamie doğruldu, sırtını esnetti. Roger onun yakınlardaki ağaca dayalı duran tüfeğine baktığını gördü. Sonra kendini hazırladı, kürek olarak kullandığı yanık tahtaya yaslandı, bekledi.

Atlılardan ilki ağaçların arasından geldi. At homurdanıyor, yanık kokusuyla huysuzlanıyordu. Sürücü atı dizginledi, önündekilerin kim olduğunu görebilmek için dikkatle baktı.

“Sensin demek Fraser.” Richard Brown’ın yüzünde hain bir neşe vardı. Yanmış, dumanı tüten kütüklere baktı, sonra yoldaşlarına döndü. “Paranızı sadece viski satarak kazandığınızı düşünmemiştim zaten.”

Adamlar -Roger altı tane saymıştı- eyerleri üstünde kıpırdandılar, eğlenen homurtular çıkardılar.

“Ölülere biraz saygı göster Brown.” Jamie başıyla mezarları gösterdi; Brown’un yüzü kızardı. Önce Jamie’ye, sonra Roger’a döndü.

“Yalnız ikiniz misiniz? Burada ne yapıyorsunuz?”

“Mezar kazıyoruz,” dedi Roger. Elleri terlemişti, avcunu pantolonuna sildi. “*Siz* burada ne yapıyorsunuz?”

Brown eyeri üstünde ani bir hareketle doğruldu ama cevap veren kardeşi Lionel’dı.

“Owenawisgu’dan geliyoruz,” dedi, kafasını atlara doğru eğerek. Roger üstünde deriler olan dört tane yük hayvanı gördü, diğer atların heybeleri de oldukça dolgundu. “Yangın kokusunu duyunca göz atmak istedik.” Mezarlara

baktı. “Tige O’Brian, değil mi?”

Jamie başını salladı.

“Tanır mıydınız onları?”

Richard Brown omuz silkti.

“Evet. Owenawisgu yolunda oturuyorlardı. Birkaç kez durup onlarla yemek yemiştim.” Şapkasını çıkardı ve alnına düşen saçlarını elinin tersiyle kelleşmeye başlamış kafasına yatırdı. “Tanrı ruhlarına huzur versin.”

“Siz değilseniz onları kim yaktı?” dedi gruptaki genç adamlardan biri. Dar omuzları, çenesi ve saçma gülüşüyle bir Brown olduğunu belli ediyordu. Söylediğinin hoş bir şaka olduğunu düşünüyordu.

Yanık kâğıt havada yol almıştı; Roger’ın yanındaki bir taşın üstüne kondu. Roger kâğıdı yerden aldı ve Lionel Brown’un eyerine yapıştırdı.

“Bunun hakkında bir şey biliyor musun?” dedi. “O’Brian’ın vücuduna raptiyeyle asmışlardı.” Sesindeki öfkenin farkındaydı ve aldırmıyordu. Boğazı acıyordu; sözcükler boğulurmuş gibi çıkmıştı.

Lionel Brown kâğıda göz attı, kaşlarını kaldırdı ve notu kardeşine uzattı.

“Hayır. Siz yazmış olmayasınız?”

“Ne?” Roger adama dik dik baktı, gözlerini kırpıştırdı.

“Kızılderililer,” dedi Lionel Brown, başıyla evi göstererek. “Kızılderililer yapmıştır.”

“Yaa, öyle mi?” Roger kayınpederinin sesindeki imayı sezebiliyordu - şüphecilik, temkin ve öfke. “Hangi Kızılderililer? Örtüleri aldıklarınız mı? Onlar mı anlattı?”

“Ahmaklaşma Nelly.” Richard Brown alçak sesle konuştu ama kardeşi bunu duyunca biraz irkildi. Brown atını yanaştırdı. Jamie yerinde kaldı. Roger elindeki tahtayı daha sıkı tuttu.

“Bütün aileyi öldürmüşler, değil mi?” diye sordu, pelerinin altındaki küçük cesede doğru bakarak.

“Hayır,” dedi Jamie. “Çocuklardan büyük olan iki tanesini bulamadık. Yalnızca en ufakları, küçük kız öldü.”

“Kızılderililer,” diye inatla tekrar etti Lionel. “Onlar kaçırmışlardır.”

Jamie derin bir nefes aldı, nefesi verirken dumandan ötürü öksürdü.

“Evet,” dedi. “Köylere bir sorayım o zaman.”

“Bulamazsın onları,” dedi Richard Brown. Notu elinde buruşturdu, yumruğunu sıktı. “Eğer Kızılderililer kaçırdıysa yakında değillerdir. Çocukları Kentucky’ye götürüp satarlar.”

Adamlar aralarında mırıldanarak söyleneni mantıklı bulduklarını ima ettiler. Roger o anda, bütün gün içinde büyüyen korun alev aldığını hissetti.

“Kızılderililer yazmadı onu,” dedi tersçe, parmağıyla notu göstererek. “Bu hareket O’Brian’ı bir Düzenleyici olduğu için cezalandırmak için olsaydı çocuklarını kaçırmazlardı da.”

Brown gözlerini kıstı, uzun uzun Roger’a baktı. Jamie gerindi, hazırlandı.

“Hayır,” dedi Brown yumuşak bir sesle. “Yapmazlardı. Bu yüzden Nelly notu sizin yazdığınızı düşündü. Belki de Kızılderililer gelip bu küçük çocukları kaçırdı, sonra *siz* gelip kalanı silip süpürmeye karar verdiniz. Kulübeyi yaktınız, O’Brian’la karısını astınız, notu tutuşturuverdiniz. Mantıklı oldu mu Bay MacKenzie?”

“Biraz. Yalnız şunu merak ettim: asıldıklarını nereden biliyorsunuz Bay Brown?”

Brown’un yüz hatları gerginleşti. Roger kolunda Jamie’nin engelleyici elini hissetti ve ancak o anda yumruklarını sıktığını fark edebildi.

“Halatlar dostum,” dedi Jamie oldukça sakin bir sesle. Roger sözcükleri algıladı ve baktı. Doğru, çiftin boğazındaki halatlar kesili halde ağacın yanında duruyordu. Jamie sakin bir sesle konuşmaya devam ediyordu ama Roger sözcükleri duymuyordu. Rüzgâr onu sağırlaştırmıştı; rüzgârın vızıltısının içinde, derinlerde bir yerde, aralıklarla atan bir kalp hissediyordu. Ses kendi kalbinden de geliyor olabilirdi - kızınkinden de.

“İn o attan,” dedi ya da dediğini sandı. İs dolu rüzgâr yüzüne sertçe çarptı ve kelimeler boğazına takıldı. Ağzı külün sert ve nahoş tadıyla doldu; öksürdü, tükürdü, gözleri yaşardı.

Kolunun hafifçe sızladığını fark etti, o anda tekrar etrafının farkına varmaya başladı. Genç olan adamlar ona bakıyorlardı; bazıları sırıtıyordu, bazıları dikkatliydi. Richard Brown ve kardeşi onu görmezden geliyor, Jamie’ye bakıyorlardı. Jamie kolunu hâlâ tutuyordu.

Kayınpederinin elinden kurtuldu ve başıyla yaptığı bir hareketle ters bir şey yapmayacağını işaret etti - yine de kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Boğazında halat varmış hissi o kadar kuvvetliydi ki eğer cümle kurabilecek durumda olsa

bile konuşamayacağını düşündü.

“Yardım edeceğiz.” Brown başıyla yerdeki küçük kızı gösterdi ve eyerin bir tarafından bacağını indirdi, ama Jamie küçük bir jestle onu durdurdu.

“Gerek yok. Biz hallederiz.”

Brown aynı pozisyonda donakaldı. Dudaklarını gerdi ve tekrar eyerin üstüne yerleşti. Atını çevirdi ve tek kelime etmeden sürdü. Diğerleri de merakla arkalarına bakarak onu takip ettiler.

“Onlar yapmadı.” Jamie tüfeğini tuttu ve kaldırdı, gittikleri yöne baktı. “Ama söylediklerinden çok şey biliyorlar.”

Roger tek kelime etmedi, sadece başını salladı. Çiftin asılı olduğu ağaca doğru gitti, halatları tekmeledi ve ağacın sert gövdesini üç kez yumrukladı. El kemiklerinin acısı ona biraz yardımcı oldu.

Ağaç kabuklarının katmanları arasında karıncalar yukarı tırmanıyorlardı. Ciddi bir iş yapıyor gibi bir havaları vardı. Roger biraz onları izledi ve sonunda yutkunabildi. Sonra doğruldu, kolundaki geniş çürüğü ovaladı ve kızı gömmek için geri döndü.

BÖLÜM 4
ADAM KAÇIRMA

26. Geleceğe Bir Bakış

9 Ekim 1773

Roger eyer çantalarını yere, çukurun yanına bıraktı ve göz attı.

“Jem nerede?” dedi.

Çamur içindeki karısı kafasını kaldırıp ona baktı ve yüzüne terle yapışan saçlarını arkaya attı.

“Sana da merhaba. Yolculuk nasıldı?”

“Pek hoş değildi,” dedi Roger. “Jem nerede?”

Bree kaşlarını kaldırdı ve küreğini çamura sapladı. Kendisini yukarı çekmesi için elini Roger’a uzattı.

“Marsali’de. Germain’le birlikte Vınnn oynuyorlar ya da en azından ben bıraktıklarımda öyle yapıyorlardı.”

İki haftadır göğüs kafesinde taşıdığı endişe kasılması yavaş yavaş gevşemeye başlıyordu. Başını salladı, boğazındaki ani düğümlenme konuşmasına engel oldu. Uzandı ve karısını kendine doğru çekti; çamurlu kıyafetlerine ve paniklemesine rağmen onu kendine sıkıca bastırdı.

Sımsıkı sarıldı, kendi kalbinin atışını kulaklarında hissetti ve karısı kendini onun kollarından yavaş yavaş kurtarana kadar bırakamadı. Bree ellerini kocasının omzunda bıraktı, kafasını yana yatırdı ve tek kaşını kaldırdı.

“Evet, ben de seni özledim,” dedi. “Ne oldu, sorun ne?”

“Çok kötü.” Yangın, küçük kızın ölümü - yolculuk sırasında bunlar bir rüyaymış gibi gelmeye başlamıştı. At sürmenin, yürüyüşlerin, sürekli esen rüzgârın monotonluğu sırasında, ayakkabıların çamurdaki, kumlardaki, çakılların ve çam iğnelerinin üstündeki seslerinin verdiği gereksiz dinginlikle o korkunç sahneler sessiz bir filme dönüşmüştü.

Artık evindeydi, doğanın içinde oradan oraya savrulmuyordu. Kalbi ellerinde duran küçük kızın hatırası artık o andaki kadar gerçekti.

“İçeri gel hemen.” Brianna ona dikkatle bakıyordu, endişelenmişti. “Sıcak bir şey lazım sana Roger.”

“İyiyim,” dedi Roger fakat karısını takip etti.

Karısı çaydanlığı ocağa koyarken kafası ellerinde masaya oturdu, pürüzlü masa yüzeyinin üstündeki yemek lekeleri ve yanık izlerine bakarak olan biteni anlattı.

“Sürekli bir yol olduğunu düşündüm… bir çare. Ama yoktu. Elimi… elimi onun yüzüne götürdüğümde bile olayın gerçek olduğuna inanamıyordum. Ama aynı zamanda- ” O anda doğruldu, avuçlarının içine baktı. Aynı zamanda hayatının en net hatırası olmuştu. Düşünmeye bile dayanmıyordu fakat en küçük ayrıntıyı bile asla unutamayacaktı. Boğazı tekrar düğümlendi.

Brianna kocasının yüzünü okumaya çalışırken elini boğazındaki yaraya götürdüğünü fark etti.

“Nefes alabiliyor musun?” diye sordu telaşla. Roger kafasını iki yana salladı. Bir şekilde nefes alabiliyordu ama sanki devasa bir el boğazını sıkıyor, gırtlağıyla nefes borusunu haşat ediyor gibi hissediyordu.

Elinin bir hareketiyle iyi olduğunu işaret etti, içten içe şüphe etmesine rağmen. Bree ona arkadan yaklaşıp Roger’ın elini boğazından çekip ona sarıldı.

“Geçecek,” dedi sessizce. “Nefes al. Düşünme. Sadece nefes al.”

Karısının parmakları soğuktu, elleri toprak kokuyordu. Roger’ın gözleri dolmuştu. Odayı, ocağı, mumu, dokuma tezgâhını görebilmek, nerede olduğundan iyice emin olabilmek için gözlerini kırpıştırdı. Sıcak bir gözyaşı damlası yanağından aşağı indi.

Karısına bir şeyi olmadığını, ağlamadığını söylemek istedi. Fakat Bree daha sıkı sarıldı, tek eliyle göğsüne bastırdı, diğer elinin soğuk parmaklarıyla yarayı okşamaya devam etti. Roger onun yumuşak göğüslerini sırtında hissedebiliyordu. Bree telaşlı ya da çok konsantre olduğu zaman çıkardığı mırıltıyı çıkarıyordu; Roger bunu işitmiyor, daha çok hissediyordu.

Spazm sonunda geçmeye başladı, boğulma hissi geçti ve göğsünde inanamadığı bir rahatlama hissi duydu. Bree de bunu hissetti ve kollarını gevşetti.

“Sen… ne kazıyordun?” diye sordu küçük bir çabayla. Karısına döndü ve daha fazla çaba sarf ederek gülümsedi. “Bir su… aygırı için… mangal çukuru mu?”

Gülümsemeye benzeyen bir ifade Bree’nin yüzünde belirdi ama gözlerinden hâlâ endişe vardı.

“Hayır,” dedi. “Dağsıçanı fırını[9].”

9 Çömlek fırınına benzeyen bir tür fırın. (E.N.)

Bir an için dağsıçanlarını öldürmek için fazla büyük bir delik olduğunu söylemek istedi ama hiç hali yoktu.

“Yaa,” dedi Roger onun yerine.

Yaban sümbülü çayıyla dolu sıcak fincanı aldı ve yüzüne yaklaştırdı, buharın burnunu ısıtmasına, yanaklarındaki soğukluğu çözmesine izin verdi.

Brianna bir fincan da kendine koydu ve Roger’ın karşısına oturdu.

“Nihayet gelebildiğine çok sevindim,” dedi yumuşak bir sesle.

“Evet. Ben de.” Bir yudum aldı; çay hâlâ kaynar haldeydi. “Fırın demek…” Kadına O’Brianlar’dan bahsetmişti; bahsetmek zorundaydı ama o konu hakkında konuşmak istemiyordu. O an değil. Bree bunu hissetti ve üstüne gitmedi.

“Hı-hı. Su için.” Roger kafası karışık bir ifadeye bürünmüş olmalıydı, çünkü Brianna’nın gülüşü daha da yayıldı. “Sana toprakla da işim olduğunu söylemiştim, değil mi? Hem, bu senin fikrindi.”

“Öyle miydi?” Şu an Roger’ı hiçbir şey şaşırtmazdı ama suyla ilgili parlak fikirler ürettiğini hiç hatırlamıyordu.

Evlere su getirmenin önündeki en büyük sorun taşımadaydı. Etrafta bolca su olduğu inkâr edilemezdi; tepelerin altındaki derelerden akan, şelalelerde çağlayan, nehirlerden taşan sular fazlasıyla yeterliydi. Ama istenilen yere akıtmak için gerekli boruların imalatına ihtiyaç vardı.

“Bay Wemyss kız arkadaşı *Fraulein* Berrisch’le konuşmuş -*Frau* Ute sayesinde tanıştılar- ne yaptığımı anlatmış, kadın da Salem’deki erkekler korosunun da aynı iş üzerinde çalıştıklarını söylemiş, o yüzden- ”

“Koro mu?” Bir yudum daha aldı, içilebilir haldeydi. “Koronun ne alakası- ”

“Adları öyleymiş sadece. Bekâr erkekler korosu, bekâr kadınlar korosu, evli erkekler korosu… Şarkı söylemiyorlarmış, hepsinin toplum için yaptıkları kendi işleri varmış. Her neyse, kasabaya su getirmeye çalışıyorlarmış ama sorunları bizimkiyle aynıymış: boru imalatı için yeterli metalleri yokmuş.

“Ama hatırlıyorsundur, bana Salem’de yapılan çömlekten bahsetmiştin. Onlar kütükle boru yapmaya kalkışmışlar ama bu çok zor ve fazla zaman alıyor. Çünkü kütüğü ortadan delsen de kütükleri bağlamak için yine metal

bağlantıya ihtiyaç var. Bir süre sonra vazgeçmişler. Sonra senin fikrini akıl etmişler: neden borular pişirilmiş kilden yapılmasın?"

Brianna anlatırken neşe içindeydi. Soğuktan kızarmış burnu normal rengine dönmüştü ama bu kez yanakları kızarmıştı ve gözleri hevesle parıldıyordu. Konuşurken sürekli ellerini oynatıyordu ve Roger karısının bunu annesinden kaptığını düşündü, gülümsedi.

"…çocukları annemle Bayan Bug'a bıraktık ve Marsali'yle Salem'e gittik- "

"Marsali mi? Ata binemiyordur herhalde, değil mi?" Marsali hamileliğinin son aşamalarındaydı; Roger onun etrafındayken rahatsız oluyordu, çünkü kadın her an doğurabilecekmiş gibiydi.

"Doğurmasına daha bir ay var. Atla gitmedik, yük arabasına bindik. Peynir ve örtülerine karşılık bal, elma şarabı, geyik eti verdik - yeni çaydanlığımı gördün mü?" Gururla çaydanlığı gösterdi. Bodur, kiremit rengi, ortasında sarı şekiller olan bir kaptı. Roger'ın gördüğü en çirkin nesnelerden biriydi ama ona bakınca birden eve gelmiş olmanın sevinciyle gözlerine yaşlar doldu.

"Beğenmedin mi?" dedi Bree, kaşlarını hafifçe çatarak.

"Hayır, çok güzelmiş," dedi Roger boğuk bir sesle. Mendiline sümkürdü, hislerini belli etmemeye çabaladı. "Bayıldım. Ne diyordun… Marsali?"

"Su boruları diyordum. Ama- Marsali'yle ilgili de bir şey var." Bree kaşlarını biraz daha çattı. "Fergus pek iyi davranmıyor."

"Yaa? Ne yapıyormuş? Bayan Crombie'yle çılgınca bir ilişki mi yaşıyormuş yoksa?"

Karısı bu soruya bitkin bir bakışla karşılık verdi ama uzatmadı.

"Bir kere uzun bir süre ortadan kayboldu, çocukları Marsali'nin başına bıraktı ve bütün işler de kadının üstüne kaldı."

"Bu dönem için oldukça anlaşılır bir şey," dedi Roger hemen. "Birçok erkek yapıyor bunu. Baban da yapıyor. *Ben* de yapıyorum, fark etmiş miydin?"

"Tabii ki," dedi Bree, biraz kötücül bir bakış atarak. "Ama kastettiğim şu ki ağır işlerin çoğunu erkekler yapar. Saban sürmek, fidan dikmek gibi. Ev işlerini de karılarına bırakırlar. Temizlik, yemek, çamaşır, dokuma, hepsi işte. Ama Marsali bunların hepsini yapıyor, üstüne çocuklara bakıyor ve birahanede çalışıyor. Fergus eve geldiği zamanlarda somurtuyormuş ve çok içiyormuş."

Bunlar Roger'a üç tane fazla yaramaz çocuğun babası ve hamileliğinin sonlarında olan bir kadının kocası olan bir adam için gayet normal gibi

gelmişti fakat bunu dışarı vurmadı.

“Fergus’un tembellik ettiğini fark etmemiştim,” dedi yalnızca. Kaşları hâlâ çatık olan Bree kafasını iki yana salladı, kupasına biraz daha çay doldurdu.

“Hayır, tembel denemez. Tek elle zorlanıyor; ağır işlerin bazılarını kaldıramıyor ama Marsali o işleri yaparken yemeğe, çocukların bakımına da yardım etmiyor. Saban işine Ian da yardım ediyor fakat… Sürekli gidiyor, günlerce yalnız bırakıyor -bazen küçük işler yapıyor, yolculuk yapanlara tercümanlık yapıyor- ancak çoğu zaman, çekip gidiyor yalnızca. Bir de…” Bree tereddüt etti, devam etmek için kocasının gözlerinden teyit almak istedi.

“Bir de?” dedi Roger kibarca. Çay işe yarıyordu, boğazındaki acı neredeyse tamamen geçmişti.

Bree masaya baktı, meşenin üstünde parmağıyla şekiller çizdi.

“Marsali öyle bir şey demedi ama… sanırım Fergus onu dövüyor da.”

Roger kalbinin o an sıkıştığını hissetti. Papaz Efendi ile yaşarken çok şey görmüştü. Dışarıya mutlu, saygıdeğer görünen ailelere mensup, mor gözlerini, kırık burunlarını ve zedelenmiş dirseklerini bir kenara bırakarak kendi “sakarlıklarıyla” alay eden bir sürü kadın. Ailelerinin geçimini sağlarlarken içki şişeleriyle kendinden geçen bir sürü adam.

“Lanet olsun,” dedi ve kendini aniden bitkin hissetti. Baş ağrısının başladığını hissetti, elini alnına götürdü.

“Neden öyle düşünüyorsun?” dedi net bir sesle. “Yara, bere gördün mü?”

Bree üzgün bir yüzle başını salladı. Gözleri hâlâ masaya bakıyordu ama parmağı artık hareket etmiyordu.

“Kolunda.” Eliyle kolunun ön tarafındaki bir yeri gösterdi. “Kolun etrafını saran izler, sanki parmak izleri gibi. Arabadan bal peteğini almaya çalışırken giysisinin kolu açıldı, o zaman gördüm.”

Roger başını salladı, o anda kupasında çaydan daha sert bir şey olmasını istedi.

“Konuşayım mı onunla, ne dersin?”

Karısı o anda kafasını kaldırdı ve ona baktı, gözlerinde endişe vardı.

“Çoğu erkek bunu teklif bile etmezdi, biliyorsun değil mi?”

“Eh, hoş olmayacağı kesin,” dedi hemen. “Ama böyle bir şeyin sürmesine izin vermek, kendi kendine geçeceğine inanmak da doğru olmaz. Birinin *bir şey* demesi gerek.”

Ne denmesi gerektiğini Tanrı bilirdi ve nasıl denmesi gerektiğini de elbette. Teklifinden hemen pişman olmuştu, ne *diyebileceğini* bilemiyordu. *"Ee, Fergus, karını dövüyormuşsun, ha? Yapma, ne gerek var?"*

Fincanında kalan çayı içti ve viski almak için ayağa kalktı.

"Kalmadı," dedi Brianna, onun düşüncelerini okuyarak. "Bay Wemyss biraz üşütmüştü de."

Roger iç geçirerek şişeyi yerine bıraktı. Brianna koluna şefkatle dokundu.

"Yemek için büyük eve davetliyiz. Erken gidebiliriz." İşte bu neşe veren bir öneriydi. Jamie'nin orada her daim saklı tuttuğu bir şişe malt viskisi olurdu.

"Evet, olur." Karısının pelerinini eline aldı, onun omuzlarından arkaya attı. "Sence şu Fergus işini babanla konuşmalı mıyım? Yoksa kendim mi halledeyim?" Birden Jamie'nin meseleyi üstlenip onu dışarıda tutabileceğini düşünüp umutlanmıştı.

Brianna da bundan korkuyor gibiydi; yarı ıslak saçlarını savurarak kafasını iki yana salladı.

"Hayır! Babam boynunu kırar adamın. Fergus'un ölüsü de Marsali'nin işine yaramaz."

"Hmm." Kaçınılmaz cevabı kabul etti ve karısına kapıyı açtı. Büyük beyaz ev yukarılarında parıldıyordu. Arkasında kocaman, kırmızı ladin olan sessiz ev öğleden sonra güneşiyle aydınlanıyordu ve Roger *yine* o ağacın evin koruması gibi göründüğünü düşündü. İçinde bulunduğu hassas ruhsal durumu düşününce de bunun rahatlatıcı bir hayal olduğuna karar verdi.

Karısı yeni çukura yeterince hayran kalmasını sağlamak ve dağsıçanı fırınının tam olarak nasıl çalışacağını anlatmak için yolu biraz uzattı. Detayların neredeyse hiçbirini dinlemedi ama meselenin çukurun içini çok sıcak yapmak olduğunu kavradı. Brianna'nın konuşmasını da ayrıca çok rahatlatıcı buldu.

"… tuğlalarsa baca için," diyordu Bree, o anda fazla geniş bir mezardan başka bir şeye benzemeyen iki buçuk metrelik çukurun uzak ucunu göstererek. Ama şimdiye kadar oldukça başarılı ve titiz çalıştığı yadsınamazdı; çukurun köşeleri ve kenarları adeta özel bir alet yardımıyla yapılmış gibiydi. Bunu karısına söyledi ve Bree gülümsedi, öne gelmiş kızıl saçlarından bir tutamı kulağının ardına yerleştirdi.

"Çok daha derin olması lazım," dedi, "belki doksan santim daha kazılmalı. Şansıma, buralardaki toprak kazılmaya uygun; yumuşak ve kolay dağılmıyor.

Kar yağmadan önce bitirmeyi umuyorum ama bilemiyorum.” Burnunun altını kaşıdı, deliğe şüpheci bir bakış attı. “Seninle Jem’e kışlık gömlekleriniz için biraz daha yün ayarlamam lazım ve haftaya yetişmesi gerekiyor, yani…”

“Ben kazarım, merak etme.”

Bree parmaklarının ucunda yükselip kulağının hemen altından öpünce Roger güldü, kendini iyi hissetmeye başladı.

“Bu kış için değil,” dedi Brianna, koluna girerek, “ama eninde sonunda… acaba fırının sıcaklığını bir şekilde kulübenin altına yöneltebilir miyim diyorum. Roma hipokostu diye bir şey duymuş muydun?”

“Duymuştum.” Roger evinin alt tarafına baktı, doğal taşlardan oluşan temelin üstüne kütükten duvarlar konularak oluşturulmuş evi inceledi. İlkel bir dağ kulübesinin içini merkezi ısıtmayla ısıtma fikri onu güldürmek üzereydi ama karısının ciddi olduğundan da neredeyse emindi. “Nasıl yapmayı düşünüyorsun? Temeldeki taşların arasından sıcak hava boruları mı geçireceksin?”

“Evet. Boru inşa etme işini kotaracağımdan umutluyum, göreceğiz tabii. Ne diyorsun?”

Duyduğu projenin alanına, oradan da gözlerini yavaş yavaş kaldırarak büyük eve baktı. Bu uzaklıktan bile temelin bitişiğindeki toprak birikintisi görülebiliyordu ki bu da beyaz domuzun çukur açma kabiliyetini vurguluyordu.

“Evin altına öyle güzel bir yuva yaparsan, bu namussuz domuz artık bize musallat olur. Benden söylemesi. Binbaşı MacDonald’a ne yaptığını da gördün hem.”

“Adamı gerçekten hiç sevmiyor,” dedi Bree hemen. “Neden acaba?”

“Annene sor, o da pek hazzetmiyor.”

“O başka ama- ” Brianna birden durdu, dudaklarını kapadı ve büyük eve bakarak kalakaldı. Ameliyathane penceresinin içinde bir gölge hareket etti, içeride biri vardı. “Bak ne diyeceğim: sen babamı bul, onunla bir iki kadeh bir şeyler için ve ben de o sırada anneme Marsali’yle Fergus’u anlatayım. Belki aklına daha iyi bir fikir gelir.”

“Beden sağlığıyla ilgisi var mıdır bilmem,” dedi kocası, “ama Germain’e eter vermesi iyi bir başlangıç olabilir.”

27. Malthane

Patikada yokuş yukarı yürürken yaş tahılların o tatlı, ağır kokusunu alabiliyordum. Bira mayasının insanı çarpan, keskin kokusuna da maltlamanın kahveyi hafifçe andıran kavrulmuş kokusuna da damıtmanın betliğine de benzemiyordu ama viski esintileri oldukça güçlüydü. *Uisgebaugh*[10] yaparken ortalık fazlasıyla kokutulurdu, o yüzden viski imalat alanı büyük evden bir buçuk kilometre uzağa kurulmuştu. Bununla birlikte, ameliyathanemin penceresi açık olduğu zamanlarda, rüzgâr doğru estiğinde burnuma sık sık alkol kokusu gelirdi.

10 Gal. Yaşam suyu. (Ç.N.)

Viski imalatının belirli bir döngüsü vardı ve buna Fraser Tepesi'ndeki herkes bir şekilde uyum sağlamıştı. Ben de bu sayede malt kulübesindeki arpaların henüz çimlendirilmeye başlandığını ve o yüzden Marsali'nin orada tahılı pişirme işlemi öncesinde düzgünce yaymakla meşgul olduğunu biliyordum.

Azami tatlılığa ulaşması için tahılın çimlendirilmesi gerekir ama filizlenmesine izin verilmemelidir, çünkü bu tadı ekşitir. Çimlendirmeden sonra yirmi dört saatten fazla beklenmemelidir ve ben de önceki gün öğleden sonra otları didiklerken tahılın o bereketli, nemli kokusunu almıştım. Yani zamanı gelmişti.

Burası Marsali'yle özel bir konuşma yapabilmek için en uygun yerdi. Kadıncağız yalnızca bu viski imalatı için ayrılmış açıklık alanda olduğu zaman gürültücü çocuklarından ayrı, yalnız kalabiliyordu. Jamie'nin tahılla ilgilendiği için verdiği viskiden çok burada yakaladığı huzur için burada çalışmayı seçtiğini düşünürdüm - tabii bunun ne kadar değerli bir şey olduğunun da farkındaydım.

Brianna bana Roger'ın cesurca Fergus'la konuşmayı önerdiğini söylemişti ama ben önce Marsali'yle konuşup neler olduğunu iyice öğrenmek istedim.

Ne söylemeliydim? Dümdüz, *Fergus seni dövüyor mu?* diyemezdim herhalde. Aslında bunu konuşmak üzere olduğumuza pek inanamıyordum, gerçi acil servis odalarında aile içi şiddetin yarattığı onca vakayla haşır neşir olmuştum.

Fergus'un şiddet uygulayamayacağını düşündüğümden değildi; adam küçük

yaşta şiddet görmüştü - hem gözleriyle görmüş, hem de şiddete uğramıştı. Ayrıca, ayaklanma sırasında ve sonrasında İskoç dağlılarıyla bir arada yaşamış olmak da insanı barışçıl bir kafa yapısına yöneltmemiş olabilirdi. Öte yandan, Jenny Murray'nin onun yetişmesindeki payı göz ardı edilmemeliydi.

Jamie'nin kız kardeşiyle bir haftadan fazla yaşamış birinin bir kadına el kaldırabilme ihtimali üzerine düşünmeye çalıştım ve ikna olmadım. Ayrıca kendi gözlerimle görmüştüm ki Fergus çok iyi bir babaydı, hem Marsali'yle aralarında tam olarak kelimelere dökülemez bir denge var gibi-

Birden, başımın üstünde sesler duydum ve kafamı kaldırıp bakmaya fırsat bulamadan, bir şey yanında toz, çam dalları ve iğnelerini de sürükleyerek yanıma sertçe düştü. Geri sıçradım ve ani bir savunma mekanizmasıyla elimdeki sepeti korumaya aldım - fakat bunu yaparken, saldırı altında olmadığımı fark ettim. Germain önümdeki patikada yatıyor, nefesini düzenlemeye çalışıyordu.

"Ne oluyor-" diye söylenmeye başladım ama sonra göğsünde bir şey tuttuğunu fark ettim: içinde dört tane yeşilimsi yumurta olan bir kuş yuvası. Nasıl olduysa, yumurtalar kırılmamıştı.

"Şey… *maman*[11] için," dedi nefes nefese, gözlerime bakarak.

11 Fr. Anne. (Ç.N.)

"Çok güzel," dedim. Genç erkeklerle yeterince uğraşmıştım -gerçi, her yaştan erkekle uğraşmıştım aslında; hepsi birbirine benziyordu- ve şunu biliyordum ki böyle durumlarda yakınmanın hiçbir anlamı yoktu. Sonuçta ne bacağını, ne de yumurtaları kırmıştı. Çocuk derin bir nefes alıp ayağa kalkmaya ve kendine gelmeye çalışırken elindeki sepeti aldım, ben de kalp atışlarımı normale çevirdim.

Ayağa kalktığında üstündeki toprak, pislik ve çam iğnelerini silkelemeye koyuldu.

"*Maman* kulübede," dedi, hazinesine uzanarak. "Sen de mi geliyorsun *Grandmère*[12]*?*"

12 Fr. Büyükanne. (Ç.N.)

"Evet. Kız kardeşlerin nerede?" diye sordum şüpheyle. "Onlara bakıyor olman gerekmiyor mu?"

"*Non,*" dedi çocuk şımarıkça. "Onlar evdeler; kadınların olması gereken

yerde.”

“Öyle mi? Kim söyledi sana bunu?”

“Unuttum.” Kazayı hiç geçirmemişçesine hoplayarak önüme geçti, şarkı söylemeye başladı. Nakaratta sanki “*Na tuit, na tuit, na tuit Germain!*” diyordu.

Marsali gerçekten de oradaydı; şapkasını, pelerinin yakınındaki sarı yapraklı bir hurma ağacının dalına asmıştı. Yanına aldığı kömür dolu çanağın üstünden dumanlar çıkıyordu.

Malthanenin etrafı artık düzgün duvarlarla kapatılmış ve bir kulübeye çevrilmişti. Burada yaş tahıllar önce çimlendirilmek için, sonra da yerin altında, kısık ateşte hafifçe kavrulmaları için bir araya toplanıyordu. Yerler kül ve mangal kömürü izleriyle kaplıydı; pütürlü zeminin altındaki boşlukta da yeni ateş için meşe odunu duruyordu, henüz yakılmamıştı. Ateş olmasa dahi, kulübe sıcaktı; tahıl çimlenirken yaydığı ısıyla ateşi aratmıyordu.

İçeriden ritmik bir hışırtı ve kazıma sesi geliyordu; Marsali tahılı tahta bir kürekle çeviriyordu ve maltlama ateşini yakmadan önce eşit bir şekilde yaymaya gayret ediyordu. Kulübenin kapısı açıktı ama içeride elbette pencere yoktu; uzaktan, loş bir gölgenin hareketini güçlükle seçebiliyordum.

Tanelerin hışırtısı ayak seslerimizi bastırmıştı; kapıdan gelen ışığın önüne geçtiğimde Marsali ürkerek kafasını kaldırdı.

“Claire Anne!”

“Merhaba,” dedim neşeyle. “Germain burada olduğunu söyledi. Bir uğrayayım- ”

“*Maman!* Bak, gör, bende ne var!” Germain beni düşüncesizce iterek geçti ve kıymetli yumurtalarını gösterdi. Marsali oğluna gülümsedi, oğlanın terli saçlarını kulaklarının arkasına attı.

“Yaa… Ne güzellermiş. Işıkta bir daha bakalım, belki tam anlayamamışımdır.”

Kulübeden çıktı, serin havaya kavuşmuş olmasıyla derin bir nefes alması bir oldu. İç gömleğiyle duruyordu; ince kumaş terden sırılsıklamdı ve göğsünün koyu bölgesi de uçları da gereğinden fazla belli oluyordu.

Derin bir nefes daha alarak oturdu, bacaklarını esnetti. Ayakları şişmişti, mavi damarlar çıkıntı yapmıştı.

“Oh, oturmak ne güzel. Söyle bakalım canımın içi, ne getirmişsin bana?”

Bir fırsat yakaladığımı anlayıp arkasından dolandım, Germain yumurtaları gösterirken annesinde yara bere olup olmadığını kontrol ettim.

İnceydi ama bu Marsali'nin yapısında vardı, hamileliği hariç. Kolları da bacakları da ince ama kaslıydı. Gözlerinin altında yorgunluk torbaları vardı fakat sonuçta üç küçük çocuk sahibi bir anne ve son zamanlarındaki bir hamile olarak buna şaşmamak gerekirdi. Yüzü de renkli ve nemliydi, sağlık fışkırıyordu.

Bacaklarının alt tarafında birkaç küçük çürük vardı ama onları umursamadım; hamile kadınlarda bunlar sıklıkla görülürdü. Hem, ahşap bir kulübede, vahşi dağlarda yaşayıp da berelenmemeyi başaran pek kimse yoktu - erkek ya da kadın.

Yoksa belirtileri görmezden geliyor, Brianna'nın dediğine inanmak mı istemiyordum?

"Biri bana," diye anlatıyordu Germain, yumurtalara dokunarak, "biri Joan'a, biri Félicité'ye, bir tane de *Monsieur L'Oeuf*'a[13]." Annesinin karnındaki karpuz gibi şişi gösterdi.

13 Fr. Bay Yumurta. (Ç.N.)

"Ne tatlı çocuksun sen," dedi Marsali ve oğluna sıkıca sarıldı, çamurlu alnından öptü. "Yavru kuşumsun sen benim."

Annesinin yuvarlak karnına dokunduğunda Germain'in yüzündeki gülümseme yerini şüpheci bir ifadeye bıraktı. Oraya dikkatle dokundu.

"O yumurta kırıldığı zaman… kabuğu ne yapacaksınız?" diye sordu merakla. "Benim olabilir mi?"

Marsali gülmemek için kendini tutarken pespembe oldu.

"Bebekler kabukların içinde gelmezler," dedi, "şükürler olsun ki."

"Emin misin *maman?*" Kadının karnına dikkatle baktı, sonra kibarca dürttü. "Ama tıpkı yumurta…"

"Öyle ama değil işte. Babanla ikimiz çocuğumuz doğmadan önce öyle deriz sadece. Sen de bir zamanlar *Monsieur L'Oeuf*'tun yani, anladın mı?"

"Öyle miydim?" Germain bunu öğrendiğine çok şaşırmıştı.

"Tabii. Kız kardeşlerin de."

Germain kaşlarını çattı, sarı tüyler neredeyse burnuna değecekti.

“Hayır, değillerdi. Onlara *Mademoiselles L’Oeuf* denir.”

“Tabii, elbette,” dedi Marsali, oğluna gülerek. “Bu çocuk da kız olabilir, hatta büyük bir ihtimalle fakat *Monsieur* demek daha kolay geliyor. Bak şimdi.” Biraz arkasına yaslandı ve karnının kenarını eliyle yokladı. Sonra Germain’in elini aldı ve o noktaya götürdü. Bebeğin dürtüldüğü zaman tepki olarak karnını tekmelediğini, bulunduğum yerden bile fark edebiliyordum; karındaki dalgalanma gözle görülür haldeydi.

Germain irkildi, hemen elini çekti. Sonra güldü, hoşuna gitmişti. Elini tekrar koydu, yavaşça bastırdı.

“Merhaba!” dedi gür sesle, yüzünü annesinin karnına yaklaştırarak. “Nasılsın bakalım oralarda *Monsieur L’oeuf*?”

“Gayet iyi,” dedi annesi emin bir sesle. “Kız da olabilir, unutma. Bebekler başlarda konuşmayı beceremezler, biliyorsun sen de. Félicité henüz ‘Anne’ dışında bir şey diyemiyor.”

“Evet.” Yolda olan kardeşine olan ilgisini kaybeden Germain, yerde gördüğü ilginç görünümlü taşı almak için eğildi.

Marsali kafasını kaldırdı, güneşe doğru baktı.

“Eve gitsen iyi edersin Germain. Mirabel süt istiyordur, benim de burada daha işim var. Git de babana yardım et, olur mu?” Mirabel bir keçiydi ve evin yeni bir sakiniydi. Germain’in tepkisine bakılırsa, ilginç bir yaratıktı da.

“Oui maman. Au’voir Grandmère!” Nişan alıp taşı kulübeye doğru attı, isabet ettiremedi, sonra arkasını dönüp patikayı tırmanmaya başladı.

“Germain!” diye bağırdı Marsali oğlanın arkasından. *“Na tuit!”*

“O ne demek?” diye sordum merakla. “Galce mi yoksa, Fransızca mı?”

“Galce,” dedi gülümseyerek. “‘Düşme!’ demek.” Kafasını perişan olmuşçasına iki yana salladı. “Bu çocuğun başına ne gelirse ağaç tepelerinde gezmekten gelecek.” Germain kuş yuvasını da yumurtalarla birlikte bizim yanımızda bırakmıştı; Marsali yuvayı yerine koyarken kolundaki belli belirsiz sarı daireleri gördüm - tıpkı Brianna’nın tarif ettiği gibilerdi.

“Fergus nasıl sahi?” diye sordum, sanki adamın konusu açılmış gibi.

“Fena değil işte,” diye yanıt verdi, yüz hatları hafifçe gerilerek.

“Öyle mi?” Kasıtlı olarak koluna, sonra da gözlerine baktım. Yüzü kızardı, kolunu çevirip izleri gizledi.

“Evet, iyi tabii!” dedi. “Henüz pek iyi süt sağamıyor ama yakında onu da

halledecek. Tek elle zor oluyor fakat o- ”

Yanındaki kütüğe oturdum, bileğini tuttum ve kolunu çevirdim.

“Brianna söyledi bunu bana,” dedim. “Fergus mu yaptı?”

“Ah.” Utandı, kolunu çekti ve bereli tarafı karnına bastırdı, sakladı. “E… evet. O yaptı.”

“Bu konuda Jamie’yle konuşmamı ister misin?”

Yüzü kıpkırmızı oldu, hemen ayağa fırladı.

“Tanrım, hayır! Fergus’un boynunu kırar! Onun suçu değildi hem, gerçekten.”

“Onun suçuydu, bu kesin,” dedim sertçe. Boston’daki acil servis odalarında bir sürü dövülmüş kadın görmüştüm ve hemen hemen hepsi yara berelerin kocalarının, sevgililerinin hatası olmadığını söylüyordu. Hakları da vardı, kadınların da ufak da olsa bir payı vardı elbet ama yine de-

“Değildi!” diye ısrar etti Marsali. Yüzünün rengi artık daha da koyuydu. “Ben- o- yani, kolumu tuttu, evet ama yalnızca ben… şey… onu bir odun parçasıyla kovalıyordum da ondan.” Bakışlarını kaçırdı, daha da kızardı.

“Hmm.” Burnumu kaşıdım, geri adım atmaya başladım. “Anladım. Sen neden öyle yapıyordun? Sana saldırdı mı?”

İç geçirdi, omuzları hafifçe düştü.

“Hayır. Of. Joanie sütünü dökmüştü, Fergus da ona bağırınca kız ağlamaya başlamıştı, sonra…” Hafifçe omuz silkti, rahatsız görünüyordu. “Sanırım heyheylerim üstümdeydi, o kadar.”

“Fergus çocuklara pek bağırmaz yani, öyle mi?”

“Hayır, olur mu?” dedi hemen. “Neredeyse hiç… ee, eskiden hiç yapmazdı, şimdi… ama bu sefer suçlayamam. Keçinin sütünü sağması çok zamanını aldı, sonra hepsinin döküldüğünü, boşa gittiğini görünce- ben olsam ben de bağırırdım herhalde.”

Benimle göz göze gelmemek için yere bakıyordu ve ince giysisinin dikiş yerleriyle oynuyordu.

“Küçük çocuklar yorucu olabiliyorlar gerçekten,” dedim ve aklıma çok eski zamanlardan kalma bir anı geldi. Brianna iki yaşındayken gelen bir telefon nedeniyle dikkatim dağılmıştı. Sonra köfteli makarna ve Frank’in kapağı açık çantası… Frank genellikle Bree’ye kabul edilebilir bir sabırla yaklaşırdı -bana o kadar sabretmediği kesindi- ama o günkü öfkesi pencereleri titretmişti.

O günkü olay aklıma geldiğinde hatırladım ki o galeyanın içinde gerçekten ben de Frank'e bir köfte fırlatmıştım. Bree de beni taklit etmişti ama o neşeyle fırlatmıştı. Eğer ocağın yanında olsaydım, kolaylıkla tencereyi de fırlatmış olabilirdim. Burnumun altını kaşıdım, bu hatırayla üzülsem mi gülsem mi diye düşündüm. O gün oluşan lekeleri kilimden asla çıkaramamıştım.

Bu anıyı Marsali'yle paylaşamayacak olmam şanssızlıktı, çünkü makarnadan da iş çantalarından da haberdar değildi ve en önemlisi Frank'i bilmiyordu. Bakışları hâlâ yerdeydi, ayak parmağıyla ölü meşe yapraklarını oynatıyordu.

"Tamamen benim hatamdı, gerçekten," dedi dudağını ısırarak.

"Değildi," dedim, kolunu şefkatle sıkarak. "Öyle şeyler kimsenin hatası değildir; kazalar olur, insanlar üzülürler… fakat sonunda her şey yoluna girer." En azından ben öyle düşünüyordum - tabii çoğu zaman beklenen şekilde olmazdı.

Başını salladı ama hâlâ keyifsizdi ve dudağını ısırmaya devam ediyordu.

"Evet ama…" Devam edemedi.

Oturmaya devam ettim, sabırla bekledim, onu zorlamak istemedim. Konuşması gerekiyordu - bunu istiyordu da. Benim de Jamie'ye söylemeden - ya da söylemeye karar vermeden- önce bunu duymam gerekiyordu. Fergus'la aralarında bir şey vardı, orası kesindi.

"Ben… kürekle çalışırken düşünüyordum da. Yapmazdım, sanmam ama aklıma takıldı… sadece eskisi gibi hissettim…"

"Ne eskisi gibi?" diye sordum, devam edemeyeceğini anladığımda.

"Sütü döktüm," dedi telaşlı bir şekilde. "Çok küçükken. Çok açtım, sürahiye uzandım, sütü döktüm."

"Ve?"

"Evet. O da bağırdı." Bunu söylediğinde omuzlarını silkti, o gün bir travma yaşamış olmalıydı.

"Kim bağırdı?"

"Bilemiyorum. Babam Hugh olabilir. Ama belki de Simon'dır, annemin ikinci kocası yani. Hatırlamıyorum, yalnızca korkudan altımı ıslattığımı, bunu görünce adamın daha da kızdığını hatırlıyorum." Yüzü renkten renge giriyordu, ayak parmaklarını utançla büzdü.

“Annem de tek yemeğimiz o olduğu için ağlamaya başladı. Biraz ekmeğimiz, biraz sütümüz vardı sadece ve ben sütü dökmüştüm ama *o adam* sese dayanamadığını söyleyerek bağırdı, çünkü Joan’la birlikte böğürerek ağlıyorduk… sonra bana tokat attı, annem de adama sinirle saldırdı. Adam annemi itince o ocağa çarptı, dengesini kaybedip burnunu yaraladı. Annemin yüzünden akan kanlar hâlâ gözlerimin önünde.”

Burnunu çekti, yüzünü kaşıdı ve gözlerini yapraklardan ayırmadı.

“Sonra adam kapıyı çarpıp çıktı, Joanie’yle ben de çığlıklar atarak annemin yanına gittik, öldü sandık herhalde… elleri ayakları üstünde ayağa kalktı annem, iyi olduğunu söyledi. O sırada yalpalıyordu, şapkası kafasından fırlamıştı ve burnundan damlayan kanlar yeri lekeliyordu. Bu anıyı kafamdan çıkarmıştım. Ama işte, Fergus Joanie’ye bağırmaya başlayınca… Simon mı, Hugh mu, *her kimse*, o adam geri geldi sandım.” Derin bir nefes aldı, kollarını gerdi ve sonra karnının altında birleştirdi.

Elimi onun yüzüne götürdüm, alnına düşmüş terli saçları arkaya attım.

“Anneni özledin, değil mi?” İlk defa, Marsali’yle birlikte annesine, Laoghaire’e de acımıştım.

“Evet, hem de nasıl,” dedi Marsali. “Korkunç bir şey.” Tekrar iç çekti, gözlerini kapadı ve yanağını elime yasladı. Başını kendi başıma yasladım, sessizce saçını okşadım.

Akşamüstü olmuştu, gölgeler uzamıştı ve meşe ormanı serinlemişti. Marsali biraz titredi ve kollarındaki tüyler diken diken oldu.

“Al,” dedim sırtımdaki pelerini uzatarak. “Giy şunu, üşütme. Senin için iyi olmaz.”

“Yok, hiç gerek yok.” Doğruldu, saçını düzeltti ve yüzünü elinin tersiyle sildi. “Burada yapılacak biraz daha iş var, sonra eve gidip yemek yapacağım-”

“Ben yaparım,” dedim, sırtına verdiğim pelerini omuzlarından sıkarak. “Sen dinlen biraz.”

Minik kulübenin içindeki hava bile insanı sarhoş etmeye yetiyordu. Arpa kabuklarının keskin tozları, filizlenmeye çalışan tahıl şimdiden olmaya başlamıştı. Dışarısının serinliğinden sonra sıcaklık iyi gelmişti ama birkaç dakika sonra terlemeye başladığımda üstümdekini çıkardım ve kapının yanındaki çivinin üstüne astım.

Sorun değildi; Marsali doğru söylemişti, yapılacak fazla iş yoktu. Sıcacık

kulübede işi hemen bitirecek, sonra da Marsali'yle birlikte hemen eve dönecektim. Ailesine yemeği de ben yapacaktım, kızı dinlendirecektim ve o sırada da belki Fergus'la biraz konuşup neler olduğunu daha iyi anlayabilecektim.

Yapışkan tahılların arasına dalarken Fergus yemek yapmış ya da yapıyor olabilir diye düşündüm, kaşlarımı çattım. O küçük Fransız tembeli düşünememiştir büyük ihtimalle tabii, dedim sonra kendime. O keçinin sütünü sağmak, kendi kafasına göre yapabileceği en kadınsı işti.

Sonra Joan ve Félicité'yi düşündüm ve Fergus'a biraz hak verdim. Joan üç yaşındaydı, Félicité bir buçuk - o iki kızla aynı evde kalacak olan her kimse, nasıl bir işle meşgulse fark etmezdi; ben o kişiye her koşulda acırdım.

Joan dışa dönük, çenebaz bir kızdı ve kendi haline bırakıldığı zaman usluca bir hali vardı - ama bir yere kadar. Félicité babasının aynısıydı: esmer, kemikli, heves söndürücü, tutku katili bir havası vardı. İkisi birlikte… Jamie o ikisine cehennem kedileri diyordu. İki kız birden eve girdiği zaman Germain'in ormana kaçmasına şaşmamak gerekirdi. Marsali'nin burada yalnız başına, ağır bir işle uğraşması da bir o kadar anlaşılırdı.

"Ağır" buradaki anahtar kelimeydi, küreği daldırıp kaldırırken bunu iyice fark ettim. Filizlenen tahıl yaş oluyordu, o yüzden kürekle her seferinde en az bir kilo kaldırıyordum. Kürekle döndürdüğüm tanelerin şekli bozuluyordu, alt katmanlarda edindikleri fazladan nemle biraz kararmış oluyorlardı. Loş ışıkta iki grup arasındaki farkı görebiliyordum. Çok küçük bir yığın, köşedeki bir grup henüz çevrilmemişti.

Onlara şevkle girişti, küreği kaldırırken bir şey fark ettim: Marsali'nin bana anlattığı hikâyeyi düşünmemek için kendimi zorluyordum. Laoghaire'i sevmek istemiyordum - sevmiyordum da. Ama o kadına acımak da istemiyordum ve bu gitgide zorlaşıyordu.

Belli ki onun hayatı da hiç kolay olmamıştı. O zamanlarda İskoç dağlarında yaşayan hemen hemen herkesinki gibi, diye düşündüm, kürek dolusu taneciği kenara atarken. Annelik hiçbir yerde kolay değildi ama sanki o kadın fena iş çıkarmamıştı.

Tahılın tozuyla hapşırdım, burnumu koluma sildim ve küreği tekrar daldırdım.

Jamie'yi benden çalmaya kalkışmamıştı sonuçta, diye düşündüm, içimde şefkat ve tarafsızlık duygularını ararken. Öteki türlüsü daha doğruydu ya da en azından öyle görüyor olabilirdi.

Kalan son taneleri attım ve küreği yere sürterek bıraktım. Sonra küreği ters çevirdim ve nemli tahıl yığınının fazla yüksek taraflarına vurdum, köşede kalan boşluğu doldurarak daha simetrik bir görüntü oluşturdum.

Jamie onunla neden evlenmiş olabileceğini, bütün sebepleri anlatmıştı - ben de ona inanmıştım. Ama kadının adı geçince gözümün önüne türlü türlü görüntüler geliyordu elbette -en başta Leoch Kalesi'nin duvarlarındaki bir boşlukta Jamie'yle öpüştükleri sahne, sonda da yataklarında, Jamie'nin sıcak ellerinin onun geceliğinin içine kıvrılıp şevkle kasıklarını avuçladığı görüntü vardı- ve bu da nefret dolu bir homurtu çıkarmama, ateşin tepeme vurmasına neden oluyordu.

Belki de o kadar açık görüşlü bir insan değilimdir, diye düşündüm. Hatta yeri gelince geri kafalı, kindar biri olabilirdim.

Bu özeleştirim dışarıdan gelen ses ve hareketlilikle kesildi. Kulübenin kapısına gittim, ışığa gözlerimi kısarak baktım.

Yüzlerini de göremiyordum, kaç kişi olduklarını da tam olarak anlayamıyordum. Bazıları atın üstünde, bazıları yayaydı: batan güneşi ardına almış siyah siluetler. Gözümün kenarıyla gördüm ki Marsali ayağa kalkmıştı ve kulübeye doğru geri geliyordu.

"Kimsiniz efendiler?" dedi çenesi yukarı kalkık bir şekilde.

"Susamış misafirleriniz hanımefendi," dedi siyah siluetlerden biri, atını diğerlerinden bir adım öne çıkararak. "Misafirperverliğinize muhtacız."

Sözcükler çok nazikti ama ses değildi. Küreği elimden bırakmadan kulübeden dışarı çıktım.

"Hoş geldiniz," dedim, sözcüklerle tezat oluşturan bir tonla. "Siz orada kalın beyler; size içecek getirmekten mutluluk duyarız. Marsali fıçıyı getirir misin?"

Böyle durumlar için köşede bir yerde duran bir fıçı saf viskimiz vardı. Kalp atışlarımı kulaklarımın içinde duyabiliyordum. Küreğin sapını o kadar sert tutuyordum ki ahşabın katlarını parmaklarımda hissedebiliyordum.

Dağlarda bu kadar yabancıyı bir arada görmek olağandışından da öteydi. Ara sıra Cherokee avcılarından birkaçına rastlardık ama bu adamlar Kızılderili değildi.

"Ben de ona yardım edeyim hanımefendi," dedi başka bir adam, atından inerek. "Ama bir fıçı korkarım bize yetmeyecek."

Ses İngiliz sesiydi ve fazlasıyla tanıdıktı. Eğitimli bir tonda değildi ama

diksiyona dikkat ediyordu.

“Şu anda yalnızca bir fıçımız var,” dedim, yavaşça yana doğru kaymaya başladım, gözlerimi konuşan adamdan ayırmadım. Kısa boylu, cılız, bir kukla gibi sert hareketlerle hareket eden biriydi.

Bana doğru geliyordu; diğerleri de öyle. Marsali odun yığınının yanına varmış ve ceviz, meşe odunlarının arasına elini daldırmıştı. Boğazındaki sesli nefesini duyabiliyordum. Fıçı yığının içindeydi. Tabii oraya yasladığımız bir tane balta da vardı, biliyordum.

“Marsali,” dedim, “dur, yardım edeyim.”

Balta elbette kürekten iyiydi ama o kadar erkeğe karşı iki kadın… Kaç kişilerdi? On… on iki… daha fazla mı? Güneşe doğru baktığım için sulanan gözlerimi kırpıştırdım ve ormanın içinden daha fazlasının geldiğini gördüm. Biri bana sırıttı ve hemen gözlerimi kaçırmamak için çok çaba sarf ettim. Gülüşü daha da yayıldı.

Kısa boylu adam da yaklaşıyordu. Yüzüne baktığımda tanımak üzere olduğumu düşündüm. Kimdi bu? Tanıyordum bu adamı, görmüştüm daha önce - ama bu uzun çene kemikleri ve ince kaşlara bir isim konduramamıştım.

Teri üstünde kurumuştu, üstü başı toprak içindeydi ve belli belirsiz bir sidik kokusuna sahipti; hepsi bu özellikleri paylaşıyordu. Kokarcalar tarafından esir alınmak üzereymiş gibi hissetmeye başlamıştım.

Onu tanıdığımı anladı; ince dudakları gerildi ama sonra gevşedi.

“Bayan Fraser,” dedi ve o ince, bilmiş gözlerindeki bakışı gördüğümde adamın kim olduğundan artık emindim.

“Fakat ben sizi çıkaramadım beyefendi,” dedim, olabildiğince ciddi görünmeye çalışarak. “Tanışmış mıydık?”

Cevap vermedi. Ağzının kenarı hafifçe kıvrıldı ama Marsali’nin nihayet çıkardığı fıçıyı almaya çalışan iki adam dikkatini dağıttı. Biri benim göz diktiğim baltayı almıştı, öteki de fıçıyı açmak üzereydi. O sırada cılız adam ona bağırdı.

“Bırak onu!”

Adam kafasını kaldırıp ona baktı, şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

“Bırak dedim!” diye terslendi cılız adam, öteki adam baltayla bir fıçıya bir ona baktı, kafası karışmıştı. “İçkiyi yanımıza alacağız; bana şu anda ayık kafanız lazım!”

Bana döndü, sanki sohbetin ortasında kalmışız gibi devam etti: “Kalanı nerede?”

“Bu kadar var,” dedi Marsali, ben yanıt veremeden. Adama sertçe bakıyordu; adamdan korkuyordu ama ona öfkeliydi de. “Alın götürün.”

Cılız adamın dikkatini ilk kez çekmeyi başarabilmişti. Ancak adam Marsali’ye gayet alelade bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü.

“Bana yalan söylemenize gerek yok Bayan Fraser. Dahası olduğunu biliyorum, alacağım da.”

“Ama yok. Ver onu bana, sersem herif!” Marsali baltayı onu tutan adamın elinden ustalıkla aldı ve öfkeyle cılız olana döndü. “Misafirperverliğe böyle mi cevap verirsiniz? Hırsızlıkla mı? Ne için geldiyseniz alın, gidin!”

Cılız adamın yüzüne her baktığımda beynimin içinde alarm zilleri çalıyor olsa da Marsali’nin liderliğini takip etmekten başka şansım yoktu.

“Doğru diyor,” dedim. “Bakın, arayın, kendiniz görün.” Kulübeyi, tahılları ve içi boş, ağzı açık çanakları işaret ettim. “Maltlamaya henüz başladık. En yeni viski partisi altı hafta sonra çıkacak.”

Adam yüz ifadesini hiç bozmadı, öne doğru bir adım attı ve suratımın ortasına tokadı indirdi.

Darbe dengemi kaybettirecek kadar sert değildi ama kafamı arkaya doğru itti, gözlerimin yaşarmasına neden oldu. Canımın acısı, yaşadığım şokun yanında bir şey değildi fakat ağzımın içinde keskin bir kan tadı hissettim, dudağım şişecekti.

Marsali’den şok ve öfke dolu bir ciyaklama geldi; adamlardan bazılarının şaşırarak mırıldanmaya başladıklarını duydum. Yaklaşıyorlar, etrafımızı çevreliyorlardı.

Elimin tersini kanayan burnumun üstüne koydum ve titrediğini fark ettim. Ama beynim uzak bir yere çekilmişti ve olasılıklar içinden geçerken onları elemeye çalışıyordu.

Kimdi bu adamlar? Ne kadar tehlikelilerdi? Ne yapmaya çalışıyorlardı? Güneş batmak üzereydi - biri Marsali’yle benim eksik olduğumuzu fark edip bizi aramaya ne zaman gelecekti? Fergus mu gelecekti, Jamie mi? Jamie gelecekse, tek başına…

Bu adamların Tige O’Brian’ın evini yakanlar olduklarından hiç şüphem yoktu - Antlaşma Hattı’nın kuzeyindeki saldırılardan da sorumlu olmaları çok muhtemeldi. Asıl amaçlarının hırsızlık olduğu hemen hemen ortaya çıkmıştı.

Ağzımda bakır tadı aldım; kan ve korku bir araya gelince ortaya çıkan tat. Bu hesaplamalarla en fazla birkaç saniye geçirmiş olduğumu düşündüm. Elimi indirirken adamlara istediklerini verip viskiyle tatmin olmalarını beklemenin en iyisi olacağını düşündüm.

Bunu yapmaya şansım olmadı. Cılız adam bileğimi tuttu ve sertçe büktü. Kemiklerimin acıyla çatırdadığını duydum ve dizlerimin üstüne düştüm, nefesim kesildi, başka bir ses çıkaramadım.

Marsali daha güçlü bir ses çıkardı ve saldıran bir yılan gibi hareket etti. Elindeki baltayı sırtının bütün kuvvetiyle, omzunun üstünden savurarak karşısındaki adamın omzuna sapladı. Sonra baltayı çekti, çıkardı ve adamın kanı yüzüme kadar fışkırdı, yaprakların üstünde yağmurunkine benzer bir ses çıkardı.

Bu hareketinden sonra da oldukça tiz bir çığlık attı; yaralanan adam da ona katıldı ve saniyeler içinde açıklığa kaos hakim oldu. Adamlar dağılan bir okyanus dalgası gibi bir anda, haykırarak saldırmaya başladılar. Ben de öne atıldım ve cılız adamın dizlerini tuttum, bacak arasına var gücümle kafa attım. Boğulurcasına bir ses çıkardı ve üstüme düşüp beni yere yapıştırdı.

Adamın altından çıktım, Marsali'nin yanına gidip adamlarla arasına girmeye niyetlendim fakat üstüne çullanmışlardı bile. Boğuk bir ses vücutların malthane duvarına çarptığını haber verdi. Oradan gelen çığlık sesini etin üstüne inen yumrukların sesi yarıda kesti.

Kil güveç uzanabileceğim mesafedeydi. Yakıcılığına aldırmadan tuttum, adamların ortasına fırlattım. Birini sırtından vurdum; sıcak kömürler saçılmaya başladı. Adamlar bağırıp geri kaçtılar ve o anda Marsali'yi gördüm: başı omzunun üstüne düşmüş, gözleri yerinden uğramıştı; bacakları iki yana açılmış, kombinezonu yırtılmış ve boynundan aşağı sıyrılmış, göğüslerini hamile karnının üstünde çıplak bırakmıştı.

O anda biri kafama yandan vurdu, yaprakların arasında savruldum ve yere yapıştım. Kalkmaya, hareket etmeye, düşünmeye, konuşmaya halim kalmamıştı.

Üzerime çöken halsizlikle önümde göz gibi yuvarlak bir şey olduğunu gördüm. Karşımda, burnumdan birkaç santim ötede duran şey kuş yuvasıydı. Yeşilimsi dört yumurta, ince dallardan oluşan çukurda mükemmel şekilde duruyorlardı. Sonra bir topuk geldi, yumurtaları ezdi ve o göz kapandı.

***

Yanık kokusu beni ayılttı. Birkaç dakikadan fazla baygın kalmış olamazdım;

yanımdaki kuru çimlere duman henüz ulaşmıştı. Kuş yuvasının içinde bir kömür parlıyor, kıvılcımlar saçıyordu. Akkor iplikler ot saplarının üstüne sıçradı ve büyük bir alan alev aldı, o anda eller beni tuttu, omuzlarımdan çekerek sürüklemeye başladı.

Hâlâ sersem bir halde beni kaldırana vurmaya kalkıştım ama adam beni atlardan birine doğru iteleyerek götürdü ve eyerin üstüne nefesimi kesecek kadar sertçe bıraktı. Kafam üzengi kayışını tutmayı akıl edebilecek kadar çalışabildi. Biri atın arkasına şaplak attığında da acı verici, ağır bir şekilde yola çıkmış olduk.

Sersemlik ve itilip kakılma sırasında her şeyi parça parça, bölük pörçük görür gibiydim - ama Marsali'ye son bir kez bakabilmiştim. Etrafa saçılan kömürlerin oluşturduğu bir düzine küçük ateşin arasında, bir bez bebek gibi hareketsiz yatıyordu.

Boğuk birkaç ses çıkarmaya, ona seslenmeye çalıştım ama koşum takımlarının ve telaşla konuşan adamların sesleri arasında sesim çıkmadı.

"Delirdin mi Hodge? O kadını istemezsin. Bırak onu yere!"

"Olmaz." Cılız adamın sesi yakından geliyordu. Tersçe konuşmuştu ama kontrolsüz değildi. "Bizi viskiye o götürecek."

"Ölümüz viski istemez Hodge! O kadın Jamie Fraser'ın *karısı*, Tanrı aşkına!"

"Biliyorum kim olduğunu. İşine bak!"

"Ama sen onu tanımıyorsun Hodge! Adamı bir defa gördüm- "

"Anıların umurumda değil. İşine bak sen be!"

Son vurgudan sonra bir saniye bile geçmeden tok bir ses ve acı dolu bir homurtu gelmişti. Tüfek kabzası diye düşündüm. Yüzünün ortasına, diye ekledim içimden, burnu kırılan adamın hırıltılı, ıslak nefeslerini duyarken yutkunarak.

Bir el saçlarıma yapıştı ve boynumu acı verici bir sertlikle arkaya çevirdi. Cılız adamın yüzü karşımdaydı, gözleriyle beni sorguluyordu. Bir şey söylemediği için yaşadığımdan emin olmak istediğini düşündüm. Kafamı geri bıraktığında da emin oldum.

Üstünde olduğum atı biri yönlendiriyordu; yaya birkaç adam da vardı. Atlar hafifçe hızlanırken birbirlerine seslendiklerini, adımlarını serileştirdiklerini, yarı koşar hale geldiklerini duydum.

Kesik, belli belirsiz nefeslerle idare etmeye çalışıyordum ve atın her

adımıyla biraz daha canım yanıyordu - ama fiziksel rahatsızlık pek de umurumda değildi. Marsali ölmüş müydü? Öyle göründüğü kesindi ancak kan görmemiştim ve bu küçük, belki de geçici teselliye sığındım.

Ölmemişse bile yakında ölecek olması büyük ihtimaldi. Aldığı yara, şok veya düşük buna neden olabilirdi - Tanrım, aman Tanrım, zavallı *Monsieur L'Oeuf*-

Ellerim üzengi kayışına ümitsizce yapışmıştı. Onu kim bulacaktı, ne zaman bulacaktı?

Malthaneye geldiğimde yemeğe bir saatten biraz daha fazla vardı. Şimdi saat kaçtı? İlerlediğimiz zemine bakındım ama bağından kurtulan saçlarım ben kafamı kaldırmaya çalıştıkça görüşümü engelliyordu. Ama hava gitgide soğuyordu ve gözümü dikerek ışığa baktığımda güneşin ufka çok yakın olduğunu anladım. Birkaç dakika sonra etraf kararmaya başlayacaktı.

Sonra? Arama ne zaman başlayacaktı? Fergus karısının yokluğunu kadın yemek yapmaya gelmeyince fark edecekti - peki o küçük kızlar başına üşüşmüşken karısına bakmak için buralara gelir miydi? Hayır, Germain'i yollardı. O an kalbim ağzıma gelecek gibi oldu. Beş yaşında bir çocuk annesini o halde…

Yanık kokusunu hâlâ alabiliyordum. Kendimi kokuyu hayal ettiğime ikna edebilmek için birkaç kez kokladım. Ama atın teri ve kaldırdığı tozun, elimdeki kayışın şangırtısının ve ezilen bitkilerin görüntüsünün dağıttığı dikkatime rağmen uzaktan gelen kesif yangın kokusunu alabiliyordum. Açıklık, kulübe -belki ikisi de- ışıldıyor olmalıydı. Biri dumanı görüp gelmeliydi. Peki zamanında gelebilecek miydi?

Gözlerimi sıkıca yumdum ve düşünmeyi kesmeye çalıştım. Kafamda, arkamda bıraktığım alanda olması muhtemel şeyi canlandırmamak için elimden geleni yaptım.

Yakından hâlâ sesler geliyordu. Hodge dedikleri adam, yine. Onun atında olmalıydım; hayvanın öteki tarafında, başının yanında yürüyordu. Biri ona karşı çıkıyordu ama ancak ilk adam kadar etkili olabiliyordu.

"Dağıt bunları," dedi cılız kısaca. "İki gruba böl; bir kısmı seninle kalsın, öbürleri benimle gelsin. Üç gün sonra Brownsville'de buluşuruz."

Lanetler olsun. Takip edileceğini biliyordu ve bu yüzden grubunu dağıtıp kafa karıştırmayı deneyecekti. Telaşla yere atacak bir şey bulmaya çalıştım; Jamie'ye ne yöne götürüldüğümü anlatmak için bırakabileceğim bir şeyim olmalıydı.

Ama üstümde kombinezon, korse ve çoraplar dışında bir şey yoktu- beni ata bindirirlerken ayakkabılarım bile arkamda kalmıştı. Tek seçeneğim çorap gibi duruyordu; ama jartiyerler büyük bir özenle, güzelce tutturulmuşlardı ve o anda oraya ulaşamıyordum.

Her yerden erkek sesi, at sesi geliyordu; grup ikiye bölünürken birbirlerine sesleniyorlar, ayarlamalarını yapıyorlardı. Hodge ata neşeli bir ses çıkardı ve biraz daha hızlandık.

Bir çalının yanından geçerken saçım ince bir dala takıldı, bir saniye kaldı ve sonra acı verici bir sesle dal kırıldı, elmacık kemiğimi sıyırdı. Gözümü teğet geçmişti. Bu acıya çok kaba bir tepki verdim ve birisi -sanıyorum ki Hodge- kalçama sertçe vurarak küfrümün cezasını verdi.

O zaman daha da ağır, daha da inanılmaz bir küfür ettim ama bu sefer sessizce, sıkılı dişlerimin arasından konuştum. Tek tesellim, böyle geçtiği yerdeki dalları kıran, toynak izleri bırakan, taşları yerinden eden bir grubun kolayca takip edilebileceğini düşünmemdi.

Jamie'nin küçük, sinsi şeylerin de büyük nesnelerin de peşine düştüğüne tanıklık etmiştim - soyulmuş kabukları görebilmek için ağaç gövdelerine, bir de… takılan saç tellerini görebilmek için ince çalılara bakardı.

Kafamı atın yan tarafından sarkıttığımda kimse konuşmuyordu. Telaşla saç tellerimi yolmaya başladım. Üç, dört, beş, yeter miydi? Elimi uzattım ve telleri çalının içinden geçirdim; uzun, dalgalı saçlar atın hareketiyle dalgalandı ama çıkıntılı yaprakların içinde kalmayı başardı.

Aynı şeyi dört kez daha yaptım. İşaretlerden en az birini kesinlikle görür ve hangisini takip etmesi gerektiğini anlardı - ötekini takip ederek vakit kaybetmeyi seçmezse. O konuda dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu ve bunu içtenlikle yapmaya başlamıştım. Önce Marsali için, sonra da *Monsieur L'Oeuf* için merhamet diledim; şu an ilahi şefkate benden daha çok ihtiyaç duydukları kesindi.

Uzun bir süre yokuş yukarı çıktık, bir tepenin zirvesi gibi görünen bir yere vardığımızda hava artık karanlıktı. Bilincim kapanmak üzereydi, kafam zonkluyordu ve korsem beni pense gibi sıkıyordu.

At durduğunda sırt üstü düşmeyi becerebilecek kadar enerjim ancak kalmıştı. Yere düştüm, cenin pozisyonu aldım, toparlandım ve oturdum. Başım dönüyordu, nefes nefese kalmıştım ve uzun süre baş aşağı gitmekten dolayı şişen ellerimi ovuyordum.

Adamlar bir araya toplanmışlar, kısık sesle tartışıyorlardı ama bana

çalılıkların arasına kaçmayı düşündürtmeyecek kadar yakındaydılar. Hatta birkaç metre ötemde duran adamın işinin beni gözlemek olduğunu fark ettim.

Geldiğimiz yola baktım ve aşağılarda bir ateş görmeyi biraz korkarak diledim. Ateş birilerinin dikkatini çekerdi - ne olduğunu bu zamana kadar biri anlamış olmalıydı, şu anda haberi etrafa yayıyor ve takip hazırlığı yapıyor olmalılardı. Ama Marsali…

O ölmüş müydü? Çocuğu ne haldeydi?

Sertçe yutkundum ve gözlerimi kırpmadan karanlığın içine baktım. Bunu hem bir ışıltı görebilmek, hem de gözyaşlarımı engelleyebilmek için yaptım. Ama etrafımızdaki kalın ağaçlar yüzünden, mürekkep rengi karanlık tonları dışında bir şey göremiyordum.

Hiç ışık yoktu; ay henüz yükselmemişti ve yıldızlar hâlâ sönüktü - ama gözlerim ortama alışmakta hiç zorlanmadı. Gece görüşüm kediler kadar iyi olmasa da kabaca sayım yapabilecek kadar iyiydim. Bana ara ara bakıyorlar, aralarında tartışıyorlardı. Bir düzine kadar adam. Başta ne kadarlardı? Yirmi mi? Otuz mu?

Titreyen parmaklarımı gerdim. Bileğim burkulmuştu fakat o anda beni endişelendiren o değildi.

Şurası büyük bir ihtimalle onlarca da kesindi ki gece karanlığında orayı bulabilecek olsam da viski zulasına doğrudan hamle yapamazlardı. Marsali konuşacak kadar yaşamış da olabilirdi, tersi de -bu düşünceyle fena ürperdim- ama Jamie asıl amaçlarının viski olduğunu anlayacak ve orayı koruyacaktı.

Olaylar böyle gelişmemiş olsaydı, adamlar büyük ihtimalle beni zorla zulaya götürürler, viskiyi alır ve hırsızlık ortaya çıkmadan tüymeye çalışırlardı. Ama benimle Marsali'yi geride bırakıp ortalığı velveleyevermemiz, tiplerini tarif etmemiz riskine girerler miydi?… Belki evet, belki de hayır.

Ama Marsali'nin ani saldırısından sonra ilk plan geçersiz olmuştu. Şimdi ne olacaktı?

Adamlar birbirinden yavaş yavaş ayrılmaya başlıyorlardı ama tartışma devam ediyordu. Ayak sesleri yaklaştı.

"İşe yaramayacak, görürsün bak," dedi adamlardan biri ateşli bir tonla. Kalınlaşmış sesinden, burnu kırılan adam olduğu sonucunu çıkardım. Yediği dayağa rağmen yılmamıştı. "Öldür kadını. Şimdi. Hayvanlar kemiklerini kırana kadar kimse onu bulamaz."

“Öyle mi? Kimse bulamayınca da hâlâ bizimle olduğunu sanacaklar, öyle değil mi?”

“Ama eğer Fraser bizi önce yakalarsa, kadın da bizimle değilse, kimden bilecek…”

Durdular, dört beş tanesi etrafımı sardı. Ayağa fırladım, en yakınımdaki nesneye refleksle yapıştım ve silah olabilecek bir şey olması için dua ettim - ne yazık ki küçücük bir taş bulabildim.

“Viskiden ne kadar uzaktayız?” diye sordu Hodge. Adam şapkasını çıkarmıştı, karanlıkta parlayan gözleriyle kedileri andırıyordu.

“Bilmiyorum,” dedim, var gücümle sinirlerime hâkim olmaya çalışarak - elimdeki taşa da. Dudağım hâlâ hassastı, tokadın geldiği yer şişti ve konuşurken dikkatli olmam gerekiyordu. “*Nerede olduğumuzu* bilmiyorum.”

Doğru söylemiştim fakat mantıklı bir tahmin yapmam o kadar da zor değildi. Birkaç saat yol gitmiştik, çoğunlukla yokuş çıkmıştık ve yakınlardaki ağaçlar köknar ve balsamdı; keskin reçinelerinin kokusunu alabiliyordum. Üst yamaçlardaydık ve dağın sırtına giden bir geçidin de oldukça yakınında olmalıydık.

“Öldür şunu,” dedi ötekilerden biri. “Bize bir faydası yok ki. Hem Fraser bizimle bulursa- ”

“Kes be!” Hodge kendisiyle konuşan, oldukça iri yarı adama öyle sert çıkışmıştı ki adam istemsizce iki adım geri gitti. Sonra Hodge bana döndü, kolumu sertçe tuttu.

“Benimle dalga geçme kadın. İstediğimi bana ver.” Aksi takdirde ne olacağını söylemeye gerek duymadı - göğsümün üstünden soğuk bir şey geçti ve kesiğin sıcak sızısı da onu bir saniye sonra takip etti, kan boşalmaya başladı.

“Tanrım, Roosevelt aşkına!” dedim, acıdan çok şaşkınlık nidası olarak. Kolumu çektim. “Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum be *geri zekalı*! Başka bir şeyin nerede olduğunu nasıl bileyim?”

Biraz ürkerek hafifçe geri çekildi, gözlerini kırpıştırdı, ona saldırmamdan çekinirmiş gibi bıçağı refleksle yukarı kaldırdı. Saldırmayacağımı anlayınca da suratını buruşturdu.

“Ne bildiğimi söyleyeyim sana,” dedim ve sesimdeki keskin, düzenli tonla içten içe, biraz mutlu oldum. “Viski zulası malthaneden bir kilometre kadar uzakta, kuzeybatısında. İyi saklanmış bir mağaranın içinde. Sizi oraya

götürebilirim, tabii beni aldığınız yere geri dönüp oradan yola çıkarsak ama yolu başka türlü tarif edemem.”

Yalan da söylemiyordum. Ben kolayca bulabilirdim fakat orayı tarif etmek? Üst taraftaki çalıların ortasındaki küçük patikadan geçin, Brianna’nın keseli sıçan vurduğu yerin önündeki meşeyi görene kadar yürüyün, üstünde yılan dili olan köşeli bir taş gördüğünüzde sola sapın… Beni öldürmemelerinin tek nedeni olduğunu düşündüğüm rehberlik yapma ihtimalim gözden geçirilmekteydi.

Derim çok ince kesilmişti; o kadar kan kaybetmiyordum. Ama yüzüm ve ellerim buz gibi olmuştu ve gözlerimin kenarlarında parlak noktalar görür gibi oluyordum. Dik durmamı sağlayan tek şey, eğer işler o noktaya gelirse, ayakta ölmeyi tercih edecek olmamdı.

“Hodge, bak söylüyorum sana, bununla işin olsun istemezsin, hem de hiç.” Etrafımdaki küçük gruba iri bir adam katıldı. Hodge’un omzunun üstünden eğildi, yüzüme baktı ve başını salladı. Gölgede hepsi siyahtı ama bu adamın sesinde hafiften bir Afrika esintisi de vardı. Belki eski bir köle, belki de köle taciriydi. “Bu kadını duydum. Büyücü. Bilirim bunun gibileri, büyücü karılar… Dokunma ona, duyuyor musun? Lanetler seni!”

Duyduklarıma cevaben yarı şuh bir kahkaha atmayı başardım ve en yakınımda duran adam bir adım uzaklaştı. Kendime şaşırmıştım; nereden çıkmıştı o kahkaha şimdi?

Ama artık daha iyi nefes alabiliyordum ve parlak noktalar da kaybolmuştu.

Uzun boylu adam boynunu uzattı, gömleğimdeki kan lekesine baktı.

“Kanını mı akıttın? Lanet olsun Hodge, becermişsin bile.” Sesinde, çok derinlerde bir telaş vardı. Adam geri çekildi ve eliyle bana doğru bir çeşit hareket yaptı.

Bunu yapmaya nasıl karar verdiğim hakkında hiçbir fikrim olmaksızın, elimdeki taşı bıraktım, parmaklarımı göğsümdeki yaraya götürdüm ve kanı cılız adamın çenesine sürdüm; az önceki kahkahamı tekrarladım.

“Lanet, ha?” dedim. “Ne dersiniz? Bana tekrar dokunursanız yaşayacak yirmi dört saatiniz kalır.”

Kan nehirleri adamın beyaz yüzünde karanlıkta bile belli oluyordu. Adam bir metre kadar ötemdeydi; nefesindeki ekşiliği de yüzünün öfkeyle sarsılmaya başladığını da algılayabiliyordum.

Sen ne yaptığını sanıyorsun Beauchamp? diye düşündüm, kendime son

derece şaşırarak. Hodge bana vurmak için yumruğunu hazırladı ama iri adam bir feryatla onu bileğinden yakaladı.

“Yapma! Öldüreceksin hepimizi!”

“*Seni* öldüreceğim serseri!”

Hodge’un öteki elinde hâlâ bıçak vardı; bir öfke hırıltısı çıkararak adamı bıçakladı. Geniş adamın darbeyle nefesi kesildi ama bıçak kritik bir yere gelmemişti, tuttuğu bileği kıvırdı ve Hodge’dan tiz bir feryat, tilkiye kurban düşmüş bir tavşanı andıran bir ses yükseldi.

O anda hepsi birbirine girdi, itişmeye, bağrışmaya, silahlarını ellerine almaya başladılar. Arkamı dönüp koşmaya başladım ama birkaç adım sonra bir tanesi arkamdan sarıldı ve beni kendine yapıştırdı.

“Sen hiçbir yere gitmiyorsun hanımefendi,” dedi kulağıma, nefes nefese.

Gitmiyordum da. Benden uzun değildi fakat çok daha güçlüydü. Kollarından kurtulmaya çalıştım ama beni çok sağlam tutuyordu ve kollarını daha da sıktı. O an sabit kalmaya karar verdim. Kalbim öfke ve korkuyla küt küt atıyordu ve adama beni hırpalaması için bir sebep vermek istemiyordum. Adam heyecanlıydı; kalbinin hızlı çarpışını hissedebiliyordum ve sidik kokulu giysisinin içinden taze ter kokusu geliyordu.

Neler olduğunu göremiyordum fakat dövüşmekten çok birbirlerine bağırmaya başladıklarını düşündüm. Beni tutan boğazını temizledi, duruşunu değiştirdi.

“Eee… Nereden geliyorsunuz acaba hanımefendi?” dedi son derece kibarca.

“Ne?” dedim, bir anda korkmuştum. “Geliyor muyum? Haa… ee… İngiltere. Oxfordshire kökenliyim, sonra da Boston.”

“Öyle mi? Ben de kuzeyliyim.”

Otomatik olarak, “Tanıştığıma memnun oldum,” deme dürtümü bastırdım, çünkü yalan söylemiş olurdum ve böylece diyaloğumuz sona ermiş oldu.

Kavga başladığı kadar ani bir şekilde durmuştu. Hodge’un grubun liderinin kendisi olduğuna dair öfke dolu bağırışları, kükremeleri ve tehditleriyle adamlar durulmuşlardı.

“Sözleri tam olarak tehdit sayılmaz aslında,” dedi beni tutan adam, beni hâlâ pis vücuduna bastırıyordu. “Daha çok taahhüt diyebilirim. Tersine denk gelmek istemezsiniz hanımefendi, söyleyeyim size.”

“Hıh,” gibi bir ses çıkardım, her ne kadar dediğinin doğruluğuna inanıyor

olsam da. Kavganın gürültülü ve uzun süreli olmasını ummuştum, böylece Jamie'nin yerimizi bulması kolaylaşacaktı.

"Kökenlerden bahsetmişken, şu Hodge nereli?" diye sordum. Hâlâ aşırı tanıdık geliyordu. Onu daha önce *bir yerde* görmüştüm ama nerede?

"Hodgepile mı? Eee… İngiliz diye hatırlıyorum," dedi genç adam. Şaşırmıştı. "Sesinden anlaşılmıyor mu?"

Hodge? Hodgepile? Bir şeyler daha hatırlayacak gibi hissediyordum…

Orada bir süre daha konuştular ve çok geçmeden tekrar yola çıktık. Bu sefer, şükürler olsun ki atın üstüne kalçamı koymama izin verilmişti, her ne kadar ellerim hem birbirine, hem de eyere bağlı olsa da.

Çok yavaş hareket ediyorduk; bir çeşit patika üzerindeydik ama tepemizdeki ayın belli belirsiz ışığı yolu görmemizi, rahat ilerlememizi sağlayamıyordu. Benim atımı artık Hodgepile yönetmiyordu; dizginler beni yakalayan genç adamdaydı, tuhaf bir isteksizlik içindeki atı çalıların içinde zorla sürüklüyordu. Ara sıra ona göz atıyordum. İnce yapılı, ensesinden aşağı dökülen gür ve siyah saçlara sahip biriydi. Karanlıktaki silueti bir aslana benziyordu.

İçimdeki ani ölüm korkusu geçmişti ama midemdeki düğüm hâlâ aynı yerdeydi ve sırtım kaygıyla kasılmıştı. İşler Hodgepile'ın istediği gibi gitmekteydi ama aslında adamlar aralarında anlaşmış sayılmazlardı; beni öldürüp cesedimi kokarcalara bırakmak isteyen bir tanesi aniden üstüme atılıp tartışmalara son noktayı koyabilirdi.

Önümüzdeki Hodgepile'ın sert ve buyurgan sesini duyabiliyordum. Grubun içinde dolaşıyor, dırdır ediyor, emirler yağdırıyor, sataşıyor, herkesi kontrol etmeye çalışıyordu.

Atlar hâlâ hareket ediyorlardı ama ne kadar yorgun olduklarını ben bile anlayabiliyordum. Altımdaki ayaklarını sürte sürte yürüyordu, boynu iyice eğilmişti. Bu yağmacıların nereden geldiklerini, viski için arazimize gelmeden önce neler yaptıklarını Tanrı bilirdi. Kavganın adrenalininden sonra durulan adamlar da yorulmaya başladılar. Bitkinliğin beni de esir almak üzere olduğunu fark ettim, uyanık kalmak için çabaladım.

Sonbaharın ilk zamanlarında olmamıza rağmen, dağın yüksek yerlerinde geceleri hava dondurucu olabiliyordu; içliğim ve korsemle durduğum için üşümeye başlamıştım. Sürekli titriyordum ve göğsümdeki yaram, derimin altındaki kasların gevşemelerinden dolayı fena halde yanmaya başlamıştı. Ciddi bir şey değildi ama ya enfeksiyon kaparsa? O anda o derde sahip olacak

kadar uzun yaşamayı dilemekle yetindim.

Kendimi ne kadar zorlasam da Marsali'yi düşünmeden, kafamda tıbbi ihtimaller uydurmadan edemiyordum. Aklıma beyin sarsıntısından kafatası içindeki şişmelere, duman zehirlenmesine kadar bin bir şey getiriyordum. Orada olsam bir şeyler yapabilirdim, belki bir sezaryen bile yapabilirdim ama benden başkası yapamazdı.

Ellerimi eyerin kenarına sıkıca yapıştırdım, halatları çekiştirdim. Orada olmam gerekiyordu!

Ancak değildim, hiçbir zaman olamayabilirdim de.

Ormanın karanlığı üstümüze çöktüğünde bütün tartışmalar, mırıldanmalar kesildi fakat grubun içindeki rahatsızlık hissi neredeyse elle tutulabilecekti. Bunun nedeninin takip edilme korkuları olduğunu düşünüyordum ama daha önemli olan kısımsa iç anlaşmazlıktı. Kavga bitmemişti, daha uygun bir zamana ertelenmişti.

Bu kavga tam olarak benim üstümden dönmüştü. Tartışma sırasında tam olarak görememiştim, hangi adamların ne düşündüklerini tam olarak bilemiyordum ama ayrım açıktı; Hodgepile önderliğinde bir kısım beni en azından viskiye kavuşana kadar hayatta tutmak istiyordu, ikinci grup bu sorunlu kaçışı bir an önce sonlandırmak istiyordu, tabii boğazımı keserek. Bir de Afrika aksanlı adamın liderlik ettiği bir azınlık vardı ve bu adamlarsa beni çok geç olmadan salıvermek istiyorlardı.

Bu son grup ve Afrika aksanlı adamın benim yararıma olacağı çok açıktı. Ama bunu nasıl kullanacaktım? Hodgepile'ı lanetleyerek başlamış sayılabilirdim aslında - o hareketten dolayı hâlâ kendimden korkuyordum, orası ayrı. Ama hepsini toptan lanetlediğimi söylemek aleyhime olur diye düşündüm; etkimi yitirirdim.

Artık çok rahatsız eden eyerin üstünde kıpırdandım. Benim olduğumu sandıkları şeyden korktukları için benden çekinen adamlar ilk defa karşıma çıkmıyordu. Batıl korkular çok etkili silahlar olabiliyorlardı fakat bu korkuyu kullanmak çok tehlikeli olabilirdi. Onları gerçekten korkutursam beni tereddüt etmeksizin öldürebilirlerdi.

Geçide gelmiştik. Büyük kayaların arasında çok az ağaç vardı ve dağın öte tarafına geçerken sonsuz, parlak yıldız yığınlarıyla kaplı gökyüzü önümde bir anda açıldı.

Görüntü bir anlığına nefesimi kesmiş olmalı, çünkü atımın önünde yürüyen genç adamın dikkati bana yöneldi ve o da manzaraya baktı.

“Aa…” şeklinde yarı büyülenmiş bir tepki verdi. Birkaç saniye baktıktan sonra yanımızdan geçen başka bir at tarafından rahatsız edildi ve dünyaya geri döndü. At ve binici de bana dikkatli gözlerle baktılar.

“Sizin oralarda, geldiğiniz yerde böyle yıldızlar var mıydı?” diye sordu bana eşlik eden genç.

“Hayır,” dedim, tepemizdeki sessiz ihtişamın hâlâ etkisi altındaydım. “Böyle parlak değillerdi.”

“Değillerdi, hayır,” dedi, kafasını iki yana salladı ve dizginleri çekti. Kulağa garip bir cümle gibi gelmişti ama anlam veremedim. Onu lafa tutmayı da aklımdan geçirdim, çünkü bulabileceğim her türlü müttefike ihtiyacım vardı ama önümüzden bir bağırış geldi; kamp kuracaktık.

Bağlarım çözüldü, attan indirildim. Hodgepile kalabalığın arasından çıktı ve beni omuzlarımdan tuttu.

“Kaçmaya kalkma kadın, pişman ederim.” Parmaklarını kemiklerime değmek istercesine batırdı. “Bana dirin lazım, ölün değil.”

Elini omzumdan çekmeden bıçağını kaldırdı ve düz tarafını dudaklarıma götürdü, ucunu burnuma değdirdi, sonra da o iğrenç nefesinin nemini yüzümde hissedebileceğim kadar yakınıma geldi.

“Kesmeyeceğim *tek* şey dilin,” dedi. Bıçak burnumdan indi, çeneme değdi, boynumdan aşağıya inip göğsümün kıvrımında dolandı. “Anlıyor musun beni?”

Ben kafamı sallayana kadar bekledi, sonra da arkasını döndü ve karanlığın içine karıştı.

Sinirimi bozmayı amaçladıysa, bunu hakkıyla başarmıştı. Serin havaya rağmen ter içindeydim ve uzun bir gölge yanımda bittiğinde hâlâ titriyordum. Gölge elimi tuttu, içine bir şey bastırdı.

“Adım Tebbe,” dedi kısık sesle. “Unutma, Tebbe. Sana iyi davrandığımı hatırla. Ruhlarına söyle, Tebbe’ye zarar vermesinler. Sana iyi davrandığımı bilsinler.”

Afallamış halde kafa salladım ve tekrar yalnız başınaydım ama bu sefer elimde bir ekmek parçası vardı. Hemen ağzıma attım; çok bayat olmasına rağmen, tazeyken çok iyi bir çavdar ekmeği olduğunu anladım, Salem’deki kadınların yaptıklarına benziyordu. Adamlar orada da evlere saldırmışlar mıydı yoksa yalnızca ekmeği mi almışlardı acaba?

Yanımda, yerde bir eyer duruyordu; cepten sarkan matarayı hemen kaptım,

dizlerimin üstüne çöküp kafama diktim. Ekmek ve suyun tatları -kanvas ve ahşap aromalarıyla- uzun süredir aldığım en güzel tatlardı. Ölüme yakın olmanın iştah konusundaki etkisini daha önce fark etmiştim. Yine de son yemeğimin daha güzel bir şey olmasını isterdim elbette.

Hodgepile birkaç dakika sonra, elinde halatla geri döndü. Daha fazla tehdit etmekle uğraşmadı, derdini anlatabildiğini düşünüyordu. Ellerimi, ayaklarımı bağlayıp beni yere itti. Kimse bana bir şey söylemedi ama birisi incelik etti ve üstüme bir battaniye örttü.

Kamp çabucak kurulmuştu. Ateş yakılmadı, yemek yapılmadı; adamlar muhtemelen kendilerini benden daha şık bir şekilde doyurmadılar, sonra da ormana dağılıp dinlenmeye çekildiler, atlarını kendilerinden birkaç metre ötede, bağlı halde bıraktılar.

Ortalığın durgunlaşmasını bekledim, sonra battaniyeyi dişlerimin arasında tutup altında dikkatlice kıvrıldım ve yirmi metre ötedeki hedefim olan ağaç altına doğru yavaşça sürünmeye başladım.

Bunu yaparken aklımdan kaçma düşüncesi geçmemişti ama eğer benden kurtulmak isteyenlerden biri karanlığı bir fırsat olarak kullanmaya karar verirse, kurbanlık bir hayvan gibi oracıkta uzanmak istemiyordum. Şansım da tutarsa, daha önce yattığım yere bu amaçla gelen biri olduğunda yardım istemek için yeterli vaktim olacaktı.

Hafif bir şüphe bulutunun arkasına gizlenmiş olsa da Jamie'nin geleceğini yine de biliyordum. Benim işim ise o gelene kadar hayatta kalmaktı.

Nefes nefese, ter içindeydim, çorabım mahvolmuştu ve her tarafıma yapraklar yapışmıştı. Hedefim olan büyük gürgen ağacının altına kıvrıldım ve tekrar battaniyenin altına girdim. Böylece tamamen gizlenmiştim ve bağlarımı dişlerimle çözmeye çalışabilirdim. Ama Hodgepile halatları askeri bir özenle düğümlemişti. Bir köstebeğin dişlerine sahip olmadığım sürece bir yere varamayacaktım.

Askeri. Bu kelime bana onu daha önce nerede görmüş olduğumu, adamın kim olduğunu hatırlattı. Arvin Hodgepile! Eskiden Cross Creek'te, Kraliyet deposunda çalışıyordu. İki yıl önce, Jamie'yle birlikte ölen bir kızın cesedini oradaki garnizonun komutanına götürdüğümüzde Hodgepile'la tanışmıştım.

O komutan, Çavuş Murchison ölmüştü- ben Hodgepile'ın da depoyu kül eden yangında öldüğünü düşünmüştüm. Yani, bir asker kaçağıydı. Ya yangın çıkmadan önce depoyu terk edebilecek vakit bulacak kadar şanslıydı ya da o gün ve o saatte zaten orada değildi. İki durumda da Kral'ın ordusundan kaçmak için bir fırsat yakaladığını fark etmişti ve ölü bilinmeyi kabul etmişti.

O zamandan beri ne yaptığı da besbelliydi. Kırlarda geziniyor, çalıyor, yağmalıyor ve öldürüyordu - bu sırada kendine uygun meslektaşlar edinmeyi de ihmal etmiyordu.

Gerçi şimdiye kadar tam olarak aynı yolda yürüyorlarmış gibi bir halleri de yoktu. Hodgepile şu anda kendi kendini bu grubun lideri olarak belirlemiş olabilirdi fakat bu konumu uzun süredir elinde bulundurmadığı aşikârdı. Emir vermeye, adam yönetmeye alışık değildi, tabii tehditleri saymazsam. Birçok ordu komutanı görmüştüm, iyisini de kötüsünü de ve aralarındaki farkları iyi bilirdim.

O anda bile Hodgepile'ı duyabiliyordum. Uzaklarda hâlâ birisiyle tartışıyordu. Bu tipleri daha önce de görmüştüm: öfke küpü olan, yakınında gördükleri insanları şiddet yoluyla kısa süre için idare edebilen kişilerdendi. Çok dayanmazlardı, Hodgepile'ın da bir istisna oluşturacağını sanmıyordum.

Hele Jamie bizi bulduktan sonra hiç şansı kalmayacaktı. Bu düşünceyle viski içmişçesine rahatladım. Jamie artık beni aramaya başlamış olmalıydı.

Biraz titredim, örtüme daha sıkı sarındım. Jamie gece takibi için ışığa ihtiyaç duyacaktı. Meşaleler. Bu da kampa yaklaşırlarsa onu ve yanındakileri görünür ve zayıf kılacaktı. Kampın kendisi göze çarpmayacaktı; ateş yoktu, atlar ve adamlar da birbirlerinden çok uzaktılar. Aralarında nöbetçiler belirlediklerini de fark etmiştim, gezinen ve kısık sesle konuşan birkaç adam vardı.

Ama Jamie bunları akıl eder, dedim kendime ve aklımdan pusu, katliam manzaralarını çıkarmaya çalıştım. At pisliklerinin tazeliğinden, elindeki meşalelerle kampa girmenin sonu olacağını anlardı. Grubu buraya kadar takip ettiyse bilirdi-

Sessiz ayak sesleriyle irkildim. Yattığım ilk yerden geliyorlardı; battaniyenin altında fare görmüş kedi gibi dikkat kesildim.

Adımlar oradan oraya sapıyor, yaprakların ve çam iğnelerinin arasında dolanıyordu, sanki beni bulmaya çalışıyordu. Gece esintisinin dalları sallayışıyla kimsenin duyamayacağını bildiğim halde nefesimi tuttum.

Gözlerimi karanlığa doğrulttum ama yirmi metre kadar ötede, ağaç gövdelerinin arasında dolanan siyah ve bulanık bir siluet görmekten öteye gidemedim. Ani bir düşünce beni sarstı - bu Jamie olabilir miydi? Kampı keşfedecek kadar yaklaşabildiyse içeri girip beni araması da muhtemeldi.

Bu fikirle rahatladım, halatları esnetmeye çabaladım. Hemen seslenmek istedim ama cesaret edemedim. Eğer o siluet Jamie'yse, o hareketimle hem

onun, hem kendimin ölüm fermanını imzalayabilirdim. Ben bekçileri duyabiliyorsam, onlar da beni duyabiliyorlar demekti.

Ama eğer Jamie değil de haydutlardan biriyse ve beni bulup öldürmeye niyetlendiyse…

Nefesimi olabildiğince yavaşça bıraktım; vücudumdaki her kas kasılı haldeydi, titriyordu. Hava soğuğa daha yakındı ama ben sırılsıklamdım; kendi vücudumdan gelen kokuları alabiliyordum, korkuyla boşalan terlere soğuk toprak ve bitki kokuları eşlik ediyordu.

Bulanık siluet yok oldu, ayak sesleri kayboldu; kalbim çalan bir bando davulu gibi atıyordu. Saatlerdir içimde tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktım, sıcak yaşlar yüzümü yıkadı. Sessizce, hıçkırıklar içinde ağladım.

Gece etrafımı sarmıştı, karanlık tehdit doluydu. Tepemde parıldayan yıldızlar beni gözlüyormuş gibi hissettim ve sonunda dayanamayıp uyudum.

28. Lanetler

Şafaktan hemen önce, pis bir terle kaplanmış halde, kafamı zonklatan bir baş ağrısıyla uyandım. Adamlar kahve ve kahvaltı yokluğundan şikâyet etmeye, toparlanmaya başlamışlardı bile.

Hodgepile yanımda durdu, kısık gözlerle beni süzdü. Önceki gece beni yanına bıraktığı ağaca doğru baktı, sonra oradan bulunduğum noktaya doğru gelirken oluşturduğum toprak izine göz gezdirdi. Dudaklarını pek oynatmadı ama alt çenesi sinirle titredi.

Belinden bıçağını çekti, kanın yüzümden çekildiğini hissettim. Ama diz çöktüğünde halatları çözdü, hislerini parmağımı kopararak ifade etmeyi tercih etmedi.

“Beş dakikaya yola çıkıyoruz,” dedi ve yürüyüp gitti. Titriyordum, hafif midem bulanıyordu ve ateşim çıkmıştı. Ayrıca kaslarım o kadar kötü tutulmuştu ki ayakta durmakta da zorlanıyordum. Yine de ayağa kalktım ve küçük bir akıntıya doğru yürümeyi başardım.

Hava nemliydi; terimin üstünde kuruduğu kombinezonum beni serinlikten korumaya elbette yetmiyordu ama yüzüme, ellerime vurduğum soğuk su zarardan çok fayda getirdi. Sol gözümün altındaki sızı biraz dindi. Tuvaletimi yapmak, saçlarımı çabucak toparlamak ve harap olmuş çoraplarımdan kurtulmak için çok az bir zaman bulabildim, çünkü Hodgepile çok geçmeden geri geldi ve işimi bitirmemi emretti.

Bu kez de bir atın üstündeydim ama şükürler olsun ki bağlanmadım. Yine de dizginleri tutmama izin verilmedi, dizginleri haydutlardan biri tutuyordu.

Ağaçların arasından çıkıp özensiz bir düzen içinde ilerleyen haydutları ilk defa doğru dürüst görebilme şansı elde etmiştim. Öksürüyor, tükürüyor, karşılarında bir kadın olduğunu umursamadan ağaçların köküne işiyorlardı. Hodgepile’ın arkasında on iki adam saydım.

Tebbe adındaki adamı tespit etmek çok kolay oldu; boyu bir yana, adam melezdi. Bir melez daha vardı -Kızılderili ve Afrikalı karışımı olduğunu düşündüm- ama o tıknazdı. Tebbe benim olduğum yöne bakmadı, kafasını eğik tutup somurtarak kendi işiyle ilgilendi.

Bu beni hayal kırıklığına uğrattı; adamların arasında gece nasıl bir konuşma geçtiğini bilmiyordum ama Tebbe’nin salıverilmem yönündeki ısrarının yok olduğunu görebiliyordum. Bileğinde kahverengi lekeli bir mendil sarılıydı;

belki de açıklama için oraya bakmam yeterliydi.

Önceki gece atımı yönlendiren genç adamı da hemen tanıdım. Uzun, siyah saçlarıyla diğerleri arasında sırıtıyordu; o da bana bakmadı, yakınıma gelmedi. Kızılderili idi, şaşırdım ama bir Cherokee değildi. Tuskarora olabilir miydi? Saçlarının dalgalı oluşu ve aksanı yüzünden Kızılderili olduğunu asla düşünmemiştim. O da apaçık bir şekilde melezdi.

Çetenin kalanı büyük ölçüde beyazdı ama sonuçta renkli bir topluluklardı. Üç tanesi yirmi yaşına bile gelmemiş, uzun ince, pis görünümlü ergenlerdi. *Onlar* bana baktılar; gözleri yerinden fırlayacakmış gibiydi, ağızları ardına kadar açıktı ve birbirlerini dürtüyorlardı. Bir tanesine göz göze gelene kadar dik dik baktım; yeni terleyen bıyıklarının altında kıpkırmızı oldu ve bakışlarını çevirdi.

Şansıma, üstümdeki içlik kolluydu; giysi beni boynumun hemen altından baldırımın ortasına kadar örtüyordu ama kendimi biraz çıplak, korunmasız hissettiğimi inkar edemezdim. Göğüslerimin kıvrımları da içliğin neminden dolayı fazlasıyla belli oluyordu ve bu histen oldukça rahatsız edici bir şekilde haberdardım. Battaniyeyi üstümde tutmuş olmayı diledim.

Adamlar etrafımda işlerini yaptılar, yüklerini hayvanlara yüklediler - o sırada, bir dart tahtasının ortasıymışım gibi, bu kalabalığın merkezi olduğumu hissedince hafifçe rahatsız oldum. Yeterince kocakarı görünümlü, pis ve ürkütücü göründüğümü, böylece bana yaklaşmayabileceklerini umuyordum. Saçlarım açıktı, dağınıktı ve cadılarınki gibi, omuzlarımın üstünden yosun gibi dökülüyordu. Ayrıca, *gerçekten de* büzülmüş bir kese kâğıdı gibi hissediyordum.

Eyerimin üstünde dimdik durdum, bana bakan herhangi birine ters bakışlarla karşılık verdim. Adamlardan biri çıplak bacağıma aç gözlerle baktı - ona baktığımı gördüğünde ise kafasını çevirip işine döndü.

O an ilginç bir tatmin hissi duydum ama ani hareketle hemen kayboldu. Atlar hareket etmeye başlamıştı; benimki de önündekini takip ederken büyük bir meşe ağacının altında iki adam daha gördüm. Onları tanıyordum.

Harley Boble bir yük eyerinin kayışlarını bağlıyordu ve yanındaki iri adamla asık bir suratla konuşuyordu. Boble eski bir hırsız avcısıydı ama belli ki tarafını yüz seksen derece değiştirmişti. Bu küçük, namussuz adamın bana kibar davranmasını da beklemiyordum, çünkü eskiden ikimizin de katıldığı bir toplantıda bir sorun yaşamıştık.

Onu burada gördüğüme hiç sevinmemiştim fakat hiç şaşırmamıştım da. Benim kanımı donduran, boş midemi ağzıma getiren, aniden irkilmeme neden

olan yanında gördüğüm adamdı.

Bu adam Brownsvilleli Bay Lionel Brown'du.

Kafasını kaldırdı, benimle göz göze geldi ve arkasına döndü. Ama onu gördüğümü anlamış olmalıydı, çünkü tekrar dönüp bana baktı ve ince, bitkin yüz hatlarına bir meydan okuma ifadesi yerleştirdi. Burnu şişti, kızarıktı ve içindeki koyu kırmızı kabarıklık loş havada bile belli oluyordu. Gözlerini bir an için bana dikti, sonra da nezaket göstermek zorunda hissedermişçesine başıyla selam verdi ve bir daha arkasını döndü.

Ağaçların arasına girerken omzumun üstünden bir kez daha bakma riskine girdim ama artık onu göremiyordum. Burada *onun* ne işi vardı? Sesini hiç duyduğumu sanmıyordum fakat Hodgepile'la birlikte beni kaçırma konusunda tartışan o olmalıydı. Vay be! Göz göze gelmiş olmamızdan benim kadar o da rahatsızdı.

Lionel Brown ve kardeşi Richard tüccarlık yapıyorlardı; Fraser Tepesi'nden yetmiş kilometre civarı ötede, küçük bir kasaba olan Brownsville'in kurucuları ve başlarıydılar. Boble ve Hodgepile gibi başıboş serserilerin kırlarda sürtüp hırsızlık, yağmacılık yapması ilgilenilmesi gereken bir konuydu ama Brown kardeşlerin bu soygunlara zemin hazırlıyor oluşları bambaşka bir rezaletti. O an Lionel Brown'un isteyeceği son şey Jamie'nin bana ulaşması ve gerçeğin açığa çıkması olmalıydı.

Öyle olunca da beni engellemek için bazı şeyler yapacağını düşünmenin çok saçma olmadığına karar verdim. Güneş doğuyor, havayı ısıtıyordu ama ben aniden daha da üşüdüm, kendimi bir kuyunun dibinde hissettim.

Işık huzmeleri dalların arasından süzülüyorlar, ağaçların üstündeki gece sisinin kalıntılarını parıldatıyorlar, ucunda damlalar olan yapraklara gümüş bir ışıltı veriyorlardı. Ağaçlar kuşların cıvıltısıyla canlanmışlardı; doğu tarafında, güneşin önünde bir ispinoz çemberler çiziyordu. Sinekler için saat çok erkendi. Yumuşak sabah esintisi yüzümü okşuyordu.

Sabah yeterince sessiz geçti ama adamlar arasındaki gerginliğin süregeldiği açıktı - ama hiçbiri yine de benim kadar gergin değildi.

Jamie Fraser neredesin? diye düşündüm, etrafımızdaki ormana konsantre olarak. Uzaklardan da gelse her hışırtı, çıtırtı kurtarma operasyonunun habercisi olabilirdi ve artık sinirlerim beklenti içinde harap olmaya başlamıştı.

Nerede? Ne zaman? Nasıl? Elimde ne dizginler, ne de silah vardı; gruba saldırıldığında –saldırılırsa- yapabileceğim en iyi ve tek şey kendimi atın üstünden yere bırakıp koşmak olacaktı. Yol alırken sürekli güvercin

ağaçlarını, çam dizilerini gözlüyor, inebilecek düzgün bir yer olup olmadığına bakıyordum, fidanlarla kayalar arasında zikzaklar çizerek uzaklaşabileceğim patikalar arıyordum.

Hazırlandığım yalnızca Jamie ve adamlarının yapacağı bir saldırı değildi; Lionel Brown'u göremiyordum ama yakınlarda olduğunu biliyordum. Kürek kemiklerimin arasındaki bir nokta düğümlendi, bir bıçak darbesi geleceğini hisseder gibi oldum.

Silah olarak kullanabileceğim nesnelere bir göz attım: yeterince büyük taşlar, yerden kaldırılabilecek dallar… Kaçtığım zaman beni kimsenin yakalamasına izin vermemeye niyetliydim. Ama ilerliyorduk, atların ayaklarının izin verdiği kadar hızlıydık. Adamlar sürekli omuzlarından arkalarını kontrol ediyorlardı, elleri silahlarındaydı. Bense yanımdan geçen her potansiyel silaha veda etmekle meşguldüm.

Öğlene doğru, ne yazık ki başımıza bir şey gelmeden vadiye vardık.

Vadiye daha önce bir kez Jamie'yle gelmiştim. Çağlayan yirmi metre yükseklikten granit kayalıklara dökülüyor, gökkuşakları çıkararak parlıyor ve ilahi bir sesle gürlüyordu. Kuş kirazlarıyla vahşi çivitler duvarları süslüyor, çağlayanın havuzunun devamı olan nehrin üstünü de lale ağaçları kaplıyordu. Bu ağaçların dalları o kadar kalındı ki altlarındaki su güneşi birkaç nokta haricinde yansıtmıyordu. Hodgepile, elbette, bu manzaranın muhteşemliğine kapılmamıştı.

"İn aşağı." Boğuk bir ses dirseğimin yanında konuştu, kafamı çevirdiğimde Tebbe'yi gördüm. "Atları karşıya yüzdüreceğiz. Sen benimle geleceksin."

"Kadını ben alırım." Burundan gelen bu ses kalbimi ağzıma getirdi. Lionel Brown fazla uzun bir sarmaşık dalından kurtulmuş, bana doğru geliyordu.

"Sen değil," dedi Tebbe, adam yaklaşırken yumruğunu sıktı.

"Sen değil," diye sertçe tekrar ettim. "Onunla gidiyorum." Attan aşağı indim ve iri melezin vücudunu kendime siper ederek adamın kollarının arasından Lionel Brown'u gözlemeye koyuldum.

Brown'un niyetinden en ufak bir şüphem yoktu. Beni Hodgepile'ın gözlerinin önünde katletmeye cesaret etmezdi ama beni kolaylıkla suda boğabilir ve kaza süsü verebilirdi. Su derin değildi fakat debisi oldukça yüksekti; kıyının yanındaki taşlara vuran suyun hışırtısı uzaklardan da duyulabiliyordu.

Brown'un gözleri bir sola, bir sağa saptı. Adam ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Tebbe sırtını iyice dikleştirince adam işin peşini bıraktı.

Homurdandı, sağ tarafına tükürdü, ayaklarının altında dalları eze eze uzaklaştı.

Daha iyi bir şans bulamayabilirdim. Brown'un gürültüler çıkararak uzaklaşmasını izleyen adamın kolunu sıktım.

"Teşekkür ederim," dedim kısık sesle. "Dün gece yaptığın şey için. Yaran nasıl?"

Gözlerini bana indirdi, yüzündeki endişe açıkça okunabiliyordu. Dokunuşumdan rahatsız olduğu çıktı; kolunu benden uzaklaştırma kararını almaya çalışırken elinin ne kadar titrediğini görünce daha da emin oldum.

"Kötü değil," dedi sonunda. "İyiyim ben." Bir an duraksadı, sonra gülümsedi.

Hodgepile'ın kafasından geçenler belliydi; atlar birer birer dik kayalıkların kenarındaki geyik yolundan geçiriliyordu. Çağlayandan iki kilometre civarı uzaklıktaydık ama sesi yine de havayı çınlatıyordu. Vadinin yamaçları, on beş metre aşağıdaki suya doğru keskin bir iniş yapıyorlardı ve karşı kıyı da bir o kadar zor şartlar barındırıyordu.

Kıyının sınırını püsküllü çalılar kapatıyordu ama nehrin bizim hizamızda derinleşip yavaşladığını anlayabiliyordum. Debinin bu hızında atlar suya indirilebilir ve karşı kıyıda rastgele bir noktada karaya çıkartılabilirdi. Bizi şimdiye kadar takip eden izimizi burada kaybedebilirdi, karşıya geçse de zorlanmaya devam ederdi.

Kendimi zorladım ve takip eden olup olmadığını kontrol etmek için omzumun üstünden bakmayı kestim. Kalbim çok hızlı çarpıyordu. Jamie eğer buradaysa grubun suya girmesini bekler ve en kırılgan oldukları anda saldırırdı. Henüz buralarda değilse bile, şu nehir geçme işi oldukça karışıktı. Kaçmak için oldukça uygun…

"Onlarla gitmemelisin," dedim Tebbe'ye, içten bir tonla. "Sen de ölürsün yoksa."

Elimin altındaki kol sertçe seğirdi. Gözleri ardına kadar açıldı, bana döndü. Adamın sararmış göz aklarına, irisinin korneasına yapışık olması eklenince tuhaf, pis bir bakışa sahip olmuştu.

Uzaktaki Hodgepile'ı çenemle göstererek, "Ölecek o adam," dedim. "Onunla birlikte giden herkes de öyle. Ama senin ölmene lüzum yok."

Kendi kendine bir şey mırıldandı, yumruğunu göğsüne bastı. Oraya iple bağladığı bir şey vardı, gömleğinin altında sarkıyordu. Haç da olabilirdi, bir

çeşit pagan tılsımı da bilemiyordum fakat söylediklerime istediğim gibi tepki verdiği kesindi.

Nehrin kenarında yeşilliklerle zenginleşmiş son derece nemli bir hava vardı.

“Su benim arkadaşımdır,” dedim, büyücülere özgü gizemli bir hava yakalamak amacıyla. İyi bir yalancı değildim ama hayatım için yalan söylüyordum. “Nehre girdiğimizde beni bırak. Bir su atı gelip beni uzaklara götürecek.”

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. At şeklindeki deniz perilerini ya da ona benzer yaratıkları belli ki duymuştu. Çağlayandan uzak olmamıza rağmen, suyun içinden türlü türlü sesler çıkıyordu - kulağını inanarak açanlar duyabilirdi tabii.

“Ben su atına binip gitmem,” dedi kararlı bir tonla. “Bilirim onları. Adamı derine çekerler, boğarlar, sonra da yerler.”

“Beni yemeyecek,” dedim ikna edici bir tonla. “Yanına gitmene gerek yok. Yalnızca suya girdiğimizde benden uzak durman yeter. Ama çok uzak dur.”

Bunu yaparsa suya dalacak ve o neye uğradığını anlayamadan ölümüne yüzmeye başlayacaktım. Hodgepile’ın haydutlarının çoğunun yüzme bilmediğine bahse girerdim; dağlardaki çoğu insan bilmezdi. Bacak kaslarımı esnettim, kendimi hazırladım, ağrı ve kasılmalar adrenalinle yok oldu.

Adamların yarısı atlarla birlikte suya doğru hareketlenmişti bile, diğerleri suya girene kadar Tebbe’yi oyalayabileceğimi düşündüm. Kaçmama bilerek yardım etmeyecekse de kolundan kurtulursam beni yakalamaya çalışmayacağını düşündüm.

Beni kolumdan gönülsüzce çekiştirdi, ani bir hareketle durdum.

“Ayy! Dur, kozalağa bastım.”

Ayağımı kaldırıp tabanına baktım. Toprak ve reçine lekelerine bakılırsa ayağıma sırça otu, devedikeni ya da nal çivisi de girmiş olabilirdi.

“Gitmemiz lazım kadın.” Gösterdiğim yakınlıktan mı suyun gürlemesinden mi yoksa su atlarının düşüncesinden mi bilmiyorum ama Tebbe fazla gerilmişti ve her yerinden terler fışkırıyordu; adamın ter kokusu bile bir anda sertleşmişti.

“Bir saniye,” dedim ayağımı kurcalarken. “Aldım sayılır.”

“Bırak. Ben taşırım seni.”

Tebbe nefes nefeseydi ve bakışlarını bir bana, bir vadinin kenarına

çeviriyordu. Hodge'un tekrar görüneceğinden çekiniyor gibiydi.

Ama çalıların içinden o çıkmadı. Lionel Brown, kararlı bir yüzle ve arkasında iki adamıyla bize doğru geliyordu.

"Onu ben alıyorum," dedi başka bir şey eklemeden, kolumu tutarken.

"Hayır!" Tebbe hemen öteki kolumu tuttu ve çekti.

İki adam beni iki taraftan, çocuklar gibi çekiştirmeye başladılar. Ben dayanamayıp ortadan ikiye ayrılmadan önce Tebbe taktik değiştirdi. Kolumu bıraktı, gövdeme yapıştı, beni kendine çekti ve Brown'a bir tekme savurdu.

Bu hareketin sonunda Tebbe'yle birlikte sırt üstü, bacak ve kollarımızın kontrolünü kaybederek yuvarlandık. Brown da dengesini kaybetmişti ama başta fark edememiştim. Bir bağırış ve tökezleme sesi duymuştum, onları da bir çarpışma ve aşağı düşen taşların sesleri takip etmişti.

Kendimi Tebbe'den kurtardıktan sonra, diğer adamların çalıların ortasındaki bir düzlükte toplandıklarını gördüm. Bir-iki tanesi halatlar taşıyor ve birbirleriyle çelişen emirler veriyorlardı; bu manzaradan Bay Brown'un gerçekten vadiye düştüğünü ama öldüğünün henüz kesinleşmediğini çıkarttım.

Hemen yönümü değiştirdim, yeşilliğin ortasına balıklama dalmaya niyetlendim fakat karşıma bir çift çizme çıktı. Çizmeler Hodgepile'ındı. Beni saçlarımdan tuttu ve çekti, refleks olarak ciyakladım ve saldırdım. Adamı diyaframından tuttum; inledi, ağzını ardına kadar açıp nefes almaya çalıştı ama saçımdaki sert tutuşunu yine de gevşetmedi.

Sonunda dayanamadı, bana bakarak şekilden şekle girdi ve saçlarımı bıraktı. Ama bunu yaparken diz darbesiyle beni vadinin kenarına doğru itti. Genç adamlardan biri çalılara tutunmuştu ve ayağını koyacak yer arıyordu. Belinde bir halat sarılıydı, başka bir halat da omzundan arkaya atılmıştı.

"Pislik karı!" diye bağırdı Hodgepile, çalıların arasından uzanıp parmaklarını koluma bastırırken. "Ne demek bu şimdi, namussuz karı?"

Vadinin kenarında hoplayıp zıplıyor, yumruğunu sallıyordu, kurtarma operasyonları bir yandan sürerken zarar görmüş iş ortağına ve bana küfürler yağdırıyordu. Tebbe yeterince uzakta duruyordu, gücenmiş bir hali vardı.

Sonunda Brown sudan çıkarıldı. Gürültüyle inleyen adam çimlerin üstüne yatırıldı. Nehre girmeyen adamlar bir araya toplandı, hepsi kızgındı.

"Tedavi edebilecek misin büyücü kadın?" Tebbe bana şüpheyle bakarak sordu. Yeteneklerimden şüphe mi etmişti, yoksa Brown'a yardım

edeceğimden mi emin değildi bilemedim ama kafamı biraz tereddütle de olsa salladım ve öne çıktım.

“Sanıyorum.” Bir yemin etmiştim sonuçta. Yine de Hipokrat’ın böyle durumlara düşüp düşmediğini merak ettim. Antik Yunan’ın ne kadar vahşi olduğunu düşününce, cevabı kendi kendime bulmam uzun sürmedi.

Adamlar bana hemen yol verdiler; Brown’u sudan çıkardıktan sonra ne yapacakları hakkında en ufak bir fikirleri yoktu.

Hemen adamın durumunu tetkik etmeye çalıştım. Birkaç kesik, ezikler, toz ve çamur izleri haricinde, Bay Lionel Brown’un sol bacağı en az iki yerden çatlamıştı, sol el bileği kırılmıştı ve muhtemelen birkaç kaburgasında da ezilme vardı. Bacaktaki çatlaklardan sadece birisi yerindeydi. Öteki, kasık kemiğinin kırık ucu bacaktan ve pantolondan fırlamış ve kırmızı bir kumaşla çerçevelenmişti.

Uyluk atardamarı kesilmediği için şanslıydı, çünkü öyle olsa çoktan ölmüştü. Ama sonuç olarak Lionel Brown artık bana bir tehdit oluşturmuyordu ve bu nereden bakarsam bakayım iyi görünüyordu.

Birkaç kirli boyun bağı, çam dalları, biraz viskiden ibaret olan tedavi ekipmanlarım nedeniyle, hizmetim de o kadar sınırlı olmuştu. Oldukça zorlanarak ve viskinin büyük yardımıyla, uyluk kemiğini elimden geldiğince yerine oturttum ve Brown’u şoka uğratmaksızın bağladım. İçinde bulunduğumuz durumu göz önüne aldığımda, kahramanlık destanı yazmış bile sayılabilirdim.

Bu zor işle uğraşırken bir yandan söylenmeyi de ihmal etmedim - bunu yaptığımı başta fark etmemiştim ta ki kafamı kaldırdığımda Brown’un öteki ucunda çömelmiş, beni dikkatle dinleyen Tebbe’yi görene kadar.

“Lanetledin onu yani,” dedi metanetle. “Evet, iyi fikir.”

Bay Brown’un gözleri ardına kadar açıldı. Acıdan yarı baygındı -ya da viskinin de yardımıyla sarhoştu- ama duyduklarına tepkisiz kalabilecek durumda değildi.

“Durdur şu kadını!” dedi boğuk, çatallı bir sesle. “Hodgepile, durdurun şunu! Geri alsın!”

“Ne oluyor? Ne dedin yine kadın?” Hodgepile biraz sakinleşmişti fakat içindeki hayvan bu tepkiyle tekrar hortladı. Brown’un sakat gövdesini kontrol ederken uzandı ve bileğimi yakaladı. O bilek önceki gün sertçe büktüğü bileğimdi ve kolum acıyla yanmaya başladı.

“Ne dediğimi merak ediyorsan, yalnızca ‘Tanrım, Roosevelt aşkına’ dedim,” diye terslendim. “Bırak beni!”

“Seni lanetlediğinde de aynısını demişti! Uzaklaştır bunu benden! Dokunmasın bana!” Panikleyince, Brown benden sürünerek kurtulmaya çalıştı. Fakat kemiklerini henüz kırmış biri olarak talihsiz bir hata yapmakta olduğunun ne kadar farkında olduğu malumdu. Birkaç saniye sonra çamurların içinde bembeyaz kesildi, gözleri yerinden uğradı ve bayıldı.

“Bakın öldü!” dedi izleyenlerden birisi. “Yaptı işte! Sihirledi adamı!”

Tebbe ve destekçilerinin bu yargıyı onaylayan sözleri, benim itirazlarım ve Bay Brown’un yakınındakilerin haykırışlarıyla ortalık bir anda fena karıştı. Brown’un adamlarından biri kulağını adamın göğsüne dayadı.

“Yaşıyor!” diye bağırdı. “Lionel Amca! İyi misin?”

Lionel Brown gür bir homurtuyla gözlerini açtığında karmaşa daha da arttı. Ona amca diyen genç adam belinden çıkardığı bıçağı bana doğrulttu. Gözlerini öyle bir açmıştı ki beyazı şakaklarına değecek gibiydi.

“Sen geri çekil!” diye bağırdı. “Sakın dokunma ona!”

Ellerimi yukarı kaldırıp zararsız olduğumu gösterdim.

“İyi!” dedim tersçe. “Dokunmam!” Aslında Brown için yapabileceğim fazla şey de kalmamıştı. Üşümemeli, ıslanmamalı ama sıvı takviyesi almalıydı. Yine de içimden bir ses, Hodgepile’ın bu önerileri hiç umursamayacağını söylüyordu.

Öyleydi de. Öfke dolu, tekrarlayan feryatlarla kargaşayı bastırdı ve sonra da vadiyi geçeceğimizi söyledi. Hemen.

“Sedyeye koyun adamı,” dedi sabırsızca, Brown’un yeğeninin itirazlarına cevap olarak. “Sana gelince…” Bana döndü, sertçe baktı. “Ne dedim sana? Numara yok!”

“Gebert şunu,” dedi Brown yerden, zor çıkardığı sesiyle. “Hemen gebert.”

“Geberteyim, ha? Hiç sanmam yaşlı adam.” Hodgepile’ın gözlerinden kötülük akıyordu. “Ölüsü *benim için* dirisinden daha tehlikeli, öldürürsem bir de zarar ederim. Ama hizaya getireceğim elbet.”

Elini bıçağından hiç uzaklaştırmıyordu. Bir anda kınından çıkardı, elimi tuttu. Nefesimi bile tutamadan bıçağı etimde, işaret parmağımın dibinde hissettim.

“Hatırlıyorsun ne dediğimi, değil mi?” Bu soruyu sanki beklenti içinde

sordu. “Senin bütün olarak kalman şart değil.”

Hatırlıyordum; karnım oyulmuş gibi hissettim, boğazım bir anda kurudu. Yeni kestiği yer yandı ve acı bir anda sinirlerimle yayıldı; bıçaktan kaçma ihtiyacım o kadar kuvvetliydi ki koluma hırstan kramp girmişti.

Aklımdan bin bir türlü korku geçmeye başlamıştı. O sırada, Hodgepile’ın arkasında Tebbe ayağa kalktı. O tuhaf bakışlarını bana yöneltti, yüzüne hayranlıkla karışık bir korku ifadesi hâkimdi. Elinin yumruğa dönüştüğünü, yutkunduğunu gördüm ve boğazımın tekrar ıslandığını hissettim. Onun beni korumasını istiyorsam, adamın inancını da zedelememeliydim.

Gözlerimi Hodgepile’a diktim ve ona doğru eğildim. Cildim seğirdi, tüylerim diken diken oldu ve kulaklarımda kalbimin sesi çağlayanınkiyle yarışır hale geldi ama gözlerim ardına kadar açıktı. Cadı gözleriydi bu - bazılarının tabiriyle.

Hâlâ Brown’un kanıyla ıslak olan boş elimi çok ama çok yavaşça kaldırdım. Kanlı parmakları Hodgepile’ın yüzüne sürdüm.

“Hatırlıyorum,” dedim boğuk bir fısıltıyla. “Peki *sen* benim ne dediğimi hatırlıyor musun?”

Yapabilirdi. Gözlerinde okuyabiliyordum. Ama bıçağını bastırmaya fırsat bulamadan gür saçlı Kızılderili öne atıldı, korku dolu bir nidayla adamın kolunu yakaladı. Hodgepile ne olduğunu anlayamadan elimi bıraktı ve serbest kaldım.

Bir anda Tebbe ve yanında iki adam ellerinde bıçak ve silahlarıyla öne çıktılar.

Hodgepile’ın ince yüzü öfkeyle büzülmüştü fakat fevri şiddet gösterebileceği dakikalar artık geçmişti. Bıçağını indirdi, sakinleşmeye çalıştı.

Ortalığı sakinleştirebilecek bir şey söylemek için ağzımı açtığımda Brown’un yeğeni benden önce davrandı.

“Konuşturmayın o kadını! Hepimizi lanetleyecek!”

“Sabırlar olsun,” dedi Hodgepile, sinirini huysuzluğa çevirerek.

Brown’un kemiğini bağlamak için birkaç bez kullanmıştım. Hodgepile yere eğildi ve bir tanesini alıp top haline getirdi, öne çıktı.

“Ağzını aç,” dedi net bir şekilde. Tek eliyle çenemi tuttu, ağzımı zorla açtı ve kumaşı soktu. Öne doğru bir adım atan Tebbe’ye pis bir bakış attı.

“Öldürmeyeceğim. Ama bu kadın tek kelime daha etmeyecek. Ne ona” -

önce Brown'u, sonra Tebbe'yi gösterdi- "ne de sana. Bana da." Tekrar bana baktı, gözlerinde hafif bir endişe belirtisi görünce şaşırdım. "Kimseye."

Tebbe kararsız gibiydi ama Hodgepile boyun bağını çoktan çenemin etrafında bağlamaya başlamıştı bile.

"Tek kelime istemiyorum," diye tekrar etti Hodgepile, etrafındakilere sertçe bakarak. "Şimdi… yola devam!"

***

Nehri geçtik. Şaşırtıcı biçimde Lionel Brown de sağ olarak geçti, gerçi uzun sürmüştü. Vadinin öteki yanında, kıyıdan üç kilometre uzağa kamp kurduğumuzda gün batımı yaklaşmıştı.

Herkes ıslaktı, üzerinde bir tartışma olmaksızın ateş yakıldı. Grup içindeki anlaşmazlık, güvensizlik havası hâlâ sezilebiliyordu ama nehrin, yorgunluğun etkisiyle üzeri örtülmüştü. Kimsenin didişmeye hali yoktu.

Ellerimi gevşek şekilde bağlamışlardı ama ayaklarım serbestti; ateşin yanındaki kesik bir kütüğün üstüne oturdum, kendimi bıraktım. Sırılsıklamdım, hem soğuktan hem de yorgunluktan titriyordum -bana nehri zorla yürütmüşlerdi- ve ilk defa Jamie'nin beni bulamayabileceğini düşünmeye başladım. Asla.

Belki de haydutların öteki grubunu izlemişti. Belki onları bulmuş ve saldırmıştı, o sırada yaralanmış ya da ölmüştü. Gözlerimi yumdum ve sonra açtım, bu düşüncelerin gözümün önünde canlanmasını engellemeye çalıştım. Marsali de beni hâlâ endişelendiriyordu ama onun kaderi artık belliydi; onu bulmuşlarsa da bulamamışlarsa da.

En azından ateş güçlüydü; üşümüş, ıslak ve açlıktan kıvranan adamlar büyük bir odun yığını oluşturmuşlardı. Kısa boylu, sessiz, siyah bir adam ateşle uğraşıyorken iki genç de erzak çantalarını açmıştı. Ateşin üstünde tuzlanmış sığır eti haşlanıyordu ve yele saçlı Kızılderili kuyruk yağının içinde mısır ununu karıştırıyordu.

Demirin üstünde bir parça daha kuyruk yağı cızırdayarak eridi. Harika kokuyordu.

Ağzıma dolan su kumaş tarafından hemen emildi; ne kadar rahatsız olsam da yemek kokusu moralimi biraz düzeltmişti. Yirmi dört saatlik yolculuğumda gevşeyen korsem, bağlar suda ıslanıp katılaşınca tekrar sıkılaşmıştı.

Bay Brown'un yeğenleri -Aaron ve Moses, adlarını öğrenmiştim- bir sedye müsveddesiyle birlikte yavaşça kamp alanına girdiler. Amcalarını ateşin

yakınlarına yavaşça bırakırlarken sedyenin içinden gür bir bağırış duyuldu.

Bay Brown nehri sağ geçmeyi başarmıştı ama o maceranın durumuna yardımcı olduğu asla söylenemezdi. Elbette ki beni dinleyen herkese adamın susuz bırakılmaması gerektiğini söylemiştim. Bu düşünceyle keyifsizleşince ağzımdaki bezin altında boğuk bir homurtu çıkardım.

Yakındaki genç oğlanlardan biri çıkardığım sesi duydu ve biraz çekinerek ağzımdaki bağın düğümüne doğru uzandı ama Hodgepile'ın havlarcasına çıkardığı sesle elini indirdi.

"Bırak onu!"

"Ama… yemek yemesi gerekmiyor mu Hodge?" Çocuk bana rahatsız gözlerle baktı.

"Henüz değil." Hodgepile önümde çömeldi, beni süzdü. "Dersini aldın mı sen?"

Hareket etmedim. Yalnızca durdum, adama mümkün olduğunca hor gören gözlerle bakmaya devam ettim. Parmağımdaki kesik bir anda yanmaya başladı; avuçlarım terledi fakat bakmaya devam ettim. O da dik dik bakmaya çalıştı ama başaramadı - gözleri kenara kayıp durdu.

Böylece daha da hiddetlendi; kemikli yanakları kıpkırmızı oldu.

"Bakma bana!"

Bir kez, yavaşça göz kapağımı kapayıp açtım ve bakmaya devam ettim. Bay Hodgepile'ımız artık daha da gergindi. Gözlerinin altında karanlık torbalar iyice belirdi, ağzının kenarındaki kaslar gerildi, koltuk altlarının teri iyiden iyiye belli olmaya başladı. Etrafını sürekli fırçalayan birinin böyle tepkiler vermesi normal olmalı, diye düşündüm.

Bir anda ayağa kalktı, kolumu tuttu ve beni de zorla ayağa dikti.

"Böyle dik dik bakamayacağın bir yere koyacağım seni kaltak," dedi kısık sesle ve beni önüne katarak ateşin yanından geçti. Kampın biraz dışında gözüne bir ağaç kestirdi. Ellerimin bağını açtı ve belimin etrafından dolanan bir halatı bileklerimin etrafına bağladı. Sonra beni oturur pozisyona getirdi, gevşek bir ilmekle bağa düğüm attı, uçta kalan boş kısmı boynumun etrafında bir tur döndürüp ağacın etrafına sardı.

"Ortalıkta dolanmayasın diye," dedi boynumdaki kenevir halatı sağlamlaştırırken. "Kaybolmak da istemezsin zaten. Ayılar falan yiyebilir, ha?" Kendi lafıyla keyfi yerine geldi; berbat bir kahkaha attı, yanımdan uzaklaşırken hâlâ gülüyordu. Son bir kez dönüp bana baktı. Doğruldum,

gözlerimi diktim ve yüzündeki sırıtışın silinmesini izledim. Adam arkasını dönüp yoluna devam etti, omuzları kaskatıydı.

Açlık, susuzluk ve genel rahatsızlıklara rağmen, o anda çok içten bir rahatlama hissettim. Açıkçası, yalnız kaldıysam da kendi halime bırakılmamda, bu küçük kişisel hürriyette teselli bulmuştum.

Ateşin etrafındaki halka şeklindeki kalabalıktan en az yirmi metre ileride, adamların görüş açısından uzaktaydım. Ağacın gövdesine sırtımı verip kendimi bıraktığımda vücudumdaki bütün kaslar bir anda boşaldı, hava pek soğuk olmamasına rağmen hafifçe titredim.

Yakındı. Jamie yakında beni bulacaktı. Tabii eğer- kafamdaki olumsuz düşünceleri kirli bir sargı bezi gibi kenarda tutmaya karar verdim. Marsali'ye ne olduğu ya da Jamie bizi bulduğunda veya bulursa -hayır, sadece *bulduğunda*- neler olacağı da kafamı kurcalıyordu. Nasıl yapardı bilmiyorum ama yapardı. Bir şekilde *yapardı*.

Güneş batmak üzereydi; kaybolan ışık doğanın renklerini kırılgan yaparken sert objelerin derinliklerini azaltıyordu. Yakınlarda bir nehir vardı, uzaklardaki ağaçlardan da kuş cıvıltıları geliyordu. Akşam kendini iyice gösterirken bu sesler de yavaşça dindi, yerini yakınlardaki çekirgelerin gürültüsüne bıraktı. Gözümün kenarıyla yakaladığım hareketin olduğu tarafa döndüğümde kül rengi bir tavşan gördüm. Birkaç metre ötedeki çalının dibinde oturan hayvan burnunu kaşıyordu.

Görüntünün normalliği nedense gözlerimi yaşarttı. Gözlerimi kırpıştırarak yaşların tamamının akmasını sağladım; o yöne tekrar dikkatle baktığımda tavşan gitmişti.

O manzara sinirlerimi biraz yerine getirmişti; bağlarımın ne kadar güçlü olduğunu test etmek için birkaç deneme yaptım. Bacaklarım serbestti ki bu çok iyiydi. Biçimsiz bir duruş alıp ağacın etrafında tur atabilirdim. Daha da iyisi, ağacın öteki tarafında daha iyi bir gizlilik sahibi olabilirdim.

Ama ayağa kalkmayı başaramadım. Ağacın etrafındaki bağın düğüm yerine de ulaşamadım; halat ya kayıyor ya da ağaç kabuğunun içine giriyordu ve ikisinde de düğüm benim tam tersimde kalıyordu ki bu da bir metrelik bir çap uzaklığı anlamına geliyordu.

Boynumdaki düğümü zorlamaksızın ağaçtan yarım metre kadar uzaklaşabiliyordum; uzanmama, yatarken sağa sola dönmeme yetiyordu. Hodgepile insanları esir almakta gerçekten usta görünüyordu; O'Brianlar'ın yerini, oradaki iki cesedi düşündüm. İki büyük çocuk kayıptı. Yine ufak bir ürperti duydum.

O çocuklar neredelerdi? Kızılderili kabilelerinden birine köle olarak mı satılmışlardı? Deniz kenarındaki kasabalarda bir denizci genelevine mi verilmişlerdi? Yoksa bir gemiye bindirilip Batı Hint Adaları'ndaki şeker tarlalarına mı gönderilmişlerdi?

Bu seçeneklerden herhangi birinin benim için geçerli olamayacağının farkındaydım - fazla yaşlıydım, fazla gürültücüydüm ve adım çıkmış desek yanlış olmazdı. Hodgepile'ın gözündeki tek değerim viski zulasının yerini biliyor olmamdı. Depoyu koklayabilecek kadar yaklaştığında bir saniye tereddüt etmeden boğazımı kesecekti.

Pişen etin kokusu havayı doldurdu ve ağzımı sulandırdı - karnımın da bu tepkiye eşlik ederek guruldamasına rağmen, ağzımdaki bez dilimi damağımı kuruttuğu için bu hissi de mutlulukla karşıladım.

Ani bir panik dalgası vücudumu kastı. Ağzımdaki tıkacı düşünmek istemiyordum. Boynumdaki, bileğimdeki bağları düşünmek istemiyordum. Tutsaklık paniğine kapılmak çok gereksiz olurdu ve vücudumu böyle faydasız bir çabayla yormama hiç gerek yoktu. Gücümü saklamalıydım; ne zaman veya nasıl olacağını bilmiyordum ama o güce ihtiyacım olacaktı. *Yakında*, dedim yakarırcasına. *Lütfen yakında olsun.*

Adamlar yemeklerinin başına oturmuşlar, günün yorgunluğuyla hızla yiyorlardı. Tam olarak ne konuştuklarını duyamayacağım kadar uzakta oturuyorlardı ama ara sıra birkaç kelime aradan sıyrılıp dikkat çekiyordu. Esintinin yüzümdeki saçı yana atması için kafamı çevirdim ve uzaklardaki vadinin üstünde, gökyüzünde uzun, dar bir şeridin çok derin, gerçekdışı bir maviliğe sahip olduğunu gördüm. Bu büyülü görüntü sanki dünyayı kaplayan atmosferin en kırılgan noktasına, uzaya açılan bir hatta aitmiş gibi geldi.

Yıldızlar birer birer parıldamaya başladı ve kendimi onları izlemeye, yavaşça görünmeye başlarlarken onları saymaya verdim. Onlara bir tespihin boncukları gibi dokunduğumu hayal ettim, astronomiyle ilgili aklıma gelen isimleri -herhangi birinin gördüğüm gök cisimleriyle alakası olup olmadığını bilmesem de- içimden tekrarlayarak huzur bulmaya çalıştım. Alfa Centauri, Deneb, Sirius, Betelgeuse, Pleiades, Orion…

Çabamda başarılı olup uyuyakaldım, bir süre sonra uyandığımda hava tamamen kararmıştı. Çalıların altından gelen ışık demetleri, kızıl gölgeler içinde ayağıma vuruyordu. Kendimi elimden geldiğince silkelemeye, ayıltmaya çalıştım ve sırtımdaki sertlikten kurtulmaya çabaladım. Böyle bir ateş yakılmasına izin verdiği için Hodgepile'ın artık kendini güvende hissedip hissetmediğini merak ettim.

Rüzgârla birlikte gür bir inleme sesi geldi: Lionel Brown. Yüzümü buruşturdum, onun için o anda yapabileceğim herhangi bir şey yoktu.

Ayak sesleri, mırıltılar duydum; birisi onunla ilgilenmeye çalışıyordu.

"…yanıyor, fırın gibi…" dedi bir ses, yeterince endişeli olmayan bir tonla.

"… getirelim mi kadını?…"

"Hayır," dedi net bir ses. Hodgepile. İç çektim.

"… suydu, *buna* çare yok…"

Ateşin başında olanları anlayabilmek için çok çabalıyordum, hatta bu konsantrasyonum yüzünden yakındaki çalılardan gelen sesi algılamam gereğinden uzun sürdü. Ses hayvan sesi değildi; ayılardan böyle bir ses gelebilirdi ama onlar da kıkırdamazdı. Gülüşmeler azaldı; sanki gülen bastırmaya çalışıyordu ama bir yandan başkası tarafından susturulmaya da çalışılıyor gibiydi.

Kelimeleri tam olarak duyamıyordum fakat fısıldaşmalar da kulağıma geliyordu. Ortamdakilerin nasıl kişiler olduğunu artık az çok tartmış olduğum için yakınımdakilerin grubun genç elemanları olduğundan hemen hemen emindim.

"… *hadi* o zaman!" lafını seçebildim. Heyecanlı bir tonla söylenmişti ve buna bir çarpışma sesi eşlik etti, biri ötekini ağacın birinin üstüne itmişti. Sonraki çarpışma sesi de verilen karşılığa aitti.

Biraz daha boğuşma sesi. Fısıltılar, fısıltılar, fısıltılar, gülüşmeler, homurdanmalar. Doğruldum, nasıl bir şeyin peşinde olabileceklerini düşündüm.

Sonra, "Bacakları bağlı değil…" dediklerini duyduğumda kalbim tekler gibi oldu.

"Ama ya birden…" fısıltılar, fısıltılar.

"Fark etmez. Çığlık atamaz."

O sözü çok net duydum ve hemen, ani bir hareketle ayağa kalkmayı denedim ama boynumdaki bağ tarafından bu isteğimi gerçekleştiremedim. Nefes borumun etrafında demir bir kelepçe hissi veren halat arkaya devrilmeme, gözlerimin kenarında kan kırmızısı lekeler görmeme sebep oldu.

Başımı iki yana sallayarak silkeledim, derin bir nefes alıp baş dönmemi durdurmaya çalıştım. Adrenalin bütün damarlarımda pompalanıyordu. Bileğimde bir el hissettim ve hemen oraya doğru tekme atmaya çalıştım.

“Hey!” dedi adam, şaşkın bir sesle. Elini bileğimden çekti ve biraz geri çıktı. Görüşüm netleşiyordu; adamı görebiliyordum ama ateşe arkası dönüktü. Genç çocuklardan biriydi ancak o anki karanlıkta yüzsüz, kambur bir siluetten fazlası değildi.

“Şşşş,” dedi ve heyecanla kıkırdadı, bana elini uzatmaya başladı. Boğazımdan derin bir homurtu sesi çıkardım, elini uzatırken yarı yolda durdu. Arkasındaki çalıdan bir hışırtı geldi.

Bu sesle arkadaşının -ya da arkadaşlarının- onu izlediği tekrar aklına geldi ve yeni bir karar alıp elini kasıklarıma götürdü.

“Endişelenmeyin hanımefendi,” dedi, çömelerek yanıma yaklaşırken. “Size zarar vermeye niyetim yok.”

Homurdandım ve çocuk tekrar duraksadı ve sonra çalıların içinden gelen başka bir hışırtıyla tekrar harekete geçti, beni omuzlarımdan tuttu ve yatırmaya çalıştı. Son gücümle direnmeye, tekme ve diz darbeleri atmaya çalıştım. Çocuk dengesini kaybetti, sırt üstü düştü.

Çalıların içinden gelen boğuk bir kıkırtı sesi düştüğü gibi ayağa kalkmasına neden oldu. Kararlı bir şekilde uzandı, ayak bileklerimi tuttu ve birden çekip dümdüz uzanmama neden oldu. Sonra üstüme çıktı ve ağırlığıyla beni yere sabitledi.

“Şşşş!” dedi kulağıma hemen. Ellerini boğazıma getirmeye çalışıyordu, bense altında kıvrılıp ona vurarak üstümden atmaya çalışıyordum. Sonunda boğazımı öyle bir sıktı ki debelenmeyi kestim, gözlerim tekrar kardı.

“Sus biraz,” dedi daha da sessizce. “Biraz susun hanımefendi, olur mu?” Alçak boğulma sesleri çıkarıyordum, bunu fark edince ellerini gevşetti.

“Size zarar vermeyeceğim hanımefendi, gerçekten vermeyeceğim,” diye fısıldadı, beni tek eliyle tutarken ötekini kollarımı engellemek için kullanıyordu. “Lütfen, *birazcık* sabit durur musunuz?”

Durmadım, ben durmayınca o da kolunu boğazıma koydu ve yüklendi. Baskı tekrar kendimden geçmeme neden olmadı ama dayanıklılığımdan birazını götürdü. İnce, çelimsiz bir çocuktu fakat çok güçlüydü ve büyük bir azimle giysimi kaldırdı, dizini bacaklarımın arasına soktu.

O da neredeyse benim kadar nefes nefeseydi, heyecanıyla saldığı pis, keçilerinkine benzeyen kokuyu alabiliyordum. Ellerini boğazımdan çekti ve annesininkinden başka birinin göğüslerine dokunmamışçasına göğüslerime koydu.

“Sessiz olun hanımefendi, korkmayın, geçti efendim, size… aa. Aman. Ben… yani… ah,” Eli kasıklarımın içinde oynuyordu, sonra kendini hafifçe kaldırıp pantolonunu çıkarırken durdu.

Kendini üstüme bavul gibi bıraktı, kalçalarını telaşla ileri geri hareket ettirmeye başladı. Sürtünme dışında herhangi bir şey yapabildiği yoktu; kadın vücudu hakkında ne kadar az bilgisi olduğu açıkça belli oluyordu. Kendimi tamamen kaskatı tuttum, tepkisiz kaldım ve sonunda çocuğun rahatlamasıyla birlikte kasıklarımın altına sıcak sıvısının yapıştığını hissettim.

Bütün gerginliği bir anda yok oldu ve kendini hamurdan bir balon gibi göğsümün üstüne bıraktı. Genç kalbinin bir buharlı çekiç gibi attığını duyabiliyor, yanağıma bastırdığı terli şakağının zonkladığını hissedebiliyordum.

Bu dokunuşların da en az bacaklarımın arasında yumuşamakta olan nesneninki kadar kötü olduğunu düşündüm ve ani bir hareketle yana savrulup genç adamı üstümden attım. Hemen kendine geldi, dizlerinin üstünde doğruldu, pantolonunu yukarı çekti.

Bir an ne yapacağına karar veremedi, sonra elleriyle dizlerinin üstünde yanıma yaklaştı.

“Gerçekten üzgünüm hanımefendi,” diye fısıldadı.

Hiç hareket etmedim. Birkaç saniye sonra titrek elini uzatıp omzuma koydu.

“Gerçekten üzgünüm,” diye, yine fısıldayarak tekrar etti ve gitti. Orada, yerde sırtüstü yatarken başıma gelen bu başarısız saldırıya tecavüz denip denemeyeceğini tartmaya başladım.

Çalıların içinde, uzaklardan hışırtılar ve genç erkeklerden çıktığı belli olan boğuk coşku sesleri geliyordu. Tanrım, küçük şeytanların kalanı da yakında üstüme atlayacaklardı. Panikle doğruldum, boynumdaki düğüme dikkat ederek oturdum.

Ateşten gelen ışık düzensiz ve titrekti; etraftaki ağaçların gövdelerini, soluk çam iğnelerini, yerdeki toprağın değiştirdiği tonları doğru dürüst seçebilmekte zorlanıyordum. Ama yaprakların arasındaki granit taşları ve kalın ağaç dallarının kabartılarını ayırt edebiliyordum. Gerçi potansiyel silahlar da pek önemli değildi, ellerim çok sağlam bağlanmıştı.

Genç saldırganın ağırlığını üstüme vermesi işleri daha da berbat etmişti; debelenirken düğümleri daha da sağlamlaştırmıştım ve ellerim, daha az kan aldığı için zonkluyordu. Parmak uçlarım uyuşmaya başlamıştı. Lanet olsun. Bu saçmalık yüzünden birkaç parmağımı mı kaybedecektim?

Bir an için, sonraki pisliğe daha ılımlı davranmayı düşündüm, belki de ağzımdaki tıkacı çıkartmaya ikna edebilirdim. Becerebilirsem de en azından halatları gevşetmesi için yalvarabilirdim, sonra da yardım için çığlıklar atar, en azından Tebbe'nin doğaüstü intikamımdan çekinip bu saldırıya son vermesini sağlayabilirdim.

İşte geliyordu, çalıların içinde sinsi bir hışırtı bana doğru yaklaşıyordu. Tıkacın üstünde dişlerimi sıktım ve kafamı kaldırıp baktım ama önümdeki gölgeli siluet o genç çocuklardan biri değildi.

Yeni ziyaretçimin kim olduğunu anladığımda aklımdan geçen tek şey, *Jamie Fraser, nerede kaldın seni piç kurusu,* oldu.

Donakaldım, sanki kılımı kıpırdatmazsam görünmez olacağımı farz ediyordum. Adam önümde çömeldi, yüzüme baktı.

"Şimdi gülemiyorsun pek, değil mi?" dedi sohbet edercesine. Karşımdaki Boble'dı, eski hırsız avcısı. "O Alman kadınların yaptıkları, var ya hani, kocanla sana çok komik geliyordu, değil mi? Sonra Bay Fraser, İncil okurmuş gibi bir ciddiyetle, kadınların benden sosis yapmak istediklerini söylemişti, hatırladın mı? Eğlenmiştin, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, gerçekten de eğlenmiştim. Ama çok doğru söylüyordu; şu an gülmüyordum. Kolunu geri çekti ve tokat attı.

Darbeyle gözlerim sulandı, aynı anda ateşin ışığı yüzünün yan tarafını aydınlattı; bodur yüzündeki sırıtışı hâlâ seçebiliyordum. Bir anda soğuk bir endişe içimi kapladı ve tepeden tırnağa titretti. Boble bunu gördü ve daha da pis sırıttı. Köpek dişleri kısa ve körelmişti. Ön dişleri de uzun sarı, tavşan dişi gibiydi.

"Buna daha çok güleceksin diye düşünüyorum," dedi, ayağa kalktı ve elini pantolonunun tarafına attı. "Umarım Hodge seni hemen öldürmez de kocana anlatabilirsin. Kendisininki gibi bir mizah anlayışı olan adamların şakalarını seviyordur herhalde, ha?"

Oğlanın menisi hâlâ kasıklarımdaydı, ıslak ve yapış yapıştı. Refleksle geri kaçtım, ayağa kalkmaya çalıştım ama boynumdaki bağ bu ani hareketime engel oldu. Halat şahdamarlarımı zorlayınca gözlerim bir anlığına kararardı, birkaç saniye sonra gözlerimi açtığımda Boble'ın yüzü benimkinden santimler kadar uzakta, nefesi tenimdeydi.

Çenemi eliyle tuttu, yüzünü yüzüme sürttü, dudaklarımı ısırdı ve sakallarını yanaklarıma sürttü. Yüzümü salyalar içinde bıraktıktan sonra geri çekildi, sırtımı yere sabitledi ve üstüme çıktı.

Adamın içindeki şiddetin gümbürdediğini, patlamaya hazırlandığını hissedebiliyordum. Ondan kaçamayacağımı, onu engelleyemeyeceğimi biliyordum - bana zarar vereceğini anlamak zor değildi. Yapabileceğim tek şey olduğum gibi kalmak, ona katlanmaktı.

Yapamadım. Altında kıpırdandım, yan döndüm, giysimi yukarı çektiğinde dizimi yukarı kaldırdım. Boble'ı bacak arasından vuran bu tekme, yüzüme inen ani bir yumruk olarak bana geri döndü.

Yüzümün ortası birden acıyla kavrulmaya başladı, bütün kafama yayıldı ve beni kör etti, anlık bir felce yol açtı. *Geri zekâlı*, diye net bir şekilde düşündüm, şimdi seni öldürecek! İkinci darbe yanağıma indi ve kafamı öteki taraf savurdu. Şaşkın halimle tekrar hareket etmiş olabilirim de olmayabilirim de.

Aniden üstüme bir ata binermiş gibi oturdu, yumruk ve tokatlarını sıralamaya devam etti. Darbeler okyanus darbelerinin kuma vuruşundaki kadar sersemleştirici ve ağırdı ama etkisi elbette çok farklıydı. İki büklüm oldum, darbelerden korunabilmek için omzumu yukarı kaldırdım, yüzümü yere döndürmeye çabaladım ve birden üstümden kalktığını fark ettim.

Ayaktaydı. Küfretmeye, tekmelemeye başlamıştı. Ayakkabısı yan taraflarıma, kasıklarıma, sırtıma, kalçalarıma çarparken nefes nefeseydi, yarı ağlar gibiydi. Kısa nefesler almaya, kendimi kaybetmemeye çalıştım. Vücudum her darbeyle titriyor, seğiriyor, yapraklı zeminde sürükleniyordu. Altımdaki yer kabuğunu hissederek ona sığındım; toprak beni yutsun, yerin bir parçası olayım istedim.

Sonra durdu. Adamın nefes nefese konuşmaya çalıştığını duydum. "Pislik… pislik… aşağılık… pis… lanet karı…"

Hareketsiz kaldım, beni çevreleyen karanlığın içine karışmaya çalıştım ama bir yandan sonraki tekmenin kafama geleceğini biliyordum. Dişlerimin birbirine vurup çatırdadığını, kafatasımın hassas kemiklerinin kırılıp yumuşak beyin dokumun içine karıştığını hisseder gibiydim. Titredim, etkiyi bekleyerek, faydasız bir çabayla dişlerimi sıktım. Kafam duvara çarpılan bir kavun gibi paramparça olacaktı. İşitecek miydim?

Öyle bir şey olmadı. Onun yerine bir anda sert bir hışırtı sesi duydum ki bu oldukça saçmaydı. Etin ete sürtündüğü, ritmik bir gürültüden sonra Boble bir inilti çıkardı. Sıcak sıvı damlaları yüzüme, omzuma, giysimin sıyrıldığı yerlerdeki çıplak tenimin üstüne düştü.

Donakalmıştım. Aklımın kenarında bir yerde bunun karşılaştığım en iğrenç durum olup olmadığını tartıyordum. Eh, hayır, değildi. L'Hôpital des

Anges'ta gördüklerim, Peder Alexander'ın ölümü ya da Beardsleyler'in tavan arası… Amiens'taki saha hastanesi… doğrusu bu onlara yaklaşmıyordu bile.

Kaya kadar sabit, gözlerim kapalı durdum ve geçmişimdeki birçok kötü hatırayı aklıma getirdim, bu halde olacağıma o zamanlarda olabilmeyi diledim.

Boble eğildi, saçlarımı tuttu ve hırlayarak kafamı ağacın gövdesine birkaç kez vurdu.

"Gösterirdim sana…" diye mırıldandı, sonra elini çekti ve uzaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Gözlerimi tekrar açtığımda yalnızdım.

***

Yalnız kalmıştım - neyse ki. Boble'ın sert saldırısı çocukları korkutmuş olmalıydı.

Yerde yan döndüm, durdum, soluklandım. Çok yorgundum ve kendimi sahipsiz hissediyordum.

Jamie, diye düşündüm, *neredesin?*

Başıma gelecek sonraki şeyden korkmuyordum; içinde bulunduğum andan, aldığım nefesten, kalbimin anlık atışından ötesini göremiyordum. Düşünmüyordum, hissetmiyordum. Daha değil. Sabit şekilde yattım, nefes alıp verdim.

Yavaş yavaş, küçük şeyleri fark etmeye başladım. Saçıma bir ağaç kabuğu parçası takılmıştı ve yanağımı çizmişti. Altımdaki kalın, ölü yapraklar vücudumu sarmıştı. Zorlanma hissini göğsümde hissettim.

Gözlerimden birinin yanındaki minik sinir seğirdi.

Oldukça ani bir şekilde farkına vardım ki ağzımdaki bağ ve nefes yollarımdaki dokuların kan, şişmelerle birlikte tıkanması yüzünden ciddi bir boğulma tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Boğazımdaki bağı zorlamamak için azami özeni göstererek yana dönmeye çalıştım ve önce yüzümü yere sürttüm, sonra da -gittikçe artan bir umutsuzluk içinde- topuklarımı yere gömüp ayaklarımın üstünde durmaya çalıştım. Suratımı ağacın yüzeyine dayadım, ağız tıkacımı çıkartamasam da en azından gevşetmeye çabaladım.

Ağaç kabuğu yanağımı ve dudağımı yardı ama kafamın etrafına sarılmış bez o kadar sıkıydı ki ağzımın kenarını yarıyor, ağzımdaki bütün salyanın sürekli o kumaş parçasına akmasına neden oluyordu. Islak kumaşın tadıyla bir anda midem kalktı, kusmuğun ekşi kokusunu burnumda hissettim.

Hayır, hayır, hayır, hayırhayırhayırhayırhayır, kusmayacaksın! Zorlayarak kanlı burnumun içine hava çektim, boğazımdan aşağı akan sert bakır tadını aldım ve daha da sert öğürdüm, iki büklüm oldum - boğazımdaki bağ yine sıktı ve gözümün yanında beyaz bir ışık gördüm.

Geri düştüm, kafamı ağaca sertçe vurdum. Zor fark ettim ama şükürler olsun ki halat gevşemişti. Kanlı nefes boruma iki-üç kısa nefes çekmeyi başardım.

Burnum elmacık kemiklerime kadar şişmişti ve daha da şişiyordu. Dişlerimi beze geçirip ciğerimdeki bütün havayı burnumdan dışarı verdim, hava yolumu bir anlığına da olsa temizleyebilmek istedim. Safrayla karışmış kan çeneme ve göğsüme püskürdü. İçime var gücümle hava çektim.

Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver. Nefes al… ama burun yollarım artık neredeyse tamamen kapanmıştı ve nefes alamamaya başladığımı fark edince panikledim, ağlamanın eşiğine geldim.

Tanrım, ağlama! Ağlarsan öldün, tanrı aşkına ağlama!

Nefes ver… Nefes ver… Ciğerlerimde kalan son havayla yolu tekrar hafifçe açıp içeri çekebildiğimce hava çektim.

Nefesi içimde tuttum, düzenli nefes almak için iyi bir yol bulmayı akıl edebilecek kadar bilincimi sabit tutmaya çalıştım - bir yolu *olmalıydı.*

Harley Boble gibi bir zavallının beni dikkatsizlik sonucu öldürmüş olmasına izin vermeyecektim. Böyle bir şey doğru olmazdı, olamazdı.

Kendimi zorladım, hafifçe doğruldum ve boynumdaki halatın düğümünü ağaca sürterek gevşetmeye çalıştım, bu sırada kafamı öne düşürerek içerideki kanın dışarı akmasını sağladım. Bu biraz iyi geldi. Ama uzun sürmedi.

Göz kapaklarım sıkışmaya başladı. Burnumun kırıldığı kesindi ve yüzümün üst tarafındaki bütün etler şişmeye başlamıştı, içleri kan ve kılcal damar travmasının lifleriyle doluyordu. Gözlerim bu etler tarafından zorla kapatılıyor, hava almam daha da zorlaşıyordu.

Moral bozukluğunun verdiği azapla tıkacı ısırdım, sonra, çaresizlik içinde ısırmaya başladım, kumaşı diş darbelerimle eritmeye, ağzımda hapsetmeye, yutabilmeye, nefes alabileceğim bir boşluk açmaya çalıştım… Avurdumu ısırdım, canımın yanışına aldırmadım çünkü nefes dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Tanrım, nefes alamıyordum, lütfen, azıcık nefes…

Dilimi ısırdım, acı beynimi uyuşturacak cinstendi - o anda dilimi tıkacın ötesine geçirebildiğimi fark ettim ve dilimin ucunu dudaklarımın kenarına

değdirdim. Dilimin ucuyla yaptığım küçük dokunuşlarla ince bir hava kanalı açmıştım. İçeri giren oksijen normalden çok azdı ama sonuçta hava alıyordum ve önemli olan da buydu.

Acı içindeki kafam bir yana yatmıştı, alnım ağaca yaslı duruyordu. Kafamı birazcık oynattığım anda tıkacın yerinin değişebileceğinden, yakaladığım o küçük hava kanalını kaybetmekten korktuğum için kılımı kıpırdatmaya korkuyordum. Oturuş pozisyonunda kaldım, ellerim kasılıydı, uzun, hırıltılı ve aşırı zayıf nefesler almaya devam ediyordum. Bunu ne kadar sürdürebileceğimi merak ettim, çünkü boyun kaslarım gerginlikten titremeye başlamıştı.

Ellerim tekrar zonklamaya başladı. Belki de hiç durmamışlardı, diye düşündüm fakat dikkat edecek fırsat bulamamıştım. O an fark edince, her bir tırnağın kenarını alev alev yakan acıyı çok da kötü karşılamadım, çünkü dikkatimi bir anlığına da olsa boynumda ve omzumdaki ölümcül tutukluktan çekmeyi başarmıştı.

Boyun kaslarım seğirdi, kasıldı; nefesim o anda kesildi ve vücudum bir anda reverans yapar gibi kıvrıldı. Tekrar nefes almaya çalışırken parmaklarım halatın içine geçti.

Kolumda bir el hissettim. Adamın geldiğini hiç fark etmemiştim. Oraya döndüm, ona kafa atmaya çalıştım. Kim olduğu, ne istediği umrumda değildi. Tek istediğim ağzımdaki tıkacın çıkmasıydı. Hayatımın bağışlanması için tecavüze uğramak, en azından o anda iyi bir bedel gibi duruyordu.

İnledim, sızlandım, homurtular çıkardım, kafamı sersemce savururken etrafa kan ve sümük saçtım - boğulmakta olduğumu anlatmaya çalışıyordum. O ana kadar gördüğüm tüm o cinsel beceriksizlikten sonra, karşımdakinin durumumu fark etmeyip, bunun nekrofili olacağından bihaber durumda işine devam edebileceğini düşünüyordum.

Ellerini kafama getirdi. Şükürler olsun, binlerce defa! İnsanüstü bir çabayla kendimi sabit tuttum, gözlerimden çıkan ateş kafamın suda yüzen bir balonmuş gibi hissetmeme neden oluyordu. Kumaş bir anda çözüldü, ağzımdaki bağı refleksle dışarı püskürttüm ve hemen öğürdüm, kustum. Hava yuttum, tekrar kustum.

Hiç yemek yememiştim; ince bir hat halindeki safra boğazımdan yukarı çıktı, çenemden aşağı sarktı. Öksürdüm, yutkundum ve *nefes aldım*; havayı bencilce, aç gözlülükle sömürmeye başladım.

Adam bir şey söylüyordu, telaşla fısıldıyordu. Umursamadım, dinleyemezdim. Kulağıma yalnızca nefesimin mutlu hırıltısı ve kalbimin atışı

geliyordu. Muhtaç dokularıma oksijen taşımak için son hızda çarpmayı kesen organ, sonunda normal hızına döndü ve vücudumu sarstı.

Sonra, nasıl olduysa bir-iki kelime duydum ve kafamı kaldırıp adama baktım.

“Ne?” Boğuk çıkan sesimle adamla konuşmaya çalıştım, öksürüp boğazımı temizledim. Canım fena yandı. “*Ne* dedin?”

Karşımda yalnızca dikdörtgene benzeyen, uzun saçlı, dar omuzlu bir siluet görebiliyordum.

“Dedim ki,” dedi ve yaklaştı, “ ‘Ringo Starr’ adı sana bir şey çağrıştırıyor mu?”

***

O anda şokun çok ötesindeydim. Yarık dudağımı omzuna sildim ve hemen, net bir şekilde, “Evet,” dedim.

Adam nefesini tutmuştu; bunu ancak içindeki havayı bir anda saldığında, omuzları düştüğünde anladım.

“Tanrım,” dedi nefes nefese. “Of, Tanrım.”

Birden bana doğru atıldı ve beni sertçe kendine yapıştırdı. İrkildim, boğazımdaki halat tekrar sıkınca boğulacak gibi oldum ama o kendi duygularıyla meşgul olurken bunun farkına varmadı.

“Yüce Tanrım,” dedi yüzünü omzuma gömdü, ağlayacak gibi oldu. “Tanrım. Biliyordum, sen olmalıydın, biliyordum, inanamadım, Tanrım, Tanrım, Tanrım! Bir tane daha bulamayacağımı sandım, asla-”

“Hkk,” sesi çıkardım, sırtımı eğdim.

“Ne- aman!” Beni bıraktı, boynumdaki halata uzandı. Düğümü gevşetti ve bağı kafamın etrafından çekip çıkardı. Az kalsın kulağımı da sökecekti fakat sevinçten umursamıyordum. “Off, iyi misin?”

“Evet,” dedim çatallı sesle. “Çö… çöz beni.”

Burnunu çekti, koluna sildi ve omzundan geri baktı.

“Çözemem,” dedi. “Sonraki görür.”

“*Sonraki* mi?” diye haykırdım, boğazımın o an izin verebildiği gürlüğün sonuna çıkarak, yani hırıltılı bir fısıltıyla. “Nasıl sonraki- ”

“Biliyorsun işte…” Bir sonraki tecavüzcüyü, fırına gitmekten başka çaresi olmadığını anlayan bir hindi gibi beklemeye itirazım olacağı yeni yeni aklına

geliyor gibiydi. “Ee… yani… boş ver. Kimsin sen?”

“Kim olduğumu çok iyi biliyorsun,” dedim öfkeyle, bağlı ellerimle adamı ittirdim. “Claire Fraser’ım ben. Asıl sen kimsin, burada ne yapıyorsun? Ağzımdan bir kelime daha çıksın istiyorsan beni hemen çözeceksin!”

Tekrar döndü ve omzunun üstünden dikkatle baktı ve yavaş yavaş iş arkadaşlarından korktuğunu anlamaya başladım. Ben de korkuyordum. Adamı siluet olarak görebiliyordum; karşımdaki gerçekten de gür saçlı, Tuskaroralı olduğunu düşündüğüm Kızılderili delikanlıydı. Kızılderili… Beyin dalgalarımın arasında bir çağrışım oluşmaya çalışıyordu.

“Lanet olsun,” dedim, ağzımın kenarından akan kanı sildim. “Susamuru Difi. Dişi. Onunkilerdensin.”

“Ne?!” Kafasını çevirip bana baktı ve gözlerini öyle bir açtı ki karanlıkta beyazların parlaklığını rahatça seçebilir oldum. “Kim?”

“Ah, neydi adamın gerçek adı? Robert… Robert… öyle bir şey…” Bir yandan öfke, korku ve şokla titrerken diğer yandan aklımın köşelerinde kalmış bilgileri toparlamaya çabalıyordum. Ne kadar harap olduysam da Susamuru Dişi’ni hatırlayabilmiştim. Birden aklıma bir anım geldi: böyle bir gecede, karanlıkta yalnızdım. Yağmurla ıslanmıştım ve elimde uzun zamandır ölü olan birinin kafatasını tutuyordum.

“Springer,” dedi adam ve hevesle kolumu tuttu. “Robert Springer mı?”

Çenemi kapattım, ucuyla bağlı ellerimi gösterdim. Bağlarımı çözene kadar tek kelime etmemeye karar verecek kadar kendime gelebilmeyi başarmıştım sonunda.

“Kahretsin,” dedi tekrar alçak sesle, omzunun arkasından bir bakış daha attı, eli bıçağına gitti. O silah konusunda pek usta değildi. İçinde bulunduğumuz zamanın Kızılderililer’inden olmadığını anlamak için bir kanıta ihtiyacım olsaydı… ama yine de halatı kesmeden ellerimi çözdü. Rahatlama nidasıyla iki büklüm oldum, bir anda kan hücumuna uğrayan ellerimi koltuk altlarıma soktum. Bir anda havayla dolan balonlarmış gibi patlayacaklarından endişe ettim.

“Ne zaman?” dedi sorgularcasına, rahatsız durumumu umursamadan. “Sen hangi zamandan geldin? Bob’u nerede buldun? O nerede?”

“1946,” dedim, kollarımı zonklayan ellerimin üstüne bastırarak. “İlk kez o zaman. İkinci 1968’de. Bay Springer- ”

“İkinci- *ikinci* mi dedin sen?” Sesinde müthiş bir hayret vardı. Fazla ses

çıkardığının farkına vardı, kaygıyla arkasına baktı ama ateş başındaki adamların hararetli tartışmaları sırasında çıkardıkları gür sesler bu minik haykırışın duyulmasını imkânsız hale getiriyordu.

“İkinci kez,” diye yavaşça tekrar etti. “Başardın yani… geri gittin, öyle mi?”

Başımla onayladım, dudaklarımı mühürledim, yavaş yavaş arkaya öne salındım. Kalbimin atışlarının tırnaklarımı yerinden sökebileceğini düşünüyordum.

“Ya sen?” diye sordum, cevabı bildiğimden hemen hemen emin olmama rağmen.

“1968,” dedi aklımdan geçeni teyit ederek.

“Ne zamana geldin?” diye sordum. “Yani- ne zamandır buradasın? Ee… bu zamandasın yani.”

“Ah, Tanrım.” Topuklarının üstünde durarak oturdu, elini uzun saçlarının arasında gezdirdi. “Altı yıldır buradayım, yanılmıyorsam. Ama ikinci kez dedin sen. Evine döndüysen, tekrar buraya *ne halt etmeye* geri geldin? Ah, bir dakika. Evine gitmedin, başka bir zamana gittin, geldiğin zamana değil, ha? İlk neredeydin?”

“İskoçya, 1946. Ayrıca hayır, eve döndüm,” dedim kısaca, detaylara girmek istemedim. “Ama kocam buradaydı. Tekrar yanında olabilmek için buraya geri döndüm, bilinçli olarak yani.” Ki bu tercihimin ne kadar doğru olduğu o anda hayli sorgulanabilir haldeydi.

“Kocam demişken,” diye ekledim, zekâmı biraz da olsa eski sivriliğine kavuşturabileceğimi yavaş yavaş fark ederken, “çok ciddiydim. Buraya geliyor. Beni burada esir ettiğinizi görmek istemez, emin olun. Ama eğer- ”

Dikkati konuştuklarımda değildi, bana doğru yanaştı.

“Yani o zaman nasıl yapılabileceğini biliyorsun! Yönlendirebiliyorsun!”

“Olabilir,” dedim sabırsızca. “Yani sen ve yanındakiler *bilmiyordunuz*, doğru mu anlıyorum?” Ellerimden biriyle ötekini ovdum, pompalanan kanın şiddeti yüzünden dişlerimi sıkıyordum. Halatların derimde bıraktığı izleri hissedebiliyordum.

“Bildiğimizi sanıyorduk.” Sesinden hoşnutsuzluk akıyordu. “Şarkı söyleyen taşlar. Değerli taşlar. Onları kullanmıştık. Raymond’a göre… gerçi dediği işe yaramadı tabii. Ya da… yaradı mı acaba?” Kafasında çıkarımlar yapıyordu; sesinde yükselmeye başlayan heyecanı duyabiliyordum.

“Bobby Springer’la tanışmışsın, Susamuru Dişi’yle yani. Başardı demek! O

başardıysa diğerleri de başarmış olabilir. Ben hepsi öldü sanıyordum. Ben-ben yalnızım sanıyordum.” Yeni fark ettiği sesinden belli oluyordu. İçinde bulunduğum duruma, acil isteklerime ve kendi ızdırabıma rağmen adama acımaya başlamıştım. O şekilde, zamanda kaybolmuşçasına yalnız hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordum.

Onu kafasında kuruyor olduğu hayallerinden uzaklaştırmayı hiç istemiyordum aslında ama gerçeği saklamanın da bir âlemi olmadığını düşündüm.

“Maalesef Susamuru Dişi öldü.”

Birden durdu, kalakaldı. Yüzünün kenarı çalıların arasından sızan ateşin ışığıyla aydınlandı. Esinti birkaç saç telini havalandırıyordu; bunun dışında adam taş kesilmişti.

“Nasıl?” dedi sonunda, boğulurmuş gibi bir sesle.

“Irokiler tarafından öldürüldü,” dedim. “Mohavklar.” Kafam gerçekten yavaş yavaş çalışmaya başlıyordu. Bu adam her kimse, altı yıl önce, 1767’de gelmiş olmalıydı. Ama Susamuru Dişi, eski adıyla Robert Springer neredeyse bir kuşak önce ölmüştü. Beraber başladıkları yolculukta farklı zamanlara düşmüşlerdi.

“Lanet olsun,” dedi, sesindeki üzüntünün içinde bir nebze korku da duyuluyordu. “Bob için çok acı. O, ee… o adamları idol olarak görürdü.”

“Evet, olayların öyle gelişmesine çok bozulmuş olmalı,” dedim biraz duygusuzca. Gözkapaklarım kurumuş, ağırlaşmıştı. Açık tutmak başlı başına bir uğraştı ama yine de görebiliyordum. Parlayan ateşe baktım ama uzakta oynaşan gölgelerden başka bir şey göremedim. Benimle olmak için sırada bekleyen erkekler varsa da uzakta, görülemeyecek bir yerde bekliyor olmalıydılar. Durumu tekrar tartınca öyle olmama ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşündüm, yirmi yaş daha genç olmadığım için şükrettim.

“Bazı Irokiler ile tanıştım. Tanrım, onları özellikle aradım bile, inanır mısın! Mesele de oydu zaten, Irokiler’i bulup ikna edip- ”

“Evet, aklınızda ne olduğunu biliyorum,” dedim araya girerek. “Bak, o tip tartışmaların ne yeri ne de zamanı. Bence- ”

“Bu Irokiler çok acayipler, üçkâğıtçılar dostum,” dedi ve vurgusunu pekiştirmek için parmağını göğsüme bastırdı. “Neler yaptıklarına inanamazsın, hele ki- ”

“Bilirim. Kocam da iyi bilir.” Ona sert bir bakış attım ve -adamın ifadem

karşısında hafifçe titremesinden çıkardığım kadarıyla- yüzümün haliyle birlikte oldukça ürkütücü bir görüntü oluşturdum. Öyle olmuş olmasını da umdum; yüzümün o hale gelmesi için çok acı çekmiştim.

“Şimdi, senin yapacağın şey,” dedim, sesime mümkün olduğunca otorite katarak, “ateşin yanına geri dönmek, biraz bekleyip normal bir tavırla oradan ayrılıp iki tane at bulmak. Şu tarafta bir akıntı sesi duydum.” Elimle sağ tarafı işaret ettim. “Seninle orada buluşacağım. Buradan güvenli bir şekilde uzaklaştığımızda sana bildiğim her şeyi anlatacağım.”

Aslında ona gerçekten yardımcı olacak bir şey anlatamayabilirdim ama o bunu bilmiyordu. Yutkunduğunu işittim.

“Bilmiyorum…” dedi tereddütle, etrafı tekrar kontrol ederek. “Hodge çok ters bir herif. Birkaç gün önce bir adamı vurdu; hiçbir şey söylemedi, sadece yanına gitti ve silahını çekti. ÇAT!”

“Neden?”

Omuz silkti, kafasını iki yana salladı.

“Hiçbir fikrim yok dostum. Öyle… çat diye işte.”

“Anladım,” dedim samimi bir tonla, kendimi koyuvermemek için müthiş bir çaba sarf ederken. “Bak, o zaman atları boş ver. Hemen gidelim.” Tek dizimin üstünde durdum, birkaç dakika içinde ayağa kalkabilmeyi umdum. Boble’ın tekmelerinin geldiği yerde, bacağımın üst kısmındaki geniş kaslar düğümlenmişti; ayağa kalkmaya çalışmak o anda beni spazmlara sokuyordu.

“Eyvah, şimdi değil!” Panik içindeki genç adam üstüme atıldı, beni kolumdan tutup yanına, yere çekti. Tek kalçamın üstüne oturdum ve acı dolu bir ses çıkardım.

“İyi misin Donner?” Ses arkamdan, karanlığın içinden gelmişti. Normal bir tondaydı -tuvaletini yapmak için kamptan ayrılmış bir adam olmalıydı- ama yanımdaki Kızılderili’yi fazlasıyla endişelendirmeye yetmişti. Kendini hemen üstüme attı, kafamı yere çarpıp nefesimi kesti.

“İyiyim… hatta… harika,” dedi arkadaşına, iş üstündeki bir adamın abartılı nefes alış verişlerini taklit ederek. Ses daha çok astım krizinden ölmek üzere olan birine aitmiş gibi çıkmıştı. Durumdan şikâyet etmedim, edemezdim.

Kafama birkaç kez darbe almış ve sonuç olarak karanlık dışında bir şey görmemiştim. Ama bu sefer gerçekten renkli yıldızlar gördüm, sersemledim, vücudumdan yarım metre yukarıda duruyormuşum gibi hissettim. Sonra Donner elini göğüslerime atınca tekrar dünyaya döndüm.

“Ellerini hemen üstümden çek!” diye fısıldadım. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Ah, yo, isteyerek yapmadım, hayır,” diye hemen sakinleştirme amaçlı sözcükleri sıraladı ama üstümden kalkmadı. Biraz kımıldandığında -isteyerek ya da istemeyerek- temasımızla sertleştiğini fark ettim.

“Kalk hemen!” dedim öfkeli bir fısıltıyla.

“Ya kötü bir niyetim yok, sana zarar falan verecek değilim. Yalnızca, bir kadınla birlikte olmayalı- ”

Saçlarına yapıştım, kafamı kaldırdım ve adamın kulağını acımasızca ısırdım. Bir ciyaklamayla üstümden yuvarlandı.

Öteki adam ateşe doğru gitmişti. Ama bu sesle arkasına döndü ve, “Vay be, o kadar mı iyi Donner? Ben de bir deneyeyim,” dedi. Ateşin etrafındaki adamlar bu lafı duyunca gülüştüler ama kahkahaların kaybolması ve önceki sohbetlerine geri dönmeleri uzun sürmedi. Ben de kendi gündemime, kaçış çalışmama geri döndüm.

“Buna hiç gerek yoktu,” dedi Donner kısık sesle, kulağını tutarak. “*Hiçbir şey* yapmayacaktım! Tanrım, göğüslerin çok güzel olabilir ama annem yaşındasın sen!”

“Kes sesini!” dedim ve oturur pozisyona geçtim. O anda başım döndü; küçük, renkli toplar gözümün kenarında oynaşmaya başladı. Bu sersemlemeye rağmen beynimin diğer kısımları hâlâ oldukça faaldi.

Haksız değildi, buradan hemen ayrılamazdık. O kadar dikkat çektikten sonra diğerleri birkaç dakika içinde geri dönmesini bekleyecekti, yoksa duruma bakmak için bu tarafa gelirlerdi - bizim ihtiyacımın olan avans birkaç dakikadan daha fazlaydı.

“Şu anda gidemeyiz,” diye fısıldadı, kulağını ovalarken ters bir bakış atarak. “Fark ederler. Herkes uyuyana kadar bekle, o zaman gelip alırım seni.”

Tereddüde düştüm. Hodgepile ve çetesiyle geçirdiğim her dakika benim için ölüm tehdidiyle doluydu. Bu şüphesizdi ve son iki saatte yaşadıklarım da asla aklımdan çıkmayacaktı. Bu Donner denen adam geri dönüp ateşin yanında yüzünü diğerlerine göstermeliydi ama ben kaçabilirdim. Tek başıma, kimsenin beni bulamayacağı kadar uzaklaşmaya çalışmalı mıydım? Bu riske değer miydi? Adamlar uykuya dalınca daha güvenli bir kaçış olanağına sahip olacaktım, o kesindi. Ama o kadar bekleyebilecek miydim?

Tabii bir de Donner vardı. Eğer o benimle konuşmak istiyorsa, ben de kesinlikle onunla konuşmak istiyordum. Başka bir zaman yolcusuna rastlama

olasılığı…

Donner ikilemimi anladı. Ama yanlış anladı.

“Bensiz gitmiyorsun!” Bileğimi ani bir panikle yakaladı, kolumu çekemeden yaralı dokunun üstüne halatı bastırmaya başladı. Debelendim, elinden kurtulmaya çalıştım, fısıldayarak yanlış anladığını anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Sakatlıklarımla yavaşlamıştım, doğru dürüst konuşmaya dahi halim yoktu, o yüzden beni tekrar bağlamasını engelleyemez, ancak erteleyebilirdim.

“Tamam.” Ter içindeydi; bağları kontrol etmek için üstüme doğru eğilirken adamın alnından bir damla ter üstüme damladı.En azından boynumu tekrar bağlamamış, onun yerine o halatı belimin etrafından geçirmişti.

“Kim olduğunu anlamalıydım,” diye mırıldandı, dikkati hâlâ halatlardaydı. “Hem de sen ‘Roosevelt aşkına’ demeden önce.”

“O da ne demek?” diye terslendim, elinden kurtulmaya çalışarak. “Yapma şunu, boğulacağım!” Tıkacı tekrar ağzıma sokmak istiyordu ama sesimdeki paniğin ciddiyetini algılayınca durdu.

“Hıı,” dedi tereddütle. “Peki. O zaman…” Bir kez daha omzunun üstünden arkaya baktı, sonra kararını verdi ve bez parçasını yere bıraktı. “Tamam. Ama sessiz ol. Yani erkeklerden fazla çekinmiyor gibisin. Bu zaman diliminde birçok kadının ödü patlıyor. Biraz daha çekingen davranmalısın.”

Bu gösterişli veda cümlesiyle ayağa kalktı, üstündeki yaprakları silkeledi ve ateşe doğru yürümeye başladı.

***

Vücudun artık yaşadıklarını çekemeyeceği bir nokta gelir. O zamanlarda insan nerede olduğuna, başına ne geleceğine aldırmadan kendini teslim eder. Bunu daha önce deneyimlemiştim: düştükleri hendeklerde uyuyan Jacobite askerleri, mühendisler araca yakıt doldururken içeride uyuyan Britanya pilotları… Bu durum, uzun süredir hamile olan kadınlarda da kasılmalar arasında ortaya çıkar.

Ben de bir benzerini yaşadım, uyudum.

Ama bu tip uykular ne huzurludur, ne de yeterince derindir. Elimin üstüne kapanan bir el ile uyandım.

Dördüncü adam beceriksiz de değildi, vahşi de. Geniş, yumuşak vücutlu biriydi, ölmüş karısını da seviyordu. Bunu biliyordum, çünkü kafası saçlarımın içine gömülüyken adını fısıldadı ve en sonlarda artık bana o isimle

seslenmeye başladı. Kadının adı Martha'ydı.

***

Bir süre sonra yine uyandım. Birdenbire kendime geldim, kalbim küt küt atıyordu. Sonra fark ettim ki ses kalbimden değil, bir davuldan geliyordu.

Ateşin etrafından sesle uykularından uyanan haydutların korku dolu sesleri geldi.

"Kızılderililer!" diye bağırdı bir tanesi. Biri ateşe vurdu, çatırtılar duyuldu.

Davul Kızılderililer'e ait değildi. Doğruldum, kulak kesildim. Atan bir kalp ritmiyle çalınıyordu, yavaş ve ritmikti, sonra da panikleyen bir av hayvanınınki gibi hızlandı.

Haydutlara Kızılderililer'in davulları silah olarak kullanmadıklarını söyleyebilirdim; bunu yapan İskoçlar'dı. Bu bir *bodhrán* sesiydi.

Sırada ne var, diye düşündüm tuhaf bir telaşla, *gayda mı?*

Bu Roger'dı, kesinlikle; bir davulu ancak o böyle konuşturabilirdi. Bu Roger'dı ve Jamie de yanındaydı. Hemen ayağa kalktım, hareket etmek istedim, ihtiyaç duydum. Belimin etrafındaki halatı sabırsızca çekiştirdim ama hiçbir yere gitmiyordum.

Daha yavaş, çalanı daha az yetenekli bir davul sesi gelmeye başladı. Ses yine de aynı korkutuculuktaydı. Ses hareket ediyor gibiydi ve ediyordu da. Zayıflıyor, sonra tekrar tam güçle dönüyordu. Üçüncü davulun sesi geldi ve artık gürültü dört bir yanı kaplamaya başladı. Hızlı, yavaş, dalga geçen sesler…

Biri panik içinde ormana doğru ateş etti.

"Dur!" Hodgepile'ın gür ve öfkeli sesi duyuldu ama faydasızdı; davul seslerinin arasında biraz zor fark edilse de duyulan tüfek sesleri patlayan mısırları andırdı. Kafamın yanında bir çat sesi duydum ve ardından birkaç çam iğnesiyle birlikte mermi yere düştü. O anda, rastgele ateş açılan bir alanda dimdik durmanın iyi bir fikir olmadığı aklıma geldi ve kendimi dümdüz yere bıraktım, ağacın gövdesini benimle adamların arasında tutmaya çalıştım.

Davulların garip sesleri bir yakında, bir uzaktaydı. Sesin hangi aletle, neden çıkarıldığını bilen için bile sinir bozucuydu. Kampı çevreliyorlardı ya da bu izlenimi veriyorlardı. Yeterince yaklaşmışlar mıydı? Seslenmeli miydim?

Karar verme zorunluluğundan kurtuldum; kamp ateşinin etrafındakiler öyle sesler çıkarmaya başladılar ki boğazımı yırtsam da duyulmazdım. Panikle

bağırıyorlar, sorgulayıcı nidalar atıyorlar, emirler veriyorlardı ama karmakarışık seslerin devamından bu çabaların nafile olduğu anlaşılıyordu.

Davul seslerinin olduğu taraftan kaçan biri, yakındaki bir çalıya takılıp sendeledi. Kesik nefes sesleri, hışırtılı ayak sesleri… *Donner?* Adam birden aklıma gelince hemen ayağa kalktım, ama kafamın üstünden geçen mermiyle tekrar yere uzandım.

Davullar aniden durdu. Hodgepile'ın adamlarına emirler, tehditler, hakaretler yağdırdığını duyuyordum fakat ateşin etrafına kaos hakimdi. Sonra davullar tekrar başladı. Sesler artık çok daha yakındı.

Gelenler birlikte yaklaşıyorlardı, sol tarafımda, ormanın içinde bir yerlerdeydiler. *Tip-tap-tip-tap* şeklinde dalga geçer gibi vurulan ritim değişti. Artık gümbürdüyordu. Yetenekle değil, şiddetle. Yaklaşıyordu.

Silahlar vahşetle patladı. Bazıları o kadar yakınımdaydı ki tüfeğin ağzındaki parıltıyı görebiliyor ve dumanın kesif, sıcak kokusunu alabiliyordum. Ateşin içindeki çalı çırpı biraz dağılmış olmasına rağmen alevler hâlâ canlıydı ve ağaçların arasından ışık vermeye devam ediyordu.

"Oradalar! Gördüm!" diye bağırdı ateşin yanındaki biri ve oradan davulların olduğu yere doğru tüfekler bir kez daha ateşlendi.

O anda, sağ tarafımda o zamana dek duyduğum en acı haykırışı duydum. Savaşa girmek üzere olan İskoçlar'ın bağırışlarını daha önce duymuştum ama bu çığlık vücudumdaki bütün tüyleri bir anda diken diken etti. Jamie. Korkularıma rağmen doğruldum ve beni koruyan ağacın arka tarafına baktım. Ağaçların içinden fırlayanları o anda görmeyi başardım.

Onları tanıyordum -tanıdığımı biliyordum- ama gördüğümde geri çekildim, sindim. Kendilerini isle karartmışlardı, cehennemden kaçmışçasına bağırıyorlardı. Kamp ateşi bıçakların, baltaların üstünde yansıyordu.

İlk çığlıkla birlikte davullar durmuştu ve şimdi sol taraftan gelen uluma sesleriyle beklenmeyen misafirler saldırıya geçtiler. Sırtımı ağaca yapıştırdım. Bıçaklar karanlığın içindeki herhangi bir hareketliliğe sallanabilirdi; yüreğim ağzımdaydı.

Birisi yakınıma doğru geldi, tökezledi. *Donner?* Adama seslendim, dikkatini çekmeye çalıştım ve cılız siluet bana doğru döndü, duraksadı, sonra beni gördü ve hamle yaptı.

Bu Donner değildi, Hodgepile'dı. Kolumu tuttu, beni kaldırdı, bir yandan da beni ağaca bağlayan halatı çözmeye başladı. Sarf ettiği efor yüzünden ya da korkusundan nefes nefese kalmıştı.

Niyetinin ne olduğunu hemen anladım: kaçış şansı çok düşüktü ve beni rehin almak tek şansıydı. Ama öyle bir şeyi ölsem kabul etmeyecektim. Artık yetmişti.

Ona sert bir tekme savurdum ve dizinin yan tarafına isabet ettirdim. Adamı yere yıkmayı başaramadım fakat sadece bir an için dikkati dağıldı. Bu kez kafamı göğsüne doğru yöneltip adama son gücümle çarptığımda amacıma ulaştım.

Çarpmanın etkisi beni de kötü etkiledi; gözlerim sulandı, yalpaladım. Hodgepile ayağa kalktı ve tekrar saldırdı. Bu kez tekmeyi isabet ettiremedim ve sırt üstü düştüm.

"Haydi, lanet karı!" diye fısıldadı, bağlı ellerimi sertçe çekerek. Kafamı eğdim, geri çekildim ve adamı da kendimle birlikte çektim. Zeminin üstünde yuvarlandım, bacaklarımı adamın etrafına dolayabilmek için var gücümle çalıştım. Başarabilirsem kaburgalarını sıkıştırıp bir solucan gibi canını almayı amaçlıyordum. Ama benden sıyrıldı, üstüme çıktı, kafama yumruk attı.

Kulağıma isabet eden darbeyle irkildim, refleksle gözlerim kapandı. Ama sonra, birden adamın ağırlığını hissetmemeye başladım. Gözlerimi açtığımda Hodgepile yerden yarım metre yukarıda duruyordu; Jamie gelmişti. Haydudun cılız bacakları beyhude bir çabayla çırpınırken içimde birden, çok şiddetli bir gülme dürtüsü yükseldi.

Hatta gerçekten de gülmüş olmalıyım, çünkü Jamie kafasını çevirip bana baktı; dikkatini tekrar Hodgepile'a çevirmeden önce gözünün beyazını bir nebze olsun seçebildim. Ateşin ışıltısıyla silik bir gölge gibi görünüyordu; hatlarını bir anlığına gördüm, sonra kafasını eğdi.

Hodgepile'ı göğsünün yakınında tutuyordu, bir kolunu kıvırmıştı. Gözlerimi kırpıştırdım; gözlerim şişmekten yarı kapanmıştı ve ne yaptığından tam olarak emin değildim. Sonra küçük bir çaba homurtusu duydum; Hodgepile'dan boğulduğunu işaret eden bir ciyaklama geldi ve sonrasında Jamie'nin dirseği sertçe aşağı indi.

Hodgepile'ın kafasına ait olan şekil arkaya düştü, sonra daha da arkaya. Sivri burnuna, açılı çenesine baktım. Jamie'nin eli adamın boynunu sıkarken kafa gitgide daha da yükseliyordu. Karnımın ortasında hissettiğim bir pat sesiyle Hodgepile'ın boyun kemikleri kırıldı ve kukla gibi havada duran adam kendinden geçti.

Jamie cesedi yere indirdi, uzandı ve beni ayağa kaldırdı.

"Yaşıyorsun ve sağlamsın, değil mi *mo nighean donn*[14]?" dedi hemen yarı

Galce. Bir yandan elini üzerimde gezdiriyor, bir yandan da doğrultmaya çalışıyordu; dizlerimin bağı bir anda çözülmüştü. Ellerimi bağlayan halatı aradı.

14 Gal. Kumralım. (Ç.N.)

Hem ağlıyor, hem kahkaha atıyordum. Burnumdan akan kana gözlerimden akan yaşlar karışıyordu, bağlı ellerimi kocama uzatmaya ve bağın nerede olduğunu anlatmaya çalışıyordum.

Uğraşmayı kesti ve bana sertçe sarıldı, yüzümü göğsüne gömdü. O kadar sert sarılmıştı ki hafif bir ciyaklama çıkardım.

Telaşla Galce bir şey söylüyordu ama kafamın içinde tercüme etmeyi başaramadım. İçindeki sıcak, şiddetli enerji bir nabız gibi atıyordu; hâlâ çok sinirli olduğunu anlayabiliyordum. İngilizce konuşamazdı.

"İyiyim ben," dedim nefes nefese ve beni bıraktı. Ağaçların arkasındaki açıklık alanda ışık parıldadı; birisi etrafa saçılan çıraları tekrar toparlamış olmalıydı. Yüzünü pek seçemedim ama ışık bir anda vurunca gözlerinin maviliğini gördüm.

Hâlâ süren kavgalar vardı; çığlıklar kesilmişti ama dövüşenlerin vücutlarından çıkan sesleri işitiyordum. Jamie ellerimi kaldırdı, kamasını çekti ve halatın arasından geçirdi; ellerim kurşundan ağırlıklar gibi yer çekimine teslim oldu. Jamie bir an bana baktı, sanki ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu, sonra kafasını iki yana salladı, yüzümü avucunun içine aldı, sonra da tekrar kavganın olduğu yere doğru hareketlenip gözden kayboldu.

Kendimi yere bıraktım, sersemlemiştim. Hodgepile'ın hareketsiz, uzuvları biçimsiz bedeni yanımda yatıyordu. Ona baktım ve aklıma Bree'nin küçükken sahip olduğu bir kolye aklıma geldi. Bu plastik boncuklardan oluşan kolye, çekildiğinde dağılıyordu. *Pop-It* incileri deniyordu bu kolyeye. Hatırlamamış olmayı diledim.

Yüzü sivri çeneli ve çökük yanaklıydı; kamp ateşi, şaşkınlık içindeki gözlerinde parıldıyordu. Ama çok garip bir şey vardı. Gözlerimi kısıp inceledim; adamın kafası arkaya bakıyordu.

Orada ona saniyelerce veya dakikalarca, kollarımı dizlerimin üstünde kavuşturarak, bomboş bir zihinle baktım. Sonra yumuşak ayak seslerini duyduğumda kafamı kaldırdım.

Karanlığın içinden Arch Bug'ın uzun ince silueti çıktı. Sol elinde sıkıca tuttuğu bir balta gördüm; silah çok karaydı ve adam yaklaştıkça burnuma

gelen kan kokusu artıyordu.

“Birkaçı hâlâ canlı,” dedi ve soğuk, cansız elini koluma değdirdi. “Onlardan intikam almak ister misin?”

Gözlerimi indirdiğimde bana bir kama uzattığını gördüm. Ayaktaydım ama ayağa kalkışımı hatırlamıyordum.

Konuşamadım, hareket edemedim ama yine de beynimin verdiği bir komut olmaksızın parmaklarım büküldü, elim yükseldi ve kamaya uzandı. Bu manzarayı biraz da merakla izledim. Sonra Jamie’nin eli oraya geldi, kamayı kenara çekti. Uzaktan gelen ışıkla kolunun ön tarafının bileğe kadar kan lekesiyle kaplı olduğunu gördüm. Rastgele, kırmızı noktalar kollarının kıvrımlı tüylerinin arasında parıldıyorlardı.

“Bir yemini var,” dedi Arch’a ve birden anladım ki Galce konuşuyordu, yine de anlayabiliyordum. “Kendi hayatı söz konusu olmadığında ya da hasta ölmek istemediğinde kimseyi öldüremez. O kadın uğruna öldüren benim.”

“Bir de ben,” dedi arkasındaki uzun bir gölge. Ian.

Arch anlayışla başını salladı, yüzü hâlâ karanlıkların içindeydi. Biri daha buradaydı: Fergus. Aslında yüzünü hemen tanımıştım ama pürüzlü, solgun yüzün ismini bulmak için uğraşmam gerekmişti.

“Leydim,” dedi hafiften şok içeren sesiyle.

Sonra Jamie bana baktı, yüzü değişti, gözlerinde farkındalık izleri oluşmaya başladı. Burun deliklerinin hareketini fark ettim; giysilerimdeki ter ve meni kokusunu almıştı.

“Hangisi?” dedi. “Kaç tanesi?” İngilizce konuşmuştu ve sesi çok netti. Sanki akşam yemeğine kaç konuk beklediğimizi sorar gibiydi ve bu açıklığı beğenmiştim.

“Bilmiyorum,” dedim. “Onlar… ışık yoktu, bilemiyorum.”

Başını salladı, kolumu sıktı ve döndü.

“Hepsini öldür,” dedi Fergus’a, hâlâ sakin çıkan sesiyle. Fergus’un kocaman, kara gözlerini hırs bürüdü. Başını salladı ve kuşağındaki el baltasını çıkardı. Gömleğinin ön tarafı yırtılmıştı, kancasının dibi de karanlık ve yapışkan görünüyordu.

Bir şekilde, içimde bir yerlerde, bana bir şeyler söylemem gerektiğini hatırlatmak isteyen bir dürtü vardı. Ama konuşmadım. Sırtımı ağaca yasladım ve hiçbir şey söylemedim.

Jamie elindeki kamaya durumunu iyice anlamak için dikkatle baktı. Kurumuş kanlar sapın üstünde pıhtılaşmıştı; keskin taraftaki kanı bacağına sildi. Sonra tekrar açıklığa geri döndü.

Hâlâ sabit duruyordum. Gelen insan seslerini duyabiliyordum ama üstümdeki ağaç dallarını hışırdatan esintiden daha fazla önem vermiyordum; bu ağaç bir balsam ağacıydı, dışarı çok taze, ferahlatıcı bir hava veriyordu. Üstüme düşen dallarında barındırdığı kokulu reçineler damağımda tat bırakacak kadar güçlü olmasına rağmen varlığını tıkalı burnuma hissettirmede zorlanıyordu. Ağacın nazik parfümünün altında kan tadı ve kokusunu, ağzımda uzun süre kalan bez parçasının iğrenç, ıslak hissini ve kendi derimin berbat kokusunu alıyordum.

Şafak sökmüştü. Uzaktaki ağaçlarda kuşlar şakıyorlardı. Güneşin ilk ışıkları, ahşap kırıntıları gibi zarifçe yere düşüyorlardı.

Hâlâ sabit duruyordum ve aklımdan yalnızca o anda dizime kadar sıcak suyun içinde olmanın ne kadar güzel olabileceği, tenimi iyice ovmamın kendimi ne kadar güzel hissettirebileceği, kanın bacaklarımda kızıl nehirler oluşturarak akıp gitmesinin beni ne kadar rahatlatabileceği geçiyordu; tabii bunların beni saklayan kabarık bulutların içinde herkesten uzaklaşırken olmasını diliyordum.

29. Gayet İyiyim

Atlarına binip gittiler. Onları gömmeden, arkalarından dua etmeden orada bıraktılar. Bu bir bakıma öldürmekten daha şaşırtıcıydı. Roger daha önce Papaz Efendi ile birden çok ölüm döşeğine, olay mahalline gitmişti. Yaşlı adam dua okurken o da yaralının ya da hastanın yanında durmuş, destek olmuştu. Biri ölürken bu yapılırdı; Tanrı'ya dönülür ve en azından gerçekler kabul edilirdi.

Ama… öldürdüğünüz bir adamın cesedinin yanında durup Tanrı'nın yüzüne bakabilmeye cesaret edebilir miydiniz?

Roger oturamıyordu. Yorgunluk tepeden tırnağa her yerini sarmıştı ama oturamıyordu.

Ayakta durdu, maşayı aldı ve ocağın içindeki kümelenmiş ateşe baktı. Mükemmeldi; kenarları kül olmuş parlak siyah korlar ve hemen altındaki kırmızı cehennem ateşi. Dokunduğu anda korları kıracaktı, alevleri sıçratacaktı - yakıtını alamayan alevler de hemen sönecekti. Gecenin bu saatinde daha fazla odun atmak da israf olurdu.

Maşayı elinden bıraktı, duvardan duvara volta atmaya başladı. Kanatları yıpranmış, bitkin düşmüş ama vızıldamaya devam eden bir arıya benziyordu.

Jamie hiç rahatsız olmamıştı. Ama o haydutlar hakkında bir an durup düşünmemişti bile, doğrudan öldürmüştü; kafası tamamen Claire'e yoğunlaşmıştı ve bu da gayet anlaşılabilir bir şeydi.

Kan revan içindeki Adem o açıklıkta, sabah ışığında, harap olmuş Havva'nın yürümesine yardım etmişti. Sonra onu ekoseli kumaşa sarmış, kucağına almış ve atına yürümüştü.

Adamlar sessizce takip etmiş, haydutlarının atlarını da kendilerinin ardına katarak peşlerinde sürüklemişlerdi. Bir saat sonra, güneş arkalarını ısıtırken, Jamie atının kafasını yokuş aşağı çevirmiş ve onları bir akıntıya doğru yönlendirmişti. Atından inmiş, Claire'i de indirmiş ve karısıyla birlikte ağaçların arasına girip gözden kaybolmuştu.

Adamlar kafaları karışmış yüzlerle birbirlerine bakmışlardı ama hiçbiri konuşmamıştı. Sonra yaşlı Arch Bug katırından inmiş ve çok net bir tonla, "Ee, kadın yıkanmak istiyordur, ha?" demişti.

Gruptan biri anladığını belli eden bir ses çıkarmış, gerginlik yerini attan

inen, volta atan, atın eyerini kontrol eden, tuvalet ihtiyacını giderenlerin seslerine bırakmıştı. Yavaş yavaş birbirlerine yaklaşmaya, söyleyecek bir şeyler aramaya, beylik laflarda teselli bulmaya başlamışlardı.

Roger da Ian'la göz göze gelmişti ama ikisi birbirlerini teselli edemeyecek kadar katılardı; Ian dönüp Fergus'un omzuna bir şaplak atmış, adamı kucaklamış, sonra da kokusu hakkında küçük, kaba bir şaka yaparak onu ittirmişti. Fransız adam da ona hafifçe gülümsedikten sonra kararmış kancasını selam verircesine kaldırmıştı.

Kenny Lindsay ve yaşlı Arch Bug tütün paylaşıyorlar, pipolarını huzurla dolduruyorlardı. Bir hayalet gibi bembeyaz olan Tom Christie de elinde piposuyla yanlarına gitmişti. Roger ilk kez olmasa da yine tütün kullanımının sosyal etkisini fark etmişti.

Arch onu görmüş, atının yanında amaçsızca dikildiğini fark etmiş, konuşmak için yanına gitmişti. Yaşlı adamın sakin, dingin sesinin ne anlattığı hakkında Roger'ın en ufak bir fikri yoktu ama bu havadan sudan sohbet rahatlamasına yardım etmiş, nefes alış verişini düzenlemişti.

Aniden, yaşlı adam kurduğu cümleyi yarıda kesmiş ve Roger'ın omzunun üstünü başıyla işaret etmişti.

"Haydi evlat. Sana ihtiyacı var."

Roger arkasına döndüğünde Jamie'nin alanın uzak tarafında, o tarafa yarı dönük şekilde bir ağaca yaslanarak durduğunu, kafası eğik bir halde düşüncelere dalmış olduğunu görmüştü. Arch'a bir işaret mi yapmıştı? O an Jamie dönüp Roger'la göz göze gelmişti. Evet, ona ihtiyacı olduğu belliydi ve Roger nasıl olduğunu fark etmeden kendini Jamie'nin yanında bulmuştu.

Jamie uzanıp elini sertçe sıkmış ve Roger da aynı şekilde karşılık vermişti.

"Biraz konuşalım," demişti Jamie ve elini bırakmıştı. "Normalde şu anda konuşmazdım ama daha sonra vakit kalmayabilir ve boşa geçirecek zaman kalmadı." Jamie'nin sesi de sakin çıkmıştı ama Arch'ınki gibi değildi. Sesteki hafif bozukluğu duyan Roger, boynunun etrafında yine o haladı hissetmiş, boğazını temizlemişti.

"Evet."

Jamie derin bir nefes almış, gömleği biraz dar gelirmişçesine omzunu hafifçe silkmişti.

"Çocuk. Sana sormam doğru değil ama sormam lazım. Onun senin oğlun olmadığından emin olsan onun için aynı şeyleri hisseder miydin?"

“Ne?” Roger duyduğundan bir şey anlamamıştı. “Çoc- Jem mi?”

Jamie başını salladı, gözleri Roger’ınkilere dik dik bakıyordu.

“Ee… anlamadım.” Roger afallamıştı, ne olduğunu anlayamıyordu. Neden? Daha da önemlisi, neden şimdi?

“Düşün.”

Düşünüyordu, neler olduğunu kafasında oturtmaya çalışıyordu. Jamie bunu fark edince daha fazla açıklama yapma gereği duymuştu.

“Anlıyorum… Pek olası değil, ha? Ama mümkün. Bir gecede çocuk sahibi olunuyor, anlıyorsun değil mi?”

Anlıyordu ve duydukları göğsüne inmiş bir yumruk gibi acıtıyordu. Konuşabilmek için yeteri kadar nefes alamadan Jamie devam etti.

“Ben belki bir-iki gün- ” Gözlerini çevirmişti, yüzünü boyadığı islerin arası hafifçe kızarmıştı. “Şüphe olabilir, değil mi? Senin için de. Ama…” Jamie yutkunmuş, o son kelime havada asılı kalmıştı.

Jamie bilinçsizce kafasını başka yöne çevirmiş, Roger da o yöne bakmıştı. Çalılar ve kızılımsı sarmaşıkların ardında girdap yapan bir havuz vardı ve Claire karşı tarafında diz çökmüştü, çıplaktı, yansımasına bakıyordu. Roger kulakları kanla dolmuş gibi hissetmiş, bakışlarını hemen çevirmişti ama görüntü bir süre zihninde kalmıştı.

İlk düşündüğü şey, Claire’in insan gibi görünmediğiydi. Vücudu çürüklerle kararmıştı, yüzü tanınmaz haldeydi. Garip, ilkel, egzotik bir yaratığa benziyordu. Ama görünüşten çok onun davranışı Roger’ın dikkatini çekmişti. Claire kendinde değildi, hareketsizdi; yaprakları esintiyle hareket eden bir ağacın aldırmazlığını yansıtıyor gibiydi.

Roger kendini tutamayıp tekrar oraya bakmış ve Claire’in suya eğildiğini, kendi yüzüne baktığını görmüştü. Yüzünün hasarını hissiz bir dikkatle incelerken ıslak, birbirine girmiş saçlarını arkaya atıyordu.

Claire bereli yerlerini eliyle yokluyor, çenesini açıp kapıyor, parmaklarıyla yüzünü kontrol ediyordu. Kayıp dişler, kırık kemikler var mı diye bakıyor herhalde, diye düşünmüştü Roger. Claire sonra gözlerini kapamış, kaşlarını ve burnunu, çenesini, dudaklarını parmağıyla, bir ressam hassasiyetiyle takip etmişti. Sonra burnunun kökünü birden sertçe tutmuş, kararlı bir hamleyle sertçe çekmişti.

Roger bunu görünce yüzünü buruşturmuştu; Claire’in yüzünden bir anda kanlar, gözyaşları boşalmış olmasına rağmen hiç ses çıkarmamıştı. Roger’ın

fena olan midesi bu görüntüyle hemen kalkmış ve boğazındaki halat yarısını acıtmaya başlamıştı.

Claire sonra topukları üstünde oturmuş, gözlerini kapamış, ellerini yüzünün ortasına kapayıp derin nefesler almıştı.

Roger o anda onun *gerçekten* çıplak olduğunu ve hâlâ ona bakmaya devam ettiğini fark etmişti. Yüzünün yandığını hissederek gözlerini çevirmiş, Jamie'ye kaçamak bir bakış atmış ve fark etmediğini ummuştu. Jamie fark etmemişti de çünkü artık orada değildi.

Hemen etrafı kolaçan etmişti ve onun yerini tespit etmesi için çok uğraşması gerekmemişti. Ama Jamie'nin karısına bakarken yakalanmamış olmanın verdiği rahatlama yerini birkaç saniye içinde adrenalin patlamasına bırakmıştı.

Jamie yerdeki bir cesedin yanında duruyordu.

Fraser etrafa bir bakış atarak hemen adamlarının dikkatini çekti; Roger onun hislerini bastırırken ne kadar zorlandığını neredeyse hissedebiliyordu. Sonra Jamie'nin parlak mavi gözleri tekrar yerde yatanın üstüne kilitlenince Roger o vücudun can vermediğini, hafifçe nefes aldığını fark etmişti.

Lionel Brown.

Pek de bilinci yerinde olmadan, Roger kendini açıklığı hızla geçerken bulmuştu. Jamie'nin sağına geçmiş, yerdeki adama odaklanmıştı.

Brown'un gözleri kapalıydı ama adam uyumuyordu. Yüzü yaralıydı, şişmişti, ateş içinde olduğu ten renginden belliydi fakat bastırmaya çalıştığı panik duygusu yüzünden okunuyordu. Roger'a göre pek de haksız sayılmazdı.

Gecenin tek sağ kurtulanı. Brown'un hâlâ hayatta olmasının tek nedeni, Arch Bug'ın Ian Murray'yi adamın kafatasını bir Kızılderili baltasıyla parçalamadan saniyeler önce durdurmuş olmasıydı. Yaralı bir adamı öldürmenin yanlış olduğunu düşündüğü için değil, mantıklı sebeplerden dolayı.

"Dayının soruları olacaktır," demişti Arch Bug, Brown'a bakan gözleri kısılı halde. "Yanıtlayabilecek kadar yaşamasına izin verelim."

Ian bir şey dememiş, Arch Bug'ın tuttuğu kolunu adamın elinden kurtardıktan sonra topukları üstünde dönüp, ormanın karanlığı içinde duman gibi bir anda kaybolmuştu.

Jamie'nin yüzü, esirininkinden çok daha az şey anlatıyordu. Roger,

kayınpederinin yüz ifadesinden hiçbir şey anlayamamıştı ama buna pek ihtiyacı da yoktu. Adam taş gibi sabitti fakat sanki bütün vücudu yavaşça, azap içinde zonkluyordu. Yanında durmak bile insanı geriyordu.

"Ne diyorsun dostum?" demişti Jamie, Arch'a dönerek. "Yolculuğu atlatabilir mi yoksa yolda can mı verir?"

Bug öne eğilip uyuşuk haldeki Brown'a duygusuzca bakmıştı.

"Bence yaşar. Yüzü kırmızı, benzi atmamış. Ayrıca uyanık. Yanımızda mı götürelim, sorularını şimdi mi sormak istersin?"

Kısa bir an için maske kalkmış ve Jamie'nin yüzünü dikkatle inceleyen Roger, adamın gözlerinde görmek istediğini görmüştü. Lionel Brown da görseydi muhtemelen yattığı ot yatağından kalkar ve kırık bacağına rağmen tabanları yağlardı. Ama yaralı adamın gözleri inatla kapalı kalmıştı ve Jamie'yle Arch Galce konuştukları için konuşulanları da anlamamıştı.

Arch'ın sorusunu yanıtlamaksızın, Jamie diz çökmüş ve elini Brown'un göğsüne koymuştu. Roger yerdeki adamın nabzının boynunda hızla atışını, kısa ve telaşlı nefesini görebiliyordu. Ama yine de göz kapaklarını aralamamıştı, her ne kadar gözlerinin telaşlı hareketi fazlaca belli olsa da.

Jamie, Roger'a uzun gelen bir süre hareketsiz kalmıştı. Bu süre Brown'a sonsuzluk gibi gelmiş olmalıydı, diye düşünmüştü Roger. Sonra, küçümser bir kahkaha ya da iğrenen birine has bir homurtuyu andıran bir sesle ayağa kalkmıştı.

"Yanımıza alıyoruz. Yaşatmaya bak o halde," demişti İngilizce. "Şimdilik."

Brown yolculuğun sonuna kadar doldurulmuş hayvan gibi hareketsiz, etrafında onun hakkında yapılan kanlı, acımasız yorumlara tepkisiz kalmayı başarmıştı. Roger onu yük hayvanının arkasında bağlı durduğu yerden sökmeye yardımcı olmuştu. Adamın giysileri ve sargıları ter içindeydi; duyduğu korku ise neredeyse elle tutulabilir haldeydi.

Claire kaşları çatık halde yaralı adama doğru yürümeye başlamıştı ama Jamie elini karısının omzuna koyarak onu durdurmuş ve kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Roger sözcükleri duyamamıştı ama kadın kafasını salladı ve büyük eve geri döndü. Birkaç dakika sonra içeriden Bayan Bug çıkmış ve Lionel Brown'la o ilgilenmişti.

Murdina Bug ne Jamie gibiydi, ne de yaşlı Arch gibi; düşündükleri ağzının kıvrımında, kaşlarının kavisinde açıkça okunuyordu. Ama Lionel Brown gözlerini açıp kadının elinden su içtiğinde kadına sanki tek kurtuluşu oymuş gibi bakmıştı. Roger, kadının Brown'u tıpkı mutfakta sıklıkla ezerek

öldürdüğü hamamböcekleri gibi ortadan kaldırmaktan büyük keyif alabileceğini düşünmüştü. Fakat Jamie adamın yaşamasını istemişti, öyle de olacaktı.

Bir süre.

Kapıdan gelen ses Roger'ın dikkatini içinde bulunduğu zamana geri döndürdü. Brianna!

Ama kapıyı açtığında karşısına karısı çıkmadı; ses kapıya çarpan dallardan çıkmıştı. Karanlık patikaya baktı, karısını görmeyi umdu fakat henüz ortada yoktu. Tabii, diye düşündü, Claire ona ihtiyaç duyuyor olmalıydı.

Ben de duyuyorum.

Düşünceyi kafasından atmaya çalıştı ama kapının ağzında durdu, dışarı baktı. Rüzgâr kulağında vızıldıyordu. Karısı annesinin güvende olduğunu Roger'ın ağzından duyar duymaz, derhal büyük eve gitmişti. Pek fazla şey söylememişti ama Bree durumun ne olduğunu az çok anlamıştı: Roger'ın kıyafetleri kanla kaplıydı. Bu kanların kocasına ait olmadığını anlamak için adamı çabucak yokladıktan sonra hemen dışarı, annesinin yanına koşmuştu.

Roger kapıyı dikkatle kapattı, cereyanın Jemmy'yi uyandırıp uyandırmadığını kontrol etti. Çocuğu hemen kucağına alıp karyolasından dışarı çıkarma gereği hissetti; uyuyan bir çocuğu uyandırmanın iki taraf için de ne kadar yıkıcı olabileceğini tecrübeleriyle öğrenmiş olmasına rağmen, bunu yapma gerekliliği daha ağır bastı.

Uyku mahmuru Jemmy iyice ağırlaşmıştı. Kıpırdandı, kafasını kaldırdı ve uykulu mavi gözlerini kırpıştırdı.

"Şşş…" Roger oğlunun sırtını pışpışladı. "Baban burada."

Jem patlak bir lastik gibi nefes verdi ve başını babasının omzuna boş bir havan topuymuşçasına sertçe bıraktı. Tekrar nefes alır gibi yaptı, sonra başparmağını ağzına götürüp çocuklara özgü hareketsiz yatış biçimine geri döndü. Babasına o kadar kusursuzca güveniyordu ki sanki kendi varlığını devam ettirmesine gerek yoktu. Babası tek başına bunu yapabilirdi.

Roger gözyaşları akmaya başlayınca gözlerini kapadı ve ağzını Jemmy'nin sıcak saçlarının içine gömdü.

Ateşin ışığı göz kapaklarının altında siyah-kırmızı gölgeler oluşturdu; bu gölgelere bakarken gözyaşlarını engelleyebiliyordu. Orada ne gördüğünün önemi yoktu. Şafak vaktinden kalma birkaç ürkütücü sahne hâlâ zihnindeydi ama o anda bu sahneler onu fazla etkilemiyordu - henüz değil. Onu etkileyen

kollarında ona güvenerek uyuyandı, kendi kelimelerinin yankılanışıydı.

Böyle bir hatırası var mıydı ki? Belki de bir istekten ibaretti, uykudan kalktığında birinin kucağında uyanıp "Baban burada," lafını duymayı küçükken fazlasıyla arzu etmiş olabilirdi.

Derin nefesler aldı ve Jem'in ritmine uydu, kendini sakinleştirdi. Etrafta görecek, umursayacak kimse olmamasına rağmen ağlamamak önemli bir şeymiş gibi geldi.

Brown'un ot yatağının başından uzaklaşırlarken Jamie gözlerinin içine bakmış ve sormuştu: "Sadece kendim için düşündüğümü sanmadın umarım?" demişti alçak sesle. Gözleri çalıların arasındaki boşlukta, Claire'in artık olmadığı yere sanki bakmak istemiyormuş ama gözlerini alamıyormuş gibi bakıyordu.

"Bree'yi düşündüm," demişti Roger'ın zorlukla duyabileceği şekilde. "Yani sence… şüphe duymayı mı tercih eder, ne dersin? Mesele oraya gelirse yani."

Roger oğlunun saçından derin bir nefes çekti ve Tanrı'dan orada, ağaçların arasında Jamie'ye doğru olanı söylemiş olması için dua etti.

"Bilmiyorum," demişti. "Ama senin içinde şüpheye yer varsa, şansını dene derim."

Jamie eğer bu tavsiyeyi dinlerse, Bree'nin yakında evde olması gerekiyordu.

***

"Ben iyiyim," dedim net bir tonla. "Gayet iyiyim."

Yüzüme bakan Bree gözlerini kıstı.

"Elbette iyisin," dedi. "Üstünden lokomotif geçmiş gibi görünüyorsun. İki tane."

"Evet," dedim ve yarık dudağıma yavaşça dokundum. "Ee… evet. Ama onun dışında…"

"Aç mısın? Otur yerine anne, sana biraz çay yapayım, sonra da yemek yaparım."

Aç değildim, çay istemiyordum ve oturmayı asla istemiyordum, özellikle de at sırtında geçirdiğim onca saatten sonra… Ama Brianna çoktan raftan çaydanlığı indirmişti ve onu durdurmak için gerekli kelimeleri bulamamıştım. Birden ağzım işlemez olmuştu sanki. Çaresizce Jamie'ye döndüm.

Sezmişti, yüzümün ifadesi bu haldeyken bir şey anlatamaz olmasına rağmen. Bree'nin yanına gitti, elinden çaydanlığı aldı ve duyamayacağım

kadar alçak sesle bir şeyler fısıldadı. Bree kaşlarını çattı, bana döndü ve sonra tekrar Jamie'ye baktı, kaşları hâlâ çatıktı. Sonra yüzü biraz değişti, yanıma geldi ve yüzümü dikkatle inceledi.

"Banyo yapmak ister misin?" diye sordu. "Şampuan?"

"Ah, evet," dedim ve omuzlarım bunu duyar duymaz gevşedi. "Lütfen."

İşte o anda oturdum ve ellerimle ayaklarımı süngerle yıkamasına, saçlarımı ocaktaki kazanda ısınan suyla temizlemesine izin verdim. Bree bunu sessizce, neredeyse hiç duyulmayacak şekilde bir şeyler mırıldanarak yaptı ve ben de kızımın uzun, güçlü parmaklarının altında rahatlamaya başladım.

İşin yarısında yorgunluktan uyuyakalmışım, kafam Jamie'nin göğsüne düşmüş. At sırtında gerçekten dinlenmenin bir yolu yoktur, o yüzden o anda nihayet uykuya dalma fırsatı bulmuştum. Hayalimde leğendeki suyun pis, bulanık, kum dolu, yaprak parçalarıyla kaplı, kırmızı bir sıvıya dönüştüğünü gördüğümü, sonra da bunun sonunun bir rüyaya bağlandığını hatırlar gibiyim.

Üstümdeki kombinezonu çıkarmış, temizini giymiştim; temiz kumaşın tenimde oluşturduğu serin, pürüzsüz his müthiş bir lükstü.

Bree yumuşak bir tonla mırıldanıyordu. "*Mr. Tambourine Man*" şarkısı olduğunu düşündüm. O aptal, tatlı şarkılardan biriydi. Eh, öyleleri altmışlarda-

1968.

Nefesim kesildi ve Bree'nin ellerini kafamda hissettim.

"Anne? İyi misin? Bir yere mi dokundum- "

"Hayır! Hayır, iyiyim," dedim, gözlerimi eğip kan ve pislik dolu sıvılara baktım. Kalbim çok hızlı atıyordu, derin bir nefes aldım. "Gayet iyiyim. Yalnızca… bir an içim geçmiş."

Bree homurdandı ama ellerini çekti ve durulama için temiz bir maşrapa su getirmeye gitti. Masanın kenarına tutundum, titrememeye çalıştım.

Erkeklerden fazla çekinmiyor gibisin. Biraz daha çekingen davranmalısın. Anılarımdaki o cümle kafamın içinde yankılandı, genç adamın kafasının silueti ve ateş ışığında alevli gibi görünen, aslan yelelerini andıran saçlarıyla birlikte. Yüzünü net olarak hatırlayamıyordum ama o saçları fark etmemek elde miydi?

Jamie olaylardan sonra beni kolumdan tutmuş, altında durduğum ağacın yanından açıklığa çıkarmıştı. Dövüş sırasında ateş yayılmıştı; etrafta kararmış taşlar, yanıp harap olmuş çimenler vardı - cesetlerin yanında elbette. Beni

cesetlerin arasında dolaştırdı. Sonuncusunda durdu ve bana sessizce sordu: “Hepsi öldü, görüyor musun?”

Görüyordum ve bana neden gösterdiğini de biliyordum - geri döneceklerinden, intikam almak isteyeceklerinden korkmamam için. Belki de yüzlerine yakından bakmam için. Kaç adam olduğundan emin olsaydım bile… Bir kez daha titredim; Bree omzuma sıcak bir havlu attı ve bir şeyler mırıldandı fakat kafamın içinde dönen sorular yüzünden hiçbirini duymadım.

Donner da ölülerin arasında mıydı? Ya da aklı varsa kaçması gerektiğini söylediğimde gerçekten bana kulak asmış mıydı? Bana pek de zeki biri gibi gelmemişti.

Ama bir *korkak* gibi gelmişti.

Sıcak su kulaklarımın etrafından aktı, içine sızdı ve Jamie’yle Brianna’nın seslerini engelledi; bir ya da iki kelime duyabildim. Ben saçlarımı kurularken Bree isteksizce kapının yanındaki çivinin üstünde duran pelerinini almaya gitti.

“İyi olduğundan emin misin anne?” Kaşlarının endişeyle çatılışı tekrar gözümün önündeydi ama bu kez ona ikna edici birkaç kelime sarf edebildim.

“Teşekkür ederim canım, çok yardımcı oldun,” dedim tüm içtenliğimle. “Şimdi yalnızca uyumak istiyorum,” diye ekledim biraz daha az dürüstlükle.

Hâlâ son derece yorgundum ama artık gayet ayıktım. İstediğim… aslında sanıyorum istediğim ilk şey biraz huzurlu yalnızlıktı. Yanımdaki evhamlı yakınlarımdan biraz sıkılmıştım. Ayrıca Roger’ın kanlı, solgun, bitkin hali de gözüme çarpmıştı; bu berbat olaylardan kötü etkilenen yalnızca ben değildim.

“Evine git kızım,” dedi Jamie yumuşak bir tonla. Pelerini asılı olduğu yerden alıp Bree’nin sırtına örttü. “Kocanın karnını doyur. Yatağına yatır, onun için bir dua oku. Annenle ben ilgilenirim, tamam mı?”

Bree’nin mavi ve dertli bakışları bir bana, bir Jamie’ye çevrildi. Ama ben iyi olduğumu belli eden bir ifade takınmaya çalıştım ki bunu yaparken çok canım yandı ve biraz duraksadıktan sonra Bree bana sıkıca sarıldı, alnımdan yavaşça öptü ve dışarı çıktı.

Jamie kapıyı kapadı ve sırtını kapıya dayadı. Onun sinirli veya dertliyken yüzünü ifadesizleştirmesine alışıktım; suratı o halde değildi ve bu hali beni çok endişelendiriyordu.

“Benim için üzülme,” dedim olabildiğince emin bir tavırla. “Travma falan geçirdiğim yok.”

“Üzülmeyeyim mi?” dedi kendini savunurcasına. “Eh… belki de endişelenmem, tabii ne demek istediğini anlatabilirsen.”

“Hmm.” Islak yüzümü nazikçe kuruladım, sonra da boynumdaki damlaları havluyla sildim. “Yani… fazla yaralanmadım ya da korkunç bir şok geçirmedim. Yunanca sanırım, ‘travma’ kelimesi yani, kelimenin kökü işte.”

“Yaa, öyle mi? Yani… şoka uğramadın. Öyle diyorsun.”

Gözleri kısıldı ve beni çok kıymetli bir kısrak almadan önce takındığı dikkatle incelemeye başladı.

“İyiyim ben,” dedim biraz geri çekilerek. “Yalnızca… iyiyim işte. Sarsıldım biraz, o kadar.”

Bana doğru bir adım attı ve hemen geriye çekildim, elimdeki havluyu göğüslerimin üstünde bir kalkan gibi tuttuğumun çok geç farkına vardım. Kendimi havluyu aşağı indirmek için zorladım, yüzümdeki yaraların acıdığını hissettim.

Jamie karşımda hareketsiz duruyor ve beni aynı ifadeyle incelemeye devam ediyordu. Sonra bakışları yere indi, aramızdaki zemine bakmaya başladı. Derin düşünceler içindeymiş gibiydi, sonra ellerini esnetti. Bir, iki kez, çok yavaşça. O anda, oldukça net bir şekilde, Arvin Hodgepile’ın omurlarının birbirlerinden ayrılırken çıkardığı sesi duydum.

Jamie kafasını korkmuş bir ifadeyle kaldırdı ve birden onun karşısında, sandalyede olduğumu, elimdeki havluyu ağzıma bastırdığımı fark ettim. Dirseklerim paslı menteşeler gibi hantalca hareket etti ama havluyu tekrar aşağı indirmeyi başardım. Dudaklarım da mühürlü gibiydi fakat açıp konuşmayı başardım.

“Biraz sarsıldım, evet,” dedim çok net bir sesle. “İyi olacağım. Endişelenme. Endişelenmeni istemiyorum.”

Gözlerindeki endişeli bakış birden kayboldu ve gözlerini kapadı. Bir kez yutkunduktan sonra gözlerini açtı.

“Claire,” dedi son derece yumuşak bir sesle ve parlak, keskin gözlerini benimkilere dikti. “Ben tecavüze uğramış biriyim. Sen kalkıp bana endişelenmemem gerektiğini mi söylüyorsun?”

“Of, lanet olsun!” Elimdeki havluyu hemen yere fırlattım ama tekrar elimde olmasını dilemem saniyeler aldı. Kombinezonumla durduğum için kendimi çıplak gibi hissediyordum; cildimde hissettiğim karıncalanma hissini kasığıma attığım bir şaplakla geçirmeye çalıştım.

“Lanet olsun, kahretsin! *Onu* bir daha asla düşünmemeni istiyorum.” Ama bunun olacağını da çok iyi biliyordum.

Sandalyenin arka tarafını iki elimle sıkıca tuttum ve gözlerinin içine bakmaya çalıştım.

“Bak,” dedim sesimi normalleştirmeye çalışarak. “Benim yüzümden… Durduk yere, unutmuş olman gereken şeyleri sana hatırlatmak istemiyorum.”

Jamie’nin ağzının kenarı bunu duyduğunda biraz titredi.

“Tanrım,” dedi şaşırırcasına. “Sence gerçekten unutabildim mi?”

“Belki hayır,” dedim teslim olurcasına. Ona sulu gözlerle baktım. “Ama… Jamie, unutmanı o kadar çok istedim ki!”

Elini uzattı ve son derece nazikçe, işaret parmağının ucunu sandalyeyi tutan işaret parmağımın ucuna değdirdi.

“Boş ver,” dedi yavaşça ve parmağını çekti. “Artık önemli değil. Biraz dinlenir misin Sassenach? Ya da belki yemek istersin, ha?”

“Yok. Canım istemiyor… hayır.” Aslında ne yapmak istediğime karar veremiyordum. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Aklımdan derimin fermuarını açmak, dışarı atlamak ve koşmak geçiyordu ama bu da pek mümkün değildi. Eski yorgun fakat dingin halime dönebilmek umuduyla birkaç derin nefes aldım.

Ona Donner’ı sormalı mıydım? Ama ne soracaktım? *“Uzun, dolaşık saçlı bir adam öldürdün mü?”* Bir bakıma hepsi öyle görünüyordu. Donner bir Kızılderili’ydi ama kimse o sıcak dövüşte bunu fark edemezdi.

“Roger- Roger nasıl?” diye sordum söyleyecek başka bir şey bulamayınca. “Ian, Fergus?”

Birden biraz ürktü, sanki onların varlıklarını unutmuş gibiydi.

“Onlar mı? İyiler, bir şeyleri yok. Dövüşürken yaralananımız olmadı. Şanslıydık.”

Bir an duraksadı, sonra dikkatli bir şekilde bana doğru bir adım attı, yüzümü inceledi. Ben bir tepki vermeyince bir adım daha attı; vücudunun sıcaklığını hissedebilmeye başladım. Bu kez korkmamıştım, ben de ona doğru eğildim. Bunu görünce Jamie’nin omuzlarındaki gerginliğin yavaşça kaybolduğunu fark ettim.

Çok yavaş bir hareketle yüzüme dokundu. Dokunduğu yerin hemen altında kanımın titrediğini hissettim ve bu dokunuşla geri çekilmemek için kendimi

kasmak zorunda kaldım. Bunu fark edince Jamie elini biraz geri çekti ve tenimin birkaç milim üstünde tuttu - parmağının ucunun sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.

“İyileşecek mi?” diye sordu, parmak uçlarını ayrık sol kaşıma, oradan yanağımdaki mayın tarlasına, sonra da Harley Boble’ın harap ettiği çeneme götürdü.

“Tabii iyileşecek. Sen de biliyorsun; savaş alanlarında daha beterlerini gördün.” Savımı desteklemek için gülümserdim ama dudağımdaki yarığı tekrar açmak istemiyordum, o yüzden dudaklarımı bir japon balığı gibi bükerek değişik bir ifade takındım. Jamie buna şaşırdı, gülümseyerek karşılık verdi.

“Biliyorum, evet.” Biraz utanarak kafasını eğdi. “İşte…” Eli hâlâ az önceki yerindeydi, yüzünde üzgün ve telaşlı bir ifade vardı. “Off, Tanrım, *mo nighean donn*,” dedi yumuşakça, “İsa aşkına, o güzel yüzüne bak…”

“Bakmaya dayanamıyor musun?” diye sordum, kendi gözlerimi kaçırırken. Bir an için endişelendim ama sonra kendimi sakinleştirmeye çalıştım. *Eninde sonunda* iyileşecekti, değil mi?

Parmakları nazikçe çeneme dokundu ve yüzümü kaldırdı; tekrar göz gözeydik. Harap haldeki yüzümde gözlerini gezdirirken dudakları kasıldı. Mum ışığı altında yumuşak ve karanlık görünen gözleri acıyla kısılmıştı.

“Hayır,” dedi sessizce. “Dayanamıyorum. Yüzünün hali yüreğimi dağlıyor; birini öldüresim geliyor. Ama yalan söyleyemeyeceğim Sassenach, seninle yatamayacağım ve yüzüne bakamayacağım.”

“Benimle yata- ” Allak bullak olmuştum. “Ne… şimdi mi yani?”

Eli çenemden aşağı düştü fakat yüzüme gözünü kırpmaksızın bakmaya devam etti.

“Ee… evet.”

Çenem o kadar şiş olmasaydı, ağzım hayretle açık kalırdı.

“Ya… neden?”

“Neden?” diye beni tekrar etti. O an bakışlarını kaçırdı ve utandığı ya da bozulduğu zaman yaptığı omuz silkme hareketini yaptı. “Bence… öyle gerekiyor.”

Duruma tamamen uygunsuz bir biçimde gülmek istedim.

“Gerekiyor, ha? Mesela sence bu durum attan düşmek gibi mi? Hemen atın

üstüne tekrar binmem mi gerekiyor?”

Kafası ani bir hareketle kasıldı, bana sert bir bakış attı.

“Hayır,” dedi sıkılı dişlerinin arasından. Güçlü duygularla mücadele ettiğini belli ederek, gözle görülür şekilde yutkundu. “Sen… çok zarar gördün mü?”

Şiş göz kapaklarıma rağmen elimden geldiğince dik bir bakış attım.

“Sen bana şaka mı- haa…” Sonunda ne kastettiğini anlayabilmiştim. Yüzümün kızardığını, çürüklerimin sızladığını hissettim.

Duraksamadan konuşabilmek için derin bir nefes aldım.

“Kanlı bir posaya dönene kadar dayak yedim Jamie, birçok yönden de tacize uğradım. Ama yalnızca biri… sadece biri gerçekten… O adam da… kaba davranmadı.” Yutkundum ama boğazımdaki düğüm kaybolmadı. Gözyaşlarım mum ışığını dalgalandırmaya başlayınca Jamie’nin yüzünü göremez oldum, gözlerimi çevirdim ve kırpıştırdım.

“Hayır!” dedim; sesim istediğimden çok daha gür çıkmıştı. “Zarar görmedim.”

Kısık sesle Galce bir şey söyledi ve masanın başından kalktı. Taburesi gürültüyle yere düştü; hemen bir tekme attı. Sonra bir daha, bir daha vurdu; paramparça olan taburenin kıymıkları mutfak dolabına çarpıp iç gıcıklayıcı sesler çıkarmaya başladı.

Heykel gibi oturuyordum, rahatsızlık hissedemeyecek kadar uyuşuktum. Ona söylememeli miydim? Ama yine de anlardı. Beni bulduğunda sormuştu. *“Kaç tanesi?”* demişti sorgularcasına. Sonra da emrini vermişti: *“Hepsini öldür.”*

Ama tabii… bir şeyin olduğunu bilmek başka, ayrıntılarını öğrenmek bambaşka bir şeydi. Bunu iyi biliyordum ve biraz suçlulukla kaplı bir hüzünle taburenin kalıntılarını tekmelemesini, kendini pencerenin yanına fırlatmasını izledim. Pencere sürgülüydü; ellerini pervaza koydu, sırtı bana dönük, omuzları çökmüştü. Ağlayıp ağlamadığından emin olamıyordum.

Esinti şiddetleniyordu; batıdan fazla şiddetli bir rüzgâr geliyordu. Pencereler titredi, bacadan gelen esintiyle dalgalanan ateş isler çıkarmaya başladı. Sonra bu ani rüzgâr geçti; odada bir süre hiç ses çıkmadı, ta ki şöminedeki bir odun parçası çatırdayana kadar.

“Özür dilerim,” dedim sonunda, kısık bir sesle.

Jamie bir anda topuklarının üstünde döndü ve bana öfke dolu bir bakış attı. Ağlamıyordu ama ağlamıştı; yanakları ıslaktı.

“Sen ne cesaretle özür dilersin!?” diye kükredi. “Kabul etmiyorum, duydun mu?!” Masaya doğru uzun bir adım attı ve yumruğunu indirdi, masadaki tuzluk havalandı, ters dönüp yere düştü. “Özür dileme!”

Hemen gözlerimi kapamıştım ama kendimi zorlayarak tekrar açtım.

“Pekâlâ,” dedim. Kendimi tekrar son derece yorgun, bitkin hissetmeye başladım. Ağlayacak gibiydim. “Dilemem.”

Sonraki sessizliğimiz yalnızca kelime yokluğundan ibaretti. Evin arkasındaki ağaçlıkta rüzgârla yerlerinden olan kestanelerin düştüğünü duyabiliyordum. Boğuk, küçük, tok sesler. Sonra Jamie derin, titrek bir nefes aldı ve yüzünü koluyla sildi.

Dirseklerimi masaya koydum, kafamı ellerimin arasına aldım; dayanmak artık daha da zor geliyordu.

“Gerekiyor,” dedim olabildiğince sakin bir sesle. “Nasıl bir gereklilikmiş bu?”

“Belki bir çocuk taşıyor olabileceğin hiç aklına gelmedi mi?” Kendini tekrar kontrol etmeye başlamıştı ve bu soruyu kahvaltıda yulaf lapasının yanında domuz pastırması olup olmadığını sorar gibi sormuştu.

Bir anda irkildim, kafamı kaldırdım.

“Hamile değilim,” dedim ama ellerim hemen karnıma gitti.

“Değilim.” Bu sefer daha sert ve net şekilde söyledim. “Olamam.” Ama olabilirdim, yani… mümkündü. Çok düşük bir ihtimaldi ama mevcuttu. Normalde bunu engellemek için bazı kontrol yöntemleri kullanırdım fakat o sefer için elbette…

“*Değilim,*” dedim bir kez daha, vurgulu bir tonla. “Anlardım.”

Kaşları kalkık bir şekilde bana bakmakla yetindi. Anlayamazdım; bu kadar çabuk değil. Tabii birden çok adam olsaydı olasılık artardı. Temkinli davranıyordu; hem kendisi, hem de benim için.

Rahmimin derinliklerinden gelen bir titreme hemen vücuduma yayıldı, oda serin olmamasına rağmen tüylerimi diken diken etti.

“Martha,” diye fısıldamıştı adam, beni ağırlığıyla yaprakların üstüne bastırırken.

“Kahretsin,” dedim çok kısık sesle. Ellerimi masaya yaydım, düşünmeye çalıştım.

“Martha.” Adamın bitkinlik dolu kokusu, ıslak, çıplak ve etli kasıklarının

kıllı baskısı-

“Hayır!” Bacaklarım ve kalçam o kadar kasılmıştı ki sandalyede birkaç santim havaya kalkmıştım.

“Ama olabilir- ” diye yine lafa inatçı bir şekilde girdi Jamie.

“Hamile değilim,” diye aynı inatla yanıt verdim. “Ama her ihtimalde… yapamazsın Jamie.”

Bana baktı ve gözlerindeki korkuyu gördüm. Birden anlamıştım: korktuğu şey buydu. Ya da korktuğu birkaç şeyden biri.

“Yani yapamayız,” dedim hemen. “Hamile olmadığımdan neredeyse eminim ama bana iğrenç bir hastalık bulaştırılmadığından hiç de emin değilim.” Bunu da şimdiye dek hiç düşünmemiştim; tüylerim tekrar diken diken oldu. Hamilelik pek muhtemel değildi fakat bel soğukluğu ve frengi için aynı şeyi söyleyemezdim. “Olmaz, yapamayız. Kendimi penisilin tedavisinden geçirmeden olmaz.”

Lafım daha bitmeden ayağa kalkmıştım bile.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu panikle.

“Ameliyathaneye!”

Koridor karanlıktı, ameliyathanemde de ışık yoktu ama bu beni durdurmadı. Dolabın kapağını hızla açtım, içeriyi aramaya başladım. Omzumun üstünde bir ışık belirdi, önümdeki şişeleri aydınlattı. Jamie ince bir mum yakıp arkamdan gelmişti.

“Tanrı aşkına ne yapıyorsun sen Sassenach?”

“Penisilin,” dedim, şişelerden birini aldım, içinde yılan dişinden yaptığım şırıngaların olduğu deri keseyi çıkardım.

“Şimdi mi?”

“Şimdi, evet! Mumu yak, lütfen.”

Jamie mumu yakınca odaya yayılan sıcak, sarı ışık, ev yapımı şırıngalarımın deri tüplerinde yansıdı. Şansıma, elimde yeterince penisilin karışımı hazır haldeydi. Şişedeki sıvı pembeydi; bu sürümdeki *penisilyumların* çoğunu bayat şarapların içinde yetiştirmiştim.

“İşe yarayacağından emin misin?” diye sordu Jamie sessizce, gölgelerin içinden.

“Hayır,” dedim sıkılı dudaklarımın arasından. “Ama elimde olan bu.”

Spiroketlerin damarlarımın içinde sessizce, her saniye çoğalmaları düşüncesi ellerimi titretiyordu. Penisilinin kusurlu olabileceği konusundaki korkumu görmezden geldim. Yüzeysel iltihaplanmalarda şimdiye dek çok işe yaramıştı. Şimdi de yaramaması için-

"Ben yapayım Sassenach." Jamie şırıngayı elimden aldı; parmaklarım kaygan ve titrekti. Onun eli sakindi, yüzünde de kararlı bir ifade vardı.

"Önce bana vur," dedi iğneyi geri vererek.

"Ne? Sana mı? Ama sana gerek- yani iğnelerden nefret edersin sen," diyebildim ancak.

Bir homurtu çıkardı, yüzüme bakarak kaşlarını indirdi.

"Bak Sassenach, Eğer kendi korkularımla *ve* senin korkularınla savaşmayı kafama koyduysam -ki koydum- küçük bir batma beni ürkütmemeli, değil mi? Sapla şunu!" Bana yan döndü ve eğildi, bir dirseğini tezgâha koyup kiltini kaldırarak kaslı kalçalarından birini açtı.

Güleyim mi ağlayayım mı bilememiştim. Onunla daha da tartışabilirdim ama orada kıçı açık şekilde, inatçılığının son safhasında duran adamın gözlerine bakınca bunun faydasız olacağına karar verdim. Kararını vermişti, sonuçlarına katlanmak düşüyordu ikimize de.

Ani ve garip bir sakinlikle şırıngayı kaldırdım, nazikçe sıkarak içeride olması muhtemel hava baloncuklarından kurtuldum.

"Duruşunu değiştir o zaman," dedim, kaba bir hareketle Jamie'yi dürterek. "Bu tarafını rahat bırak; iğneyi kırmak istemiyorum."

Tıslayarak nefes aldı; iğne kalındı ki bir dakika sonra kendime sapladığım iğneyle bunu ben de deneyimlemiştim.

"Ahh! Ayy! Tanrı aşkına!" diye bağırdım, iğneyi kasıklarımdan çıkarırken dişlerimi sıktım. "Tanrım, çok acıtıyormuş."

Hâlâ arka tarafını ovan Jamie bana bakıp sırıttı.

"Evet. Bundan sonrası daha kötü olmaz herhalde, ha?"

Bundan sonrası. Birden içim boşmuş, sanki bir haftadır hiçbir şey yememişim gibi hissettim.

"Emin misin?" diye sordum şırıngayı elimden bırakarak.

"Hayır," dedi. "Değilim." Sonra derin bir nefes aldı, dalgalı mum ışığıyla aydınlanan yüzünde karışık bir ifade vardı. "Ama denemeye kararlıyım. Zorundayım."

Geceliğimi az önce deldiğim kasığımın üstüne örterken bir yandan ona baktım. Taktığı görünmez maskelerin hepsi yok olmuştu; öfke, şüphe, korku… hepsi orada, yüzünün çaresiz hatlarından okunuyordu.

Bir defalığına da olsa, benim hissettiklerimin okunmasının daha zor olduğunu, berelerin altında gizlendiğini düşündüm.

Bacağımın yanından yumuşak bir şey, küçük bir *mırr* sesiyle geçti ve gözlerimi indirdiğimde Adso'nun bana -aklınca iyilik olsun diye- ölü bir tarla faresi getirdiğini gördüm. Gülümsemeye başladım, dudağımın titrediğini hissettim, sonra kafamı kaldırıp Jamie'ye baktım ve gülümsemeye devam edip dudağımın yarılmasına izin verdim, kan tadını dilimde hissediyordum.

"Sana ne zaman ihtiyacım olsa *geldin*; bu kez de becereceğini düşünüyorum."

Bir an için bomboş gözlerle baktı, cılız şakayı anlamadı. Sonra anladı, yüzü kızardı. Dudağı titreşti, şokla kahkaha arasında gidip geldi.

Sonra yüzünü saklamak için arkasını döndüğünü sandım ama yalnızca dolabı bulmak için dönmüştü. Aradığını buldu; tekrar döndüğünde elimizdeki en güzel misket şarabının şişesini tutuyordu. Dirseğiyle şişeyi gövdesine yapıştırdı, bir tane daha aldı.

"Evet, doğru dedin," dedi ve boştaki elini bana uzattı. "Ama bunu ayık kafayla yapacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun Sassenach."

***

Açık kapıdan giren anlık bir esinti Roger'ı huzursuz uykusundan uyandırdı. Tahta kanepede uyuyakalmıştı; bacaklarını yere doğru salmıştı. Jemmy de kucağında huzurla uyuyordu.

Sersemlemiş bir halde gözlerini kırpıştırarak baktı ve o sırada Brianna eğilip onu kucağına aldı.

"Yağmur yağıyor mu?" diye sordu Roger, karısının pelerininde hafif bir nem ve ozon kokusu duyunca. Sonra doğruldu ve yüzünü ovuşturarak kendini ayıltmaya çalıştı, dört günlük sakalını parmak uçlarında hissetti.

"Hayır ama yağacak." Bree oğlunu karyolasına yatırdı, üstünü örttü, pelerinini astı ve kocasının yanına gitti. Gece kokan kadın soğuk elini Roger'ın yanağına koydu. Kocası da kollarını Bree'nin beline doladı, kafasını onunkine dayayıp iç geçirdi.

Sonsuza kadar bu halde kalsa mutlu olurdu ya da en azından sonraki bir-iki saat. Ama Bree kocasının saçını biraz okşadıktan sonra uzaklaştı, eğildi ve

şömine ateşiyle mum yaktı.

“Çok aç olmalısın. Bir şeyler hazırlayayım mı sana?”

“Hayır. Aslında… evet. Lütfen.” Uyku mahmurluğunun son izleri de yok olurken açlıktan bayılmak üzere olduğunu fark etti. O sabah akıntının yanında durmalarından sonra bir daha hiç mola vermemişlerdi; Jamie bir an önce eve varmak istemişti. En son ne zaman bir şey yediğini hatırlamıyordu ama o ana kadar açlık hissetmemişti de.

Karısının getirdiği ekmek, tereyağı ve reçele hemen yumuldu. Bir şey düşünmeden dakikalarca karnını doyurduktan sonra ağzındaki kalın, yağlı, tatlı lokmayı boğazından aşağı ittirdi ve sordu: “Annen nasıl?”

“İyi,” dedi Bree ve sonrasında annesinin birçok İngiliz gibi üst dudağını hareket ettirmeden konuşmasını taklit etti. “Gayet iyi.” Kocasına gülümsedi ve Roger da alçak sesle, Jem’i uyandırmamaya dikkat ederek güldü.

“Öyle mi gerçekten?”

Bree kaşını kaldırarak baktı.

“Sence?”

“Hayır,” dedi Roger itiraf edercesine. “Ama iyi olmasa da sana söylemezdi. Endişelenmeni istemez.”

Bree gırtlağından garip bir ses çıkararak karşılık verdi ve kocasına sırtını döndü, boynundaki saçları çekti.

“Sırtımın bağlarını çözer misin?”

Roger ayağa kalktı ve bağları açtı. “Çalışıyor muydun?” Sonra korseyi çözdü ve ellerini hemen, içgüdüsel olarak karısının gövdesinde gezdirdi, en son kalçalarına gelip durdu.

“Her gün. Sen?” Sırtını kocasına yaslayınca adamın elleri de göğüslerine çıktı.

“Hayır,” dedi Roger. “Canım yanıyor.” Claire ses tellerinin düzelmesi için şarkı söylemesini, normalden daha kalın ve ince sesler çıkarmasını önermişti. Böylelikle sesin eski tınısına yaklaşabilmesini ümit ediyordu.

“Korkak,” dedi Bree ama sesi yanağını okşayan saç telleri kadar yumuşaktı.

“Öyleyim, evet,” dedi kocası da aynı yumuşak tonla. Canı yanıyordu fakat onu asıl rahatsız eden fiziksel acı değildi. Kemiklerinde hissettiği, kolaylıkla çıkan ve kuvvetli eski sesinin yankısından sonra, boğazından zorlamayla yükselen kaba, hırıltılı, zamansızca incelen, ahenksiz sesi duyduğunda

hissettiği acı onu daha çok rahatsız ediyordu. Bu sesi boğularak ölen bir domuzdan duysa şaşırmayacağını düşünüyordu.

“Alçak herifler,” dedi Bree, hâlâ yumuşak ama keskin bir sesle. Kocasının kollarında bir anda gerginleşmişti. “Yüzü ne hale geldi! Nasıl yaparlar? Kim yapabilir bunu?”

Roger’ın aklına aniden Claire’in o görüntüsü geldi: suyun kenarında, bir kaya kadar hareketsiz, yerine henüz oturttuğu burnundan kanlar boşalırken. Birden geri çekildi, ellerini karısının üstünde tutmakta zorlandı.

Brianna da birden irkildi. “Ne oldu?”

“Yok bir şey.” Ellerini karısının entarisinin içinden çıkardı ve geri çekildi. “E… acaba biraz süt var mı?”

Bree garip bir bakış attı fakat sonra arka taraftaki ardiyeye gidip bir sürahi süt getirdi. Roger sürahiyi kafasına dikti. Karısının gözlerinin onun üstünde olduğundan, bir yandan üstündekini çıkarıp geceliğini giyerken onu dikkatle izlediğinden haberdardı.

“Çok güzelsin,” dedi ve gözlerinin tekrar yaşlarla dolduğunu hissetti.

“Sen de öylesin.” Bree ellerini Roger’ın omzuna koydu ve onu yavaşça dizlerinin üstüne indirdi. Gözlerine bir şey ararmışçasına baktı, Roger da ona karşılık verebilmek için elinden geleni yaptı. O anda Bree gülümsedi ve onun saçlarını açtı.

Saçlar Roger’ın omzuna döküldü; Brianna saç fırçasına uzanınca Roger itiraz belirten bir homurtu çıkardı ama aldırmadı. Kocasının kafasını karnına gömdü ve saçlarının arasından çam iğnelerini ve çimenleri ayıkladı, düğüm olmuş telleri ayırmaya başladı.

Bu sırada Roger’ın aklına ortaçağ tabloları geldi. Diz çöken, suçlarını itiraf eden, merhamet dilenen günahkârlar. Presbiteryenler günah çıkarırlarken diz çökmezlerdi ama Katolikler hâlâ diz çöküyorlardır, diye düşündü. Aynı o anda kendisinin yaptığı gibi karanlıkta ama kimliklerini açık etmeksizin.

“Neler olduğunu hâlâ sormadın,” diye fısıldadı sonunda sessizliği bozarak, nefesi karısının kasıklarına doğru verdi. “Baban anlattı mı?”

Bree’nin derin bir nefes aldığını duydu ancak konuştuğunda sesi sakindi.

“Hayır.”

Bree başka bir şey söylemedi ve oda tekrar sessizliğe gömüldü; ortamdaki sesler dışarıdan gelen esintinin ve saçlar arasından geçen fırçanınkilerden ibaretti.

Aklına birden Jamie'nin durumu geldi. Yapar mıydı gerçekten? Dener miydi… Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı, kafa yormak istemedi. Onun yerine zihninde Claire'in bir görüntüsü canlandı. Şafak vaktinde, şiş bir yüzle. Claire hâlâ kendisiydi ama sanki uzaklardaki bir galaksideki yörüngesinden ayrılıyormuş gibiydi, tekrar ne zaman gözle görülebilecekti?

Sorun bir çocuk olma olasılığı değildi, diye düşündü birden. Korkuydu ama sebebi başkaydı. Jamie karısının kendisini tecrit edeceğinden, karanlık köşelere çekilip yalnız kalmak isteyeceğinden korkuyor olmalıydı. Tabii Jamie bir şekilde onu kendine bağlayıp yanında tutmayı beceremezse… ama öyle bir şoka, öyle bir vahşiliğe maruz kalmış bir kadına ne kadar yüklenebilirdi ki?

Yüklenebilir miydi?

Brianna fırçayı elinden bıraktı, Roger'ın saçlarının arasında bu kez parmaklarını gezdirmeye başladı. O korkuyu Roger da çok iyi bilirdi; zamanında aralarında olan boşluk ve bunu aşmak için topladıkları cesaret aklına geldi.

"Brianna," dedi ve boğazındaki yumruyu, halat yarasının verdiği rahatsızlığı hissetti. Brianna da adamın sesindeki ihtiyacı anladı ve kafasını kaldırırken gözlerini ona indirdi. Karısı elini yüzüne getirdiğinde Roger eli sertçe sıktı, avuç içini yanağına bastırdı.

"Brianna," dedi yeniden.

"Ne? Ne oldu?" Çocuğu uyandırmamak için hâlâ alçak sesle konuşan Bree'nin sesinde yine de belirgin bir merak vardı.

"Brianna, ne demek istediğimi anlarsın, değil mi?"

"Biliyorsun anlayacağımı. Nedir?" Vücudu hâlâ kocasınınkine yapışıktı, onu okşamak istiyordu. Roger'ın da onun şefkatine çok ihtiyacı vardı, kafasını karısının göğüslerinin arasına gömüp rahatlamayı fena halde istiyordu ama henüz zamanı değildi.

"Yani… yalnızca diyeceklerimi dinle… Sonra da… lütfen Tanrım, doğru olanı yaptığımı söyle." *Beni h*âlâ *sevdiğini söyle,* demek istedi fakat diyemedi.

"Bana bir şey söylemek zorunda değilsin," diye fısıldadı Bree. Karanlık ve yumuşak gözlerinde hak edilmemiş, sonsuz bir bağışlama vardı. Arkalarında bir yerlerdeyse başka bir çift gözün onlara sarhoş bir hayretle bakan yansıması vardı. O gözlerdeki hayret yerini hemen korkuya bıraktı ve Roger elini kaldırdı, kendisi için öldürücü olabilecek darbeyi vurdu.

“Zorundayım,” dedi. “Mumu söndüreceğim.”

***

Duygusal anlamda bir yıkıntıyken mutfakta yapamazdık. Sivri uçlu hatıralarla bezeli bir ameliyathane de uygun olmazdı. Jamie duraksadı, sonra kaşını kaldırdı, başıyla merdiveni işaret etti. Başımı salladım ve onu takip ettim.

Hem tuhaf hem de tanıdıktı, uzun zaman ayrı kalınmış bir yer gibiydi. Belki de yaralı burnum yüzünden kokusu da tuhaf geldi; kokusunu da alabileceğimi belki de yalnızca hayal etmiştim - soğuk, bayatımsı bir kokuydu bu, üstelik her şeyin tertipli olmasına, etrafın temiz olmasına rağmen. Jamie ateşi yaktı ve ışık etrafa yayıldı, ahşap duvarlara parlak şeritler fırlattı. Duman ve taze reçine kokusu odadaki boşluk hissini doldurdu.

İkimiz de yatağa bakmadık. O, lavabodaki mumu yaktı, tabureleri pencerenin yanına koydu ve panjurları açtı; huzursuz gece karşımızdaydı. İki metal fincan getirmişti; onları doldurup geniş pervazın üstüne koydu, yanına da şişeleri yerleştirdi.

Ben o sırada kapının ağzında duruyor, hazırlıklarını izliyordum. Kendimi çok garip hissediyordum.

Hissettiklerim birbirleriyle son derece çelişkiliydi. Birden karşımdaki bana tamamen yabancı biriymiş gibi hissettim. Ona dokunduğumda mutlu olacağımı hayal edemiyordum. Onun vücudu artık benimkinin rahatlatan bir uzantısı değildi; o artık yabancı, yaklaşılması imkânsız bir şeydi.

İçimdeki şehvet dürtüsü de ben ne olduğunu anlayamadan harekete geçti. Bu bütün gün süregelmişti ve her zamanki arzunun ağır yakışına da tutkunun ani parıltısına da hiç benzemiyordu. O beyinden bağımsız, tamamen rahmin derinliklerinden gelen çiftleşme hissi bile değildi. Bu çok korkutucu bir şeydi.

Ateşe başka bir odun atmak için eğildi; o anda kafamın içindeki bütün kan çekilmişçesine dengemi kaybedecekmiş gibi hissettim. Işık kollarındaki kıllara, yüzünün karanlık çukurlarına yansıyordu…

Bu, kendime ait olduğunu düşünmediğim, tamamen saf bir *açlıktı* -içimde beni esir almıştı, ama benden değildi- ve ödümü patlatıyordu. Onu bir yabancı olarak gördüğümden değil, bu duygunun verdiği korku yüzünden bana dokunmasını istemiyordum.

“İyi misin Sassenach?” Yüzüme baktı, bana doğru bir adım attı ve kaşlarını çattı. Elimi kaldırıp onu durdurdum.

“İyiyim,” dedim, bir anda nefessiz kalmıştım. Dizlerim çözülmek üzereydi;

hemen gidip tabureye oturdum ve az önce doldurduğu fincanlardan birini elime aldım. “Ee… şerefe.”

Kaşlarının ikisi de havaya kalktı, karşımdaki tabureye oturdu.

“Şerefe,” dedi sessizce ve fincanını elimdeki tatlı ve ağır kokulu şaraba dokundurdu.

Parmaklarım üşümüştü; ayaklarım ve burnum da. Bu durum da birden değişebiliyordu. Aniden kendimi sıcaktan bayılacak gibi olup, terlediğimi, kızardığımı fark edebilirdim. Ama o anda pencereden gelen hafif ıslak esintiyle üşüyordum.

Şarabın aroması, ağzımın yıpranmış dokularında bile hemen etki edebilecek kadar sertti, tatlılığıyla da sinirleri, mideyi rahatlatıyordu. İlk fincanı hemen içtim ve tekrar doldurdum, gerçeklikle arama hemen küçük bir katman koymam gerekiyordu.

Jamie benden daha yavaş içti fakat ben bardağımı doldururken o da kendisininkinin üstünü tamamladı. Ateşle ısınan sedir sandığımız odaya o bilindik kokusunu yaymaya başlamıştı. Jamie ara sıra bana bakıyordu ama bir şey söylemedi. Aramızdaki sessizliğe tam olarak garip denemezdi fakat *dolu dolu* olduğu kesindi.

Bir şey söylemem gerektiğini düşündüm. Ama ne? İkinci fincanı da içtim, beynimi uyuşturdum.

Sonunda uzanıp yavaşça burnuna dokundum. Uzun süre önceki kırığın beyaz izinin olduğu yere.

“Biliyor musun,” dedim, “burnunun nasıl kırıldığını bana hiç anlatmamıştın. Yerine kim oturttu?”

“Ha, o mu? Kimse.” Gülümsedi, burnuna dokundu. “Kırığın mikrop kapmaması çok sevindiriciydi, çünkü o zaman hiç önemsememiştim.”

“Öyledir herhalde. Demiştin ki- ” Lafımı yarıda kestim, çünkü ne dediği aklıma gelmişti. Onu Edinburgh’taki matbaacıda tekrar bulduğumda burnunu ne zaman kırdığını sormuştum. O da *“Seni son görüşümden üç dakika sonra… Sassenach,”* demişti. Culloden Savaşı’nın arifesinde olmalıydı o halde - taş halkanın altındaki o kayalık İskoç tepesinde.

“Özür dilerim,” dedim cılız bir sesle. “O zamanı düşünmek istemiyorsundur herhalde, değil mi?”

Boştaki elimi tuttu, sıktı ve gözlerimin içine baktı.

“İstersen anlatırım,” dedi. Sesi çok kısıktı ama gözlerimin içine bakıyordu.

“Hepsini anlatırım. Bana yapılan her şeyi anlatırım. İstersen, sana yardımcı olacaksa, hepsini tekrar yaşamaya razıyım.”

“Jamie, Tanrı aşkına…” dedim yumuşakça. “Hayır. Bilmem şart değil. Yalnızca başına gelmiş olduğunu, artık iyi olduğunu bilmek istedim. Fakat…” Duraksadım. “Ben sana anlatacak mıyım?” O anda bakışlarını kaçırdı, ama elim iki elinin arasındaydı; avuç içiyle hasarlı parmaklarımı ovuşturuyordu.

“Anlatmalı mısın?”

“Ben öyle düşünüyorum. Bir zaman. Ama şimdi değil, tabii… duymak istiyorsan başka.” Yutkundum.

Kafasını oldukça yavaş bir hareketle iki yana salladı, gözleri hâlâ başka yerdeydi.

“Şimdi değil,” diye fısıldadı. “Şimdi değil.”

Elimi ellerinin arasından çektim ve fincanımdaki sert, sıcak, kokulu, üzüm kabuklu şarabın kalanını yudumladım. Sürekli ısınıp üşümeyi bırakmıştım; artık sıcacıktım ve bu durumdan çok hoşnuttum.

“Burnun,” dedim ve içkimi yeniledim. “Anlat o zaman. Lütfen.”

Omuz silkti.

“Pekâlâ. İki İngiliz asker tepeyi teftişe çıkmıştı. Kimseyi bulmayı beklemiyorlardı, öyle sanıyorum. Çünkü ikisinin de tüfeği boştu, yoksa orada ölürdüm.”

Gayet alelade bir tonla konuşuyordu. Hafif bir ürperti hissettim ancak nedeni soğuk değildi.

“Beni gördüler işte, sonra bir tanesi de seni gördü, yukarıdaydın. Seni gören bağırdı, peşinden gitmeye kalktı, işte o zaman kendimi onun üstüne attım. Ne olacağı umurumda değildi, yeter ki sen sağ salim gidesin; o yüzden hiçbir şeyi umursamadan adama saldırdım, kamamı yan tarafına sapladım. Ama kurşun kutusu bıçağın yoluna çıkınca bıçak oraya takılı kaldı…” Yarım ağızla gülümsedi, devam etti. “Bıçağı oradan çıkarmaya çalışırken bir yandan da öldürülmemeye çalışıyordum; o sırada arkadaşı geldi, tüfeğinin kabzasını suratıma geçirdi.”

Bir yandan konuşurken boştaki eli yumruk oldu, sanki kamasını tekrar eline almıştı.

İrkildim, çünkü artık yaşadığı acının ne olduğunu çok iyi biliyordum. Hikâyeyi dinlemek bile burnumun zonklamasına yetmişti. Elimin tersiyle yavaşça burnuma dokundum ve biraz daha şarap doldurdum.

“Nasıl kurtuldun ellerinden?”

“Tüfeği elinden aldım, ikisini de tüfekle döverek öldürdüm.”

Sessizce ve neredeyse duygusuzca konuşuyordu ama ses tonundaki bir şey midemi kaldırmanın eşiğine geldi. Kolundaki kılların üzerindeki kan damlalarının şafak ışığında parlayışının anısı çok tazeydi. Sesindeki o tonun - nasıl bir şeydi o? Tatmin miydi?- kafamdaki yankısı çok tazeydi.

Birden kendimi olduğum yerde oturamayacak kadar huzursuz hissettim. Bir dakika önce kemiklerim eriyecekmiş gibi yorgun hissediyordum, şimdiyse hareket etmeye ihtiyacım vardı. Ayağa kalktım, ellerimi pervaza yasladım. Fırtına yaklaşıyordu; ferahlatıcı rüzgâr saçlarımı yeni yıkanmış saçlarımı arkaya savurdu. Uzakta şimşek çaktı.

“Özür dilerim Sassenach,” dedi Jamie endişeli bir sesle. “Anlatmasaydım keşke. Rahatsız mı oldun?”

“Hayır olmadım, ondan değil.”

Biraz fazla net konuşmuştum. O kadar şeyin arasında neden burnunu sormuştum ki? O konudaki cehaletimle yıllardır barışık kalabildikten sonra neden şimdi?

“Neden rahatsız oldun o zaman?” diye sordu sessizce.

Beni rahatsız eden, beni yavaş yavaş bayıltma işlemini başarıyla gerçekleştiren şarabın bütün emeğinin boşa gitmesiydi; yine ayılmıştım. Önceki geceden görüntüler artık kafamın içini dolduruyordu; hepsi tekrar şu hissiz cümleyle renklenmişti: *“Tüfeği elinden aldım, ikisini de tüfekle döverek öldürdüm.”* Ardından da söylenmeyen kısmı geliyordu. *Senin* uğruna öldürdüm.

Kusmak istedim. Ama onun yerine ağzıma alabildiğim kadar şarap aldım ve ağzımda tutmaksızın mideye indirdim. Jamie’nin beni rahatsız edenin ne olduğunu tekrar sorduğunu güç bela duydum, ona dönüp sert bir ifade takındım.

“Beni ne rahatsız ediyor- rahatsız! Ne biçim bir kelime! Bana *kafayı yedirten* şey, benim yerimde herhangi biri, herhangi bir şey olabilirdi… *Tanrım*, onlar için bir delikten ibarettim!”

Pervaza bir yumruk attım, sonra yarattığım etkiden tatmin olmayarak fincanımı havaya kaldırdım, arkama döndüm ve duvara fırlattım.

“Kara Jack Randall’la öyle olmamıştı, ha?” dedim. “O seni tanıyordu, değil mi? Seni kullanırken karşısındakinin sen olduğunun farkındaydı; başkası olsa

aynı şeyi yapmazdı, önemli olan sen olmandı.”

“Tanrım, sence bu daha mı iyi?” deyiverdi ve gözleri ardına kadar açık halde bana baktı.

Durdum, nefeslendim; başım dönüyordu.

“Hayır.” Tabureye oturdum ve gözlerimi kapadım; oda gözlerimin önünde dönüp duruyordu, renkler bir atlıkarınca ahengiyle dans ediyordu. “Hayır, değil. Jack Randall bence sapığın, önde gideniydi ama onlar- onlar- ” Ellerimi savurdum, doğru kelimeyi aradım. “Onlar yalnızca… erkeklerdi.”

Son kelimedeki iğrenme vurgusunu ağzımdan çıkarken fark etmiştim.

“Erkekler,” dedi Jamie tuhaf bir sesle.

“Erkekler,” dedim. Gözlerimi açtım, ona baktım. Gözlerim öyle yanıyordu ki karanlıkta bir tavşanınkiler gibi kıpkırmızı parlıyor olmaları gerektiğini düşündüm.

“Benim başımdan bir dünya savaşı geçti,” dedim kısık ve sert bir sesle. “Bir çocuk kaybettim. İki koca kaybettim. Bir orduyla birlikte aç kaldım, dövüldüm, yaralandım, köle yerine kondum, ihanete uğradım, hapsedildim, saldırıya uğradım. Yine de hayatta kaldım!” Sesim yükseliyordu ve bunu engellemek elimde değildi. “Ama şimdi… birkaç namussuz, sefil erkek bacaklarımın arasına girip küçük, pis aletlerini *sürttüler* diye dağılmak zorundayım, ha?!” Ayağa kalktım, el yıkama leğeninin de içinde bulunduğu tepsinin kenarını tuttum, büyük bir güçle fırlattım; üstündeki her şey gürültülü bir çatırtıyla dağıldı - mum da hemen söndü.

“Ama öyle olmacayak. Dağılmayacağım,” dedim son derece sakin bir sesle.

“Küçük, pis aletlerini?” Jamie çok şaşırmıştı.

“Seninki değil,” dedim. “Seninkini kastetmedim. Seninkinden hoşlanırım.” Bu cümleden sonra yerime oturdum. Gözyaşlarına boğuldum.

Kollarını yavaşça, kibarca etrafıma doladı. Ürkmedim, çekilmedim; kafamı göğsüne yasladı ve ıslak, dolaşmış saçlarımı düzeltti.

“İsa aşkına… sen çok cesur bir şeysin,” diye mırıldandı.

“Değilim,” dedim gözlerim kapalı halde. “Cesur değilim.” Elini tuttum, dudaklarıma götürdüm.

Yaralı ağzımı parmaklarının bitimindeki kemiklere sürttüm, gözlerimi açmadım. Onun da oraları şişti, benimkiler kadar berelenmişti; dilimi derisine değdirdiğimde sabun, toz ve kan tadı aldım - çarpılan kemikler ve kırık

dişlerin yadigarları. Parmaklarımı bileğinin derisinin altındaki esnek, yumuşak damarlara ve altlarındaki kemiklere bastırdım. Damarlarında dolaşan kanı hissettim, o akışa dahil olmak istedim, orada yolculuk edip erimek, kalbinin kalın duvarlı hücrelerinde bedensizce, sonsuza kadar kalmak istedim. Ama yapamadım.

Elimi kolunun üstünde gezdirdim; dokunarak, tutunarak vücudunu tekrar tanımak istiyordum. Koltukaltındaki kıllara dokundum, okşadım, yumuşaklığına, ipeksiliğine şaşırdım.

"Biliyor musun," dedim, "daha önce sanırım orana hiç dokunmamıştım."

"Bence de," dedi gülecekmiş gibi bir sesle. "Hatırlardım yoksa. Ah!" Oradaki yumuşak derinin üstündeki tüyler diken diken oldu. Kafamı tekrar göğsüne yasladım.

"En kötü tarafı," dedim, "onları tanıyordum. Her birini… ve onları hatırlayacağım. Benim yüzümden öldükleri için de suçluluk duyacağım."

"Hayır," dedi yumuşak sesle ama emin bir şekilde. "Onlar *benim* yüzümden öldü Sassenach. Bir de kendi pislikleri yüzünden. Burada bir suç varsa, bu onlara ait… ya da bana."

"Yalnızca sana değil," dedim, gözlerim hâlâ kapalıydı. Karanlıklar içinde, huzurluydum. Sesim uzaktan ve temiz geliyordu, kelimelerin nereden çıktığını merak etmeye başlamıştım. "Sen benim kanımın kanı, kemiğimin kemiğisin. Sen söyledin. Senin yaptıkların da benim üzerimedir."

"O halde senin yeminin beni kurtarsın," diye fısıldadı.

Beni ayağa kaldırdı ve omzunun üstünden arkaya attı - ipekli, hassas, çok kıymetli bir kumaşmışım gibi beni ikiye katladı. Sonra beni odanın karşı tarafına taşıdı, nazikçe yatağa bıraktı.

***

Kibar olmaya çalışmıştı. Hem de çok. Dikkatle planlamıştı, geri dönüşün her adımında endişe etmişti. O mahvolmuştu; bu kez çok tedbirli olmalıydı. Dört bir yana saçılmış parçalarını toplamaya çalışırken özen göstermeliydi.

Sonra, onun kibarlık ya da kur istemediğini anladı. Net ve direktlik istiyordu. Sertlik istiyordu.

Bir süre zorladı, onu nazikçe öpmeye, Claire'i sakin tutmaya çalıştı. Kollarında yılan gibi kıvrıldı, sonra üstüne çıktı, kımıldanmaya ve ısırmaya başladı.

Karısını -aslında kendisini de- şarapla sakinleştirmek istemişti. Karısının

içkiliyken kendisini tutamadığını biliyordu; onu, canını yakmadan tutmaya çalışırken bir yandan karısının kendisini tuttuğunu keşfediyor ve şaşırıyordu.

Kimse anlayamasa da o anlamalıydı. Sebebi korku, hüzün, acı değil öfkeydi.

Karısı sırtını tırmıkladı; kırık tırnakları sırtında hissederken Jamie bunun güzel bir şey olduğunu düşündü - Claire savaşıyordu. Jamie'nin aklından geçen son düşünce buydu, sonra kendi öfkesi kontrolü eline aldı. Bir anda herkesi ondan, onu da herkesten gizleyen bulut yok olmuştu; kendisini karanlığın içinde yalnız, yabancı ve tuhaf hissetti.

Sıktığı karısının boynu da olabilirdi, başka herhangi birinin de. Küçük, boğumlu kemikler elinde, elleriyle öldürdüğü tavşanların çığlıkları kulağındaydı. Birden, ani bir hareketle doğruldu, boğazında toprak ve kanla boğuluyormuş gibi hissetti.

Hayalarında gazabın kaynadığını hissetti, harekete geçti. Sonunda ikisi de kavrulabilirdi ama öyle olacaksa da varsın olsundu.

***

Aklı başına geldiğinde kendini bütün ağırlığıyla karısının üstünde yatarken buldu. Nefesi adeta ciğerlerinde hapsolmuştu; sıkılı ellerinin arasındaki kemikler kırılacak gibiydi.

Kendini kaybetmişti. Vücudunun nerede bittiğinden emin değildi. Bir an için aklı kaydı, bilincini, benliğini tamamen yitiriyor olmaktan korktu. Aniden omzunda soğuk bir damla hissetti ve dağılmış parçaları birden toparlandı; afalladı, titremeye başladı.

Hâlâ onunla birdi. Ürkek bir bıldırcın gibi havalanıp kaçmak istedi ama yavaşça hareket etti, Claire'in kolundaki parmaklarını yavaşça kaldırdı, gezegenler kadar ağırmış gibi gelen vücudunu nazikçe geri çekti. Karısını çarşafın üstünde ezilmiş, pestili çıkmış, cansız halde görse şaşırmayacaktı ama göğüs kafesinin kalkış-inişini gördü ve rahatladı.

Bir damla da ensesine düşünce şaşırdı, omuzlarını büzdü. Bu hareketle kendine gelen karısı gözlerini kaldırıp yukarı bakınca göz göze geldiler ve Jamie şaşkınlığa uğradı. Aynı şok karısının gözlerinde de vardı; bu şok, birbirlerini çıplak görmüş yabancıların yaşadığı şoktu. Claire gözlerini ondan kaçırdı, tavana dikti.

"Çatı akıtıyor," diye fısıldadı Claire. "Islak bir bölge var."

"Yaa." Jamie yağmur yağdığını bile fark etmemişti. Ama oda artık yağmur bulutları yüzünden daha karanlıktı ve çatı da damlalarla çıtırdıyordu. Çatıdan gelen sesi damarlarında hissediyordu, sanki gecenin içindeki *bodhránlar*

gibiydi.

Jamie bir anda titredi, ne yapacağını bilemedi ve karısını alnından öptü. Claire'in kolları da aynı anda havaya kalktı ve kocasına sıkıca dolandı, onu tekrar üstüne çekti. Jamie de ona sarıldı ve nefesini kesecek kadar sertçe sıktı, bırakamadı. Aklının bir köşesine Brianna'nın söz ettiği, gökte dolanan küreler ve yer çekimi geldi. Hayal edilemeyecek kadar ağır bir cismi boşlukta, destek almadan sabit tutabilecek kadar ya da birbirine çarptıracak ve yıldız tozlarına çevirecek kadar büyük bir güç.

Claire'i berelemişti; parmaklarını bastırdığı yerde koyu kırmızı izler vardı. Bunların çok geçmeden moraracağı açıktı. Diğer adamların bıraktığı kara, mor, mavi, sarı izler de beyaz tenin altında kendilerini belli etme çabası içindeydiler.

Jamie'nin yorulan kasıklarına ve kalçasına kramp girdi; gevşemek için homurdandı, esnemeye çabaladı. Derisi ıslaktı ve Claire'inki de öyleydi. Yavaş ve gönülsüz bir şekilde bedenleri birbirinden ayrıldı.

Karısının şiş, üstünde morluklar olan, kanlı gözler ondan birkaç santim uzaktaydı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Claire yumuşak bir sesle.

"Berbat," diye yanıt verdi Jamie dürüstçe. Sanki saatlerdir bağırıyormuşçasına, boğazı kurumuş ve sesi kısılmıştı - acaba gerçekten de öyle mi yapmıştı? Karısının ağzı yine kanamıştı; çenesinde kırmızı bir leke vardı ve Jamie'nin ağzı da metal tadıyla kaplıydı.

Boğazını temizledi, bakışlarını karısının gözlerinden kaçırmak istedi ama başaramadı. Başparmağını kan lekesinin üstünde gezdirdi, hafifçe sildi.

"Sen?" diye sordu, sözcük sanki boğazını tırmalamıştı. "Sen nasılsın?"

Kocasının dokunuşuyla kendini biraz geri çekmişti ama gözleri hâlâ onun gözlerine odaklıydı. Jamie hâlâ onun çok derinlere, kendisini delerek arkasında bir yerlere bakıyormuş gibi hissediyordu. Ama sonra Claire'in bakışlarının odağı normalleşti ve eve geldiğinden beri ilk defa kocasına gerçekten baktı.

"Güvendeyim," diye fısıldadı ve gözlerini kapadı. Derin bir nefes aldı ve vücudu birden rahatladı, kendini bıraktı.

Jamie onu sardı, boğulmaktan kurtarmak ister gibi yukarı çekti ama artık çok geçti. Ona seslenmek, yalnız kalmak istemediğini haykırmak istemek istedi. Claire uykunun derinliklerindeydi ve Jamie onu hemen özlemişti.

İyileşmesini istiyor, kaçmasından korkuyordu. Kafasını onun kafasına yaklaştırdı, saçlarının kokusunu içine çekti.

Rüzgâr içeri dolarken panjurları titretti; dışarıda, yağmurdan kaçan iki baykuş birbiriyle haberleşti.

İşte o anda, Jamie sessizce ağlamaya başladı; sarsılmamak, karısı duymasın diye belli etmemek için kasıldı. Boşluğa, yüzünün altındaki yastığa ağladı. Sonra da bitkinlikle kendini bıraktı ama ne olduğunu bile hatırlayamayacak kadar uykudan uzaktı. Onu rahatlatan tek şey kalbinin üstünde yatan küçük, kırılgan şeydi.

O anda Claire'in elleri kalktı ve üstüne yerleşti. Jamie'nin yüzündeki gözyaşları soğumuş, donmaya yüz tutmuştu. Karısının beyazlığı, kan ve kömürün üstünü örtüp dünyaya huzur veren sessiz kar tanelerini andırıyordu.

30. Tutsak

Sakin, ılık bir sabahtı; pastırma yazından kalma bir hava vardı. Bir ağaçkakan yakınlarda bir ağacı gagalıyordu. Bir çeşit böcek de evin ardındaki çimenlerin içinde metalik bir ses çıkartarak ona eşlik ediyordu. Yavaş adımlarla alt kata indim, biraz kendimde değilmiş gibi hissediyordum - keşke kendimde olmasaydım diye aklımdan geçirmedim de değil, çünkü vücudumun her yanı ayrı ağrıyordu.

Bayan Bug gelmemişti; belki kendini iyi hissetmiyordu. Belki de benim yeni görünüşümle yüzleşmek için hazır değildi ya da beni gördüğünde ne söyleyeceğini bilemiyordu. Dudaklarımı kasmışım, yeni yeni iyileşmeye başlayan yarık sızlayınca fark ettim.

Yüz kaslarımı serbest bıraktıktan sonra mutfak rafından kahve malzemelerini indirdim. Rafın kenarında bir sıra karınca ilerliyordu ve içinde şeker sakladığım küçük, teneke kutunun etrafında iyice çoğalmışlardı. Onları önlüğümün kenarıyla süpürdükten sonra önlem olarak buraya karanfil kökü koymayı aklıma not ettim.

Aldığım bu karar, her ne kadar küçük ve önemsiz olsa da kendimi çok daha iyi hissetmeme yol açmıştı. Hodgepile ve adamları malthanede karşıma çıktıklarından beri kaderim başkalarının elindeydi, kendi başıma yaptığım herhangi bir şey yoktu. Günlerdir ilk kez - bana daha uzun gelmişti tabii- ne yapacağıma kendim karar vermiştim. Bu çok değerli bir özgürlüktü, öyle hissetmiştim.

Pekâlâ, dedim, şimdi ne yapayım? Şimdi… biraz kahve içeyim. Kızarmış ekmek? Hayır. Dilimle kontrol ettim: bir taraftaki dişlerin büyük kısmı kayıptı. Ayrıca çene kaslarım ekmek kadar sert yiyecekleri çiğnemeyi kaldırabilecek halde değildi. Sadece kahve, o halde, onu içerken de günümü nasıl şekillendireceğime karar verecektim.

Bu planla memnun olduktan sonra elimdeki düz, ahşap kupayı yerine bıraktım ve onun yerine, zarif bir hareketle, tek porselen fincanımı ve onun tabağını aldım. Üstünde el çizimi menekşeler olan bu porselenleri Jocasta vermişti.

Jamie erkenden ateşi yakmıştı ve üstündeki çaydanlık kaynıyordu; cezveyi ısıtmaya yetecek kadar su doldurdum, suyu biraz gezdirdim ve dışarı atmak için arka kapıyı açtım. İyi ki önce bakmışım.

Ian arka sundurmada bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Bir elinde küçük bir bileytaşı, öteki elinde de bıçak vardı.

“Günaydın yenge,” dedi neşeyle ve bıçağı taşa sürtüp, daha önce de duyduğum o monoton törpüleme sesini çıkardı. “Daha iyi misin?”

“İyiyim, sağ ol,” diye cevap verdim. Tek kaşını kaldırıp şüpheli bir bakış attı.

“Göründüğünden daha iyisindir umarım,” dedi.

“O kadar da değil,” dedim imalı bir tonla ve güldüm. Çocuk elindeki bıçakla taşı bıraktı, ayağa kalktı. Benden çok daha uzundu; neredeyse Jamie kadardı ama daha zayıftı. Babasının sırım gibi bedenini, mizah anlayışını ve sertliğini almıştı.

Beni omuzlarımdan tutup güneş ışığına çevirdi. Beni daha yakından incelerken dudaklarını büzdü. Ona bakarken gözlerimi kırpıştırdım, neye benzediğimi ben de merak ettim. Henüz aynaya bakacak cesareti bulamamıştım ama çürüklerin kırmızı ve mor renklerinin yavaş yavaş yerlerini mavi, yeşil, sarı tonlara bırakıyor olduklarından hemen hemen emindim. Yumrulu şişlikler ve yarık dudağımdaki siyah küçük kabuklarla tam bir sağlık timsali olmalıydım.

Ama Ian’ın yumuşak bakışlı ela gözleri beni incelerken şaşkın veya rahatsız bir ifadeye bürünmedi. Sonunda merakını giderdi ve omzuma yavaş bir şaplak attı.

“İyi olacaksın yenge,” dedi. “Sensin, değil mi?”

“Evet,” dedim. Ondan sonra da nereden çıktığı belli olmayan gözyaşları bir anda yanaklarıma döküldü. Ne dediğini de niye dediğini de çok iyi biliyordum - doğru söylemişti.

Sanki gövdemin tam ortası birden sıvı hale gelmiş ve kederle değil, rahatlayarak dışarıya fışkırıyormuş gibi hissediyordum. Ben hâlâ bendim. Kırılgan, yaralı, üzgün, dikkatli… ama hâlâ bendim. İşte tam olarak bunu anladığım anda fark ettim ki öyle olmamaktan çok korkmuştum - şoktan çıktığımda, her zamanki hayata tekrar girmeye başladığımda aslında çok önemli bir parçamın kaybolduğunu anlamaktan korkmuştum.

“İyiyim,” dedim Ian’ı rahatlatmak isteyerek, gözlerimi hemen önlüğümün kenarına silerek. “Sadece biraz- ”

“Biliyorum,” dedi Ian, cezveyi elimden aldı ve içindeki suyu patikanın yanındaki çimlerin üstüne döktü. “Garip oluyor, değil mi? Geri dönmek.”

Cezveyi elinden aldım ve o sırada elini sertçe sıktım. O da iki kez tutsaklıktan çıkmıştı: birinde Geilis Duncan'ın Jamaika'daki tuhaf mekânından kurtarılmıştı, sonra da Mohavklar'ın arasına sürgüne gönderilmişti.

"Kahvaltı etmek ister misin Ian?" diye sordum, şiş burnumu çektikten sonra yavaşça dokunarak.

"Tabii isterim," dedi sırıtarak. "Gel, otur şuraya yenge, ben alırım."

Onunla birlikte içeri girdim, cezveyi doldurdum ve kahveyi pişmesi için ocağa bıraktım. Sonra masaya oturdum; açık pencereden giren güneş sırtıma vururken Ian'ın kileri talan edişini izledim. Uyuşuk aklım o anda bir şey düşünemeyecek kadar yorgun gibiydi ama yavaşça, sanki kestane ağaçlarının arasından süzülen ışıklarla birlikte gelen hafif bir huzur hissiyle rahatlamaya meyilliydim. Yaralarımın zonklamaları bile biraz keyifli gelmeye başlamıştı; ne de olsa iyileşme belirtileriydiler.

Ian kucağındaki bir dolu yiyeceği masaya boşalttı ve karşıma geçip oturdu.

"İyi misin yenge?" diye sordu tekrar, babasınınkiler gibi tüylü kaşlarını kaldırarak.

"Evet. Yalnız, daha çok bir sabun köpüğünün üstünde oturmak gibi. Ne dersin?" Bir yandan kahve doldururken ona bir bakış attım ama onun gözleri, üstüne yağ sürdüğü ekmek dilimindeydi. Bir an dudaklarının gülecekmişçesine hafifçe kıvrıldığını sandım fakat emin olamadım.

"Öyle bir şey işte, evet," dedi sessizce.

Kahvenin porselene geçen sıcaklığı ellerimi ısıttı, burnumun, damağımın aşınmış gibi hissettiğim dokularını okşadı. Dün gece saatlerce bağırmışım gibi geliyordu ancak öyle bir şey yaptığımı hatırlamıyordum. Yoksa önceki gece Jamie ile beraberken öyle bir şey mi yapmıştım?

Önceki geceyi pek düşünmek istemiyordum; o da bu sabun köpüğü hissinin bir parçasıydı. Ben uyanmadan önce Jamie gitmişti; bunun beni mutlu mu mutsuz mu ettiğinden emin değildim.

Ian konuşmadı, gayet ciddi bir ifadeyle karnını doyuruyordu. Yarım somun ekmeği bal ve tereyağıyla doldurmuştu, üç tane kuru üzümlü kek ve iki kalın dilim domuz pastırmasını da bunlara ekleyip bir sürahi sütle birlikte midesine indirdi. Sütü anlaşılan Jamie sağmıştı; o her zaman mavi sürahiyi kullanırdı, Bay Wemyss ise beyazı. Aklımın bir ucundan Bay Wemyss'in nerede olduğu sorusu geçti -onu da görmemiştim ve ev sanki boş gibiydi- ama pek de önemsemedim. Sonra aklıma geldi; Jamie belki de hem ona hem de Bayan

Bug'a bir süre buraya gelmemelerini, bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım olabileceğini söylemiş olabilirdi.

"Daha kahve ister misin yenge?"

Başımı sallamamla Ian masadan kalktı, raftaki sürahiye uzandı ve fincanımın içine iki parmak civarında viski doldurdu, sonra da üstüne kahve ekledi.

"Annem hep sıkıntıya iyi geldiğini söylerdi," dedi.

"Annen doğru söylemiş. Sen de ister misin?"

Aromalı dumanları içine çekti fakat sonra başını iki yana salladı.

"Yok, almayayım yenge. Bu sabah ayık kafayla dolaşmalıyım."

"Öyle mi? Neden?" Kâsedeki lapa dokuz günlük değildi ama üç dört gündür oradaydı. Elbette; burada onu yiyecek kimse yoktu da ondan. Kaşığıma yapışmış çimentoya benzeyen topacı eleştirel bir gözle inceledim ve sonunda yenebilecek durumda olduğuna karar verdim, üstüne biraz bal damlattım.

Ian'ın ağzı da aynı *maddeyle* doluydu, soruma cevap vermeden önce yutmayı bekledi.

"Jamie Dayı'nın soracakları varmış," dedi, ekmeğe uzanırken bana dikkatli gözlerle bakarak.

"Öyle miymiş?" dedim dalgınca ama bunu biraz daha açıklamasını istememe fırsat kalmadan dışarıdan ayak sesleri geldi; bu Fergus'tu.

Adam sanki ormanda uyumuş gibi görünüyordu. Elbette öyle yaptı diye düşündüm. Belki de uyumamıştı; adamlar Hodgepile'ın çetesinin izini neredeyse hiç dinlenmeden sürmüşlerdi. Fergus tıraş olmuştu ama genellikle çok hoş görünen saçları düzgün taranmamıştı ve yakışıklı yüzünün hatları çöküktü.

"Leydim," diye mırıldandı ve şaşırtıcı bir hareketle eğilip beni yanağımdan öptü, elini omzuma koydu. "*Comment ça va*?" Nasıl gidiyor diye sordu.

"Çok iyi, *merci*," diye yanıt verdim, hafifçe gülümseyerek. "Marsali nasıl, çocuklar nasıl? Kahramanımız Germain nasıl?" Eve geri dönerken Jamie'ye Marsali'yi sormuştum ve iyi olduğu konusunda güvence almıştım. O Germain, Hodgepile'ın adamlarının yaklaştığını duyar duymaz bir ağaca tırmanmış, ne çocuk ama! Durduğu yerden her şeyi görmüş ve adamlar gider gitmez aşağı inip yarı baygın annesini ateşten uzaklaştırmış ve yardım çağırmaya gitmiş.

“Germain…” Fergus gurur dolu bir sesle uzaklara dalacak gibi oldu ama bu halini fazla uzatmadı. “*Nous p’tit guerrier*[15]. Diyor ki, *Granpère* ona bir tabanca vereceğine söz vermiş, kötü adamları vursun diye.”

15 Fr. Küçük savaşçımız. (Ç.N.)

Adamın halinden Jamie’nin bunu ciddi olarak söylediğini çıkarmıştım ama Germain henüz tüfek taşıyabilecek yaşta değildi; boyu silahtan daha kısaydı. Ama tabanca konusunda sıkıntı çekmezdi. O anki ruh halimle, Germain’in sadece altı yaşında oluşunun bir sakıncası yoktu.

“Kahvaltı ettin mi Fergus?” Lapayı ona doğru ittirdim.

“*Merci*.” Soğuk ekmek ve pastırma yedi, kahve içti ama pek de iştahlı olmadığı belliydi.

Üçümüz sessizce oturduk, kahvelerimizi yudumladık, kuşları dinledik. Carolina’nın çalıkuşları evin saçaklarının altına yuva yapmışlardı. Ebeveyn kuşlar oraya gidip geliyorlardı; yuva hemen kafamızın üstünde gibiydi. Yavru kuşların ince sesleriyle cıvıldayışlarını duyabiliyordum. Sundurmanın zemininde de kırık yumurta kabukları vardı. Neredeyse tüyleneceklerdi; tam zamanında, havalar gerçekten soğumadan önce.

Kahverengi benekli yumurta kabuğunun görüntüsü bana *Monsieur Le Oeuf*’u hatırlattı. Evet, dedim kafamın içinde emin olduğum bir şey olmasının verdiği rahatlama hissiyle, öyle yapacaktım. Gidip Marsali’yi görecektim. Sonra da belki Bayan Bug’ın yanına da giderdim.

“Bu sabah Bayan Bug’ı gördün mü?” diye sordum Ian’a dönüp. Oğlanın kulübesi -ki üstünde çatı niyetine çalılar olan bir ardiyeden farksızdı- Buglar’ınkinin hemen arkasındaydı. Buraya gelirken önlerinden geçerdi.

“Aa, evet,” dedi biraz şaşkınca. “Ben oradan geçerken etrafı süpürüyordu. Bana kahvaltı önerdi ama ben burada yiyeceğimi söyledim. Jamie Dayı’da pastırma olacağını tahmin etmiştim.” Sırıttı, dördüncü pastırmasını havaya muzaffer bir edayla kaldırdı.

“İyi durumda yani? Hasta mı diye merak ettim, genelde çok erken gelir buraya.”

Ian başını salladı ve ekmeğinden büyük bir ısırık aldı.

“Evet, sanırım biraz meşgul, ilgilenmesi gereken bir *ciomach* var.”

İçimdeki o kırılgan, hassas huzur duygusu yumurta kabukları gibi çatırdadı. *Ciomach* tutsak anlamına geliyordu. Bulanık, saçma mutluluğumun içinde bir

an Lionel Brown'un varlığını unutmuştum.

Ian'ın bu sabah Jamie'nin sorularını bekliyor oluşu bir anda ikinci plana düşmüştü - Fergus'un varlığı da öyle.

"Jamie nerede?" diye sordum biraz dalgınca. "Gördünüz mü onu?"

"Evet," dedi Ian, şaşırarak. Yutkundu, çenesiyle kapıyı gösterdi. "Odunlukta, padavra yapmakla meşgul. Çatının akıttığını söyledi."

Bunu söyledikten sonra bir saniye bile geçmeden, üstümüzdeki çatıdan çekiç sesi geldi. Elbette, diye düşündüm. Bazı şeyler öncelikliydi. Tabii, Lionel Brown'un bir yere gittiği de yoktu.

"Belki de… gidip Bay Brown'a bir göz atmalıyım," dedim, yutkundum.

Ian'la Fergus birbirlerine baktılar.

"Hayır yenge, atmamalısın," dedi Ian, sesi çok sakindi ama onda duymaya pek alışık olmadığım bir otorite hâkimdi.

"Bu ne demek şimdi?" diye sordum, sert bir bakış fırlattım fakat o yemeğini yemeye devam etti. Hareketleri biraz da olsa yavaşladı.

"Lordum öyle yapmamanız gerektiğini söylüyor," diye açıkladı Fergus, bir kaşık balı kahvesine atarken.

"Ne diyor, ne?!" Sinirim tepeme çıkmıştı.

İkisi de bana bakmıyordu ama aralarında anlaşıyor, bana karşı sessiz bir direniş gösteriyor gibiydiler. İkisi de ne istesem yapardı, biliyordum fakat Jamie'ye karşı gelmezlerdi. Jamie eğer Lionel Brown'u görmemi istemediyse, bu isteğe karşı gelirken Ian ya da Fergus'tan yardım almam da söz konusu olamazdı.

Kaşığı tekrar yulaf lapamın içine daldırdım, yemediğim lokmam hâlâ kaşığın üstündeydi.

"Acaba Bay Brown'u *niçin* görmemem gerektiğinden bahsetti mi kendileri?" diye sordum şartları değerlendirerek.

İkisi de şaşırdı, yine birbirlerine baktılar - bu kez daha uzun süreyle.

"Hayır leydim," dedi Fergus, sesini dikkatle imasız çıkardı.

Bunu takip eden sessizlikte ikisi de düşünüyor gibiydiler. Sonra Fergus Ian'a bir bakış attı, omuz silkti.

"Ee… yenge, şöyle ki," diye başladı Ian dikkatlice, "o adamı sorgulamaya niyetliyiz."

“Cevapları da alacağız,” dedi Fergus, kahvesini karıştırdığı kaşığa bakarak.

“Jamie Dayı bize anlatabileceği her şeyi anlattığını düşündüğünde de…”

Ian yeni bilediği bıçağını masaya bırakmıştı. Eline aldı ve düşünceli bir havayla, uzun sosisi onunla yardı; et hemen ikiye ayrılırken havaya adaçayı ve sarımsak kokuları yayıldı. O anda kafasını kaldırdı ve benimle göz göze geldi. O anda anladım ki ben her ne kadar eski ben olduğumu düşünsem de Ian o eski oğlan çocuğu değildi. İlgisi yoktu.

“Öldüreceksiniz, ha?” dedim, sıcak kahveye rağmen dudaklarımın uyuştuğunu hissederek.

“Aynen öyle,” dedi Fergus yumuşak bir sesle. “Öyle olur herhalde.” O da artık gözlerime bakıyordu. Kasvetli, karanlık bir duruşu vardı ve çukurdaki gözleri taşlar kadar sertti.

“O… yani, onu… o değildi,” dedim. “Olamazdı da. O anlarda bacağı çoktan kırılmıştı, yani- ” Cümlelerimi tamamlayacak kadar nefesim yoktu. “Marsali de… Sanmıyorum- o adam, hayır…”

Ian’ın bakışları hafifçe değişti ve çocuk anlatmaya çalıştığımı anladı. Dudaklarını büzdü, başını salladı.

“Demek öyle,” dedi Ian.

“Ama sonucun değişeceğini sanmıyorum,” dedi Fergus. “Ötekileri öldürdük, o niye yaşasın?” Masadan kalktı, kahvesine hiç dokunmamıştı bile. “Ben gidiyorum kuzen.”

“Yaa? Ben de geliyorum o zaman.” Ian tabağını masanın ortasına doğru ittirdi, bana başıyla selam verdi. “Jamie Dayı’ya gittiğimizi söylersin, değil mi yenge?”

Uyuşuk bir tavırla kafa salladım ve gidişlerini izledim; Buglar’ın kulübesine giden patikanın üstünü örten büyük kestane ağacının gölgesi altında kayboldular. Mekanik hareketlerle ben de yerimden kalktım ve masadaki kahvaltı müsveddesinin kalanlarını toplamaya başladım.

Bay Brown’u çok umursadığımdan pek de emin değildim. Bir tarafta işkenceye ve soğukkanlılıkla işlenen cinayete karşıydım. Ama öte yandan… Brown beni belki şahsen sakatlamamış, gururuma dokunacak bir şey yapmamıştı ama Hodgepile’dan beni serbest bırakmamı istemişti, böylelikle beni öldürebilecekti. Tebbe orada araya girmeseydi, beni o akıntıda öldüreceğinden de en ufak bir şüphe duymamıştım.

Hayır, diye düşündüm, fincanımı durulayıp önlüğüme kuruladıktan sonra,

Bay Brown o kadar da önemsediğim bir kişi değildi.

Kendimi yine de rahatsız ve huzursuz hissettim. Fark ettim ki umursadığım Ian ve Fergus'tu. Tabii bir de Jamie. Durum şuydu ki birini savaşın ortasındaki sıcaklıkta öldürmekle infaz etmek arasında büyük bir fark olduğunu ben iyi biliyordum. Peki onlar biliyorlar mıydı?

Eh, Jamie biliyordu.

"O halde senin yeminin beni kurtarsın." Bunu kulağıma gece fısıldamıştı. Aslında söylediğini hatırladığım son şeydi bu. Pekâlâ ama öyle bir esirgenmeye ihtiyaç duymamasını tercih edeceğim kesindi. Ian'la Fergus için de öyle…

Fergus daha önce Prestonpans Savaşı'nda, henüz on yaşındayken savaşmıştı. O küçük Fransız yetiminin isle kaplı, şok ve bitkinlik dolu yüzünü hâlâ hatırlıyordum; bana ele geçirilen bir topun üstünde otururken bakmıştı. *"Ben bir İngiliz askeri öldürdüm madam,"* demişti bana. *"Yere düşünce onu bıçakladım."*

Yıl 1773'tü. *Yetmiş Beş'in on sekiz nisanı…* Dünyayı sarsacak kurşunun çıkacağı silah doldurulmaya başlanmıştı bile. Oda sıcaktı ama kasılarak titredim. Tanrı aşkına, onları neden koruyabileceğimi düşünmüştüm? Herhangi birini bile koruyabilir miydim?

Düşüncelerimin içinden çıkmam, tepedeki çatıdan birdenbire gelen kükreme sesiyle oldu.

Hemen avluya çıkıp yukarı baktım, sabah güneşine karşı elimi gözlerimin üstüne koydum. Jamie çatı kirişinin üstüne oturmuş, tek eli karnının üstünde, ileri geri sallanıyordu.

"Ne oldu?" diye seslendim.

"Kıymık!" şeklinde geldi net ve tersçe cevap, ayrıca sesin sıkılı dişlerin arasından çıktığı da çok belliydi.

Gerginlikten biraz olsun kaçabilmek adına da olsa gülmek istedim ama gülmedim.

"İn aşağı madem, çıkartayım."

"İşim bitmedi!"

"Olabilir!" dedim, birden sabrım taşmıştı. "İn aşağı hemen, seninle konuşmak istiyorum."

Ani bir şıngırtıyla bir torba çivi çimenlerin üstüne düştü, arkasından da bir

çekiç geldi.

Her şey sırasıyla.

Özünde bir kıymık olmalıydı, öyle düşünüyordum. Beş santimlik, ince bir sedir ağacı parçasıydı ve orta parmağın tırnağının altına girmişti, hem de neredeyse ilk boğuma kadar.

“Tanrı aşkına!”

“Yaa,” dedi. Solgun görünüyordu.

Dışarıda kalan parça elimle alamayacağım kadar kısaydı. Jamie’yi ameliyathaneme götürdüm ve kıymığı orada cımbızlarla çıkardım; bana karşı çıkacak, canının çok yanacağını söyleyecek vakit bile vermedim. Ama Jamie’nin küfür yeteneğine asla diyecek yoktu - hele ki Fransızca kelimelerle.

“O tırnağın düşecek,” dedim alkol ve su karışımının içine koyduğum yaralı parmağı inceleyerek. Kan, şişesinden boşalan bir şarap gibi akıyordu.

“Başlarım tırnağa,” dedi dişlerini sıkarak. “Parmağı kökten kes de kurtulayım! *Merde d’chevre!”*

“Çinliler eskiden… yoo, yani, şu anda da tabii, insanları konuşturmak için tırnaklarının altına bambu kıymıkları batırırlarmış.”

“Tanrım!”

“Çok etkili bir teknik olduğu kesin,” dedim bir yandan parmağını sıvının içinden çıkarırken, sonra da ince bir bezi parmağa sıkıca sardım. “Yoksa sen de önce kendi üzerinde mi denemek istedin… Lionel Brown’dan önce?” Elimi elinin üstünde tutarak, dikkatlice konuşmaya çalışmıştım. Bakışlarını üstümde hissettim; bir homurtu çıkardı.

“Melekler ve azizler aşkına, Ian sana neler anlattı Sassenach?”

“Adamı sorgulayacakmışsın, cevap almaya da kararlıymışsın.”

“Öyle, aynen öyle,” dedi hemen. “Ee?”

“Fergus’la Ian’a göre… gerekli bazı yöntemlere başvurabilirmişsin,” dedim yeterince kibarca. “Onlar da sana yardım etmek için oldukça heveslilerdi doğrusu.”

“Öyledirler herhalde.” Parmağın acısı bir parça geçmişti. Jamie artık daha derin nefes alıyordu, yüzünün rengi de geri gelmeye başlamıştı. “Fergus’un hakkı da var. Onun karısına da saldırıldı.”

“Ian biraz…” Duraksadım, doğru kelimeyi aradım. Ian korkutucu derecede

sakindi. “Roger’ı çağırmadın, değil mi? Yani… sorgu için?”

“Hayır. Daha değil.” Ağzının kenarlarından hafifçe içe büzüldü. “Roger Mac iyi bir savaşçı ama iyice tahrik olduğu zamanlar hariç, bir adamı korkutmak onun işi değil. İçinde hiç düzenbazlık yok.”

“Ama sen, Ian, Fergus…”

“Evet,” dedi hissizce. “Yılanlar kadar hilebazızdır. Roger Mac’e, bir de kızımıza bakarsan onların zamanının ne kadar güvenli olduğunu anlarsın. İnsan biraz rahatlıyor,” diye ekledi ve dudağını biraz daha büzdü, “yani… işlerin daha iyiye gideceğini bilmek iyi.”

Konuyu değiştirmeye çalıştığını anlayabiliyordum ve bu da iyi bir şey değildi. Küçük bir homurtu çıkardım, bu sırada burnum acıdı.

“Yani sen iyice tahrik olmadın, öyle mi demek istiyorsun?”

Onun buna karşılık olarak çıkardığı homurtu daha kuvvetliydi ama yanıta kelimeler dâhil olmadı. Başını bir yana eğdi ve karakafes otu yapraklarını bir parça gazlı bezin üstüne yatırışımı izledi. Beni rahatsız eden şeyi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ama o anlamıştı.

“Adamı öldürecek misin?” diye açıkça sordum, gözlerim bal kavanozundaydı. Kavanoz kahverengi camdandı; içinden geçen ışık sanki kehribar doluymuş izlenimi uyandırıyordu.

Jamie hareketsiz şekilde oturmaya devam etti, beni izledi. Beni tartan bakışları üzerimde hissedebiliyordum, ancak ona yine de bakmadım.

“Öyle sanıyorum,” dedi.

Ellerim titremeye başladı, engellemek için avuçlarımı masaya bastırdım.

“Bugün değil,” diye ekledi. “Öldüreceksem, doğru dürüst öldüreceğim.”

Birisi Jamie’nin fikrine göre nasıl doğru ve dürüst bir biçimde öldürülürdü, bunu bilmiyordum ve merak ettiğimden de pek emin değildim. Ama o yine de anlatmaya başladı.

“Eğer benim ellerimde ölecekse bu açık havada, durumun gerekliliğini anlayan tanıkların önünde olacak. Zavallı, muhtaç bir adamı öldürdüğüm sanılsın istemem. Suçu ne olursa olsun.”

“Yaa.” Yutkundum, biraz halsizleşmiş gibiydim. Oluşturduğum karışıma bir tutam kan otu ekledim. Kanamayı kesici bitkinin hafif bir kokusu vardı, işe de yarıyor gibiydi. “Ama yaşamasına izin de verebilirsin yani?”

“Belki de. Kardeşine fidye karşılığı teslim edebilirim, duruma göre değişir

tabii.”

“Biliyor musun, bazen tıpkı Colum gibi konuşuyorsun. O da durumu böyle derinlemesine düşünebilirdi.”

“Öyle mi?” Dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Bu bir iltifat mı Sassenach?”

“Öyle istiyorsan öyledir.”

“Pekâlâ,” dedi düşünceli bir havayla. Kasılı parmaklarını masada tıkırdattı ve bir anda irkildi; yaralı parmağı çok acımıştı. “Colum’un bir kalesi vardı, emrinde de bir sürü klan üyesi. Bu eve bir baskın olsa, herhalde kendimi savunmakta zorlanırdım.”

“‘Duruma göre değişir’ derken bunu mu kastetmiştin?” Bundan rahatsız olmuştum; silahlı yağmacıların eve saldırma ihtimali aklıma hiç gelmemişti - o anda Bay Brown’un topraklarımızda olma sebebinin benim yaşadıklarımdan daha öte bir sebebi de olabileceğini anladım.

“Nedenlerden biri.”

Ezilmiş bitkilerimin içine biraz bal kattım, sonra da biraz temizlenmiş ayı yağı ekledim.

“Sanıyorum ki,” dedim, gözlerim hâlâ karışımın üzerindeydi, “Lionel Brown’u teslim etmenin bir anlamı olmaz, yetkililere yani?”

“Kimmiş senin yetkili dediklerin Sassenach?” dedi Jamie duygusuzca.

İyi soruydu. Taşranın bu bölümü henüz resmi bir yerleşim yerine bağlanmamış ya da yeni bir yerleşim yeri kurmamıştı. Jamie eğer Bay Brown’u en yakındaki yerleşim yerinin şerifine teslim edip yargılanmasını talep ederse de… yani, bu pek iyi bir fikir olmazdı. Brownsville en yakın yerleşim yeriyle sınır komşusuydu ve hatta şimdiki şerifin soyadı da Brown’du.

Dudağımı ısırdım, düşündüm. Gergin zamanlarda böyle tepkiler verirdim - uygar bir İngiliz kadını gibi, kanunun üstünlüğünü ve kesinliğini öncelik alarak. Evet, pekâlâ, Jamie’nin haklı olduğu bir taraf vardı; yirminci yüzyılın kendine has tehlikeleri vardı ama birçok şey de gelişmişti. Ancak içinde bulunduğumuz yıl 1774’tü; koloni hükümetindeki çatırdamalar ve hatalar yıkılışın geldiğinin ilanı gibiydi.

“Belki de Cross Creek’e götürmeliyiz.” Farquard Campbell orada sulh hâkimliği yapıyordu - Jocasta Cameron’la birlikte. “Ya da New Bern’e.” Vali Martin ve Kraliyet Konseyi’nin büyük bölümü New Bern’deydi - beş yüz

kilometre ötede. “Hillsborough olabilir belki?” Orası da gezici mahkemenin merkeziydi.

“Hmm.”

Bu ses, Lionel Brown’u adaleti tayin eden bu yerlere taşıyarak kaybedilecek haftaların gereksiz olduğunu düşündüğüne ve bu teklifim karşısındaki isteksizliğine delaletti; ayrıca zamanın hukuk sistemi, böyle önemli bir konuda güvenilemeyecek kadar yetersiz ve yozlaşmıştı. Gözlerinin içine kasvetli ama gülen gözlerle baktım.

Jamie bir İskoç dağlısıydı, kendi kanunlarını koyar, kendi savaşında savaşırdı.

“Ama- ” diye lafa girdim.

“Sassenach,” dedi oldukça kibarca, “ya ötekiler?”

Ötekiler. Kaskatı kesildim, çünkü aklıma çok uzakta olmayan bir anım gelmişti: güneşi arkalarına alarak ağaçların arasından çıkagelen, siyah siluetlerden oluşan geniş bir grup ve o grup ikiye ayrıldıktan sonra benimle birlikte yol almayıp Brownsville’de üç gün sonra buluşmak üzere kendi yollarına giden adamlar - o üçüncü gün bugündü.

Şimdilik Brownsville’den kimse neler olduğundan haberdar değildi - Hodgepile ve adamlarının öldüğünden de, Lionel Brown’un Fraser Tepesi’nde esir olduğundan da. Fakat dağlarda haberlerin yayılış hızı düşünüldüğünde bunun bir hafta içinde birçok yere ulaşması son derece muhtemeldi.

Yaşadığım şoktan sonra farkına varmıştım ki hâlâ ortalıkta serbestçe dolanan bir grup haydut vardı - ben onların kim olduğunu bilmiyor olabilirdim ama onlar beni tanıyorlar ve nerede yaşadığımı da biliyorlardı. Onların yüzünü teşhis edemeyeceğimin farkındalar mıydı acaba, diye düşündüm. Peki ya bu riski alırlar mıydı?

Şu belliydi ki Jamie, burayı Lionel Brown’u bir yere götürmek için terk etme riskini almayı asla istemiyordu, onun yaşamasına veya ölmesine karar vermesi de bunu etkilemeyecekti.

Ötekileri düşününce aklıma bir başka önemli şey geldi. Bundan bahsetmek için iyi bir zaman değildi belki ama belki de asla iyi bir zaman olmayacaktı.

Derin bir nefes aldım ve kendimi hazırladım.

“Jamie.”

Ses tonum onu kafasının içinde nereye gittiyse oradan bir anda çıkardı, titretti. Tek kaşını kaldırdı ve bana keskin bir bakış attı.

“Sa- sana bir şey söylemem lazım.”

Biraz beti benzi attı ama hemen uzanıp elimi tuttu, derin bir nefes aldı ve başını salladı.

“Evet.”

“Haa…” O anda fark ettim ki benim yaşadığım tatsızlığın gereksiz detaylarını anlatmak istediğimi sanmıştı. “Hayır, o değil. Yok, öyle değil.” Elini sıktım ve ona Donner’ı anlatmaya başladım.

“Biri daha,” dedi. Hayrete düşmüştü. “Biri daha mı?”

“Biri daha,” diyerek onayladım. “Ama… ee, galiba ölülerin arasında onu görmedim. Hiç hatırlamıyorum.” O şafak vakti üstüme çöken iğrenç hissi yeniden duymaya başladım. Çok net, açık şeyler hatırlıyordum fakat öyle bölük pörçüktüler ki hepsini toplayınca ortaya anlamsız bir kısa film çıkıyordu. Kulak. Bir kulak hatırlıyordum, kalın ve kepçeydi. Mor, kahverengi ve çivit mavisinin en enfes tonlarını taşıyordu. İç kıvrımları gölgedeydi, kenarları neredeyse saydamdı; baldıran otu yapraklarının arasından geçerek yansıyan güneş ışınlarıyla şahane bir manzara haline gelmişti.

O kulağı o kadar iyi hatırlıyordum ki elimde olsa anımın içine girip uzanacak, tutacaktım ama kulağın sahibi için aynı şey geçerli değildi. Kulağın arkasındaki saçlar gri, kızıl, siyah, kahverengi, düz ya da kıvırcık olabilirdi. Yüzün kalanı… Bu ayrıntıları hiç hatırlamıyordum. Baktıysam da görmediğimi düşünüyordum.

Jamie bana sertçe baktı.

“Bu yüzden belki de ölmemiş olabileceğini düşünüyorsun.”

“Belki de.” Ağzımdaki toz, çam iğnesi ve kan tadına rağmen yutkundum, taze yağlı sütün rahatlatıcı kokusunu içime çektim. “Onu uyarmıştım. Sizin geleceğinizi, onu benim yanımda bulursanız hoş olmayacağını söylemiştim. Kampa saldırdığınızda kaçmış olabilir. Bana korkak bir adam gibi gelmişti, o kesin. Gerisini bilemiyorum.”

Kafasını salladı, efkârla iç çekti.

“Peki sen… hatırlayabilir misin acaba?” diye sordum tereddütle. “Ölüleri bana gösterdiğinde, eee, yüzlerine bakmış mıydın?”

“Hayır,” dedim yumuşak bir sesle. “Sadece sana bakıyordum.”

Gözleri bir süredir birbirinin içinde olan ellerimizdeydi. O anda dertli ve keskin bakışlarını yüzüme çevirdi. Elini yüzüme doğru kaldırdım, yanağımı

elinin arkasına yasladım, gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattım.

“İyi olacağım,” dedim. “Yalnız- ”

“Evet?”

“Kaçtıysa diyorum, sence nereye gitmiştir?”

Jamie gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı.

“Brownsville’e,” dedi nefesi verirken. “Eğer öyle olduysa da Richard Brown’un Hodgepile ve adamlarının akıbetinden haberi olmuştur. Kendi kardeşini de öldü biliyordur.”

“Hmm.” Yutkundum, konuyu hafiften değiştirmek istedim. “Ian’a neden Bay Brown’u göremeyeceğimi söyledin?”

“Ben öyle demedim. Görmesen iyi olur dedim.”

“Niye?”

“Çünkü senin bir yeminin var,” dedi, kendi sorumun cevabını bilmememe şaşırmıştı. “Yaralı bir adam görüp onun acısına müdahale etmeme şansın var mı?”

Merhem hazırdı. Parmağının sargısını açtım; kanama durmuştu. Tırnağın altına mümkün olduğunca çok merhem sürdüm.

“Yok. Yapamam sanırım.” Gözlerim işimin üstündeydi. “Ama neden- ”

“Ya yaralarıyla ilgilenirsen, adamı iyileştirirsen ve sonra da ben adamı öldürmeye karar verirsem?” Sorgulayan gözlerle baktı. “Nasıl hissedersin o zaman kendini?”

“Biraz tuhaf olurdu tabii,” dedim, nefeslendim. Parmağın etrafına ince bir bez parçası doladım ve güzelce düğümledim. “Yani, yine de…”

“Adamı tedavi etmek mi istiyorsun?” Sesinde öfke yoktu, tamamen merak doluydu. “Neden? Yeminin o kadar mı güçlü?”

“Hayır.” Halsiz düşmüştüm; kendimi toplamak için iki elimi de masaya dayadım. Dizlerim çözülecekmiş gibi oldu.

“Çünkü ölmüş olmalarından çok memnunum,” diye fısıldadım, gözlerimi kaldırmadım. Ellerim, parmaklarım iş yaparken sürekli titremişti; parmaklarım hâlâ şişti. Bileklerimde hâlâ derin mor lekeler vardı. “Ayrıca çok- ” Çok ne? Korkuyordum; kendimden, erkeklerden… Sürekli, berbat bir heyecan içindeydim. “Utanıyorum,” dedim. “Çok utanıyorum.” Gözlerimi kaldırıp ona baktım.

Elini bana doğru uzattı, bekledi. Bana dokunmaması gerektiğini iyi biliyordu; o anda dokunulmayı asla kaldıramazdım. Elini tutmadım, çok istesem de o anda tutamazdım. Gözlerimi çevirdim ve bir anda tezgâhta bitiveren, yeşil gözlerini bana dikmiş olan Adso'yla konuşmaya başladım.

"Eğer- yani, düşünmeye devam ediyorum da… onu görürsem, yardım edersem- Tanrım, *hiç* istemiyorum ki! Ama yani… bir şeyler yapsam iyi olabilirdi." Kafamı kaldırdım, baktım. Kendimi o anda şeytani bir varlık gibi hissettim. "Belki böylece… telafi olabilirdi."

"Sevinmene mi? Öldükleri için yani? Hem de istemiş olmana da mı yoksa?" Jamie imalı bir ton kullanmamıştı, gayet ciddi bir merakla konuşmuştu.

Başımı salladım. O son kelimelerle birlikte sanki üzerimden küçük ama elle tutulabilir bir yük kalkmıştı. Ne zaman uzandığımı hatırlamıyorum fakat elini sımsıkı tutmuşum. Yeni bandajdan kanlar süzülmeye başlamıştı fakat umurunda değildi.

"Adamı öldürmeyi *istiyor* musun?" diye sordum.

Cevap vermeden önce bana uzun uzun baktı.

"Evet. Hem de çok," dedi zarifçe. "Ama şu an için, onun hayatı seninkinin garantisi. Belki de hepimizinkinin. O yüzden yaşıyor. Şimdilik. Ama onu iyice sorgulayacağım; cevapları da alacağım."

***

Jamie gittikten sonra bir süre daha ameliyathanemde kaldım. Şoktan yavaş yavaş çıktıktan sonra evimde, onun, arkadaşlarımın yanında kendimi güvende hissetmiştim. Ama artık, o anda, hiçbir şeyin güvende olmadığı gerçeğiyle yüzleşmekteydim. Ben de, evim de, arkadaşlarım da güvende değildik. Hele Jamie hiç…

"Ama tabii, sen ne zaman güvende oldun ki İskoçyalı?" dedim kendi kendime ve zayıf bir kahkaha attım.

Her ne kadar saçma bir hareket olsa da bana kendimi iyi hissettirdi. Dolaplarımı düzenlemeye bir anda karar vererek yerimden kalktım, şişeleri boyutlarına göre dizmeye başladım, etrafa dağılmış otları temizledim ve bozulmuş ya da işlevleri şüpheli olan solüsyonları döktüm.

Marsali'yi ziyaret etmeye niyetlenmiştim ama Fergus bana kahvaltıda Jamie'nin karısını ve çocuklarını Lizzie'yle birlikte McGillivrayler'e gönderdiğini söylemişti. Orada hem ona daha iyi bakılabileceğini, hem de kendilerini güvende hissedeceğini düşünmüş. Eğer kalabalık güven sağlıyorsa, McGillivrayler bunun için en doğru yerdi.

McGillivrayler’in Woolam deresinin yanındaki evleri, Ronnie Sinclair’ın fıçı dükkânının bitişiğindeydi. Sahipleri olan Robin ve Ute McGillivray’in yanı sıra oğulları Manfred, kızları Senga ve hatta Ronnie de bu evde kalıyordu. Bu her zamanki topluluğa ara sıra Senga’nın nişanlısı, Heinrich Strasse, onun Salem’deki Alman akrabaları, ayrıca Inga, Hilda, kocaları, çocukları ve onların kocalarının akrabaları katılırdı.

Ronnie’nin Woolam değirmenine gidip gelirken yol üstünde kalan dükkânında her gün dinlenen adamlar da düşünülünce, Marsali ve ailesini kimse fark etmeyebilirdi bile. Ona kimse orada zarar vermeye kalkışmazdı. Ama ben oraya gidip onu görmeye kalkışırsam…

Dağlıların incelik ve zarafetiyle misafirperverliği ve merakı karşılaştırılamayacak kadar farklıydı. Eğer huzur içinde evimde oturmaya karar verirsem kendi halime bırakılacaktım - en azından bir süre. Ama eğer McGillivrayler’e gitmeye kalkarsam… düşüncesiyle bile ürperdim ve Marsali’yi belki de ertesi gün ziyaret etmenin daha iyi olabileceğini düşündüm, belki de ondan sonraki gün. Jamie kızın şoka uğramış ve hırpalanmış olmaktan başka bir sorunu olmadığını söylemişti.

İçinde bulunduğum ev huzurluydu. Modern bir fırına, pervanelere, tesisata veya soğutuculara sahip değildim, uçak ışıklarını görmüyor, jeneratörlerin mırıltısını duymuyordum. Yalnızca kirişlerden ve yer tahtalarından ara sıra çıtırtılar çıkıyor, bunlara bazen arıların vızıltıları ekleniyordu.

Ameliyathanemin düzenine göz attım - parlak kavanozlar ve şişeler, üstünde kurumaya bırakılmış otlar olan bezler, lavantalar, tepeden sarkan ısırgan, civanperçemi salkımları, güneş ışınları üstüne vuran eter şişesi, tezgahın üzerine kıvrılmış olan Adso…

Ev. Omurgamda bir ürperti hissettim. Evde, kendi evimde, yalnız başıma ve huzur içinde olmaktan çok istediğim bir şey yoktu.

Güvendeydim. Ama bu durum iki-üç gün daha sürecekti. Sonra…

Fark ettim ki birkaç dakikadır sabit duruyor, içinde mermer kadar parlak, yuvarlak köpeküzümleri olan bir kutuya bakıyordum. Çok zehirliydiler ve uzun, acılı bir ölüme sürükleyebiliyorlardı. Sonra gözlerim etere kaydı - onun etkisi daha çabuk ve acısızdı. Eğer Jamie Lionel Brown’u öldürmeyi seçerse… ama hayır. Ortalık yerde, demişti, şahitlerin huzurunda. Kutuyu yavaşça kapattım ve rafa yerleştirdim.

Nasıl o zaman?

***

Etrafta her zaman yapılacak iş vardı ama o anda aciliyeti olan bir şey, doyurulacak, bakılacak, uyutulacak bir çocuk yoktu. Kendimi çok tuhaf hissederek evin içinde biraz dolandıktan sonra Jamie'nin çalışma odasına girdim, raftaki kitapları karıştırmaya başladım. Henry Fielding'in *Tom Jones* adlı kitabını çıkarıp aldım.

Ne kadar uzun süredir roman okumadığımı hatırlayamıyordum bile. Hem de güpegündüz! Kendimi çok hoş bir muziplik içinde hissederek ameliyathane penceremin yanına oturdum ve kendiminkinden oldukça uzak bir dünyaya giriş yaptım.

Zamanın nasıl geçtiğini fark edememiştim; yerimde ettiğim hareketler pencereden giren sinek ve böcekleri kışkışlamak ya da bir yerlerime sürtünen Adso'nun kafasını okşamaktı sadece. Ara sıra Jamie ya da Lionel Brown da aklımın bir köşesinden geçiyordu ama onları da sayfalarıma konan çekirge ya da titrersinekler gibi kovaladım. Buglar'ın kulübesinde olan olmuştu ya da olacaktı - bunu kafama takamazdım. Okudukça etrafımda bir sabun köpüğü oluşturuyor, içini sessizlikle dolduruyordum.

Yavaş yavaş açlık belirtileri hissetmeye başladığımda güneşin yarısı ufuk çizgisinin ardına geçmişti. Kafamı kaldırdım, alnımı ovuşturdum ve pastırmamız kalıp kalmadığını düşündüm; o anda ameliyathanemin kapısındaki adam dikkatimi çekti.

Bir ciyaklamayla ayağa fırladım, elimdeki kitap havaya fırladı.

"Affedersiniz hanımefendi!" dedi Thomas Christie hemen; o da benim kadar korkmuş görünüyordu. "Beni duymadığınızı fark etmemiştim."

"Yoo… Kitap… kitap okuyordum da," diyerek, muhtemelen salakça bir ifadeyle yerdeki kitabı işaret ettim. Kalbim çarpıyordu, kan vücudumun birçok yerine hücum ediyordu ve bazı yerlerde fazlaca toplanmıştı; bu da yüzümün kızarmasına, kulaklarımın zonklamasına ve ellerimin titremesine neden oldu.

Adam eğilip kitabı yerden aldı, kitapseverlerin yaptığı gibi, kapağı özenle düzeltti. Kitabın cildi yıpranmıştı, cildin dışındaki kapağın üstündeyse bardak izleri vardı ama bu Christie'nin saygı göstermesini engellemedi. Jamie bu kitabı Cross Creek'teki bir lokanta sahibinden, ateşlik odun takasının karşılığının bir kısmı olarak almıştı. Lokantanın bir müşterisi bu kitabı aylar önce bırakmış olmalıydı.

"Burada kimse bakmıyor mu size?" diye sordu, etrafa çatık kaşlarla göz atarken. "Gidip kızımı getirmemi ister misiniz?"

“Yok. Yani, kimseye ihtiyacım yok. Oldukça iyiyim. Siz nasılsınız?” diye sordum hemen, hakkımdaki endişelerini sıralamayı kesmesi amacıyla. Yüzüme bir bakış attı, sonra gözlerini çevirdi. Gözlerini köprücük kemiğimin yanında bir yere sabitledi, kitabı masaya koydu ve sargılı sağ elini yana doğru hafifçe açtı.

“Kusuruma bakmayın hanımefendi. Sizi rahatsız etmek istemezdim ancak…”

Adam sargısını açmaya başlamıştım bile. Ameliyat ettiğim elini kesmişti - muhtemelen, haydutlarla çarpışırken olduğunu hayal meyal hatırladım. Yaranın kendisi büyük bir sorun değildi ama içindeki toprak ve çerçöp kalıntıları, kenarındaki kızarıklıklar, dışarı taşarken oluşturdukları iltihaplı görüntü öyleydi.

“Daha erken gelmeliydin,” dedim ama azarlayan bir ton kullanmadım. Neden gelmediğini çok iyi biliyordum. Doğrusu, gelseydi de onunla uğraşacak halde olmama ihtimalim daha yüksekti.

Hafifçe omuz silkti fakat cevap verme zahmetine girmedi. Oturmasını söyledim ve gereçlerimi topladım. Şansına, Jamie’nin kıymığı için yaptığım antiseptik merhemden birazı kalmıştı. O, biraz alkol, temiz bandaj…

Christie bu sırada *Tom Jones*’un sayfalarını yavaşça çeviriyordu, dudaklarını büzmüştü ve son derece konsantre olmuştu. Henry Fielding işim için gerekli anestetik görevini yapabilecek gibiydi; gidip İncil getirmeme gerek kalmayacaktı.

“Roman okur musunuz?” diye sordum, kabalık etmek istemeden ama dikkatine şaşırmıştım.

Tereddüt etti. “Evet. Ee- evet.” Elini kâseye daldırdığımda çok derin bir nefes aldı ancak kâsenin içinde yalnızca su, çöven ve çok az bir miktar alkol olduğunu anlayınca nefesini sesli bir şekilde bıraktı.

“*Tom Jones*’u daha önce okumuş muydunuz?” diye sordum, lafa tutmak için.

“Sayılmaz, hikâyeyi biliyorum ama. Karım- ”

Birden durdu. Karısından daha önce hiç bahsetmemişti; canının yanmamasının onu konuşkan yapan bir numaralı etken olduğunu düşünüyordum. Cümleyi tamamlaması gerektiğinin farkına varınca, “Karım çok roman okurdu,” dedi isteksizce.

“Öyle mi?” diye mırıldandım, eldeki iltihaplı dokuyu almaya başlarken.

“Sever miydi?”

“Severdi galiba.”

Sesindeki gariplik kafamı işimden kaldırmama neden oldu. Adam benimle birden göz göze gelince bakışlarını kaçırdı, kızardı.

“Ama ben- ben, *o zamanlar*, romanları tasvip etmezdim.”

Bir süre sessiz kaldı, elini hareket ettirmedi. Sonra bir anda konuştu: “Onun kitaplarını yakmıştım.”

Bu cümle, ondan beklediğim cevaba daha uygundu.

“Bundan herhalde hiç memnun olmamıştır,” dedim ve bana öyle bir bakış attı ki sanki karısının bu konudaki fikirlerinin herhangi bir önemi yokmuş gibi.

“Iıı… Fikrinizi değiştirmenize ne sebep oldu?” diye sordum, bir yandan cımbızımla yaranın içindeki çerçöpü almaya odaklanmışken. Kıymıklar, ağaç kabuğu parçaları… Bu adam neler yapmıştı öyle? Bir çeşit sopa kullanmış olmalıydı, bir ağaç dalı olabilir miydi? Derin bir nefes aldım, önümdeki işe odaklanmaya devam etmeliydim; zihnim her an o açıklıktaki cesetlere kayabilirdi.

Bacaklarını huzursuz bir hareketle oynaştırdı; canını yakmaya başlamıştım.

“Kitap… Ah… Ardsmuir’de…”

“Ne? Ardsmuir’de mi okudunuz?”

“Hayır. Orada hiç kitap yoktu.” Derin bir nefes çekti, bir an bana baktı, sonra gözlerini odanın köşesine, fırsatçı bir örümceğin Bayan Bug’ın yokluğunu fırsat bilip ağını örmeye başladığı yere çevirdi.

“Hatta, okudum bile diyemem. Ama Bay Fraser hikâyeyi diğer mahkumlara sık sık anlatırdı. Çok iyi bir hafızası vardır,” diye ekledi, biraz gücenmişçe.

“Öyledir,” dedim mırıltıyla. “Yarayı dikmeyeceğim; kendi kendine iyileşirse daha iyi olur. Sanırım yara kapandığında pek düzgün olmayacak,” diye ekledim üzgünce, “ama iyileşeceğinden şüphe etmeyin.”

Merhemden bolca alıp bölgeye yedirdim ve yaranın kenarlarını kan dolaşımını etkilemeden, elimden geldiğince birbirine yaklaştırmaya çalıştım. Bree yapışkan bandajlar üretmeye çalışıyordu ve hatta kolalı kumaş ve çam katranı kullanarak küçük, kelebeğe benzer şekillerde, çok kullanışlı bir şey yaratmıştı bile.

“*Tom Jones*’u sevdiniz yani?” dedim konuya dönerek. “Onu pek de

seveceğinizi tahmin edemezdim doğrusu. Yani, ahlaki bakımdan pek örnek alınabilecek biri değil.”

“Sevmem de zaten,” dedi netlikle. “Ama *o bölüm- ”* Kelimeyi dikkatle, sanki aşırı tehlikeli bir şeyden bahsedermişçesine tonladı ve biraz duraksadıktan sonra devam etti. “Ee… benim başta sandığımın aksine, aylaklığa bir teşvikten ve şeytani hayallerden ibaret olmayabilirmiş, bunu anladım.”

“Yaa?” dedim, eğlenmiştim fakat dudağımın hali yüzünden gülümsememeye çalıştım. “Peki sizce iyi tarafları neler?”

“Hmm…” Düşünürken kaşlarını birbirine yaklaştırdı. “Takdire şayan bir eser. Esasında yalanlar silsilesinden başka bir şey olmayan şeyler sonuçta faydalı hale gelebilir. Bunu işaret ediyor,” dedi, biraz hayret dolu bir sesle.

“Gerçekten mi? Nasıl yani?”

Kafasını yana yatırdı, düşündü.

“Dikkat dağınıklığı mevzubahisti, o kesin. O tür durumlarda dikkat dağınıklıkları günah olmaktan çıkar ama,” dedi beni temin etmek istermişçesine. “Duaya yönelmek her ne kadar daha hoş olacaksa da…”

“Ah, elbette,” dedim fısıltıyla.

“Ama onun ötesinde… adamları birbirine yaklaştırdı. Öyle adamların - İskoç dağlıları, çiftçiler… - kendilerini bir anda öyle durumların, öyle insanların huzurunda bulup onlara yakınlık duymaları gerçekten şaşırtıcıydı.” Bunu söylerken boştaki elini kitaba doğru savurdu; bahsettiği karakterlerin Squire Allworthy ve Leydi Bellaston olduklarını düşündüm.

“Üzerinde saatlerce konuşurlardı. Ertesi gün, hepimiz çalışırken, Ensign Northerton’ın neden Bayan Western’a öyle yaptığını tartışırlar, kendilerinin öyle bir durumda nasıl davranacağını söylerlerdi.” Bir anda bir şey hatırladı. “Bir de ara sıra adamın biri kafasını iki yana sallardı, sonra da ‘Bana en azından öyle davranan hiç olmadı!’ derdi. Aç, üşüyen, yara bere içinde, ailesinden ayrılmış adamlar yine de bu hayali yaratıkların çektiklerinden kendilerine teselli bulabiliyorlardı!”

Bunu dedikten sonra yüzüne hakiki bir gülümseme yerleştirdi, kafasını kendi kendine iki yana salladı. Gülümsemenin ona iyi geldiğini düşündüm.

O sırada elinin işini bitirmiş, masaya bırakmıştım.

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce.

Bana korku dolu gözlerle baktı.

“Ne? Neden?”

“Elinizdeki yarayı sanıyorum ki be-benim için dövüşürken edindiniz,” dedim. Eline hafifçe dokundum. “Ee, ben… şey.” Derin bir nefes aldım. “Teşekkür ederim.”

Bunu duyduğuna son derece şaşırmıştı, utandı da.

“Ben… ııı… hmm!” Bir anda oturduğu tabureden kalktı, kıpkırmızıydı.

Ben de ayağa kalktım.

“Oraya her gün yeniden merhem sürmeniz gerekecek,” dedim profesyonel bir tonda. “Biraz daha merhem yapacağım; ister kendiniz gelirsiniz, ister Malva’yı yollayıp aldırırsınız.”

Başını salladı, bir şey söylemedi. Bugünkü abartılı sosyalliği onu fazlasıyla yormuş olmalıydı. Ama gözlerini bir an kitabın kapağına diktiğini, sanki alıp götürmek istermiş gibi bir hali olduğunu fark etmeyi başardım.

“Ödünç almak ister misiniz? Kendiniz okusanız gerçekten daha güzel olur; Jamie herhalde bütün detaylarıyla anlatmamıştır.”

“Haa!” Bir anda ürkerek verdiği bu sesli tepkiden sonra dudaklarını büzdü, kaşlarını çattı; sanki bunun bir tuzak olup olmadığını ölçmeye çalışıyordu. Ama ben ısrar edince kitabı aldı ve hırs dolu bir havayla bir anda ona sarıldı; İncil’den başka bir kitabı ne zamandır okumadığını merak ettim.

Bana şükranlarını sunma anlamında başını eğdi, şapkasını taktı ve gitmek üzere arkasını döndü. Anlık bir içgüdüyle sordum: “Hiç karınızdan özür dileme şansı buldunuz mu?”

Bu bir hataydı. Yüzüne bir anda yerleşen soğukluk odanın renklerini bile soğutacak gibiydi, gözleri bir yılanınki kadar kısıldı.

“Hayır,” demekle yetindi. Bir an kitabı bırakacağını, almaktan vazgeçeceğini sandım. Ama dudaklarını büzdü ve bir veda etmeden yürüyüp gitti.

31. Uykuya Doğru

Başka gelen olmadı. Karanlık çöktüğünde kendimi yavaş yavaş huzursuz hissetmeye başladım. Duyduğum her sesle irkiliyor, kestane ağaçlarının altındaki derin gölgelerin içine arayan gözlerle uzun uzun bakıyor, saklanan adamlar -ya da daha kötüsü- olup olmadığını kontrol ediyordum. Bir şeyler pişirmem gerektiğini düşündüm; Jamie'yle Ian herhalde yemek için eve geleceklerdi, değil mi? Belki de kulübeye inip Roger'la Bree'ye katılmalıydım.

Ama benimle ilgili duyulacak kaygılar beni daha da rahatsız edecekti, ne kadar iyi niyetli olursa olsun. Ayrıca henüz aynaya bakma cesaretine erişememiştim ve görünüşümün Jemmy'yi korkutacağından çekiniyordum - çocuğun soracağı sorulara henüz cevap olacak bahaneler üretememiştim. Bana olanları da ona anlatmak istemiyordum. Jamie'nin Brianna'ya beni bir süre yalnız bırakmasını söylediğinden hemen hemen emindim ki bu iyi bir fikirdi. İyiymiş gibi yapacak halim dahi yoktu. Henüz değil.

Mutfağın etrafında dolandım, bir şeyleri amaçsızca yerinden alıp tekrar bıraktım. Büfenin çekmecelerini açıp kapadım. Sonra ikinciyi tekrar açtım; Jamie tabancalarını orada saklıyordu.

Tabancaların çoğu yerinde değildi. Geride yalnızca düzgün ateş etmeyen, kabzası yaldızlı olan tabanca, birkaç mermi ve düello silahları için üretilmiş küçük bir barutluk vardı.

Ellerim hafifçe titriyordu, aldırmadım. Tabancayı doldurdum.

Bir süre sonra arka kapı açıldığında masada oturmuş, önümde *Don Kişot*'un bir kopyasıyla elimdeki tabancayı kapıya doğrultmuş haldeydim.

Ian bir an donakaldı.

"O silahla o mesafeden kimseyi vuramazsın yenge," dedi sonra ve içeri girdi.

"Ama bunu bilemezler, değil mi?" Tabancayı dikkatle masaya bıraktım. Avuç içim terlemişti, parmaklarım acıyordu.

Dediğimi anladı, başıyla beni onayladı ve oturdu.

"Jamie nerede?" diye sordum.

"Yıkanıyor. Sen iyi misin yenge?" Yumuşak, ela gözleri yüzümü normal

ama bir o kadar da dikkatli bir şekilde süzdü.

“Hayır ama idare ediyorum.” Bir an tereddüt ettikten sonra devam ettim. “Ee… peki Bay Brown? Bir şey söyledi mi?”

Ian küçümseyici bir homurtu çıkardı.

“Jamie Dayı belindeki kamayı tırnaklarını temizlemek için çıkarmıştı. Ama herif görür görmez altına pisledi. Dokunmadık adama, dert etme yenge.”

O sırada Jamie içeriye girdi. Sinekkaydı tıraş olmuştu, değirmenin suyuyla yüzü serinlemiş ve temizlenmişti; şakaklarındaki saçlar nemliydi. Ama bitkinlikten yığılacakmış gibiydi; yüzündeki kırışıklıklar derinleşmiş, göz altı torbaları belirginleşmişti. Sonra gözünün altındaki torbalar gerilip yok olacak gibi oldu; beni önümdeki tabancayla görmüştü.

“Sorun yok,” dedi yumuşakça, elini omzuma koyup yanıma otururken. “Evi her ihtimale karşı izleyen adamlar var. Birkaç gün için tehlike beklemiyorum ama.”

İçimdeki nefesi uzun uzun verdim.

“Bana bunu haber verebilirdin.”

Bana şaşırmış bir ifadeyle baktı.

“Bildiğini sanıyordum. Seni korumasız bırakacağımı düşünmedin herhalde Sassenach?”

Kafamı iki yana salladım, konuşamadım. Adam gibi düşünecek halde olsaydım elbette başta endişelenmezdim. Fakat öğleden sonramın çoğunu sessiz ve gereksiz bir korku, endişe, kuruntu silsilesi içinde geçirmiştim bile.

“Özür dilerim canım,” dedi ve geniş, soğuk elini benimkinin üstüne koydu. “Seni yalnız bırakmamalıydım. Ben sandım ki- ”

Kafamı iki yana salladım, öteki elimi elinin üstüne koydum ve bastırdım.

“Hayır, haklıydın. Yanımda hiç kimseye tahammül edemezdim. Belki Sanço Panza’ya…”

Jamie *Don Kişot*’a baktı, sonra üstündeki kaşlar çatık olan gözlerini bana çevirdi. Kitap -benim bilmediğim- İspanyolca dilinde yazılmıştı.

“Ama bazı kelimeler Fransızcaya çok benziyor, hikâye de yabancı değildi,” dedim. Derin bir nefes aldım, ateşin karşısında rahatlayabildiğim kadar rahatladım. Mum ışığının titreşmesiyle gölgeleri gotik bir edayla duvarda titreşen geniş, sert, sağlam adamların varlığı da içimi rahatlatmaya ayrıca yardımcı oluyordu elbette.

“Yemek var mı yenge?” diye sordu Ian, yerinden kalkıp bakarak. Kendi iştahım yerinde değildi, hiçbir şeye odaklanamayacak kadar gergindim; bu yüzden ne bir şey yemiş, ne de hazırlayabilmiştim. Ama o evde her zaman yemek vardı ve yokluk çok uzun sürmedi; Jamie’yle Ian hemen ortalığı karıştırıp biraz soğuk keklik böreği kalıntısı, haşlanmış yumurtalar, pikalilli[16] ve yarım ekmek buldular. Ekmeği dilimleyip çatalla ateşin üstünde ısıttılar, sonra dilimleri yağlayıp önüme koydular. İtiraz kabul edecek gibi de görünmüyorlardı.

16 İçinde birçok sebze olan, üstü hardalla kaplanan turşuya benzer yiyecek. (Ç.N.)

Sıcak, yağlı kızarmış ekmek o kadar dayanılmazdı ki çenemin acısına rağmen mutlulukla ısırdım. Mideme yemek girince artık kendimi daha sakin hissetmeye başladım ve Lionel Brown’dan neler öğrenebildiklerini sormak aklıma gelebildi.

“Her şeyi Hodgepile’ın üstüne yıktı,” dedi Jamie, bir dilim böreğin üstüne pikalilli sürerken. “Eh, tabii öyle yapacak.”

“Sen o Arvin Hodgepile denen adamla tanışmadın,” dedim hafiften titreyerek. “Ee… konuşmadın yani.”

Bana sert bir bakış attı ama konuyu uzatmadı ve olayların Lionel Brown’un gözünden anlatılışını Ian’a bıraktı.

Her şey kardeşi Richard’la birlikte Güvenlik Komitesi’ni kurduklarında başlamış. Bunun halka hizmet için kurulduğu konusunda ısrarcı olmuş. Ian bunu anlatırken Jamie bir homurtu çıkardı ama lafı kesmedi.

Brownsville’in erkek sakinlerinin çoğu komiteye katılmış - yakınlardaki çiftçilerin çoğu ise reddetmiş. Yine de işler ilk başta sorunsuz gitmiş. Komite birkaç tane küçük meseleyle ilgilenmiş, saldırı, hırsızlık ve benzeri konularda adaleti sağlamış. Karşılığında ödeme olarak belirledikleri bedel olan domuz ya da geyik ölüsünü de alabilselermiş pek bir sorun çıkmayacakmış.

“Düzenleyiciler hakkında hâlâ galeyana gelmeye hazırlar,” diye açıkladı Ian. “Brownlar Düzenleyiciler’e katılmamışlar; kuzenleri şerif, mahkemenin yarısı da Brown ya da bir Brown’la evli olduğundan gerek de duymamışlar.” Başka bir söyleyişle, yozlaşma onların lehineymiş.

Düzenleyiciler hakkındaki hisler taşralarda hâlâ sürüyormuş, her ne kadar hareketin önde gelenlerinden olan Hermon Husband ve James Hunter gibiler koloniyi terk etmiş olsalar da. Alamance’tan sonra Düzenleyiciler’in çoğu fikirlerini açıklama konusunda temkinli davranmaya başlamışlardı - ancak

Brownsville yakınlarında yaşayan birçok Düzenleyici yanlısı aile, Brownlar'ın siyaset ve ticaretteki etkisi konusundaki endişelerini dile getirmekte çekince göstermemişlerdi.

"Biri de Tige O'Brian mı?" diye sordum, yağlı ekmeğin karnımda katı, eriyemeyecek bir parça hale geldiğini hissederken. Jamie bana O'Brianlar'a ne olduğunu anlatmıştı ve geri döndüklerinde Roger'ın yüzünün ne halde olduğunu da görmüştüm.

Jamie başını salladı, başını önündeki börekten kaldırmadı.

"Geldik Arvin Hodgepile'a," dedi ve ağzına büyük bir lokma attı. Cross Creek'teki depo yangınında ölmüş numarası yaparak Britanya ordusundan kurtulan Hodgepile, yaşamını sürdürmek için birçok berbat iş yapmaya başlamış. Denklerini bulması da çok uzun sürmeyerek, kendisi gibi adamlardan oluşan bir çete oluşturmuş.

Bu çete işe basit şeylerle başlamış, önüne çıkanı soymuş, tavernaları basmış… Fakat böyle dikkat çeken hareketlerinin sonucunda çete üyeleri dağ eteklerinden kendilerini çekip daha yükseklere çıkmaya, eşkıya olmaya karar vermişler; o bölgelerde izole haldeki çiftlik ve evlere saldırmanın daha rahat olacağını düşünmüşler. Takip ve teşhis edilme korkusuyla artık insan öldürmek de işlerinin bir parçası olmuş.

"Ya da çoğunun diyelim," diye ekledi Ian mırıldanarak. Bir süre elindeki yarısı yenmiş yumurtaya baktı, sonra onu masaya koydu.

Cross Creek'te ordudayken, Hodgepile nehir tüccarları ve kıyı kaçakçılarından bir sürü tanıdık edinmiş. Bunlardan bazıları kürk ticaretiyle ilgilenirken, diğerleri kar sağlayan herhangi bir malla uğraşırmış.

"Sonra akıllarına gelmiş ki," dedi Jamie ve derin bir nefes alarak devam etti, "kızlar, kadınlar ve genç oğlanlar, başka herhangi bir şeyden daha değerli - belki viski hariç." Ağzının kenarı titreşti ama bu bir gülümseme değildi.

"Bay Brown'umuz bunların hiçbiriyle ilgisi olmadığını iddia ediyor," diye ekledi Ian, sesinde alaycılığı eksik etmeden. "Kardeşi ve onun komitesinin de."

"Peki Brownlar nasıl bu çeteyle ilişkilendi?" diye sordum. "Kaçırdıkları insanlara ne yaptılar?"

"Aaron Beardsley'nin eski yerini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Hatırlıyorum," dedim ve o domuz ahırına benzeyen yer aklıma gelince refleksle burnumu kıvırdım, sonra da bu hareketle canım yandığından hafifçe

ciyaklayıp elimi burnumun üstüne kapattım.

Jamie bana bir bakış attı, sonra ekmek kızartırken kullandığı çatalın üstüne bir dilim daha yerleştirdi.

“İşte,” diye devam etti, tok olduğumu söylememe aldırış etmedi, “Brownlar, tabii ki küçük kızı evlat edindiklerinde orayı ellerine geçirmişler, temizlemişler, yeni mallarla doldurmuşlar ve bir ticaret noktası olarak kullanmaya başlamışlar.”

Aaron Beardsley Kızılderililer ile ticaret yaparken, Cherokee ve Katavbalar oraya sık sık giderlerdi - her ne kadar iğrenç olursa olsun. Görünen o ki yeni sahiple de anlaşmışlar ve orayla iş yapmaya devam etmişlerdi. Bu herkesin kârına olan bir anlaşmaydı.

“Hodgepile da bunu görmüş,” dedi Ian. Hodgepile’ın çetesi, her zamanki doğrudan çalışma metotlarıyla dükkana girmişler, yetkili çifti vurmuşlar ve sistematik bir şekilde mekânı yağmalamaya başlamışlar. Çiftin olay sırasında şans eseri ahırda olan on bir yaşındaki kızı oradan kendini kurtarmış, bir katıra binip can havliyle Brownsville’e sürmüş. Şansı burada da ona yardım etmiş ve Güvenlik Komitesi’yle karşılaşmış ve onları hırsızlar gitmeden dükkâna götürmeyi başarmış.

İşte o zaman, orada ortaya çıkan şeye yıllar sonra Meksika açmazı denecekti. Brownlar mekânı kuşatmışlar. Ama Hodgepile da Alicia Beardsley Brown’u elinde bulunduruyormuş - bu iki yaşındaki kız, ticarethanenin yasal sahibi durumuna gelmiş ve babasının ölümü halinde Brownlar’ın çocuğu olacağı üzerinde anlaşılmış.

Hodgepile’ın içeride bir haftalık kuşatmaya yetecek kadar yemek ve cephanesi varmış; Brownlar da bu değerli yeri rastgele ateş açarak mahvetmeyi ya da küçük kızın hayatını riske atmayı tercih etmemişler. Bir-iki gün boyunca karşılıklı, anlamsız silah atışları yaşandıktan ve komitedekilerin mekânın yanındaki ağaçlık alanda kamp yapma konusundaki çekincelerinden sonra, üst kattan sallanan beyaz bayrak Richard Brown’u içeri girip görüşme yapmaya itmiş.

Sonuçta ortaya bir çeşit birleşme çıkmış. Hodgepile’ın çetesi kendi operasyonlarına devam edecek, Brownlar’ın koruması altındaki yerlerden uzak duracak, bu operasyonlardan kazandıklarını da o dükkâna getirip şüphe uyandırmayan bir şekilde satılmalarını sağladıktan sonra kârdan cömert bir pay alacaklarmış.

“Operasyonlardan kazanılanlar,” dedim, yağlı bir kızarmış ekmeği Jamie’nin elinden almayı kabul ederken. “Yani tutsaklar da dahil mi?”

“Bazen.” Bir fincana elma şarabı doldurup bana uzattı. “Nerede olduklarına da bağlı. Dağlarda esir aldıklarını mekânın aracılığıyla Kızılderililer’e satıyorlarmış. Eteklerde ele geçirilenleri nehir tüccarlarına ya da sahile indirip Karayiplilere satarlarmış - en iyi fiyata öyle ulaşıyorlarmış işte. On dört yaşındaki bir oğlandan en az yüz sterlin kazanıyorlarmış mesela.”

Dudaklarım uyuşmuştu fakat bunun tek nedeninin elma şarabı olduğunu sanmıyordum.

“Ne kadar sürmüş bu?” diye sordum, şaşkınlık içindeydim. “Kaç kişi?” Çocuklar, delikanlılar, genç kızlar evlerinden barklarından koparılıp kölelik etmeleri için satılmışlardı. Arkalarından giden olmamıştı. Sonunda, bir şekilde kaçabildilerse bile gidecekleri hiçbir yer -ya da yanlarına dönebilecekleri hiç kimse- kalmamıştı.

Jamie iç çekti. İnanılmaz yorgun görünüyordu.

“Brown anlamıyor,” dedi Ian sessizce. “Diyor ki… hiç ilgisi yokmuş, hiçbiriyle.”

“Halt etmiş!” dedim anlık bir öfke patlamasıyla. “Buraya geldiklerinde Hodgepile’ın *o da* yanındaydı. Viski almak istediklerini biliyordu. Onlarla daha önce de birlikte olduklarına eminim, başka işlerde.”

Jamie başını salladı.

“Dediğine göre seni esir almalarını engellemeye çalışmış.”

“Çalıştı,” dedim. “Sonra da beni öldürtmeye çalıştı, çünkü onun da orada olduğunu sana söylememden korktu. Sonra da beni boğmaya çalıştı! Sana anlatmamıştır herhalde!”

“Anlatmadı.” Ian hemen Jamie’yle bakıştı, aralarında sessiz bir anlaşma olduğunu anlamak hiç de zor değildi. O anda fark ettim ki Lionel Brown’un kaderini az önce ben çizmiş olabilirdim. Öyleyse de kendimi suçlu hissettiğimden pek emin değildim.

“Ee, şimdi ne yapacaksınız ona?” diye sordum.

“Galiba asacağım onu,” dedi Jamie, bir anlık duraksamadan sonra. “Ama cevap beklediğim daha çok soru var. Meseleyi en iyi nasıl halledebileceğimi de iyice tartmam gerekiyor. Canını artık sıkma Sassenach; onu tekrar görmeyeceksin.”

Bunu dedikten sonra ayağa kalktı, gerindi, kaslarını açtı, sonra omuzlarını saldı ve nefesini verdi. Elini bana uzattı, ayağa kalkmama yardım etti.

“Sen yatağa git Sassenach, ben de hemen geleceğim. Ian’la bir-iki kelime

edeceğim yalnızca.”

***

Sıcak, yağlı kızarmış ekmek, elma şarabı ve konuşmalar beni biraz daha iyi hissettirmişti. Ama o kadar yorgun bir haldeydim ki sanki üst kata bile çıkamayacak gibi hissediyordum. Yatağa oturdum, uykulu bir halde öne arkaya sallandım, giysilerimi çıkarabilmek için yeterli gücü toplamaya çalıştım. Jamie’nin kapının ağzında durduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı.

“He…?” dedim belli belirsiz.

“Anlayamadım, bu gece senin yanında yatmamı istiyor musun?” diye sordu çekinerek. “Tek başına daha iyi dinleneceğini düşünüyorsan, Joseph’in yatağına yatabilirim. Eğer istersen yatağın yanında, yerde de uyuyabilirim.”

“Hıı,” dedim şaşkınca, alternatifleri değerlendirmeye çalışırken. “Yok. Kal burada. Yani işte… yanımda uyu.” Onca yorgunluğumun derinliklerinden, gülümsemeye benzer bir şey çıkarmaya çalıştım. “En azından yatağı ısıtırsın.”

Bunu duyduğunda yüzünde son derece acayip bir ifade oluştu; gözlerimi kırpıştırdım, o manzarayı gördüğümden emin olamamıştım. Ama görmüştüm işte; yüzü utanç, ürkme ve eğlenme arasında bir yerdeydi - bunların altında da mağrur ama teslimiyetçi bir ifade saklıydı.

“Sen neler yaptın öyle?” diye sordum, çünkü bu hali beni halsizliğimden çıkartacak kadar şaşırtmıştı.

Utancı daha da arttı. Kulaklarının kenarı kızardı, yanakları pembeleşti; bunlar odadaki tek ışık kaynağı masadaki ince mum olmasına rağmen belli oluyordu.

“Sana söylemeyecektim aslında,” diye mırıldandı, gözlerime bakmayarak. “Ian’la Roger’a sessiz kalmaları için yemin ettirdim.”

“Onlar ölü kadar sessizdiler, rahat olabilirsin,” dedim hemen. O anda aklıma geldi ki Roger’ın son zamanlarda yüzüne hakim olan saçma ifade belki de açıklanmak üzereydi. “Ne oldu?”

İç geçirdi, botlarından biriyle ötekinin kenarına vurdu.

“Pekâlâ. Sabah Şakıyan Kuş… İlk seferinde bunu bir misafirperverlik göstergesi olarak yapmıştı ama Ian onunla konuştuktan sonra… ee, yani şartlar düşünüldüğünde söylenebilecek en güzel şey değildi belki ama… Sonra, bir sonraki gidişimizde yine oradaydılar ama bu kez farklı bir ikiliydi. Gitmelerini istediğimde ise Sabah Şakıyan Kuş’un bunu andımı

onurlandırmak için yapmamı söylediğini anlattılar, çünkü bir bedeli olmalıymış. Gerçekten böyle mi düşünüyordu, yoksa benim pes edip ikimiz arasındaki üstünlüğü ona kaptırmamı mı istedi, yoksa ona silah getirip buna bir son vermesini söyleyeceğimi mi öngördü gerçekten anlayamadım. Belki de benimle alay ediyordu… Ian bile hangisi olduğunu anlayamadı, kendisi- ”

“Jamie,” diye araya girdim, “sen neden bahsediyorsun?”

Gözlerini bir an bana çevirdi, sonra tekrar başka yere baktı.

“Aa… çıplak kadınlar,” dedi bir anda ve kan kırmızısına döndü.

Birkaç saniyeliğine ona bakakaldım. Kulaklarımdaki vızıltı azalmıştı ama hâlâ oradaydı ama bir işitme sorunu çekmiyordum. İşaret parmağımı ona uzattım - dikkatli davrandım, bütün parmaklarım yara bere, kırık içindeydi.

“Sen,” dedim dikkatli bir tonla, “hemen buraya gel. Şuraya otur.” Yatağı, yanımı gösterdim. “Bana tane tane, tam olarak ne yaptığını anlat.”

Öyle yaptı ve sonucunda, beş dakika sonra yatağa sırt üstü uzanmış, kahkahayla kasılmış, kaburgalarımın kırılmasından korkuyordum. Gözlerimden yaşlar gelmişti, şakaklarımdan kulaklarıma doğru akıyordu.

“Ah, Tanrım, Tanrım,” dedim nefes nefese. “Yeter, dayanamıyorum. Yardım et de doğrulayım.” Elimi uzattım, ezilmiş bileğimi tuttuğunda bir anda acıyla kasıldım ama doğrulmayı başardım, kucağımda bir yastıkla oturdum - her kahkahada bu yastığa sarılıyordum.

“Bu kadar komik bulmana çok sevindim Sassenach,” dedi Jamie duygusuz bir sesle. O utangaç halinden pek bir eser kalmamıştı ama yüzü hâlâ kırmızı bir tondaydı. “Kızdığın için aşırı tepki veriyor olmayasın?”

“Yoo, hayır, öyle değil.” Burnumu çektim, gözlerimi nemli bir mendille kuruladım ve bir homurtu çıkardım. “Ah! Ay, canım yanıyor.”

İç geçirerek masanın yanındaki sürahiden bardağıma su doldurdu ve içmem için ağzımın önüne tuttu. Su soğuktu fakat temiz ve biraz da acayipti.

“Tamamdır,” dedim bardağı ağzımdan uzaklaştırırken ve dudaklarımdaki nemi dikkatlice sildim. “İyiyim.” Yavaş yavaş nefes aldım, kalbimin yavaşlamaya başladığını hissettim. “Evet. Güzel. En azından Cherokee köylerinden dönünce neden öyle- öyle- ” Bir kıkırdama nöbeti daha geçirmek üzereyken canımı yakarak büküldüm. “Ah, Tanrı aşkına. Ben de burada seni şehvet içinde çıldırtan benim sanıyorum.”

O anda küçük bir homurtu çıkardı. Elindeki bardağı bıraktı, ayağa kalktı ve örtünün tersini çevirdi. Sonra gözlerini bana dikti, bu sefer kaçırmadı.

“Claire,” dedi, son derece kibarca, “sendin. Hep sendin, hep de sen olacaksın. Yatağa gir, mumu da söndür. Ben de panjurları kapatacağım, sonra şömineyi söndüreceğim ve kapıyı sürgüleyeceğim. Sonra da yatağa gelip seni ısıtacağım.”

***

“Öldür beni.” Randall’ın gözleri ateş parlaklığındaydı. “Öldür beni,” dedi. “Bunu kalpten istiyorum.”

Sıçrayarak uyandı, sözcükler kafasının içinde yankılanıyordu, adamın gözlerini, yağmurla ıslanmış saçlarını görebiliyordu. Randall’ın ıslaklığı boğulmuş bir adamın ıslaklığına benziyordu.

Yüzünü sertçe ovaladığında teninin kuruluğuna, sakalının kısalığına şaşırdı. Islaklık hissi hâlâ o kadar şiddetliydi ki içgüdüsel bir hareketle hemen yerinden kalktı, pencerenin yanına gitti. Ay ışığı panjurların arasındaki çatlaklardan sızıyordu. Lavabonun içine biraz su doldurdu ve oraya baktı, içindeki o başkası olma, başka bir yerde olma hissinden kurtulmak istedi.

Suda hatları yok olmuş, iyi tıraş edilmiş bir yüz gördü. Uzun saçlar omuzların üstüne dökülmüştü, savaş için hazır durumda değildi. Bu yansıma tanıdık olsa bile yine de bir yabancıya ait hissi veriyordu.

Rahatsız oldu. Suyu lavaboda bıraktı, biraz duraksadı ve sonra yavaşça yatağa geri döndü.

Karısı uyuyordu. Uyandığında onun varlığı aklına bile gelmemişti ama şimdi onu görünce biraz daha sakinleşmişti Jamie. O yüzü tanıyordu işte, her ne kadar şiş ve yaralı olursa olsun.

Elini yatağın başına koydu, sert ahşaba dokununca biraz daha rahatladı. Bazen uyandığında gördüğü rüyadan çıkamadığı oluyordu ve gerçek dünya ona bir hayal gibi geliyordu. Hatta bazen kendisinin bir hayalet olduğunu düşünüyordu.

Ama tenine değen çarşafın serinliği, Claire’in varlığı şüphelerini gideriyordu. Ona uzanınca Claire de arkası ona dönük halde ona doğru yanaştı, hafif bir mırıltı çıkardı ve kalçasını yasladı ve tekrar daldı, zaten uyanmış da sayılmazdı. İçinden onu uyandırmak, kendisiyle konuşmasını istemek geliyordu - böylece gerçekten orada olduğundan, görülebilir ve duyulabilir olduğundan emin olabilecekti. Ama onun yerine karısına sıkıca sarıldı ve onun dalgalı saçlarının üstünden kapıya baktı; Jack Randall’ın orada sırılsıklam bir halde duruyor olabileceğinden hâlâ endişe duyuyordu.

Öldür beni, demişti adam. Bunu kalpten istediğini söylemişti.

Yavaş yavaş atan kalbi yastığa dayadığı kulağında yankılanıyordu. Bazı geceler bu monoton, biyolojik ritmi dinleyerek uyuyakalırdı. Bazen de şimdiki gibi, atışlar arasındaki ölümcül sessizliği duyardı - sabırla herkesi bekleyen sessizliği.

Örtüleri kendine doğru çekmişti, tekrar geri koydu; artık Claire daha iyi örtülüydü ama kendi sırtı çıplaktı. Odadaki serin havayı da düşünerek yapmıştı bunu, uyku onunla soğukta mücadele edecekti ve büyük ihtimalle, eninde sonunda bilincin uçurumundan onu itip karanlık bilinmezin içine sürükleyecekti. Ama en azından sıcaklığın davetine kanıp rüyaya dönme riskini azaltmış olmuştu.

Çünkü Randall'ın ne demek istediğini bilmeyi hiç istemiyordu.

32. Asmak Yetmez

Sabah olduğunda Bayan Bug mutfaktaydı; hava ılıktı ve yemek aromalarıyla doluydu. Her zamanki halinde gibiydi, bana attığı bir bakış ve kısa bir cık-cık ediş dışında velveleli bir hale gireceği yokmuş gibiydi. Bu kadın ya benim sandığımdan daha sağduyulu biriydi ya da Jamie ona bir çift laf etmişti.

“Al tatlım, sıcakken ye şunu.” Tabağıma hindi kıymasını koydu, üstüne de yumurta ekledi.

Başımı hafifçe eğip teşekkür ettim ve çatalımı elime aldım ama pek iştahım yoktu. Hâlâ ağrıyan çenem, yemek yeme işini zahmetli ve acılı kılıyordu.

Yumurtada sorun çıkmadı ama soğanın keskin kokusu hassas burun deliklerimi zorladı. Küçük bir patates parçasını kenara ayırdım, ezdim ve ağzımın tabanına yapıştırdım, dilimle oynayarak erittim ve bir yudum kahveyle boğazımdan aşağı indirdim.

Meraktan çok kafamı dağıtmak için Bayan Bug’a sordum: “Bay Brown bu sabah nasıl?”

Kadın dudaklarını büzdü ve elindeki kaşık dolusu patatesi tabağa öyle bir çarptı ki sanki Lionel Brown’un beyninin orada olmasını diliyormuş gibiydi.

“Olması gerektiği kadar kötü değil, hem de hiç,” dedi. “O pislik çuvalı kılıklı kurtlu herifi asmak yetmez!”

Ağzımda geveleğim patatesi tükürdüm ve hemen bir yudum daha kahve aldım. Kahve mideme iner inmez geri geldi. Hemen ayağa kalktım, kapıya koştum ve tam zamanında yetişerek dikendutu, safra, kahve ve yumurtayı çıkardım.

Bayan Bug’ın telaşlı bir halde kapı girişinde dikildiğinin de farkındaydım ve ona el hareketimle uzaklaşmasını söyledim. Kadın bir an duraksadı, sonra içeri girdi. Ben de ayağa kalktım ve kuyuya doğru yürümeye başladım.

Sanki kafamın içi tamamen kahve ve safra kaplıydı; burnumun arkası fena sızlıyordu. Burnumun yine kanadığını sandım ama dikkatli bir şekilde dokunduğumda kanamadığını anladım. Ağzımın içini bol suyla yıkadım ve dilimde, damağımdaki o berbat tadı biraz gidermeyi başardım. Ancak mide bulantımla birlikte hissetmeye başladığım panik duygusuna suyun iyi geldiği yoktu elbette.

Birden çok tuhaf ve nereden geldiği belli olmayan bir şekilde, derimin yok olduğunu sanmaya başladım. Bacaklarım titrerken, kıymıklara aldırmaksızın üstünde odun kestiğimiz taşın üstüne oturdum.

Yapamam, diye düşündüm. *Yapamam işte.*

Orada oturmaya devam ettim, ayağa kalkmak istemiyordum. Oldukça silik bir hisle rahmimi hissedebiliyordum. Karnımın hemen altında küçük, yuvarlak bir ağırlık. Hafifçe şişmiş, fazlasıyla hassas.

Hiçbir şey, diye düşündüm, içimde toplayabildiğim bütün kararlılıkla. Tamamen normal. Adet dönemimin belli günlerinde hep böyle hissettiriyordu. Hem, Jamie'yle son birlikte oluşumuzdan sonra… eh, iç taraflarımın ağrılarının beni hâlâ rahatsız etmesi çok normaldi. Evet, dün gece bir şey yapmamıştık; sarılmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama gülmekten neredeyse ikiye ayrılacaktım. Jamie'nin itirafı aklıma gelince tekrar gülecek gibi oldum. Kaburgalarım sızladı, kasıldım ama kendimi daha iyi hissettim.

"Aman, her neyse," dedim kendi kendime ve ayağa kalktım. "Hem yapacak işlerim var."

Bu net tavırla sepetimi ve bitkileri ayırırken kullandığım bıçağımı elime aldım, Bayan Bug'a işim olduğunu söyledim ve Christieler'e doğru yürümeye başladım.

Tom'un elini kontrol edecek, sonra da Malva'yı benimle birlikte ginseng aramaya davet edecektim. Benim öğrencim olma potansiyeli taşıyan, gözlem yeteneği yüksek bir kızdı, hafızası da iyiydi. Ona ayrıca nasıl penisilin kolonileri yapabileceğini gösterecektim. Nemli, küflü bir çöpü karıştırmak dinlendirici olabilirdi hem. Aklıma gelen görüntüyle kalkmak isteyen midemi bastırdım ve hırpalanmış yüzümü sabah güneşine doğru çevirdim.

Jamie'nin Lionel Brown'a ne yapmak istediği konusunda da kafamı yormayacaktım.

33. Bayan Bug Duruma El Koyuyor

Ertesi sabah kendimi daha iyi hissediyordum. Midem sakinleşmişti ve duygusal anlamda daha normaldim; bu çok iyiydi, çünkü Jamie'nin Bayan Bug'a evhamlanmaması konusunda söylediklerinin etkisi geçmişti.

Vücudumdaki bütün acı ve ağrılarda azalma vardı, ellerim neredeyse normale dönmüştü. Ama hâlâ son derece yorgundum, o yüzden ayaklarımı tahta kanepenin üstüne koyup getirilen kahveleri yudumlamak, yanında getirilen kuru üzümlü sütlaçları kaşıklamak aslında keyifli sayılırdı.

"Yani yüzünüzün normal bir yüze benzeyeceğinden eminsiniz, öyle mi?" Bayan Bug, üstünde tereyağı ve bal olan çöreği uzattı ve dudaklarını büzüp meraklı gözlerini bana dikti.

Ona o anda yüzümün neye benzediğini sormayı çok istiyordum ama cevabı duymak istemediğimden de neredeyse emindim. Bundan ötürü, "Evet," demekle yetinip bir fincan daha kahve istedim.

"Bir zamanlar, Kirkcaldy'de tanıdığım bir kadının yüzünü inek tepmişti," dedi, kahve dökerken bir yandan gözleri bana kayarak. "Zavallıcık ön dişlerini kaybetmişti, üstüne üstlük bir de burnunun ucu bir tarafa yatmıştı. Böyle." Kendi küçük burnunun ucunu işaret parmağıyla yatırarak anlatmaya çalıştığı şeyi gösterdi. Sonra üst dudağı alttakinin altına sokarak dişsizliği de vurguladı.

Burnumun kemiğine dikkatle dokundum; hâlâ yerinde ve düzgündü, yalnızca biraz şişti.

"Bir de Balgownie'den William McCrea vardı, Sheriffsmuir'de Arch'la dövüşmüştü zamanında. Bir İngiliz mızrağı çenesinin yarısını almıştı, yanında burnunun en güzel kısmını da götürmüştü! Arch'ın dediğine göre adamın hem boğazı, hem de kafatasının içi görülebiliyormuş - ama ölmedi. Tabii hayatının kalanını lapa yiyerek geçirdi," diye bitirdi. "Elbette bir de viski."

"Ne güzel bir fikir gerçekten," dedim ve elimdeki çöreği bıraktım. "Gidip alayım biraz."

Elimde fincanla, arkamdan gürültüyle anlatılan hatıraya aldırış etmedim son hızla koridora çıkıp ameliyathaneme kaçtım.

Odanın kapısını arkamdan kapadım, pencereyi açtım ve kahvenin kalanını döktüm, sonra raftan şişeyi alıp fincanı ağzına kadar doldurdum.

Bayan Bug'a Lionel Brown'un sağlığının ne durumda olduğunu sormaya niyetlenmiştim ama… acelesi de yoktu. Ellerimin tekrar titremeye başladığını fark ettim, fincanı tekrar tutmadan önce parmaklarımı gererek masaya sabitlemek zorunda kaldım.

Sonra derin bir nefes aldım, küçük bir yudum içtim. Sonra biraz daha. Biraz daha. Evet, daha iyiydim.

Küçük, anlamsız panik dalgaları hâlâ vücudumu sarsmaya çalışıyordu. Bu sabah öyle bir sorun yaşamamıştım ve bir daha yaşamayacağımı ummuştum. Ama belli ki henüz o aşamaya gelmemiştim.

Viskimi yudumladım, şakaklarımdaki soğuk terleri sildim, etrafta yapılacak anlamlı bir iş olup olmadığına baktım. Önceki gün Malva'yla birlikte yeni penisilin üretmeye başlamıştık. Alazambak ve sıtma otu kullanarak taze karışımlar oluşturmuş, biraz da kantaron merhemi yapmıştık. Büyük siyah defterin sayfalarında gezinmeye başladım; bir yandan viskimi yudumlarken çocuk doğumu sırasında oluşabilecek komplikasyonlarla ilgili sayfalarda biraz daha uzun süre duruyordum.

Ne yaptığımın farkına varmıştım ama yine de duramıyordum. *Hamile değildim*. Bundan emindim. Ama rahmim hassas, fazla sıcak bir his veriyordu; üzerimde genel bir huzursuzluk da vardı.

Hmm, eğlenceli bir tane bulmuştum; bu, Daniel Rawlings'in yazdıklarından biriydi. Genç bir köle kadının rektumuyla vajinası arasında bir çıban çıkmıştı ve neden olduğu pis sıvı vajinaya doğru sürekli küçük bir akıntı oluşturuyordu.

Bu tür çıbanlar genellikle doğum sırasındaki hırpalanmalardan kaynaklanırdı ve genç kızlarda daha yaygındı; uzun doğumlar böyle yırtıklara yol açabiliyordu. Yaşlı kadınlarda da derinin daha az elastik olması sebebiyle görülebiliyordu ama o kadar yaygın değildi. Tabii bu durum yaşlı kadınlarda perinenin tamamen harap olmasına, yani rahmin, idrar yolunun, hatta anüsün bile pelvise doğru sarkmasına neden olabiliyordu.

"Hamile olmamam ne kadar büyük bir şans," dedim sesli bir şekilde, kitabı sertçe kapatarak. Belki de *Don Kişot*'a bir kez daha göz atabilirdim.

Geniş açıdan düşününce, Malva'nın öğleden sonra gelip kapımı tıklatması iyi olmuştu. Yüzüme yine çabucak bir göz attı ama görünüşümü kabul etmesi tıpkı önceki günkü gibi uzun sürmedi.

"Babanın eli nasıl oldu?" diye sordum.

"Gayet iyi durumda hanımefendi," dedi çabucak. "Tıpkı istediğiniz gibi

baktım; kırmızı çizgi, iltihap falan yok. Derinin kesildiği yerin kenarında yalnızca hafif bir kızarıklık var. Benden istediğiniz gibi parmaklarını kımıldatmasını söyledim," diye ekledi ve yanağında küçük bir gamze oluştu. "Yapmak istemedi, sanki ona iğneler batırıyormuşum gibi benden kaçmaya çalıştı fakat sonunda yaptırdım."

"Aferin sana!" dedim ve omzuna yavaşça bir şaplak attım; kız mutlulukla kızardı.

"Bir ballı ekmeği hak etmişsin bence," dedim, son bir saattir mutfaktan koridora, oradan da bana gelen kokuya karşı koyamayarak. "Gel benimle."

Ama ikimiz koridora çıkıp mutfağa doğru yöneldiğimizde, arkamızdan çok tuhaf bir ses geldi. Dışarıda, ön verandada sanki bir hayvan zıplıyor ya da sürükleniyormuş gibi bir sesti bu.

"O ne?" diye sordu Malva, omzunun üstünden panikle arkasına bakarak.

Ona cevap olarak bir gürleme geldi ve ön kapıya çarpan bir şey *küt* sesiyle birlikte yığıldı.

"Meryem ile Yusuf aşkına," diyerek mutfakta yanımıza fırladı Bayan Bug, bir yandan haç çıkarıyordu. "Ne o?"

Gürültülerle kalbim çarpmaya başladı, ağzım kurudu. Geniş ve koyu renkli bir şey, kapının altından sızan ışığı kapatıyordu. Ara sıra inleyen bir şeyden gelen hırıltılı nefeslerin sesini duymamak da olanaksızdı.

"Her neyse ya ağır hasta ya da fena yaralanmış," dedim. "Geri durun." Ellerimi önlüğüme sildim, yutkundum, oraya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

Bir an adamı tanıyamadım; hırpani saçları, darmadağın olmuş çamurlu giysileriyle bir et yığınından ibaretti. Sonra tek dizinin üstünde doğrulmaya çalıştı, kafasını kaldırdı. Bereli, terlerle parlayan yüzü bembeyazdı.

"Bay Brown?" dedim inanamayarak.

Gözlerindeki garip ifadeye baktığımda beni görüp görmediğini anlayamadım. Ama sesimi tanıdı, çünkü öne doğru yeltendi ve az kalsın beni ezecekti. Hemen geri çekildim fakat ayağımı tuttu ve feryat ederek yapıştı. Bağırmaya başladı. "Acıyın bana! Hanımefendi, acıyın, yalvarırım!"

"Ne oluyor, bırakın. Bırakın dedim!" Ayağımı sallayarak adamı silkelemeye çalıştım ama kene gibi yapışmıştı. "Acıyın bana!" diyordu çatallı, çaresiz sesiyle.

"Kes sesini be adam!" diye çıkıştı Bayan Bug. Adamın içeri girişinin şokunu atlattıktan ve kim olduğunu anladıktan sonra hiç de rahatsız olmuş

gibi değildi ancak sinir olduğu bir gerçekti.

Lionel Brown yine de durmadı, bacağımı bırakmaksızın merhamet dilenmeye devam etti. Bayan Bug sonunda yanımdan geçti ve elindeki et tokmağıyla adamın kafasına tek bir darbe vurdu. Adamın gözleri yerinden uğradı ve tek kelime etmeksizin yüzünün üstüne düştü.

“Çok üzgünüm Bayan Fraser!” dedi Bayan Bug, samimice. “Dışarı nasıl çıkabilmiş, anlayamadım!”

Onu ben de anlayamamıştım ama buraya nasıl geldiğini biliyordum: sürünmüştü, kırık bacağına rağmen hem de. El ve bacakları sıyrık, çürük, yara, bere doluydu, pantolonu paramparçaydı ve adamın her yeri çamur, pislik ve çim parçalarıyla kaplıydı.

Eğilip adamın saçındaki karaağaç yaprağını aldım, bir yandan bu adamla ne halt etmem gerektiğini düşündüm.

“Bana yardım edin de şu adamı ameliyathaneme taşıyalım,” dedim, iç geçirdim ve onu koltukaltından tuttum.

“Yapamazsınız bunu Bayan Fraser!” Bayan Bug çok şaşırmıştı. “Kocanız bu konuda çok sert konuşmuştu; bu pislik yuvasıyla uğraşmak istemezsiniz, yüzünü bile görmeye tahammül etmemelisiniz.”

“Yüzüne bakmamak için biraz geç sanırım,” dedim baygın adamı sürüklerken. “Bırakalım da sundurmada mı yatsın? Yardım edin!”

Bayan Bug herhalde içinden adamın sundurmada yatmaya devam etmemesi için hiçbir neden olmadığını geçirmiştir ama o ana kadar duvara yapışık halde, gözleri ardına kadar açık şekilde sahneye bakakalmış olan Malva yardıma geldiğinde o da pes etti, iç geçirdi, elindeki tokmağı kenara koydu ve yardım etti.

Adamı ameliyat masasına yatırdığımızda kendine gelmişti, hatta inlemeye başlamıştı. “Beni öldürecek, izin vermeyin… Lütfen izin vermeyin!”

“Sessiz olur musun?” dedim, son derece rahatsız olmuştum. “Bacağına bakayım.”

Benim son müdahalemden sonra kimse bu bacağa dokunmamıştı ve dolayısıyla tedavi yarım kalmıştı, kulübeden buraya sürünmesi de haliyle pek yardımcı olmamıştı; bandajların arası kanla doluydu. Doğrusunu söylemek gerekirse, öteki yaraları da hesaba katıldığında adamın hâlâ yaşıyor oluşuna şaşırmıştım. Derisi bembeyazdı, zar zor nefes alıyordu ama ateşi çok yüksek değildi.

“Bana biraz sıcak su getirir misiniz Bayan Bug, lütfen?” dedim, bir yandan adamın yaralı bacağını dikkatle yoklarken. “Biraz da viski? Şok için gerekecek de…”

“Getirmem,” dedi Bayan Bug, hastaya iğrenç bir mahlukmuş gibi bakarak. “Bence Bay Fraser’ı bununla uğraşma derdinden kurtarmalıyız, eğer kendi kendine ölmeyecekse.” Et tokmağını tekrar havaya kaldırdı ve tehditkar bir havayla adama doğrulttu; Bay Brown bunu görünce sindi, büzüldü ve bu hareketle canı yanınca da bağırdı.

“Suyu ben getireyim,” dedi Malva ve gözden kayboldu.

Yaralarıyla ilgilenme çabalarıma aldırmayan Brown, iyi haldeki eliyle bileğimi yakaladı ve şaşırtıcı bir güçle sıktı.

“Beni öldürmesine izin vermeyin,” dedi boğukça, kan dolu gözlerini bana dikerek. “Lütfen, yalvarırım!”

Tereddüde düştüm. Bay Brown’un varlığını unuttuğum söylenemezdi ama onu düşünmüyor olmaktan da son derece memnundum.

O da tereddüdümü fark etti, dudaklarını yaladı ve tekrar denedi.

“Kurtarın beni Bayan Fraser, rica ederim! Bir tek sizi dinler o!”

Zorlanarak da olsa bileğimdeki elini çektim.

“Birinin sizi öldüreceğini nereden çıkarıyorsunuz?” diye sordum dikkatle.

Brown gülmedi ama ağzının kenarı titredi.

“Öyle diyor. Şüphem de yok.” Artık daha sakindi, derin ve vücudunu titreten bir nefes aldı. “Lütfen Bayan Fraser,” dedi daha da yumuşak bir sesle. “Yalvarırım kurtarın beni.”

Kafamı kaldırıp Bayan Bug’a baktığımda, kavuşturulmuş kollarında ve sıkılmış dudaklarında gerçeği okumak zor değildi. Biliyordu.

Tam o anda Malva telaşla içeri girdi. Bir elinde büyük bir bardak sıcak su, ötekinde viski sürahisi vardı.

“Ne yapayım?” diye sordu nefes nefese.

“Ee… dolaba koy,” dedim, bir yandan aklımı odaklamaya çalışıyordum. “Karakafes otunun neye benzediğini biliyor musun? Ya da sıtma otunun?” Bir yandan adamın bileğini tutuyor, nabzını ölçmeye çalışıyordum. Son derece hızlıydı.

“Evet hanımefendi. Biraz alıp suya koymamı ister misiniz?” Soruyu

sorarken çoktan elindekileri bırakmış, dolapta araştırma yapmaya başlamıştı bile.

Brown'la göz göze geldim, duygusuz kalmak için çabaladım.

"Becerebilseydin beni öldürecektin," dedim usulca. Kendi nabzım da adamınkinden pek farklı değildi artık.

"Hayır," dedi ama gözlerini benden kaçırdı. Çok uzağa değil, yine de gözlerinin odağı kaymıştı. "Hayır, yapmazdım öyle şey!"

"Ho- Hodgepile'a beni öldürmesini söyledin." Adamın adını söylerken sesim titredi ve içim bir anda nefretle doldu. "Bunu yaptığını çok iyi hatırladığından eminim!"

Sol el bileği büyük ihtimalle kırıktı ve yerine oturtan da olmamıştı; şişlik vardı, derisinde de morluklar oluşmuştu. Yine de elini benimkinin üstüne bastırarak beni ikna etmeye çalıştı. Adamın yabani, berbat bir kokusu vardı, tıpkı-

Elimi bir anda hiddetle geri çektim; iğrenme hissi tüm vücudumu sarmaya başlamıştı. Avuç içimi önlüğüme sertçe sildim, kusmamaya gayret ettim.

Aralarında o yoktu. Bunu biliyordum. O kadar adamın arasında… o olamazdı; o öğleden sonra bacağını kırmıştı. O gece o ağır, acımasız adamın o olması ihtimali yoktu. O itip kakan, bet kokulu, lanet adam o olamazdı. Ama yine de o olduğunu hissediyordum; ağzıma safra tadı geldi, yutkundum. Başım biraz dönmeye başlamıştı.

"Bayan Fraser? Bayan Fraser!" Malva'yla Bayan Bug aynı anda konuşmuşlardı. Ben ne olduğunu anlayamadan Bayan Bug beni bir tabureye oturttu, doğrulttu; Malva da ağzımın ucuna bir fincan viski getirdi.

Gözlerim kapalı halde içkiyi içtim. Kendimi birkaç saniyeliğine viskinin o kekremsi, temiz kokusu ve yakan tadıyla uyuşturmak iyi geldi.

O anda Jamie'nin öfkesini hatırladım, beni eve getirdiği geceki öfkesini. Brown o gece, o odada bizimle olsaydı, onu öldüreceğinden en ufak bir şüphem olmazdı. Daha soğukkanlıyken, şimdi bunu yapar mıydı? Bilmiyordum. Ama Brown'un öyle düşündüğü kesindi.

Adamın kısık, umutsuz bir sesle ağladığının farkındaydım. Viskinin son yudumunu yuttum, fincanı kenara koydum ve doğruldum, gözlerimi açtım. Oldukça şaşırtıcıydı ama ben de ağlıyordum.

Ayağa kalktım, yüzümü önlüğüme sildim. Önlük tereyağı, tarçın ve taze elma püresi kokuyordu; bu evcimen koku mide bulantımı bir nebze geçirdi.

“Çay hazır Bayan Fraser,” dedi Malva, koluma dokunarak. Kızın gözleri Brown’a dikilmişti.

“Çayı şu adama ver. Sonra bana yeni bandajlar getir… sonra da eve git.”

Jamie’nin ne yapmaya niyetlendiğini bilmiyorum; niyetini öğrendiğim zaman benim ne yapacağımı da bilmiyordum. Ne düşünmem gerektiğini ve kendimi nasıl hissetmem gerektiğini de bilmiyordum. Bildiğim tek şey karşımda yaralı bir adam olduğuydu. O an için bunun yeterli olması gerekiyordu.

***

Bir süre için onun kim olduğunu unuttum. Brown’a konuşmasını yasakladıktan sonra dişlerimi sıkıp önümdeki işe yoğunlaşmaya başladım. Adam ara sıra sızlandı, burnunu çekti ama başka ses çıkarmadı. Temizliği yaptım, bandajları sardım, düzelttim ve rahat etmesini sağladım. Fakat işim bittiğinde yine karşımda o vardı işte. Brown’a her dokunuşumda tiksintim biraz daha artıyordu.

İşim sonunda bitti ve ellerimi yıkamaya gittim. Terebentin ve alkolle ıslatılmış bir bezle ellerimi özenle sildim, canım yanmasına rağmen her tırnağın altını temizledim. Sanki adam son derece öldürücü ve bulaşıcı bir hastalık taşıyormuş gibi davrandığımı fark ettim. Ama kendime mani olamıyordum.

Lionel Brown beni endişeli gözlerle izliyordu.

“Ne yapacaksınız?”

“Karar vermedim henüz.” Yalan söylemiş sayılmazdım. Pek bilinçli bir süreç olmamıştı ama gideceğim yol az çok belli olmuştu. Jamie haklıydı, lanet olasıca. Ama bunu Lionel Brown’a söylemek için bir nedenim yoktu. Henüz.

Adam ağzını açtı ve büyük ihtimalle bana tekrar yalvarmaya başlayacaktı ancak onu sert bir el işaretiyle durdurdum.

“Yanınızda Donner adında bir adam vardı. Onun hakkında ne biliyorsun?”

Ağzımdan çıkmasını hiç beklemediği kelimeler sarf etmiştim. Dudakları hafifçe aralandı.

“Donner?” diye tekrar etti, duyduğu kelimeden emin olamamış gibiydi.

“Onu hatırlamadığını söylemeye kalkma bana,” dedim, içimdeki kızgınlık ses tonuma yansımıştı.

“Ah, hayır hanımefendi,” dedi telaşla. “Hatırlıyorum onu, iyi hatırlıyorum!

Acaba” -dili dudağının yaralı tarafına değdi- “onun hakkında ne öğrenmek istiyorsunuz?”

Bilmek istediğim ilk şey ölüp ölmediğiydi ama Brown bunu çok büyük ihtimalle bilmiyordu.

“Adamın adıyla başlayalım,” dedim, adamın yanına dikkatlice oturarak. “Oradan devam ederiz.”

Brown büyük ihtimalle adamın adından daha fazlasını biliyordu ve niyetim bütün bildiklerini öğrenmekti.

“Wendigo.”

“Ne?” dedim hayretle ama Brown bu adı söylerken tuhaf bir addan bahsettiğinin farkında değildi.

“Kendisi öyle demişti,” dedi, şüphem onu endişelendirmişti. “Kızılderili adı, değil mi?”

Evet, öyleydi. Hatta kuzey kabilelerinden birinin mitolojisinden bir canavarın adıydı, hangisi olduğunu hatırlayamıyordum. Brianna’nın lisedeki Kuzey Amerika kabileleriyle ilgili bir ünite işlemişti, her öğrenci farklı bir kabilenin bir hikâyesini anlatma görevi almıştı. Bree de Wendigo’yu almıştı.

Bunun aklımda kalmasının nedeni, Bree’nin ödevi hazırlarken yanına çizdiği resimdi. Bu resmin hatırası bir süre benimle kalmıştı. Ana çizimi beyaz pastel boyayla yaptıktan sonra üstüne karakalemle çizmişti. Kar ve rüzgârla savrulan ağaçların yaprakları dökülmüştü, iğneleri de havada uçuşuyordu. Resimde bir çeşit telaş vardı, yabani ve hareketli hava bunu düşündürtüyordu. Resme birkaç dakika dikkatli gözle bakmadan önce ağaçların arasındaki yüzü fark edemiyordunuz. Ben gördüğümde ürkmüş, ciyaklamış ve kağıdı yere atmıştım. Bree de bu tepkime bayılmıştı.

“Öyle sanıyorum,” dedim, sonunda Wendigo’nun yüzü zihnimden kaybolduğunda. “Nereli? Brownsville’de mi yaşıyordu?”

Brownsville’de yaşamış ama yalnızca birkaç haftalığına. Hodgepile diğer birçok adamını yaptığı gibi onu da bir yerlerden getirmiş. Brown onu çok da umursamamış ve adam pek dikkat çekmemiş.

“Baudry adındaki dulla kalıyordu,” dedi birden hevesle. “Belki o kadına kendisiyle ilgili bir şeyler anlatmıştır. İsterseniz sorarım sizin için. Evime döndüğümde.” Bana attığı bakış, köpeklerin güvendikleri sahiplerine bakmalarına benziyordu.

“Hmm,” dedim ve son derece şüpheci bir biçimde baktım. “Göreceğiz.”

Dudaklarını yaladı, kendini acındırmaya çalıştı.

“Acaba biraz su alabilir miyim hanımefendi?”

Adamın susuzluktan ölmesini istemezdim elbette ama ona şahsen hizmet etmek de artık canıma tak etmişti. Bir an önce benim odamdan da gözümün önünden de gitmesini istiyordum. Kabaca bir tavırla başımı salladım, koridora çıktım ve Bayan Bug’a seslenip su getirmesini istedim.

Öğleden sonranın havası ılıktı. Lionel Brown’un vücudunu iyileştirmek için çalışırken son derece gerilmiştim; hiçbir ön belirti vermeden, ani bir sıcaklık karnımdan boğazıma, oradan da yüzüme çıktı ve sıcak balmumu gibi yayıldı; kulaklarımın arkasından terler fışkırdı. Bir bahane uydurduktan sonra hastayı Bayan Bug’a bıraktım ve temiz hava almak için dışarı koştum.

Dışarıda bir kuyu vardı; aslında dar bir kuyudan fazlası değildi, kenarları taşlarla döşenmişti. Büyük bir su kabı iki taşın arasına sıkıştırılmıştı; onu çekip çıkardım, diz çöktüm ve hem içip hem yüzüme vurmam için yeterli suyu dipten çektim.

Bu bunalmaların hoş bir tarafı yoktu - hatta tıpkı hamilelik gibi ilginçti; vücutta hiç beklenmedik bir şey hissetmek, bilinç dışı bir hareketlilik olduğunu fark etmek gibiydi. Bir an erkeklerin de ereksiyon sırasında böyle hissedip hissetmediklerini merak ettim.

Bir anda basan sıcaklık, yüzümden terler fışkırması o anda oldukça memnun etmişti. Kendi kendime, bunun hamile olamayacağım yönünde bir işaret olması gerektiğini söyledim. Haksız mıydım yoksa? Hamileliğin erken evrelerinin her türlü termal etkiyi yaratabilecek hormonal düzensizliklere neden olabileceği bilgisine sahiptim, tıpkı menopoz gibi. Yaşadığım şeyin nedeni kesinlikle hamilelikle ilgili olmalıydı ya da menopoza girmemle veya tecavüze uğramış olmamla-

“Saçmalama Beauchamp,” dedim sesli şekilde. “Hamile olmadığını çok iyi biliyorsun.”

Bunu duymak tuhaf bir his verdi. Yüzde doksan rahatlama, yüzde on pişmanlık diyebilirim. Eh, belki de pişmanlık on binde birdi ama yine de vardı.

Ama bu sıcaklığı takiben gelen ter kesinlikle istemediğim bir şeydi. Saç diplerim nemlenmişti ve yüzüme vurduğum su çok rahatlatıyor olsa da sıcaklık dalgası hâlâ etkisini göstermeye devam ediyordu. Anlık bir güdüyle, su kabının dibindeki suyu korsemden içeri boşalttım. Su giysiyi ıslatırken hareketin verdiği rahatlamayla nefesimi verdim. Su göğüslerimin arasından

göbeğime süzüldü, bacaklarımı gıdıklayarak yere döküldü.

Harap haldeydim ama Bayan Bug aldırmazdı ve Lionel Brown olacak adam da aklıma gelmemeliydi artık. Önlüğümün ucuyla şakaklarımı ovuşturarak eve doğru yürümeye başladım.

Kapı benim bıraktığım gibi aralıktı; ittirerek açtığımda güneş arkamdan süzülüp içeriyi aydınlattı ve sahne netlikle gözlerimin önüne serildi: Bayan Bug elindeki yastığı var gücüyle Lionel Brown'un yüzüne bastırıyordu.

Bir an için oraya bakıp gözlerimi kırpıştırmaktan ötesini yapamadım. O kadar şaşırmıştım ki beynim gördüklerimi nasıl algılamam konusunda karar veremiyor olmalıydı. Sonra acayip bir ciyaklamayla öne atıldım, kadının koluna yapıştım.

Bayan Bug çok güçlüydü, yaptığı işe de o kadar odaklanmıştı ki benim ilk hamlemin hiçbir etkisi olmadı. Alnındaki damarlar patlamıştı, yüzü hınç ve efordan mosmor kesilmişti. Kolunu sertçe çektim ama yine yerinden oynatamayınca, son bir çaresizlikle onu ittirdim.

Kadın dengesini kaybetti, sendeledi; o anda yastığın kenarını tuttum ve yan tarafından aniden çektim. Yastık artık Brown'un yüzünün üstünde değildi. Kadın tekrar davrandı, işi bitirmeye niyetlendi. Küt parmaklı ellerini yastığa doğru yöneltti, sıkıca tuttu ve elleri bileğe kadar yastığa gömüldü.

Bir adım geri çekildim ve sonra kendimi üstüne fırlattım. Büyük bir patırtı çıkararak yere düştük, beraberimizde masayı devirdik. Sonunda kırılmış çömlek parçaları, içindeki nane çayı dökülmüş bir çanakla birlikte kendimizi yerde bulduk.

Kendimi yana yuvarlayıp nefes almaya çalıştım, kaburgalarımda duyduğum acı beni birkaç saniyeliğine felç etti. Sonra dişlerimi sıktım, kadını üstümden ittim ve kendimi birbirine girmiş eteklerin arasından sıyırdıktan sonra ayağa kalktım.

Adamın uyuşuk kafası masadan yana sarkıyordu. Çenesini tuttum, kafasını geri götürdüm, ağzımı ağzına bastırdım. İçimde ne kadar nefes varsa ciğerlerine üfledim, nefes aldım, hareketi tekrarladım ve bir yandan telaşla nabzı olup olmadığını kontrol ettim.

Brown'un vücut ısısı normaldi, çene kemiği ve omuzları normal görünüyordu ama teninde kötü bir gevşeklik vardı. Benimkilerle bastırdığım dudakları gitgide içe çöküyordu. Yarık dudağım kanamaya başlamıştı ve kan her yere saçılıyordu. Kendimi zorlayarak, adamı kurtarmak için derin nefesler alırken kaburgalarımın ağrısıyla savaşıyordum.

Arkamda birinin olduğunu hissettim; bu Bayan Bug olmalıydı, ona doğru bir tekme savurdum. Beni omzumdan tutmaya çalıştı ama ben çekilince parmakları boşa düştü. Sonra bir anda arkamı döndüm ve karnının ortasına yumruğumu indirdim. Kadın büyük bir oflamayla yere düştü, ona ayıracak başka zamanım yoktu. Döndüm ve tekrar Bay Brown'a odaklandım.

Ben nefes verdikçe göğsü kalkıyordu fakat nefesi keser kesmez aniden aşağı düşüyordu. Geri çekildim ve iki yumruğumu da sıkıp gevşek göğüs kafesine sertçe indirmeye başladım. O kadar sert vuruyordum ki ellerimdeki çürüklerin yenileneceğinden darbeyi vurmadan önce bile emindim. Brown'un derisi de morarırdı elbette, tabii tekrar morarmaya fırsat bulabilirse.

Nefes verdim, yumrukladım, nefes verdim… ta ki içine kan karışmış terler vücudumda nehirler oluşturarak kasıklarımı ıslatmaya, kulaklarım çınlamaya, gözlerimin önüne siyah noktalar oluşmaya başlayana kadar. Sonunda durdum. Nefes nefese kalmıştım, terli saçlarım yüzüme yapışmıştı, ellerim kalbimle senkronlu şekilde zonkluyordu.

Lanet olasıca adam ölmüştü.

Ellerimi önlüğüme sildim, sonra da yüzümü temizledim. Ağzımın içi şişmiş gibiydi, kan tadı alıyordum; yere tükürdüm. Oldukça sakindim; ortama, bir ölümü takip eden o berbat sessizlik hâkimdi. Yakınlardaki bir çalıkuşu öterek bu sessizliği bozdu.

Arkamdan gelen hışırtılı sesi duyunca oraya döndüm. Bayan Bug sırayı doğrultmuş, üstüne oturmuştu. Omuzlarını öne düşürüp ellerini kucağında birleştirmişti; yuvarlak yüzü masadaki cansız bedene dönük, çatılı kaşlarla bakıyordu. Adamın kafası bir yana yatmıştı, parmakları sanki birinin elini tutuyormuş gibi kıvrılmıştı.

Üstündeki çarşaf kırmızı beneklerle doluydu; lazımlık kokusunun nedeni buydu işte: adam benim canlandırma çalışmalarımdan çok önce ölmüştü.

Bir bunaltı daha vücudumu sardı ve tenimin üstüne sıcak balmumu gibi yayıldı. Kendi ter kokumu alabiliyordum. Gözlerimi kapattım, biraz bekledim, sonra açıp Bayan Bug'a döndüm.

"Bunu ne halt etmeye yaptın?"

***

"Ne yaptı, ne yaptı?" Jamie yüzüme afallamış bir ifadeyle baktı, sonra mutfak masasına oturmuş olan Bayan Bug'a döndü. Kadın kafasını eğmiş, ellerini önünde birleştirmişti.

Dediğimi tekrarlamamı beklemeksizin, Jamie koridoru geçip

ameliyathaneye girdi. Ayak seslerinin birden kesildiğini fark ettim. Bir saniyelik sessizlikten sonra Galce küfrü duydum. Bayan Bug'ın tombul omuzları kulaklarına doğru yükseldi.

Ayak sesleri yine geldi, bu sefer daha yavaştı. Jamie içeri girdi ve kadının yanına oturdu.

"Söyle bakalım kadın, sen benim elimdeki bir adamı ne cesaretle, ne demeye öldürdün?" diye sordu Galce.

"Efendim," diye fısıldadı Bayan Bug. Jamie'ye bakmaya korkuyordu; sindikçe sindi, yüzü neredeyse görülmeyecekti. "İs- istemeden oldu. Gerçekten efendim!"

Jamie bana baktı.

"Boğdu adamı," diye dediğimi tekrar ettim. "Yastıkla."

"Böyle bir şeyi istemeden yapamazsın herhalde, ha?" Jamie'nin bu soruyu sorarken çıkardığı sesle bıçak bilenebilirdi. "Ne yaptın sen be kadın?"

Yuvarlak omuzlar korkuyla titremeye başladı.

"Beyefendi… Beyefendi… yanlış olduğunu biliyorum ama… ama o adamın o sivri dili yok mu… siz etraftayken, Ian hatta Arch bile yanımızdayken hep süklüm püklüm bir halde, korkudan ne yapacağını şaşırmış halde duruyordu adam, evet ama benim yanımda…" Kadın yutkundu, bir anda yüzü düştü. "O iblis benim yanımda hep içinden geçenleri söylüyordu. Ben bir kadınım diye rahat rahat davranıyordu, sürekli tehditler savuruyordu, en ağır küfürleri ediyordu. Dedi ki- dedi ki kardeşi gelecekmiş, adamlarıyla gelecekmiş, onu kurtaracakmış, sonra hepimizi kanımızda boğup evi yakıp başımıza yıkacakmış." Kadının çenesinin altı konuşurken titriyordu ama bir şekilde cesaret edip Jamie'nin gözlerine bakmayı başardı.

"Bunu yapmama asla izin vermeyeceğinizi biliyordum efendim, o herifin dediklerine kulak asmamak için de elimden geleni yaptım. Tepemi iyice attırınca da kardeşi buraya gelene kadar çoktan toprağı boylayacağını söyledim. Sonra kaçtı it herif ve bunu nasıl başardığını da asla anlayamadım, çünkü yataktan kalkacak hali bile yoktu, buraya gelmesini bırakın. Ama geldi, karınızdan merhamet dilendi, o da tepkisiz kalamadı. Herifi tek başıma geri sürükleyebilirdim ama karınız izin vermezdi." Bunu dedikten sonra bana içerlemiş bir bakış attı fakat çok geçmeden yalvaran gözlerini tekrar Jamie'ye dikti.

"Sonra da hanımefendi adamı tedavi etmek için içeri aldı, çok zarifçe bir düşünceyle. O zaman karınızın yüzünde şunu gördüm ki o adamı tedavi

etmeye başladıktan sonra ölmesini hazmedemeyecekti. O pislik de bunu fark etti. Hanımefendi dışarı çıktığında bana güldü. Hanımefendiyi onu tedavi etmesi için kandırdığını söyledi. Artık güvende olduğunu söyledi. Karınızın artık onun öldürülmesine asla izin vermeyeceğini söyledi. Buradan kurtulunca da buraya bin adam yığıp intikam alacağını söyledi, sonra da…" Kadın gözlerini kapadı, biraz öne arkaya sallandı, elini göğsüne bastırdı.

"Dayanamadım beyefendi," dedi net bir şekilde. "Dayanamadım."

Jamie kadını dikkatle, kaşlarını kılıç gibi çatarak izliyordu. Son kelimelerden sonra bana bir bakış attı ve harap olmuş yüz hatlarımdan kadının söylediklerini teyit etti. Dudaklarını sıktı.

"Evine git," dedi Bayan Bug'a. "Yaptığını kocana anlat ve onu bana yolla."

Sonra topuklarının üstünde döndü ve çalışma odasının yolunu tuttu. Bana hiç bakmayan Bayan Bug ani bir hareketle ayağa kalktı ve bir kör gibi, mekanik hareketlerle yürüdü, kapıyı açtı, dışarı çıktı.

***

"Haklıydın. Üzgünüm." Elimi pervaza koyarak çalışma kapısının önünde dikildim.

Jamie dirseklerini masaya koymuştu, kafası ellerinin arasındaydı ama bunu duyunca kafasını kaldırdı, gözlerini kırpıştırdı.

"Sana üzgün olmayı yasaklamadım mı ben Sassenach?" dedi ve yarım ağızla gülümsedi. Sonra beni süzdü, yüzünde endişeli bir ifade oluştu.

"Tanrım, her an yığılıp kalacak gibi görünüyorsun Claire," dedi ve telaşla ayağa kalktı. "Gel otur."

Beni yerine oturttuktan sonra başımda dikildi.

"Bayan Bug'dan sana bir şeyler getirmesini isterdim ama gönderdim kadını… bir bardak çay ister misin Sassenach?"

Ağlayacak gibi hissetmiştim kendimi ama onun yerine kahkaha attım ve gözyaşlarımı bastırdım.

"Çayımız kalmadı. Aylardır da yok. İyiyim ben. Biraz şoka uğradım, o kadar."

"Anladım, öyledir tabii. Biraz kanaman var." Cebinden eskimiş bir mendil çıkardı, eğildi ve ağzımı silmeye başladı. Kaşları konsantrasyon içinde kasılmıştı.

Ben ise kımıldamadan durdum ve Jamie'ye izin verdim, bir yandan müthiş

bir yorgunlukla baş etmeye çalışıyordum. Yatağa yatmak, uykuya dalmak, bir daha da asla uyanmamak istiyordum. Uyanırsam da ameliyathanemdeki ölü adamın gitmiş olmasını istiyordum. Evin de yanıp tepemize yıkılmamasını istiyordum.

Ama zamanı değil, diye düşündüm ve bu düşünce -ne kadar aptalca olursa olsun- anlaşılmaz bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Şimdi senin için işler zorlaştı mı?" diye sordum, yorgunlukla savaşmayı sürdürüp kafamı toparlamaya çalışırken. "Richard Brown konusunda yani."

"Bilemiyorum," dedi itiraf edercesine. "Düşünmeye çalışıyorum. İskoçya'da olmamızı dilediğim olmuyor değil," dedi kederle. "İskoç olsaydı Richard Brown'un ne yapabileceğini daha iyi bilebilirdim."

"Öyle mi? Diyelim ki dayın Colum ile uğraşman gerekiyordu," dedim. "Sence o ne yapardı?"

"Beni öldürüp kardeşini geri almaya çalışırdı," diye yanıtladı hemen. "Kardeşinin elimde olduğunu bilseydi. Senin şu Donner eğer Brownsville'e döndüyse de bundan kesinlikle haberi vardır."

Sonuna kadar haklıydı ve bu sözleriyle sırtımda bir ürperti hissettim. Endişem yüzüme yansımış olacak ki bana bakıp gülümseme gereği duydu.

"Dertlenme Sassenach," dedi. "Lindsay kardeşler biz geldikten sonraki sabah Brownsville'e doğru yola çıktılar. Kenny kasabayı gözetliyor, Evan'la Murdo da yoldaki belli noktalarda bekliyorlar. Hepsinin altında dinlenmiş, çok iyi durumda atlar var. Richard Brown'la o yerin dibine giresice Güvenlik Komitesi bu yöne gelmeye kalkışırsa haberimiz olacak."

Bunu duyunca biraz rahatlayıp hafifçe doğruldum.

"Güzel. Ama- Donner geri döndüyse bile, senin Lionel Brown'u esir aldığını bilmiyordur; onu baskın sırasında ö-öldürmüş olabilirsin yani."

Kısık mavi gözleriyle bana hemen bir göz attı, sonra kafa salladı.

"Keşke öldürmüş olsaydım," dedi yüzünü biraz buruşturarak. "Bir sürü sorundan kurtulmuş olurdum. Ama öyle yapmış olsaydım kardeşiyle neler karıştırdıklarını öğrenemezdim ki bu gerçekten çok gerekliydi. Ama Donner geri döndüyse, Richard Brown'a neler olduğunu anlatmıştır; onunla adamları da cesetleri almak için oraya gitmişlerdir. O zaman da kardeşinin onların arasında olmadığını anlar."

"O zaman da mantığını kullanıp onu bulmak için buraya gelecektir."

Tam o anda arka kapı açılınca yerimden sıçradım, kalbim küt küt atmaya

başladı fakat sonra mokasenlerin yumuşak sesi duyuldu ve Ian'ımız geldi, çalışma odasına göz attı.

"Az önce Bayan Bug'ın yanından geçtim, hızla evine gidiyordu," dedi, suratı asıktı. "Beni görünce durmadı, konuşmadı. Çok tuhaf bir haldeydi. Sorun ne?"

"Ne değil ki?" diye cevap verdim, sonra da güldüm; Ian bana keskin bir bakış attı.

Jamie iç geçirdi.

"Otur," dedi, Ian'ın önüne ayağıyla bir sandalye iterek. "Anlatayım."

Ian büyük bir dikkatle dinlemeye başladı. Jamie, kadının Lionel Brown'un yüzünü yastıkla kapattığı yere gelince Ian'ın ağzı apaçık kaldı.

"Adam hâlâ burada mı?" diye sordu hikâye bitince. Hafifçe kamburunu çıkardı, omzunun üstünden şüpheci bir bakış attı. Sanki Brown ameliyathaneden çıkıp gelse çok da şaşırmayacakmış gibiydi.

"Eh, yani kendi isteğiyle bir yere gidecek hali kalmadı artık," dedim gerçekçi bir tonla.

Ian başını salladı ama yine de bakmak için oraya gitti. Biraz sonra geri geldiğinde düşünceli bir hali vardı.

"Üstünde hiç iz yok," dedi Jamie'ye ve oturdu.

Jamie başını salladı. "Evet ve bandajları değiştirilmiş. Yengen onu tedavi etmiş de."

İkisi de başlarını salladı, aynı şeyi düşünüyorlardı.

"Görünüşüne bakılarak öldüğünü anlayamazsın yenge," diye açıkladı Ian, onların frekansını yakalayamadığımı fark ederek. "Kendi kendine de ölmüş olabilir gibi görünüyor, değil mi?"

"Öyle dense çok da saçma olmaz herhalde. Bayan Bug'ı ürkütmeseydi…" Alnımı dikkatle ovdum, orada bir ağrı başlamak üzereydi.

"Sen kendini nasıl- " diye lafa girdi Ian, sesi kaygılıydı ama birden artık nasıl olduğumun sorulmasından gına geldi.

"Zorlukla biliyorum," diye lafını böldüm, elimi alnımdan çektim. Gözlerimi indirdiğimde yumruklarımın kucağımda sıkılı halde olduklarını fark ettim.

"O adam… o kadar da şeytani biri değildi, sanmıyorum," dedim. Önlüğümün üstüne bir nokta kan sıçramıştı, bu onun muydu benim miydi

bilemiyordum. “Ama… son derece zayıf haldeydi.”

“Pekâlâ, o halde.” Jamie tartıştığımız yere geri döndü. “Yengene diyordum ki, eğer Brown İskoç olsaydı, onunla nasıl baş edeceğimi daha iyi bilirdim ama sonra farkına vardım ki İskoç olmasa da iş yürütme yöntemleri İskoçlar’a çok benziyor. Onun ve komitesininki de. Devriye gibiler.”

Ian başıyla onayladı, eksik kaşlarını kaldırdı.

“Öyleler.” Tereddüt içinde gibiydi. “Onları hiç görmedim ama annem anlatmıştı; seni tutuklayanı Jamie Dayı, sonra Claire Yenge’yle annemin nasıl peşlerinden gittiklerini.” Bana bakıp sırıttı ve ince, kemikli yüzünde o eski, çocuksu ifade bir anlığına geri geldi.

“Ee ama o zamanlar gençtim,” dedim. “Daha cesurdum.”

Jamie’nın boğazından gelen homurtu eğlendiğini belli ediyordu.

“O konuda pek hesap yapmıyorlar,” dedi. “Öldürmek ve yakmak, yani- ”

“Tabii haraç da var.” Nereye varacağını anlamaya başlamıştım. Ian, Culloden’dan sonra doğmuştu; hayatında hiç Devriye görmemişti. Silahlı adamlardan oluşan bu organize gruplar kırsal alanlarda dolaşır, dağdaki klanlardan kestikleri haraç karşılığında onları, topraklarını ve hayvanlarını koruduklarını iddia ederlerdi. Belirledikleri bu ücret ödenmediği takdirde de ödemeyenlerin mal veya hayvanlarına el koyarlardı. Ben bu adamlarla karşılaşmıştım. Hatta ara sıra bazı yerleri kundakladıklarını, adam öldürdüklerini de duymuştum fakat bunları genellikle göz korkutma ve insanları kendilerine bağlama amaçlı yapmışlardı.

Jamie başını salladı. “Evet, Brown İskoç değil, dediğim gibi. Ama iş iştir, değil mi?” Yüzünde dalgın bir ifade oluşmuştu. Hafifçe arkasına yaslandı, ellerini tek dizinde birleştirdi. “Anidonau Nuya’ya ne kadar hızlı gidebilirsin Ian?”

***

Ian gittikten sonra çalışma odasında kaldık. Ameliyathanemdeki durumla eninde sonunda uğraşılması gerekecekti ama henüz buna kendimi hazır hissetmiyordum. Henüz bir buz deposu inşa edemediğinden yakındığı bir cümle haricinde Jamie de bu konudan bahsetmedi.

“Zavallı Bayan Bug,” dedim, yavaş yavaş tekrar kendime geliyordum. “Kadınla öyle oynadığından hiç haberim yoktu. Brown onun yumuşak biri olduğunu düşünmüş olmalı.” Zayıf bir kahkaha attım. “Büyük hata. Kadının ne kadar güçlü olduğunu keşfettiğimde çok şaşırdım doğrusu.”

Ama şaşırmamalıydım; daha önce onun bir buçuk kilometre boyunca omzunda keçi taşıyarak yürüdüğünü görmüştüm. Ama insan günlük çiftlik işlerinde gereken güçle cinayet işlemek için gereken gücü karşılaştırırken nedense zorlanıyor.

“Ben de şaşırdım,” dedi Jamie duygusuzca. “Ama kadının gücüne değil, bu meseleye taraf olmayı kafasına koyabilmesine. Hadi bana söylemedi, Arch’a neden söylemedi?”

“Dediği gibidir herhalde. Bir şey söylemeyi üstüne vazife görmediği içindir; ona verdiğin iş adama bakmaktı, o da senin verdiğin görevi yerine getirebilmek için dünyaları yerinden oynatabilecek biri. Sanıyorum ki kadıncağız iyi idare ettiğini düşünüyordu, ta ki adamı o şekilde bir anda karşısında bulana kadar… Bayan Bug patladı işte. Daha önce de şahit olmuştum böyle tepkilere.”

“Ben de,” diye mırıldandı. Kaşlarını hafifçe çatmış, aralarındaki kırışıklığın derinleşmesine neden olmuştu. Aklından nasıl vahşet dolu görüntüler geçtiğini merak ettim. “Ama daha iyi düşünmeliydim…”

Arch Bug içeriye o kadar sessizce girmişti ki adamı hiç duymamıştım; ancak Jamie kafasını kaldırıp ona bakınca varlığını fark ettim. Oraya döndüğümde Arch’ın elinde balta olduğunu gördüm. Konuşmak üzere ağzımı açtım ama adam dosdoğru Jamie’ye gitti, etrafını hiç umursamadı. Ona göre odada Jamie’den başka biri yoktu.

Masaya uzandı ve baltayı yavaşça bıraktı.

“Karımınki yerine benim canım şef,” dedi sessizce, Galce. Sonra geri çekildi, diz çöktü ve başını eğdi. Yumuşak, beyaz saçlarını sıkıca örmüş ve bağlamıştı, ensesi çıplaktı. Ensesi ceviz rengindeydi ve kırışıktı ama yine de kaslı görünüyordu.

Kapının yanından gelen küçük bir sesle kafamı oraya çevirdim. Bayan Bug kapı pervazına tutunmuştu, ayakta zor duruyordu. Başlığı eğri duruyordu, gri ve terli saçları da beti benzi atmış yüzüne tel tel yapışmıştı.

Hareket ettiğimde gözlerini bana çevirdi ama sonra tekrar diz çökmüş kocasına döndü, sonra da ayağa kalkıp bir Arch’a, bir gözleri bende olan Jamie’ye baktı. Jamie parmağını burun kemiğinin üstünde gezdirerek Arch’ı inceledi.

“Eh, peki,” dedi. “Kafanı keseyim, öyle mi? Burada, kendi odamda keseyim ki senin karın temizlemek zorunda kalsın, ha? Yoksa seni avluda bir yere çivileyeyim de Richard Brown’un gözünü mü korkutayım? Kalk ayağa,

üçkağıtçı herif.”

Odadaki her şey bir saniyeliğine dondu -o saniye içinde Arch’ın ensesindeki küçük, siyah beni fark ettim- sonra yaşlı adam son derece yavaşça ayağa kalktı.

“Hakkındır,” dedi Galce. “Ben senin hizmetkârınım *a ceann-cinnidh*[17], sana yeminim var; hakkındır.” Oldukça dik duruyordu ama gözleri masada, baltanın olduğu yerdeydi.

17 Gal. Şef. (E.N.)

Jamie cevabını vermek üzere nefes aldı, sonra durdu, gözlerini kısarak yaşlı adamı süzdü. Bir şey fark etmişti, fikri değişmişti.

“A ceann-cinnidh mi?” dedi sessizce. Arch Bug kafasını salladı, ses çıkarmadı.

Bir anda odadaki hava gerginleşmişti; ensemdeki tüyler diken diken oldu.

“A ceann-cinnidh” demişti Arch Bug. Tek kelimeyle kendimizi tekrar İskoçya’da bulmuştuk. Buranın yeni sakinleriyle Ardsmuir adamlarının Jamie’ye davranışları arasındaki fark hemen belli oluyordu - eskilerin hem anlaşma, hem de kabul dolu bir saygıları vardı. Burada hâlâ özgün bir şey vardı; İskoç dağlarını bin yıl boyunca yönetmiş olan bir sadakat vardı. Kanla verilmiş bir yemin vardı.

Jamie’nin geçmişi ve şu anı değerlendirdiğini, Arch Bug’ın nasıl bir yeri olduğunu iyice anlamaya çalıştığını fark ettim. Yüzünde gördüm ki öfkesi yerini başka bir şeye bırakmıştı. Omuzlarının kabullenişle birlikte düştüğünü gördüm.

“Evet, söylediğin gibi, hakkım var,” dedi Galce, yumuşak bir sesle. Doğruldu, baltayı eline aldı ve sapını uzattı. “Bu hakkımla karının hayatını ve seninkini bağışlıyorum.”

Bayan Bug’dan küçük bir hıçkırık sesi geldi. Arch dönüp ona bakmadı ama uzanıp baltayı aldı ve başını eğerek şefinin emrini kabul ettiğini belirtti. Sonra arkasına döndü ve tek kelime etmeden dışarı çıktı. Ama bunu yaparken sakat elinin parmaklarıyla karısının koluna çok hafif bir şekilde dokunduğu da gözümden kaçmadı.

Bayan Bug doğruldu, titreyen parmaklarıyla saç tellerini düzeltti. Jamie kadına bakmadı, tekrar yerine oturdu. Tüy kalemini eline aldıktan sonra önüne bir kâğıt koydu ama bir şey yazmaya niyetlendiğini hiç sanmıyordum.

Ben de kadını utandırmayı hiç istemiyordum, o yüzden kitaplık rafından Jamie'nin kiraz kerestesinden yapılma minyatür yılanını alıp yeni bir şeymiş gibi incelemeye başladım.

Kadın başlığını düzeltmiş bir halde odaya girdi ve Jamie'nin önünde hafifçe reverans yaptı.

"Size yemek getireyim mi efendim? Taze ekmekler yapmıştım." Büyük bir vakarla konuştu, başı dik bir şekilde duruyordu. Jamie başını kaldırdı ve ona gülümsedi.

"Çok hoşuma gider," dedi. "*Gun robh math agaibh, a nighean*." Sağ ol kızım.

Kadın ciddi bir edayla başını eğdi ve topukları üstünde döndü. Ama kapıya geldiğinde duraksadı, arkasına baktı. Jamie kaşlarını kaldırdı.

"Oradaydım, biliyorsunuz," dedi, Jamie'nin gözlerinin içine bakarak. "Saksonyalılar büyükbabanızı Tower Hill'de öldürdüklerinde yani. Çok kan akmıştı." Kadın dudaklarını büzdü, Jamie'yi kısılı ve kızarmış gözlerle süzdü.

"Onu onurlandırıyorsunuz," dedi Bayan Bug ve iç etekler, önlük iplikleri birbirine girmiş bir karmaşa oluşturarak koridorda ilerledi.

Jamie bana şaşkın gözlerle bakınca omuz silktim.

"Gerekli bir iltifat değildi," dedim ve Jamie'nin omuzları sessiz kahkahasıyla titremeye başladı.

"Biliyorum," dedi sonunda ve elini burnunun altına sürttü. "Biliyor musun Sassenach, bazen o yaşlı hergele aklıma gelince hüzünleniyorum." Kafasını iki yana salladı. "Bayan Bug'a bir ara o son kelimeleri gerçekten söyleyip söylemediğini sormalıyım."

"Neymiş o?"

"Cellada ücretini vermiş, iyi bir iş çıkarmasını söylemiş ve sonra da demiş ki: 'Beceremezsen fena halde sinirlenirim.'"

"Onun ağzından çıkmış gibi durduğu kesin," dedim hafifçe gülümseyerek. "Buglar sence Londra'da ne yapıyorlardı?"

Kafasını tekrar iki yana salladı, yüzünü bana çevirdi. Çenesini kaldırınca pencereden giren güneş ışığı çenesi ve elmacık kemiğinin ıslak gibi görünmesine neden oldu.

"Tanrı bilir. Sence doğru mu söylüyor Sassenach? Sence ona mı benziyorum?"

“Görünüş olarak değil,” dedim hafifçe gülümseyerek. Rahmetli Simon, Lord Lovat, kısa ve tıknaz bir adamdı. Ama yaşına göre oldukça kuvvetliydi. Ayrıca kötü ruhlu ve çok zeki bir kurbağa gibi göründüğü söylenirse de yanlış olmazdı.

“Hayır,” dedi Jamie bana katılarak. “Tanrı’ya şükür. Ama diğer yönlerden?” Gözlerinde hâlâ hınzırlık vardı ama ciddiydi; gerçekten bilmek istiyordu.

Onu dikkatle, düşünceli bir şekilde inceledim. Jamie’nin kalın, temiz hatlarında ve geniş omuzlarında Yaşlı Tilki’den eser yoktu - bu görünüm annesinin tarafından, MacKenzie soyundan geliyordu. Yine de o eğimli, koyu mavi gözlerin ardında bir yerlerde bazen Lord Lovat’ın derin bakışlarını görüyordum. İlgi dolu, muzırlık peşinde.

“Bazı izler var,” dedim. “Bazen normalden daha da çok benziyorsun. O aşırı hırsa sahip değilsin ama…” Gözlerimi biraz kıstım, düşündüm. “Yani, onun kadar acımasız değilsin diyecektim,” diye yavaşça devam ettim, “fakat öylesin.”

“Öyle miyim?” Bunu duyduğuna ya şaşırmış ya da bozulmuştu.

“Olabiliyorsun,” dedim ve içimde, derinde bir yerlerde Arvin Hodgepile’ın kemiklerinin çatırdayışını duydum. Hava oldukça güzeldi, ancak yine de kollarımdaki tüyler bir süreliğine diken diken oldu.

“Sence benim de hilekar bir yapım var mı?” diye sordu ciddiyetle.

“Pek bilemiyorum,” dedim şüpheli bir şekilde. “Onun kadar maharetli bir hilebaz değilsin ama bunun sebebi onda olmayan onur duygusunun sende olması olabilir tabii. Sen insanları onun gibi kullanmıyorsun.”

Bunu duyunca gülümsedi ama o kadar eğlenmedi.

“Kullanıyorum Sassenach,” dedi. “Sadece belli etmemeye çalışıyorum.”

Biraz elimdeki tahta yılana bakarak durdu fakat onu incelediğini sanmıyordum. Sonunda kafasını iki yana salladı, gözlerini kaldırıp bana baktı.

“Eğer bir cennet varsa, büyükbabam da orada ve şundan hiç şüphem yok ki hınzır herif şu anda gülmekten boynunu kıracak gibidir. Tabii başını kolunun altında tutmuyorsa.”

34. Davadaki Örnekler

Birkaç gün sonra Brownsville'e gittik. Jamie memleketine has kıyafetlerini kuşanmıştı, Hector Cameron'un altın kabzalı kaması belinde, şahin tüyü de başlığındaydı. Gideon'u sürüyordu; hayvanın kulakları düşmüştü ve her zamanki gibi gözleri kan çanağıydı.

Yanında da Karkuşu Cherokeeleri'nin barış şefi Sabah Şakıyan Kuş vardı. Ian'ın dediğine göre bu adam Uzun Saç klanındanmış. Öyle de görünüyordu; saçları yalnızca uzun ve ayı yağıyla parlatılmış değil, aynı zamanda süslenmişti ve saçlar kafanın tepesinden başlanarak örülmüş, uçlarına inciler, boncuklar, küçük pirinç parçaları, muhabbet kuşu tüyleri ve bir tane de Çin Yeni bozukluğu takılmıştı - onu nereden bulduğunu Tanrı bilirdi. Eyerinde en yeni armağanını sergiliyordu: Jamie'nin tüfeği.

Jamie'nin öteki tarafında ben vardım - Kanıt A. Katırım Clarence'ın üstündeydim, çivit mavisi, yün bir pelerin giymiştim ve bu pelerin benzimin solukluğunu ve morluklarımı, çürüklerimi fazlasıyla vurguluyordu- ve tatlı su incilerinden yapılma kolyem bana manen destek oluyordu.

Ian da arkamızda, Sabah Şakıyan Kuş'a eşlik eden iki Kızılderili ile birlikte geliyordu. Oğlan bir İskoç'tan çok Kızılderili'ye benziyordu. Yanık elmacık kemiklerinin üstündeki yarım daire şeklindeki noktalar dizisi ve uzun, kahverengi saçlarının arkadaki düğümünün arasından geçirilen hindi tüyüyle yanındaki adamların yanında sırıtmıyordu. En azından saçlarını Mohavklar gibi kökünden almamıştı; bunu yapmadan da yeterince ürkütücü görünüyordu.

Ian'ın atının arkasında sürüklenen kızakta ise Kanıt B getiriliyordu - Lionel Brown'un cesedi. Onu bozulmasın diye derenin üstündeki ambarda saklamıştık. Bree'yle Malva cesedi yosunla kaplayabilmek için çok çaba harcamışlar, üstüne bulabildikleri birçok otu eklemişler, sonra da bu nahoş paketi bir geyik derisine sarıp ham deri iplikleriyle bağlamışlardı. Bu kadar emeğe rağmen atların kalanı cesedin yanına yaklaşmadılar ama Ian'ınki istemeyerek de olsa durumu kabullendi; birkaç dakikada bir somurtup koşumlarını toynaklarıyla aynı ritimde tıkırdatmak dışında bir tepki vermiyordu.

Fazla konuşmadık.

Dağlardaki herhangi bir yerleşim yerine gelenler her zaman oranın

sakinlerinin dikkatini çeker, onların yorum ve yargılarına maruz kalırdı. Bizim küçük grubumuz da insanları evlerinden dışarı çıkartmıştı ama ağızlarını açık bıraktığımız gerçeği de söz konusuydu. Richard Brown'un oranın hanı işlevini de gören, diğerlerinden iki kat büyük evine vardığımızda, çoğu erkeklerden oluşan bir takipçi grubumuz vardı.

Gelişimizin ortaya çıkardığı gürültü, kaba verandaya bir kadının çıkmasına neden oldu - çok geçmeden tanıdım, bu Bayan Brown'du. Elini ağzına götüren kadın, uçarcasına eve geri kaçtı.

Sessizlik içinde bekledik. Serin, bulutsuz bir sonbahar günüydü, soğuk esinti ensemdeki tüyleri kaldırıyordu; Jamie'nin isteği üzerine saçlarımı tepede toplamıştım ve herhangi bir şapka takmamıştım. Yüzüm apaçık ortadaydı, üstünde gerçekler yazıyordu.

Biliyorlar mıydı? Sanki onları vücudumun dışında bir yerden izliyormuşum gibi, insanların yüzlerini incelemeye başladım.

Bilemezlerdi. Jamie bu konuda bana güvence vermişti; kendi içimde de biliyordum. Donner kaçıp buraya geldikten sonra hepsinin o gece yaşandığını anlatmadıysa… Ama öyle bir şey olmamıştı. Öyle olsaydı, Richard Brown bize gelirdi.

Bildikleri tek şey yüzümde gördükleriydi. Bu da fazlasıyla yeterdi. Clarence içimdeki gerginliği hissetmeye başladı; toynağıyla yeri bir kez tepti, sonra da kulağında sinek varmışçasına kafasını silkeledi.

Kapı açıldı ve Richard Brown dışarı çıktı. Arkasında da birkaç silahlı adamı vardı. Brown'un saçı başı dağınıktı, teni solgundu ve birkaç günlük kirli sakalı vardı. Uyku akan gözleri kıpkırmızıydı, etrafına bira kokusu yayıyordu. Çok içmişti, kendini fena dağıtmıştı; o anda karşısında bulduğu bizim oluşturduğumuz tehdidin karşısında sağlam durabilmek için kendini toparlamaya, düzgün görünmeye çabalıyordu.

"Fraser," dedi, durdu ve gözlerini kırpıştırdı.

"Bay Brown." Jamie atını dürtüp birkaç adım atmasını sağladı. Artık sundurmadaki adamla aynı göz seviyesinde, aralarında da iki metre civarı bir mesafe vardı.

"On gün önce," diye lafa başladı Jamie, düzgün bir tonla, "bir grup adam benim topraklarıma geldi. Malımı çaldı, hamile bir kızıma saldırdı, malthanemi yaktı, tahılımı mahvetti. Sonra da karımı kaçırdı… ve ırzına geçti."

Adamların yarısının gözü zaten benim üzerimdeydi; artık hepsi bana

bakıyordu. Horozu kalkan bir tabancanın metalik sesini duydum. Yüz ifademi hiç değiştirmedim, ellerim dizginlerde, gözüm Richard Brown'daydı.

Brown'un ağzı açıldı, adam konuşmak üzereyken Jamie elini kaldırıp susmasını emretti.

"Onları adamlarımla birlikte takip ettim," dedi aynı düzgün sesle. "Kardeşin de o adamların içindeydi. Onu esir aldım ama onu öldürmedim."

Arkamızdaki kalabalıktan nefes kesilme sesleri ve huzursuz mırıldanmalar gelmeye başladı. Richard Brown'un gözleri Ian'ın arkasındaki kızağa döndü, kısa sakalların ardındaki yüzü bembeyaz kesildi.

"Siz- " diye bağırdı sesi çatallanarak. "Nelly?"

Sıra bendeydi. Clarence'ı hafifçe dürttüm ve öne çıktım.

"Kardeşin, kocam bizi bulmadan önce bir kaza geçirdi," dedim. Sesim çatallıydı ama duyulabilecek kadar da gürdü. Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşabilmek için biraz daha derin bir nefes aldım. "Kendisi bir akıntı kenarından düşüp ağır yaralandı. Onu tedavi ettim fakat öldü."

Jamie şaşkınlıkla geçmesi gereken birkaç saniyelik sessizliği hesapladıktan sonra devam etti.

"Gömebilmen için kardeşinin bedenini sana getirdik." Jamie'nin küçük bir el hareketiyle atından inmiş olan Ian, kızağın iplerini kesti. Yanındaki Cherokeeler ile birlikte kızağı sundurmaya doğru taşıdılar, tekerlek izleriyle dolu yola bırakıp sessizce atlarına geri döndüler.

Jamie başını sertçe eğdi, sonra da Gideon'un kafasını çevirdi. Sabah Şakıyan Kuş da onu takip etti, adam Buda gibi sakin ve halinden memnundu. Jamie'nin konuştuklarını anlayacak kadar İngilizce'si olup olmadığını bilmiyordum ama bu önemli değildi. Rolünü anlamış, layıkıyla yerine getirmişti.

Brownlar cinayet, hırsızlık ve kölelik sayesinde hiç fena olmayan yan gelirler elde etmişlerdi ancak onların ana geçim kaynağı Kızılderililer ile olan ticaretleriydi. Jamie'nin yanında yer alarak, Sabah Şakıyan Kuş daha çok İngiltere Kralı'yla ve onun elçisiyle olan ilişkileri Brownlar'la olan ticaretlerinden daha çok önemsediği mesajını vermişti. Jamie ya da malına bir daha zarar geldiğinde bu bağ da kopacaktı.

Ian'ın Kızılderili şefine bizimle gelmesini isterken söylediği her şeyi bilmiyordum fakat sanıyordum ki Kraliyet'in Kızılderililer'in eline geçmiş kölelerle ilgili bir yaptırımı olmayacağı yönünde bir çeşit anlaşmaya

varılmıştı.

Sonuçta bu bir iş meselesiydi.

Clarence'ın kaburgasına bir tekme attım ve Sabah Şakıyan Kuş'un arkasına geçtim, gözlerimi adamın sırtının ortasında, kızıl saçlarının ucunda parıldayan Çin Yeni'ne diktim. Neredeyse içimdeki dürtüye dayanamayıp arkama bakacaktım ama ellerimin arasındaki dizginleri sıktım, tırnaklarımı avuçlarımın içine geçirdim.

Donner ölmüş müydü yani? Richard Brown'un adamları arasında yoktu, iyice bakmıştım.

Ölmüş olmasını isteyip istemediğimden emin değildim. Onun hakkında daha fazla şey öğrenme isteğim çok güçlüydü fakat o konuyu, ağaçların arasındaki o geceyi sonsuza kadar unutmak üzere ardımda bırakmayı, bütün tanıkların da mezarlarında olduklarını bilmeyi daha çok istiyordum.

Ian ve iki Cherokee'nin arkamızdan geldiklerini duydum ve birkaç dakika sonra, burnumun içinde hâlâ bira ve baca dumanı kokusunu duyuyor olmama rağmen Brownsville'den çıkmıştık. Clarence'ı Jamie'nin yanına yönelttim; şef artık adamlarının ve Ian'ın yanındaydı ve hep birlikte bir şeye gülüyorlardı.

"Bitti mi yani?" diye sordum. Sesim soğuk havanın içinde kaybolabilecek kadar zayıf çıkmıştı, beni duyduğundan emin değildim. Ama duymuştu, kafasını hafifçe iki yana salladı.

"Böyle olayların sonu olmaz," dedi sessizce. "Ama hayattayız, bu da çok güzel."

BÖLÜM 5
BÜYÜK UMUTSUZLUKLAR

35. Laminarya

Brownsville'den sağ salim geldikten sonra normal hayatıma dönüş yolunda emin adımlarla ilerlemeye başladım. Bu adımlardan biri de McGillivrayler'deki misafirliğinden dönmüş olan Marsali'yi ziyaret etmekti. Daha önce Fergus'u gördüğümde ondan kızın yaralarının iyileştiğini, kendini iyi hissetmeye başladığını öğrenmiştim ama yine de bunu gözlerimle görmeliydim.

Ev ve etrafı iyi durumdaydı, ancak bakımsızlığın belirtileri de aşikârdı; çatıdaki tahta kiremitlerden bazıları uçmuştu, verandanın bir köşesi eğimlenmişti ve pencerenin üstündeki yağlı parşömen de alttan sıyrılmış, ortaya kadar boşa çıkmıştı. Küçük işlerdi bunlar ama kar yağmadan önce halledilmesi gereken şeylerdi. Karın gelmesi çok uzun sürmeyecekti; havadaki öncü belirtileri sezebiliyordum, sonbaharın sonundaki müthiş mavi gökyüzü yavaş yavaş önümüzdeki kışın puslu grisine dönmeye başlamıştı.

Beni karşılamak için kimse dışarı çıkmadı ama evde olduklarını biliyordum; bacadan çıkan duman ve kıvılcımları görebiliyordum. En azından Fergus'un yakacak kadar odun kesebildiğine sevindim. Neşeyle, "Merhabaaa!" diye seslendikten sonra kapıyı açtım.

His hemen üstüme çöktü. O sıralardaki hislerime çok güvendiğim söylenemezdi ancak bu kemiğime kadar işleyen bir histi. Bu doktorlara hastı; bunu bir muayene odasına girdiğinizde bir şeyin çok ters olduğunda hissedersiniz, hem de tek bir soru sormadan ve tek bir kötü belirti görmeden. Başa çok sık gelmez, gelsin de istemezsiniz, emin olun ama o his içimdeydi. Bunu bildiğinizde kaçamazsınız.

Üstüne üstlük, bana söyleyen çocuklar oldu. Marsali pencere kenarında oturuyor, dikiş dikiyordu. İki kızı ayağının dibinde sessizce oyun oynuyordu. Germain -alışılmışın dışında evin içindeydi- masaya oturmuş bacaklarını sallıyor, Jamie'nin ona Cross Creek'ten getirdiği eskimiş ama değerli bir resimli kitaba çatık kaşlarla bakıyordu. Onlar da biliyordu.

İçeri girdiğimde Marsali kafasını kaldırdı. Yüzümü görünce bir anlığına şaşırdı, yüz hatları şokla kasıldı - eskisinden daha iyi olduğumu düşünüyordum hâlbuki.

"İyiyim ben," dedim bağırmasına engel olarak. "Bir-iki çürük yalnızca. Asıl sen nasılsın?"

Çantamı elimden bıraktım ve yüzünü avcumun içine aldım, nazikçe ışığa doğru çevirdim. Bir yanağı ve bir kulağı morarmıştı, alnında da geçmekte olan bir kızarıklık vardı. Ama kesik veya yarık bir yeri yoktu. Bana bakan gözler temiz ve sağlıklıydı. Ten rengi gayet iyiydi, sarılık veya böbrek yetmezliği belirtisi yoktu.

Onun bir şeyi yok. Bebek… diye düşündüm. Ona sormaksızın elimi karnına götürdüm. Çıkıntıyı kavrayıp yavaşça kaldırırken kalbim ağzımdaydı. Minik bir diz elimi tekmelediğinde neredeyse dilimi ısırıyordum.

Çok sevinmiştim; çocuğun öldüğünden neredeyse emindim. Marsali'nin yüzüne bir göz attığımda bu sevincimi ifade etmek için aceleci davranmamaya karar verdim. Yüzündeki ifade ümit ve korku arasındaydı. Onun bildiği şeyin doğru olmadığını söylememi bekliyordu.

"Son günlerde bebek fazla hareket etti mi?" diye sordum sakince, stetoskobumu almaya çalışırken. Aleti Wilmington'daki bir kalaycıya yaptırmıştım; ucuna düz bir parça eklenmiş küçük bir zildi. İlkel ama etkili bir gereçti.

"Benim kadar etmedi," diye yanıt verdi Marsali, karnını dinlemem için geriye doğru kaykılırken. "Ama doğmaya yakın çok fazla hareket etmezler zaten, değil mi? Joanie suyu gelmeden önceki gece sanki öl… değirmentaşı gibi yatmıştı."

"Evet, yani, genelde öyle yaparlar," dedim, söylemekten son anda caydığı şeyi duymazdan geldim. "Dinleniyorlar sanırım." Bana gülümseyerek cevap verdi ama o gülümseme, karnına koyduğum aygıtımın düz yanına kulağımı dayadığımda endişeyle yok oldu.

Kalp atışı duymak için biraz beklemem gerekti ama duyduğumda atışın gereğinden yavaş olduğunu fark ettim. Ara sıra tekliyordu da; bunu anladığımda kolumdaki tüyler diken diken oldu.

Muayeneye devam ettim, sorular sordum, küçük şakalar yaptım ve çocukların sorularına yanıt vermek için ara sıra durdum. Bütün bunları yaparken kafamın içinde olasılıkları değerlendirmeye çalışıyordum ve hepsi çok kötüydü.

Çocuk hareket ediyordu, kalbi de atıyordu ama ikisinde de yolunda olmayan bir şey vardı. O karnın içindeki her şey bana kusurlu geliyordu. Ama sorun neydi? Göbek bağı boynuna dolanmış olabilirdi, bu son derece mümkündü, çok da tehlikeliydi.

Daha iyi duyabilmek için Marsali'nin üstündeki gömleği biraz daha açtım

ve oradaki büyük morluğu gördüm - iyileşmekte olan yeşil ve sarı taneciklerin yanında ortaları kırmızı-siyah karışık çiçeklere benzeyen yuvarlaklar karnının kavisinin üstündeydi. Manzarayı gördüğümde istemsiz olarak dişlerimi dudaklarıma geçirdim; o piç kuruları kızı tekmelemişlerdi. Oracıkta düşük yapmamış olması bir mucizeydi.

Kaburgamın altından bir anda öfke köpürdüğünü hissettim ve bu his sanki canlı, somut bir şey gibiydi.

Kanaması var mıydı? Hayır. Çürük ve morlukların neden oldukları dışında bir ağrı ya da acısı da yoktu. Kramp yoktu. Kasılma yoktu. Tansiyonu da normal gibiydi, anlayabildiğim kadarıyla.

Göbek bağıyla ilgili bir kaza gerçekleşmiş olma olasılığı vardı - hatta yüksekti. Plasenta yerinden çıkmış, rahmin içine kanıyor olabilirdi. Peki rahim yerinden çıkmış olabilir miydi? Ya da daha nadir olan bir şey, mesela ölü bir ikiz, anormal bir şişlik… Bildiğim tek şey bu çocuğun en kısa sürede kendi kendine nefes alabileceği dünyaya kavuşması gerektiğiydi.

“Fergus nerede?” diye sordum sakince.

“Bilmiyorum,” dedi Marsali, benim sakin sesimle aynı tonda. “Dünden önceki günden beri eve gelmedi. Çıkar onu ağzından kızım.” Elini Félicité’ye doğru kaldırıp kıza uzanmaya çalıştı ama beceremedi. Kız bir mum kalıntısını ağzına sokmuştu.

“Öyle mi? Ee, buluruz onu.” Ağzındakini aldığımda Félicité hiç itiraz etmedi, kız bir şeyler olduğunun farkındaydı ama ne olduğunu bilemiyordu. Kendini güvende hissetmek için Marsali’nin bacağına yapıştı ve o anda hiç müsait olmayan kucağına tırmanmaya çalıştı.

“Hayır, bebek,” dedi Germain ve kız kardeşini belinden kavrayıp geri çekti. “Gel bakalım benimle. Süt ister misin?” dedi tatlı bir sesle. “Ambara gidelim mi seninle?”

“Annemi isterim!” Félicité kollarını bacaklarını oynatıp kurtulmaya çalıştı fakat Germain onu çoktan kucağına almıştı.

“Benimle geleceksiniz küçük kardeşlerim,” dedi emin bir sesle ve hemen kapıdan dışarı çıktı. Kucağındaki Félicité bağırıyordu ve hemen arkasındaki Joanie de Marsali’ye, o büyük kahverengi gözleri korku dolu halde bakıyordu.

“Haydi canım, sen de git,” dedi Marsali gülümseyerek. “Onları Bayan Bug’ı görmeye götür Germain. Beni merak etmeyin.”

“Tatlı çocuk şu Germain,” diye mırıldandı Marsali, ellerini karnında kavuşturup gülümsedi.

“Çok tatlı,” dedim ona katılarak. “Marsali- ”

“Biliyorum,” dedi hemen. “Sence yaşar mı?” diye sordu elini karnında yavaşça, dikkatlice dolaştırırken.

Sorunun cevabını gerçekten bilemiyordum ama kesin olan şey çocuğun o anda yaşıyor olduğuydu. Tereddüt ettim, kafamın içinde olasılıkları tarttım. Yapacağım her şey büyük bir risk oluşturacaktı - hem ona hem çocuğa ya da ikisine de.

Neden buraya daha önceden gelmemiştim ki? Önce Jamie’nin, sonra da Fergus’un sözüne inanmış, onun iyi olduğunu düşünmüştüm, ah… Ama kendime yüklenecek vaktim kalmamıştı, bunun bir anlamı da yoktu.

“Yürüyebiliyor musun?” diye sordum. “Büyük eve gitmemiz gerekiyor.”

“Evet, tabii.” Kolumu tutarak dikkatle ayağa kalktı. Kulübenin içine dikkatle göz gezdirdi, sanki evinin bütün detaylarını hafızasına kazımak ister gibiydi. Sonra gözlerime keskin, net bir bakış attı. “Yolda konuşuruz.”

***

Birçok seçenek vardı, çoğu da korkunçtu. Plasenta ayrılması söz konusuysa, acil durum sezaryeni yaparak çocuğu kurtarmam mümkündü - ama Marsali’yi kaybederdik. Çocuğu sabırla, normal yoldan doğurtmaya çalışırsak da çocuğu riske atacaktık fakat Marsali bu kez daha güvende olacaktı. Tabii -bu düşünceyi kendime saklıyordum- normal yoldan doğum, kanama riskini de artırıyordu. Kanama olursa da…

Belki de kanamayı durdurup Marsali’yi kurtarabilirdim ancak bu kez çocuğa yardım edemezdim. Eter kullanabilirdim… çok cezbedici olan bu düşünceyi istemeden kenara attım. Eterim vardı, evet ama henüz hiç kullanmamıştım, konsantrasyonu ve etkinliği hakkında bir fikrim yoktu. Aynı zamanda bir anestezist kadar eğitim de almadığımdan ötürü böyle hassas bir durumda ne kadar, nasıl kullanılması gerektiğini, risklerini veya ters teptiğinde ne yapılması gerektiğinden bihaberdim. Küçük bir ameliyat olsaydı durumu kafamda ölçer, hastanın nefes alışverişinin sağlamlığına bakar, işlerin ters gittiğini düşünürsem de hemen eteri keser, ameliyatı bırakırdım. Ama çocuk doğumu gibi bir şeyin ortasında bırakılma ihtimali yoktu.

Marsali doğal olmayan bir sükunet içindeydi, sanki benim açıklama ve değerlendirmelerimden çok kendi içinde olup biteni dinliyor gibi bir hali vardı. Ama büyük eve yaklaşırken karşımıza kucak dolusu ölü tavşan taşıyan

Ian çıkınca dikkatini ona yoğunlaştırmayı başardı.

“Selam kuzen. Ne haber?” diye sordu oğlan neşeyle.

“Fergus lazım Ian,” dedi Marsali lafı hiç uzatmadan. “Onu bulabilir misin?”

Marsali’nin soluk tenini, ona yürümesi için destek olduğumu fark edince Ian’ın gülümsemesi kayboldu.

“Tanrım, çocuk mu geliyor? Ama neden- ” Arkamızdaki patikaya göz attı, Marsali’nin kulübesinden neden çıktığımızı merak ediyor olmalıydı.

“Git, Fergus’u bul Ian,” diye araya girdim. “Hemen.”

“Haa.” Yutkundu, tekrar bir çocuk gibi göründü. “Haa, tamam. Bulayım. Hemen!” zıplaya zıplaya uzaklaşmaya başladı, sonra geri dönüp tavşanları elime bıraktı. Sonra ağaçların arasında sekip kütüklerin üstünden atlayarak tepeye doğru yol almaya başladı. Geri kalmak istemeyen Rollo da gri, bulanık bir görüntü oluşturarak son hızla sahibini takip etti.

“Merak etme,” dedim Marsali’nin kolunu okşayarak. “Bulurlar onu.”

“Ah, tabii,” dedi Ian’ın ardından bakarak. “Ama vaktinde bulamazlarsa…”

“Bulacaklar,” dedim emin bir biçimde. “Haydi, gel.”

***

Lizzie’yi Bree’yle Malva’yı bulması için gönderdim -daha çok yardıma ihtiyacım olabileceğini düşünmüştüm- sonra da Marsali’yi mutfağa gönderip Bayan Bug’ın yanında dinlenmesini söyledim ki ben de o sırada ameliyathanemi hazırlayabilecektim. Temiz yatak örtüleri ve yastıklar muayene masama serilmişti. Yatağım olsa daha iyi olurdu fakat elimdekilerle yetinecektim.

Ameliyat gereçleri temiz bir havlunun altına dikkatle gizlenmişti. Eter maskesi, kenarında temiz gazlı bezle hazır durumdaydı. Eteri taşıyacak şişe… acilen olağanüstü bir durum ortaya çıkarsa eteri Malva’ya emanet edebilir miydim? Belki de edebileceğimi düşündüm; kız çok genç ve tecrübesiz olabilirdi ama kendine has bir sakinliği vardı ve çok hassas bir yapısı olmadığı da bir gerçekti. Eter şişesini doldurdum, yüzümü o tatlı, sert kokudan uzak tuttum ve ağzına bir parça pamuk tıkadım, böylece bizim eterden etkilenmemizi ya da eterin alev almasını engellemiş oldum. Hemen şömine ocağına göz attım; ateş yoktu.

Peki ya doğum uzarsa ve işler sarpa sararsa, ya bu işi gece, mum ışığında yapmak zorunda kalırsam? Yapamazdım; eterin kesinlikle ateşe temas etmemesi gerekiyordu. Görmeden, yalnızca dokunup anlamaya çalışarak

ameliyat yaptığım hayalini de kafamın içinden uzaklaştırdım.

“Eğer bir dakikanız varsa, bana ayırmanızı rica etmem yerinde olacak,” diye mırıldandım, duamın hedefinde Azize Brigit, Aziz Raymond ve Azize Margaret vardı. Bu kişiler doğumla ilgili büyük tecrübeleri olan ya da çocuk beklemiş azizlerdi.

Belli ki birisi beni dinliyormuş. Marsali’yi masaya getirdiğimde çok rahatladım, çünkü rahmi açılmaya başlamıştı. Ama bir kanama yoktu; aşırı kan kaybı tehlikesi henüz ortadan kalkmamıştı ancak ihtimal hayli azalmıştı.

Tansiyonu normal görünüyordu, nabzından anlayabildiğim kadarıyla. Bebeğin kalp atışları da daha düzenliydi ama bebek hareket etmeyi kesmişti ve dürtmelere cevap vermiyordu.

“Uyuyordur,” dedim Marsali’ye, gülümseyerek. “Güç topluyordur.”

O da karşılık olarak hafifçe gülümsedi, sonra da yan döndü ve homurdandı.

“O yürüyüşten sonra ben de biraz güç toplasam hiç fena olmaz.” İç geçirdi, başını yastığa yerleştirdi. Sanki ona bir şey denmiş gibi üzerine alınan Adso hemen onun yanına tırmandı ve kızın göğsünün üstüne kıvrıldı, yüzünü sürttü.

Kediyi dışarı çıkarmak niyetindeydim ama Marsali onun varlığından huzur buluyordu. Hayvanın kulağının arkasını kaşıdı, okşadı ve Adso da rahatlayarak mırladı ve kızın çenesinin altında yerini buldu. Eh, çok daha az hijyenik ortamlarda çocuk doğurtmuşluğum vardı ve işim de uzun sürecek gibi duruyordu; Adso’nun hiç rahatsızlık vermeden odayı terk etme ihtimali de hayli yüksekti.

Biraz daha rahatlamıştım ama hâlâ her şeyin yolunda gittiğinden emin değildim. O bir şeylerin yanlış gittiğine dair hissim hâlâ içimdeydi. Yolda önümdeki seçenekleri tekrar değerlendirmiştim; rahmin hafifçe açılmış olması ve düzenli kalp atışlarıyla belki de geleneksel doğumun daha mantıklı olabileceğini düşünmeye başladım. Hem, böylece annenin ve de çocuğun üstünde gereksiz bir baskı oluşturmamış olurdum. Acil bir durum ortaya çıkarsa… yani, onunla o zaman ilgilenecektik.

Kavanozun içindekilerin kullanılabilir durumda olduğunu ümit ettim; daha önce bunu açmaya gerek duymamıştım. Etikette Daniel Rawlings’in akıcı harfleriyle Laminarya yazıyordu. Bu küçük, koyu yeşil, tepesindeki mantar sıkıca kapatılmış, hafif kavanozu açtığımda içinden belli belirsiz bir iyodin kokusu çıktı ama bozulma kokusu gelmemesine şükrettim.

Laminarya bir tür yosundur. Kurutulduğunda kahverengi-yeşil arası renkte, kâğıt kalınlığında şeritler halini alır. Ama birçok yosun çeşidinin aksine,

Laminarya kolayca kuruyup ufalanmaz, müthiş bir su soğurma kapasitesi vardır.

Rahmin ağzına yerleştirildiğinde mukuslu dokudaki istenmeyen ıslaklığı emer ve şişer, bunu yaparken de rahmin daha da açılmasını sağlar, böylece doğumu başlatmış olur. Laminarya'nın kendi zamanımda bile kullanıldığına tanıklık etmiştim ama modern zamanlarda daha çok ölü çocuğu çıkarırken kolaylık sağlaması için kullanılırdı. Bu düşünceyi aklımın daha da ücra bir köşesine ittikten sonra, yerine güzel bir şey getirmeye çalıştım.

İşlem basitti, uygulandıktan sonra yalnızca beklenecekti. Bir de umut edilecekti. Ameliyathane çok huzurluydu, içerisi ışık doluydu ve dışarıdan otların hışırtısı geliyordu.

"Ian umarım Fergus'u bulur," dedi Marsali, bir süre sessiz kaldıktan sonra.

"Eminim bulacaktır," dedim, bir yandan küçük maltızımı çakmaktaşı ve çelik kullanarak yakmaya çalışıyordum. "Fergus eve gelmiyordu, öyle dedin, değil mi?"

"Hayır." Sesi sanki ağzının üstü kapalıymış gibi çıktı, kafamı ona çevirdiğimde Marsali'nin Adso'nun tüylerinin içinden konuştuğunu gördüm. "Eee… adam- adamlar malthaneye geldiklerinden beri onu çok az görebildim."

"Yaa…"

Buna nasıl karşılık vermem gerektiğini bilmiyordum. Fergus'un kendini sakınmaya başladığından haberim yoktu. Gerçi, on sekizinci yüzyıl erkeklerini artık tanımaya başlamıştım ve şaşırmamalıydım.

"Utanıyor adamcağız," dedi Marsali dürüstçe, aklımdan geçeni dışa vurarak. Yüzünü biraz çevirdi, mavi gözlerinden biri Adso'nun kafasının üstünden görülebilir hale geldi. "Onun hatası olduğunu düşünüyor. Orada oluşumun yani. Eğer aileye daha iyi bakabiliyor olsaydı o duruma düşmeyeceğimi düşünüyor."

"Erkekler," dedim, kafamı iki yana salladım. Marsali güldü.

"Evet, erkekler. Tabii bunu ağzıyla söylemedi, asla. Onun yerine başını alıp gidiyor, gurur yapıyor, beni evde üç vahşi çocukla bırakıyor!" Gözlerini devirdi.

"Eh, evet, erkekler öyle yaparlar," dedi eline yanan bir mumla içeri giren Bayan Bug. "Hiçbirinde bir tutam mantık yok ama niyetleri iyi. O çakmaktaşının sesini duydum, Bayan Claire; neden mutfağa gelip ateş

almıyorsunuz?” Mumu maltızımdaki çıraya dokundu ve çıra hemen alev aldı.

“Ee, deneyim,” dedim ve maltıza çıra attım. “Umarım sonunda on beş dakikadan az bir sürede ateş yakmayı öğrenirim.”

Marsali ve Bayan Bug aynı anda, alaycı homurtular çıkardılar.

“Aman canım, on beş dakika neymiş? Islak çıraları tutuşturmaya çalışırken bir saati bile geçtiğimi hatırlarım. Daha çok İskoçya’da tabii, kışın bile kuru bir şeyimiz olmazdı, malum… İnsanlar ateş yakmak için neden o kadar çok çabaladıklarını anlatırlar sanıyorsun?”

Böylece gece ateşlerinin en iyi nasıl yakılabileceği konusunda ateşli bir tartışmanın fitili ateşlenmiş oldu. Tartışma sırasında ateş yakılırken okunacak dua bile konuşuldu; bu uzun tartışma sırasında maltızı iyice alevlendirip üstünde çay demleyecek vakti dahi buldum. Ahududu çayı kasılmaları tetikleyecekti.

Konu İskoçya’dan açılınca Marsali’nin aklına bir şey gelmişti, tek dirseği üstünde doğruldu.

“Claire Anne, bir kâğıt, biraz da mürekkep alsam babam kızmaz, değil mi? Anneme yazarsam iyi olacağını düşünüyorum.”

“Çok iyi bir fikir.” Gidip kâğıt ve mürekkep almaya gittim, kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Marsali tamamen sakindi ama ben değildim. Daha önce tanık olmadığım şey değildi, ölüm riski mi, dini inançlar mı, yoksa tamamen fiziksel bir şey mi tam bilemiyordum ama doğum aşamasına gelen kadınlarda sık sık böyle korkusuz, umursamaz bir hal görülürdü. Hamileler bu dönemlerde içlerine kapanırlar ve karınlarının dışındaki herhangi bir evrene asla önem vermezlerdi.

İçimdeki endişe hissi de bir süreliğine sinmişti; iki-üç saatlik bir süre huzur içinde geçti. Marsali Laoghaire’e yazdı, ara sıra çocukları için kısa notlar da aldı. “Her ihtimale karşı” diyordu kısaca, sonra da katladığı notları bana veriyordu. Fergus’a bir şey yazmadı ama ne zaman bir ses olsa gözlerini kapıya çeviriyordu.

Lizzie geri döndüğünde Brianna’yı hiçbir yerde bulamadığını söyledi. Malva geri geldiğinde ise son derece heyecanlıydı ve hemen işe koyuldu, *Peregrine Pickle’ın Maceraları*’nı seslice okumaya başladı.

Jamie geldiğinde üstü başı toz içindeydi. Beni dudaklarımdan, Marsali’yi alnından öptü. Ortamdaki garipliği fark ettiğinde yalnızca benim anlayabileceğim bir incelikle kaşlarını kaldırdı.

“Nasılsın kızım?” diye sordu Marsali’ye.

Marsali küçük kız taklidi yaptı, dil çıkardı ve babasını güldürdü.

“Fergus’u görmedin, değil mi?” diye sordum.

“Yoo, gördüm,” dedi, biraz şaşırmıştı. “Onu mu istiyorsun?” Soru hem bana, hem Marsali’ye gibi çıkmıştı.

“İstiyoruz, evet,” dedim netlikle. “Nerede?”

“Woolam değirmeninde. Fransız bir seyyaha tercümede yardımcı oluyordu, adam kuşları araştırmaya gelmiş de.”

“Kuşları, ha?” Bayan Bug kızmıştı, elindeki dikişi bıraktı ve oturuşunu düzeltti. “Fergus kuşdili mi biliyormuş yani? Gidip o adamı hemen buraya getirin lütfen. O Fransız, kuşlarıyla kendi başına ilgilensin!”

Bu sert çıkıştan etkilenen Jamie bir an önce koridora, oradan da dışarı çıktı. Ben de ona eşlik ettim ve duyulamayacak mesafeye geldiğimizde durdu.

“Kızın nesi var?” diye sordu kısık sesle, gözlerini bir anlığına ameliyathaneye çevirirken. Malva’nın kalın sesi tekrar satırları okumaya başlamıştı.

Ona anlatabildiğim en net şekilde durumu anlattım.

“Önemli bir şeyi olmayabilir, öyle de umuyorum. Ama… Fergus’u yanında istiyor. Kocası kendini bir süredir sakınıyormuş, öyle dedi, malthanede olanlardan kendini sorumlu tutuyormuş.”

Jamie başını salladı.

“Eh, tutar tabii.”

“Tutar mı? Neden tutarmış canım?” diye sordum samimi bir merak ve hayretle. “*Onun* hatası değildi ki!”

Bana sanki en aptalların bile akıl edebileceği bir şeyi gözden kaçırmışım gibi bir bakış attı.

“Sence bir önemi var mı? Kıza bir şey olursa, çocuğa bir zarar gelirse de aynı şey, yine kendini suçlayacak!”

“Suçlamasın,” dedim. “Suçladığı kesin. Ama sen- ” Lafımı yarıda kestim, çünkü o da kendini suçluyordu. Beni geri getirdiği gece açıkça söylemişti bunu.

Bunu hatırladığımı yüzümden okudu, kederli ve acı dolu bir gülümseme takındı. Elini uzatıp parmağını içinde küçük bir yarık olan kaşıma götürdü.

“Sence ben de öyle hissetmedim mi yani?” diye sordu sessizce.

Kafamı iki yana salladım, reddetmek için değil anlayışsızlığımdan.

“Erkekler eşlerini korumakla yükümlüdürler,” dedi ve döndü. “Gidip Fergus’u getireyim.”

***

Laminarya işini yavaş ve etkili bir biçimde yapıyordu. Marsali ara ara kasılmalar yaşıyordu ama henüz doğum aşamasına gelmemişti. Jamie yanında Fergus’la birlikte geri döndüğünde hava kararmaya başlamıştı. Yolda karşılarına çıkan Ian da onlarlaydı.

Fergus tıraşsız, toz içinde ve günlerdir yıkanmamış haldeydi. Yine de Marsali’nin yüzü onu görür görmez hemen aydınlandı. Jamie’nin adama ne dediğini bilmiyorum; Fergus’un suratı asıktı ve endişeli görünüyordu, ta ki Marsali’yi görene kadar. O da o anda hedefine kavuşmak için ileri atılan bir ok gibi karısının yanına gitti. Marsali’ye öyle bir şevkle sarıldı ki Malva çok etkilenip elindeki kitabı yere düşürdü.

O sabah Marsali’nin evine adım attığım andan beri kendimi ilk kez rahatlamış hissediyordum.

Derin bir nefes aldım. “Biraz yemek yesek mi artık, ne dersiniz?”

Fergus’la Marsali’yi yalnız bıraktım. Kalanımız yemekleri yedik ve geri döndüğümüzde ikisini kafa kafaya vermiş, fısıldaşırken bulduk. Onları rahatsız etmek zorunda olmaktan nefret ettim.

Bir yandan, rahmi gayet düzgünce açılmıştı ve şükürler olsun ki anormal bir kanama yoktu. Diğer yandan… bebeğin kalp atışlarında yine bir düzensizlik vardı. Bunun bir göbek bağı sorunu olduğundan hemen hemen emindim artık.

Stetoskobumla karnını dinlerken Marsali’nin gözlerinin benim üzerimde olduğunun gayet farkındaydım. Bir şey belli etmemek için kasılmaktan bir yerlerime kramp girebilirdi.

“Gayet iyisin,” dedim inandırıcı bir sesle, alnına yapışmış saçları düzeltip gözlerine bakarak gülümserken. “Yavaş yavaş işleri hızlandırmaya başlasak iyi olacak galiba.”

Doğuma yardımcı olan birçok çay çeşidi vardı ama yine birçoğunu kanama riski olan zamanlarda kullanamazdım. Artık işe girişmek için sabırsızlanmaya başlamıştım. Ahududu çayı yardımcı oluyordu, ancak etkili ya da ani kasılmalar yaratacak kadar güçlü değildi. Mavi kohoş eklemeli miyim, diye düşündüm.

“Bebeğin bir an önce gelmesi lazım,” dedi Marsali Fergus’a, büyük bir sakinlikle. Endişemi saklamakta o kadar da başarılı olamamıştım belli ki.

Kız tespihini eline almıştı, ucundaki haç aşağı sarkıyordu. “Yardım et, *mon cher.*”

Fergus tespihli eli kaldırıp öptü.

“*Oui, cherie*,” dedi Fergus, haç çıkardı ve işe koyuldu.

Fergus on yaşına kadar doğduğu genelevde yaşamıştı. Dolayısıyla kadınlar hakkında, tanıştığım diğer erkeklerden -bazı yönlerden- çok daha fazla bilgiye sahipti. Bunu bilmeme rağmen, Marsali’nin kombinezonunun ipliklerini açıp göğüslerini ortaya serdiğinde şaşırmadığımı söyleyemem.

Marsali’nin ise şaşkın bir hali yoktu. Kız sırt üstü duruyor, kocasına bakıyordu.

Fergus dizini yatağın yanındaki bir tabureye dayadı ve karısının karnındaki kabarıklığa hassasiyetle dokundu. Sonra kafasını Marsali’nin göğsüne doğru eğdi, dudaklarını hafifçe sıktı. O anda ağzım açık onu izlediğimi fark etti, karısının karnının arkasından kafasını kaldırıp bana baktı.

Gülümsedi. “Yani bunu- siz henüz böyle bir şey görmediniz, değil mi leydim?”

“Gördüğümü söyleyemem.” Bir yandan çok etkilenmiştim ama bir yandan bakmamam gereken bir şeye baktığımı düşünmeye başlamıştım. “Nasıl…?”

“Doğum ağrıları gerektiği kadar çabuk gelmediğinde, hamile kadının göğsünü emmek rahmin hareketini hızlandırır, çocuğu da telaşlandırmış olur.” Bunu söylerken istemsizce olduğunu düşündüğüm bir şekilde başparmağını göğüs uçlarından birinin üstünde gezdirdi. Göğüs ucu bir bahar çileği gibi dikleşti. “Genelevdeki kızlardan biri bu konuda zorluk çektiğinde bazen bir başka kızdan yardım alırdı. Ben de bunu daha önce karıcığım için yapmıştım, Félicité gelirken… İyi gelecek, göreceksiniz.”

Başka laf etmeden Marsali’nin göğsünü avucunun içine aldı ve göğüs ucunu ağzına götürdü. Gözlerini kapatarak, nazikçe ama büyük bir konsantrasyonla emmeye başladı.

Marsali sesli bir şekilde nefes verdi ve vücudu hamilelere has, akıcı bir rahatlama geçirdi. Sanki kemiksizmiş, sanki bir denizanasıymış gibi göründü.

Bu durumdan gereğinden çok daha fazla rahatsız olmuştum ama acil bir durum olmasından korktuğum için odadan çıkamıyordum.

Bir anlık tereddütten sonra bir tabure çektim ve oturdum, endişelenmemeye

çalıştım. Aslında ikisi de varlığımdan rahatsız oluyor gibi değillerdi, tabii varlığımdan artık haberdar bile olmayabilirdiler. Yine de biraz yan döndüm, dik dik bakıyor gibi görünmek istemiyordum.

Fergus'un tekniğinden hem çok etkilenmiştim, hem de yöntem çok ilgimi çekmişti. Çok doğru söylemişti; hamile bir kadının göğsüyle rahmi arasında o tarz bir bağlantı vardır. L'Hôpital des Anges'taki ebeler de bunu söylemişlerdi; yeni doğum yapan kadına çocuğu hemen verilmelidir, çünkü çocuk emzirildiğinde kanama yavaşlar. Ama hiçbiri bunu doğumdan önce kullanmaktan bahsetmemişti.

"*Genelevdeki kızlardan biri bu konuda zorluk çektiğinde bazen bir başka kızdan yardım alırdı,"* demişti Fergus.

Annesi de *o kızlardan* biriydi ama onu hiç tanımamıştı. Parisli, koyu saçlı, muhtemelen gencecik bir hayat kadınının inleyerek doğurmaya çalıştığını hayal edebiliyordum - o sırada binanın diğer odalarında müşterilerin ve diğer kızların gürültüleri yankılanırken, bir arkadaşı da bir yandan diz çökmüş, şiş göğsünü eline almış, nazikçe emiyor ve cesaret sözcükleri fısıldıyormuş demek.

Annesi ölmüş müydü acaba? Onu doğururken mi çocuk doğmadan önce mi ölmüştü? Sarhoş bir müşteri tarafından mı boğulmuştu? Yoksa Fergus'u istememiş, bir piçe sahip olmanın sorumluluğu altına girmek istememiş, o yüzden de çocuğunu diğer kadınların merhametine, sokaktaki isimsiz çocukların arasına mı bırakmıştı?

Marsali yatakta kımıldandı; ona göz attığımda kızın iyi durumda olduğunu gördüm. İyiydi. Hareket etmesinin nedeni kollarını Fergus'un omzuna koymak istemesiydi sadece, bir de başına başını dayamak istemesiydi. Başlığını çıkarmıştı; sarı saçları artık açıktı.

"Fergus… Sanırım, belki de… ölebilirim," diye fısıldadı ama sesi dışarıdaki ağaçların üstünde esen rüzgâra rağmen net bir şekilde duyulabiliyordu.

Fergus ağzını göğüs ucundan çekti fakat dudaklarını göğsün yüzeyinde hareket ettirmeye başladı. "Sen hep öleceğini sanırsın, canım benim, her kadın öyle sanır."

"Evet, çünkü önemli bir kısmı ölür de ondan," dedi kız biraz sertçe ve gözlerini açtı. Fergus gözlerini açmadı, gülümsedi ve dilinin ucunu nazikçe göğüs ucuna değdirmeye başladı.

"Sen ölmeyeceksin," dedi, hem de büyük bir güvenle. Elini karısının karnına koydu; önce nazikçe, sonra biraz sıkarak dokundu. Karın şişliğinin

birden daha da ovalleşip sertleştiğini fark ettim. Marsali birden derin bir nefes aldı; Fergus da aynı anda elinin topuğunu karnın alt tarafına bastırdı ve kasılma geçene kadar orada tuttu.

“Of,” dedi Marsali, nefes nefese.

“Sen… değil,” diye fısıldadı Fergus, bu kez daha da yumuşakça. “Bırakmam seni.”

Ellerimi eteğimin kumaşları arasında birleştirdim. Kasılma gayet normal, sağlıklı görünmüştü ve sonucu da kötü olmamıştı.

Fergus işine devam etti, ara sıra duraksayıp Marsali’ye Fransızca, saçma sapan şeyler mırıldanıyordu. Ayağa kalktım ve yatağa doğru yavaş yavaş yaklaşmaya başladım. Evet, ters bir görüntü yoktu. Tezgahıma bakıp her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol ettim, öyle olduğunu görünce rahatladım.

Belki de bir sorun çıkmazdı. Çarşafta ince bir çizgi halinde kan izi vardı ama o kadarı da bu işin gayet normal bir yan etkisiydi. Yalnız, çocuğun kalp atışlarının yarattığı endişe kafamın içinden hâlâ göbek bağı sorunu olabileceğinin geçmesine neden oluyordu - ama henüz onun için bir şey yapamazdım. Marsali kararını vermişti, karar da doğruydu.

Fergus emmeye devam ediyordu. Sessizce koridora çıktım ve kapıyı yarıya kadar kapadım, onlara biraz mahremiyet tanıdım. Bir kanama olursa saniyeler içinde içeri girebilirdim.

Ahududu yapraklarıyla dolu kavanoz hâlâ elimdeydi. Artık bunlarla çay yapma vaktinin gelip gelmediğini kafamda tarttım. Tabii böylece kendim de bir işe yaramış olacaktım, ha?

Karısının evde olmadığını görünce, Arch Bug çocuklarla birlikte buraya gelmişti. Félicité’yle Joan tahta kanepenin üstünde uyuyakalmışlardı, Arch ateşin yanında piposunu içiyordu ve bu hareketten çok etkilenen Germain’ın karşısında duman halkaları çıkarıyordu. Bu sırada Jamie, Ian ve Malva Christie de hararetli bir edebiyat tartışması içine girmişler, belli yazarların marifetleri üzerinde konuşuyorlardı. Henry Fielding, Tobias Smollett ve…

“Ovid mi?” diye lafa girdim, cümlelerden birinin sonunu yakalayarak. “Gerçekten mi?”

“Güvende oldukça daha çok arkadaşın olacaktır,” diye alıntı yaptı Jamie. “*Hayatında ne kadar bulut varsa, o kadar yalnız kalırsın.* Sence de bu durum *Tom Jones*’la *Perry Pickle* için geçerli değil mi?”

“Ama gerçek arkadaşlar birini zorluk içinde olduğu için terk etmezler!” diye

karşı çıktı Malva. “Öyle arkadaşlık mı olur?”

“Çoğu arkadaşlık öyle ama maalesef,” dedim. “Yine de öteki türlü arkadaşlıklar da var elbette ancak çok az.”

“Öyle,” dedi Jamie. Malva’ya bakıp gülümsedi. “İskoç dağlılarının arkadaşlığı en gerçeğidir, çünkü düşmanlıkları da en gerçeğidir.”

Kızın yüzü hafifçe kızarmıştı ama sonra onunla dalga geçildiğini anladı.

“Hmm,” dedi kız, garip bir yüz ifadesi takınarak. “Babam diyor ki İskoç dağlıları çok iyi savaşçılarmış, çünkü onların kutsal saydığı çok az değer varmış ve oralarda savaşlar çok küçük şeyler için çıkabiliyormuş.”

Bunu duyunca herkes kahkahaya boğuldu, sonra Jamie benim yanıma geldi ve Ian’la Malva’yı tartışmalarına devam etmeleri üzere yalnız bıraktı.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu sessizce, çaydanlıktan sıcak su getirerek.

“Emin değilim,” dedim. “Fergus… yardım ediyor.”

Jamie’nin kaşları kalktı.

“Nasıl?” diye sordu. “Yani, işi bitirdikten sonra bir erkeğin yapabileceği bir şey mi varmış?”

“Dilini yutarsın,” dedim. “Ben neredeyse yutuyordum.”

Bunu duyunca konu iyice ilgisini çekti ama bana daha fazla soru sormaya fırsat bulamadan Bayan Bug herkese kitaplardaki sefil insanlar hakkında konuşmanın kimseye bir faydası olmadığını ve herkesin sofraya gelmesini söyleyince konuşmamız yarım kaldı.

Ben de sofraya oturdum ama yiyemedim, Marsali hakkındaki endişem iştahımı kapıyordu. Biz yemek yerken ahududu çayı demlendi; onu fincana döküp ameliyathaneye götürdüm - içeri girmeden önce kapıyı nazikçe tıklattım.

Fergus kızarmıştı ve nefes nefeseydi ama gözleri parlıyordu. Gelip yemek yemeye ikna edemezdim onu, karısının yanında kalmaya inat ederdi. Ancak çabaları da sonuç vermişti; kız artık düzenli kasılmalar yaşamaya başlamıştı ama yine de daha zamanı vardı.

“Suyum gelince hemen bitecek,” dedi Marsali. O da biraz kızarmıştı, karnının içini dinliyor gibi bir hali vardı. “Hep öyle olur.”

Kalp atışlarını tekrar kontrol ettim, pek bir fark yoktu; hâlâ tekliyordu ama zayıflamamıştı - sonra dışarı çıkmak için izin istedim. Jamie koridorun karşısında, çalışma odasındaydı. İçeri girip yanına oturdum, istendiğimde

hemen yanlarına dönebilecektim.

Her zamanki gibi kız kardeşine akşam notunu yazıyordu, ara sıra durup sağ eline giren krampın geçmesini bekliyordu. Üst katta Bayan Bug çocukları yataklara yatırıyordu. Félicité'nin sızlanışını, Germain'in şarkı söyleyerek kardeşini sakinleştirmeye çalıştığını duyabiliyordum.

Koridorun karşısından da mırıldanmalar, Marsali'nin kıpırdanmalarıyla masanın gıcırdaması gibi sesler geliyordu. Kafamın içinde, nabzımın ortasında, bebeğin o yumuşak, hızlı kalp atışını duyuyordum.

Her şey bir anda kötüye gidebilirdi.

"Ne yapıyorsun Sassenach?"

Kafamı kaldırdım, şaşırdım.

"Bir şey yapmıyorum."

"Duvarın ardını görmeye çalışıyorsun, baktığın yerden de pek memnun değilsin sanki."

"Haa." Bakışlarımı indirdiğimde eteğimin kumaşının parmaklarımın arasında kıvrılarak küçük girdaplar oluşturduğunu gördüm. "Başarısızlıklarımı düşünüyorum galiba."

Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra ayağa kalktı, arkama geldi, ellerini boynumun iki yanına koydu, boynumu sağlam ve sıcak bir dokunuşla ovmaya başladı.

"Hangi başarısızlıklar?" diye sordu.

Gözlerimi kapadım, kafamın öne düşmesine izin verdim; tutulmuş kaslarım rahatlarken inlememeye çalıştım.

"Ee…" Biraz düşündüm, iç geçirdim. "Kurtaramadığım hastalar. Hatalarım. Felaketler. Kazalar. Ölü doğan çocuklar…"

Son sözcük havada asılı kaldı; Jamie'nin elleri de bir-iki saniye dondu, sonra aynı tempoda devam etti.

"Eh, bazen yapacak hiçbir şey olmuyor, değil mi? Sen de olsan, başkası da olsa fark etmezdi, ha? Bazı şeyleri düzeltmeye kimsenin gücü yetmez."

"Ama konu seninle ilgili olunca sen buna *asla* inanmıyorsun," dedim. "Ben neden inanacakmışım?"

Bir an masaj yapmayı bıraktı; ben de başımı kaldırıp ona baktım. Bana karşı çıkmak için ağzını açtı, sonra söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti.

Kafasını iki yana salladı, iç geçirdi, ovmaya devam etti.

“Pekâlâ. Doğru diyorsun, öyle olsun,” dedi son derece tatsız bir sesle.

“Yunancada *hubris*[18] dedikleri şey bu mu sence?”

18 Kibir. (Ç.N.)

Çıkardığı homurtunun eğlenmesiyle alakalı olduğunu düşündüm.

“Evet. *Onun* neye yol açtığını da biliyorsun.”

“Yakan güneşin altındaki yalnız bir kayanın üstünde, ciğerini çiğneyen bir akbabayla baş başa bulursun kendini,” dedim ve güldüm.

Jamie de güldü.

“Yakan güneşin altındaki yalnız bir kaya demek… Güzel bir buluşma yeri olabilirmiş, akbabayla değil tabii.”

Elleri boynumu son kez sıktı ama ellerini çekmedi. Kafamı ona yasladım, gözlerimi kapadım ve yanında olmanın tadını çıkardım.

O anlık sessizlikte, koridorun karşısından gelen sesleri duyabildik. Gelen kasılmayla Marsali’den boğuk bir inleme geldi. Fergus yumuşak sesiyle, Fransızca bir soru yöneltti.

Onları dinlemenin gerçekten yanlış olduğunu düşünüyordum - ama ikimizin de aklına onların konuşmalarının üstünü örtmeye yarayacak bir şey söylemek gelmedi.

Marsali’nin mırıldanarak söylediği bir şeyden sonra ufak bir sessizlik oldu, sonra Fergus tereddütlü bir tonla karşılık verdi.

“Evet, Félicité’den önce yaptığımız gibi,” diyordu Marsali’nin sesi, biraz boğukça gelse de net duyuluyordu.

“Evet ama-”

“Kapının arkasına bir şey koy o zaman,” dedi kız, sabırsızca bir sesle.

Ayak sesleri duyduk, sonra ameliyathanenin kapısı açıldı. Koyu ve bakımsız saçları, düğmelerinin yarısı açılmış gömleği ve yakışıklı yüzüyle Fergus göründü. Kirli sakalların ardındaki teni kızarmıştı. Bizi gördüğünde yüzü çok acayip bir hal aldı. Gurur, utanç, bir de tanımlanamaz bir şey… Fransızlar’a özgü bir görünüş. Jamie’ye yarım ağızla güldü, sonra da İskoçlar’ın yaptığı gibi, umursamazlığı çok iyi ifade eden tek omuz silkme hareketini yaptı - sonra da kapıyı dikkatle kapattı. Küçük bir masanın gıcırdayarak hareket

ettiğini duyduk, ardından masa kapıya dayanınca gelen küçük çarpma sesini de.

Jamie'yle birbirimize bakarken tam anlamıyla afallamıştık.

Kapalı kapının ardından kıkırdamalar duyduk, bu sesleri gıcırtı ve hışırtılar takip etti.

"Herhalde şey yapmayacak- " diye lafa başladı Jamie ve birden durdu, hayret içindeydi. "Yapacaklar mı?"

Belli ki yapıyorlardı bile, çünkü gıcırtılar ritmik bir havadaydı.

Bariz şokun yanında hafif bir sıcaklık duygusu da içimi sardı, gülmek için kendimi zor tutuyordum.

"Ee… şey… duyduğum kadarıyla… hamileliği hızlandırdığı oluyormuş. Çocuk gecikirse, Paris'teki ebe kadınlar hamileleri kocalarını sarhoş edip… işte."

Jamie odanın kapısına inanamayan gözlerle bakıyordu, bir yandan da hafiften saygı duyuyor gibiydi.

"Adam bir yudum bile içmedi. Herifte iyi cesaret varmış, hakkını vereyim."

Olayın en elektrikli zamanında koridordan çıkagelen Ian bir anda taş kesildi. Birkaç saniye ameliyathaneden gelen gürültüyü dinledi, Jamie'ye, bana, kapıya, sonra tekrar bize baktı, sonra kafasını sertçe iki yana salladı ve mutfağa geri dönmek üzere yürümeye başladı.

Jamie kapıya uzanıp yavaşça kapadı.

Başka laf etmeden yerine oturdu, kalemini eline aldı ve bir şeyler çiziktirmeye başladı. Ben de küçük kitap rafının karşısına geçip yıpranmış ciltlere amaçsızca göz gezdirmeye başladım.

Kocakarı hikâyeleri bazen yalnızca batıl inançlardan ibaretti. Bazen de değildi.

Şahsi anılarım, hastalarımla ilgilenirken beni nadiren rahatsız ederdi; buna ayıracak zamanım da verecek dikkatim de olmazdı. Ama o anda ikisi de fazlasıyla vardı. Bree'nin doğumundan önceki gece de adeta gözlerimin önündeydi.

İnsanlar kadınların çocuk doğurmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuklarını çok sık söylerler, çünkü hatırlasalarmış birden fazla kez yapmazlarmış. Kendim adına konuşmak gerekirse, ben hatırlamakta hiç zorluk çekmiyordum.

Özellikle de o müthiş uyuşukluk hissini asla unutamam. İşin sonuna yaklaşırken ama hiç bitmeyeceğini sanmaya başlamışken, kendimi sanki çırpındıkça battığım bir bataklıkta hissetmiştim. Vücudumdaki her hücrenin gerildiğini hatırlıyordum.

Unutamazsınız. Öyle bir noktaya geliyorsunuz ki doğum anının nasıl bir şey olduğunu hiç umursamıyorsunuz, çünkü bir saniye bile hamile kalmak istemiyorsunuz.

Ben o noktaya doğumdan iki hafta önce gelmiştim. Sonra o gün geldi, geçti. Bir hafta sonra histeri halindeydim, tabii bunun hissizlikle aynı anda olması mümkünse.

Frank fiziksel olarak benden daha rahattı ama sinirsel olarak beni aratmıyordu. İkimizin de ödü kopuyordu - doğumdan değil, doğum sonrası olabileceklerden. Frank her zamanki gibi bunu sessizlik içinde yaşadı ve içine kapandı, çünkü orada olanları kendi kontrol edebiliyor, oraya kimseyi yaklaştırmıyordu.

Ama benim kimsenin kişisel sınırlarına saygı duyacak halim yoktu. Doğum uzmanı yanıma gelip rahmimin gereği kadar şöyle dursun, hiç açılmadığını ve işin birkaç gün sürebileceğini söylediğinde, kapıldığım umutsuzluktan sonra kendimi koyuvermiş, gözyaşlarımı tutamamıştım.

Ben başıma dünyanın en kötü şeyi gelmişçesine ağlarken, beni sakinleştirmek isteyen Frank ayaklarıma masaj yapmaya başlamıştı. Sonra sırtıma, boynuma, omuzlarıma - dokunmasına izin verdiğim her yerime. Sonunda kendimi yeterince yorduğumda sessizce uzanır hale gelmiş, bana istediği gibi dokunmasına izin vermeye başlamıştım. İkimiz de aşırı korkuyorduk, birinin bize güven vermesine ihtiyacımız vardı ve bunu birbirimize sağlamak için ne diyebileceğimiz konusunda bir fikrimiz yoktu.

Sonra Frank benimle sevişmişti. Yavaşça, nazikçe yaptığı hareketleri nihayete erdikten sonra birbirimizin kollarında uykuya dalmış, birkaç saat sonra suyum geldiğinde de panik içinde uyanmıştık.

“Claire!” Jamie muhtemelen bana birden fazla defa seslenmişti; anımın derinliklerinde öyle bir kaybolmuştum ki nerede olduğumu unutmuştum.

“Ne?” dedim hemen kafamı çevirerek, kalbim küt küt atıyordu. “Bir şey mi oldu?”

“Yoo, daha değil.” Jamie bir an için beni inceledi, kaşları çatıktı, sonra yanıma geldi.

“İyi misin sen Sassenach?”

“İyiyim, dalmışım işte.”

“Evet, belli oluyordu,” dedi soğuk bir sesle. Bir an duraksadı, sonra karşı kapının ardından, diğerlerinden ayrılacak şekilde daha gür çıkan bir inlemenin duyulmasıyla hemen hemen aynı anda dirseğime dokundu.

“Korkuyor musun?” diye sordu yumuşak sesle. “Sen de hamile olabilirsin diye yani?”

“Hayır,” dedim ama sesimdeki güvensizliği en az onun duyduğu kadar net şekilde duydum. “Değilim, biliyorum.” Gözlerimi kaldırıp yüzüne baktım; yüzü dökemediği yaşlar yüzünden donakalmıştı. “Olmadığım için de üzgünüm, bir daha olamayacağım için de.”

Gözümü kırpıştırdım, onun yüzünde de benim hissettiklerimin aynısını gördüm: rahatlama ve hayıflanma öyle bir karışmıştı ki hangisinin daha ağır bastığı belli değildi. Kollarını etrafıma sardı, kafamı göğsüne dayadı. O sırada bu kayada da yalnız kalmadığımın bilmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu düşündüm.

Bir süre sessiz kaldık, nefeslerimiz hariç. Sonra, ameliyathaneden gelen hınzır seslerde bir değişim oldu. Bir şaşkınlık nidasını daha yüksek sesli ve Fransızca bir bağırış takip etti. Ardından gelen sesler çok netti: ıslak zeminin üstünde telaşla yürüyen ayaklar.

***

Her şey gerçekten de hızlı oluyordu. Bir saat sonra, siyah tüyleri olan kafayı görebiliyordum.

“Bayağı saçı çıkmış,” dedim bir yandan bacak arasını yağla yumuşatırken. “Sakin ol, aşırı ıkınma! Daha değil.” Gelmekte olan kafayı elimle ölçtüm. “Kafası bayağı büyük.”

“Hiç aklıma gelmezdi bak o,” dedi Marsali, kıpkırmızı bir yüzle, nefes nefese. “Paylaştığın için sağ ol.”

Gülmek için bile vaktim olduğu söylenemezdi, nitekim bebeğin kafası yüzü aşağı bakacak şekilde elime geldi. Göbek bağı gerçekten de çocuğun boynuna dolanmıştı ama çok sıkı değildi, Tanrı’ya şükür! Parmağımı bağın altına yerleştirip oradan kurtardım ve bebeği rahatlattım; bunu yaptıktan sonra Marsali’ye, “Ikın!” dememe fırsat bile kalmadan kız ona bir ömür yetecek kadar havayı içine çekti ve bebeği karnımın ortasına bir top gibi fırlattı.

Birisi sanki yağlı bir domuzcuğu üstüme atmış gibi hissettim ve bir anda ellerim birbirine dolandı, çocuğu sağlamca tutmaya çalıştım. Oğlan -ya da kız- nefes alıyor mu diye bakmam gerekiyordu bir an önce.

O sırada Malva ve Bayan Bug'dan sevinç çığlıkları yükseliyordu; mutfaktan buraya doğru da telaşlı ayak sesleri yaklaşıyordu.

Bebeğin yüzünün nerede olduğunu sonunda bulduktan sonra, burun deliklerini ve ağzını temizledim, ağzına az bir hava üfledim, ayak tabanlarından birine bir fiske attım. Ayak refleks olarak tekme attı, aynı anda ağızdan da minik bir uluma geldi.

"*Bon soir, Monsieur L'Oeuf,*" dedim ve gerçekten de bir monsenyör, yani erkek olup olmadığını hemen kontrol ettim.

"*Monsieur?*" Fergus'un ağzı kulaklarındaydı.

"*Monsieur,*" dedim ve bebeği hemen bir temiz beze sarıp babasının kollarına verdim, sonra da göbek bağını kesip anneyle ilgilenmeye başladım.

Annesi şükürler olsun ki iyiydi. Bitkin ve ter içindeki Marsali sırıtıyordu. Odadaki herkes gülümsüyordu. Zemin pislikten geçilmiyordu, çarşaflar mahvolmuştu ve odanın havası doğuma has kokularla bezenmiş haldeydi -ki bunun pek hoş olduğu söylenemezdi- ama hepimiz sevinç içindeydik ve bunlar umurumuzda değildi.

Rahmin büzülmesi için Marsali'nin karnını ovdum, o sırada Bayan Bug da büyük bir sürahi bira getirdi.

"Çocuk iyi mi?" diye sordu birayı yudumladıktan sonra. "Yani, gerçekten?"

"Yani… iki kolu, iki bacağı, tek kafası var," dedim. "Parmakları saymaya vaktim olmadı ama."

Fergus bebeği masaya, Marsali'nin yanına yatırdı.

"Kendin gör *ma cher*," dedi. Bebeğin üstündeki örtüyü açtı. Gözlerini kırpıştırdı, sonra biraz daha yanaştı, yüzünü buruşturdu.

Ian'la Jamie de Fergus'un halini görünce konuşmayı kestiler.

"Bir terslik mi var?" diye sordu Ian yaklaşarak.

Sessizlik odayı bir anda vurdu. Malva neye uğradığını şaşırmıştı, gözleri yüzden yüze geziyordu.

Germian kapının eşiğinde uykulu halde sallanıyordu.

"Geldi mi *monsieur?*"

Bir cevap ya da izin beklemeden yürüyüp içeri girdi ve kanlı yatağın yanına geldi, yeni doğan kardeşine bakarken ağzı açık kaldı.

Fergus taş kesilmişti, hepimiz gibi. Oğlu yanına geldiğinde gözlerini ona

doğru indirdi, sonra bebeğine, sonra tekrar ilk doğan oğluna baktı.

“Il est un nain,” dedi Fergus gayet rahat bir tonla. Sonra Germain’ın omzunu sıktı; omzu o kadar sert sıkılmıştı ki Germain korkudan hafif bir ciyaklama çıkardı. Fergus sonra aniden topuklarının üstünde döndü, odadan çıktı, koridorda ilerledi ve dışarı çıktı. İçeri dolan soğuk esinti koridordan bize kadar geldi.

Il est un nain. O bir cüce.

Fergus dışarı çıkarken evin kapısını kapatmadığı için oluşan cereyan mumları söndürdü ve bizi yalnızca maltızın ateşiyle aydınlanan odada yarım karanlıkta bıraktı.

36. Kış Kurtları

Küçük Henri-Christian mükemmel bir sağlığa sahip görünüyordu ve tam bir cüceydi. Yalnız hafif bir sarılık geçiriyordu. Teninin hafif sarı rengi yanaklarını nergis yaprağı renginde zarifçe parlatıyordu. Tepesindeki düz, siyah saçlarıyla Çinli bebekleri andırıyordu - tabii kocaman, mavi gözleri hariç.

Bir bakıma o çocuğa çok şey borçlu olmam gerektiğini hissediyordum. Fraser Tepesi'nin dikkatini, bir bebek doğumundan başka hiçbir şey geçen ay benim başıma gelenlerden çekemezdi. İnsanlar sonunda iyileşen yüzüme dik dik bakmayı kesmiş, benimle karşılaştıklarında ne diyeceklerini şaşırmıyorlardı. Söyleyecek birçok şeyleri vardı - hem bana, hem birbirlerine, hem de Marsali'ye, tabii eğer Bree'yle ben onları durduracak fırsatı bulamazsak.

Fergus'a da hemen hemen aynı şeyleri söylüyorlardır, diye düşünüyordum - onu görürlerse tabii. Bebeğin doğumundan üç gün sonra geri gelmişti, sessiz ve suratsızdı. O kadar uzun süreliğine ortadan kaybolmuştu ki Marsali'nin isim seçimine razı olmak zorunda kaldı. Sonra karısıyla kısa, baş başa bir konuşma yaptıktan sonra tekrar kayıplara karıştı.

Marsali onun nerede olduğunu biliyorsa da söylemiyordu. Çocuklarla birlikte o günlerde bizimle kalıyorlardı. Gülümsüyor, diğer çocuklara da ilgi gösteriyordu ama kulağı sanki sürekli olmayan bir şeyi dinliyor gibiydi. Fergus'un ayak sesleri olabilir mi acaba, diye düşünüyordum.

Güzel bir ayrıntı olarak, Henri-Christian'ı sürekli yakınında tutuyor, oğlanı omzuna astığı bir askının içinde taşıyor ya da hasır bir sepetin içinde, ayaklarının dibinde tutuyordu. Daha önce belirli kusurları olan çocukları olan anne-babalar görmüştüm; tepkileri genellikle kendilerini çocuktan çekme, durumu idare edememe şeklinde oluyordu. Ama Marsali öyle davranmıyordu, yavrusuna son derece korumacı bir şekilde yaklaşıyordu.

Eve gelen misafirler oluyordu; genellikle Jamie'yle bir konuda görüşme, benden biraz tonik ya da merhem alma kisvesi altına giriyorlar, ancak Henri-Christian'a bir göz atmak istiyorlardı. O yüzden, her gelenle gerilen Marsali'nin arka kapı açılıp içeriye bir gölge düştüğünde Henri-Christian'ı kucağına alması pek şaşırtıcı bir tepki değildi.

Ama gelenin Ian olduğunu görünce rahatladı.

“Selam kuzen,” dedi Ian, kıza gülümseyerek. “Nasılsın, oğlan nasıl?”

“Çok iyiyiz,” dedi Marsali emin bir sesle. “Yeğenini ziyarete mi geldin?” Ian’a gözlerini hafifçe kısarak baktığını görebiliyordum.

“Evet, bir de küçük hediye getirdim.” Büyük ellerinden birini kaldırdı ve gömleğine dokundu. İçinde çıkıntı yapan bir şey vardı. “Sen de iyisindir umarım Claire Yenge?”

“Merhaba Ian,” dedim, ayağa kalkıp onarmakta olduğum gömleği kenara koyarken. “İyiyim, evet. Bira ister misin?” Onu gördüğüme sevinmiştim; Marsali dikiş dikerken ya da daha az sevdiği misafirlerden oğlunu sakınırken ona eşlik ediyordum, çünkü Bayan Bug da tavukların başındaydı. Ama ameliyathanede demlenmekte olan bir ısırgan çayım vardı ve onun durumunu kontrol etmeliydim. Kızı bırakmak için Ian’a güvenebilirdim.

Onları içecekleriyle bıraktıktan sonra ameliyathaneye geldim ve çok değerli bir on beş dakikayı otlarla ilgilenerek geçirdim. Biberiyeleri kurumaya bıraktım, demlenen çayları kaplara döktüm ve bozulmakta olan bitkilerin icabına baktım. O günlerde böyle yalnız geçirebileceğim dakikalara erişmek kolay değildi, çünkü çocuklar ayak dibimde mantar gibi bitiveriyorlardı. Marsali’nin bir an önce kendi evine dönme hevesinde olduğunun farkındaydım ama Fergus geri dönmeden, ona yardım edecek hale gelmeden kızı bırakmaya da benim hiç niyetim yoktu.

“Lanet herif,” dedim alçak sesle. “Bencil herif.”

Böyle düşünen tek kişi de değildim. Biberiye ve ginseng kökü kokutarak koridorda ilerlerken Marsali’nin de benimkine benzeyen görüşünü Ian’a aktardığını duydum.

“Anlıyorum, morali bozuldu, kim olsa bozulurdu zaten,” diyordu, sesindeki gücenmişlik çok açıktı. “Ama kaçıp gidip bizi yalnız bırakmak zorunda mı? Hiç konuştun mu onunla Ian? Bir şey söyledi mi?”

Demek Ian yine o gizemli yolculuklarından birine çıkmıştı; Fergus’la bir yerlerde karşılaşmış ve bundan Marsali’ye bahsetmiş olmalıydı.

“Evet,” dedi anlık bir tereddütten sonra. “Birazcık.” Yanlarına gitmedim, konuşmalarını bölmek istememiştim. Ama Ian’ın yüzünü görebiliyordum; dövmelerindeki acımasız havayla gözlerindeki sevecenlik tezat oluşturuyordu. Masaya doğru yaslandı. “Biraz kucağıma alabilir miyim kuzen? Lütfen.”

Marsali’nin sırtı bir anda şaşkınlıkla kasıldı ama bebeği uzattı. Ian Dayı’sının kucağında Henri-Christian havayı tekmelemeye, huzursuzlanmaya başladı fakat sonra dayısının omzuna yaslanıp duruldu. Ian gülümseyerek

kafasını bebeğin kafasına doğru eğdi, kokladı, dudaklarını saç tellerinin üstünde gezdirdi.

Bebeğin kulağına yumuşak kelimelerle bir şeyler mırıldandı, Mohavk dilinde olduğunu düşündüm.

“Ne dedin öyle?” diye sordu Marsali merakla.

“Bir çeşit dua diyebilirsin.” Sonra yeğeninin sırtını sıvazladı. “Rüzgârın onu karşılamasını, göklerin ona kalkan olmasını, toprakla suyun ona aş olmasını diledim.”

“Yaa.” Marsali’nin sesi yumuşaktı. “Çok güzelmiş Ian.” Sonra omuzlarını dikleştirdi, dikkati dağılsın istemiyordu. “Fergus’la konuştun yani, ha?”

Ian başını salladı, gözleri kapalıydı. Yanağını bebeğin kafasına yaslamıştı. Birkaç saniye hiç konuşmadı ama boğazının hareket ettiğini, yutkunurken adem elmasının inip çıktığını gördüm.

“Benim bir çocuğum vardı kuzen,” diye fısıldadı. O kadar yavaşça fısıldadı ki onu zorlukla duydum.

Marsali elbette bunu duymakta hiç zorlanmadı. Donakaldı, elindeki dikiş iğnesi parlar halde duruyordu. İşini elinden bıraktı.

“Öyle mi?” dedi aynı yumuşak sesle. Sonra ayağa kalktı ve masaya, onun yanına oturmaya gitti, Ian’ın kolunu okşadı.

Ian gözlerini açmadı ama derin bir nefes aldı ve şömine çatırtılarından zorlukla duyulabilecek şekilde anlatmaya başladı.

***

Uykusundan uyandığında bir şeyin yolunda olmadığını fark etti. Yatağın arka tarafına doğru döndü, silahları oradaydı. Ama bıçak ya da mızrağını eline alamadan tekrar o sesi, onu uyandırmış olduğunu düşündüğü sesi duydu. Arkasından geliyordu; ses basit bir nefes kesilmesinden ibaretti, ancak içinde hem korku hem de ızdırap vardı.

Ateş çok zayıflamıştı; Wako’teqehsnonhsa’nın kafasının tepesinden, omuzlarının ve örtünün altındaki kalçasının kıvrımından başka bir şey göremiyordu. Kız hareket de etmedi, o sesi tekrar çıkarmadı da fakat o karanlık kıvrımların içindeki bir şey kalbinin ortasına saplanmıştı adeta.

Kızın omzunu güzelce tuttu, iyi olduğunu öğrenmek istiyordu. Kızın teninden belli olan küçük ve sert kemikleri vardı. Doğru sözcükleri bulamadı; *Kahnyen’kehaka* dili zihninden tamamen silinmişti sanki. Aklına gelen ilk kelimeyle konuşmaya başladı.

“Kadınım, aşkım, iyi misin? Kutsal Mikail bizi korusun, bir şeyin yok ya?”

Kız onun orada olduğunu biliyordu ama ona dönmedi. İçinde küçük bir dalga hareket etti gibi hissetti ve nefesi yine boğazına gelip takıldı, küçük ve kuru bir ses çıkardı.

Ian hiç beklemeden, çırılçıplak fırladı kürklerin içinden ve yardım çağırmaya gitti. İnsanlar uzun evin loş ışığından dışarı çıkmaya başladılar, iri yarı siluetler sorular yağdırarak ona doğru geliyorlardı. Konuşmadı; gerek de yoktu. Dakikalar içinde Tewaktenyonh oraya geldi ve yaşlı, sert yüzünün sakinliğiyle varlığını esirgemedi. Uzun evden gelen kadınlar yanından geçip gitmişler, geyik derisine sardıkları Emily’yi taşırlarken onu kenara ittiler.

Onları takip etti, ama kadınlar onu görmezden geldiler, köyün bitimindeki kadınlar evinin içine girip gözden kayboldular. İki-üç adam onların ardından dışarı çıktılar, sonra omuz silkip evlerine geri döndüler. Hava soğuktu, saat geçti, iş de kadınların işiydi besbelli.

O da birkaç dakika sonra içeri döndü, ancak üstüne bir şeyler giydikten sonra tekrar dışarı çıktı. Uzun evde kalamazdı, ondan boşalan, kan kokan yatağa dönemezdi. Kendi derisinin üstünde de kan vardı ama onu yıkamakla uğraşmadı.

Gökyüzündeki yıldızlar sönükleşmişti. Hava kemik donduracak soğuklukta ve esintisizdi.

Uzun evinin kapısındaki örtü hareket etti ve hayalet grisi köpeği Rollo dışarı geldi. Büyük köpek patilerini gerdi ve esnedi, saatin ve soğuğun verdiği rahatsızlıkla homurdandı. Sonra kafasını sertçe silkeledi, beyaz duman halinde görünen nefesini verdi ve ağır ağır sahibinin yanına gitti. Kendini yere bıraktı, iç geçirircesine bir ses çıkardı ve Ian’ın bacağına yaslandı.

Ian da bir dakika daha orada durdu, Emily’sinin olduğu eve baktı. Yüzü yanıyordu, durumun aciliyetiyle kan beynine sıçramıştı. Kendini ateşin ortasındaki bir kömür gibi hissediyordu, ama bu sıcaklığın vücudundan çıkıp soğuk göğe yükseldiğini de hissedebiliyordu. Sonunda bacağına sertçe bir şaplak attı ve ormana doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Köpeği de sessiz ve hızlı adımlarla onu takip etti.

“Lütufkar Meryem, sana selam olsun…” Nereye gittiğinin hiç önemi yoktu, sessizce dua ediyor ve gürültüsüz karanlığın içinde kendi sesiyle huzur buluyordu.

Mohavk ruhlarından birine de dua etmeli mi, diye düşündü. Kendi eski Tanrı’sına, Annesi’ne dua ediyor diye ona kızarlar mıydı? Böyle küçük bir

hata yüzünden ondan, karısından, çocuğundan öç alırlar mıydı?

Çocuk öldü bile. Bu bilginin nereden geldiğini bilmiyordu ama biliyordu işte. Sanki birisi ona söylemiş gibi biliyordu. Bu bilgi gayet hissiz bir haldeydi, kederlenmek, yas tutmak için de yeterli değildi; yalnızca bildiği bir şeydi, o kadar. Bunu bildiğine de oldukça şaşırıyordu.

Ormanın içinde yürüdü, yürüdü, yürüdü, sonra koşmaya başladı; yalnızca soluklanmak zorunda olduğu anlarda durdu. Soğuk çok kuru ve keskindi, hava çürük ve terebentin kokuyordu. Ama o yanlarından geçerken ağaçlar fısıldıyorlardı. Emily onların konuşmalarını duyabiliyordu; gizli seslerini tanıyabilirdi o.

“Evet de neye yarıyor ki o?” diye mırıldandı, dalların arasındaki yıldızsız boşluğa. “Bilinmeye değecek hiçbir şey söylemedin. Kızın şu anda nasıl olduğunu da bilmiyorsun, değil mi?”

Ara sıra köpeğin ayak seslerini duyuyordu; onun varlığını ölü yapraklara basınca hatırlatabiliyordu. Ian ara sıra tökezliyor, karanlığın içinde kendini kaybettiğini hissediyordu. Bir defa kendini yaralayacak şekilde düştü, kendini zorlayarak, sendeleyerek ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Dua etmeyi bırakmıştı; beyni artık kelime üretemiyordu, bildiği farklı dillerin hecelerini ayırt edemiyordu. Koştukça nefesi boğazını yakmaya başlamıştı.

Soğuk havanın içinde bir yerlerde karısının bedeninin ona değdiğini, göğüslerinin avucunda olduğunu, küçük ve yuvarlak kalçalarının ona doğru gidip geldiğini hissetti. Bunu yapmaması gerekiyordu, Tanrı aşkına, bilmesi gerekirdi bunu! Ama yine de geceler boyunca, kızın kaygan ve sağlam tutuşuyla mest olarak bunu yapmaya devam etmişti. Durmaya başlaması gereken gün çoktan gelip geçmişti ama bencil, düşüncesiz, şehvetle çıldırmış bir halde…

Koştu, ağaçlar kafasının üstünden ona lanetler okudular.

Durup nefeslenmesi gerekiyordu. Gökyüzü siyah değildi, ışıktan az önceki renge bürünmüştü artık. Köpek ona burnunu sürttü, ağzını açmadan ince bir inilti çıkardı, kehribar rengi gözleriyle boşluğun içine doğru dalgın dalgın baktı.

Deri gömleğinin altında bütün vücudu ter içinde kalmıştı, bacaklarının arasındaki Kızılderili pantolonu da sırılsıklamdı. Erkeklik organı üşümüş, büzüşmüştü. Kendi kokusunu duyabiliyordu; bu ekşi ve acı koku, korku ve kaybın kokusuydu.

Rollo’nun kulakları kalktı ve hayvan bir daha inledi, bir adım geri gitti.

Sonra bir adım daha geri gitti ve kuyruğunu telaşla oynatmaya başladı. *Gel*, diyordu, kelimeler kadar net bir biçimde. *Gel hemen!*

Kendi başına olsaydı Ian donmuş yaprakların üstünde yatabilir, yüzünü toprağın içine gömüp bekleyebilirdi. Ama alışkanlığı buna engel oldu; köpeğe kulak asmadan edemedi.

"Ne?" diye mırıldandı terli yüzünü koluna silerken. "Söylesene, ne oldu?"

Rollo boğazının derinliklerinden bir homurtu çıkardı. Yerinde hareket etmeden duruyordu, boynundaki tüyler yavaşça kalktı. Ian bunu gördü ve içindeki umutsuzluk bitkinliğinin oluşturduğu sisin ardında yavaşça tehlikenin varlığını hissetmeye başladı. Eli kuşağına gitti ve orada yalnızca boşluk buldu, inanamayarak bir şaplak attı oraya. Tanrı aşkına, deri yüzecek bir silah dahi almamıştı yanına!

Rollo bir kez daha homurdandı, bu sefer daha yüksek sesle. Bu bir uyarıydı ve kulak asılması şarttı. Ian döndü ve baktı ama gördüğü sedir ve çam ağaçlarının koyu yapraklarından ibaretti. Zeminde karanlık gölgelerden başka şey yoktu; hava da sisle kaplıydı.

Ateşlerinin başında misafir ettikleri Fransız bir gezgin, bu saatin kurtların vakti olduğunu söylemişti. Haklı bir sebebi de vardı: loş hava avlanma için çok elverişliydi ve güneş doğmadan önce gelen esinti avın kokusunu beraberinde getirirdi.

Eli kuşağının öteki tarafına gitti, orada taseng torbası olacaktı: nane yapraklarıyla karıştırılmış ayı yağından oluşan bu madde, avlanırken insanların kokusunu gizlerdi ya da av pozisyonuna düştüğünde. Ama kuşağın o tarafı da boştu. Serin esinti vücudundaki teri kuruturken kalbi küt küt atmaya başladı.

Rollo dişlerini göstererek etrafı inleterek uludu. Ian eğildi ve yere düşmüş bir çam dalını yerden aldı. Uzunluğu yeterliydi, ancak istediğinden daha zayıftı ve silah olarak kullanması zordu.

"Ev," diye fısıldadı köpeğe. Nerede olduğunu, köyün ne tarafta kaldığını bilmiyordu ama Rollo biliyordu. Köpek yavaşça geriye doğru bir adım attı, gözleri hâlâ gölgelere odaklıydı. O gölgeler hareket mi ediyordu yoksa?

Ian geri geri gitmeye devam etti, hızlandı. Mokasenlerinin tabanında eğimi hissediyor, Rollo'nun yerini adımlarının çıkardığı sesle biliyordu. İşte; evet, bir gölge hareket etmişti! Çok uzaktaki gri bir şekil, tanınması imkansıza yakın ama oradaydı işte ve varlığı yeterliydi.

Bir tane varsa, fazlası da olmalıydı. Yalnız başlarına avlanmazlardı. Ama

henüz yeterince yaklaşmamışlardı; arkasını döndü, kaçmaya hazırlandı. Artık panik içinde değildi fakat karnının ortasında yumruk halinde duran korkuyu da eritememişti. Tepede yürümenin altın kuralının seri ve ritmik, uzun adımlar olduğunu söylemişti dayısı, böylelikle İskoç dağlarının bitmek bilmez yokuşları insanı daha az zorlar, düzenli bacak hareketi bitkinliği en azından geciktirirdi. Gücünü dövüşmek için saklamalıydı.

Bunları düşünürken yerden aldığı dalın ucunda fazlalık yapan iki minik dalı kırdı. Henüz bir dakika önce ölmek istiyordu, belki de tekrar isteyecekti, eğer Emily… ama şimdi değil. Hem, bir de köpeği vardı. Rollo onu terk etmezdi; birbirlerine göz kulak olmalıydılar.

Yakınlarda bir su vardı; akıntının gürlemesini rüzgârın uğultusunun arasından duyabiliyordu. Ama rüzgâr beraberinde bir ses daha getiriyordu; bu derinden, habis uluma sesi yüzünün yine soğuk terler içinde kalmasına neden oldu. Batı tarafından başka bir uluma, ilkine yanıt verdi. Hâlâ uzaktaydılar ama av vakitleri gelmişti. Birbirlerine sesleniyorlardı, çünkü Emily'nin kanı Ian'ın üstündeydi.

Etrafına baktı, suyu aradı. Bir metre genişliğinde, küçük bir dere olduğunu gördü. Tereddüt etmeksizin içine daldı, kenarlardaki buzlara değince soğuğun bacaklarının derinliklerine işlediğini, çorap ve mokasenlerini sırılsıklam ettiğini hissetti. Birkaç saniye içinde mokasenlerini çıkardı, akıntıya kapılmamak için bunu yapmak zorundaydı; Emily onları geyik derisinden yapmıştı.

Rollo akıntıyı iki geniş adımla geçmişti; karşı tarafta üzerine yapışan soğuk suları silkelemekle meşgul olan köpeği gören Ian onu takip etmedi, suyun kenarında kaldı. Dizlerine kadar gelen suyun içinde mümkün olduğu kadar fazla kalmayı planlıyordu. Kurtların avlanması için hem rüzgâr, hem de zeminde kalan koku önemliydi ve onun da bu hayvanların işini kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu.

Mokasenleri tişörtünün yakasının üstünde tutuyordu; buzlu su damlaları göğsüne, göbeğine akmaya başladı, alt tarafını ıslattı. Ayakları uyuştu; dere yatağının üstündeki irili ufaklı taşları ayak tabanında hissedemiyordu ama ara sıra, üstü yosunlarla kaplı taşların üstünde ayağı kayınca dengesini kaybedecek gibi oluyordu.

Kurtların sesleri artık daha netti fakat bunun nedeni, artık ona doğru esmekte olan rüzgârın sesi ona doğru taşıyor olmasıydı. Yoksa değil miydi, kurtlar çok mu yaklaşmıştı?

Maalesef öyleydi. Rollo suyun karşı tarafında öne arkaya gidip geliyor,

inliyor, uluyor, havlıyor, küçük sesler çıkarıyordu. O taraftan suya doğru gelen bir geyik yolu vardı; Ian sudan çıkıp o yola adımını attı. Nefes nefeseydi, titriyordu, mokasenleri tekrar ayağına giyebilmek için biraz uğraşması gerekti. Islak deri sertleşmişti; elleri ve ayakları da donmak üzereydi. Elindeki sopayı bırakıp iki elini de kullanması gerekti.

İkincisini henüz ayağına geçirebilmişti ki Rollo aniden kükreyerek dere kenarına doğru atıldı. Ian da donmuş çamurun üstünde yuvarlandı, yere bıraktığı sopasını aldı. Nehrin karşı tarafında Rollo'nun büyüklüğünde, cansız gözleri onlara bakan gri bir kurt vardı.

Ian onu fark eder etmez feryadı bastı ve elindeki sopayı refleksle ona doğru fırlattı. Dal derenin üstünden geçti ve kurdun ayak dibine düştü, sonra da sihirli bir şekilde yok olmuş gibi gözden kayboldu. Ian bir süre taş gibi sabit durdu, bakakaldı. Az önce olanı hayal etmiş olamazdı herhalde, değil mi?

Hayır, Rollo çıldırmış gibiydi. Hayvan inildiyor, havlıyor, hırlıyor, ağzından ve burnundan köpükler çıkarıyordu. Derenin kenarında taşlar vardı; Ian eline bir tane aldı, sonra bir tane daha, sonra bir avuç dolusu, sonra bir avuç dolusu daha, sonra gömleğini bir çanta gibi kullanarak taşıyabildiği kadarını taşıdı.

Daha uzaktaki kurt tekrar uludu; yakındaki cevap verdi ve bu ses Ian'ın ensesindeki tüyleri diken diken etti. Sesin geldiği yere doğru bir taş attı ve arkasını dönüp koşmaya başladı. Bir avuç taşı hâlâ karnının üstünde tutuyordu.

Şafak yakında sökecekti. Kalbinin olağanüstü atışı ve ciğerlerindeki gerilmeye rağmen çok yavaş koşuyormuş, orman zemininin üstünde yavaşça hareket eden bir bulutmuş, daha hızlanması mümkün değilmiş gibi hissediyordu. Her ağacı görebiliyor, yanından geçtiği dalların bütün iğnelerini ayrıntısıyla seçebiliyordu.

Nefessizliği onu zorlamaya başladı, gözleri harcadığı güçle gözyaşlarıyla ıslandı, sonra göz kapaklarının hareketiyle görüşü tekrar temizlendi. Bir ağaç dalı yüzüne çarpınca önünü göremez oldu, yaprakların kokusunu ciğerlerinde hissetti.

"Kızıl Sedir, yardım et!" dedi nefes nefese, sanki hiç İngilizce konuşmamış, sanki İsa'nın adını ağzına hiç almamış gibi *Kahnyen'kehaka* dilinde konuşuvermişti.

Arkanda. Küçük, sessiz, kendi iç sesinden daha yüksek olmayan bir ses demişti bunu ama Ian buna kulak asıp hemen döndü, elindeki taşı var gücüyle fırlattı. Sonra bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha, en çabuk şekilde. İlk çatırtı sesini tok bir çarpma sesi izledi, ardından gelen ciyaklamadan sonra

Rollo arkasına döndü, atılmak için heves içindeydi.

“Gel buraya, gel, *gel!”* Ian koşmaya devam ederken köpeği boynundan yakalayıp tekrar döndürdü ve yanında koşmaya zorladı.

Artık ağaçları duyabiliyordu ya da duyduğunu sanıyordu. Şafak rüzgârı ağaçların arasından esmeye başlamıştı ve ağaçlar onu bir o tarafa, bir öteki tarafa yöneltmeye başlamıştı. Renkler dışında bir şey göremiyordu, artık koşmaktan yarı kör hale gelmişti ama ağaçların onu kucakladığını zihninde hissedebiliyordu; ladin ve köknarın gıdıklayıcı dokunuşu, akçakavağın kadınsı dokusu içini serinletiyordu.

Şuraya koş, bu yöne gel, dediğini duydu rüzgârın ve oraya yöneldi.

Arkalarından bir uluma geldi, bu sesi kısa havlamalar izledi. Yakın, çok yakın! Koşarken arkasına taşlar fırlatmaya devam ediyordu ama hiç bakmıyor, belli bir hedef göz etmiyordu.

Sonunda taşlar bitti ve gömleğinin kese gibi tuttuğu kısmını saldı. Duyduğu güçlükle nefes alan canlı kendisi de köpeği de olabilirdi, emin olamıyordu - belki de sesler arkalarındaki iblislere aitti.

Kaç tane vardı? Daha ne kadar kaçması gerekiyordu? Dengesini kaybetmeye başlıyordu, kırmızı ve siyah çizgiler görüşünü kapatmaya başladı. Köye artık yeterince yaklaşmadıysa hiçbir şansı kalmadı demekti bu.

Yana doğru yalpaladı, oradaki bir ağacın aşağı doğru sarkan, gevşek bir dalına takılarak dalı büktü, yere doğru kapaklanacakken dalın buna verdiği tepkiyle tekrar ayağa dikildi. Ama o koşu gücünü, yön güdüsünü kaybetmişti.

“Nereye?” diye sordu ağaçlara nefes nefese. “Hangi yönden?”

Buna bir cevap geldiyse de duymadı. Arkasından bir kükreme ve tok bir darbe sesi geldi. Bunlar boğuşan köpeklerin havlama, hırlama ve kısa ulumalarıydı.

“Rollo!” Ian döndü ve kendini ölü otların arasından geçirerek köpeği buldu. Rollo kurtla dövüşüyordu; birbirine ölümcül diş darbeleriyle saldırmaya çalışan hayvanlar dönüp duruyorlar, birbirlerini etkisiz hale getirmek için çıldırmışçasına çabalıyorlardı.

Ian çığlığı basarak oraya doğru hamle yaptı, tekme ve yumruklarını savurmaya başladığı anda nihayet vurabileceği bir şey bulduğuna, nihayet dişe diş mücadeleye dâhil olabildiğine mutlu oldu; bunun son savaşı olma olasılığı umurunda değildi. Bacağı bir şeye takılıp yırtıldı ama aldırmadan dizini kurdun yan tarafına geçirdi. Hayvan geri çekildi, yuvarlandı ancak

hemen karşı saldırıya geçti.

Kurt sıçradı ve pençelerini Ian'ın göğsüne indirdi; Ian sırt üstü yuvarlanırken kafası bir şeye çarptı. Bir an nefessiz kaldı ve kendine geldiğinde elini salyaları akan, sivri dişli ağzı tutmuş, boğazına saldırmasını engellemeye çalışırken buldu.

Rollo kurdun sırtına atladı ve eli boşa çıkan Ian pis kokulu hayvanın ağırlığı altında kaldı. Etrafı yokladı, eline geçirebileceği herhangi bir şey -silah olabilecek bir taş, dal, sopa- aradı ve hissettiği ilk sert cismi sıkıca tuttu.

Çamurun içinden çıkardı ve kurdun kafasına indirdi. Kanlı diş parçaları havada süzüldü ve yüzüne çarptı. Tekrar vurdu, nefeslendi, tekrar vurdu.

Rollo inliyordu, ince ve acı dolu bir sesti bu ama hayır, bu ses Ian'dan çıkıyordu. Elindeki taşı son bir kez daha kurdun parçalanmış kafatasına indirdi fakat kurt savaşmayı zaten bırakmıştı; kasıklarının arasındaki hayvan bacaklarını titreştirerek ölürken parlak gözleriyle ona bakıyordu. Kurdu iğrenerek üstünden attı. Rollo dişlerini ölü kurdun boğazına geçirdi ve son bir kan ve et banyosu ortaya çıktı.

Ian gözlerini kapadı ve doğruldu ama hareket edemedi. Hareket etmek ya da düşünmek mümkün değilmiş gibi geliyordu.

Bir süre sonra gözlerini açmanın ve nefes almanın mümkün olduğuna karar verdi. Sırtını geniş bir ağaca dayamıştı, kurt ona saldırdığında kafasını vurduğu sert cisim de onun gövdesiydi. Kıvrımlı köklerin arasında çamurlu bir oyuk vardı, taşı oradan bulmuştu.

O taş hâlâ elindeydi; artık derisinin bir parçasıymış gibi hissediyordu, elinden bırakamıyordu. Dikkatle baktığında bunun nedeninin taşın çatlamış olması olduğunu gördü; keskin parçalar elini kesmiş, kuruyan kanlarla birkaç parça da eline saplanmıştı. Öteki elinin parmaklarıyla taşı tutan parmakları geri itti ve avuç içindeki parçaları çıkardı. Ağacın kökündeki çamuru kullanarak yaptığı harcı avuç içine yayıp parmaklarının üstüne kapadı.

Başka bir kurt uluması duyuldu. Sahibinin yanında yatan Rollo, yumuşakça bir havlama sesiyle karşılık verdi. O kurt bir kez daha uludu, seste sorgulayan bir ton vardı.

Sonunda öldürdüğü kurdun cesedine baktı. Bir anlığına hayvanın hareket ettiğini sandı, kafasını silkeledi. Sonra tekrar baktı.

Gerçekten hareket ediyordu. Şişkin karnı yavaşça yükseldi, indi. Güneş sonunda tamamen doğmuştu; hayvanın göğsündeki tüylerin arasındaki küçük göğüs uçlarını seçebiliyordu. Fakat göğüslerde bir tuhaflık vardı; bunlar

hamile bir kurda aitti. Uzaktaki kurt tekrar uludu; Ian bunu fark edince yana doğru eğilip kustu.

Bir süre sonra, kızıl sedire sırtını vermiş otururken Kaplumbağa Yiyen yanına geldi, çömeldi ve topuklarının üstünde durarak Rollo'yu okşamakta olan Ian'ı izlemeye başladı.

"İyi avlamışsın Kurdun Kardeşi," dedi öncelikle. Ian kürek kemiklerinin arasındaki düğümün bir nebze rahatladığını hissetti. Adamın sesi gür değildi ama üzgün de değildi. Yaşıyordu o halde.

"Ocağını paylaştığım kadın," dedi Ian, adını ağzına almamak için çabalayarak. Çünkü yakınlardaki kötü ruhları onun varlığından haberdar etmek istemiyordu. "İyi mi?"

Kaplumbağa Yiyen gözlerini kapadı, aynı anda hem kaşlarını hem de omuzlarını kaldırdı. Kız yaşıyordu, tehlikede de değildi. Yine de neler olabileceği konusunda konuşmak ona düşmezdi. Ian çocuktan bahsetmedi. Kaplumbağa Yiyen de.

Yeni gelen adamın yanında bir tabanca, bir ok ve bir de bıçak vardı. Ian'ın bıçağıydı bu. Kuşağından çıkardığı bıçağı Ian'a vakarla uzattı.

"Deriyi yüzmek istersin," dedi. "Doğunca oğlunun üstünü örtersin."

Ian şoka girdi; üstüne yağmur düştüğünde irkilen deri gibiydi. Kaplumbağa Yiyen yüzünü gördü ve kafasını çevirdi, göz göze gelmekten kaçındı.

"Bu çocuk bir kızdı," dedi Kaplumbağa Yiyen duygusuzca. "Tewaktenyonh bedeni sarmak için tavşan derisi istemeye geldiğinde karıma söylemiş."

Karnındaki kaslar kasıldı, titredi; içindeki organların patlayacağını sandı. Boğazı kurudu. Can yakan bir şekilde, sertçe yutkundu, sonra şaşkınlığını üstünden atıp bıçağa uzandı, kurdun derisini yüzmeye başladı.

Kaplumbağa Yiyen, çatlamış taşın kanlı kalıntılarını ilgiyle inceliyordu ki uluyan kurdun sesi onu ayağa dikti.

O uluma ormanda yankılandı ve üstlerindeki ağaçlar bu kayıp ve keder dolu sesi duyunca aralarında mırıldanmaya başladılar. Bıçak tüylü karnı ortadan ikiye yardı, göğüs uçlarını birbirinden ayırdı.

"Kocası yakınlarda," dedi Kurdun Kardeşi, kafasını kaldırmadan. "Gidip öldür onu."

***

Zorlukla nefes alan Marsali gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

Gözlerindeki üzüntü hâlâ oradaydı ama sanki bir kısmı yerini şefkate bırakmıştı. Hissettiği öfke ise artık geçmişti; Henri-Christian'ı tekrar kucağına almıştı, bebeğinin yumuşak bedenini göğsünde tutarak yanağını kafasının kenarına yaslamıştı.

"Ah, Ian," dedi yumuşakça. "Canım kardeşim benim…"

Ian kucağında gevşekçe birleştirdiği ellerine bakmaya devam etti, Marsali'yi duymuş gibi görünmüyordu. Ama sonunda, gelen hafif bir titremeyle, elini gömleğinin içine attı ve küçük, sarılı bir yığın çıkardı. Örülü saçla düğümlenmiş bu yığın, boncuklarla süslenmişti.

Ian bağı çözdü ve doğmamış kurdun tabaklanmamış derisini bebeğin omuzlarına koydu. Büyük, kemikli eliyle kürkü düzeltti ve Marsali'nin bebeği tuttuğu yeri avucu içine aldı.

"İnan bana kuzen," dedi çok yumuşak bir sesle, "kocan şu anda çok acı çekiyor. Ama geri dönecek." Sonra ayağa kalktı ve bir Kızılderili kadar sessizce yürüyüp gitti.

37. Le Maître des Champignons[19]

19 Fr. Mantarların Efendisi. (Ç.N.)

Ahır olarak kullandığımız küçük, kireçtaşından mağara, o sırada yalnızca dişi bir keçi ve onun iki yavrusuna ev sahipliği yapıyordu. Baharda doğan bütün hayvanlar artık anneleriyle dışarıda yemlenebilecek kadar büyümüştü. Ama bu keçiler hâlâ oda servisine tabiydi, mutfak kalıntıları ve kırık mısırdan oluşan menüleri eksik olmuyordu.

Birkaç gündür yağmur yağıyordu; o sabah da bulutlu ve nemliydi, her yaprak çiylenmişti, hava reçine ve malç kokusuyla doluydu. Kapalı havanın güzel yanı kuşları sakin tutmasıydı; alakargalarla alaycı kuşlar çabuk öğreniyorlar, ellerinde yemek olan insanların geliş gidişlerini dikkatle izliyorlardı. Elimdeki çanakla yukarıya çıkarken hemen hemen her gün dadanıyorlardı.

Hazırlıklıydım ama buna rağmen kel bir alakarga yakınımdaki bir daldan bir anda dalış yapıp elimdeki çanağın içine girip beni korkutmayı başardı. Ben bir tepki veremeden bir parça kek kapıp kaçtı; bunu o kadar çabuk yapmıştı ki onu gördüğümden tam olarak emin olamadım, kalbimin çarpıntısıya beni ikna etmeye en çok yarayan kanıttı. Neyse ki çanağı düşürmemiştim; ağaçların içinden muzaffer bir cikleme geldiğinde ise kuşun arkadaşlarının da aynı taktiği denememeleri için hemen ahırın içine kaçtım.

Hollanda kapısının[20] üst tarafının yerinde değil, beş santim kadar aralık olduğunu gördüğümde şaşırdım. Keçilerin kaçması gibi bir endişem yoktu elbette, ancak tilki ve rakunların alt kapının üstünden tırmanıp içeri girmeleri riski yüzünden üst tarafı geceleri alta sabitlerdik. Belki de Bay Wemyss unutmuştu; kullanılmış samanları pisliğe bulayıp hayvanları gece için hazırlamak onun göreviydi.

20 Ortasından ikiye ayrılan, üst ve alt parçaları ayrı ayrı açılan kapı türü. (Ç.N.)

Ama kapıyı açar açmaz Bay Wemyss'in bir suçu olmadığını gördüm. Ayaklarımın dibinde müthiş bir saman hışırtısı vardı, karanlığın içinde de büyük bir şey hareket ediyordu.

Panikle ciyakladım ve bu sefer elimdeki çanağı düşürdüm. Tangırdayarak düşen kabın içindekiler yere saçıldı, anne keçiyi uyandırdı, huzursuzlandırdı.

“Pardon leydim.”

Elimi kalbime götürerek kapının ağzından çekildim, gün ışığı Fergus’un üstüne vurdu. Adam yerde iki büklüm halde duruyordu, saçlarının arasındaki saman çöpleriyle ortalığa çıksa deli damgası yemesi saniyeler sürerdi.

“Hıı, buradaymışsın yani,” dedim oldukça soğukça.

Fergus gözlerini kırpıştırdı, yutkundu, elini kirli sakallarla dolu yüzünün üstünde gezdirdi.

“Ben- evet.” Bundan başka diyecek bir şey bulamamıştı. Birkaç saniye ona ters ters baktıktan sonra kafamı iki yana salladım ve yere saçılan patates kabukları ve diğer yiyecekleri toplamaya başladım. O da yardım etmeye kalkıştı ama kışkışlama hareketiyle onu durdurdum.

Olduğu yerde kaldı, beni izledi, ellerini dizlerinin üstünde tuttu. Ahırın içi loştu; tavanın üstünde yetişen bitkilerden gelen su damlaları açık kapının üstünden damlıyor, sanki kapının yerinde aralıklarla düşen damlalardan oluşan bir perde varmış gibi bir görüntü oluşturuyorlardı.

Keçi huzursuzlanmayı bıraktı, beni tanıdı. Ağılın kenarına düşmüş bir elmayı fark edince tırabzanının kenarından kafasını uzattı, koyu lacivert dilini uzatıp tatmaya kalkıştı. Elmayı yerden alıp hayvanın ağzına verirken bir yandan lafa nereden girmem gerektiğini, sonra neler demem gerektiğini düşünüyordum.

“Henri-Christian gayet iyi,” dedim diyecek başka bir şey aklıma gelmeyince. “Kilo almaya başladı.”

Lafımın bir süre havada kalmasını istedim, o sırada ahşap yemliğe mısır taneleriyle yemek artıkları serpiştirdim.

Çıt çıkarmadı. Biraz daha bekledim, sonra döndüm, bir elimi belime koydum.

“Çok tatlı bir bebek,” dedim.

Nefes alıp verdiğini duyabiliyordum ama bir şey söylemiyordu. Sesli bir homurtu çıkardıktan sonra gidip kapının alt kısmını da ardına kadar açtım. Artık dışarıdaki bulutlu hava Fergus’un karanlıkta kalmasını engelliyordu. Yüzünü buna rağmen inatla o yöne çevirmedi. Kokusunu almak için çok yaklaşmama gerek yoktu; acı bir ter ve açlık kokusu yayıyordu.

İç geçirdim.

“Cücelerin zekâ seviyeleri gayet iyidir. Onu adamakıllı test ettim; sahip olması gereken bütün refleks ve tepkilere sahip. Eğitilememesi, çalışamaması

için hiçbir sebep yok - bir yerlerde.”

“Bir yerlerde,” diye lafımı tekrar etti Fergus, alay ve ümitsizlik dolu bir tonda. “Bir yerlerde.” Sonunda yüzünü bana döndü; gözleri fena halde çukurlaşmıştı. “Yanlış anlamayın leydim ama siz bir cücenin hayatına hiç tanıklık etmediniz.”

“Sen ettin mi?” diye sordum, ukalaca bir karşılıktan ziyade merak ederek.

Yüzüne vuran güneş nedeniyle gözlerini kapadı, başını salladı.

“Evet,” diye fısıldadı ve başını salladı. “Paris’te.”

Paris’te, içinde büyüdüğü genelev geniş bir yermiş ve çok geniş bir müşteri yelpazesine sahipmiş.

“Evde kızlar vardı, haliyle çocuklar da. İşletmenin geçimini onlar sağlıyorlardı elbette… ancak bir de… egzotik zevkler peşinde koşanlar olurdu, ücretini ödemeye razı olanlar. Madam da ara sıra bu istekler için özel çalışanlar getirirdi. Kırbaçları kullandığı için *Le Maîtresse des Scorpions*[21]. Ya da *Le Maître des Champignons.*”

21 Fr. Akreplerin Hanımefendisi. (Ç.N.)

“Mantarların Efendisi mi?” deyiverdim şaşkınlık içinde.

“*Oui.* Cücelerin Efendisi.”

İçine göçmüş gözleri kafasının içindekilere dalmıştı, yüzü bezgindi. O geçmişlerindeki olay ve insanları düşünenlere özgü, yıllardır düşünmediği şeyleri aklına getirenlerin içine düştüğü ruh halindeydi - bundan hiç hoşlanmadığı açıktı.

“*Les chanterelles* derdik onlara kadın olanlara,” dedi yumuşak bir sesle. “Erkekler de *les morels*.” Bu isimler egzotik mantarlardan alınmıştı; bu mantarlar nadir görülen kıvrımlı şekilleri ve etlerinin garip tatlarıyla ünlüydüler.

“Kötü davranılmazdı onlara,” dedi dalgınca. “Değerlilerdi anlayacağınız. Henüz bebekken anne-babalarından alınırlardı. Bir kere genelevde de bir tane doğmuştu ve madam bu şansa sahip olduğu için havalara uçmuştu. Bir de sokaklardan topladıkları vardı elbette.”

Gözlerini indirdi, eline baktı. Uzun, kibar parmakları huzursuzca kıpırdandı, pantolonunun kumaşıyla oynadı.

“Sokaklar,” dedi. “Genelevlerden kaçanlar, dilenciler. Bir tanesini iyi

tanırdım, adı Luc'tu. Bazen birbirimize yardımcı olurduk- " Ağzına gülümseme sayılabilecek bir ifade yerleştirdi, sağlam eliyle cep karıştırmaya benzeyen bir hareket yaptı.

"Ama yalnızdı Luc," diye devam etti duygusuz bir sesle, "onu koruyan biri yoktu. Onu bir gün ara sokakta, boğazı kesik halde buldum. Madama haber verdim, o da kapıdaki korumayı hemen yollayıp cesedi aldırdı ve yan mahalledeki doktora sattı.

"Doktorun Luc'un bedenini ne yapmak için aldığını sormadım. Cücelerin kuru, geniş ellerinin geleceği gösterecekleri ya da koruma sağlayacakları safsatasıyla satıldıklarını görmüştüm. Başka yerlerinin de."

"Genelevin güvenli gelme nedenini anlıyorum sanırım," dedim sertçe yutkunarak. "Ama yine de…"

Fergus bir süredir başı ellerinin arasında oturuyor, samanlara bakıyordu. O anda bana döndü.

"Ben de kalçamı para için aralamıştım leydim," dedi. "O kadar da kafaya taktığım, sık sık aklıma getirdiğim bir şey değil, orası acıdığı zamanlar hariç. Ama sonra lordumla tanıştım ve genelevlerin, sokakların dışında bir dünyayla tanıştım. Oğlumun o dünyaya dönme ihtimali…" Birden durdu, konuşamaz oldu. Sonra tekrar gözlerini kapadı, kafasını yavaşça iki yana salladı.

"Fergus. Fergus, canım, Jamie'nin ya da benim öyle bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimizi bilmelisin," dedim, tarif edilemez bir rahatsızlık içindeydim.

Derin, titreten bir nefes aldı ve başparmağıyla kirpiklerindeki gözyaşlarını sildi. Sonra gözlerini açtı ve bana sonsuz bir üzüntüyle gülümsedi.

"Biliyorum leydim, izin vermezsiniz. Ama siz sonsuza kadar yaşamayacaksınız, lordum da. Ben de. Ama bu çocuk hep cüce kalacak. Bu küçük insanlar kendilerini savunamazlar. Onları arzu edenler kaçırır ve sonra da kötüye kullanırlar." Burnunu koluna sildi, hafifçe doğruldu.

"Öyle olursa da şanslı sayılırlar hatta," diye ekledi sesini sertleştirerek. "Şehirlerin dışında o kadar da değer görmezler. Köylüler… öyle bir insan gördüklerinde düşündükleri en olumlu şey, anne-babasının günahları yüzünden öyle olduğudur." Yüzü daha da düştü, dudaklarını sıktı. "Belki de öyledir. Benim günahlarım- " Yine birden durdu, kafasını çevirdi.

"En kötü- " Sesi yumuşaktı, kafası öte yana çevriliydi. "En kötüsü, şeytanla ilişkiye girmiş kadınlardan çıktıkları düşünülen canavarlar oldukları sanılıyor. Taşlanıyor ve yakılıyorlar… bazen annesini de. Fransa'nın dağ köylerinde

cüce bebekleri kurtlara bırakırlardı. Siz bunları biliyor muydunuz leydim?" diye aniden bana döndü.

"Ee- galiba," dedim, elimi duvara dayadım, aniden desteğe ihtiyacım olduğunu fark ettim. Bunun gibi hikâyeleri duymuştum, duyduğumda vahşilerin ya da Aborjinlerin gelenekleri gibi, bana ve etrafıma çok uzak şeyler olarak düşünmüştüm. Asla karşılaşmayacağım, coğrafya kitaplarının derinliklerinde kalmış, antik tarihlerdeki yaşantılardan ibaret.

Haklıydı ve bunu biliyordum. Çocuğu gördüğünde Bayan Bug haç çıkarmıştı, sonra da şeytandan korunmak için eliyle boynuz işareti yapmıştı; yüzü korkudan bembeyaz olmuştu.

Herkes gibi korkmuş, Marsali için, Fergus'un yokluğundan dolayı endişelenmiş olan ben de bir haftadır evden çıkmamıştım. Belki de daha uzun süredir. Etraftaki insanların neler konuştukları hakkında net bir fikrim yoktu ama Fergus'un belli ki vardı.

"İnsanlar… alışacaklar sonunda," dedim çıkarabildiğim kadar basiretli bir tonda. "Onun canavar olmadığını görecekler. Zaman alacak ama görecekler."

"Öyle mi? Peki, yaşamalarına izin verdikleri zaman ne yapacak?" Ani bir hareketlenmeyle ayağa kalktı, sol kolunu uzattı ve sert bir silkişle kancasını tutan deri halatı çözdü. Kanca saman çöplerinin üstüne yumuşakça düştü ve Fergus'un sol el bileğini çıplak bıraktı. Solgun deri, uzun süredir sarılı durmanın verdiği bir kızarıklığa sahipti.

"Ben avlanamam, normal bir adamın yaptığı işleri yapamam. Saban çekmekten başka bir şeye yaramam, katırdan farksızım!" Öfke dolu sesinde kendinden iğrendiğini belirten bir ton vardı. "Ben normal bir erkek gibi çalışamıyorsam, bir cüce ne yapsın?"

"Fergus, öyle de- "

"Aileme reislik edemiyorum! Karımın çocukları beslemek için gece gündüz demeden çalışması gerekiyor, ona pislik gibi davrananların kahrını çekmek zorunda. Paris'te olsaydım, kendimi bile satamazdım; artık çok yaşlıyım, her şeyim yerinde de değil!" Sarsılmış bir yüzle elsiz kolunu bana doğru salladı, sonra da arkasını dönüp duvara ardı ardına o kolla vurmaya başladı.

"Fergus!" Öteki kolunu yakaladım ama kaçırdı.

"Ne iş yapacak?" diye haykırdı, göz yaşları yüzünden aşağı akarken. "Nasıl yaşayacak? Tanrım! *Il est aussi inutile que moi!"*

Sonra eğildi ve yerdeki kancayı aldı, var gücüyle kireçtaşı duvara fırlattı.

Kanca temasla küçük bir metal sesi çıkardı, sonra da samanların arasına düşüp keçiyi ve yavrularını korkuttu.

Fergus dışarı çıkmıştı; kapılar sallanıyordu. Keçi arkasından uzun bir *be-e-e-e-e-e* sesi çıkararak hoşnutsuzluğunu belirtti.

Duvara tutunmaya devam ettim, sanki hafifçe titreyen zeminde ayakta kalmak için tek seçeneğim oymuş gibi hissediyordum. Gücümü tekrar toplayabildiğimde eğildim ve samanların arasında elimi dikkatle gezdirerek kancanın metalini buldum. Hâlâ Fergus'un vücut sıcaklığındaydı. Kancayı oradan çekip çıkardım, üstüne yapışmış saman ve gübreleri önlüğümle temizledim. Fergus'un gitmeden önceki Fransızca cümlesi hâlâ kafamda yankılanıyordu.

"O da benim gibi işe yaramaz!"

38. Sütteki Şeytan

Henry-Christian'ın gözleri Brianna'nın yüzünün birkaç santim ötesinde tuttuğu şişeye odaklanmaya çalışırken hafifçe şaşılaşmıştı.

"Gözleri mavi kalabilir bence," dedi, bebeğe dikkatle bakarak. "Sence neye bakıyor?" Bebek kucağında yatıyordu, dizlerini çenesine kadar çekmişti. Mavi gözleri Brianna'nın ardındaki bir şeye merakla bakıyordu.

"Küçük çocuklar cenneti görürlermiş, annem öyle demişti." Marsali o sırada Brianna'nın tekerlek pedalını deniyordu ama yeni doğmuş oğluna bir göz atmayı ihmal etmedi ve hafifçe gülümsedi. "Belki de omzunda bir melek vardır, ha? Ya da yanında bir aziz duruyordur."

Bunu duyunca garip bir his duydu Brianna, sanki gerçekten doğaüstü bir şey etrafındaymış gibi. Ama ürkütücü bir his değildi bu, sanki hafif, rahatlatıcı bir histi. Ağzını açtı, "Belki de babamdır," diyecekken kendini tam zamanında tuttu.

"Temizlik işlerinin koruyucu azizi kim?" dedi onun yerine. "İşte ona ihtiyacımız var."

Dışarıda yağmur yağıyordu; günlerdir yağıyordu yağmur, bu yüzden küçük çamaşır yığınları odanın çeşitli yerlerine kurutulmak üzere, bazıları da hava düzeldikten sonra en kısa zamanda çamaşır kazanına atılmak üzere dağıtılmıştı.

Marsali güldü, bir yandan bobine ip takıyordu.

"Onu babama soracaksın. Azizleri herkesten iyi bilir. Bu çıkrık çok güzelmiş! Böylesini daha önce hiç görmemiştim. Nereden geldi aklına?"

"Eee… bir yerde görmüştüm." Bree önemsiz olduğunu belirten el hareketini yaptı. Doğruydu, bir halk sanatı müzesinde görmüştü. O tezgâhı üretmek çok zamanını almıştı: önce kaba bir tezgâh yapmış, sonra da çıkrık için ahşabı ıslatıp bükmesi gerekmişti ama çok fazla zorlanmamıştı. "Ronnie Sinclair çok yardımcı oldu; ahşabın neye, nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyor. Sen de ne kadar çabuk uyum sağladın, hem de ilk defa görmene rağmen!"

Marsali iltifatı önemsemediğini belirtircesine homurdandı.

"Beş yaşımdan beri uğraşıyorum bunlarla. Bunun farkı işi yaparken oturabiliyor olmam ki bu da oraya buraya yürüyüp yorgunluktan kendimi kaybetmemden daha kolay; o yüzden zorlanmadım haliyle."

Çoraplı ayakları elbisesinin altında ileri geri gidiyor, tekerleği çalıştırıyordu. Çıkan *frr* şeklindeki ses kulağı tırmalamıyordu; gerçi bu ses odanın öteki tarafında çocuklar için başka bir araba yapmakla uğraşan Roger'ın çıkardığı sesler yüzünden çok da fark edilmiyordu.

Vınnnlar küçükler arasında büyük sükse yapmıştı, herkes bir tane istiyordu. Brianna, konsantrasyon içinde kaşlarını çatmış olan kocasının oğlunun meraklı ellerini ustaca bir dirsek hareketiyle savuşturmasını eğlenen gözlerle izledi. Roger'ın dilinin ucu dişlerinin arasındaydı; tıraş edilen ahşap parçaları zemine, şömine ocağına saçılmıştı ve -tabii ki- bir tanesi de saçına girmişti.

"Bu hangi araba?" diye sordu Bree, Roger'ın duyması için sesini yükselterek. Roger kafasını kaldırdı, arkasındaki pencereden gelen yağmurlu havanın ışığında gözleri loş bir yeşilliğe sahipti.

"Sanıyorum 1957 model bir Chevrolet kamyonet," dedi sırıtarak. "Al bakalım küçük kız, bu senin." Oyuncağın son rötuşunu yaptıktan sonra Félicité'ye uzattı. Kızın ağzı ve gözleri hayretle ardına kadar açıldı.

"Vınnn mı?" dedi göğsüne bastırarak. "*Benim* vınnn mı?"

"O bir kamyoncuk," dedi Jemmy kibarca, kızı bilgilendirmek isteyerek. "Babam öyle dedi."

"Kamyonetler de vınnnn," dedi Roger Félicité'ye, alnı şüpheyle kırışan kızı rahatlatmak için. "Büyük olanı."

"Yaaaa, büyük vınnnmış işte!" diyen Félicité Jem'in kaval kemiğine tekme attı. Jem de ciyakladıktan sonra kızın saçlarına yapıştı ve bunun karşılığını kardeşini korumak için karnına kafa atan Joan'dan aldı.

Brianna gerildi, müdahale etmeye hazırlandı ama Roger bir eliyle Jem'i, diğeriyle Félicité'yi tutup zıt yönlere çekti; Joan'a da sert bir bakış atarak geri çekilmesini sağladı.

"Hah şöyle. Kavga yok. Yoksa vınnları kaldırırız yarına kadar."

Bu sözler çocukları hemen yatıştırdı; Brianna da Marsali'nin rahatladığını, döndürme ritmine geri döndüğünü gördü. Yağmur çatının üstüne mırıldayarak, düzenli ve sert damlalarını bırakıyordu; içeride olmak için iyi bir gündü, her ne kadar canı sıkılan çocukları eğlendirmek zorunda olsalar da.

"Kavga etmeden, sessizce bir şeyler oynasanıza?" dedi Bree, sırıtarak Roger'a bakarken. "Mesela… Indianapolis 500?"

"Çok yardımcı oldun," dedi Roger, karısına pis bir bakış atarak ama sonra yerde tebeşirle çocukların arabaları yarıştırabileceği bir yarış pisti çizdi.

“Germain de burada olsaydı keşke,” dedi Roger normal bir sesle. “Bu yağmurda nerelere gitti çocuk Marsali?” Germain’ın vınnnı şömine rafında duruyor, sahibinin dönmesini bekliyordu.

“Fergus’un yanında,” dedi Marsali sakin bir sesle, ritmini bozmadan. Ama dudaklarını büzmüştü ve sesindeki sakinliğin ardındaki gerginliği anlamak zor değildi.

“Fergus nasıl sahi?” diye sordu Roger ona bakarak, nazik ama meraklı bir sesle.

Yerinden çıkan iplik Marsali’nin elinde sekti ve kendi kendine düğüm atarak etrafında döndü. Marsali suratını buruşturdu, iplik tekrar parmaklarının arasında işlenmeye başlamadan önce yanıt vermedi.

“Eh… Tek elli bir adam için oldukça iyi bir dövüşçü,” dedi sonunda, gözleri hâlâ iplikteydi ve sesinde acı bir ton vardı.

Brianna Roger’a baktı, kocası da kaşlarını kaldırarak karşılık verdi.

“Kiminle dövüştü?” diye sordu Bree, normal bir tonla konuşmaya özen gösterdi.

“Bana anlatmaz,” dedi Marsali net bir sesle. “Ama dün dövüştüğü adamın karısı, Henri-Christian’ı neden doğduğunda boğmadığını sormuş. O da alınmış,” dedi, kimin alındığı konusunu havada bıraktı. Sonra ipliği havaya kaldırdı ve ısırıp kopardı.

“Öyledir tabii,” diye mırıldandı Roger. Kafasını eğmiş, başlangıç çizgisini işaretliyordu, o yüzden alnına düşen perçemi yüzünün bir kısmını gizliyordu. “Tek dövüştüğü o değildi herhalde, ha?”

“Hayır.” Marsali ipliği devasa makaranın üstüne sarmaya başlamıştı, kaşlarını da kalıcı olarak çatmaya karar vermiş gibiydi. “Parmakla gösterip fısıldaşanlardan daha iyiler herhalde. Asıl onlar Henri Christian’ın şey- şeytan dölü olduğunu düşünüyorlar.” Sesi cümlenin sonunda titrese de cesurca bitirmişti. “Öldürürlerdi herhalde Fergus’u, benimle bebeği de tabii, yapabileceklerini düşünselerdi.”

Brianna midesinin bir anda kasıldığını hissetti ve bahsi geçen çocuğu kucakladı.

“O ahmaklar nasıl öyle düşünebilirler?” dedi boşluğa hesap sorarak. “Bir de *söylüyorlar* mı yani?!”

Marsali, ipliği elinden bıraktı ve esnedi, Henri-Christian’ı alıp emzirmeye başladı. Dizleri hâlâ yukarı doğru kırık olan bebeğin vücudu normal bir

bebeğin yarısı kadardı. Geniş, yuvarlak kafası ve seyrek siyah saçlarıyla… Brianna çocuğun garip göründüğünü kabul etmek zorundaydı.

“Babam bir-iki yerde konuşmuş,” dedi Marsali. Gözleri kapalıydı, Henri-Christian’ı kendine yaklaştırdı ve öne arkaya sallanmaya başladı. “Keşke yapmasaymış…” İnce boğazı yutkunmasıyla hareket etti.

“Baba, baba, hadi artık!” Jem bu anlaşılmaz yetişkin konuşmalarından sıkılmıştı, Roger’ın gömleğinin kolunu çekiştiriyordu.

Roger üzüntülü bir yüzle Marsali’ye bakıyordu. Kolunda hissettiği rahatsızlıkla az önce yapmakta olduğu işi hatırladı, gözlerini kırpıştırdı ve oldukça normal görünen oğluna bakıp boğazını temizledi.

“Evet,” dedi ve Germain’in arabasını bıraktı. “Pekâlâ, dinle şimdi. Burası başlangıç çizgisi…”

Brianna elini Marsali’nin koluna koydu. İnce ama oldukça kaslı olan kol güneşte yanmıştı ve minik çillerle kaplıydı.

“Duracaklar,” diye fısıldadı. “Anlayacaklar…”

“Belki de, evet.” Marsali bebeğinin küçük, yuvarlak kalçasını tuttu, çocuğu tekrar kendisine çekti. “Belki de durmayacaklar, anlamayacaklar. Ama Germain’i yanına alınca Fergus belki de kavga etmemeye çalışır. Onu öldürmeseler iyi olur doğrusu.”

Kafasını bebeğe doğru eğdi ve onu beslemeye odaklandı, daha fazla konuşmak istemediğini belli etti. Brianna tuhaf bir hareketle kolunu okşadı ve dönen çıkrığın başına geçti.

Konuşulanları elbette duymuştu. Ya da bir kısmını. Özellikle de Henri-Christian’ın doğumundan hemen sonra söylenenleri. İlk tepkilerdeki acıma sözlerinden sonra fısıldaşılanlar -Marsali’nin malthanede uğradığı saldırıdan annesinin kaçırılışına, ormanda yapılan katliamdan cücenin doğumuna kadar- gerçekten utanç vericiydi. Aklı pek de çalışmayan bir kızın, onun duyabileceği bir yerde, “… cadılık, ne beklersin ki?” dediğini duymuştu ama sonra sertçe arkasına dönüp kıza düşmanca bir bakış atmış ve kızın arkadaşlarıyla birlikte beti benzinin atıp oradan uzaklaşmasını sağlamıştı. Kız bir kez arkasına dönüp bakmış, sonra tekrar dönüp yanındakilerle pis pis gülüşmeye devam etmişti.

Ama ona ya da annesine saygısızca davranan olmamıştı. Etraftaki birçok insanın Claire’den çekindiği bir gerçekti fakat babası onları daha çok korkutuyordu. Zamanla alıştıkları ortamda bu çekincelerinden kurtulmaya başladıklarında ise Henri-Christian doğmuştu.

Bu tezgâhta çalışmak insanı rahatlatıyordu. Dönen çıkrığın sesi yağmurun sesine karışıyor, çocukların cıvıltısının yanında süs oluyordu.

En azından Fergus sonunda geri dönmüştü. Henri-Christian doğduğunda evi terk etmiş ve birkaç gün geri gelmemişti. *Zavallı Marsali,* diye düşündü Bree içinden, Fergus'a içinden kızarak. Kızcağız o şokla tek başına baş etmek zorunda bırakılmıştı. Aslında herkes şaşkınlık içindeydi, Bree'nin kendisi de dâhil. Belki de Fergus'u suçlamamalıydı.

Yutkundu ve Henri-Chrsitian'ı her gördüğünde yaptığı gibi, benzer bir kusurla doğmuş bir çocuğum olsa ne yapardım, diye düşündü. Öylelerini bazen görürdü -yarık dudaklı, (annesinin dediğine göre) doğuştan frengili, geri zekâlı çocuklar- ve her defasında haç çıkarır, Jemmy normal olduğu için Tanrı'ya şükrederdi.

Ama Germain ve kız kardeşler de normaldi. Böyle şeyler durduk yere, herhangi bir zamanda ortaya çıkabiliyordu. Kendine hâkim olamayarak şahsi eşyalarını koyduğu küçük rafa, *dauco* tohumlarının bulunduğu kahverengi kavanoza baktı. Henri-Christian'ın doğumundan beri onları kullanmaya tekrar başlamıştı ama Roger'a söylememişti. Bilip bilmediğini merak etti; bir şey dememişti.

Marsali sessizce şarkı söylüyordu. Fergus'u gerçekten suçluyor muydu acaba? Ya Fergus, *o* Marsali'yi suçluyor muydu? Uzun zamandır onunla konuşamamıştı. Marsali de onu pek eleştirmiyordu - hem öldürülmesini istemediğini de söylemişti. Brianna aklına bu gelince istemsiz olarak gülümsedi. Yine de kız ne zaman kocasından söz etse, sesinde inkar edilemez bir uzaklık vardı.

İplik birden kalınlaştı ve Bree telafi etmek için hızlandı ama kopmasına engel olamadı. Kendi kendine söylenerek durdu ve çıkrığın otomatik olarak geri sarmasını bekledi - kulübenin kapısının bir süredir vurulduğunu ancak o anda fark etti; ses içerideki gürültünün içinde kaybolmuştu.

Kapıyı açtığında balıkçı tayfasının çocuklarından birinin verandada durduğunu gördü; küçük, kemikli oğlan sırılsıklamdı, ıslanmış bir kara kedi kadar uğursuz görünüyordu. Yeni gelen sakinlerin buna benzer birkaç oğlu vardı ve Bree onları birbirinden ayırmakta zorlanıyordu.

"Aidan?" diye tahmin etti. "Aidan McCallum muydun sen?"

"İyi günler hanımefendi," dedi çocuk, tanınmanın verdiği heyecanla kafasını eğip selam verdi. "Papaz Bey evde mi?"

"Papa- hıı. Evet, evde galiba. İçeri gelmez misin?" Gülümseme isteğini

bastırarak kapıyı açtı, çocuğu davet etti. Küçük çocuk Roger'ı yerde Jemmy, Joan ve Félicité'yle vınnn oynarken görünce çok şaşırdı; hepsi arabaların fren ve gaz seslerini taklit ediyorlardı, çıkardıkları gürültüden dolayı yeni geleni fark etmemişlerdi.

"Ziyaretçin var," dedi Bree, cümbüşü kesmek için sesini yükselterek. "*Papazı* istiyor." Roger vınnnın ortasında durdu ve sorgulayarak kafasını kaldırdı.

"Kimi, kimi?" dedi, doğruldu, araba hâlâ elindeydi. Sonra oğlanı gördü ve gülümsedi. "Hıı. Aidan, dostum! Hoş geldin, ne haber?"

Aidan odaklanmayla yüzünü buruşturdu; belli ki hafızasına kazıması, burada tekrarlaması için bir mesaj verilmişti çocuğa.

"Annem yanına gitmenizi rica etti," dedi güçlükle, "çünkü sütün içine şeytan kaçmış."

Yağmurun şiddeti hafiflemişti ama yine de McCallumlar'ın evine vardıklarında iliklerine kadar ıslanmışlardı. Aidan'ı dar ve kaygan bir patikada takip etmiş ve dağın eteğindeki kötü bir noktadaki kulübeye varmışlardı.

Orem McCallum pek sağlam görünmeyen kulübesinin duvarlarını dikmeyi başarmıştı, daha sonra attığı yanlış bir adımla kayalık dağ geçidine düşüp Fraser Tepesi'ne vardıktan bir ay sonra boynunu kırmış ve hamile karısıyla küçük oğlunu bu güvenliği pek garantili olmayan barınağın merhametine bırakmıştı.

Etraftaki adamlar gelip çatı inşasına yardım etmişlerdi ama bu güvensiz barakanın görüntüsü Roger'a çöp demetlerini hatırlatıyordu; ilk selde yıkılacak ve mimarının kaderini paylaşacak gibi duruyordu.

Genç ve solgun yüzlü Bayan McCallum o kadar zayıftı ki giysisi etrafında bir un çuvalı gibi salınıyordu. *Tanrım*, diye düşündü Roger, *yiyecek bulamıyorlar mı acaba?*

"Efendim, çok sağ olun geldiğiniz için," dedi kadın, telaşla Roger'a reverans yaparken. "Sizi bu yağmurlu havada dışarı çıkarttığım için özür dilerim ama başka ne yapabileceğimi bilememiştim!"

"Dert etme," dedi Roger sakince. "Ee… Aidan bana 'papaz' dedi; öyle olmadığımı bilmen gerekiyor."

Kadın bunu duyunca bozuldu.

"Aaa. Belki tam anlamıyla değil efendim ama babanızın papaz olduğunu

söylüyorlar, sizin de İncil'den iyi anladığınızı söylüyorlar, sonra…"

"Anladım," dedi Roger hemen. İncil bilgisini gerektirecek nasıl bir aciliyet olabileceğini merak etti. "Sütünüze şeytan mı kaçmış?"

Sorusunu sorduktan sonra önce beşikteki bebeğe, sonra da kadının giysisinin ön tarafına baktı. Kadının kendi sütünü kastediyor olduğundan korktu, çünkü o konuda yapabileceği hiçbir şey olamazdı. Neyse ki sorun geniş, ahşap bir kovanın içindeki sütte gibi duruyordu. Kova harap haldeki masanın üstünde duruyordu, ağzı da eski püskü bir bezle kapatılmıştı.

"Evet efendim." Bayan McCallum başıyla kovayı gösterdi, yanına gitmeye belli ki korkuyordu. "Lizzie Wemyss, şu büyük evdeki, dün gece getirdi. Dedi ki Aidan'a da vermeliymişim, kendim de içmeliymişim, öyle demiş kendileri." Kadın muhtaç gözlerle baktı. Roger kadının çekincesini anlıyordu; süt, onun zamanında bile yalnızca bebeklerin içtiği bir şeydi. İskoç sahillerindeki bir balıkçı köyünden gelen bu kadın, muhtemelen Amerika'ya gelmeden önce bir inek bile görmemişti. Sütün ne olduğunu, aslında içilmesinde bir sorun olmadığını bildiğinden de emindi ama hiç tatmamış olma ihtimali de hayli yüksekti.

"Tamam, sorun yok," dedi Roger sakinleştiren bir sesle. "Benim ailemin bütün bireyleri süt içer; çocukların uzun boylu ve güçlü olmalarını sağlar bu süt." Claire da eline avucuna pek bir şey geçmeyen, bebek emziren bir kadının da buna bir itirazı olmayacağını düşünmüş olmalıydı.

Kadın güvensiz bir ifadeyle kafasını salladı.

"Eh… peki, efendim. Emin olamadım da… ama çocuk açtı, biraz içmiş. Onu biraz azarladım- " Korku dolu bir sabırla kovaya baktı. "Eğer içinde şeytan yoksa, kötü bir ruh olduğu kesin efendim. Lanetli bu şey, eminim!"

O anda Aidan'a neden baktığını bilmiyordu ama ilgi dolu bakışını attı ve hemen gözlerini oğlandan çekti. Eski, zorla oturttuğu üzgün ifadesine geri döndü.

Roger tüm uyarılara rağmen uzandı ve bezi dikkatlice kaldırdı. Buna rağmen ciyaklayarak geri çekildi ve bezi duvara fırlattı.

Kovanın orta yerinden ona bakan yeşil gözler kayboldu ve sütten *glup* diye bir ses çıktı.

"Bu ne ya hu?!" dedi Roger. Bayan McCallum mümkün olan en uzak yere çekilmişti, kovaya korku içinde bakıyordu, iki eli de ağzının üstündeydi. Aidan'ın da bir eli ağzının üstündeydi, onun da gözleri ardına kadar açılmıştı - onun olduğu taraftan bir de vızıltılı bir ses geliyordu.

Roger’ın kalbi de adrenalinle çarpıyordu. Yüzüne sıçramış süt damlalarını sildi, sonra dişlerini sıkarak, dikkatle kovaya uzandı.

Sütün içindeki şeyi alabilmek için birkaç kez denemesi gerekti. Her ne ise, kaslı ve yuvarlak bir mukusa benziyordu. Roger dördüncü denemesinde çok büyük ve öfkeli bir boğa kurbağası tutuyordu. Pis hayvan kovadan dışarı süt püskürtüyordu.

Kurbağa arka bacaklarını Roger’ın eline bastırdı, tutuşundan sıyrıldı ve kapıya kadar olan mesafenin yarısını kat edecek kadar uzun bir sıçrayışla kendini kurtardı; bu da elbette Bayan McCallum’un çığlığıyla karşılandı. Korkan bebek de uyanıp bu karmaşaya katkıda bulundu; bu sırada süt kaplı kurbağa, ardında sarı izler bırakarak kapıdan dışarı çıktı.

Aidan hemen onu takip etti, çocuk hayli hızlıydı.

Bayan McCallum yere oturmuş, önlüğünü başına örtmüş ve bir panik krizine girmişti. Bebek çığlıklar atıyordu, süt masanın kenarından yere damlamakta, dışarıdaki yağmurla ritim tutturmaktaydı. Çatı da akıtıyordu; uzun ve ıslak çizgiler Bayan McCallum’un arkasındaki kabuğu soyulmamış kütükleri karartmıştı ve kadın su birikintisi içinde oturmaktaydı.

Derin bir nefes alarak Roger bebeği beşiğinden çıkardı; bebek şaşkınlık içinde yutkundu ve bağırmayı kesti. Roger’a bakarak gözlerini kırpıştırdı, yumruğunu ağzına aldı. Bebeğin cinsiyeti hakkında en ufak bir ipucu yoktu; üstündeki giysi ve örtülerin karışık renklerinden anlaşılacak gibi değildi.

Tek kolunda bebeği tutarak eğildi ve ötekisini Bayan McCallum’un omzuna koydu, kadını şefkatle okşayarak durmasını umdu.

“Geçti artık,” dedi. “Kurbağaymış işte.”

Kadın yastaymış gibi inliyor ve küçük, anlaşılmaz kelimelerle dolu çığlıklar atıyordu. Bunu yapmaya bir süre daha devam etti, sonra çığlıklar azaldı ve sesler normale yakın bir ağlamaya dönüştü. Bayan McCallum yine de önlüğünün altından çıkmayı reddediyordu.

Roger’ın kasıklarına çömelmekten kramp girmişti, üstü de ıslaktı; bu yüzden yere, kadının yanına oturdu ve iç geçirdi. Kadın gittiğini sanmasın diye ara sıra omzuna dokunuyordu.

En azından bebeğin keyfi yerine gelmiş gibiydi; yumruğunu emen çocuk, annesinin halinden pek etkilenmemişti.

“Kaç aylık bu çocuk?” diye sordu Roger rahat bir tonla. Tahmin edebiliyordu aslında, çünkü Orem McCallum’un ölümünden bir hafta sonra

doğmuştu ama konuşacak bir şey olsun istemişti. Çocuk, olması gerektiğinden çok daha hafif ve cılızdı ya da en azından, Roger'ın Jemmy'nin o yaştaki hali hakkında hatırladıklarıyla karşılaştırılınca normal gelmiyordu.

Kadın bir şey mırıldandı, ancak artık yerini hıçkırık ve iç geçirmelere bırakmış olan ağlayış yüzünden duyulmadı. Sonra bir şey daha söyledi.

"Anlayamadım Bayan McCallum?"

"Neden?" dedi kadın, harap olmuş bezin altından. "Tanrı beni buraya neden getirdi ki?"

Eh, soru şahaneydi; bu soruyu Roger da kendine sık sık soruyordu ve henüz tatmin edici bir cevap alabilmiş değildi.

"Ee… onun bir çeşit planı var, bunu biliyoruz," dedi tuhafça. "Ama ne olduğunu bilmiyoruz."

"İyi planmış," dedi kadın ve hıçkırdı. "Hepimizi buraya, bu cehenneme getirdi, sonra erkeğimi benden aldı, sonra da beni açlığa terk etti!"

"Ama… buralar o kadar da kötü değildir," dedi Roger, dediklerinde itiraz edecek başka bir şey bulamayarak. "Ağaçlar, bitkiler, çimenler… nehirler, dağlar… yani… çok güzel bir doğamız var aslında. Yağmur yağmadığı zaman yani." Ardı ardına sıraladığı boş kelimelerle kadını güldürmüştü ama kahkahaların gözyaşlarına dönüşmesi yalnızca saniyeler aldı.

"Ne oldu şimdi?" diye sordu Roger ve kadını kendine biraz daha yaklaştırdı; bunu hem onu rahatlatmak, hem de söyleyemediği şeyi daha rahat söyletebilmek için yapmıştı.

"Denizi özlüyorum," dedi yumuşak bir dille ve örtülü başını Roger'ın omzuna bıraktı, sanki çok yorgunmuş gibi bir hareketle. "Tekrar göremeyeceğim denizi."

Büyük ihtimalle haklıydı ve Roger verecek bir cevap bulamadı. Bir süre sessizce oturdular, bunu bozan tek ses bebeğin yumruğunun ağzında çıkardığı sesti.

"Aç kalmanıza izin vermeyeceğim," dedi Roger yumuşakça. "Bu konuda söz veriyorum. Başka bir söz veremem fakat aç kalmayacaksınız." Kramp girmiş kaslarına isyan ederek ayağa kalktı ve kadının kucağında duran küçük, sert ellerden birini tuttu.

"Haydi, kalk. Ben ortalığı toplayayım, sen de bebeğini besle."

***

Oradan ayrıldığında yağmur dinmiş, bulutlar birbirinden ayrılmaya başlamış, ardında mavi bir gökyüzü bırakmıştı. Roger patikadaki dönemeçlerden birinde durdu ve karşısındaki gökkuşağını hayranlıkla izledi. Bu tam bir kuşaktı, gökyüzünün bir tarafından başlıyor, öteki tarafında bitiyordu. Sisli renkler karşısındaki dağlık alanın koyu, ıslak yeşillerinin içine karışıyordu.

Yapraklardan düşen su damlaları ve yolun yakınlarındaki taşlı deredeki su haricinde etraf sessizdi.

“Bir söz,” dedi yumuşak bir sesle, kendi kendine. “O halde vaat edilen nedir? İşin sonunda bir kap altın da yok.” Kafasını iki yana salladıktan sonra yürümeye devam etti, kaymamak için dallara, ağaç gövdelerine tutunuyordu; Orem McCallum gibi, bir uçurumun dibindeki kemik parçalarından ibaret bir sonu olsun istemiyordu.

Jamie’yle, Hiram Crombie’yle ve Tom Christie’yle konuşacaktı. Onlar etrafa haber verebilirler, dul McCallum’la çocuklarının aç kalmasını önleyebilirlerdi. İnsanlar aslında cömertlerdi ama onlardan istendiğinde.

Omzunun üstünden arkasına baktı; yamuk baca ağaçların üstünden zorlukla görünüyordu ve ucunda duman da yoktu. Yeterince yakacak bulabildiklerini söylemişti kadın ama bu yağmurdan sonra tekrar yanacak odun bulmaları için günler geçmesi gerekecekti. Odunluk olarak kullanabilecekleri, üstü kapalı bir yere ve bir gün boyunca onları sıcak tutacak kadar yakacağa ihtiyaçları vardı; Aidan’ın taşıyabileceği çalı çırpı onlara yetmeyecekti.

Sanki düşünce onu çağırmışçasına Aidan hemen karşısına çıktı. Çocuk on metre kadar aşağıdaki bir havuzun başındaki taşın üstüne çömelmiş, balık tutuyordu, sırtı patikaya dönüktü. Gömleğinin yıpranmış kumaşından sivri kürek kemikleri seçilebiliyordu; sanki küçük melek kanatları gibiydiler.

Suyun sesi, oğlanın yanına inen Roger’ın ayak seslerinin duyulmasını engelliyordu. Son derece yavaşça, Roger elini çocuğun omzuna değdirdi ve Aidan’ın kürek kemikleri şaşkınlıkla titredi.

“Seninle konuşmalıyız biraz, iznin olursa,” dedi Roger.

***

Cadılar Bayramı gecesi hava karardığında uluyan rüzgâr ve yağmurun sesiyle yataklarımıza geçmiştik. Azizler Günü’ne uyandığımızda ise karşımızda bir beyazlık vardı; yumuşak, beyaz taneler müthiş bir sessizlikle düşüyorlardı. Bir kar fırtınasının ortasındaki yalnızlık kadar mükemmel bir dinginlik yoktur.

Bu küçük zaman diliminde, sevilen ve ölmüş kişiler hayattaki yakınlarına yakınlaşır. Dünyaya döner, dondurucu hava hayal, rüya ve gizemle dolar. Gökyüzü, milyonlarca yıldızın yakında parladığı keskin bir beyazdan gri-pembe arası, karın geleceğini anlatan bir örtüye dönüşür.

Bree'nin kibritlerinden birini kutusundan çıkarıp yaktım ve hemen ortaya çıkan alevle heyecanlandım, sonra da maltızı ateşledim. Kar yağıyordu, kış gelmişti; ateşin mevsimi. Mumlar ve şömine ateşleri, kuşatılan ama evcilleştirilemeyen soğuk yıkımdan insanları esirger, sıcak ve büyülü bir ortam oluşturur, ancak tehlike hissini asla tamamen ortadan kaldıramaz.

Pişen balkabaklarının keskin ve tatlı kokuları havada süzülüyordu. Önceki gece mumlarla aydınlatılmış balkabağı fenerleri, artık huzur içinde kaderlerindeki geleceğe kavuşmakta, turta ve kompostolara dönüşmekteydi. Bahçemdeki toprağı dün işlemiş ve tohumlarını ekmiştim; soğuk rüyalarında bir süre daha sabit kalacaklardı.

İşte bu zamanlar, dünyanın rahmine geri döndüğümüz, rüyalar ve karları hayal ettiğimiz zamanlardır. Zayıflayan ay ışıklarının altındaki donmuş gölleri, buz tutmuş ağaçların dalları arasında güçsüz, gri-mavi ışıklarını etkin kılmaya çabalayan donuk güneşi görünce insanın gerçekten hayret ettiği, kısa ve gerekli işlerden karanlığa, ateşin karşısına döndüğü zamanlar.

Karanlıkta, ateşin etrafında, bütün sırlar güven içinde söylenebilir, dinlenebilir.

Yün çoraplarımı ve kalın eteklerimi giyip en iyi ısıtan şalımı aldıktan sonra mutfağa inip oradaki ateşi yaktım. Kazandan aroma dolu buharların yükselişini izlerken içe döndüğümü hissettim. Dünya dönebilirdi, biz de iyileşebilirdik.

39. Ben Dirilişim

Kasım 1773

Kapının sertçe vuruluşuyla Roger yerinden fırladı. Şafak sökmek üzereydi. Yanındaki Brianna anlaşılmaz bir ses çıkarmıştı, ancak Roger bunun kapıyı açmazsa karısının açacağını belirtme niyetiyle çıkarıldığını biliyordu - ama bu hem kendisinin, hem de kapıdaki şanssız ziyaretçinin burnundan gelirdi.

İsteksizce üstündeki örtüyü kaldırdı, elini saçlarının arasında gezdirdi. Soğuk hava çıplak bacaklarını ısırdı; kar da varlığını hissettirmeye başlamıştı, aldığı nefesle anlayabiliyordu.

“Bir sonraki evliliğimde sabahları neşeli olan bir kız seçeceğim,” dedi örtünün altındaki iki büklüm bedene.

“Öyle yap,” dedi örtünün altından gelen basık ses.

Kapı tekrar sertçe çalındı ve Jemmy -ki oğlan genellikle sabahları neşeli olurdu- hemen yatağında doğrulup öylece kaldı.

“Biri kapıyı çalıyor,” diye bilgi verdi Roger’a.

“Öyle mi? Hmm.” İçindeki sıkıntıyı hızla bastıran Roger ayağa kalktı ve kapının sürgüsünü çekti.

Dışarıda karanlıkta, kapı ağzında duran Hiram Crombie’nin yüzü, her zamankinden daha asıktı. O da güne pek mutlu başlayamayanlardan olmalı, diye düşündü Roger.

“Karımın yaşlı annesi geceleyin aramızdan ayrıldı,” dedi adam, selam vermeksizin.

“Nereye gitmiş?” diye sordu Jemmy merakla, kafasını babasının bacağının arkasından çıkararak. Gözünü yumruğuyla sildi ve ağzını genişçe açarak esnedi.

“Bay Crombie’nin kayınvalidesi ölmüş,” dedi Roger, Jem’in başını okşayarak, sonra da özür dilercesine öksürdü ve Crombie’ye döndü. “Başınız sağ olsun Bay Crombie.”

“Evet.” Crombie bu şefkat dolu sözlere tok gibiydi. “Murdo Lindsay cenaze dualarından anladığını söyledi. Karım mezar başında birkaç kelime söylemeni rica etti.”

“Murdo mu… haa.” Hollandalı ailenin mezarlarının başında, Jamie’nin ısrarıyla söyledikleri… oradan biliyor olmalıydı. “Tabii, mutlaka.” Gayriihtiyarî boğazını temizledi; sesi çok boğuktu, sabahları bir fincan sıcak içecekten önce hep öyle olurdu. Crombie’nin şüpheci tavrına şaşırmamalıydı aslında.

“Tabii,” diye tekrar etti, daha güçlü bir sesle. “Ee… başka… yardım edilecek bir şey varsa…”

Crombie hayır anlamında bir hareket yaptı.

“Sanırım hanımlar onu hazırlamakta zorluk çekmeyeceklerdir,” dedi, yatakta, örtünün altında olan Brianna’ya kısa bir bakış atarak. “Mezarı kazmaya kahvaltıdan sonra başlayacağız. Şansımız varsa, kar düşmeden önce gömmüş oluruz.” Sivri çenesini kaldırıp Adso’nun karnına benzeyen yumuşak, opak bir gri renge sahip olan gökyüzüne baktı. Sonra başını salladı ve lafı daha fazla uzatmadan topukları üstünde geri döndü.

“Baba bak!” Roger gözlerini indirip Jem’e baktı; çocuk parmaklarını dudaklarının kenarında kıvırmış, Crombie’nin yüz ifadesini taklit ediyordu. Küçük kızıl kaşlarını sinirle çatmış, korkunç bir görüntü vermeye çabalıyordu. Hayret içinde kahkahayı basan Roger, gülüşünün şiddetiyle öksürük krizine girdi.

“İyi misin?” diye sordu Brianna, örtünün altından çıkıp yatakta doğrulmuştu, kısık ve endişeli gözlerle kocasına bakıyordu.

“İyiyim,” dedi Roger, hafif bir hırıltıyla. Sonra derin bir nefes aldı, balgam çıkardı ve mendil bulamadığı için eline tükürdü.

“Iyyy!” dedi karısı, geri çekilerek.

“Bakayım mı baba?” dedi oğlu ve sonra da annesini taklit etti: “Iyyyyy!”

Roger dışarı çıktı ve elini kapının yanındaki çimenlere sildi. Saat çok erkendi, hava oldukça soğuktu, Crombie haklıydı: kar geliyordu.

“Yani yaşlı Bayan Wilson ölmüş, ha?” Brianna da omzuna bir şal atıp arkasından gelmişti. “Üzüldüm. Bu kadar şey başardıktan sonra garip bir yerde, yerleşme işini bitiremeden gitmek…”

“Eh, en azından ailesinin yanındaydı. İskoçya’da tek başına ölmeyi tercih etmezdi diye düşünüyorum.”

“Hmm.” Bree yanağına düşmüş saç tellerini çekti; rahat uyumak için kalın bir örgü şeklinde topladığı saçlarının çoğu esaretlerinden kurtulmuş, yüzünü bu soğuk ve nemli havadan koruyordu. “Sence oraya gitmeli miyim?”

“Cenaze ziyareti amacıyla mı? Kadını gömülmeye hazırlamışlar bile, adam öyle dedi.”

Bree homurdandı, burnundan çıkan beyaz buharlar Roger’a bir an ejderhaları hatırlattı.

“Saat en geç yedidir şu anda; hava hâlâ karanlık! Karısıyla kız kardeşinin mum ışığında bu işle uğraştıklarını hiç sanmıyorum. Bir defa Hiram mum israfı olacağı için buna izin vermez. Senden yardım istediği için rahatsızdı, bu yüzden tembel ve pasaklı karın hakkında seni kışkırtmak istedi.”

Roger bu sözlerin çok akıllıca olduğunu düşündü, içinden eğlendi çünkü Bree adamın ona çaktırmadan bakışını fark etmemişti bile.

“Pasaklı ne demek?” dedi Jemmy, her zamanki gibi kulağına garip gelen sözcüğü soruşturdu.

“Hanımefendi ve beyefendi olamayan insanlara öyle denir,” diye bilgilendirdi Roger oğlunu.

“Mesela bu kelimeyi kullanırsan Bayan Bug senin ağzına acı biber sürer,” diye tamamladı Bree.

Roger’ın üstünde hâlâ gecelik gömleğinden başka bir şey yoktu, bacakları donmaya başlamıştı. Jem de yalınayak dolanıyordu ama üşüdüğüne dair en ufak bir belirti göstermiyordu.

“Annenle ben pasaklı değiliz mesela,” dedi Roger ikna edici bir sesle, Jem’in elini tutarak. “Gel dostum, annen kahvaltıyı hazırlarken biz de tuvalete gidelim.”

“Güvenoyu için teşekkür ederim,” dedi Brianna esneyerek. “Daha sonra Crombieler’e bir kavanoz bal ya da onun gibi bir şey götürürüm.”

“Ben de geleceğim,” dedi Jemmy.

Brianna bir an duraksadı, sonra Roger’a baktı ve kaşlarını kaldırdı. Jem daha önce hiç ölü görmemişti.

Roger bir omzunu kaldırdı. Kadın huzurla ölmüş olmalıydı ve dağ hayatında ölümle sık sık karşılaşılırdı. Bayan Wilson’ın cesedini görmenin oğluna kabuslar gördüreceğini sanmıyordu fakat Jem’i tanıyordu ve işin sonunda, herkesin içinde utanç verici sorulara yanıt vermek zorunda kalma ihtimali hayli büyüktü. Önden bazı bilgileri vermenin zararı olmayacağını düşündü.

“Tabii,” dedi Jem’e. “Ama önce büyük eve gidip dedenin İncil’lerinden birini ödünç alalım.”

***

Jamie'yi kahvaltı masasında yakaladı; taze yulaf lapasının tatlı kokusu mutfağa girer girmez insanın burnuna doluyordu. Ne istediğini açıklamaya fırsat bulamadan Bayan Bug onu da sofraya oturtup önüne bir kâse lapa, bir küçük kavanoz bal, yeni pişmiş domuz pastırması, üstünden tereyağı damlayan kızarmış ekmekle koyu, güzel kokulu, kahveye benzeyen bir sıvı koydu. Yanında oturan Jem'in ağzı yüzü bal ve tereyağına bulanmıştı bile. İhanet dolu bir saniye boyunca, Brianna'nın biraz *rahat* olabileceğini düşündü. Pasaklı olmadığı kesindi tabii.

Sonra gözlerini masada, karşısında oturan Claire'e çevirdi. Kadının saçları açıktı, elektriklenmişti, uykulu gözleri ekmeğin üstünde ayılmaya çalışıyordu; bu manzaradan sonra belki de suçun Bree'de değil, genlerinde olduğunu düşünmeye başladı.

Ama Claire, Roger yapması gereken şeyi anlattığında hemen ayağa kalktı.

"Bayan Wilson mı?" diye sordu merakla. "Nasıl ölmüş, Bay Crombie söyledi mi?"

Bir yandan lapayı yutmakla meşgul olan Roger, kafasını iki yana salladı.

"Yalnızca gece öldüğünü söyledi. Onu sanırım öyle bulmuşlar. Kalptendir herhalde, en az seksen yaşında falan olmalıydı."

"Benden yaklaşık beş yaş büyüktü," dedi Claire duygusuz bir sesle. "Söylemişti bana."

"Yaa. Hmm." Sonra boğazını temizledi Roger ve bu hareketle canı yanınca fincanındaki sıvıdan bir yudum aldı. Hindiba ve meşe palamudunun karışımı eklenmiş bir kahveydi bu ama tadı kötü değildi.

"Umarım sen kaç yaşında olduğunu söylememişsindir Sassenach," dedi Jamie ve son kızarmış ekmeği aldı. Görev delisi Bayan Bug hemen tabağı aldı ve yeniden doldurmak için hareketlendi.

"O kadar dikkatsiz değilim," dedi Claire, masadaki bir bal lekesini parmağıyla silip ağzına götürürken. "Zaten şeytanla anlaşma yaptığım dedikodusu herkesin ağzında; yaşımı söyleyip şüphelerini gidermeyi istemem."

Roger kıkırdadı ama içten içe onun haklı olduğunu düşündü. Yüzündeki yaralar neredeyse geçmişti ve biraz bakımsız, uykulu haline rağmen, normalin üstünde bir güzelliğe sahipti. Müthiş teni, gür ve dalgalı saçları ve İskoç dağlılarıyla ilişkisi olmayan zarifliğiyle bambaşka biriydi. O ela, korkutucu gözleri de apayrı bir şeydi.

Yirminci yüzyılın beslenme ve hijyen şartlarıyla elde ettiği bu fiziksel özellikler haricinde -bütün dişleri ağzındaydı, hepsi sağlıklıydı ve beyazdı- bir de onun yaşındaki kadınlardan en az yirmi yaş daha genç gösteriyordu. Roger bunu düşününce çok mutlu oluyordu; belki Bree de annesinden bu güzel yaşlanma genini kapmış olabilirdi. Kahvaltı hazırlama işini kendi kendine de halledebiliyordu sonuçta.

Jamie lapasını bitirmiş ve İncil'i getirmeye gitmişti. Geri geldiğinde kitabı Roger'ın tabağının yanına koydu.

"Seninle birlikte geleceğiz, cenazeyi diyorum," dedi, sonra da kafasıyla kitabı gösterdi. "Bayan Bug, acaba Crombieler için küçük bir sepet hazırlayabilir miyiz?"

"Hazırladım bile," dedi kadın ve hemen Jamie'nin karşısına büyükçe, üstü örtülü, içindeki yiyecekler dışarı taşan bir sepet çıkardı. "Siz götüreceksiniz yani? O zaman ben de Arch'a hazırlanmasını söyleyeyim, cenazede görüşürüz."

Sonra Brianna içeri girdi; esniyordu ama düzgün görünüyordu ve hemen Jem'i hazırlamaya başladı. Claire de o sırada ortadan kaybolup şal ve bone bulmaya gitti. Roger da İncil'i eline aldı, ilahilerin arasında hüzünlü ve manidar bir metin aramaya başladı.

"Yirmi üçüncü olabilir mi?" dedi kendi kendine. "Kısa, güzel bir şey. Klasik. Ölümden de bahsediyor hem."

"Mezar başında anma konuşması falan mı yapacaksın?" diye sordu Brianna merakla. "Vaaz mı vereceksin yoksa?"

"Tanrım, bunu düşünmemiştim," dedi Roger inanamayarak. Kendini denemek için boğazını temizledi. "Biraz daha kahve var mı?"

Amcası, yani Papaz Efendi'nin yanında, Inverness'taki birçok cenazede bulunmuş ve para ödeyen ziyaretçilerin dua ve vaazlar yarım saatten az sürdüğünde ne kadar rahatsız olduklarını iyice öğrenmişti. Tabii düdüğü para veren çaldığından dolayı Crombieler-

"Sende Protestan İncili neden var baba?" Bree oğlunun saçına takılmış bir ekmek parçasını çıkarmaya uğraşırken birden durdu, Roger'ın omzunun üstünden babasına baktı.

Şaşırarak kapağı kapatan Roger, kitabın üstünde yıpranmış harflerle gerçekten de *Kral James Versiyonu* yazdığını gördü.

"Biri vermişti," dedi Jamie. Ses tonunda çok hafif bir tuhaflık vardı; Roger

kafasını kaldırıp Jamie'ye baktı. Brianna da duymuştu; babasına keskin bir bakış fırlattı ama adamın yüzünde bir tuhaflık yoktu.

"Kahvene biraz viski koyayım mı Roger Mac?" dedi Jamie fincanı göstererek, kahvaltıda içki önermek dünyanın en normal şeyiymiş gibi.

Aslında bu teklif, günün kalanında çekmek zorunda kalacağı çileler veya insanlar düşünüldüğünde çok cezp ediciydi fakat Roger kafasını yine de iki yana salladı.

"Yok, sağ ol, idare ederim."

"Emin misin?" Brianna o keskin gözlerini Roger'a çevirmişti. "Belki de içsen iyi olur. Boğazın için."

"Bir şey olmaz." Sesi onu da endişelendiriyordu ama diğer herkes konuşma yeteneklerinden fazlaca şüphe duyuyor gibiydi. Viski belki boğazına iyi gelebilirdi fakat vaaz sırasında yardımcı olacağından pek emin değildi - o anda başına gelmesini isteyeceği son şey dini bir törende dindar fanatiklerin karşısına sarhoş çıkmaktı.

"Sirke de olur," dedi Bayan Bug, eğilip Roger'ın tabağını alırken. "Sıcak sirke de boğaz düğümlenmelerini açar bak."

"Açar, inanırım," dedi Roger hafifçe gülümseyerek, içi şüphe dolu olsa da. "Ama almayayım Bayan Bug, yine de sağ olun." Hafifçe rahatsız bir boğazla uyanmıştı fakat kahvaltıda tükettiklerinin ona yarayacağını düşünmüştü. Aromalı kahvesinden bir yudum daha aldı ve aklını önündeki işe yoğunlaştırdı.

"Şimdi, merhum Bayan Wilson hakkında bir şeyler bilen var mı?"

"Öldü," dedi Jemmy gizlice. Herkes gülünce Jem ne olduğunu anlayamadı ama sonra o da güldü, her ne kadar neye gülündüğünü asla çözemediyse de.

"Güzel bir başlangıç yaptın evlat." Oğlunun gömleğinin üstündeki kırıntıları silkeledi. "Mantıklı. Papaz Efendi'nin Yeni Ahit'ten okuduğu güzel bir kısım vardı: *Günahın ücreti ölümdür ama Tanrı'nın hediyesi sonsuz hayattır.* Bunu birden fazla defa okumuştu. Ne dersin?" Kaşını kaldırıp İncil'i incelemekte olan Brianna'ya baktı.

"Güzele benziyor. Tam olarak nerede geçiyor bu?"

"Pavlus'un Romalılar'a Mektubu'nda, altıncı bölümde," dedi Jamie, elindeki fincanı bırakarak. Şaşkınlık dolu gözlerin ona çevrildiğini hissedince hafifçe kızardı, kafasıyla İncil'i gösterdi. "O kitap hapiste benimleydi, okumuştum orayı. Gel bakalım *a bhailach*, hazır mısın?"

***

Hava bozuyordu, yılın ilk karı her an yağabilecek gibiydi. Aniden esen soğuk, nemli rüzgârlar pelerinleri, etekleri uçuşturuyor, yelkenler gibi dalgalandırıyordu. Erkekler de şapkalarını sıkıca bastırıyorlardı. Kadınlar da başlarını şapka ve boneleriyle örtüyorlar, rüzgâra karşı giden koyunlar gibi başları eğik yürüyorlardı.

“Cenaze için mükemmel bir hava,” diye mırıldandı Brianna, esintiden kendini korumak için pelerinine sarılırken.

“Evet.” Roger düşünmeden cevap vermişti, karısının ne dediğinden haberi yoktu. Kaşları çatıktı, dudakları sıkılmıştı ve teni solgundu. Bree elini kocasının koluna koydu ve güven verme amacıyla sıktı; Roger da hafifçe gülümseyerek ona döndü, yüzündeki sertlik biraz yumuşadı.

Kulakları tırmalayan bir ağıt duyduklarında Brianna donakaldı, Roger’ın koluna yapıştı. Sonra bu ağıta benzeyen ses bir çığlığa dönüştü, sonra küçük ve düzensiz hıçkırıklar haline geldi.

Brianna’nın tüyleri diken diken olmuş, midesi düğümlenmişti. Roger’a baktı; o da sarsılmıştı ama yine de elini güven verici şekilde sıkıyordu.

“Bu *ban-treim* olmalı,” dedi babası sakince. “Bunu pek tahmin etmiyordum.”

“Ben de,” dedi annesi. “Sence kimdir?” Başta o da duyduğu sesle korkmuştu ama artık daha çok merak doluydu.

Roger da nefesini tutmuştu; hafif bir hırıltı çıkararak verdi, sonra da boğazını temizledi.

“Ağıt yakan bir kadın,” dedi. Kelimeler boğuk seslerle çıkınca boğazını tekrar temizledi. “Ee… ağlarlar. Tabutun başında.”

Ses tekrar ağaçların arasında yükseldi, bu kez daha ahenkli bir gürültüydü. Brianna ağıtın içinde bazı kelimeler de olduğunu düşündü ama anlayamıyordu. *Wendigo.* Bu kelime aklına birdenbire gelmişti; birden titredi. Jemmy hafifçe mırıldandı, dedesinin paltosunun içine girmeye çalıştı.

“Korkma *a bhailach*.” Jamie torununun sırtını sıvazladı; Jemmy pek ikna olmuş gibi değildi, başparmağını ağzına götürdü ve ses yavaş yavaş iniltilere dönüşüp kaybolana kadar dedesinin göğsüne yapışık, gözleri ardına kadar açık şekilde kaldı.

“Eh, gelin o halde, tanışalım kadınla.” Jamie o yöne döndü, sesin geldiği yöne, ormanın içine yürümeye başladı.

Onu takip etmekten başka yapacak bir şeyleri yoktu. Brianna Roger'ın kolunu sıkmaya devam ediyordu ama ondan hafifçe uzaklaştı, çünkü Jem'in onu görüp rahatlamasını istedi.

"Yok bir şey," dedi oğluna. Hava iyice soğumuştu; dışarı verdiği nefes beyaz buharlar oluşturuyordu. Jemmy'nin burnunun ucu kızarmıştı, gözlerinin kenarı pembeleşmişti - yoksa o da mı soğuk algınlığına yakalanıyordu?

Elini oğlunun alnına götürmek üzere uzattığı anda ses tekrar yükseldi. Ama bu sefer kadın başına bir şey gelmiş gibi bağırıyordu. İncecik bir sesti bu, daha önceden gelen çetin haykırış gibi değildi. Net bir tonda da değildi, sanki acemi bir hayaletten geliyor, diye düşündü Bree huzursuzca.

Acemi olduğu belli oldu, hayalet olmasa da. Babası bir çam ağacının altından eğilip geçti, Bree de onu takip etti ve önüne gelen açıklıkta karşılarına iki tane şaşkın bakışlı kadın çıktı. Aslında biri genç kızdı, yalnızca başının etrafındaki şallar onu yaşlı gösteriyordu. Brianna onları tanıyordu, neydi adları?

"*Maduinn mhath, maighistear,*" dedi yaşlı olan, şaşkınlığından kurtulup Jamie'ye hafifçe reverans yaparak. Günaydın efendim.

"Size de, hanımlar," diye yanıt verdi Jamie, Galce.

"Günaydın Bayan Gwilty," dedi Roger, yumuşak ve çatallı sesiyle. "Sana da *a nighean*," dedi kıza kibarca başını eğerek. Olanna'ydı adı, evet; Brianna o yuvarlak yüzden ismin O harfiyle başladığını anımsadı. Bayan Gwilty'nin kızı mıydı… yeğeni miydi yoksa?

"Ayy, ne tatlı çocuk," dedi kız alçak sesle, parmağını Jem'in dolgun yanağına götürerek. Çocuk biraz daha geri çekildi ve başparmağını daha da şiddetle emmeye başladı, kızı mavi beresinin altından daha dikkatli gözlerle izlemeye başladı.

Kadınlar İngilizce bilmiyorlardı ama Brianna'nın Galcesi konuşmaları anlamasına yetecek düzeye gelmişti, gerçi dâhil olmaya çekiniyordu. Bayan Gwilty, yeğenine nasıl *coronach* yapılacağını gösterdiğini söyledi.

"Güzel bir iş çıkaracağınıza da eminim," dedi Jamie kibarca.

Bayan Gwilty burnunu çekti ve yeğenine aşağılayıcı bir bakış attı.

"Hmm," dedi sonra. "Yarasa osuruğuna benzeyen sesine kaldık bu kızın ama ailemde başka kadın yok maalesef. Sonsuza kadar yaşamayacağıma göre, birine öğretmem lazım."

Roger'dan boğulacakmış gibi bir ses çıktı fakat hemen, ustaca öksürüğe

dönüştürdü. Olanna'nın hoş, yuvarlak yüzü zaten soğuktan kızarmıştı, bu sözlerle kıpkırmızı kesildi. Yanıt vermedi, yalnızca gözlerini indirdi ve şalına daha sıkı sarıldı. Üstündeki sade, koyu kahverengi bir şaldı; Bayan Gwilty'ninki daha kaliteli yündendi, siyahtı - kenarları biraz yıpranmış olsa da şalı mesleğinin verdiği gururla taşıyordu.

"Burada bu nedenle bulunmaktan üzüntü duyuyoruz," dedi Jamie, resmi bir şekilde. "Merhum neyiniz oluyordu?"

"Halam," dedi Bayan Gwilty hemen. "Burada, yabancıların arasına gömülecek olması çok yazık." Kadının cılız, kıtlık çekmişe benzeyen bir yüzü vardı; yanakları çok çöküktü, gözlerinin altı da yumruk yemişçesine mordu. Çukur gözlerini Jemmy'ye çevirince, çocuk hemen beresinin kenarını tutup yüzüne çekti. Koyu, korkutucu gözlerin bu kez ona döndüğünü görünce, Brianna da aynısını yapmamak için kendini zor tuttu.

"Umarım gölgesi huzur bulur. Sizinle- sizin ailenizle," dedi Claire, aksak Galcesiyle. Annesi İngiliz aksanıyla garip bir şekilde Galce konuşuyordu, Brianna babasının gülmemek için alt dudağını ısırdığını gördü.

"Yalnızlığı uzun sürmeyecek," deyiverdi Olanna o anda ve Jamie'yle göz göze geldi, sonra da pancar rengi aldı ve burnunu şalının içine gömdü.

Bu garip cümle babasının mantığına oturmuş gibiydi, çünkü başını salladı.

"Kim?" dedi Jamie, Claire'e merakla bakarak ama o da başını iki yana salladı, çünkü yakınlarda bir hastalığı olan varsa da yardım istemeye gelmemişti.

Bayan Gwilty'nin üst dudağı alttakinin üstüne sıkıntılı şekilde kapandı.

"Seaumais Buchan," dedi üzgün bir sesle. "Ateşi çok yüksek, sürekli yatıyor, ciğerinin acısı onu haftanın sonuna kadar yaşatmaz. Kardeşimin şansına."

"Ne?" dedi Claire bir anda, kafası karışmıştı.

Bayan Gwilty gözlerini kısarak ona döndü.

"Mezarlığa son gömülen oraya bekçilik yapar Sassenach," diye açıkladı Jamie, İngilizce'siyle. "…ta ki bir sonraki ölüme dek."

Sonra da hemen Galce'ye geri döndü ve, "Kardeşiniz gerçekten şanslıymış, hem de böyle iki *bean-treim* ile uğurlandığı için daha da şanslıymış." Jamie elini cebine atıp bir bozukluk çıkardı ve kadına uzattı. Kadın gözlerini kırpıştırdı, paraya baktı, tekrar gözlerini kırpıştırdı.

Minnettar olmuştu. "Kızımla birlikte elimizden geleni yapacağız. Haydi

bakalım *a nighean*, bir daha deneyelim.”

Böylece insanların önünde prova yapmak zorunda bırakılan Olanna, korkudan bembeyaz kesildi. Ama aile büyüğünün sözünden çıkma şansı yoktu. Gözlerini kapadı, göğsünü şişirdi, omuzlarını gerdi ve delici bir sesle, “EEEEEEEEEEEEEEeeeeeeeeeeEEEEEEeeeEEE-a-Ee-a-Ee-a-Ee-a,” şeklindeki nidasını attı, sonra nefeslenmek için durdu.

Bu sesle sanki bambu ağacı kıymıkları tırnağının altına sokuluyormuş gibi irkilen Roger’a, Claire’in ardına kadar açılan ağzı eşlik etti. Jemmy omuzlarını kaldırabildiği kadar yukarı topladı ve dedesinin paltosunun içine kedi gibi kıvrıldı. Jamie bile biraz korkmuş görünüyordu.

“Fena değil,” dedi Bayan Gwilty düşünceli bir tavırla. “Belki de fazla utandırmazsın. Duyduğuma göre Hiram sizden birkaç kelime etmenizi istemiş?” diye ekledi Roger’a kaçamak bir bakış atarak.

“Evet,” dedi Roger hemen, sesi hâlâ çatallanıyordu. “Onur duydum.”

Bayan Gwilty yanıt vermedi, Roger’ı tepeden tırnağa süzdü, sonra kafasını iki yana salladı ve sırtını dönüp kollarını kaldırdı.

“AaaaaaaaAAAAAAAAaaaaAAAAAAAaaaaaİİİİİİİİİİyyyyyyyy,” diye haykırdı kadın; Brianna kulağından içeri giren ses dalgalarının damarlarında kristaller oluşturduğunu hissetti.

Ara ara bazı kelimeleri karıştırarak ağıt yakmaya devam eden kadına yeğeni de yüksek sesiyle eşlik etti. Claire -biraz düşüncesizce de olsa- kulaklarını parmaklarıyla tıkadı.

“Ne kadar verdin onlara?” diye sordu kocasına.

Jamie omuzlarını silkti ve elini dirseğine koyarak hemen karısını oradan uzaklaştırdı.

Brianna’nın yanında duran Roger yutkundu, çıkan ses ağıtın gürültüsünden dolayı zor duyuldu.

“O viskiyi içmeliydin,” dedi Bree ona.

“Biliyorum,” dedi Roger çatallı sesiyle ve burnunu çekti.

***

“Daha önce Seaumais Buchan’ın adını duymuş muydun?” diye sordum Jamie’ye, Crombieler’in avlusundaki nemli toprakta ilerlerken. “O kim?”

“Duymuşluğum var, evet,” dedikten sonra koluma girdi ve keçi idrarına benzeyen bir gölcüğün üstünden atlamama yardımcı oldu. “Sassenach çok

ağırsın.”

“Sepettendir,” diye yanıt verdim dalgınca. “Bayan Bug sanırım içine mermi koymuş. Belki de meyveli kektir. Kim o adam sahi? Balıkçı tayfasından mı?”

“Evet. Maisie MacArdle’ın büyük amcalarından, hani şu tekne yapan adamla evlenen kadın. Hatırladın mı onu? Kızıl saçlı, burnu çok uzun, altı tane çocuğu var.”

“Hayal meyal. Nasıl hatırlıyorsun böyle ayrıntıları?” diye sordum merakla ama yanıt olarak yalnızca gülümsedi ve koluna girmem için kolunu uzattı. Çamurlu, arada saman çöpleriyle bezeli arazide ilerledi. Toprak beyiyle karısı cenazeye gelmişti işte.

Soğuk havaya rağmen kulübenin kapısı açık bırakılmıştı; bunun sebebi kötü ruhların dışarı çıkmasının istenmesiydi. Böylece bu kaba görünümlü, penceresiz kulübenin içine biraz da ışık girdiğinden isabet olmuştu. İçeriyi hınca hınç dolduran insanların büyük bölümünün son dört aydır yıkanmamış olmaları da ayrı bir neden olabilirdi elbette.

Ama ben klostrofobi yaratabilecek böyle ortamlara da henüz yıkanmamış ölülerle haşır neşir olmaya da alışıktım ve üstünde şal olan, kızıl saçlı Crombie kızlarından biri bizi içeri davet etmeden önce nefesimi ağzımdan almaya başlamıştım bile.

Büyükanne Wilson masaya yatırılmış, başına bir mum dikilmişti; kadının üstündeki kefenin sarılığı ve kumaşın yıpranmışlığı göz önünde bulundurulduğunda, gençliğinden kalma bir şey olduğu net şekilde anlaşılıyordu, ancak kenarları asma yaprağı figürleriyle süslenmiş olan giysisi gayet temizdi. Uzun süredir dikkatle saklanmış ve İskoçya’dan bin bir güçlükle getirilmiş olmalıydı.

Jamie kapıda duraksadı, şapkasını çıkardı ve resmi bir tavırla baş sağlığı dileklerini iletti. Kadın ve erkek bütün Crombieler de bu dilekleri vakarla, başlarını hafifçe eğerek karşıladılar. Ben de elimdeki sepeti verdikten sonra baş hareketlerini tekrar ederek onlara karşılık verdim, bir yandan Jemmy’yi gözlerken bu baş hareketini ziyaretçilerin yapmasının saygısızlık olarak algılanmadığını umuyordum.

Brianna oğluna durumu açıklamak için elinden geleni yapmıştı ama Jem’in ne anladığını gerçekten bilemiyordum. Kafasındaki bereyi çıkarmaya güçlükle ikna edildikten sonra artık rahat bir tavırla etrafı geziyordu, inatçı saç tutamı da saçının tepesinin en arka kısmında onu takip ediyordu.

“Ölü hanımefendi şu mu büyükanne?” diye gürültülü şekilde fısıldadı

kulağıma, cesedi parmağıyla göstererek.

“Evet canım,” dedim, Bayan Wilson’a rahatsız gözlerle bakarak. Kadın son derece normal görünüyordu; en güzel bonesi kafasında, ağzını kapalı tutması için çenesinin altında bir bandaj, kuru göz kapakları mum ışığından etkilenmemesi için kapalı halde duran merhumun garip bir görüntüsü yoktu. Jemmy’nin bu yaşlı kadınla yaşarken tanıştığını sanmıyordum, o yüzden ölüsünü görmekten pek etkilenmeyeceğini düşünüyordum - yürümeye başladığından beri büyükleriyle avlanmaya gittiğinden, ölümün ne olduğunu da bildiğinden emindim. Ayrıca, az önce karşımıza çıkan *bean-treim*’den sonra bu cesedin vız gelmesi gerekirdi. Yine de…

“Şimdi hanımefendinin huzurunda duracağız biraz,” dedi Jamie torununa sessizce ve kucağından indirdi. Baş sağlığı dileklerini iletme sırası Roger ve Bree’ye geldiğinde Jamie’nin onlara baktığını, ne yapılacağını görmeleri için onları beklediğini fark etmiştim.

Jemmy’yi saygıyla yol veren insanların arasından geçirdi, masaya doğru ilerledi ve elini cesedin göğsünün üstüne koydu. Ya, demek bu tarzdaki cenazelerden birindeydik.

İskoç dağlarındaki bazı cenazelerde, daha sonra hayaletinin musallat olmaması için ziyarete gelenlerden ölüye dokunması istenirdi, bu bir gelenekti. Büyükanne Wilson’ın bana musallat olmaya niyetlendiğini pek sanmıyordum fakat tedbirli olmanın zararı yoktu tabii. Kendimi hazırladım ve muma göz attım; kahverengi balmumundan, hoş kokulu şeyin şamdanında biraz yamuk duruyor oluşu dışında pek bir kusuru yoktu.

Sonra kendimi kastım, uzandım ve elimi yavaşça kefenin üstüne koydum. Üstünde bir parça ekmek ve bir tutam tuz olan, kilden bir fincan tabağı kadının göğsünün üstünde duruyordu. Küçük, ahşap, içinde koyu bir sıvı bulunan -şarap olabilir- bir kâse de hemen yanına konulmuştu. Bu güzel mum, tuz ve *bean-treim* de düşünülünce, Hiram Crombie’nin kayınvalidesine güzel bir uğurlama düzenlemek için elinden geleni yapmaya çalıştığı izlenimi uyandırıyordu. Yine de o tuzu cenazeden sonra kullanacağından pek emin değildim.

Bunlara rağmen, tam oturmayan bir şeyler vardı; sanki kalabalığın eski püskü ayaklarının arasında, kapıdan içeri giren serin esinti gibi dolanan bir rahatsızlık. Bunun nedeninin başta bizim varlığımız olduğunu düşünmüştüm ama öyle değildi; Jamie cesede yaklaşırken birçok kişinin yüzünden memnuniyet okunuyordu.

Jamie, Jemmy’ye bir şeyler fısıldadı, sonra oğlanı havaya kaldırdı ve cesede

dokundurttu. Çocukta herhangi bir çekingenlik yoktu, ölü kadının yüzüne ilgiyle bakıyordu.

“Bu neden burada?” diye sordu ekmeğe uzanarak. “Yiyecek mi onu?”

Torununu dirseğinden tutan Jamie, eli ekmekten uzaklaştırıp kefene dokundurdu.

“Günah yiyen için konuluyor o tuz, bırak onu *a bhailach*.”

“Günah yi- ”

“Sonra anlatırım.” Jamie yine kendisine kimsenin karşı çıkmasına izin vermediği ses tonuyla konuşmuştu ve Jemmy de itiraz etmedi, dedesi tarafından yere indirildi. Bree gelip onu kucağına aldı, sonra cesede kendisinin de dokunması gerektiğini hatırladı, dokunurken, “Tanrı sizi korusun,” gibi bir şey mırıldandı.

Sonra Roger öne çıktı. İnsanlar ilgiyle kıpırdanmaya başladı.

Solgun görünüyordu Roger ama heyecanlı değildi. Duygusuz, huşuyla dolu yüzü, genellikle gözlerinin zarif duruşu ve ağzının hareketliliği yüzünden kahkaha atmak üzereymiş gibi görünüyordu. Ama o sırada, orada gülecek bir şey yoktu; loş ışığı yansıtan gözlerinde olabilecek tek şey kasvetti.

Elini ölü kadının göğsüne koydu, başını eğdi. O anda kadının ruhunun huzur bulması için dua ediyor da olabilirdi, kendi performansında sorun çıkmamasını diliyorda ama o halde bir dakika kadar kaldı. İnsanlar saygıyla beklediler, bu süre zarfında çıkan sesler öksürük ve boğaz temizlemelerden ibaretti. Soğuk algınlığına yakalanan tek kişinin Roger olmadığını düşündüm ve o anda tekrar Seaumais Buchan aklıma geldi.

“*Ateşi çok yüksek, sürekli yatıyor, ciğerinin acısı onu haftanın sonuna kadar yaşatmaz.*” Böyle demişti Bayan Gwilty. Zatürre ya da bronşit de olabilirdi, verem de pekâlâ mümkündü.

Bunu düşünürken hem sinirlendim, hem suçluluk duydum, hem de rahatsız oldum. Yeni gelenlerin henüz bana güvenemediklerini biliyordum; evlerine rastgele ziyaretler yapmaya başlamadan önce bana kendi kendilerine alışmaları gerektiğini düşünmüştüm. Amerika’ya gelmeden önce birçoğu hayatlarında İngiliz görmemişlerdi - onların hem Saksonyalılar hem de Katolikler hakkındaki görüşlerinden de gayet haberdardım.

Ama anladığım kadarıyla ölmek üzere olan bir adam vardı - o ana kadar hastalığı şöyle dursun, varlığından dahi haberdar olmadığım biriydi.

Cenaze biter bitmez onu görmeye gitmeli miydim? Ama o adam nerede

yaşıyordu ki? Yakınlarda olamazdı; yerleşen bütün balıkçı kökenlileri tanıyordum. MacArdlelar, Tepe'nin karşı tarafında olmalıydılar. Gizliden kapıya doğru baktım, tehditkâr bulutların kar yükünü ne zaman boşaltacaklarını merak etmeye başlamıştım.

Dışarıda hareketlenmeler, alçak sesli konuşmalar vardı; gelenler çoğalmıştı. Konuşulanlar arasında "*dèan caithris*" kalıbının sorgulayıcı bir tonda söylendiğini duydum ve birden ortadaki garip durumu fark ettim.

Ölü sergileme olmamıştı. Geleneksel olarak, ölü yıkanıp hazırlandıktan sonra bir masa yahut yatağa yatırılır ama hemen gömülmez, bir-iki gün öyle kalır, böylece ziyaretçilerin hepsinin gelebilmesi için yeterli zaman tanınmış olurdu. Dikkatle dinleyince hoşnutsuzluk ve şaşkınlık dolu seslerle konuşulduğunu fark ettim - komşular bu telaşın edepsizlik olduğunu düşünmüşlerdi.

"Ölü sergileme neden yok?" diye fısıldadım Jamie'ye. Omzunu birkaç santim kaldırdıktan sonra bana döndü, kafasıyla kapıyı ve kapının ardındaki bulutlu gökyüzünü gösterdi.

"Gece çöktüğünde her yer karla kaplanacak *a Sorcha*," dedi. "Yağış birkaç gün de durmayacak gibi görünüyor. Günün ortasında mezar kazıp tabut gömme işi benim de hoşuma gitmiyor. Ayrıca kar günlerce yağarsa, cesedi o sırada nerede tutacaklar?"

"Doğru Mac Dubh," dedi Kenny Lindsay, kulak misafiri olmuştu. Yanımızdaki insanlara bir göz attıktan sonra yanımıza sokulup alçak sesle devam etti. "Tabii Hiram Crombie'nin yaşlı kaynanasından pek hoşlanmadığı da doğru." Çenesini hafifçe kaldırdı, cesedi gösterdi. "Bazıları yaşlı kadını yerin altına göndermek için sabırsızlandığını söylüyor, fikrini değiştirmesinden çekiniyor herhalde." Bunu dedikten sonra hafifçe sırıttı; Jamie kendi gülüşünü saklamak için başını eğdi.

"Yemekten tasarruf edecek olmak da cezbetmiştir mutlaka." Hiram'ın cimriliği herkesçe bilinen bir şeydi, bu da tutumlu fakat misafirperver insanlar olan İskoçlar arasındaki rahatsızlığı körüklüyordu.

Yeni gelen bir grup daha vardı; dışarıda küçük çaplı bir telaş vardı. Bayan Wilson'ın üstünde olduğu masanın altı dışında her yeri hınca hınç dolu olan kulübeye zorla girmeye çalışanlar yüzünden, kapı ağzında bir çeşit izdiham oldu.

Kapının oradakiler istemeden de olsa yol verdiler; Bayan Bug -ve omzunun ardında görünen Arch- en güzel şalı ve şapkasıyla teşrif etmişti.

“Viskiyi unutmuşsunuz efendim,” diye bilgi verdi Jamie’ye ve ağzı tıkalı şişeyi uzattı. Etrafa çabucak göz attı ve hemen Crombieler’i gördü, onlara dönüp saygıyla başını eğdi, baş sağlığı dileklerini mırıldanarak iletti. Sonra duruşunu düzeltti ve hevesle beklemeye koyuldu; artık cümbüş başlayabilirdi.

Hiram Crombie etrafına bir göz attı, sonra Roger’a başıyla işaret verdi.

Roger hafifçe doğruldu ve başladı. Birkaç dakika hayatın ne kadar değerli olduğu, ölümün şerri, bu tip olaylar karşısında akraba ve komşuların ne kadar yardımcı oldukları konusunda basit laflar etti. Kelimeleriyle gelenleri mutlu etmişe benziyordu; içeridekilerin çoğu memnun bir edayla baş sallıyorlardı, merasimin güzel geçeceğini düşünmeye başlamışlardı bile.

Roger sonra biraz durdu, öksürdü ve burnunu temizledi, sonra da klasik bir Presbiteryen cenazesinin kurallarını uygulamaya çalıştı - en azından Papaz Efendi Wakefield’ın yanında gördüklerinden hatırladığı kısmıyla.

Bu da sorunsuz gidiyor gibi görünüyordu. Bree biraz rahatladı ve Jemmy’yi yere indirdi.

Sorun yoktu… ancak yine de içimde anlamsız bir huzursuzluk vardı. Huzursuzluğun bir kısmı Roger’ı görebiliyor olmamdan kaynaklanıyordu; kulübedeki aşırı sıcaklık burnunu akıtıyordu, o da elindeki mendili sıklıkla burnuna götürüyor, ara sıra kimseye çaktırmadan sümkürmeye çalışıyordu.

Ama mukus bir yandan içeriyi de zorluyordu; izdiham arttıkça Roger’ın hassas olan boğazının durumu da kötüleşmeye başladı. Boğazından boğulurmuşçasına çıkan ses gitgide dayanılmaz bir hal alıyordu. Konuşmaya devam edebilmek için sürekli boğazını temizleme ihtiyacı duyuyordu.

Yanımdaki Jemmy huzursuzca kıpırdanınca gözümün kenarıyla annesinin onu sakinleştirmek için elini oğlanın başına götürdüğünü fark ettim. Jem kafasını kaldırıp Bree’ye baktı ama annesinin bütün dikkati babasının üstündeydi.

“Bu kadının hayatı için Tanrı’ya şükrediyoruz,” dedi Roger ve tekrar duraksadı, boğazını temizledi. Ona acıdığım için ben de kendimi aynı hareketi yaparken buldum.

“Bu kadın Tanrı’nın inançlı ve dürüst bir hizmetkârıydı; şimdi de O’nun tahtı önünde, az- ” O andaki duraksama nedeni başka olmalıydı; tahminimce, hitap ettiği kalabalığın azizler hakkındaki düşüncesini tarttı ve emin olamadı. “…meleklerle,” diye bitirdi cümlesini.

Meleklerde sorun yoktu; etrafımdaki yüzlerde hüzünlü ama alınmışlıktan uzak bir hal vardı. Nefesini gözle görülür şekilde veren Roger, önündeki

İncil’de işaretlediği bir sayfayı açtı.

“Gelin bugün O’nu bir ilahiyle hep birlikte övelim, O ki- ” Sayfaya göz attı ama çok geçti, İngilizce bir ilahiyi Galceye çevirmek hiç kolay değildi.

Büyük bir gümbürtü çıkararak boğazını temizledi ve kalabalıktan on civarı kişi bu hareketi tekrarladı. Öteki yanımdaki Jamie, “Tanrım,” diye içten bir sızlanma patlattı.

Jemmy annesinin eteğini çekiştirip bir şeyler fısıldadı ama hemen susturuldu; Bree’nin Roger’a o anda acıyla baktığını, bir şekilde yardım edebiliyor olmak için her şeyini verebileceğini görebiliyordum fakat elinden bir şey gelmiyordu.

Başka bir alternatif göremeyince, Roger önündeki ilahiyi okumaya başladı. İnsanların yarısı “hep birlikte” kısmını duyunca ona güvenmeye başlamış, ilahiyi zaten içlerinden okumaya başlamıştı - Roger’ın okuma hızından birkaç kat daha hızlı şekilde.

Gözlerimi kapadım, izleyemiyordum ama duymama şansım yoktu. Cemaat duayı çoktan bitirmiş, kendini zorlayan Roger’ı beklemekteydi. Roger da inat etti ve bitirdi.

“Amin,” dedi Jamie yüksek sesle. Tek başına. Gözlerimi açtığımda herkesin bize baktığını gördüm; bazıları yalnızca şaşkındı, bazılarıysa düşmanlık saçıyordu. Jamie derin bir nefes aldı ve son derece yavaşça bıraktı.

“Aman… Tanrım,” dedi çok yavaşça.

Roger’ın yanağından bir damla ter süzüldü.

“Merhum hakkında bir çift laf etmek isteyen var mı?” diye sordu, bakışlarını yüzlerin arasında gezdirirken. Yanıt olarak ise rüzgârın iniltisinden fazlasını alamadı.

Boğazını tekrar temizledi; birisi kıkırdadı.

“Büyükanne,” diye seslendi Jemmy ve eteğimi çekiştirdi.

“Şşş.”

“Ama büyükanne- ” Çocuğun telaşlı sesi gözlerimi ona indirmeme neden oldu.

“Tuvalete mi gitmen gerek?” diye sordum eğilerek. Kafasını iki yana salladı ve hareketinin şiddetiyle kızıl saçları alnını süpürdü.

“*Ulu Tanrım, Cennetin Babası, sen bize zamanın değişiminde önderlik eder, sonsuz dinlenişimizle kutsarsın; şimdi de yanımızda Sen ol, bizi rahatlat, bizi*

dik tut.”

Kafamı kaldırdığımda Roger’ın elini tekrar cesedin üstüne koyduğunu ve töreni sona erdirmeye karar verdiğini gördüm. Yüzünde ve sesinde belirgin olan rahatlamadan dolayı, az önce söylediği kısmın Ortak İbadet Kitabı’ndan olduğunu, böylece Galce’ye çevirmekte zorlanmadığını düşündüm.

“*Senin çocuklarının Senin gözlerinin önünde olduğunu bilmemizi sağla*…” O anda durdu, çok zorlanıyordu; boğaz kasları, oradaki tıkanıklığı ses çıkarmadan, nafile bir çabayla temizlemeye çabalıyordu.

“Eee… HEEHIRRM!” Kahkahadan biraz farklı bir ses odada yankılandı ve buna tepki olarak Bree’nin boğazından çıkan küçük hırıltı, lavlarını salmaya hazırlanan bir volkanı andırdı.

“Büyükanne!”

“Şşş!”

“*… bilmemizi sağla. Onların hep… hep seninle, merhametinle- ”*

“Büyükanne!”

Jemmy sanki pantolonunun içinde bir koloni dolusu karınca varmış gibi tepiniyordu, yüzünde de acı dolu bir telaş vardı.

“*Yeniden diriliş de Hayat da benim, dedi Efendimiz; ölmesine rağmen bana inanan*…öhöröhm…*sonsuza dek- ”* Sona yaklaşırken, Roger sesinin limitlerini cesurca zorluyordu. Her kelime daha çatallıydı, her hece daha acılıydı ama gitgide daha sert ve gür ses çıkarıyordu.

“Bir dakika,” diye fısıldadım oğlana. “Azıcık bekle, birazdan- ”

“Hayır, büyükanne. Bak!”

Çocuğun parmağını izlediğim zaman önce babasını gösterdiğini sandım. Ama hedefindeki daha arkadaki bir yerdi.

Bayan Wilson gözlerini açmıştı.

***

Sessiz geçen bir saniyenin içinde bütün gözler Bayan Wilson’ın üzerinde kilitlendi. Sonra herkesin aynı anda nefesi kesildi, ayaklar geri geri gitti. İnsanlar panikle birbirinin ayağını ezip izdihamla duvarlardaki kütüklere sıkışırlarken tiz çığlıklar, ciyaklamalar birbirini kovaladı.

Jamie, Jemmy’yi yerden zamanında alıp ezilmekten kurtardı, ciğerlerini doldurdu ve, *“Durun!”* diye, sesinin üst sınırıyla Galce bağırdı. Sesinin gürlüğü, herkesi yerine mıhlamaya yetmişti. O da bu arada Jem’i Bree’nin

kollarına verdi ve dirsekleriyle yol açıp masaya doğru ilerledi.

Roger birkaç dakika önce öldü sanılan hanımefendiyi tutmuş, doğrultmaya çalışıyordu. Kadının kuvvetsiz eli çenesindeki bağı açmaya çabalıyordu; bunu görünce Jamie'nin açtığı yolu tekrar tıkamaya başlayan insanları acımasızca iterek oraya doğru ilerledim.

"Kadının etrafından çekilin lütfen, hava alması gerek," dedim yüksek sesle. Hayretin getirdiği sessizlik, yerini yavaş yavaş heyecan dolu mırıldanmalara bırakıyordu ama ben çenesindeki bağı açtığımda oda sakinleşmişti. Beş dakika önce ölü olan Bayan Wilson sertleşmiş çenesini oynatmaya çalışırken içeridekiler büyük bir heyecanla kadının ağzından çıkacak ilk sözcükleri bekliyordu.

"Neresi burası?" diye sordu kadıncağız, titrek sesle. Etrafında o kadar insan olmasına inanamayan gözleri odada dolaştı, en son kızında sabitlendi.

"Mairi?" dedi şüpheci bir tonla; Bayan Crombie o anda öne atıldı, dizlerinin bağı çözüldü, gözyaşlarına boğulurken annesinin ellerini tuttu.

"Anneciğim! Anneciğim!" diye bağırdı Bayan Crombie. Yaşadıklarının gerçek olduğuna pek inanmıyormuş gibi görünen annesi de titreyen elini kızının başına koydu.

Bu arada ben de yaşlı kadıncağızın hayati belirtilerini kontrol edebilmek için elimden geleni yapıyordum; veriler az önce ölü sanılan biri için hiç fena değildi. Güçlükle, zayıf nefesler alıyordu, yüzü bir haftalık yulaf lapası rengindeydi, odanın sıcaklığına rağmen derisi buz gibiydi fakat kadın yaşıyordu işte. Yalnız, kadının nabzını hissedemiyordum ama konuşabildiğine göre nabzı atmıyor olamazdı elbette. Değil mi?

"Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordum.

Titreyen elini karnına götürdü.

"Biraz rahatsız gibiyim," diye yanıt verdi fısıldayarak.

Elimi onun karnına koydum ve hemen hissettim. Olmaması gereken yerde bir titreme vardı. Düzensiz, tekleyen ve sarsıntılıydı.

"Roosevelt aşkına," dedim. Sesim çok yüksek çıkmamıştı ama Bayan Wilson'ın nefesinin kesildiğini duydum; kadının kefeninin altında yaptığı el hareketinin şeytan boynuzu olduğundan da şüphe etmedim.

Özür dileyecek vaktim yoktu. Roger'ı omzundan tutup kaldırdım, kenara çektim.

"Kadının aort anevrizması var," dedim son derece yumuşak bir sesle. "Uzun

bir süredir iç kanama geçiriyor olmalı, o yüzden kendini kaybetmiş ve vücudu soğumuş olmalı. Bu anevrizma çok yakında patlayacak ve kadın o zaman gerçekten ölecek.”

Roger gürültüyle yutkundu, yüzü bembeyazdı. “Ne kadar vakti var dersin?” diye sordu.

Kadına bir göz attım; yüzü tıpkı kar toplayan bulutların rengiydi, gözleri de odağını sürekli kaybediyordu.

“Anladım,” dedi Roger, ben bir şey söyleyemeden. Derin bir nefes aldı, boğazını temizledi.

Aralarında gürültüyle konuşmakta olan kalabalık, bir anda Roger’a doğru döndü.

“Bu kız kardeşimiz hayata geri döndürüldü, tıpkı Tanrı’nın buyruğuyla bir gün hepimizin başına geleceği gibi,” dedi Roger yumuşakça. “Bu bize umut ve inanç aşılanması için gönderilen bir işaret. Kendisi çok geçmeden tekrar meleklerin kollarına dönecek ancak buraya tekrar gelmiş, çünkü Tanrı’nın sevgisinin üzerimize olmasına elçilik etmek için seçilmiş.” Bir an durdu, söyleyecek başka bir şeyler düşündü. Sonra boğazını temizleyip kafasını Bayan Wilson’a doğru eğdi.

“Bir şey söylemek ister misiniz acaba hanımefendi?” diye fısıldadı Galce.

“İsterim, evet.” Bayan Wilson güçleniyor gibiydi ve bu güç beraberinde öfke getirmişti. Parlayan yanaklarında hafif bir pembelik belirmeye başladı; kadın kalabalığa göz gezdirdi.

“Bu nasıl bir ölü sergileme Hiram Crombie?” diye damadından hesap sordu kadın, adama delici bir bakış atarak. “Ne yemek görüyorum, ne içecek! Hem bu da ne?” Sesi dayanılmaz bir inceliğe ulaşan kadın, ekmek parçasıyla tuzu gösterdi.

“Niye- ” Etrafındaki kalabalığa dikkatli gözlerle bakan Bayan Wilson, gerçeği kavramaya başladı. Çökük gözleri pörtledi. “Nasıl… seni utanmaz pinti! Ölü sergileme bile yok! Bir dilim ekmek, birkaç yudum şarap, günah yiyen tamam, ben de toprağın altına, öyle mi? Cesedimin küllerinden de o sümüklü çocuklarına giysiler yaparsın sen… benim birlikte gömülmek istediğim broşum nerede?” Cılız ellerinden birini göğsüne doğru götürdü, kumaşı avuç içinde buruşturdu.

“Mairi! Broşum!”

“Burada anne, burada!” Zavallı, neye uğradığını şaşırmış Bayan Crombie

bir yandan ağlıyordu, elleriyle ceplerini yokladı ve broşu çıkardı. “Güvende dursun diye kaldırmıştım, yanına koyacaktım, işte…” Broş kırmızının çirkin tonlarındaki lal taşlarıyla süslüydü. Bayan Wilson hemen kızının elinden kaptı ve şüpheci bakışlarla göğsüne yapıştırdı. Komşuların broşu çalmak için fırsat kolladıklarını düşünüyordu; arkamdaki bir kadının buna tenezzül etmeyeceğini belirten iç geçirişini fark etsem de dönüp kim olduğuna bakacak vaktim yoktu.

“Tamam, peki,” dedim, en sakinleştirici ses tonumla. “Bundan sonra sorun çıkmaz, eminim.” *Yani birkaç dakika içinde ölecek olman dışında*, diye düşündüm ve takdire şayan bir patavatsızlıkla kahkahayı basmaktan kendimi son anda alıkoydum. Aslında, kan basıncı biraz daha yükselirse bu ölüm saniyeler içinde de gerçekleşebilirdi.

Parmaklarımı kadının karın aortunun zonklayan kısmının üstünde tutuyordum. Kan içeri boşalmaya başlamış olmalıydı, çünkü bilinç kaybı ve ölü gibi görünmesine neden olmuştu bile. Kadın sonunda aşırı sinirli bir hale bürünecekti ve…

Roger ve Jamie onu sakinleştirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Galce ve İngilizce sözcükler mırıldanarak kadının huzurunu sağlamaya çalışıyorlardı. Bir buhar makinesi gibi nefes almakta olan kadın, çabalarına olumlu tepki veriyordu.

Jamie’nin cebindeki viski şişesini çıkarması da hayli yardımcı oldu.

“Hah şöyle!” dedi Bayan Wilson, biraz yatışarak. Jamie hemen mantarı açıp içkiyi ona sundu. “Yemek de mi getirdiniz?” Bayan Bug hemen oraya koşmuş ve hazırladığı sepeti önünde tutmuştu. “Hıh! Papacılar’ın benim akrabalarımdan daha nazik olacakları günü göreceğimi hiç sanmazdım!” Hedefteki Hiram Crombie, şimdiye kadar kayınvalidesinin sözlerine karşı ağzını açıp söyleyecek bir şey bulamadığı için susmaktan başka bir şey yapamamıştı.

“Nasıl… nasıl…” Ama o anda öfkeyle kekelemeye başladı Bay Crombie, şok içindeydi ve kendini komşularının önünde ispat etmek zorundaydı. “Nasıl söylersin bunu? Sana bir ev vermedim mi? Yirmi yıldır bizimle yaşamıyor musun? Kendi annemmişsin gibi yedirmedim mi? Giydirmedim mi? O ayarsız diline, huysuzluğuna yıllardır- ”

Jamie de Roger da onu sakinleştirmek için ileri atıldılar ve aynı anda harekete geçtikleri için yalnızca çarpışmış oldular. Fırsattan istifade eden Crombie de içinde ne varsa kustu ve muhatabından da aynı karşılığı gördü.

Elimin altındaki zonklamayla kadının halini yakından takip ediyordum ve

Bayan Wilson'ın bir anda masadan kalkıp viski şişesini adamın kafasına geçirmemesi için onu sıkı sıkı tutuyordum. Etraftakiler ise yalnızca heyecanla izliyorlardı.

Roger meseleyi -ve Bayan Wilson'ı- kontrol altına almaya karar verdi.

"Bayan Wilson," dedi çatallı sesiyle ama herkesin susmasına yetecek kadar güçlü çıkmıştı sesi. "Bayan Wilson!"

"Ha?" Kadın nefeslenirken kafasını kaldırdı, yüzünde yarı şaşkın bir ifade vardı.

"Kesin artık. Sen de!" Hiram'a sert bir bakış attı. Ağzını tekrar açmak üzere olan Hiram hemen kapadı.

"Devam etmem," dedi ve İncil'i masaya bıraktı. "Sizi çekmek zorunda değilim, dua da okumam, töreni de yapmam, tamam mı?" Sert bakışları ikisi arasında gitti geldi.

Oda, Hiram'ın gürültülü nefes alışverişi, Bayan Crombie'nin hıçkırıkları ve Bayan Wilson'ın çıkardığı, astımlılarınkine benzeyen hırıltı dışında sessizdi.

"Pekâlâ," dedi Roger, caydırıcı olması için hâlâ pis pis bakıyordu. Bayan Wilson'ın yaşlılık lekeleriyle bezeli elini tuttu.

"Bayan Wilson, şu anda Tanrı'nın huzurunda bulunduğunuzu anlamıyor musunuz?" Bana bir bakış attı ve kafamı salladım; evet, kadın kesinlikle ölecekti. Boynu kafasını taşımakta zorlanıyordu, gözlerindeki öfke de yerini kayıtsızlığa bırakmaktaydı.

"Tanrı bize yakındır," dedi Roger, kafasını kaldırıp kalabalığa hitap ederek. Aynısını bir de Galce söyledi ve birçok kişi aynı anda iç geçirdi. Roger gözlerini kıstı.

"Bu cemaatin toplanışını öfkenin, tatsızlıkların pençesine teslim etmeyeceğiz. Şimdi kardeşim." Bayan Wilson'ın elini nazikçe sıktı. "Ruhunu hazırla. Tanrı- "

Ama Bayan Wilson artık onu dinlemiyordu. Kadının kurumuş ağzı dehşetle açıldı.

"Günah yiyen!" diye haykırdı, çıldırmışçasına etrafına bakarak. Yanındaki masadan tuz dolu tabağı aldı ve kefeninin ön tarafına tuz serpmeye başladı. "Günah yiyen nerede?"

Hiram bir anda bıçaklanmışçasına irkildi, kalabalığı yararak ilerledi ve kapıdan dışarı çıktı. Onun ardından insanlar aralarında konuşmaya başladılar ama dışarıdan birbirini takip eden iki ince sesli haykırış gelince mırıldanmalar

kesildi.

Bean-treim ikilisi işlerini hakkını vererek icra etmeye başlamışlardı. Kalabalıktan hayranlık bildiren bir “Oooo!” sesi geldi. Bayan Wilson memnun olmuş görünüyordu.

Sonra kapının yanında bir hareketlilik oldu ve bir anda insanlar Kızıl Deniz gibi yarılıp masaya doğru dar bir patika açtılar. Bayan Wilson sırtını doğrulttu, bembeyaz kesildi ve nefesleri daha da seyreldi. Karındaki zonklama tekledi. Roger ve Jamie kadını iki kolundan tutuyorlardı.

Odada çıt çıkmıyordu; *bean-treim* inleyişleri dışında herhangi bir şey duyulmuyordu. Sonra yavaş, çimene sürtünerek gelen ayak sesleri duyuldu, sonra sesin sahibi içeri girdi. Günah yiyen teşrif etmişti.

Uzun boylu bir adamdı ya da en azından bir zamanlar öyleydi. Yaşını tahmin etmek imkânsızdı; ya yıllar ya da geçirdiği bir hastalık yüzünden adamın omuzları göçmüş, omurgası eğrilmişti. Tepesi kelleşmiş kafasının üstü beyaz tellerle örtülmeye çalışılmıştı.

Kaşlarımı kaldırarak Jamie’ya baktım. Bu adamı daha önce hiç görmemiştim. Jamie omuz silkti, o da tanımıyordu. Günah yiyen yaklaştıkça vücudunun bir yana dönük olduğunu fark ettim; sanki kaburgalar bir kaza sonucu olmaması gereken bir kavis almıştı.

Bütün gözler adamın üstündeydi ama o hiçbirine karşılık vermedi, gözlerini yerden ayırmadı. Masaya doğru giden yol pek geniş değildi fakat o yanlarına yaklaşırken insanlar yaşlı adama dokunmamak için daha da geri çekiliyorlardı. Adam ancak masaya vardığında kafasını kaldırdı; o anda tek gözünün olmadığını ve bunun nedeninin bir ayı pençesi darbesi olduğunu fark ettim.

Öteki gözü işliyordu; Bayan Wilson’ı görünce şaşakaldı, etrafını kolaçan etti ve ne yapması gerektiğinden emin olamadı.

Kadın da Roger’ın tuttuğu kolunu kurtardı ve ekmekle tuzun olduğu tabağı günah yiyene doğru ittirdi.

“Haydi, başla,” dedi kadın, ince ve ürkek bir sesle.

“Ama ölmemişsiniz.” Yumuşak, eğitimli birine ait sesteki tek kusur olarak addedilebilecek şey hayret vurgusuydu. Ama kalabalık bu ses sanki bir yılan tıslamasıymış gibi davranıp daha da geri çekilmeyi başardı.

“Ee, ne olacak?” Duyduğu endişe, Bayan Wilson’ın daha da titremesine neden oluyordu; masada sürekli bir titreşim vardı. “Sana günahlarımı yemen

için para verildi, gereğini yap!” O anda aklına bir şey geldi ve kadın doğruldu. “Adamın parasını verdin, değil mi Hiram?”

Hiram önceki tartışmadan dolayı hâlâ kıpkırmızıydı ama bunu duyunca mosmor bir renk aldı ve elini kalbine doğru götürdü - daha sonra tuttuğu şeyin para kesesi olduğunu fark ettim.

“İşini bitirmeden adama parasını verecek değilim,” diye terslendi. “Olmaz öyle şey.”

Tekrar didişmeye başlayacaklarını öngören Jamie, Bayan Wilson’ın kolunu bıraktı ve elini kilt kesesinin içine atıp oradan telaşla çıkardığı şilini masanın öteki tarafındaki günah yiyene fırlattı - onun da adama dokunmamaya çalışması dikkatimden kaçmadı.

“Şimdi ödendi ücretiniz,” dedi Jamie sertçe. “İşinize koyulsanız iyi olur beyefendi.”

Adam odaya yavaşça göz gezdirdiğinde yüzünün görüntüsüyle dehşete düşen kalabalığın nefesinin kesilme sesi, dışarıdan gelen içli feryadı bile bastırdı.

Adam benden otuz santim kadar uzakta duruyordu. Ondan tatlı-ekşi bir koku geliyordu. Paçavraya dönmüş kıyafetlerine sinmiş ter kokusuna, hastalıklı dokulara ve tedavi edilmemiş deri hastalıklarına bağlı birkaç aroma daha eşlik ediyordu. O anda kafasını bana döndürdü ve gözlerimin içine baktı. Yumuşak, ela rengi gözleri ürkütücü şekilde benimkilere benziyordu. Bakışlarını yakaladığımda midem düğümlendi; sanki habis bir aynaya bakıyormuşum ve kendiminki yerine bu haşat haldeki yüzü görüyormuşum gibi hissettim.

Adamın yüz ifadesi değişmedi ama ben yine de aramızda adı konmamış bir şey geçtiğini hissettim. Sonra kafasını çevirdi, uzun parmaklı, kırışık, kirli elini ekmek parçasına uzattı.

Adam ekmeği yerken odadaki hava da rahatlamaya başladı. Bayan Wilson’ın zonklaması da artık çok daha zayıf ama daha da hızlıydı. Günah yiyeni izlemekte olan gözleri, her an kendilerini koyuverip kapanacakmış gibiydi.

Adam şarap dolu kâseyi iki elinin arasına aldı ve gözlerini kapatıp mideye indirdi. Sonra da meraklı gözlerle Bayan Wilson’a baktı. Daha önce hiç canlı müşterisi olmamıştı herhalde, diye düşünüyordum. Ne kadar süredir bu işi yaptığını merak etmiştim.

Bayan Wilson da gözlerini kırpmaksızın ona baktı, yüzünde çocuksu bir

ifadesizlik vardı. Karnı birkaç ritmik atıştan sonra duraksıyor, sonra rahimdeki bir bebek tekmesi gibi vurup tekrar baştaki ritme geri dönüyordu.

Günah yiyen, kadına yavaşça başını eğerek selam verdi. Sonra arkasını döndü ve onun görünümündeki birinden asla beklenmeyecek bir hızla kapıya doğru gitti.

Kapının yakınındaki birkaç delikanlı ve adam arkasından koştular, bağırdılar; birkaç tanesi eline ince odunlar almışlardı. İçeride kalanlar neye uğradıklarını şaşırmışlardı; açık kapıdan dışarı bakıyorlar, *bean-treim*'in haykırışına eşlik eden yere düşen taş seslerini dinliyorlardı. Ama sonra o gözler, kaçınılmaz bir şekilde Bayan Wilson'a döndü.

Kadın… huzurluydu, bu kadarı söylenebilirdi. Elimin altındaki atışın durmuş olması şaşırtıcı değildi ve o anda kanamanın baş döndürücü aktivitesinin başladığını hissettim. Artık kadının kesin olarak ölmek üzere olduğunu iyi biliyordum. Yine de curcunanın arasında, sakin ve net bir tonla konuştuğunu de duyabiliyordum.

"Affettim seni Hiram," diyordu kadın. "İyi bir adamdın."

Gözlerim tamamen kararmıştı ama etrafımda olan biteni hafifçe algılayabiliyordum. Bir şey beni yakaladı, çekti ve bir dakika sonra Jamie'nin kollarında, bir köşede kendime geldim.

"İyi misin Sassenach?" diyordu endişeli bir sesle, beni hafifçe sarsıp yanağımı nazikçe tokatlarken.

Kara giyimli *ban-treim* ikilisi kapıya kadar gelmişti. Henüz yağmaya başlamış olan kar, siyah iki sütun gibi duran kadınların etrafında dönerek soğuk esintiyle içeri giriyordu. Kadınların sesleri rüzgârla karışarak bir kalınlaşıyor, bir inceliyordu. Masanın yanındaki Hiram Crombie, kaynanasının lal taşlarıyla süslü broşunu kefenine iliştirmeye çalışıyordu; yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış adamın elleri zangır zangır titriyordu.

"Evet," dedim zayıfça, sonra daha güçlü şekilde bir kez daha tekrarladım: "Evet. Şimdi daha iyiyim."

BÖLÜM 6
DAĞDA

40. Bahar

Mart 1774

Kış sonunda bitmişti. Kasvet dolu aylardan sonra nehirler çağıldamaya başlamış, yüksek tepelerin ardından yataklarına, taşların arasına düşerken küçük şelaleler oluşturuyordu. Havada şakıyan kuşların birbirine karışan cıvıltıları, onlardan önce, onlardan çok daha yüksekte öten kazların seslerinin yerini almıştı.

Bazı kuşlar kışın teker teker giderler. Bazen bir kuzgunun yapraksız bir ağacın dalında kuluçkaya yattığını, bazen de bir baykuşun ahırın gölgesinde tüylerini kabartarak kendini soğuk, karanlık gecelerden korumaya çalıştığını görürdüm. Bazılarıysa sürü halinde, onları yerden kaldırıp taşıyan güçlü kanatlarıyla gökyüzünü yararak, V şeklindeki dizilişleriyle kendilerini neyin beklediğini bilmedikleri, nispeten daha sıcak bir meçhule göçerler.

Ama bahar çiçekleriyle birlikte kuşlar aşk sarhoşu olur, çalılar onların ötüşüyle ayaklanır. Gecenin çok geç saatlerinde, karanlık onlar sesini her ne kadar kısa da tamamen kesemez; kendi aralarında melodili şekilde konuşmaya yirmi dört saat devam ederler. Sanki yanlarında bulundukları konuttaki çiftin seviştiğini biliyorlar da onlara saygısızlık etmek istemiyorlarmış gibi ihtiyatlı davranır, varlıklarını belli etmemeye çalışırlar.

Evin arkasındaki kızıl ladinin üstündeki ardıcın kulak okşayan ötüşünü fark ettiğimde Jamie'ye yaklaştım. Geceleri hâlâ serindi ama kışın o ısıran soğuğu geçmişti artık; buzlarını çözen toprağın ve yeni doğan yaprakların aromasıyla dolu, tatlı bir serinlikti bu. İnsanın bu havada içi gıdıklanıyordu; sıcak vücutlar birbirlerini arıyor, iç içe sokuluyorlardı.

Koridorun karşısından gümbürtülü bir horultu geldi - bu da baharın bir başka müjdeleyicisiydi. Binbaşı MacDonald önceki gece çamur içinde gelmiş ve hoş olmayan haberler getirmişti.

Jamie sesle birlikte hafifçe titredi, homurdandı, gaz çıkardı ve rahatladı. Geç saatlere kadar uyanık kalmış, Binbaşı'nın gönlünü hoş tutmaya çalışmıştı - mümkün olduğunca.

Lizzie'yle Bayan Bug'un mutfakta kapları birbirine çarparak bizi uyandırmaya çalıştıklarını, bir yandan da çene çaldıklarını duyabiliyordum. Bu amaçlarına hizmet eden kokular da merdivenden yukarı çıkmaya

başlamıştı; kızarmış hindibanın acı aroması, tereyağlı yulaf lapasının tatlı sıcaklığıyla birleşip ziyafet vadediyordu.

Jamie'nin nefes alış sesi hafifçe değişince uyandığını anladım, her ne kadar hâlâ gözleri kapalı şekilde yatıyorduysa da. Ya uykunun fiziksel hazzına doyamamıştı ya da kalkıp MacDonald'la uğraşmak istemiyordu - veya her ikisi birdendi.

Ama bana doğru kayıp beni kollarının arasına aldıktan sonra kasıklarını bana yasladığında, uykuyla işini bitirdiğini ama fiziksel haz peşinde olduğu yönündeki tahminimin isabetli olduğunu anladım.

Ancak henüz mantıklı kelimeler sarf edecek durumda değildi; hafif mırıltı ve homurtulardan sonra burnunu kulağıma sürttü, gönlüm olup olmadığını soruşturan bir mırıltı daha çıkardı. Eh, Binbaşı daha uyanmazdı ve kahvenin hazır olmasına da hâlâ vakit vardı. Onaylayan bir mırıltı çıkardım, komodinin üstündeki badem kremine uzandım ve gecelik kıyafetlerin arasında yavaş yavaş, zevkle ilerleyerek uygulayacağım yere vardım.

Çok geçmeden, koridorun karşısından gelen gümbürtü ve homurtularla MacDonald'ın uyanışından haberdar olduk. Soğan ve patatesle birlikte kızarmakta olan domuz pastırması da duyularımızı iyice tetikledi. Ama badem kreminin o tatlı kokusu hâlâ hepsinin üstündeydi.

"Tabanları yağladık demek," dedi Jamie, uykulu sesi tatminkârdı. Hâlâ yatakta yan yatıyor, giyinişimi izliyordu.

"Ne?" Aynaya bakmayı kestim, ona döndüm. "Nasıl yani?"

"Yani, kendimden bahsediyorum işte. Filmin sonunu çabuk gördük biraz, ha?" Örtülerle boğuşurken sessizce bir kahkaha attı.

"Bree'yle sohbet ettin demek," dedim anlayışlı bir sesle ve tekrar aynaya döndüm. "O 'tabanları yağlamak', bir yerden ardına bakmadan kaçmak anlamına gelir. Cinsel bir anlamı yok."

Karşı taraftan gelen balgam çıkarma sesini, hayli büyük bir mesanenin odadaki lazımlığı doldurma sesi takip etti. "Çok kalacak mıymış, söyledi mi?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. Yavaşça ayağa kalktı, kedi gibi ağır ağır ve keyifle esnedikten sonra gömleğini giyip bana sarıldı. Henüz ateşi yakmadığım için oda soğuktu; bu hareketi o yüzden hayli hoşuma gitti.

Çenesini kafamın tepesine yavaşça koydu ve aynadaki yansımamıza baktı.

"Gitmem lazım," dedi yumuşak bir sesle. "Belki yarın."

Vücudumda çok güçlü olmayan, genel bir kasılma hissettim.

“Nereye? Kızılderililer’e mi?”

Gözlerini benden ayırmadan kafasını salladı.

“MacDonald yanında birkaç gazete getirmiş, gazetelerde Vali Martin’in birkaç kişiye yolladığı mektuplar var. Tyron’dan, General Gage’den yardım istiyor. Koloninin kontrolü elinden kaymaya başladı, tabii eline hiç geçirdi mi diye sorarsan… Kafasından Kızılderililer’i silahlandırmayı ciddi ciddi geçiriyormuş. Ama bu bilgi henüz gazetelere yansımadı, şükürler olsun.”

Beni bıraktı, temiz gömlek ve çoraplarının olduğu çekmeceye uzandı.

“Şükürler olsun gerçekten,” dedim, saçlarımı toplayıp bağlayacak bir kurdele aramaya başladığımda. Kış boyunca pek gazete görmemiştik ama yine de Vali’yle Kurul arasındaki anlaşmazlıktan haberdar olmamak mümkün değildi; adam Kurul’u sürekli tatil ediyor, çıkarlarına uymayacak yasaları çıkarmalarına mani oluyordu.

Cherokee, Katavba ve Krikler’i silahlandırıp kendi insanlarının üstüne salmaya niyetlendiği eğer gazetelere yansırsa, o adamın nelerle yüz yüze kalacağı hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı.

“Niyetlenmiş olabilir ama yapmaz, sanmıyorum,” dedim, sonunda aradığım mavi kurdeleyi bulduğumda. “Çünkü öyle yapsaydı- yaparsa yani- devrim burada, Kuzey Carolina’da, şimdi başlardı, iki yıl sonra Massachusetts ya da Philedelphia’da değil. Ama o mektupları ne diye gazetelerde yayınlatmış?”

Jamie güldü, kafasını iki yana salladı, yüzüne düşmüş saçları geri attı.

“O yapmamış. Vali’nin mektupları birinin eline geçmiş anlaşılan. Sinirlenmiş tabii vali de.”

“Hadi canım.” Posta servisi son derece güvenilmezdi, hep öyle olmuştu. Hatta Jamie Fergus’u Paris’te ilk kez görevlendirdiğinde, ondan mektup çalmasını istemişti. “Fergus nasıl?” diye sordum.

Çoraplarını giyerken hafifçe sırıttı.

“Daha iyi sanırım. Marsali evde daha çok durduğunu söyledi. Hiram Crombie’ye Fransızca öğretirken biraz para da kazanıyormuş. Ama-”

“Hiram’a? *Fransızca?*”

“Evet.” Gülümseyişi bütün yüzüne yayıldı. “Hiram şu Kızılderililer’e vaaz verme konusundaki fikrine dört elle sarılmış durumda; İngilizce’nin yanında biraz da Fransızca edinirse bu işi daha iyi yapacağını düşünüyor. Ian da ona

biraz da Tsalagi dilini öğretiyor ama adamın bütün dilleri öğrenmesine imkân yok tabii.”

“Mucizeler peşimizi bırakmıyor,” dedim. “Sence- ”

O anda Bayan Bug’ın üst kata bağırışıyla lafım kesildi. “Güzelim kahvaltı ziyan olacak doğrusu, soğudu her şey!”

Binbaşı MacDonald’ın kapısı hemen açıldı, adam çabucak basamakları inmeye başladı.

“Hazır mısın?” diye sordum Jamie’ye. Saç fırçamı alıp biraz kullandıktan sonra kapıyı açtı ve ciddi bir reveransla beni buyur etti.

“İki yıl sonra demiştin Sassenach,” dedi merdivende beni takip ederken, “Her şey iki yıl sonra başlayacak demiştin ama başladı bile. Biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum, evet,” dedim sert bir tonla. “Ama karnım açken bu konu üstünde düşünmek istemiyorum.”

***

Roger ayağa kalktı, ölçü aldı. İçinde durduğu fırın çukurunun derinliği çenesine geliyordu. Göz mesafesine geldiğinde bir metre seksen santim olacaktı; o halde yaklaşık beş santim kalmış olmalıydı. Güzel bir haberdi bu. Küreği çukurun duvarına dayadı, çömeldi, toprak dolu ahşap kovayı yukarı kaldırıp yukarı, zemine bıraktı.

“Toprak!” diye bağırdı. Yanıt gelmedi. Parmak uçlarında yükselip orada olması gerektiğini düşündüğü yardımcılarını haşin bakışlarla kontrol etti. Jemmy ve Germain’in sırayla kovayı boşaltıp ona geri götürmeleri gerekiyordu ama durduk yere kaybolmak gibi bir huyları da vardı.

“Toprak!” diye bağırdı Roger çıkarabildiği en yüksek sesle. Küçük serseriler çok uzağa gitmiş olamazlardı; kovayı doldurması iki dakikasını almıştı.

Çağrısı cevap buldu ama ses çocuklardan gelmedi. Soğuk bir gölge Roger’ın üstüne düştü ve gözlerini kısarak baktığında karşısındakinin kayınpederi olduğunu gördü. Jamie kovayı damadının elinden aldı, iki uzun adım atıp toprağı alçak bir tümsek halindeki yığının üstüne boşalttıktan sonra geri döndü ve çukurun içine atladı.

“Güzel kazmışsın,” dedi iyice inceleyerek. “Öküz bile pişer burada.”

“İyi olur doğrusu, çok acıktım.” Roger alnını gömleğinin koluna sildi; hafif esintili ve serin bir hava olmasına rağmen ter içindeydi.

Jamie o sırada küreği eline aldı ve keskin ucunu incelemeye başladı.

“Böylesini ilk defa görüyorum. Kızımın işi mi?”

“Dai Jones’un da yardımı oldu ama evet.” On sekizinci yüzyıla ait bir küreği otuz saniye inceleyen Brianna, aletin daha iyi bir hale getirilebileceğine karar vermişti. Ama istediği şekle getirilebilecek bir demirin bulunup demirci Dai Jones’un ikna edilmesi -ki kendisi Galli olarak inatçılık doğal bir özelliğiydi- üç ay sürmüştü. Normalde küreğin ucu tahtadandı ve kalınca bir direğe saplanıp öyle kullanılırdı.

”Deneyebilir miyim?” Etkilenen Jamie, küreğin sivri ucunu ayaklarının dibindeki toprağa doğru yöneltti.

“Elbette.”

Roger çukurun derin tarafından çekildi, fırının daha sığ kısmına geçti. Jamie’nin durduğu yerde, Brianna’nın dediğine göre, üstünde bir baca dikilecek olan ateş olacaktı. Pişecek şeyler çukurun göreceli olarak biraz daha sığ olan kısmında, üstü kapalı olarak duracaktı. Bir hafta boyunca kürek salladıktan sonra, Roger su tesisatı kurma işinin bu zahmete değmeyebileceğini düşünmeye başlamıştı. Ama Bree bunu çok istiyordu ve o da tıpkı babası gibi, farklı yöntemler kullanarak istediğini elde ederdi.

Jamie hevesle kürek sallıyor, kovayı dolduruyordu. Aletin hızı ve kullanışlılığından memnun olduğunu belirten homurtular çıkarıyordu. Yaptığı işin pek matah olmadığını düşünmesine rağmen, Roger karısının zekâsıyla gurur duydu.

“Önce o minik kibritler,” dedi Jamie, eğlenceli bir tonla, “sonra kürekler… sırada ne var acaba?”

“Sormaya korkuyorum,” dedi Roger, sesindeki çekingenlikle Jamie’yi güldürmüştü.

Kova dolunca Roger aldı, Jamie ikinciyi doldururken boşaltmaya gitti. Konuşmadan bir süre böyle devam ettirdiler; Jamie kazdı, Roger boşalttı. İşin nasıl bittiğini anlamadılar bile.

Sonra Jamie çukurdan çıktı, Roger’ın yanına geldi ve yaptıkları işe tatminkâr gözlerle baktı.

“Bu çukurdan fırın olmazsa,” dedi Jamie incelemeye devam ederek, “Bree buradan bir yeraltı mahzeni yapabilir.”

“Zararı olmayacak bir çukur olduğu kesin,” dedi Roger da. Bir süre öylece durup potansiyel fırına baktılar; artık üstlerinde kurumuş olan ter yüzünden

esintiyle titremeye başlamışlardı.

“Hiç kızımla birlikte geri dönmeyi düşünüyor musun?” dedi Jamie. O kadar alelade bir şey soruyormuşçasına konuşmuştu ki Roger başta ne demek istediğini anlayamamıştı - ta ki kayınpederinin yüzündeki o sükûnet örtüsünü görene kadar. Bu sükûnetin altında aslında güçlü duygular olduğunu bedelini ödeyerek öğrenmişti.

“Geri…” diye tekrar etti, anlamı pekiştirmek istercesine. Öyle demek istemiş olamazdı ama elbette onu kastetmişti. “Taşların arasından yani?”

Jamie başını salladı, çukurun duvarları bir şekilde ilgisini çekmiş gibiydi; duvarlarda bitkilerin kökleri çıkmış, taşların sivri köşeleri hafif nemli kısımlardan hafifçe dışa doğru fırlamıştı.

“Bazen aklıma geliyor,” dedi Roger, bir süre duraksadıktan sonra. “*Aklımıza* yani. Ama…” Cümlesini yarım bıraktı, nasıl tamamlayacağını bilemedi.

Jamie yine başını salladı, sanki anlamış gibi. Roger tıpkı kendisi ve Bree gibi, Jamie’yle Claire’in de bunu bazen akıllarından geçirdiklerini, olacakların artılarını-eksilerini tarttıklarını düşünmüştü. Geçişin tehlikeleri, Claire’in Donner ve arkadaşları hakkında anlattıklarına bakılırsa göz ardı edilemeyecek düzeydeydi. Ya o başarır da Bree’yle Jem başaramazsa? Dayanamazdı buna.

Bunun ötesinde, hepsi başarıyla geçse de ayrılık zor olurdu - itiraf etmesi zor olsa da Roger bunu içinde hissediyordu. Bütün zorlukları ve rahatsızlıklarına rağmen, Fraser Tepesi onun eviydi.

Yine de içinde bulundukları zamanda yaşamlarını tehdit eden şeylerin sayısı çok fazlaydı.

Jamie’nin aslında kastettiği şeyin farkına çok geç vardı.

“Savaş yüzünden diyorsun yani?”

“O’Brianlar,” dedi Jamie sessizce. “Öyle şeyler tekrar olacak. Hem de birçok kez.”

Mevsim artık sonbahar değil, bahardı ama kemiklerini titreten rüzgâr, oradaki küçük kızın yüzüne doğru kahverengi yaprakları uçuranla aynıydı. Roger birden kendisi ve Jamie’nin, bir mezar başındaki paspal ölü yakınları gibi göründüklerini düşündü. O anda çukura sırtını döndü, kestane ağaçlarında tomurcuklanmakta olan yeşillikleri izlemeye başladı.

“Biliyor musun,” dedi bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Claire’in nasıl- ne olduğunu ilk öğrendiğimde, aklıma ilk gelen- yani, ‘Ne kadar büyüleyici!’

diye düşünmüştüm. Tarihi yazılırken görmek… Dürüst olayım ki Bree kadar, bunu görmek için de buraya gelmiştim. O zaman yani.”

Jamie hafifçe güldü ve damadına doğru döndü.

“Öyle mi peki? Büyüleyici mi gerçekten?”

“Sandığımdan çok daha fazla,” dedi Roger, duygusuz bir sesle. “Ama neden şimdi soruyorsun? Burada kalacağımızı sana bir yıl önce söylemiştim.”

Jamie başını salladı, dudaklarını büzdü.

“Söylemiştin. Ama değerli taşlardan bir-ikisini satmam gerektiğini düşünüyorum.”

Bunu duyunca Roger biraz ilgilenir oldu. Gitmeyi aklından gerçekten geçirmemişti elbette ama ihtiyaç olması halinde… O değerli taşlara sahip olmanın aslında ne kadar önemli olduğunun o ana kadar farkına varmamıştı.

“Gerektiğini düşünüyorsan sat elbette,” dedi temkinli bir tonla. “Peki neden şimdi? Bir zorluk mu çıktı?”

Jamie son derece hor gören bir bakış attı.

“Zorluk,” diye tekrar etti. “Öyle de denebilir tabii.” Sonra da durumu açıkça anlatmaya başladı.

Yağmacılar yalnızca bir yıllık viskiyi değil, yeni yeni tekrar inşa edilmeye başlanan malthaneyi de ziyan etmişlerdi. Bu da o güzelim içkinin bu yıl ne satılabileceği, ne de ihtiyaçlar karşılığında takas edilebileceği anlamına geliyordu. Tepe’de geçimlerinin düşünülmesi gereken yirmi iki aile daha vardı; bunların birçoğu daha önce akıllarına bile gelmeyen bir yerde yaşamaya, hiç yapmadıkları bir işi yapmaya çabalıyor, bunlara alışabilecekleri zaman gelene kadar hayatta kalmaya çalışıyordu.

“Sonra,” diye ekledi Jamie sertçe, “bir de MacDonald var. Ah iti an…”

Binbaşı verandaya çıkmıştı, kırmızı paltosu sabah güneşiyle parıldıyordu. Roger’ın gördüğü kadarıyla adam yolculuk için hazırlanmıştı; botlarını giymiş, peruğunu takmış, işlemeli şapkasını elinde taşıyordu.

“Kısa bir ziyaret galiba,” dedi Roger.

Jamie kısık ama kaba bir ses çıkardı.

“Kısa ama… benden otuz tane tüfek, bunlara yetecek mermi ve barut temin etmemi istedi. Kendi cebimden ödeyecekmişim fakat Kraliyet bana eninde sonunda ücreti iade edecekmiş. Mutlaka.” Sesindeki alaycı tondan bunun ne kadar uzak bir ihtimal olduğunu bildiği rahatlıkla anlaşılıyordu.

“Otuz tüfek.” Roger dudaklarını büzdü, ıslık öttürür gibi yaptı ama ses çıkarmadı. Jamie Brownsville’e yaptığı son ziyarette, Şabah Şakıyan Kuş’a yaptığı yardımın karşılığı olarak verdiği tüfeğin bile yerine yenisini alamamıştı.

Jamie omuz silkti.

“Küçük şeyler var bir de. Mesela Lizzie Wemyss’e çeyiz sözü vermiştim, bu yaz evlenecek. Marsali’nin annesi, Laoghaire’e-” O anda şüpheci gözlerle Roger’a döndü, o kadın hakkında ne kadar bilgisi olduğunu kestiremiyordu. Roger ifadesiz yüzünü korudu.

“Ona biraz borcum var, nafaka için. Biz elimizdekilerle yaşarız, evet ama diğerleri… Ya toprak satmam lazım ya da taşlardan birkaçını. Topraklarımdan vazgeçecek de değilim.” Parmaklarıyla bacağında ritim tuttuktan sonra durdu, elini kaldırıp onları yeni fark etmiş olan Binbaşı’ya selam verdi.

“Anladım. Pekâlâ…” Bunun yapılması gerektiği bir gerçekti; değerli taşlardan oluşan bir servetin üstünde, sırf bir gün hayli riskli bir iş için kullanılabilecekleri için oturmak pek akıl karı değildi. Buna rağmen, Roger içinde bir huzursuzluk hissetti; sanki iple atlama yaparken biri ipi kesmişti.

Jamie nefesini gürültüyle verdi.

“Evet. Bir tanesini Bobby Higgins’le Virginia’ya, Lord hazretlerine göndereceğim. Bana en azından iyi bir fiyat verecektir.”

“Evet, iyi bir- ” Roger durdu, gözünün önünde beliren şey dikkatini dağıttı.

İyi bir kahvaltı etmiş gibi duran, neşeli Binbaşı, merdivenleri inmiş ve onlara doğru geliyordu; evin temelindeki ahırından çıkmış, yan tarafta sallana sallana yürümekte olan beyaz domuzdan bihaberdi. Ama hayvanın adamı fark etmesine saniyeler kalmıştı.

“Hey!” diye bağırdı Roger ve o anda boğazında bir şeyin koptuğunu hissetti. Acı o kadar keskindi ki hemen donakaldı; bir daha konuşamayacağını sandı.

“Domuza dikkat!” diye bağırdı Jamie, elini sallayıp hayvanı işaret ederek. Binbaşı kafasını onlara doğru uzatıp kulağını eliyle kıvırdı, sonra “domuz” kelimesini nihayet algılayabildiğinde, hızlanıp koşturmaya başlamış olan hayvanı son anda gördü.

Yapabileceği en iyi şey, tekrar sundurmaya çıkmaktı ama panikleyip koşmaya başladı. Adam Jamie’yle Roger’a doğru koşmaya başlayınca onlar da ayrı yönlere doğru kaçmaya başladılar.

Arkasına baktığında Roger, domuzun kulübeye doğru yönelmiş olan

binbaşıyla arasındaki mesafeyi kapatmaya başladığını gördü. Ancak kulübeye gelmeden önce, yoldaki dağsıçanı fırınını fark etmesi gerekiyordu ve yolda çukurun üstünü görmesini engelleyecek kadar uzun çimler vardı.

“Çukur!” diye bağırdı Roger, çatallı ve boğulurmuşçasına bir sesle. Yine de sesini MacDonald’a duyurabilmiş gibiydi; adamın parlak kırmızı yüzü, gözleri pörtlemiş halde ona döndü. Ama Binbaşı bunu “Domuz!” olarak algılamış olmalıydı, çünkü arkasını döndü ve ona sabitlenmiş olan pembe gözlerle karşı karşıya geldi.

Bu dikkat dağınıklığı MacDonald için hiç iyi olmadı; adamın botlarındaki mahmuzları birbirine takılınca kafa üstü çimlerin üstüne düştü. Kovalamaca boyunca elinde tuttuğu şapka da havaya fırladı.

Roger bir an duraksasa da usulca bir küfrederek adamın yardımına gitti. Jamie’nin de elinde küreğini hazır halde tutarak geri geldiğini gördü fakat bu iki yüz elli kiloluk domuzu metal bir küreğin bile durdurabileceği şüpheliydi.

Ama ikisi de ona ulaşamadan, MacDonald daha da hızlı koşmaya başladı; paltosunun eteğine rağmen, sanki şeytanın yeryüzündeki gölgesi onu takip ediyormuş gibi koşuyordu. Kollarını savurarak müthiş bir azimle ilerleyen Binbaşı, çimenlerin üstünde sekerek, canını korumak için koşarken bir anda yok oldu - az önce bulunduğu yerden adeta buharlaşmıştı.

Jamie damadına şaşkın bir bakış attı, sonra da fırın çukurunun kenarında son anda durmuş olan domuza döndü. Dikkatle hareket ederek, tek gözünü domuzdan hiç ayırmadan çukura doğru yaklaştı; aşağıda göreceği şeyden korkuyormuş gibi yan yan bakıyordu.

Roger da kayınpederinin omzunun üstünden aşağı baktı. Binbaşı MacDonald çukurun derin kısmına düşmüştü. Adam bir dağsıçanı gibi iki büklüm olmuş, ellerini başının üstünde birleştirmişti - nasıl olduysa kafasındaki peruk hâlâ yerli yerindeydi, elbette biraz çim ve toprakla kirlenmişti.

“MacDonald?” diye seslendi Jamie. “Bir şeyin var mı dostum?”

“Orada mı o?” diye sordu MacDonald, titrek bir sesle.

Roger çukurun karşı tarafına, domuzun olduğu yere baktı. Hayvan biraz uzaklaşmış, burnunu çimlerin arasına daldırmıştı.

“Ee… evet, burada.” Her nasılsa, sesi boğazını zorlamayarak çıkmıştı ama yine de biraz boğuktu. Boğazını temizleyip daha yüksek sesle konuştu. “Ama merak etme; şu anda senin şapkanı yemekle meşgul.”

41. Silahçı

Binbaşı'ya Coopersville'e kadar eşlik eden Jamie, onu Salisbury'ye götürecek olan yolda bıraktı. Yanına yemek, eski bir şapka ve yıpranan sinirlerini yatıştırması için bir şişe viski koydu. Sonra, içinden derin bir oh çekerek, McGillivrayler'in evine doğru yol aldı.

Robin demir tezgâhının başında, etrafı sıcak metal, ahşap ve silah yağı kokularıyla sarılmış halde iş yapıyordu. Sırık gibi, ince ve sivri yüzlü bir adam da deri körükleri çalıştırıyordu ama yüzündeki hülyalı ifadeye bakılırsa konsantrasyonunu kaybetmişti.

Jamie'nin içeri girdiğini gördüğünde Robin kafasını kaldırdı, ona başıyla selam verdi ve işine devam etti.

Çubuk demirleri şeritlere çakmakla meşguldü; daha sonra tabanca namlusu haline gelecek olan demir silindirler, iki bloğun arasına dayanmış, kıvrılmayı bekliyordu. Jamie etrafa sıçrayan kıvılcımların arasından geçti ve bir kovanın üstüne oturup beklemeye başladı.

Körüklerin başındaki Senga'nın nişanlısıydı… Heinrich. Heinrich Strasse. Zihninden yüzlercesinin arasından çekip çıkardığı isim, beraberinde genç adamın geçmişiyle ilgili bütün bildiklerini de getirdi. Heinrich'in ailesi ve yakınları, Jamie'nin zihninde bir kar tanesinin kompleks ve düzenli yapısıyla genç adamın ince yüzüne yansıyordu.

İnsanların yüzüne baktığında hep bunlar geçerdi aklından ama bunu bilinçli şekilde yapmazdı. Strasse'nin uzun, kemikli yüzünde bu işleyişi normalden farklı şekilde tetikleyen bir şey vardı - çıkık alın, uzun burun ve çene, atlarınkine benzeyen üst dudak, uzun ve dar gözler, onların altında düz, kara kaşlar.

Jamie oğlanın köklerini görebiliyordu - dokuz kardeşin ortancasıydı ve en büyük erkek kardeşti; babası bir zorbaydı, annesiyse türlü dolaplar çevirerek, sessiz ve sinsi hamlelerle durumu idare etmeye çalışmıştı. Bir Lüteriyen idi ama dindar değildi. Sivri çenesinin duruşu, Robin'le olan ilişkisinin de bir özeti gibiydi: içten ama dikkatli. Sol kulağının üstündeki sivri metal de Ute'yi hatırlatıyordu - utanç verici, korku salan bir şey.

Bu son düşünceyle eğlendi, Heinrich'i bakışlarıyla rahatsız etmemek için Robin'in tezgâhını gözlemeye koyuldu.

Silahçı pek düzenli değildi; metal ve ahşap kıymıkları, uğruna kıyıldıkları

silahların kenarlarında yığınlar oluşturuyordu. Yapım aşamasında defolanmış kabzaların altında birkaç kâğıt parçası vardı, demir ocağının buharıyla kenarları uçuşuyordu. Kâğıtların dikkatini çekmesinin nedeni, üstündeki çizimin kalın ve zarif çizgilerini tanımış olmasıydı.

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve kabzaları kaldırıp kâğıtları eline aldı. Bir silahın farklı açılardan görünümü çizilmişti - bir tüfek, namlunun iç kısmı, yivler, diğer ayrıntılar son derece netti ama tuhaftı. Çizimlerden birinde tüfek birleştirilmiş şekilde, namlunun üstündeki boynuzumsu iki eklenti dışında bildik biçimdeydi. Ama ötekinde… silah sanki birinin dizinde kırılmıştı; kundak ve namlu zıt yönlere bakıyorlar ama aşağı dönüklerdi. İkisini birbirine bağlayan… nasıl bir menteşeydi o? Tek gözünü kapayıp düşündü.

Tezgâhtaki gürültünün kesilmesinin ardından haznesinden dökülen sıcak metalin gürültülü tıslayışı, Jamie'nin hayallerinden kafasını kaldırıp oraya dönmesine neden oldu.

"Kızınız size onları göstermiş miydi?" diye sordu Robin, kafasıyla kâğıtları işaret ederek. Deri önlüğünün arkasından gömleğinin kuyruğunu yukarı çekti ve mutlu yüzünün üstündeki terleri sildi.

"Hayır. Neler karıştırıyor? Senden silah mı istedi?" Kâğıtları silahçıya geri verdi ve Robin taslakları ilgiyle inceledi.

"Bunlar için para ödemeye niyeti olmadığı kesin Mac Dubh, tabii Roger bir çömlek dolusu altın bulmadıysa. Tüfekçilik konusundaki fikirlerini aktarmak istemiş, böyle bir şey yapmanın ne kadara mal olacağını öğrenmek istemiş." Robin'in ağzının kenarında bir süredir tereddütle sergilenen alaycı gülümseme, sonunda geniş bir sırıtış halini aldı. "Senin kızın olduğu çok belli Mac Dubh. Başka hangi kadın çocukları, giysileri düşüneceğine kafasına silahları takar?"

Hafif bir dokundurmadan fazlasıydı bu -Brianna'nın hemcinslerinden daha net konuşan, alışılagelmedik biri olduğuna şüphe yoktu- ama o anda bir şey demedi. Robin'in moralini bozmak işine gelmezdi.

"Eh, her kadının başka uğraşları olur," demekle yetindi. "Küçük Lizzie bile öyle ama Manfred bununla ilgilenecektir, eminim. Şu an Salisbury'de mi? Hillsboro'da mı?"

Robin McGillivray asla aptal bir adam değildi. Konunun aniden değişmesiyle kaşlarından biri kalktı fakat bir şey demedi. Onun yerine Heinrich'i dışarıya, onlara bira getirmesi için gönderdi ve o dışarı çıktıktan sonra hevesli bir ifadeyle Jamie'ye döndü.

“Otuz tüfeğe ihtiyacım var Robin,” dedi Jamie hiç uzatmadan. “Hem de kısa süre içinde, en geç üç ayda.”

Silahçının yüzü olağandışı bir ifadesizliğe büründü ama bu bir saniye sürdü. Gözlerini kırpıştırdı, ağzını sertçe kapadı ve her zamanki iyi huylu ifadesini yeniden yüzüne kondurdu.

“Kendi ordunu oluşturuyorsun, öyle mi Mac Dubh?”

Jamie ağzını açmadı, gülümsemekle yetindi. Kendi sakinlerini silahlandırıp kendi Güvenlik Komitesi’ni kurup Richard Brown’a karşı savaş açacağı gibi bir dedikodu yayılırsa, bunun ona zararı değil yararı bile olabilirdi.

“Benim için ne kadarını bulabilirsin Robin? Ne sürede?”

Silahçı gözlerini kısarak düşündü.

“Nakit mi?”

Jamie başını salladı; Robin’in ağzı sessiz bir ıslık çıkarmak için büzüldü. Robin de herkes gibi, silahlar için gerekecek küçük servet şöyle dursun, Jamie’nin beş kuruşu olmadığını biliyordu.

Robin’in gözlerindeki kuşkuyu fark etti, parayı nereden bulabileceğini düşündüğünü anladı. McGillivray’in üst dişleri alt dudağına gömüldü ve adam bir süre düşündü.

“Salisbury’yle Salem civarlarında altı tane bulabilirim, belki yedi. Brugge” -Moravyalı silahçının ismi- “bir-iki tane ayarlar ama senin istediğini bilirse…” Jamie’nin kafasını çok yavaşça iki yana salladığını görünce vazgeçti. “O halde yedi civarında. Manfred’le birlikte üç tane daha üretebiliriz belki. Tabii süslü bir şey istemiyorsun herhalde, bildiğimiz tüfek?” Kafasını Brianna’nın çizimlerine doğru döndürdü.

“Süslü bir şey değil,” dedi Jamie gülümseyerek. “On tane yani.”

Robin iç geçirdi, doğruldu. “Soruştururum,” dedi. “Ama kolay değil. Hele ki kendi adının duyulmasını istemiyorsan ki sanıyorum öyle…?”

“Bulunmaz bir zekâya ve kurnazlığa sahipsin Robin,” dedi Jamie usulca ve karşısındaki adamı güldürdü. Ama doğruyu söylemişti; Culloden’da Robin McGillivray onun yanında savaşmış, Ardsmuir’de üç yıl onun yanında kalmıştı. Jamie hayatını ona emanet edebilirdi ve etmişti de. Domuzun MacDonald’ı yemiş olmasını yeğlemeye başlamıştı fakat bu anlamsız düşünceyi kafasından uzaklaştırıp, Heinrich’in getirdiği birayı yudumladı. Havadan sudan konuştu, oradan kalkıp gitmek için çok erken sayılmayıncaya kadar oturdu.

Atla yola çıkan MacDonald'a eşlik etmek için Gideon'la gelmişti ama onu Dai Jones'un ahırında bırakacaktı. Karmaşık pazarlıklar sonucunda Gideon, John Woolam'ın benekli kısrağının yerini almak üzere bırakılacaktı -bu konu elbette Woolam, Bear Creek'ten dönünce açılacaktı- gelecek sonbahardaki hasat zamanında da Jamie, Dai'ye yardımı için elli kiloluk arpa ve bir şişe viski alacaktı.

Dai'yle bir süre konuştuktan sonra -adamın genel olarak az mı konuştuğunu, yoksa Galliler'e özgü tekdüze konuşmasını kendisi gibi sadece İskoçlar'ın mı garipsediğini bir türlü anlayamıyordu- Gideon'un sağrısına şaplağı basan Jamie, hayvanı tahıllarla baş başa bıraktı.

Dai yiyecek bir şeyler de önermiş ama Jamie reddetmişti; açlıktan kırılıyordu fakat eve kadar yürüyeceği on kilometrelik yol için de sabırsızlanıyordu. Hava açıktı, gökyüzüne soluk mavi bir renk hakimdi. Baharın yaprakları belli belirsiz bir esintiyle sallanırlarken bu uzun yolda kafa dinlemeyi iple çekiyordu.

Robin'e silah bulmasını söylediğinde karar verilmişti ama durumun üstünde düşünülmesi şarttı.

Altmış dört Cherokee köyü vardı; her birinin ayrı şefi, ayrı barış şefi ve savaş şefi vardı. Bu köylerden yalnızca beşi onun etki alanı içindeydi -Karkuşu insanlarının yaşadığı üç köy ve Tepeardı Cherokeeler'ine ait iki köy daha. Ancak James ne derse desin, bu iki köy Tepeardı liderini dinlerdi.

Roger Mac, Cherokeeler ya da ufukta belirmeye başlayan savaştaki rolleri hakkında fazla bilgiye sahip değildi. Tek söyleyebildiği, topyekûn hareket etmedikleriydi; bazı köyler hiç savaşmamış, savaşanların ise bazısı bir tarafta bazısı öteki tarafta yer almıştı.

O halde, söyleyeceği ya da söylemeyeceği herhangi bir şeyin savaşın akışını değiştirmeyeceği yargısına vardı; içi rahatladı. Ama hamle yapma zamanının da yaklaşmakta olduğunu inkar edemezdi. Artık birçok insan şunu biliyordu ki kendisi Kral'ın bir elçisiydi, Geordie'nin istekleri doğrultusunda vahşileri kışkırtmakta, onlara silahlar götürerek Düzenleyiciler'in, Özgürlükçüler'in -yani sonraki Cumhuriyetçilerin- isyancı tutkularını bastırma amacındaydı.

Zamanı geldiğinde, bu yanılsama sona erecek ve onun da bir isyancı olduğu ortaya çıkacaktı. Ama bu ne zaman olacaktı? Başına bir ödül konup konmayacağını, konarsa ne kadarlık bir ödül olacağını hayal etti.

İskoçlar'a anlatmak o kadar zor olmazdı herhalde. O zaman geldiğinde, kindar ve dik başlı insanlar olan İskoçlar'ın bu isyankârlar hakkındaki öfkesini, Kral'a karşı gelenin yine içlerinden biri olması yatıştırmalıydı.

Hayır, onu en fazla endişelendiren Kızılderililer'di - çünkü onların güvenini Kral'ın elçisi olarak kazanmıştı. Böyle ani bir taraf değişimini nasıl açıklayacaktı? Daha da önemlisi, onların da aynı fikre sahip olması için ne söyleyebilirdi? En kötü ihtimalle ihanet, en iyi ihtimalle son derece şüpheli bir durum olarak düşüneceklerdi. Onu öldürmeyeceklerini sanıyordu, ancak isyan ateşinin içine onları nasıl atabileceğini de bilemiyordu, özellikle de Kral ile böyle kârlı bir anlaşma içindeyken.

Bir de John vardı. Tanrı aşkına, o zaman geldiğinde dostuna ne diyecekti? Tuhaf bir laf ebeliğiyle onu da taraf değiştirmeye ikna edebilir miydi? Dişlerinin arasından bir tıslama çıkardı, endişeyle kafasını iki yana salladı. Hayatı boyunca asker kalmış olan, eski Kraliyet Valisi, sadakat ve şeref timsali John Grey'i isyan için nasıl ikna edebileceğini düşünmeye çalıştı - ve başarısız oldu.

Bir süre bunu aklından çıkaramadı, morali bozuldu. Sonra yürümenin verdiği rahatlama hissiyle kafası boşaldı, açık havanın verdiği huzurla da içi yumuşadı. Yemekten önce Jem'i balık tutmaya götürecek kadar zaman kalacaktır, diye düşündü; güneş parlaktı ama havadaki hafif nem, mevsimin ilk sineklerinin suların üstünde gezinmeye başlayabileceklerini düşündürtüyordu. Gün batımı yaklaştığında alabalıklar da bu sayede yüzeye yaklaşacaklardı.

Bu güzel düşüncelerle biraz neşelendikten sonra, Tepe'nin biraz aşağısında kızıyla karşılaşınca çok sevindi.

"*Ciamar a tha thu, a nighean?*" diye sordu Galce, kızını yanağından öperek. Nasıl gidiyor kızım?

"İyidir baba," yanıtını aldı gülümseyen kızından ama pürüzsüz alnının kırışmasına neden olan bir şey vardı.

"Seni bekliyordum," dedi Bree, babasının koluna girerek. "Yarın Kızılderililer'in yanına gitmeden önce seninle konuşmam gerekiyordu." Kızının sesindeki o tonla birlikte, Jamie'nin aklından balık tutmayla ilgili her şey uçup gitti.

"Öyle mi?"

Bree başını salladı fakat doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. Bu hali de babasını daha da endişelendirdi. Ama konunun ne olduğunu bilmeden kızına yardımcı olamayacağı için yalnızca Bree'nin adımlarına uyum sağladı, sessiz ama anlayışlı bir tavırla yanında yürümeye devam etti. Yakınlarda bir alaycı kuş, repertuarını genişletmeye çalışıyordu. Bu kuş, evin arkasındaki ladin ağacında yaşayan kuştu; Jamie bunu kuşun ara sıra durup Adso'nun geceleri

çıkarttığı sesleri taklit etmeye çalışmasından anlamıştı.

“Roger’la Kızılderililer hakkında konuştuğunda,” diye başladı Brianna sonunda, kafasını Jamie’ye çevirerek, “Gözyaşı Yolu diye bir şeyden bahsetti mi?”

“Hayır. Nedir o?”

Brianna yüzünü buruşturdu, şaşırtıcı ve tanıdık bir şekilde kamburunu çıkardı.

“Söylememiş olabileceğini düşünmüştüm. Kızılderililer ve Devrim hakkında bildiği her şeyi anlattığını söylemişti -gerçi her şeyi bildiği söylenemez, uzmanlığı değil- ama böyle bir şey oldu- olacak yani, Devrim’den sonra. Belki de önemli olmadığını düşünmüştür. Belki de değildir.”

Bir an tereddüt etti, sanki babasının gerçekten önemli bir şey olmadığını teyit etmesini bekler gibiydi. Ancak Jamie yalnızca bekledi, iç geçirdi, kızının ayaklarına baktı. Bree sandalet giymişti ve çorapsızdı, uzun ayak parmakları araba yolunun ince tozlarıyla kirlenmişti. Kızının ayaklarını gördüğünde hep zarif şekilleriyle garip bir gurur duymuş ve büyüklüklerinden de aynı tuhaflıkta hafifçe utanmıştı - ama iki özellikten de bizzat sorumlu olduğu için, elbette şikâyet etmeye hakkı yoktu.

“Şu andan yaklaşık altmış yıl sonra,” diye tekrar lafa başladı Brianna sonunda, “Amerikan hükümeti Cherokeeler’i yerlerinden edecek ve onları gönderecek. Onları çok uzak bir yere, Oklohoma’ya yollayacaklar. Bin beş yüz kilometre uzakta bir yer; yüzlercesi yolda açlıktan ölecek. O yüzden kat edecekleri yolun adına Gözyaşı Yolu diyorlar- diyecekler.”

Böyle bir şey yapabilecek kapasiteye sahip bir hükümet olacağı fikri Jamie’yi etkiledi ve bu fikrini kızıyla paylaştı. Brianna öfke dolu bir bakış attı.

“Hileyle yapacaklar bunu. Cherokee şeflerinden bazılarına sözler verip ikna edecekler, sonra da tutmayacaklar.”

Jamie omuz silkti. “Çoğu hükümet yapar bunu,” dedi sadece. “Kızım, bana bunu neden anlatıyorsun ki? Ben o yıllarda -Tanrı’ya şükür- çoktan ölmüş olacağım.”

Patavatsızlığıyla kızına rahatsızlık vermiş olduğunu, öleceği mevzusunu açmaması gerektiğini Brianna’nın bir anda yüzünün düşmesiyle fark etti. Ama özür dileyemeden, kızı omuzlarını dikleştirerek konuşmaya devam etti.

“Bilmen gerektiğini düşündüğüm için söylemek istedim,” dedi. “Bütün Cherokeeler gitmedi oraya, bazıları dağların zirvesinde saklandı ve ordu onları bulamadı.”

“Yaa…”

O anda Brianna babasına döndü ve onunkilerin aynısı olan gözlerini dikerek ciddi bir tavır takındı.

“Anlamıyor musun? Annem sana ne olacağını söylemiş - Culloden’da. Önüne geçememişsin belki ama Lallybroch’u kurtarmışsın. Kendi adamlarını da. Çünkü biliyordun.”

“Tanrım,” dedi bir anda babası, ne demek istediğini anlayarak. Anıları bir anda gözlerinin önünde canlandı; o korku, çaresizlik, belirsizlik… Onu son güne kadar taşıyan uyuşuk his. “Bunu Sabah Şakıyan Kuş’a anlatmamı istiyorsun yani.”

Brianna yüzünü ovuşturdu, kafasını iki yana salladı.

“Bilmiyorum. Ona söylemen gerekip gerekmediğini bilmiyorum. Anlatsan da dinler mi onu da bilemiyorum. Ama bunu Roger’la konuştuk, ondan Kızılderililer hakkında bilgi istemenden sonra. O zamandan beri düşünüyorum… yani, bunu bilip de hiçbir şey yapmamak çok acımasızca geliyor. O yüzden seninle konuşmam gerektiğini düşündüm.”

“Anladım, evet,” dedi babası dalgınca.

Vicdanen hassas insanların rahatsız oldukları konularda yapılması gereken şeyleri başkalarına yaptırarak rahatladıklarına daha önce şahit olmuştu ama o anda bundan bahsetmedi. Kızının şefle kendisi konuşacak hali yoktu.

Cherokeeler ile ilgili başında yeterince sıkıntı yokmuş gibi, diye düşündü şimdi bir de bilinmeyen gelecek kuşaklarını mı kurtarmaya çabalamalıydı? Alaycı kuş kulağının hemen yanından, iç gıdıklayıcı bir mesafeden geçti.

O an, oldukça mantıksız bir şey yaptı ve güldü. Sonra fark etti ki bundan başka yapılabilecek bir şey yoktu. Henüz değil.

Brianna merakla bakıyordu.

“Ne yapacaksın?”

Jamie yavaşça esnedi, sırtındaki kasların omurlarının etrafındaki yerlerine iyice oturmalarının zevkini çıkardı. Güneş tepedeydi, yemek pişiyordu ve son bir kez, bu gece, bir şey yapması gerekmiyordu. Henüz değil.

“Ben balık tutmaya gidiyorum,” dedi güzel, özgün ve şüpheci kızına.

“Ufaklığı getirirsin, değil mi? Oltaları ben alırım.”

***

Gönderen: James Fraser, Fraser Tepesi

Alan: John Grey, Josiah Dağı Çiftliği

2 Nisan 1774

Lordum,

Sabahleyin Cherokeeler’i ziyaret etmek üzere evimden ayrılacağım. Bu mektubu karıma bırakıyorum; kendisi de, Bay Higgins tekrar buraya uğradığında, size yanında göndereceğim paketle birlikte ona teslim edecektir.

Nezaketinize ve aileme duyduğunuz yakın ilgiye sığınarak, size emanet ettiğim bu şeyi satmamda bana yardımcı olmanızı rica ediyorum. Sanıyorum ki nüfuzunuz sayesinde, bu şey için benden daha iyi bir fiyat almanız mümkündür - elbette, bunu gizlice yapmanızı rica ederim.

Evime geri döndüğümde bunu yapmamın nedenini ve dahası, ilginizi çekebilecek birkaç fikri size açıklama fırsatı bulmayı umuyorum. O zamana kadar, bana inanmaya devam edin.

En değerli arkadaşınız, naçiz hizmetkârınız,

J. Fraser

42. Kostümlü Prova

Bobby Higgins elindeki bira bardağının üstünden, rahatsız gözlerle baktı.

“Beni affedin hanımefendi,” dedi, “ama benim üzerimde yeni bir ilacınızı denemezsiniz, değil mi? Kurtlar gitti, eminim. Öteki- öteki de…” Hafifçe kızardı. “O da çok iyi durumda. Çok sık fasulye yiyorum ve sık sık osuruyorum!”

Jamie yüz ifadelerimle kafamdakileri fazla belli ettiğimi daha önce söylemişti ama bu defaki tamamen Bobby’nin kendi zekâsından kaynaklanıyordu.

“Duyduğuma sevindim,” dedim, sorusunu bir süreliğine erteleyerek. “Rengin iyice yerine gelmiş Bobby.”

Öyleydi gerçekten; o boş, bitik görüntü yok olmuştu, artık karşımda pembeleşmiş, sıkılaşmış bir deri ve parlak gözlerle duruyordu. Kör olan gözse beyazlaşmamıştı, ötekinden bağımsız şekilde hareket ettiği de söylenemezdi; sağlıklı zamanlardan ışık ve şekli fark etme yetisi kalmış olmalıydı ki bu da önceki teşhisim olan kısmi retina yırtılmasını destekliyordu.

Başını yavaşça, temkinli bir edayla salladı, birasından bir yudum aldı. Gözlerini benden ayırmıyordu.

“Gayet iyiyim hanımefendi, evet.”

“Harika. Kaç kilo olduğunu biliyor musun acaba Bobby?”

O temkinli havası kayboldu, yerini gurur aldı.

“Biliyorum hanımefendi. Geçen ay nehir limanına Lord hazretleri için biraz yün götürmüştüm, oradaki bir kumaşçının tartma aleti vardı, her şeyi tartabiliyordu. Oradaki arkadaşlarla neyin ne kadar ağır olduğu konusunda iddialara girdik… ee, ben altmış altı kiloyum hanımefendi.”

“Çok güzel,” dedim. “Lord John’un yemekleri yaramış yani.” Higgins’i ilk gördüğümde elli kilodan fazla olamayacağını düşünmüştüm; altmış altı kilo da bir metre seksen santimlik bir adam için hâlâ hafif sayılırdı elbet ama bu da büyük bir gelişmeydi. O an kaç kilo olduğunu bilmesi de büyük bir şanstı.

Tabii, elimi çabuk tutmazsam birkaç kilo daha alabilirdi; Bayan Bug, Lord John’un Kızılderili aşçısından (kendisi hakkında çok şey duymuştuk) daha iyi olduğunu ispatlamak için çabalıyordu ve bu amaçla Bobby’nin önüne

yumurta, geyik eti ve bir dilim önceki günden kalmış domuz etli böreğini koymuştu. Bunlara sepet dolusu çörek dilimleri de eşlik ediyordu.

Yanımda oturan Lizzie çöreklerden birini alıp üstüne tereyağı sürdü. O da oldukça sağlıklı görünüyordu, zarif bir pembeliğe sahipti - ama yine de kanındaki sıtma parazitlerinin ne miktarda olduğunu kontrol etmek için kan örneği almayı unutmamalıydım. Bunu baygınken yapmak çok daha iyi olurdu. Ama kızın kaç kilo olduğunu tam olarak bilme şansım yoktu ne yazık ki fakat o da bu minyon, cılız haliyle kırk beş kilodan fazla olamazdı.

Bree'yle Roger'a gelirsek… Roger en az seksen kilo olmalıydı; Bree ise altmış beşten biraz fazla. Ben de bir çörek alıp planımı nasıl uygulayabileceğimi düşünmeye koyuldum. Ondan istersem Roger elbette yapardı ama Bree… ona dikkat etmeliydim. Henüz on yaşındayken, eter etkisi altında bademciklerini aldırmıştı ve o günü pek de iyi anmıyordu. Neye kalkıştığımı öğrenip fikirlerini serbestçe dile getirirse, kobaylarım arasında huzursuzluk çıkmasına neden olması işten bile değildi.

Eter yapımı konusundaki başarımla fazla heveslendiğimden, üzerinde kullanmama razı olacak birini bulma konusunda çekeceğim zorluğu hafife almıştım. Bay Christie, Jamie'nin sık sık dediği gibi, acayip bir herif olabilirdi ama aniden bilincinin kapatılması fikriyle tepki veren tek kişi değildi.

Acı duymayacak olmanın cazibesinin evrensel olduğunu sanmıştım ancak acının boyutları hakkında fikri olmayan insanları unutmuştum. Bunu akıllarında nasıl canlandırmaları gerektiğini kestiremiyorlardı. Bunun Papacılar'ın bir komplosu olduğunu muhtemelen düşünmüyorlarsa bile, çekmeleri gereken acının kendilerinden alınmasına dinen pek sıcak bakmadıkları aşikârdı.

Ama Bobby'yle Lizzie, dil dökerek ikna edebileceklerim arasındaydı - belki de biraz denemeleri için onları zorlayabilirdim bile. Deneyimlerinin olumlu olduğunu belirttiklerinde de… ama insanların bakış açısını değiştirmek işin yalnızca yarısıydı.

Asıl yapmam gereken şey, eteri birkaç değişik denekte test edip sonuçları karşılaştırmaktı. Henri-Christian'ın doğumunda ne kadar hazırlıksız olduğumu fark etmiştim. Vücut ağırlığına göre kullanacağım oranı, o dozun ne kadar etki edeceğini ve baygınlığın ne derece olduğunu bilmeliydim. Birinin karnının içindeki organları deşerken kulakları sağır eden bir çığlıkla karşılaşmak istediğim son şeydi.

"Yine aynı şeyi yapıyorsunuz hanımefendi." Ağzındakini yavaşça çiğneyen

Bobby, gözlerini benden ayırmadan kaşlarını kaldırdı.

“Ne? Ne yapıyorum?” Anlamazdan gelip, bir lokma domuz böreği aldım.

“Beni izliyorsunuz. Avını dikkatle izleyen bir timsah gibisiniz. Öyle değil mi?” diye Lizzie‘ye döndü.

“Öyle, evet,” dedi Lizzie. “Ama kendini alamıyor. Sen büyük bir avsın Bobby,” diye ekledi, Bobby’yi güldürüp ağzındakileri püskürtmesine neden oldu. Yedikleri Bobby’nin boğazında takılınca Bayan Bug sırtına vurdu.

“Ee, bu defa derdi ne?” dedi Bayan Bug, oğlanın karşısına geçip gözlerini kısarak yüzünü incelerken. “Yine ishal mi oldun evladım?”

“Yine?” dedim.

“Yoo, hayır hanımefendi,” dedi hemen Bobby. “Aklınız karışmasın! Yeşil elmalar yüzündendi, yalnızca bir kez.” Boğulur gibi oldu, öksürdü, düzeldikten sonra doğruldu ve boğazını temizledi.

“Bağırsaklarım hakkında konuşmasak olur mu hanımefendi?” dedi üzgün bir sesle. “En azından kahvaltı sofrasında?”

Yanımda Lizzie’nin sessizce gülmekten titremeye başladığını hissedebiliyordum ama kız Bobby’yi daha fazla utandırmamak için gözlerini tabaktan ayırmıyordu.

“Elbette,” dedim gülümseyerek. “Birkaç gün kalırsın umarım, ha Bobby?” Önceki gün gelmiş, Lord Grey’in her zaman gönderdiği mektup ve gazeteleri getirmişti - bir de Jemmy için müthiş bir hediye: Lord John’un oğlu Willie’nin Londra’dan yolladığı bir müzik kutusu.

“Kalacağım hanımefendi, evet,” dedi Bobby, ağzı çörekle doluyken. “Lord hazretleri, Bay Fraser’ın benimle geri göndereceği bir mektup olup olmadığını öğrenmem gerektiğini söylemişti. Bu yüzden kocanız dönene dek beklemeliyim, değil mi?”

“Mutlaka.” Jamie, Ian’la birlikte, bir hafta önce Cherokeeler’in yanına gitmişti; geri gelmelerine de daha bir hafta vardı. Deneylerimi yapmak için oldukça çok zamana sahiptim.

“Size hizmet edebilmek için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Bobby. “Yani, Bay Fraser’la Bay Ian burada olmadıklarından dolayı.” Sesinin tonunda bu durumdan memnun olduğunu belli eden bir şey vardı; aslında Ian’la arası iyiydi ama Lizzie’nin dikkatinin kendisinde olmasını tercih ettiği de şüphesizdi.

“Var aslında.” Tabağıma biraz yulaf lapası aldım. “Şöyle ki Bobby…”

Açıklamayı bitirdiğimde, Bobby hâlâ sağlıklı görünüyordu ama rengi biraz solmuştu.

“Beni uyutacaksınız,” diye benim dediğimi tekrar etti güvensiz bir tonla. Lizzie’ya baktı; o da nasıl düşünmesi gerektiğini bilemiyordu ama kendisinden bu tarzda acayip şeyler yapmasının istenmesine alışıktı.

“Sadece bir dakika baygın kalacaksın,” dedim güven veren bir tonla. “Fark etmezsin bile.”

Yüzünde büyük bir şüphecilik vardı, bir bahane uydurmaya çabaladığı açıktı. Ancak bu taktiğini önceden sezdim ve kozumu öne sürdüm.

“Yalnızca dozu ayarlayabilmek için değil,” dedim, “ayrıca, birini ameliyat ederken aynı anda eterle uğraşamam. Malva Christie benim yardımcım olacak ve onun alıştırma yapması gerekiyor.”

“Yaa,” dedi Bobby düşünceli bir sesle. “Bayan Christie.” Yumuşak, hülyalı bir ifade yüzüne yayıldı. “Bayan Christie’yi zor durumda bırakmayı hiç istemem.”

Lizzie o anda İskoçlar’a özgü boğaz hırıltılarından birini çıkardı: bu ses küçümseme, alaycılık ve mutlak hoşnutsuzluğun gırtlaktan çıkan iki hecelik bir homurtuyla ifade edilişiydi.

Bobby gözlerini kaldırıp ona merakla baktı, çatalındaki börek havada kaldı.

“Bir şey mi dedin?”

“Kim, ben mi?” dedi kız. “Yok canım.” Sonra da birden ayağa kalktı, önlüğündeki kırıntıları şömineye silkeledikten sonra bana döndü.

“Ne zaman yapmak istiyorsunuz?” diye sertçe sordu Lizzie, sonra da gecikmeli olarak, “Hanımefendi?” diye ekledi.

“Yarın sabah,” dedim. “Aç karnına denemeliyiz, o yüzden yarın sabah kahvaltıdan önce ilk iş olarak deneyeceğiz.”

“İyi!” dedi ve hışımla dışarı çıktı.

Bobby kızın arkasından gözlerini kırpıştırarak baktı, sonra da şaşkın bir yüzle bana döndü.

“Bir şey mi dedim?”

Bayan Bug anlayış dolu gözleriyle bana baktı.

“Önemli bir şey değil evlat,” dedi, spatula dolusu taze yumurtayı oğlanın tabağına koyarken. “Ye şunları. Güçlü olman gerekiyor.”

***

Elleriyle oldukça becerikli olan Brianna, meşe kıymıklarından benim ihtiyacım olan maskeyi yapmayı başarmıştı. İki bölmeli bir kafese benzeyen maske, kalın bir pamuklu katmanın iki bölmenin arasından geçerek hastanın ağzını ve burnunu kapaması için tasarlanmıştı.

“Pamuğu tamamen ıslatacak kadar eter koy,” diye tembihledim Malva’ya. “Hemen etki etmesi gerekiyor.”

“Peki hanımefendi. Öff, çok acayip kokuyor, değil mi?” Sıvıyı yüzü yarı dönük halde, dikkatle kokladı, sonra da maskeye damlatmaya başladı.

“Evet. Çok koklamamaya gerçekten dikkat etmelisin, şakası yok,” dedim. “Ameliyatın ortasında düşüp bayılman kimsenin işine yaramaz.”

Kız güldü ama maskeyi dikkatlice kendinden uzak tutmayı yine ihmal etmedi.

Lizzie cesurca önden denemeyi kabul etmişti - bu hareketi, Bobby’nin dikkatini Malva’ya değil kendisine vermesi için yaptığı aşikârdı. İşe de yarıyordu; kız gevşek haldeki, sarıya çalan saçlarını yastığın üstüne salmış yatarken, Bobby de onun elini tutmuş, sevecen bir yüzle yanında oturuyordu.

“Pekâlâ.” Zamanı ölçebilecek en iyi aletim olan dakikalık küçük kum saati elimdeydi. “Maskeyi nazikçe yüzüne yerleştir. Lizzie, derin nefes al ve benimle birlikte saymaya başla: bir… iki… vay be, etkiliymiş!”

Kız, göğüs kafesini şişirerek aldığı ilk derin nefesten sonra, ölü bir balık gibi kendinden geçti. Kum saatini hemen tersine çevirdim ve gidip nabzını ölçtüm. Sorun yoktu.

“Biraz bekle; derinin üstünde hafif bir titreşim olur, işte şurada.” Malva’ya nabzı nereden ölçeceğini gösterirken bir gözüm Lizzie’de, bir gözüm kum saatindeydi. “Elini onun omzuna koy… Hissediyor musun?”

Malva başını salladı, o da neredeyse heyecanla titriyordu.

“İki ya da üç damla öyleyse.” Nefesini tutarak dediği kadarını ekledikten sonra Lizzie’nin tekrar yoğun bir nefes vermesine neden oldu.

Bobby’nin gözleri ardına kadar açıktı ama kızın elini tutmaya devam etti.

Ayılma aralığını birkaç kez daha ölçtükten sonra Malva’dan dozu biraz artırmasını istedim. Sonra, hazırda tuttuğum neşterle Lizzie’nin parmağını deldim. Kan akmaya başlayınca Bobby’nin nefesi kesildi, gözleri bir kızıl damlalara, bir Lizzie’nin meleksi huzura sahip yüzüne gidip geldi.

“Hissetmiyor!” dedi yüksek sesle. “Kılını kıpırdatmadı!”

“Aynen öyle,” dedim, tatmin dolu bir ses tonuyla. “Kendine gelmeden önce hiçbir şey hissetmeyecek.”

Malva, “Bayan Fraser birinin gövdesini oldukça derin yarabileceğimizi söylüyor,” diye bilgilendirdi Bobby’yi, kendini beğenmişlikle. “Neşterle deşip hastalıklı yeri alabilirmişiz ve hasta bir şey hissetmezmiş!”

“Uyanana kadar tabii,” dedim eğlenerek. “O zaman hissederler, maalesef. Ama gerçekten harikulade bir şey,” diye ekledim daha yumuşak bir sesle, Lizzie’nin bilinçsiz yüzüne bakarak.

Taze kan örneğini test ederken onu baygın bıraktım, sonra Malva’ya maskeyi çıkarmasını söyledim. Bir dakika içinde, Malva’nın göz kapakları titreşmeye başladı. Merakla etrafını inceleyen kız, sonra bana döndü.

“Ne zaman başlayacaksınız hanımefendi?”

Bobby’yle Malva, onu son on beş dakikadır ölü gibi yattığına ikna etmeye çalışsalar da buna inanmayı reddetti, sinirlendi ve bayılmış olamayacağını söyledi - ta ki parmak ucundaki yeni yarayı, henüz pıhtılaşmış kanı açıklayamayıncaya kadar.

“Yüzündeki maskeyi hatırlıyor musun?” diye sordum. “Sana derin bir nefes almanı söyleyişimi?”

Kız şaşkınca kafa salladı.

“Evet, hatırlıyorum, sonra da bir anlığına boğuluyormuş gibi hissettim. Ama sonra, hepiniz tepemde dikiliyordunuz işte!”

“Eh, sanırım ona göstermeden ikna edemeyeceğiz,” dedim, önümdeki üç kızarık yüzlü gence. “Bobby?”

Lizzie’ye durumun ne kadar gerçek olduğunu açıklamak konusunda hevesli olan Bobby masaya atladı ve uzandı. Buna rağmen Malva eter maskesini yerleştirirken boğazındaki nabzın atışı gözle görülür hızdaydı. Titreyerek derin bir nefes aldı, maske kapandı. Sonra kaşlarını çatıp bir nefes daha aldı - sonra bir daha- ve kendinden geçti.

Lizzie gözlerini ayırmadan izlediği manzara karşısında iki elini ağzına götürdü.

“İsa, Yusuf ve Meryem aşkına!” diye haykırdı. Malva kıkırdadı, tepkiye bayılmıştı.

Lizzie ardına kadar açılmış gözlerini bana çevirdi, sonra tekrar Bobby’ye

döndü. Kulağına doğru eğilip oğlanın ismini söylediğinde de tepki alamayınca bu kez halsiz eli kaldırdı, bıraktı. Kol uyuşukça düşünce yumuşak bir ciyaklama daha çıkardı. Çok tedirgin olmuştu.

“Bir daha uyanmayacak mı?”

“Maskeyi çıkarmadan hayır,” dedi Malva, ukala bir tonla.

“Evet ama bir hastayı gereğinden fazla baygın tutmak da istemezsin,” diye ekledim. “Aşırı anestezinin de zararı vardır.”

Malva sözümden çıkmadan, Bobby’nin ayılmanın eşiğine gelmesine izin verip sonra tekrar eter uyguladı; ben de o sırada zamanlamanın ve dozajın notlarını aldım. Son notu da aldıktan sonra gözlerimi kaldırdığımda, Malva’yı konsantre olmuş bir halde Bobby’ye bakarken buldum. Lizzie ise Bobby’yi öyle bilinçsiz halde görünce çok rahatsız olmuş ve odanın bir köşesine çekilip taburenin üstüne oturmuştu, bonesinin altındaki saçlarıyla oynuyordu.

Ayağa kalkıp maskeyi Malva’nın elinden aldım, kenara koydum.

“Çok iyi bir iş çıkardın,” dedim sessizce. “Teşekkür ederim.”

Kafasını iki yana salladı, yüzü parıldıyordu.

“Hanımefendi… bu çok… çok değişik bir duygu, değil mi? Sanki onu öldürmüşüz, tekrar diriltiyoruz gibi.” Ellerini gözlerinin önüne, getirdi, parmaklarını açtı ve onlara bakmaya başladı. Sanki böyle bir mucizeyi nasıl gerçekleştirebildiğine şaşırıyormuş gibi bir hal takındıktan sonra, ellerini sıkıp yumruk yaptı ve bana dönüp pis bir sırıtış takındı.

“Babamın buna neden şeytan işi dediğini anlıyorum galiba. Bunun nasıl bir iş olduğunu görseydi” -kımıldanmaya başlayan Bobby’yi kafasıyla gösterdi- “Tanrı’dan başkasının bunları yapmaya hakkının olmadığını söylerdi.”

“Doğru söylüyorsun,” dedim duygusuzca. Gözlerindeki parlaklıktan, babasının bu işimize tanıklık etmiş olsa vereceği tepkinin Malva’nın yanımda bulunması için en önemli neden olduğu anlaşılıyordu. Bir anlığına Tom Christie’ye acıdım.

“Iıı… belki de babana anlatmasan iyi olur,” dedim. Kız küçük, keskin dişlerini gösterdi ve gözlerini devirdi.

“Hiç merak etmeyin hanımefendi,” dedi emin bir tonla. “Beni yolda durdururdu, daha- ”

Bobby o sırada gözlerini açtı, kafasını yana çevirdi ve kusarak diyalogumuzu böldü. Lizzie bir çığlıkla hemen o tarafa koştu, oğlana ilgi gösterdi, yüzünü sildi ve içmesi için brendi getirdi. Kendini hâlâ biraz üstün

gören Malva, kenara kayıp kıza izin verdi.

“Çok tuhaf,” diye belki onuncu kez tekrarladı Bobby, eliyle ağzını silerken. “İnanılmaz korkunç bir şey gördüm -bir an, oradaydı- sonra midem bulandı… ayıldım.”

“Nasıl korkunç?” diye sordu Malva merakla. Bobby temkinli ve şaşkın bir yüzle ona döndü.

“Pek anlayamadım, inanın bana. İşte, yalnızca… karanlıktı, öyleydi. Bir siluet de denebilir; ben bir kadına benzettim. Ama… berbattı,” diye bitirdi, elinden bu kadarı geldi.

Bu iyi olmamıştı. Halüsinasyonun sık görülen yan etkilerden biri olduğunu biliyordum ama bu kadar hafif bir dozda karşılaşacağımı sanmamıştım.

“Küçük bir kabus görmüşsün, o kadar,” dedim rahatlatmak isteyerek. “Sonuçta anestezi altındaki kişiler de bir çeşit uyku haline geçiyorlar, o yüzden öyle tuhaf rüyalar görmen endişe edilecek şey değil.”

Lizzie bunu duyunca kafasını iki yana sallayarak beni şaşırttı.

“Hayır, hayır hanımefendi,” dedi. “Uyku değil bu. Uyuduğunuzda ruhunuzu meleklere emanet edersiniz, böylece gulyabaniler size yaklaşamaz. Ama bu…” Yüzünü buruşturup mantarı kapalı duran eter şişesine baktı, sonra tekrar bana döndü.

“Merak etmiştim de,” dedi, “ruh o sırada nereye gidiyor?”

“Ee… şey, sanıyorum ki vücutta kalıyor. Kalması lazım. Yani ölünmüyor çünkü,” diyerek açıklamaya çalıştım.

Lizzie ve Bobby de kararlı edalarla kafalarını iki yana sallıyorlardı.

“Hayır, öyle değil,” dedi Lizzie. “Uyurken, hâlâ hafif bir şeyler hissedebilirsiniz. Ama *bununla*” -maskeyi gösterdi ve yüz hatlarında bir rahatsızlık belirdi- “hiçbir şey yok.”

“Çok acayipti hanımefendi,” dedi Bobby net bir sesle.

“Belki de arafa, vaftiz edilmemiş bebeklerin yanına gidiliyor olabilir mi?” diye titrek sesle sordu Lizzie.

Malva’dan bir kadına yakışmayacak bir homurtu çıktı.

“Araf diye bir yer yok,” dedi. “Papa’nın uydurması.”

Lizzie’nin bu dine hakaret karşısında ağzı ardına kadar açıldı, ancak hemen sonra Bobby’nin başı dönüp uzanması gerekince dikkati oraya kaydı.

Malva savını açıklamaya devam etmeye kararlı gibiydi ama “Papa bunu…” diye başlayan birkaç cümleden sonra donakaldı, ağzı açık şekilde ileri-geri sallandı, gözlerini kırpıştırdı. Lizzie’ye baktığımda, onun da gözlerinin dalgın dalgın baktığını fark ettim. Kız ağzını yırtarcasına esnedi ve sulu gözlerini kırpıştırdı.

O anda kendimin de biraz halsizleştiğimi fark ettim.

“Tanrım!” Eter maskesini Malva’nın elinden aldım ve kızı tabureye oturttum. “Şundan kurtulmazsam hepimiz bayılacağız.”

Maskeyi açtım, ıslak pamuğu içinden çıkardım ve kendimden olabildiğince uzakta tutarak dışarı götürdüm. Aslında ameliyathanenin iki penceresini de açmıştım, böylelikle eterin bize etki etmeyeceğini sanmıştım fakat bu şey çok sinsiydi. Havadan daha ağır olduğu için zeminde biriken gaz, fan benzeri bir cihaza maruz kalmadıkça olduğu yerde kalıyordu. Uzun bir süre kullanmak zorunda kaldığımda açık havaya çıkmak zorunda kalabilirim, diye düşündüm.

Pamuklu parçayı kurutmak üzere bir taşın üzerine koydum ve artık felsefik tartışmalarına devam edemeyecek kadar bitkin olmalarını umarak içeri geri döndüm. Etere o düşünce şekli üzerinden yaklaşmalarını istemiyordum; Tepe’de eterin ruhları bedenden ayırdığına dair bir dedikodu çıkarsa, o maddeyi bir daha asla, durum ne olursa olsun, kimsenin üzerinde kullanamayacağımı biliyordum.

“Yardımlarınız için hepinize teşekkür ederim,” dedim odaya girerken, karşımdakileri yeterince ayık görünce gülümsedim. “Çok yararlı ve değerli bir şey yaptınız. Şimdi kendi işlerinizle ilgilenebilirsiniz, ortalığı ben toplarım.”

Malva ve Lizzie bir an duraksadılar -ikisi de Bobby’yi ötekine bırakmak istemiyordu- ama kışkışlar gibi yaptığım el hareketimle kapıya doğru hareketlendiler.

“Ne zaman evleniyorsunuz Bayan Wemyss?” diye sordu Malva, havadan sudan bir şeymişçesine -ve Bobby’nin duyabileceği kadar seslice- ama cevabı biliyordu; Tepe’deki herkes biliyordu zaten.

“Ağustos’ta,” diye serinkanlılıkla yanıtladı Lizzie, küçük burnunu bir santim havaya kaldırarak. “Saman işlerinden hemen sonra… Bayan Christie.” *O zaman Bayan McGillivray olacağım,* diyordu tatmin olmuş yüz ifadesiyle. *Senin adına, yani Bayan Christie’ye, kimsenin itibar göstermediği o zaman.* Bununla birlikte, Malva’nın genç erkekler tarafından ilgi görmediği söylenemezdi; babasıyla ağabeyi delikanlıları kızdan uzak tutmasa, her şey farklı olabilirdi.

“Mutluluklar dilerim,” dedi Malva. Bobby Higgins’e döndü, sonra tekrar Lizzie’ye baktı ve gülümsedi, kolalı beyaz başlığının altında ağırbaşlı bir tavır takındı.

Bobby bir süre daha masanın üstünde oturdu, kızların arkasından baktı.

“Bobby,” dedim, derin düşüncelere dalmış yüz ifadesini fark edince, “anestezi sırasında gördüğün şu siluet var ya, onu tanıdın mı?”

Bana baktı, sonra gözlerini tekrar boş kapı ağzına çevirdi, sanki oraya kilitlenmiş gibiydi.

“Hayır, hanımefendi,” dedi ve bu samimi gibi duran tona rağmen yalan söylediğini anladım. “Hiç çıkaramadım!”

43. Evsizler

Kızılderililer'in Kalın Çalılar dediği, küçük gölün kenarında bir yerde atları sulamak için durdular. Hava çok güzeldi; atları bağladılar, soyundular ve baharın ısıttığı ama yine de hoş bir soğukluğa sahip olan suya girdiler. Serinlik bir anlığına hisleri şoka uğratabilecek ve Jamie'nin kafasını meşgul eden düşünceyi uzaklaştırmasına yetecek kadar etkiliydi; bir süredir MacDonald'ın Güney Bölümü Kızılderili Amiri olan John Stuart'tan getirdiği notu düşünüyordu.

Karkuşu Cherokeeleri'ni İngiliz hâkimiyetine alma hızı konusundaki övgüler güzeldi - ancak iç işlerine daha da çok karışılması konusunda çağrıda bulunulan satırlar, Stuart'ın iki yıl önce kendisinin düzenlediği bir kongrede Choktaw ve Chickasaw kabilelerinin liderlerinin belirlenmesini bizzat belirleyebilmek için düzenlediği darbeye dikkat çekiliyordu.

…*Adayların nişanlar ve görevler için birbirleriyle* çekişmesi*ni izlemek hem heyecan verici hem de müthişti. Adayların karakterleriyle ilgili öğrenilmesi gereken her şeyi öğrendikten sonra, mevkileri en çok hak eden ve düzenin gereklerini en iyi şekilde sürdürebilecek, Britanya'nın çıkarlarını en sağlam biçimde koruyabilecek kişilerle doldurdum. Sizden de Cherokeeler hususunda benzer bir tutum bekliyorum.*

"Tabii ya," dedi Jamie seslice, çalıların arasında sudan çıkıp ıslak saçlarını silkelerken. "Tsisqua'yı görevden alacağım -hem de suikastle- sonra da Pipotaşı Oyan'ı" -Jamie'nin gördüğü en küçük, en sinsi Kızılderili- "rüşvetle başa getireceğim, ha?" Köpükler çıkararak tekrar suya daldı, bir yandan Stuart'ın bu cüretine içinden küfrederek kendini eğlendirdi. Kelimelerinin küreler oluşturarak yükselişini, sonra da yüzeyin parlak ışığına değerek yok oluşunu izledi.

Sonra tekrar sudan çıktı, derin ve sesli bir nefes aldı ama içinde tuttu.

"O neydi?" dedi yakınlardan gelen ürkmüş bir ses. "Onlar mı?"

"Hayır, hayır," dedi telaşlı ve alçak bir başka ses. "İki kişi var; ikisini de görebiliyorum, oradalar işte, bak."

Jamie ağzını açtı ve çıt çıkarmadan nefes almaya çalıştı, kalbinin atış hızının konuşulanları duymasına mani olmasından korktu.

Ne dediklerini anlıyordu ama hangi dilde konuştuklarını başta çözemedi. Kızılderili diliydi, evet ama Cherokee değildi… Tuskarora, evet, buydu.

Yıllardır Tuskaroralar'dan biriyle konuşmamıştı; ölümcül cüzam salgını sırasında birçoğu kuzeye göç etmişti – İrikua'da yaşayan Mohavk "babaları"nın yanına kaçmışlardı.

O an yakınında olanlar fısıldaşarak konuşuyorlardı ama Jamie'nin sesleri anlayabileceği kadar yakındaydılar. Birkaç metre ötesinde, kafalarına kadar gelen kalın sazların ve sukamışlarının ardında duruyorlardı.

Ian neredeydi? Uzaktan, gölün öteki ucundan gelen su şapırtılarını duyabiliyordu; kafasını o yöne çevirdi ve Ian'la boynuna kadar suya batmış olan Rollo'nun oynadıklarını gözünün kenarıyla gördü. Bilmeyen biri orada iki insanın yüzdüğünü sanabilirdi - tabii Rollo gelenleri fark edip havlamazsa.

Kızılderililer sonunda birbirlerinden ayrı duran iki adam ve iki at olduğunu anlayıp, hışırtılar çıkararak sinsice atlara doğru ilerlemeye başladılar.

Jamie aslında içten içe onların Gideon'u kaçırmaya kalkıp, hayvanı ne kadar süre sürebileceklerini görmek istedi ama adamlar Ian'ın atıyla yük katırını alıp kaçabilirlerdi de. Clarence'ı alıp giderlerse de Claire'den çekeceği vardı. Durumun berbatlığını hissetmeye başlayarak, derisini çizen su kamışlarının arasında kayarak ilerledi ve çamurlu kıyıya çıktı.

Arkalarına baksalardı, su kamışlarının hareket ettiğini göreceklerdi -bunu Ian'ın fark etmesini istiyordu bir yandan- ama kafaları işlerindeydi. Jamie ormanın başlangıcında yavaş yavaş ilerleyen, etraflarını kolaçan eden -ama asla doğru yere bakmayan- adamları artık iyice seçebiliyordu.

Yalnızca iki kişilerdi, artık bundan emindi. Yürüyüşlerine bakılırsa gençlerdi, kendilerine o kadar güvenmiyorlardı. Silahları olup olmadığını ise anlayamadı.

Çamur içinde sürünerek ilerledi, karnını çimenlere sürterek çalıların arkasına sığındı. Acilen sopa olarak kullanabileceği bir dala ihtiyacı vardı.

Böyle durumlarda elin altında bulunanlar tabii ki yalnızca ince ve çürümüş dallar olurdu. O yüzden büyükçe bir taşı eline aldı ama sonra ihtiyacı olan şeyi gördü: rüzgârla kırılmış, hâlâ ağaca hafifçe bağlı bir kızılcık dalı. Adamlar otlamakta olan atlara iyice yaklaşmışlardı; Gideon onları fark edince birden kafasını kaldırdı. Ağzındakini çiğnemeye devam etti ama duyduğu şüpheyle kulaklarını hafifçe kaldırdı. Her zaman insan canlısı olan Clarence da yaklaşanların farkına vardı, kulaklarını kaldırıp ağır ağır oynatmaya başladı.

Jamie bir şans yakaladığına karar verdi ve Clarence adamları kişneyerek karşılarken sallanmakta olan dalı koparttı, boğazını yırtarcasına, "*Tulach*

Ard!” diye bağırdı.

Ardına kadar açılmış gözlerle karşı karşıya geldi ve adamlardan biri uzun saçlarını uçuşturarak kaçmaya başladı. Öteki de takip etti ama kötü bir tökezlemeden sonra tek dizinin üstüne düştü. Tekrar ayağa kalktığında yeterince çabuk hızlanamadı; Jamie iki eliyle tuttuğu sopasını öfkeyle adamın bacağına geçirdi, sırtına atladı ve dizini böbreğinin olduğu kısma vurdu.

Boğulurcasına bir sesten sonra adam donakaldı, acıyla felç oldu. Jamie elindeki taşı düşürmüştü - yo, işte buradaydı. Taşı eline aldı ve şans için, bir darbe de adamın kulağının ardına indirdi. Sonra kalkıp ötekinin peşinden koşmaya başladı. Kaçmayı başaran Kızılderili ormanın içine girmiş, etrafı kayalarla çevrili, küçük bir akıntı yoluna çıkınca duraksamıştı. Adam sazların arasında ilerlemeye başladı ve Jamie onun suya dehşet dolu bir bakış attığını gördü, çünkü Rollo’yla Ian ona doğru yaklaşıyorlardı.

Kızılderili’nin ormanın güvenli derinliklerine dalmak için koşmaya kalkmasıyla tökezlemesi bir oldu - sol ayağı çamura saplanmıştı. Yana doğru yalpalarken bir anda Jamie’yi üstünde buldu.

Çok genç, cılız ve güçsüzdü. Cüsse ve ağırlık avantajını kullanan Jamie onu ittirdi; birlikte yere düşüp çamurun, sazlıkların arasında yuvarlanmaya başladılar. Kızılderili, Jamie’nin uzun saçını tutup çekti; bu hareketle gözleri yaşaran Jamie onun kaburgasına sert bir yumruk indirip elini saçlarından çekmesini sağladıktan sonra, burnuna kafa attı.

Kafayı burnuna attığını sandıktan iki saniye sonra hedefi şaşırdığını fark etti; alınları *küt* sesiyle çarpışmış, acı kafasının tamamını uyuşturduktan sonra bunu anlayabilmişti.

Gri, bulanık görüntüyü dehşet dolu bir feryat takip etti. Rollo derinden, hırıltılı bir şekilde havladı, sonra kesintisiz bir hırıltı çıkarmaya başladı. Jamie tek gözünü kapadı, elini zonklayan alnına götürdü ve düşmanının karşısında, çamurun içinde hareketsiz yattığını görmeyi başardı. Rollo adamın üstüne çıkmış, dişlerini gösteriyordu.

Suyun kenarından gelen ayak sesleri Ian’ın yaklaştığını haber verdi. “İyi misin Jamie Dayı?”

Jamie elini kafasından çekti, parmaklarını inceledi. Kan yoktu ama az önce kafasının patladığına yemin edebilirdi.

“Hayır,” dedi, “ama ondan iyiyim. İsa aşkına…”

“Ötekini öldürdün mü?”

“Sanmıyorum. Tanrım…”

Elleriyle dizlerinin üstünde doğrulup kısa bir süre süründü ve kustu. Arkasında Ian’ın Cherokee dilinde, adama sertçe orada ne aradığını, başkalarının da etrafta olup olmadığını sorduğunu duydu.

“Tuskaroralar,” dedi Jamie. Kafası hâlâ zonkluyordu ama biraz daha iyiydi.

“Yaa?” Ian şaşırmıştı fakat *Kahnyen’kehaka* diline geçmesi yalnızca saniyeler aldı. Halihazırda Rollo’nun dehşetiyle sınanmakta olan genç tutsak, Ian’ın dövmelerini görüp Mohavk dilinde konuştuğunu duyunca korkudan zangırdamaya başladı. *Kahnyen’kehaka,* Tuskarora’yla aynı ailedendi ve Ian’ın ne dediğini anlıyordu, bunu titrek bir karşılık vererek de belli etmişti. Yalnızca ikisinin olduğunu söyledi. Kardeşinin ölüp ölmediğini sordu.

Jamie ağzını suyla çalkaladı, sonra yüzünü yıkadı. Sol gözünün üstündeki ördek yumurtası kadar şişlik de olmasa hiç fena değildi.

“Kardeşin mi?”

Genç adam onu onayladı. Onu öldürmeyeceklerse kardeşini görmek istediğini söyledi. Çünkü onun yaralı olduğunu düşünüyordu.

Ian onay almak için Jamie’ye baktı, sonra Rollo’yu verdiği emirle adamın üstünden çekti. Kızılderili acı içinde ayağa kalktı, sendeledi ve kıyının kenarında ilerleyip kardeşinin yanına gitti.

Kardeşi yaralıydı gerçekten; bacağındaki üstünkörü bandajın kenarı kanla kaplıydı. Bu bandajı gömleğini yırtarak yapmıştı ve üstü çıplaktı. İkisi de açlık çekiyormuşçasına sıskaydı. Jamie bir ona, bir de kardeşine baktı; ikisi de yirmi yaşından büyük olamaz, diye düşündü, her ne kadar açlık ve kendilerine bakmamaları sonucu yüzlerinde belli bir yıpranma olsa da.

Atlar kavga sırasında ürküp biraz geri çekilmişlerdi ama çalıların üstüne bıraktıkları giysileri yerli yerindeydi. Ian pantolonunu giydi, eyer çantalarından yemek ve içki getirmeye gitti; Jamie de o sırada bir yandan giyinirken, bir yandan da kardeşinin durumunu inceleyen Kızılderili’yi sorguluyordu.

Genç adam Tuskarora olduklarını doğruladı. Uzun bir ismi vardı, adın anlamı hemen hemen “bahar ışığında parlayan su”ydu, kardeşinin adı ise “uçtuklarında lideri cesaretlendiren kaz”dı ve kısaca Kaz diye anılıyordu.

“Ne oldu buna?” diye sordu Jamie, Kaz’ın bacağındaki, balta benzeri bir şeyle yapıldığı belli olan yarayı kafasıyla göstererek.

Parlayan Su derin bir nefes aldı ve bir anlığına gözlerini kapadı. Onun da

kafasında şişlik vardı.

“Tsalagiler,” dedi. “Biz şanslı olanlarız, kalanları ya öldürdüler ya da esir aldılar. Bizi onlara vermeyeceksiniz, değil mi Lordum? Lütfen?”

“Hangi Tsalagi?”

Parlayan Su kafasını iki yana salladı; söyleyemiyordu. İçinde bulundukları grup, köyün kalanı kuzeye gittiğinde yerlerinde kalmayı seçmiş ama doğru bir karar vermemişti; hem evlerini koruyacak, hem de avlanacak kadar adamları olmadığı için diğer kabilelerden gelenler ekinlerini çalıyor, kadınlarını kaçırıyordu.

Böylece iyice fakirleştikleri için onlar da mecburen hırsızlığa, dilenciliğe başlamışlardı. Soğuktan, hastalıktan insanlarından birçoğunu kaybetmişlerdi; kalanlar oradan oraya göçmüş, birkaç hafta aynı yerde kalıp sonra genellikle Cherokeeler tarafından sürülmüşlerdi.

Cherokee savaşçıları tarafından saldırılmalarının üstünden birkaç gün geçmişti. Cherokeeler beklenmedik bir anda saldırmış, çoğunu öldürmüş, kadınlarının bir kısmını almıştı.

“Karımı aldılar,” dedi Parlayan Su, titrek sesle. “Onu- onu geri almaya geldik.”

“Bizi öldürecekler tabii, şüphemiz yok,” dedi Kaz, güçsüz fakat sahte bir neşe barındıran sesiyle. “Ama önemli değil.”

“Elbette değil,” dedi Jamie, için için üzülmesine rağmen gülümseyerek. “Karını nereye götürdüklerini biliyor musun?”

Kardeşler soyguncuların gittiği yönü biliyorlardı ve o yönü takip etmişlerdi, köylerine doğru gidiyorlardı. Dar bir geçidi işaret ederek o yön olduğunu söylediler. Ian da Jamie’ye bakıp başını salladı.

“Sabah Şakıyan Kuş,” dedi. “Belki de Koşan Tilki’dir,” diye ekledi, çünkü köyün savaş şefi oydu; iyi bir savaşçıydı bu adam ama hayal gücü biraz dardı - ki o konuda da Sabah Şakıyan Kuş oldukça maharetliydi.

“Yardım edecek miyiz?” diye sordu Ian, İngilizce. Kaşlarını sorarcasına kaldırdı ama Jamie çoktan karar verdiklerini biliyordu.

“Edeceğiz sanırım.” Alnını yavaşça ovaladı; şişin üstündeki deri hemen gerilmiş, hassaslaşmıştı. “Ama önce bir şeyler yiyelim.”

***

Mesele ne pahasına yapılacağı değildi, nasıl yapılacağıydı. Hem de

Jamie'nin de, Ian'ın da Parlayan Su'nun karısının geri alınmasının mümkün olmadığını ısrarla söylemelerine rağmen.

"Sizi öldürecekler, şüpheniz olmasın," dedi Ian.

"Umurumuzda değil," dedi Parlayan Su cesurca.

"Tabii değil," dedi Jamie. "Ama ya karın? O zaman tamamen yalnız kalır."

Kaz anlayışlı bir yüzle kafasını salladı.

"Haklı, biliyorsun," dedi kardeşine.

"Onu isteyebiliriz," dedi Jamie. "Ian, sana eş olarak alabiliriz. Sabah Şakıyan Kuş seni sever, sorun çıkaracağını sanmıyorum."

Aslında pek de şaka yapmıyordu. Eğer genç kadını kimse karısı olması için istemediyse, esir alan kişiyi köyün genel olarak saygı duyduğu Ian'a vermeye ikna etmek mümkün olabilirdi.

Ian öylesine gülümsedi ama kafasını iki yana salladı.

"Fidyeyle alsak daha iyi ya da- " Kızılderililer'e düşünceli şekilde baktı; ikisi de eyer çantalarında kalan yiyeceklerini iştahla yemekle meşguldü. "Onu evlat edinmek için istesek?"

Bu da bir fikirdi. Hem genç kadını kurtardıklarında, nasıl kurtarırlarsa kurtarsınlar, o da şu an kıtlıktan çıkmış gibi -belki de gibisi fazla- yemekte olanlarla aynı durumda olacaktı.

Kardeşler kaşlarını kaldırıp başlarını iki yana salladılar.

"Yemek güzel şey," dedi Kaz, parmaklarını yalayarak. "Ama ailelerimizi, arkadaşlarımızı öldürdüklerini gördük. Gözlerimizle görmesek başka ama…"

"Anlıyorum, evet," dedi Jamie ve bir anlığına, gerçekten anladığını fark edip şaşırdı; o anda fark etti ki Kızılderililer'in arasında sandığından fazla vakit geçirmişti.

Kardeşler birbirine baktılar, gözleriyle bir şeyi kararlaştırmaya çalıştılar. Parlayan Su, Jamie'ye saygı bildiren bir hareket yaptı.

"Biz sizin köleniziz," dedi hafif bir çekingenlikle. "Bize ne yapacağınıza siz karar verirsiniz." Sonra saygıyla bekledi.

Jamie yüzünü ovuşturdu, belki de onları anlayacak kadar vakit geçirmemiş olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Ian gülümsememesine rağmen hafiften eğlendiğini belli ediyordu.

MacDonald ona Fransız-Kızılderili Savaşı'ndan hikâyeler anlatmıştı;

Kızılderililer'i esir alanların çoğu kafa derisi parası için onları öldürmüş, bazıları da köle olarak satmıştı. Bunların üstünden on yıl geçmişti; o zamandan beri süregelen barış hali pek de huzur dolu sayılmazdı, ayrıca Kızılderililer'in de esirlerini köleleştirdiklerini kimse bilmese de Tanrı biliyordu, gerçi bazı kendilerine özgü nedenlerle bir kısım tutsağı aralarına almış ya da öldürmüş olsalar da.

Jamie bu iki Tuskarora'yı esir almıştı; bu yüzden, geleneklere göre onun kölesi olmuşlardı.

Parlayan Su'nun ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu –kardeşler, kurtarmış olacağı kadınla birlikte onları da evlat edinmesini istiyorlardı- peki, bunun Jamie'nin üzerine vazife olduğunu bir anda nereden çıkarmışlardı?

"Eh, şu anda başları için bir ödül olduğu söylenemez," dedi Ian. "Tabii onları şefe satman mümkün olabilir. Cılız, hastalıklı halleri pek para etmez ama…"

Kardeşler kayıtsız ifadelerine rağmen Ian'a sert bakışlar atmakla yetinip beklediler. Sonra Parlayan Su aniden geğirdi ve çıkardığı sese şaşırdı. İşte bu cılız, gıcırtılı ses Ian'ı güldürdü.

"Bunu yapamam ve üçünüz de bunu çok iyi biliyorsunuz," dedi Jamie tersçe. "Sana adamakıllı vursaymışım keşke," dedi aralıklı dişleriyle ona sırıtmakta olan Kaz'a.

"Evet, Dayı," dedi Kaz, kafasını saygı gösterme manasında eğerek.

Jamie karşılık olarak boğazından saldırgan bir ses çıkardı ama Kızılderililer fark etmediler.

O halde nişanları kullanacaktı. MacDonald'ın ona getirdiği sandık nişanlar, süslü düğmeler, ucuz pirinç pusulalar, çelik bıçaklar gibi göze hoş gelen çerçöp doluydu. Şefler güçlerini popülerliklerinden aldıklarına ve bu da verdikleri hediyelerle arttığına göre, Kızılderili ajanlarının Kraliyet'e bağlılıklarına karşılık şeflere takdim ettikleri bu bağışlar, amaçlarına ulaşmakta kilit önem taşıyacaktı.

Rüşvet olarak kullanabilmek için bunlardan yanında yalnızca iki küçük çanta dolusu getirmişti; gerisini ileride kullanmak için evde bırakmıştı. Elinde olanların Bayan Parlayan Su için yeterli olacağından emindi ama hepsini bu amaç uğruna harcamak onu diğer şeflerin önünde zayıf duruma düşürürdü - bu da olacak şey değildi.

O halde, belki de Ian'ı daha fazla ıvır zıvır getirmesi için geri göndermeliydi. Ama fidye konusunu netleştirmeden bunu yapamazdı ve

Ian’ın yardımı o konuda çok önemliydi.

“Pekâlâ, tamam” dedi ayağa kalkarak. Başı döndü, geçmesini bekleyip devam etti. “Ama sizleri evlat edinmeyeceğim.” O anda besleyecek üç tane daha boğazı kaldıracak halde değildi.

44. Skoçi

Fidye bedelini belirlemek, tıpkı tahmin ettiği üzere sadece bir pazarlık meselesiydi. Bayan Parlayan Su sonunda o kadar da fazla süslü eşyaya mal olmadı ve altı nişan, dört bıçak, bir de pusula karşılığında satın alındı. Kızı pazarlık bitene dek görmedi - görseydi belki de daha sıkı pazarlık ederdi; kız ufacık, on dört yaşındaydı ve gözleri hafifçe şaşıydı.

Hem Parlayan Su hem de Kaz'ın kızın uğruna ölmeyi göze aldıklarını düşününce… zevkler tartışılmazdı. İyi bir kalbi ya da başka karakteristik erdemlere sahip olduğu kesindi; örneğin, yatakta ortaya çıkanlardan.

Böyle bir şeyi düşünebilmesi kendini çok şaşırttı ve kıza daha yakından bakmasına neden oldu. O mesafeden bile, kızda erkekleri garip şekilde çeken, neden kaynaklandığı belli olmayan o tuhaf çekime sahip olduğuna dair bir belirti yoktu. Bu his erkeklerin karşısındaki kadını bir anda tutup-

İçinde yükselmekte olan güdüyü dizginledi. Böyle birkaç kadın tanımıştı, çoğu Fransızdı. Karısındaki Fransız kökenin de ondaki aşırı çekici ama bir o kadar da tehlikeli halin kaynağı olduğunu birçok defa düşünmüştü.

Sabah Şakıyan Kuş'un kızı düşünceli bir edayla süzdüğünü görebiliyordu; kızı bu kadar ucuza verdiğine pişman olduğu belliydi. Neyse ki dikkatini dağıtacak bir şey oldu: avcı grubu, yanında konuklarla dönmüştü.

Konuklar Tepeardı Cherokeeleri'ndendi, evleri olan Tennessee dağlarından hayli uzaktaydılar. Aralarında Jamie'nin uzun süredir ismini duyduğu ancak tanışmadığı bir adam da vardı - Kızılderililer'in "Skoçi" dedikleri, Alexander Cameron adındaki bir adam.

Orta yaşlı, görmüş geçirmiş bir görünümü olan Cameron, uzun sakalı ve uzun burnunun kendine has şekliyle Kızılderililer'den ayrılıyordu. On beş yaşından beri Cherokeeler ile yaşayan ve onlardan hayli saygı gören bu adamın karısı da bir Cherokee idi. Adam aynı zamanda bir Kızılderili ajanıydı ve John Stuart'la arası oldukça iyiydi. Evinden üç yüz kilometre uzaktaki bu yerde bulunuşu da Jamie'nin kendi uzun, meraklı burnunun titremesine neden oldu.

Bu merak belli ki karşılıklıydı; Cameron da zeka ve kurnazlık fışkıran çukur gözlerini dikmiş, Jamie'yi ilgiyle inceliyordu.

"Kızıl saçlı Ayı Öldüren, hoo-hoo!" diye bağırdı adam, elini dostça sıktı, sonra da Kızılderili usulü sarıldı. "Senin hakkında bir sürü hikâye duydum, ne

kadarının doğru olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.”

“Eh, çoğu değildir,” dedi Jamie. “Benim son duyduğum hikâyede, üç ayıyı bir seferde öldürmüşüm, sonuncusunu ayağımı kemirmesin diye kaçarken ağacın tepesinde haklamışım.”

Cameron dayanamadı ve gözlerini indirip Jamie’nin ayaklarına baktı, sonra gözlerini kaldırıp kahkahayla sarsıldı. Yüzünün tüm hatları, aynı anda ve öyle bir neşeyle kıvrıldı ki Jamie kendi içinde de kahkahanın yükselmekte olduğunu fark etti.

İş konuşmak elbette mümkün değildi henüz. Avcı grubu bir orman bufalosu getirmişti, büyük bir ziyafet hazırlanıyordu. Karaciğer çıkarılmış hemen yenmek üzere hazırlanıyordu; sırttaki nazik etler bütün soğanlarla rosto yapılıyordu ve kalp de -Ian’ın söylediği kadarıyla- dördü arasında paylaştırılacaktı: Jamie, Cameron, Sabah Şakıyan Kuş ve Koşan Tilki. Bu bir onurlandırma geleneğiydi.

Karaciğer yendikten sonra, kadınlar diğer yemekleri hazırlarlarken, bir-iki saat bira içip dinlenmek üzere şefin evine geçtiler. O sırada Jamie dışarıdaki bir ağacın dibinde işerken, arkasında hafif bir ayak sesi duydu. Alexander Cameron yanına gelip pantolonunu indirdi.

Cameron her ne kadar bunu planlı olarak yaptıysa da onunla birlikte bir süre yürümek hiç sıradışı gelmedi. Hatta evin içindeki yoğun tütün dumanından sonra akşamın serin havası güzel bir kaçış olmuştu. Konuşabileceği ortak konular -John Stuart ve dolayısıyla Güney Bölümü gibi- olan birinin yanında olmak da keyif vericiydi. Bir başka sohbet konusu da Kızılderililer’di; kabile şeflerinin tutumları, kimlerin daha iyi liderlik edebileceği ve bir yıl içinde büyük bir seçim olup olmayacağı gibi konulardan bahsedebilirlerdi.

“Sanıyorum bu adam burada ne yapıyor diye düşünüyorsun,” dedi Cameron, rahat bir tavırla.

Jamie omuzlarını hafifçe oynattı, meraklı olduğunu nazikçe itiraf etti ama Cameron’un işine karışmak gibi bir niyeti de olmadığını belirtmiş oldu.

Cameron güldü.

“Pekâlâ. Pek sır sayılmaz… James Henderson yüzünden, isim tanıdık geldi mi?”

Gelmişti. Henderson, eskiden Kuzey Carolina’nın Yüksek Mahkeme Başkanıydı - ta ki Düzenleyici isyanı sırasında, bir mafya çetesinden kaçmak için çalıştığı binanın penceresinden atlayarak görevini bıraktığı güne kadar.

Varlıklı ve saygın bir şahsiyet olan Henderson, bu olaydan sonra toplumdan uzak durmuş, servetini artırmaya çabalamıştı. Yine bu amaçla, Tennessee'deki Cherokeeler'e topraklarını satın almayı teklif etmişti; oraya yeni yerleşim yerleri yapma niyetindeydi.

Jamie karşısındaki adama attığı bir bakışla durumun karışıklığını kavradı. Öncelikle, mevzubahis topraklar Antlaşma Hattı'nın çok ama çok içindeydi. Henderson'ın böyle riskli ticari hamlelere cüret edebilmesi bile -her ne kadar daha birçok kanıt olsa da- Kraliyet'in kontrolünün ne kadar gevşediğinin bir işaretiydi. Belli ki Henderson, Kral'ın anlaşmasını ciddiye almıyor, yapacağı işlerin bu anlaşma yüzünden risk altında olacağını da düşünmüyordu.

Olayın bir başka yönü de Cherokeeler'in -bütün Kızılderililer gibi- topraklarının ortak mal oluşuydu. Kabile veya grup liderleri, topraklarını herhangi bir unvan sahibi olmalarına ihtiyaç duymadan beyazlara satıyorlardı, evet ama anlaşmalarının insanları tarafından kabul görüp görmemesi yine de kaderlerini belirliyordu. Bir itiraz durumunda satış yine de gerçekleşiyordu fakat bu durum, liderin mevkisini kaybetmesine ve toprağı satın almaya çalışan kişinin başına belalar açılmasına neden olabiliyordu.

"John Stuart bundan mutlaka haberdardır," dedi Jamie ve Cameron başını salladı ama tam olarak emin değildi.

"Resmi olarak değil," dedi Cameron.

Elbette resmi olarak değildi. Kızılderili İlişkileri Amiri böyle bir düzenlemeye resmi olarak nadiren taraf olurdu. Yine de böyle anlaşmaların hoş karşılandığını yadsıyamazdı, çünkü sonuç olarak Kızılderili toprakları İngiltere'nin kontrolü altına girmeye daha da yaklaşıyordu.

Jamie amirin bu tip satışlardan herhangi bir şahsi kar edip etmediğini içten içe merak etti. Stuart iyi biri olarak bilinirdi ve yolsuzluk yaptığı duyulmamıştı ancak bu, konuyla hiçbir ilgisi olmadığı anlamına gelmiyordu. Ama başarmaya çalıştığı şeye yaklaştığı için, bunun gibi anlaşmalara göz yumması da bir o kadar mümkündü.

Cameron'a gelince… Bilmesi mümkün değildi, elbette ama onun da pastada bir payı olduğunu duysa şaşırmazdı.

Cameron'ın çıkarının neleri kapsadığını bilemiyordu; aralarında yetiştiği Kızılderililer de uğrunda çalıştığı Kraliyet de onu cezbediyor olabilirdi. Gerçekte bunu kimsenin bildiğini de sanmıyordu, belki Cameron'ın bile kafası karışıktı. Çıkarları bir yana, Cameron'ın kısa vadedeki hedefleri belliydi. Satışın buradaki Cherokeeler tarafından anlayışla ya da en azından kayıtsızlıkla karşılanmasını istiyordu. Böylelikle kendi bölgesindeki şeflerin

halklarını düzen altında tutması yolunda önemli bir adım atmış ve Henderson'ın o alanda sorun çıkarmaksızın işini halletmesini sağlamış olacaktı.

"Tabii, bir-iki gün ağzımı açmayı düşünmüyorum," dedi Cameron ve Jamie de kafasını salladı. Bu tarz işlerin doğal bir ritmi oluyordu. Ama tabii ki Cameron'ın Jamie'ye bunu o anda anlatması gerekiyordu, çünkü zamanı geldiğinde onun da yardımına ihtiyacı olacaktı.

Cameron bunu sağlama almaya çalışıyordu. Henderson'ın pastasından kendine de bir pay çıkacağı konusunda kesin bir şey de yoktu ama buna gerek de yoktu; bu durum, Kızılderili ajanı olmanın yan gelirlerinden biri gibiydi - böyle görevlendirmelere bu yüzden ikramiye de deniyordu.

Jamie'nin yakın gelecek hakkında bildikleri, Henderson'ın planından bir beklenti duymasına ve bölgeye ilgi göstermesine engel oluyordu - ama bu yine de güzel bir koz fırsatıydı.

Nazikçe öksürdü.

"Sabah Şakıyan Kuş'tan satın aldığım küçük Tuskarora kızını biliyorsun, değil mi?"

Cameron güldü.

"Evet. Kıza ne yapacağın konusunu aklı almadı; çadırına gönderdikleriyle ilgilenmediğini söyledi. Kız pek güzel değil ancak yine de…"

"Öyle değil," dedi Jamie, temin eden bir sesle. "Kız evli. Yanımda iki delikanlı getirdim, onlar da Tuskarora. Onlardan biri kızın kocası."

"Öyle mi?" Cameron'ın burnu ilgiyle titreşti, arkasında yatan bir hikâye olduğunu sezdi. Jamie bu fırsatı bekliyordu ve hikâyeyi anlatmayı bitirdiğinde Cameron'ın bu üç Tuskarora'yı yanında götürmeye, Tepeardı Cherokeeleri tarafından kabul görmelerini sağlamaya ikna etmenin sevincini yaşadı.

"İlk defa olmayacak," dedi Cameron. "Onlardan çok var -küçük köylerden geriye kalan kişiler, bazen büyükçe gruplar- ortalıkta aç biilaç dolanıyorlar. Dogashlar'ı duydun, değil mi?"

"Hayır."

"Duymamışsındır elbet," dedi Cameron, kafasını iki yana sallayarak. "Onlardan geriye yalnızca on tane kalmış. Geçen kış bizim yanımıza geldiler; soğuktan korunmalarını sağlamamız karşılığında kölemiz olmayı teklif ettiler. Yo, dert etme dostum," dedi Cameron, Jamie'nin yüzünün aldığı hali görünce. "Senin kızla diğer ikisini kölem yapmayacağım, söz."

Jamie baş hareketiyle memnuniyetini belirtti, bu işten memnundu. Konuşurlarken köyün dışına çıkmışlardı, bir vadinin kenarında duruyorlardı. Bulundukları noktada orman sıradağlar tarafından aniden bölünmüştü ve eşsiz bir manzara sunuyordu.

“Böyle bir doğayı dizginleyecek yeterince insan olabilir mi hiç?” dedi, önünde uzanan manzaraya karşı koyamayarak. Ama yanan kütük ve yemek kokusu havadaydı; insanlar doğayı yenmeyi başarmıştı.

Cameron düşünceli bir hal içinde kafasını iki yana salladı.

“Geliyorlar,” dedi, “ve bitmiyorlar. Benim ailem İskoçyalı. Sen de oradan geldin ve geri dönmeye de niyetin yok.”

Jamie gülümsedi fakat cevap vermedi, aklına vatanı gelince midesinde bir düğüm hissetti. Geri dönmeye niyeti yoktu. İskoçya’ya veda etmişti ama oraya bir daha hiç dönmeyebileceğini o ana kadar tam olarak asla kabul etmemişti.

“Skoçi, Skoçi,” diye seslenildiğinde birlikte köye döndüler. Jamie artık arkasındaki o muhteşem, korkunç boşluktan tamamen haberdardı - daha da önemlisi, içindeki boşluktan.

***

O gece ziyafetten sonra, hem Jamie’yle Sabah Şakıyan Kuş’un pazarlığının, hem de Cameron’ın teşrif etmesinin şerefine tütün içtiler. Pipo ateşin etrafında iki kez döndükten sonra hikâyeler anlatmaya başladılar.

Hikâyeler baskınlar ve savaşlar hakkındaydı. Günün yorgunluğu, kafasının zonklaması, yemekle çam birasının verdiği ağırlık ve tütünün verdiği hafif sarhoşlukla, Jamie bu sohbette dinleyici olmakla yetindi. Belki de sebebi İskoçya’nın aklını meşgul etmesiydi. Ama bir an geldi, hafızasının derinliklerindeki bir anı canlandı ve bir sonraki ilginç hikâye anlatılsın diye beklenirken Culloden hakkında konuşmaya başlayan sesini duyduğunda şaşırdı.

“…ve oradaki bir duvarın yanında önceden tanıdığım, McAllister adındaki bir adamı gördüm; etrafı düşmanlarca sarılmıştı. Onlara hem tabanca, hem de kılıçla karşılık vermeye çabalıyordu ama yetmiyordu - kılıç kırıktı, kalkanı da göğsünün üstünde parçalanmıştı.”

Piponun ucu ona gelince havaya doğru kaldırıp derin bir nefes çekti.

“Ancak düşmanları onu öldürmek için hamle yaptıklarında, bir metal parçasını eline aldı ve onunla karşısındaki altı adamı hakladı” -ellerini havaya kaldırıp parmaklarını sıkarak parmaklarıyla sayıyı gösterdi- “altı adam; onu

ancak ondan sonra yere indirebildiler.”

Hayret nidaları ve dil şaklatmalarla hikâye hak ettiği tepkiyi aldı.

“Peki ya sen, Ayı Öldüren, o savaşta sen kaç kişi öldürdün?”

Duman gözlerinin arkasında, göğsünün içinde tüterken bir anlığına tatlı tütünün değil, top ateşinin acı kokusunu aldığını sandı. Alistair McAllister’ın ayaklarının dibinde, kırmızı giysili cesetlerin arasında, kafası ezilmiş, omzunun kıvrımlı kemiği dışarı fırlamış halde yattığını gördü - evet, *gördü*.

Orada, çayırdaydı, nem ve soğuk hava derisini serinletiyor, yağmur yüzünü kayganlaştırıyordu; üstündeki gömlek hırs ve öfkeyle yanmak üzereydi.

O an, artık Drummoise’de olmadığını anladı, etrafında nefeslerin kesildiğini bir saniye geç fark etti. Robert Talltree’nin hayretle kırışmış yüzünü gördü, sonra gözlerini indirdi, parmaklarının yumruk olup gevşediklerini gördü. Sağ elinin dört parmağını tekrar uzattığını gördüğünde, bunu bilinçli olarak yaptığından emin değildi. Başparmak hareket etti, ne yapacağına karar veremedi. Bunu büyülenmiş bir halde izledi, sonra, kendini nihayet toparlayabildiğinde, sağ elini sıkabildiği kadar sıkıp sol elini onun etrafına sardı. Sanki bu aniden gelen, rahatsız edici anıyı avucunda eritmek istiyordu.

Gözlerini kaldırdığında Talltree’nin yüzüne sertçe baktığını, kara gözlerin önce sertleştiğini, sonra kaşların çatılırken kısıldığını gördü - yaşlı adam bu hareketlerden sonra pipoyu aldı, derin bir nefes çektikten sonra dumanı üfleyip başını eğdi. Talltree bunu iki kez daha yaptı ve adamlardan hafif bir mırıltı karşılığını aldı.

Jamie pipoyu aldı, hareketi tekrarlayarak onurlandırılışını karşılıksız bırakmamış oldu, sonra yanındaki adama uzattı ve daha fazla konuşmadı.

Onlar da konuşması için zorlamadı, hissettiği şok ve rahatsızlığı fark etmişlerdi.

Şok. Aslında o da değil. Hissettiği şey son derece katıksız bir şaşkınlıktı. Dikkatle, biraz da isteksizce, Alistair’a bir göz attı. Tanrı aşkına, gerçekten de oradaydı.

Jamie nefesini tuttuğunu fark etti, sanki etrafa saçılmış kan ve bağırsak kokularını almak istemiyordu. Nefes aldı, duman ve insan kokuları ciğerlerine doldu. O anda ağlayabilirdi; İskoçya dağlarının o serin, keskin, huş ağacı ve karaçalı kokusu karışmış havasının hasretiyle yanıyordu.

Alexander Cameron ona bir şey söyledi ama yanıtlayamadı. Dayısının çektiği zorluğu fark eden Ian, Cameron’a cevap vermek için eğildi ve böylece

hepsi güldü. Ian merak içinde Jamie'ye baktıktan sonra konuşmaya devam etti. Mohavklar'la oynadığı bir lakros oyunundan bahsetmeye başladı. Jamie o sırada kendi halinde, duman içinde oturmaya devam etti.

On dört adam. Hiçbirinin yüzünü hatırlamıyordu. O rastgele hareket eden başparmak… Ne demek istemişti? Bir tanesiyle daha dövüştüğünü ama emin olamadığını mı?

Anıyı düşünmekten bile korkuyordu. Ne çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Ama hissettiği şaşkınlık hissinin de farkındaydı ve her şeye rağmen, bu küçük anıya tekrar sahip olmaktan dolayı mutluydu.

***

Saat geç olmuştu; adamların çoğu evlerine dönmüş ya da ateşin etrafında uykuya dalmıştı. Ian ateşin başından ayrılmış ama geri gelmemişti. Cameron hâlâ oradaydı, artık kendi piposunu tüttürüyor fakat Sabah Şakıyan Kuş'la paylaşmaya devam ediyordu.

"Sana söyleyebileceğim bir şey var," dedi Jamie birden, uyuşukluk dolu bir sessizliğin ortasında. "İkinize de." Tütünün etkisiyle sersemlemiş şef kaşlarını merakla kaldırdı.

Bunu söylemeye niyetinin olduğundan haberdar değildi. Beklemesi ve zamanını iyi ayarlaması gerektiğini düşünmüştü - o da eğer konuşmaya karar verirse. Şimdi söyleyecek olmasının sebebi belki evin yakınlığı, belki ateşin verdiği samimi his, belki de tütünün sarhoşluğuydu. Belki de kaderlerinde benzer sürgünler paylaşmış olanların yakınlığıydı. Ama konuştu, artık konuşmalıydı.

"Benim ailemin kadınları…" Kelimenin Cherokee dilindeki karşılığını bilmediğini fark edince, düşünürken eliyle arar gibi bir hareket yaptı. "Rüyalarında geleceği görüyorlar." Cameron'a bir bakış attı, adamın dediklerini anlayıp başını salladığını, sonra da dumanı içine çektiğini gördü.

"Yani Görü'ye mi sahipler?" diye sordu Cameron, ilgili bir havayla.

Jamie başını salladı; oldukça mantıklı bir açıklamaydı.

"Tsalagiler'i ilgilendiren bir şey görmüşler. Hem karım, hem de kızım."

Şef bunu duyunca dikkatini yoğunlaştırdı. Rüyalar önemliydi ve birden fazla insanın aynı rüyayı görmesi ise haliyle daha da önemliydi.

"Bunu söylemek beni çok üzüyor," dedi Jamie ve yalan da değildi bu. "Şu andan altmış yıl sonra, Tsalagiler topraklarından alınıp başka bir yere sürüklenecek. Bu yolculuk sırasında birçoğu ölecek, o yüzden bu yola…"

Duraksadı, “gözyaşı” anlamına gelen kelimeyi aradı, bulamadı ve, “…ağlanan yol denecek,” diye bitirdi.

Sabah Şakıyan Kuş dudaklarını büzdü, sanki pipoyu çeker gibiydi ama pipo elinde duruyordu.

“Bunu kim yapacak?” diye sordu. “*Kim yapabilir?*”

Jamie derin bir nefes aldı; işin zor kısmı gelmişti. Ama artık o an geldiği için, düşündüğünden daha kolay olduğunu fark etti.

“Beyaz adamlar,” dedi. “Ama Kral George’un adamları değil.”

“Fransızlar mı?” Cameron inanmaz gibi bir tonla konuştu ama kaşları çatıktı ve bunun nasıl olabileceğini anlamak istiyordu. “Yoksa İspanyollar mı? Onlar çok daha yakınlar fakat sayıca o kadar fazla değiller.” İspanya hâlâ Georgia’nın güneyine ve Karayip Adalarına sahiplerdi ama Georgia’daki İngiliz nüfuzu sağlamdı; İspanyalılar’dan kuzeye doğru bir taarruz yapmaları pek beklenmiyordu.

“Hayır. İspanyol da, Fransız da değil.” Ian’ın birden çok nedenden dolayı o anda yanında olmasını istedi. Ama olmadığı için Tsalagi’yi kullanabilmek için kendini zorlamak zorundaydı. Bu enteresan dilde çoğunlukla somut şeyler hakkında konuşulabiliyordu ve yakın gelecek hakkında.

“Bana dedikleri- karımın ve kızımın söyledikleri- ” Mantıklı kelimeler bulmaya çalıştı. “Rüyalarında gördükleri bir şey… Bu şey eğer birçok insanla ilgili olursa gerçekleşecek. Ama eğer o kadar çok insanı alakadar etmezse gerçekleşmeyebilirmiş.”

Sabah Şakıyan Kuş gözlerini kırpıştırdı; kafası karışmıştı ve buna hakkı da vardı. Jamie açıklayabilmek için kendini zorladı.

“Büyük şeyler var, küçük şeyler var. Büyük bir şey, çok büyük bir savaş gibidir ya da önemli bir şefin kabilenin başına geçmesi gibidir - tek bir adam olmasına rağmen birçok insanın rızası ve arzusuyla başa geçer. Karımla kızım böyle büyük şeyleri rüyalarında gördüklerinde bunlar gerçekleşir. Ama böyle büyük şeyler, çok insanı ilgilendirir. Bazıları böyle yap der; ötekiler şöyle yap der.” Eliyle zikzaklı bir hareket yaptı; Şef kafasını salladı.

“Yani… Birçok insan şöyle yap derse” -başparmağıyla sağ tarafı işaret etti- “şöyle olur. Peki ama ‘böyle yap’ diyenler ne olacak?” Başparmağını bu sefer öteki tarafa çevirdi. “O insanlar farklı bir yol çizebilirler.”

Sabah Şakıyan Kuş, ürktüğü zaman çıkardığı hım-hım-*hım* sesini çıkardı.

“Yani bazıları gitmeyebilir mi?” diye sordu Cameron sertçe. “Kaçabilirler

mi?”

“Umarım,” dedi Jamie.

Bir süre konuşmadan oturdular, ateşe baktılar ve yansımalarını gördüler - geleceği, geçmişi düşündüler.

“Şu karın,” dedi Şef sonunda, düşünceli bir suratla sessizliği bölerek, “onun için çok para ödedin mi?”

“Bana neredeyse sahip olduğum her şeye mal oldu,” dedi Jamie fakat sesindeki eğlenceli ton iki adamı güldürdü. “Fakat o her şeye değer.”

***

Misafir evine geçtiğinde saat çok geç olmuştu; ay yükselmişti ve gökyüzünde yalnızca yıldızların aralarında konuştuğu bir sükûnet vardı. Vücudundaki bütün kaslar ağrıyordu, yorgunluktan kapının eşiğinde sendeledi. Ama içgüdüleri hâlâ çalışıyordu ve odanın karanlığında, divanda birinin hareket ettiğini hissetti.

Tanrı aşkına, Sabah Şakıyan Kuş hâlâ aynı şeyin peşindeydi. Ama bu gece bunun bir önemi yoktu; bir tabur kadınla aynı yatakta yatsa da deliksiz uyuyacağı kesindi. Kadının varlığından rahatsız olamayacak kadar bitkin olduğundan kibarca selam verdi. Kadın ayağa kalktı.

Ateşin ışığıyla karşısında yaşlı, örgülü saçlı, boyalar ve tüylerle süslü beyaz geyik derisinden elbise giyen bir kadın gördü. Ormanda Seslenen’in en güzel kıyafetiyle karşısında durduğunu anladı. Şef’in espri anlayışı sonunda tamamen kontrolden çıkmıştı; adam Jamie’ye annesini göndermişti.

Tsalagi dilinde bildiği her şey beyninden uçup gitti. Ağzını açtı fakat kadının karşısında aval aval bakmaktan başka bir şey yapamadı. Kadın çok silik bir gülümseme takındı, elini uzattı.

“Gel, uzan Ayı Öldüren,” dedi. Sesi çok kibar ve sertti. “Saçındaki yılanları taramaya geldim.”

Kadının sesindeki bir şey, her ne kadar rahatsız edici bir durum olsa da Jamie’yi divana uzanıp kafasını kadının kucağına koymaya ikna etti. Ormanda Seslenen de hemen saçlarını açtı, bacaklarının üstüne yaydı. Kadının dokunuşu zonklayan kafasının, kaşlarının üstündeki şişliğin ızdırabına iyi geldi.

Jamie onun kaç yaşında olabileceğini tahmin dahi edemiyordu ama kaslı ve güçlü parmakların kafatasının üstünde, şakağında, kulaklarının arkasında küçük, ritmik çemberler çizerek rahatlattığını hissettikçe umursamamaya

başladı. Kadın ateşe kokulu ot ve birkaç değişik bitki atmıştı; bacaya yükselen sakin, kıvrımlı, beyaz dumanın düzenli hareketinin manzarası ortamı daha da dingin bir hale sokuyordu.

Kadın kendi kendine mırıldanıyordu ya da bir şarkı söylüyordu, sözleri anlaşılmıyordu. Jamie sessiz şekillerin dumanın içinde yükselişini izlerken vücudunun ağırlaştığını, uzuvlarının adeta ıslak kumla doldurulduğunu, gövdesinin arpa çuvalından farksız olduğunu hissetmeye başladı.

“Konuş, Ayı Öldüren,” dedi kadın yumuşak sesle, yaptığı işi birden keserek. Elinde ahşap bir tarak vardı; tarağın kullanılmaktan körelmiş dişleri Jamie’nin kafatasına sürtüyordu.

“Konuştuklarını anlayamıyorum,” dedi Jamie, Tsalagi dilindeki sözcükleri beyninde ararken zaman kaybederek. Kadın küçük bir homurtuyla karşılık verdi.

“Kelimeler ya da lisan önemli değil,” dedi Ormanda Seslenen. “Konuş. Ben anlarım.”

Jamie böylece konuşmaya başladı - Galce, çünkü o anda sanki çaba sarf etmeden konuşabileceği tek dil oymuş gibi hissediyordu. Kalbinin içinde hapsolmuşları dökmesi gerektiğini biliyordu, bu yüzden Galce anlatmaya başladı. Culloden. Hüzün. Kaybın verdiği acı. Korku.

Anlattıkları geçmişten geleceğe, şu üç hayaletin dolandığını gördüğü yere geldi. Sisin içinden çıkan, boş gözlerle onu izleyen soğuk yaratıklara…

Aralarında biri daha vardı -Jack Randall- ve kafa karıştırıcı şekilde iki taraftaydı. Onun gözleri boş değildi, buğulu yüzünün orta yerindeki kararlı gözlerle bakıyordu. Onu öldürmüş müydü, öldürmemiş miydi? Öldürdüyse, hayaleti onu takip mi ediyordu? Öldürmediyse, onun peşini bırakmayan şey intikamını tam olarak alamama duygusu muydu?

Ama konuşurken, sanki vücudundan biraz yukarıda duruyormuş, kendisini dinlenirken, gözleri açık ve yukarı bakar şekilde görüyormuş gibi bir hisse kapıldı. Orada anladı ki arada bir yerde, araftaydı. Yalnızdı. Huzurluydu.

“Kalbimde kötülük tutmam,” dedi, derinden gelen, yumuşak bir sesle. “Kötülük bana dokunmaz. Daha çok şey karşıma çıkabilir ama bu değil. Burada değil. Şimdi değil.”

“Anlıyorum,” diye fısıldadı yaşlı kadın ve beyaz duman gökyüzünün kutsal derinliğine karışırken Jamie’nin saçlarının düğümlerini çözmeye devam etti.

45. Kandaki Leke

Haziran 1774

Topuklarımın üstünde durarak gerindim, yorgun ama mutluydum. Sırtım ağrıyordu, dizlerim menteşeler gibi gıcırdıyordu, tırnaklarımın içi toprak doluydu, alnıma ve yanaklarıma tel tel dökülen saçlarım perişan haldeydi - ama taze fasulye, soğan, turp ve şalgam ekilmiş, lahanalar yabani otlardan arındırılıp toplanmış, bir düzine büyükçe fıstık fidanı kökleriyle sökülmüş ve çevredeki aç sincapların tehlikesinden uzak şekilde kurumaları için bahçe çitlerinin üstüne bırakılmıştı.

Gözlerimi kaldırıp güneşe baktım; hâlâ kestane ağaçlarının üstündeydi. O halde yemekten önce bir-iki iş daha halledebilecek zamanım vardı. Ayağa kalktım ve küçük krallığıma göz gezdirdim, kalan vaktimi nerede geçirirsem daha iyi olacağını düşünmeye başladım. Bahçenin bir köşesini tamamen ele geçirmelerinden korktuğum yaban sümbülleriyle melisaları mı sökmeliydim? Ahırın arkasındaki yığından bir sepet gübre mi getirmeliydim? Hayır, bunlar erkek işiydi.

Şifalı otlar? Fransız lavantası ağaçlarım diz boyuna gelmişti; civanperçemleri de iyice açmıştı, şemsiye gibi duran dantelimsi yaprakları beyaz ve pembe karışımı bir şölen sunuyordu. Kaşınan burnumun altını parmağımla kaşıdım, civanperçemlerini kesmek için ayın doğru döngüsünde olup olmadığımı hesap etmeye çalıştım. Lavanta ve biberiyenin sabah kesilmesi gerektiğini biliyordum, çünkü uçucu yağlar güneşle birlikte o zaman yükseliyorlardı; günün sonraki saatlerinde alırsam o etkileri kalmıyordu.

O halde naneyle uğraşacaktım. Çite dayamış olduğum çapaya uzandığımda aralıktan bana bakan bir yüz gördüm, hemen çekildim; yüreğim ağzıma gelmişti.

“Aaaa!” Ziyaretçim de benim kadar korkmuştu, o da geri sıçradı. “Afedersiniz hanımefendi. Sizi korkutmak istememiştim.”

Gündüzsefasının sarkan dallarının arasından bakan Manfred McGillivray’di. Günün erken saatlerinde gelmiş, Jamie için kanvasa sarılı birkaç tüfek getirmişti.

“Zararı yok.” Elimden düşürdüğüm çapayı almak için eğildim. “Lizzie’ye

mi bakmıştın? O şu anda- ”

“Yoo, hayır hanımefendi. Ben, şimdi- konuşabilir miyiz acaba hanımefendi?” diye sordu birden. “Yani, yalnız.”

“Tabii. Gel, ben çapalarken konuşursun.”

Kafasını salladı ve kapıdan içeri girdi. Benden ne istiyor olabilirdi? Üstündeki palto da botları da toz içindeydi ve pantolonu da ütüsüzdü. O halde uzun süre at binmiş olmalıydı, ailesinin yaşadığı yerden daha uzak bir mesafeden geliyordu herhalde - henüz eve de girmemişti, çünkü Bayan Bug’ın onun tozlarını zorla silkeleyeceği kesindi.

“Nereden geliyorsun?” diye sordum, ona su kabımı uzatarak. Kana kana içti, sonra ağzını kibarca koluna sildi.

“Sağ olun hanımefendi. Hillsboro’ya gittim, çünkü… ee… Bay Fraser için bir şeyler almam gerekiyordu.”

“Öyle mi? Uzun bir yol gitmişsin,” dedim sadece.

Yüzünde son derece rahatsız bir ifade belirdi. Yakışıklı, bronz tenli, koyu kıvırcık saçlı bir delikanlıydı. Ama o anda tam bir suçlu gibi, uğursuz bir hırsız gibi omzunun üstünden eve doğru baktı, sanki birinin gelip onu bıçaklamasından korkuyor gibiydi.

“Ben… ıı… şey hanımefendi, o iş biraz da sizinle konuşmak istediğim şeyle ilgili.”

“Yaa? Ee…?” El hareketimle rahatlamasını, çekinmesi gereken bir şey olmadığını ifade ettim sonra da çapalamaya başladım. Bana sormak istediği şeyin ne olduğu konusunda bir-iki şeyden şüphelenmeye başlamıştım ama konunun Hillsboro ile nasıl bir ilgisi olabileceğini hâlâ tahmin edemiyordum.

“Ee… şöyle… Bayan Lizzie’yle ilgili,” diye başladı, ellerini arkasında bağlayarak.

“Evet?” dedim cesaretlendirmek için, şüphelerimin doğrultusunda başlamış olmasının verdiği güvenle. Bahçenin batı tarafına, arıların *dauco* bitkilerinin üstünde neşeyle vızıldadığı yere baktım. Eh, en azından on sekizinci yüzyılın kondomlarından iyiydi.

“Onunla evlenemem,” dedi bir anda.

“Ne?” Çapalamayı bir anda kestim, doğruldum ve gözlerimi ona diktim. Dudaklarını var gücüyle sıkmıştı; o anda fark ettim ki bir dakika önce rahatsız bir ifadeyle saklamaya çalıştığı şey, aslında içinde tuttuğu derin mutsuzlukmuş.

“Gel, otur şöyle.” Jamie’nin benim için inşa edip, bahçenin kuzeyindeki sakız ağacının gölgesinin altına yerleştirdiği küçük tahta banka oturttum.

Oturdu, kafasını eğdi, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı. Ben de geniş kenarlı yaz şapkamı çıkardım, yüzümü önlüğüme sildim, yüzüme düşmüş saç tellerimi topladım. Alaçam ve balsam ağaçlarının yaydığı temiz havayı ciğerlerime çektim.

“Ne oldu?” diye sordum nazikçe, oğlanın nasıl başlayacağını bilmediğini fark etmiştim. “Onu sevmediğinden mi korkuyorsun?”

Bana korku dolu bir bakış attı, sonra dizlerini izlemeye devam etti.

“Hayır, hanımefendi. Yani- sevmiyorum, evet ama konu bu değil.”

“Değil mi?”

“Hayır. Yani- birbirimizi sevebileceğimiz şekilde yetiştirildiğimize eminim, annem de öyle diyor. Ondan hiç hoşlanmıyor da değilim elbet,” diye ekledi hemen, sanki ayıp etmiş gibi. “Babam onun küçük, şirin bir kız olduğunu söyler; kız kardeşlerim de onu çok seviyorlar.”

Bir yorum belirtmeyen, küçük bir ses çıkardım. Bu ikiliyle ilgili daha önceden şüphelenmeye başlamıştım zaten, duyduklarım da şüphelerimi haklı çıkarıyordu.

“Acaba… başka biri mi var?” diye sordum kibarca.

Manfred kafasını yavaşça iki yana salladı.

“Hayır, hanımefendi,” dedi kısık sesle.

“Emin misin?”

“Evet, hanımefendi.” Derin bir nefes aldı. “Yani… vardı. Ama artık yok.”

Kafam karışmıştı. Eğer bu diğer kızdan vazgeçmek zorunda kaldıysa - annesinin korkusundan ya da başka bir sebepten- o halde onu Lizzie’yle evlenmekten alıkoyan neydi?

“Şu öbür kız, Hillsboro’dan olabilir mi acaba?” Mesele biraz netleşmeye başlıyordu. Toplantı sırasında bu genç adam ve ailesiyle ilk tanışmamızda, kız kardeşleri konu Manfred’in Hillsboro ziyaretlerinden açıldığında birbirlerine bilmiş bakışlar atmışlardı. Ute bilmiyorduysa bile, o ikisinin bundan haberi vardı.

“Evet. O yüzden Hillsboro’ya gittim, yani, gitmem gerekiyordu, çünkü… ee… Myra’yı görmeliydim… ona Bayan Wemyss’le evleneceğimi, o yüzden artık görüşemeyeceğimizi söylemek istemiştim.”

“Myra.” Kızın adını da öğrenmiş olmuştum. Arkama yaslandım, ayağımı yavaş yavaş yere vurmaya başladım. “*Söylemek istemiştin*, yani konuşamadınız mı?”

Kafasını iki yana salladı. O anda, gözünden inen bir damla yaşın ev yapımı pantolonunun kumaşına düştüğünü gördüm.

“Hayır, hanımefendi,” dedi yarı boğuk bir sesle. “Konuşamadık. Ölmüş.”

“Tanrım,” dedim yumuşak sesle. “Ah, çok üzüldüm.” Gözyaşları dizlerinin üstüne düşüyor, kumaşı lekeliyordu. Oğlanın omuzları titremeye başladı ama hâlâ ses çıkarmıyordu.

Uzanıp delikanlıya sımsıkı sarıldım, göğsüme bastırdım. Saçları yumuşak ve canlıydı, boynuma değen teni yanıyordu. Bu kedere bir çare bulamamak çok üzücüydü; karşımdaki yalnızca sarılarak avutulmak için çok büyüktü ve kelimelerde teselli bulmak için de muhtemelen çok gençti. O anda yapabileceğim bir şey maalesef yoktu.

Ama oğlan kollarını belime doladı ve gözyaşları tükendikten sonra bile birkaç dakika boyunca bana sarılmayı sürdürdü. Ses çıkarmadım, onun sırtını sıvazladım, bir yandan da sarmaşıklarla kaplı çitin arasından başka biri bana bakıyor mu diye kontrol ettim.

Sonunda iç geçirip beni bıraktı ve doğruldu. Bir mendil aradım ama bulamadım, o yüzden yüzünü silmesi için önlüğümü ona doğru kaldırdım.

“Hemen evlenmek zorunda değilsin,” dedim, kendine gelmeye başladığında. “Kendine biraz zaman tanımanda hiçbir sakınca yok. Yasını tut. O sırada biz de düğünü ertelemek için bir bahane üretiriz; ben Jamie’yle konuşurum- ”

Ama Manfred kafasını iki yana sallamaya başladı. Gözlerindeki yaşların yerini üzgün bir kararlılık almıştı.

“Hayır, hanımefendi,” dedi, kısık ama emin bir sesle. “Yapamam.”

“Neden?”

“Myra bir fahişeydi efendim. Frengiden öldü.”

O an gözlerini kaldırdı ve bana baktı. Kederin arkasında, uçsuz bucaksız bir korku vardı.

“Sanıyorum hastalık bende de var.”

***

“Emin misin?” diye sordu Jamie, törpülediği toynağı elinden bırakırken. Sonra da inanamaz gözlerle Manfred’e baktı.

“Ben eminim,” dedim nahoş bir sesle. Manfred’i bana şüphesini doğrulayacak kanıtı göstermeye zorlamıştım -hatta mikroskobik olarak incelemek için lezyondan örnek bile almıştım- sonra da oğlanı pantolonunu çekmesine bile fırsat tanımadan, doğrudan Jamie’nin yanına götürmüştüm.

Jamie gözlerini hiç ayırmadan Manfred’e baktı, ne demesi gerektiğini düşündü. Hem itirafı, hem de muayene yüzünden yüzü mosmor haldeki Manfred, bu yılanlara has bakışlardan kaçmak için gözlerini indirmiş, az önce hilal şeklindeki ucu kırpılmış olan kara toynağa bakıyordu.

“Çok üzgünüm efendim,” diye mırıldandı. “Ben- öyle olsun ist-”

“Kimse istemez ki,” dedi Jamie. Derin bir nefes aldı ve oldukça derin bir homurtu çıkarıp Manfred’in bir kaplumbağa gibi kafasını omuzlarının içine gömmeye çalışmasına neden oldu.

“Ama bugün doğru olanı yaptı,” dedim, durumun olabilecek en olumlu özelliğini vurgulayarak. “Doğruyu söyledi yani.”

Jamie homurdandı.

“Ee, şimdi Lizzie’yle olamayacak tabii, değil mi? Fahişeyle birlikte olmasından daha kötüsü varsa o da bu.”

“Ama her erkek bu konuda konuşamazdı, sadece başlarına bir şey gelmemesini ummakla yetinirdi.”

“Orası öyle.” Jamie gözlerini kısarak Manfred’e baktı, delikanlı hakkında bir yargıya varmaya çalışıyordu.

Ayakları konusunda hassas olan ve o anda kötü bir ruh hali içindeki Gideon, toynağını sertçe yere, Jamie’nin ayağının hemen yanına vurdu.

“Pekâlâ.” Jamie delikanlıya dik dik bakmayı bırakıp Gideon’un dizginlerini yakaladı. “Oğlanla birlikte eve git Sassenach. Buradaki işimi bitireyim, sonra da Joseph’i getireyim de ne yapabileceğimizi düşünelim.”

“Tamam.” Duraksadım, Manfred’in önünde konuşup konuşmamak konusunda ikilemde kaldım. Çocuğa, aldığım örnekleri mikroskop altında adamakıllı incelemeden, patavatsızca umut vermek istemiyordum.

Frenginin spiroketleri son derece özgündü ama onları benimki gibi bir optik mikroskopta tespit edebilmek için ihtiyacım olan boya elimde yoktu. Hem, ev yapımı penisilinimin enfeksiyonu ortadan kaldıracağını düşünsem de kanın içinde yok oluşlarına bizzat tanık olmadığım sürece, bundan emin olmanın bir yolu yoktu.

O yüzden kendimi tuttum ve, “Yeterince penisilinim var, aklında olsun,”

demekle yetindim.

“Biliyorum Sassenach.” Jamie şeytani bakışlarını Manfred’den bana çevirdi. Onun da hayatını iki kez penisilinle kurtarmıştım ama bu esnada fena acı çekmişti. Jamie İskoçlar’a has, gitmemize izin verdiğini belirten bir homurtu çıkardıktan sonra eğildi, tekrar Gideon’ın toynağını eline aldı.

Manfred travma sonrası ne yapacağını şaşırmış haldeki hastalara benziyordu, eve giderken ağzını bıçak açmadı. Ameliyathane kapısında duraksadı, gözleri önce mikroskoba sonra alet kutusuna gitti. Penisilinimi sakladığım fanusları da tespit etmesi uzun sürmedi.

“İçeri gel,” dedim ama eşikten içeri girmesi için kolundan çekmem gerekti. O anda fark ettim ki Manfred daha önce bu odaya girmemişti; evimiz onlarınkinden neredeyse on kilometre uzaktaydı ve *Frau* McGillivray de evdeki küçük hastalıklarla başa çıkabilecek beceriye sahipti.

Manfred’e yardımseverlik göstermek o anda o kadar da içimden gelmiyordu ama ona bir tabure uzattım, kahve isteyip istemediğini sordum. Sert bir içkinin ona daha iyi gelebileceğini biliyordum, çünkü çok geçmeden Jamie ve Joseph Wemyss tarafından ifadesi alınacaktı fakat kendi iyiliğim için onu ayık tutmanın daha iyi olduğunu düşündüm.

“Hayır hanımefendi,” dedi, bembeyaz yüzünün altındaki ademelması hareket etti. “Yani, sağ olun ama istemem.”

O an dehşete düşmüş bir çocuk gibi görünüyordu.

“O halde kolunu sıyır lütfen. Biraz kan alacağım, canın çok yanmaz. Ee… Şu genç kızla nasıl tanıştın bakalım, neydi adı, Myra mı?”

“Evet hanımefendi.” Kızın adını duyunca yine gözleri yaşardı. Zavallıcık onu gerçekten seviyor olmalıydı - en azından sevdiğini sanıyordu.

Myra’yla Hillsboro’daki bir tavernada tanışmış. Dediğine göre çok kibar birine benziyormuş, çok da güzelmiş. Kendisine bir kadeh cin ısmarlamasını istediğinde Manfred karşı koyamamış.

“Sonra, bir süre birlikte içtik, bana güldü, sonra…” Olayların ondan sonraki akışını nasıl kelimelere dökeceği konusunda sıkıntı çekmeye başladı ama kızın yatağında uyandığını söyledi. Daha sonra da Hillsboro’ya gitmek için pek çok bahanesi çıkmış.

“Bu ilişkiniz ne kadar sürdü?” diye sordum ilgiyle. Kan almak için müsait bir şırınga bulamayınca, dirseğinin iç tarafındaki damarı neşterle delip akan kanı da küçük bir şişeye doldurmuştum.

İlişki iki yıldan fazla sürmüştü.

“Onunla evlenemeyeceğimi iyi biliyordum,” dedi dürüstçe. “Annem asla…” Sözü yarım kaldı, sanki hayatını tehlikeye atabilecek yırtıcı bir hayvanın sesini duymuş gibi gözleri ardına kadar açıldı. *“Gruss Gott!”* dedi bir anda. *“Mein Mutter!”*

İşin o kısmını ben de hayli merak etmekteydim. Ute McGillivray, gururu ve neşe kaynağı olan biricik oğlunun kötü şöhretli bir hastalığa kapıldığını ve bizzat inşa etmeye çalıştığı evliliğin bu yüzden gerçekleşmesinin tehlikeye girdiğini, bütün taşranın ağzına dedikodu malzemesi olacaklarını duymaktan hiç hoşlanmayacaktı. Hastalığın ölümcül bir yanı olması bu kadın için ikinci planda kalacaktı.

“Öldürecek beni!” dedi Manfred, taburesinden kayarak inip gömleğinin kolunu indirirken.

“Sanmıyorum,” dedim, “ama galiba- ”

O tedirginlikle dolu anda arka kapı açıldı, mutfaktan sesler geldi. Manfred buz kesti, kafasını kaldırdı. Sonra gürültülü ayak sesleri koridorda ilerleyerek ameliyathane kapısına yaklaştığında hemen odanın karşı tarafına koştu, bacağını pencere pervazının öte yanına attı ve bir geyik gibi ormana doğru koşmaya başladı.

“Gel buraya seni eşek!” diye bağırdım pencereden.

“Hangi eşeğe bağırıyorsun yenge?” Arkamı döndüğümde ayak seslerinin Ian’dan geldiğini öğrenmiş oldum. Bu kadar gürültülü olmasının nedeni de gözlerimin önündeydi: Ian’ın kollarında Lizzie Wemyss vardı.

“Lizzie! Ne oldu? Yatır onu hemen masaya.” Ne olduğunu anlamam saniyelerimi aldı: sıtma ateşi geri dönmüştü. Kız son derece bitkindi ve ateşten titremeye devam ediyordu. Kaslarının istemsiz hareketi zavallının jöle gibi titremesine neden oluyordu.

“Mandırada buldum onu,” dedi Ian, kızı nazikçe masaya yatırırken. “Sağır olan Beardsley içeriden öyle bir çıktı ki sanki şeytandan kaçıyordu. Beni gördü, hemen içeri soktu. Kızcağız yerde yatıyordu, yayık yanında devrilmişti.”

Bu çok endişe vericiydi - uzun zamandır nöbet geçirmiyordu ama ikinci kez, yardım çağırmasına bile izin vermeyecek kadar ani bir nöbet geçirmişti.

“Dolabın en üst rafı,” dedim Ian’a, Lizzie’yi telaşla yan çevirip sırtının bağlarını açarken. “O mavimsi kavanoz- hayır, büyük olan.”

Ian sorgulamadan kavanozu aldı, bana uzatmadan önce kapağını açtı.

“İsa aşkına yenge, ne bu?” Merhemin kokusunu alır almaz yüzünü buruşturdu.

“Çobanpüskülü, kınakına kabuğu ve kaz yağı karışımı, bir-iki şey daha var içinde gerçi. Biraz eline alıp kızın ayaklarını ov.”

Sersemlemiş halde kavanozun içindeki mor-gri karışımdan biraz aldı ve dediğimi yaptı, Lizzie’nin ellerinin arasında neredeyse kaybolacak kadar küçük, çıplak ayaklarına ilacı sürdü.

“Sence iyi olacak mı yenge?” Kızın yüzüne baktı, üzgündü. Hali her göreni üzerdi - beyaza çalan bir sarı renkteki yüzü boncuk boncuk ter içindeydi.

“Öyle sanıyorum. Gözlerini kapat Ian.” Kızın kıyafetlerini çıkarmıştım, şimdi de sıra iç gömleğine ve korseye gelmişti. Korseyi çıkarmadan önce kızın üstüne eski bir battaniye örttüm.

Ian dediğim gibi gözlerini kapamıştı ama merhemi kızın ayağına sürmeye devam ediyordu. Odaklanmayla çatılmış olan kaşları, bir anlığına Jamie’yi andırdı.

Kavanozu kendime doğru çektim, bir tutam merhem aldım ve elimi battaniyenin altına atıp kızın koltukaltındaki ince deriye sürmeye başladım, sonra biraz da sırtına ve karnına sürdüm. Karaciğerinin sınırlarını elimle hissedebiliyordum, kaburgalarının altında kasılmıştı. Şiş haldeki organın hassaslık seviyesini, oraya hafifçe dokunmamla kızın yüzünün kasılmasından anlayabiliyordum.

“Gözlerimi açabilir miyim artık?”

“Ha- tabii, aç. Bacaklarına da sür Ian.” Kavanozu tekrar ona doğru iterken kapı pervazında bir hareketlilik gözüme çarptı. Beardsley ikizlerinden biri orada durmuş, kara gözlerini Lizzie’ye dikmişti. Bu Kezzie olmalıydı; Ian “sağır olanın” kız için yardım istediğini söylemişti.

“İyi olacak,” dedim ona, sesimi yükselterek. Oğlan başını salladı, sonra da Ian’a hınç dolu bir bakış atıp kayboldu.

“Sen kime bağırıyordun Claire Yenge?” Ian gözlerini kaldırıp bana baktı, bunu hem Lizzie’ye saygısından hem de soruyu bana yönelttiği için yapmıştı; merhemi artık kızın dizinin üst kısmına sürtmeye başlamıştı fakat bunu yaparken örtü de Ian’ın isteği dışında aralanıyordu.

“Kim- ah, Manfred McGillivray’di o,” dedim birden hatırlayarak. “Kahretsin! Kan!” Bir anda sıçradım, elimi önlüğüme sildim. Şükürler olsun

ki kanı koyduğum küçük şişenin tıpasını takmıştım; kan örneği hâlâ sıvıydı. Ne var ki bu çok sürmeyecekti.

“Elleriyle kollarını da ovar mısın Ian? Şu işi hemen halletmem lazım.”

Ian dediğimi yaparken ben de kanı birkaç lamın üstüne damlatmaya başladım. Spiroketlerin üstünde nasıl bir boya işe yarayabilirdi? Bilememiştim; hepsini deneyecektim.

Dolaptan boya şişelerini indirirken konuyu genel hatlarıyla Ian’a anlattım, sonra solüsyonları hazırladım ve lamları suya koydum.

“Frengi, ha? Zavallı kafayı yemek üzeredir.” Lizzie’nin merhemle parlayan kolunu örtünün altına koydu ve battaniyeyi nazikçe kızın üstüne örttü.

Bu şefkat gösterisi beni bir anlığına şaşırttı ama sonra hatırladım: Ian da birkaç yıl önce, Geillis Duncan tarafından kaçırılışının ardından frengiye yakalanmıştı. Hastalığa sahip olduğundan tam olarak emin olamamıştım ama elimdeki son yirminci yüzyıl penisilinini, ne olur ne olmaz diye onun üstünde kullanmıştım.

“Ama onu iyileştirebileceğini söylemedin mi yenge?”

“Fırsatım olmadı. Dürüst olmak gerekirse, tam olarak emin de değilim.” Bir tabureye oturdum ve Lizzie’nin elini elime aldım, nabzını ölçtüm.

“Yaa…” Kaşlarını kaldırdı. “Bana iyileştiğimi söylemiştin.”

“Sen iyileştin,” dedim hemen. “Tabii o hastalığa yakalandıysan.” Sert bir bakış attım. “Oranda bir yara görmedin hiç, değil mi? Ya da başka bir yerinde?”

Kafasını iki yana salladı, ses çıkarmadı ama kemikli yanakları hafifçe kızardı.

“Güzel. Sana verdiğim penisilin- onu başka bir yerden… mazide kalan bir yerden getirmiştim. Çok temizdi, hem de güçlüydü. Bu penisilini kullanırkense asla emin olamıyorum” -tezgâhtaki fanusun içindekini işaret ettim- “yeterince etkili olur mu, miktarı doğru mu…” Elimin tersini burnumun altına sürdüm; çobanpüskülü merheminin ciğerlere işleyen bir kokusu vardı.

“Her zaman işe yaramıyor.” Penisilin tedavime cevap alamadığım birden çok hastam olmuştu - her ne kadar o vakalarda başka bir yöntemle başarılı olmuş olsam da. Birkaç sefer de ikinci tedavi seansına gerek duyulmaksızın, hasta kendiliğinden iyileşmişti. Başka bir vakada da iki farklı penisilin karışımı kullanmama rağmen, hastayı yine de kaybetmiştim.

Gözleri Lizzie'nin yüzünde olan Ian yavaşça kafasını salladı. O ilk ter tanecikleri kurumuştu; kız sessizce uyuyordu artık, göğsünün normal hareketiyle battaniyeyi indirip kaldırıyordu.

"Eğer emin değilsen, o zaman… kızla evlenmesine de izin vermezsin herhalde, değil mi?"

"Bilmiyorum. Jamie de Bay Wemyss'le konuşup onun fikrini alacak."

Ayağa kalktım ve pembemsi sıvıyla dolu kapların içinde duran lamlardan birini aldım, damlaları silkeledim, altlarını sildim ve mikroskobun altına yerleştirdim.

"Ne için bakıyorsun yenge?"

"Spiroket denen şeyler için. O mikroplar frengiye neden olurlar."

"Hıı, anladım." Durumun tüm ciddiyetine rağmen, sesindeki şüpheciliği duyunca gülümsedim. Ona daha önce bazı mikroorganizmalar göstermiştim ama tıpkı Jamie gibi -tıpkı geri kalan herkes gibi- görülemeyecek kadar küçük o şeylerin bu kadar büyük zarar verebileceğine o da inanamamıştı. Anlattıklarımı gönülden kabul etmiş gibi görünen tek kişi Malva Christie'ydi, o da bana olan sonsuz güveninden olmalıydı. Ona ne desem inanıyordu; aslında, yıllarca bir sürü İskoç'un bana şüphe içinde attıkları bakışlardan sonra kızın bu hali oldukça rahatlatıcıydı.

"Sence eve mi gitti? Manfred yani?"

"Bilmiyorum." Neredeyse dinlemeden cevap vermiştim, çünkü o sırada lamın konumunu değiştirerek doğru pozisyona oturtmaya çalışıyordum. Kırmızı kan hücrelerini seçebiliyordum ama ölümcül spiraller görünürde değildi. Elbette bu hiç olmadıkları anlamına da gelmiyordu; belki de kullandığım boya bu iş için etkisizdi.

Lizzie kımıldandı, bir inilti çıkardı, göz kapakları titreşti ve açıldı.

"Merhaba," dedi Ian yumuşakça, kıza gülümseyerek. "Daha iyi misin?"

"İyi miyim?" dedi kız bitkince. Ağzının kenarları hafifçe oynadı, ellerinden biri örtünün altından çıktı ve boşluğu yokladı. Ian elini tutup okşadı.

"Manfred," dedi gözleri yarı açık kız, kafasını hareket ettirip. "Burada mı?"

"Iıı… hayır," dedim, Ian'a şaşkın bir bakış atarak. Konuştuklarımızın ne kadarını duymuş olabilirdi? "Hayır ama buradaydı. Ama- gitti."

"Yaa." Kız ilgisini yitirdi, gözlerini kapadı. Hâlâ elini okşamakta olan Ian ona baktı. Oğlanın yüzünde içten bir şefkat vardı - belki biraz da endişe.

“Onu acaba yatağına mı taşısam?” diye sordu yumuşak bir tonla, kız sanki uyuyormuş da onu uyandırmak istemiyormuş gibi. “Sonra aramaya giderim?” Kafasıyla açık pencereyi gösterdi, tek kaşını kaldırdı.

“Büyük incelik edersin Ian.” Duraksadım, göz göze geldiğimizde ela gözlerinin endişeyle, geçmişten yadigâr ızdırabın anısıyla dolu olduğunu gördüm. “İyi olacak,” dedim, olabildiğince emin bir tonla konuşmaya çalışarak.

“Evet, olacak elbet,” dedi o da netlikle, sonra da hafifçe diz çöküp kızı kaldırdı, battaniyeyle onu bebek gibi sardı. “Söylemek bana düşerse tabii.”

46. Beter Terslikler

Manfred McGillivray geri dönmedi. Ian ise morarmış bir göz, yıpranmış el eklemleriyle döndü ve beraberinde Manfred'in kendini asmaya niyetlendiği haberini getirdi. Zina yapan bir namussuz olarak hak ettiği sona kavuşacağını düşünüyormuş. Ian bunları aktardıktan sonra üst kata çıktı, Lizzie'nin durumuna baktı.

Bunların Manfred'in umutsuzlukla ağzından döküldüklerini umdum - ve zamanında onu iyileştirebileceğimi söylememiş olmaktan dolayı kendime kızdım, doğru olsun ya da olmasın. Tabii ki bilemezdi…

Lizzie'nin bilinci yarı açıktı; geçirdiği sıtma nöbetinden dolayı çok bitkindi. Nişanlısının kaçtığını ya da kaçmasının nedenini duymak isteyeceği, duysa da anlayabileceği bir halde değildi. Ama kız iyileşir iyileşmez bir şeyler yapmam gerekecekti, çünkü eğer Manfred'le birlikte evlilik yeminlerini yazmaya karar vermişlerse…

"Bu arada," dedi Jamie duygusuzca, "Beardsley ikizleri bizim frengili oğlanı kaçırıp hadım etmeye hazırlanıyorlardı ama kendini asmaya karar verdiğini duyunca bir daha düşündüler ve bu kadarının yeterli olduğuna karar verdiler."

"Tanrı'ya böyle küçük lütufları için de şükretmek gerek," dedim sofraya otururken. Beardsley ikizleri müthiş iz sürme yetenekleriyle tanınıyorlardı - boş tehditler de pek onlara göre değildi.

"Gerçekten öyle," dedi Jamie. "Onları bulduğumda büyük bir ciddiyetle bıçaklarını biliyorlardı, sonra Manfred'in durumunu anlatıp kendilerini yormamalarını söyledim."

Beardsleyler'in bileğitaşlarının önünde yan yana durdukları, birbirinin aynısı olan yüzlerindeki hınç gözlerimin önünde canlanınca gönülsüzce gülümsedim. Ama bu gülücüğün de kaybolması iki saniye aldı.

"Tanrım, McGillivrayler'e haber vermeliyiz."

Jamie başını salladı, bu durum onu da rahatsız ediyordu. Ayağa kalktı.

"Hemen gitsem iyi olur."

"İki lokma yemeden değil." Bayan Bug hemen, sert bir hareketle önüne bir tabak yemek koydu. "Ute McGillivray boş mideyle uğraşılabilecek kadın değil."

Jamie tereddüt etti ama sonra haklı olduğuna karar verdi ve çatalını domuz rostosuna daldırdı.

“Jamie…”

“Efendim?”

“Belki de ikizlerin Manfred’i izlemelerine izin vermelisin. Yani canını yaksınlar diye değil, oğlanı bulmamız lazım sonuçta. Hastalıkla ilgilenmezsek sonu ondan olacak.”

Çatalındaki lokma havada kaldı, kaşlarını indirerek bana baktı.

“Evet ama ikizler onu bulurlarsa da sonunu onlar getirecek Sassenach.” Kafasını iki yana salladı, çatalı ağzına götürdü. Lokmayı çiğnedi, yuttu.

“Joseph şu anda Berhabara’da. Durumdan haberdar olmalı ve hakkı olduğu üzere, onu da yanıma alıp, McGillivrayler’e gitmeliyim. Ama…” O anki duraksamayla aklına gelenin Bay Wemyss’in çekingen, utangaç yapısının kendisine hiçbir yardımı olmayacağı fazlasıyla belliydi. “Hayır. Gidip Robin’e haber vereyim. Belki delikanlıyı o aramaya başlayabilir, belki de Manfred’in aklı kendi kendine başına gelmiştir de evine dönmüştür.”

Bu rahatlatıcı bir düşünceydi işte. Jamie’yi uğurlarken kafasında umut olduğunu gördüm. Ama gece yarısı geri döndüğünde yüzü asık ve sessizdi, Manfred’in eve dönmemiş olduğunu belli etti.

“İkisine de söyledin mi?” diye sordum, yanıma kıvrılması için örtüyü hafifçe açarken. Üstüne sinmiş olan kekremsi at kokusuna gece esintisinin serinliği karışmıştı.

“Robin’e benimle dışarı gelmesini istedim, orada konuştum. Ute’nin yüzüne söyleyecek cesareti bulamadım.” Bana gülümsedi, sokuldu. “Bu ufak korkaklığımı umarım bağışlarsın Sassenach.”

“Elbette,” dedim, eğilip mumu üfledim. “Ne zaman konuşulacağını bilmek de cesaretin önemli bir parçası.”

***

Şafak sökmeden dakikalar önce, kapının bangır bangır çalınmasıyla uyandık. Merdivende uyuyan Rollo hemen alt kata koştu, kapının ağzında tehditkârca havlamaya başladı. Arkasından da Lizzie’nin yatağının başucunda nöbet beklemekte olan Ian aşağıya indi. Jamie sesi duyduğunda hemen fırlayıp gardırobun üstündeki dolu tüfeği kaptı ve Ian’ın arkasından indi.

Şoke olmuş ve sersemlemiştim -uyuyalı yalnızca bir saat olmuştu- doğrulduğumda kalbim küt küt atıyordu. Rollo birkaç saniyeliğine havlamayı

kestiğinde Jamie'nin "Kim o?" diye sorduğunu duydum.

Bu soru, koridoru, merdivenleri ve kulak zarlarını bir kez daha titreten, gümbürtülü kapı çalınışının devamıyla yanıt buldu. Bunu ancak Wagner'in güçlü bestelerinde, zirve yaptığı kısımlarda duyulabilecek incelikte bir ses takip etti. Ute McGillivray.

Geceliğimi çıkarmaya başladım. O sırada karmakarışık sesler geldi, Rollo tekrar havlamaya başladı, kapı sürgüsü gıcırdayarak açıldı - sonra karışık sesler tekrar geldi ve artık daha gür çıkıyorlardı. Pencereye koşup dışarı baktım; Robin McGillivray kapının ağzında duruyordu, katırlardan birinden belli ki yeni inmişti.

Olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu, oldukça kederli bir havası vardı. Sanki ruhu bedeninden ayrılmış, giderken de bütün kuvvetini alıp götürmüş, geriye yalnızca faydasız bir müsvedde bırakmıştı. Kapı ağzındaki velveleye bakmayı kesti, kafasını çevirdi, sonra da gözlerini kapadı. Güneş henüz doğmuştu; ışık artık adamın yüzündeki bütün kasveti ve yorgunluğu açık ediyordu.

Ona baktığımı hissetmişçesine, gözlerini açtı ve kafasını kaldırıp pencereye döndü. Gözleri kıpkırmızıydı, saçları darmadağındı. Beni gördü ama ona el salladığımda karşılık vermedi. Gözlerini tekrar kapattı, başını çevirip bekledi.

Curcuna artık içeri taşınmıştı ve merdivenlerden yukarı çıkıyor gibiydi. İskoç itirazları, Alman ciyaklamalarıyla karşılık buluyor, Rollo'nun tez canlı havlamaları araya garnitür olarak karışıyordu.

Şalımı askıdan aldım ama henüz tek kolumun üstünden geçirebilmiştim ki yatak odamızın kapısı ittirilerek ardına kadar açıldı; o kadar şiddetliydi ki duvara çarpıp seken kapı kadının göğsüne çarptı. Hiç bozuntuya vermeden kapıyı bir kez daha iten kadın, yamulmuş şapkasıyla, hınç içinde üstüme gelmeye başladı.

"Sen! Kadın, *kadın!* Ne cüretle, benim kıymetli oğluma öyle aşağılık hakaretler edebildin? Seni öldüreceğim, saçını başını yolacağım, *köpek soyu!* Seni- "

O anda üstüme saldırdı; kendimi yana doğru fırlatarak elinden son anda kurtuldum.

"Ute! *Frau* McGillivray! Dinleyin- "

İkinci hamlesi daha başarılıydı. Geceliğimin koluna yapıştı, asıldı, öteki eliyle yüzümü parçalamaya çalışırken, giysiyi büyük bir yırtma sesi eşliğinde omzumdan kurtarmayı başardı.

Geri sıçradım, boğazımı yırtarcasına çığlık attım. O anda, yine yüzüme vuran bir el, beni çekiştiren başka ellerle ilgili bir anı zihnimde canlanmaya çalıştı…

Korkunun kollarıma verdiği kuvvetle kadına vurdum, bağırdım, haykırdım. Beynimde kalan mantık parçacıkları bu sahneyi şaşkınca eğlenerek izlediler - ama elbette bu hayvansal paniği engelleyemediler, çünkü bu mantıkdışı öfke çok daha derin yerlerden kaynaklanıyordu.

Yumruk attım, kolumu umursamazca savurdum, çığlık attım ve bunu yapmaktayken bile yapma nedenimi merak ediyordum.

Bir kol beni belimden yakalayıp havaya kaldırdı. Yeni bir panik dalgası vücudumu sardı, sonra kendimi birden yalnız başıma, dokunulmamış halde buldum. Köşeye, gardırobun yanına konulmuştum. Nefes nefeseydim, sarhoş gibi sağa sola salınıyordum. Jamie önümdeydi, tekrar saldırmamam için bana hâkim olmaya çalışıyordu.

Benimle çok sakin bir tonla konuşuyordu ama ben kelimelerden anlam çıkarabileceğim aşamayı geride bırakmıştım. Ellerimi duvara yasladım; bana dokunmasıyla biraz rahatlamıştım.

Kalbim hâlâ kulaklarımda zonkluyordu, kendi nefes alışlarımın gürültüsünden korkuyordum. Ses, Harley Boble'ın burnumu kırdığında çıkardığım sese çok benziyordu. Kendimi zorlayarak ağzımı kapadım, bağırmamaya çalıştım. Nefesimi tutmaya çaba gösterdiğimde bunun sakinleşmeme yardımcı olduğunu gördüm.

Ute'nin ağzının oynamakta olduğu gözüme çarptı, oraya dik dik baktım, içinde bulunduğum zaman ve mekânı tekrar sabit tutmaya çalıştım. Kelimeleri duyuyordum ama algım o kadar hızlı çalışmıyordu. Nefes aldım, kelimelerin bir su gibi üzerimden akmasına izin verdim, anlamlarından duygu çıkarmaya çalıştım -öfke, dinginlik, özgüven- ama anlamlarıyla uğraşmadım.

Sonra derin bir nefes aldım, yüzümü mendille sildim -ıslaklık beni nedense şaşırttı- ve bir anda her şey normale döndü. Duyabilir, anlayabilir hale geldim.

Ute bana pis pis bakıyordu, öfke ve tiksinti dolu yüzüne hafif bir korku da yerleşmişti.

"Çıldırmışsın sen," dedi kafasını sallayarak. "Çıldırmışsın." Sanki sakinleşmiş gibi konuşuyordu. "Pekâlâ."

Sonra Jamie'ye döndü, bakımsız kalmış, kıvırcık sarı saçlarını düzeltti ve devasa şapkasının altına tıktı. Kurdelesi harap olmuştu; bir ucu gözlerinden birinin üstüne doğru sarktı.

“Delirmiş bu kadın. Ama sonuç olarak, oğlum gitti… gitti! Yaa.” Derin nefes alarak, ters bakışlarla beni süzerek biraz daha dikildi, sonra kafasını iki yana sallayıp tekrar Jamie’ye döndü.

“Bundan sonra Salem’e giremezsin,” dedi tersçe. “Ailem, dostlarım seninle ticaret yapmayacaklar. Tanıdıklarım, selamlaştıklarım, hiçbiri! Bu manyak karının yaptıklarını herkese anlatacağım.” Buz mavisi gözlerini tekrar bana çevirdi, dudağını sarkan kurdelenin bitişiğinde kibirli bir edayla büzdü.

“Sen bittin,” dedi. “Sen artık yoksun.” Sonra topuğunun üstünde döndü ve dışarı çıktı, önündeki Ian’la Rollo’yu adeta kışkışlayarak yolundan çekti. Bir kadından çok dört tane tam teçhizatlı erkekten geldiği varsayılabilecek ayak sesleri merdivenlerde yankılandı.

Jamie’nin omuzlarındaki gerginliğin yavaş yavaş geçmeye başladığını gördüm. Üstünde hâlâ gece gömleği vardı -kürek kemiklerinin arasında nemli bir bölge vardı- dolu tüfek de hâlâ elindeydi.

Ön kapı çarpılarak kapandı. Herkes olduğu yerde kaldı, çıt çıkmadı.

Biraz sonra boğazımı temizledim. “Kadını vurmazdın herhalde, değil mi?” diye sordum.

“Ne?” Dönüp boş gözlerle baktı. Sonra bakışlarımı doğrulttuğum yeri anladı, elindeki tüfeğe adeta nereden edindiğini hatırlamaya çalışırcasına baktı.

“Haa,” dedi, “hayır.” Kafasını iki yana salladı, uzanıp gardırobun üstüne geri koydu. “Elimde olduğunu unutmuşum. Ama Tanrı biliyor ya, o salak ile avanağı vurmayı çok isterdim,” diye ekledi. “Sen iyi misin Sassenach?”

Hafifçe eğildi, gözlerimin içine baktı, gözleri endişeyle yumuşadı.

“İyiyim. Ne oldu anlamadım ama iyiyim şimdi. Geçti o halim.”

“Hmm,” dedi yumuşak bir tonla, sonra da bakışlarını çevirdi, kirpikleri gözlerini sakladı. O da mı aynı şeyi hissetmişti yoksa? Birden kendini… eskisi gibi mi hissetmeye başlamıştı? Bazen öyle hissettiğini biliyordum. Paris’te uykudan uyanıp onu pencerenin yanında, kasılmış bir halde, pencere pervazını kırmak istermişçesine öfkeli gördüğüm o zamanı hatırladım.

“Geçti,” diye tekrarladım kendimi, ona dokundum ve karşılık olarak utangaçça bir gülümseme aldım.

“Isırmalıydın o kadını,” diyordu Ian köpeğe, ciddiydi de. “Kadının kıçı tütün fıçısı kadar, nasıl beceremedin?”

“Zehirlenmekten korkmuştur,” dedim bulunduğum köşeden çıkarak. “Sence

ciddi miydi? Eh, ciddiydi tabii. Ama yapabilir mi sence? İnsanların bizimle olan ticaretini kesmelerini sağlayabilir mi?"

"*Robin*'i durdurabilir," dedi Jamie, yüzüne o mutsuz ifadeyi tekrar yerleştirerek. "Diğerleri… göreceğiz."

Ian kafasını iki yana salladı, kaşlarını çattı ve sıkılı yumruğunu kasıklarına sürttü.

"Manfred'in boynunu kırmam gerektiğini biliyordum," dedi gerçek bir pişmanlıkla. "*Frau* Ute'ye oğlunun kayanın üstüne düştüğünü söylerdik, derdimiz kalmazdı."

"Manfred mi?" Bu cılız ses odadaki herkesin kafasını aynı anda o yöne çevirmesine neden oldu.

Kapının ağzında, aç kalmış bir hortlak kadar cılız ve solgun halde duran Lizzie bize cevap bekleyen, kocaman, canlı gözlerle bakıyordu.

"Ne oldu ki Manfred'e?" dedi. Bir an dengesini kaybedip düşecek kadar sert sallanınca elini pervaza dayadı. "Ne oldu?"

"Frengisi varmış, kaçtı," dedi Ian dümdüz bir şekilde, sırtını dikleştirerek. "Ona bekâretini vermemişsindir umarım."

***

Ute McGillivray o günkü tehdidini hayata geçiremedi ama yine de esaslı bir zarar verdi. Manfred'in dramatik kayboluşu, Lizzie'yle olan nişanlılığının sona erişi ve bunun korkunç bir skandal sonucunda meydana gelmiş olmaları, Manfred'in seyyar silahçılık yaptığı Hillsboro ve Salisbury'den, Salem ve High Point'e kadar duyuldu.

Ama Ute'nin çabaları sayesinde, bu olay olduğundan da tuhaf bir dedikodu haline geldi. Bazıları oğlanın frengisi olduğunu, bazıları benim şeytani bir emel gözeterek ya da anne-babasıyla olan büyük anlaşmazlığım yüzünden onu bu hastalıkla iftira attığımı anlatıyorlardı. Daha masumane başka bir grup ise, Manfred'in hasta olmadığını ama benim de kötü bir niyetim olmadığını, yalnızca yanıldığımı yayıyorlardı.

Delikanlının hasta olduğunu düşünenler iki gruba ayrılıyorlardı; yarısı hastalığın kaynağının bir fahişe olduğunu düşünürken, diğer büyük grup ise Lizzie'yi sorumlu tutuyordu. Kız bu olaylardan sonra çok kötü bir üne sahip olmuştu ta ki Jamie, Ian, Beardsley ikizleri ve hatta Roger, kızın onurunu yumruklarıyla savunmaya kalkışana kadar, ancak insanlar yine de konuşmaya devam ettiler - tabii onların duyabileceği yerlerde konuşmayı kestiler.

Ute’nin Salem, Wachovia, Bethabara ve Bethania’daki bütün sülalesi elbette olayların onun anlattığı gibi olduğuna inandılar ve bu konuda her yerde konuşmayı kendilerine görev bildiler. Salem’deki tüccarların hepsi değil ama çoğu bizimle iş yapmayı kesti. Ayrıca birden fazla defa, gayet iyi insanlar olarak tanıdığım Moravyalıların yanından geçerken onlara selam verdiğimde, karşılık olarak buz gibi bir bakış aldım.

Lizzie, ilk aşağılanışından sonra, nişanlısını kaybetmiş olmaktan o kadar da rahatsız görünmemeye başladı. Şaşkına dönmüştü, kafası karışmıştı, üzgündü -öyle söylüyordu- ama Manfred’i kaybettiği için yıkıldığı söylenemezdi. Artık Tepe’den nadiren ayrıldığı için insanların kendisi hakkında söylediklerini de duymuyordu. Onu asıl üzen şey, McGillivrayler’i kaybetmiş olmasıydı -özellikle de Ute’yi.

“Benim annem ben doğarken öldüğü için anne nedir hiç bilmem hanımefendi, anlıyorsunuzdur bunu,” dedi bana, efkârlı bir şekilde. “Sonra *Mutti*- ki Manfred’le evleneceğimizi açıkladıktan sonra ona öyle dememi istemişti -onun kızı olduğumu söyledi, tıpkı Hilda, Inga, Senga gibi. Hem zorbalık eder, hem başımın etini yer, hem de gülerdi bana, diğer kızlara yaptığı gibi. Ben… çok iyi hissederdim kendimi, bir ailenin içinde hissederdim. Artık yoklar.”

Kıza içten bir sevgi duymuş olan Robin, Ronnie Sinclair vasıtasıyla üzgün olduğunu belirten bir not ulaştırmıştı. Ama Manfred’in kayboluşundan beri, ne Ute, ne de kızlarla görüşmemişti, yazışmamıştı.

Bu işten en kötü etkilenen ise Joseph Wemyss gibi görünüyordu. Muhtemelen Lizzie’nin kendini daha da kötü hissetmemesi için ağzını pek açmıyordu ama adam adeta susuz kalmış bir çiçek gibiydi. Kızı için duyduğu üzüntü bir yana, o da McGillivrayler’i özlüyordu. Yıllarca yalnızlık çektikten sonra kendisini birden içinde bulduğu o geniş, hayat dolu aileyi mumla arar haldeydi.

İşin en kötü yanlarından biri de, Ute’nin tehdidini tamamen gerçekleştirmesi mümkün olamadıysa da yine de yakın akrabalarını etkilemiş olmasıydı. Jamie’nin anlattığına göre, Papaz Berrisch ve kız kardeşi Monika’yı, Joseph’i tekrar gördüklerinde onunla konuşmaktan mahrum etmişti.

“Kadını, karısının Halifax’taki akrabalarının yanına göndermiş,” dedi, kafasını üzgünce iki yana sallarken. “Joseph’i unutabilmesi için.”

“Yazık.”

Manfred’e gelince… En ufak bir iz yoktu. Jamie her zaman ticaret yaptığı insanlardan etrafı soruşturmalarını istedi ama Tepe’den gittiğinden beri onu

gören yoktu. Her gün onu düşündüm, her gün onun için dua ettim, ormanda tek başına, ne yapacağını bilmez halde, ölümcül spiroketler kanında her gün çoğalırken yapayalnız kalmamış olmasını diledim. Daha da vahimi, Karayipler'e giden bir gemiye binip, her limanda kendini fahişelerin koynuna atıp hastalığı küçük bir salgın haline getirmiş olma olasılığından korktum.

Ormanın derinliklerinde, etini kemiklerinden ayırmak için dört dönen etçil kuşlardan başkası tarafından umursanmayan bir cesede dönüşmemişse bunlara bile razıydım aslında. Her şeye rağmen Ute McGillivray'den nefret edemiyordum, çünkü onun da aklında benzer şeyler olduğundan emindim.

Bu beter dönemdeki tek güzel şey, Thomas Christie'nin beni çok şaşırtarak Malva'ya bana yardım etmeye gelmesi için izin vermeyi sürdürmesi oldu. Adamın, kızı eğer gelecekte eter kullanacaksa önceden haberinin olmasını istemesi dışında bir itirazı yoktu.

"İşte." Geri çekildim, mikroskobun merceğini ona bıraktım. "Görüyor musun?"

Sessiz bir hayranlık duyarken dudakları büzüldü. Güneş ışığı ve boyanın mükemmel uyumunu yakalamak hiç kolay olmamıştı ama sonunda spiroketleri görüntüleyebilmeyi başarmıştım. Tam olarak net değillerdi fakat doğru şekilde bakarsanız görebiliyordunuz - aslında, gayet emin olarak koyduğum teşhise rağmen, sonunda bu mikropları görebildiğimde rahatlamıştım.

"Evet, küçük spiraller! Gördüm onları!" Geri çekilip bana baktı, gözlerini kırpıştırdı. "Yani şimdi bu minicik şeyler mi Manfred'i frengi ettiler?" Şüpheciliğini açıkça dile getirmeye utanıyordu ama saklamayı başaramıyordu elbette.

"Aynen öyle." Hastalıklarla mikroplar arasında bağ kuran teoriyi birkaç kez on sekizinci yüzyıl dinleyicilerine açıklamıştım ama son olaylardan sonra bana inananların sayısında artış olmadığını söylemem yanlış olmaz sanırım. Boş gözler, kendini tutamayanların attığı kahkaha, küçümseyen homurtu ya da tavırlar, her zaman aldığım tepkilerdi. Malva'dan da bunların biraz daha kibar bir versiyonunu bekliyordum.

Ama kız beni şaşırtarak, anlattığım şeyi tek seferde anladı - ya da en azından öyle gibi yaptı.

"Pekâlâ." İki elini de tezgâha koydu, spiroketlere bir kez daha göz attı. "Demek bu küçük iblisler frengiye neden oluyorlar. Nasıl peki ya da dişlerimden alıp buraya koyup gösterdiğiniz küçük şeyler beni neden hasta yapmıyorlar?"

Elimden gelen en iyi şekilde açıkladım, “iyi mikrop”, “kötü mikrop”, “zararsız mikrop” kavramlarını anlattım, o da kolaylıkla kavradı gibime geldi. Ama konu insan hücrelerine ve vücudun bunlardan oluştuğunu anlatmaya geldiğinde, önce elini alnına götürüp kafası karışık bir tavırla kaşlarını çattı. Ama sonra kafasını iki yana sallayıp şüphesinin yersiz olduğuna karar verdi, elini önlüğüne silip sorularına devam etti.

Bütün hastalıklar mikroplar yüzünden mi? Ya penisilin, neden bazı hastalıklara iyi geliyor, bazılarını etkileyemiyor? Mikroplar insandan insana nasıl bulaşıyor?

“Bazıları havadan bulaşıyor; bu yüzden hapşıran, öksüren insanlardan uzak durulması söylenir. Bazıları suyla bulaşır, o yüzden başkalarının tuvaletlerini yaptıkları nehirlerden su içilmesi sakıncalıdır. Diğerleri… ee, başka şekillerde geçerler.” Cinsellik hakkında ne kadar bilgisi olduğundan emin olamıyordum - çiftlikte yaşadığı için hayvanlarınkini görmemesi ya da en azından işitmemesi mümkün değildi tabii. Kızı aydınlatırken tam olarak rahat olamıyordum, çünkü babasının duyduklarından ne derece rahatsız olabileceğini kestirmek zordu. Kızın eterle uğraşmasını tercih etmesi beni şaşırtmazdı.

Malva doğal olarak üstü kapalı biçimde anlattığım şeyin üstüne gitti.

“Başka şekiller? Nasıl yani?” Usulca iç geçirerek anlatmaya başladım.

“Nasıl, *ne?* Ne yapıyorlar, *ne?*” dedi, inanamıyordu. “Erkekler, hayvanlardan farksızlar o zaman! Bir kadın buna neden izin versin ki?”

“Gerçekten de hayvanlar aslında,” dedim, gülmemeye çalışarak. “Kadınlar da öyle. Neden izin veriyorlar…” Parmağımı burnuma sürttüm, kullanabileceğim en isabetli kelimeleri bulmaya çalıştım. Ama kız heyecan ve panik içinde, atikliğini konuşturdu.

“Para için,” dedi, o anda dünyanın anlamını bulmuşçasına. “Fahişelerin işi bu işte! Para için izin veriyorlar o hayvanlara!”

“Ee, evet ama fahişe olmayan kadınlar da- ”

“Çocuk yaştalar, evet, öyle.” Kafasını salladı fakat aklında bambaşka bir şey kurmuştu. Küçük, pürüzsüz alnı odaklandığı düşünceyle kırıştı.

“Kaç para alıyorlar ki?” diye sordu. “Yani çoktur herhalde, değil mi, bir erkeğin- ”

“Bilmiyorum,” dedim, ne diyeceğimi şaşırarak. “Farklı ücretler, herhalde. Değişiyordur.”

“Değişiyor… yani, adam çirkinse daha fazla mı ödüyor? Tabii eğer kadın çirkinse…” Merak dolu gözlerini hemen bana çevirdi. “Bobby Higgins bana Londra’daki, tanıdığı bir fahişeden bahsetmişti. Kızın yüzü vitriyol yüzünden mahvolmuş.” Dolaba, sülfürik asidi tuttuğum yere, kilide ve anahtara baktı, korku ve iğrenmeyle titredi.

“Evet, o kızdan bana da bahsetmişti. Vitriyol yakıcıdır, bu yüzden- ”

Ama aklı tekrar malum konuya kaymıştı bile.

“Manfred’in böyle bir şey yapabileceğini düşünmek…” Gri gözlerini bana çevirdi. “Ya Bobby, o da herhalde, ha…?”

“Askerlerin sıklıkla öyle- ”

“Ama İncil’de,” diye lafımı böldü, düşünceli bir edayla gözlerini kısarak, “*Putların ardından fahişelerin peşinden koştuğunuz gibi koşmayın* deniyor. Yani erkekler penislerini- putlar kadınlara mı benziyordu, öyle midir sizce?”

“Onu kastettiğini sanmıyorum, hayır,” dedim telaşla. “Benzetme yapmış işte. Ee… yani bir şeyin peşinden şehvetle koşmak anlamında, bunun zararı hakkında olduğunu sanıyorum, İncil’deki satırların yani, ee…”

“Şehvet,” dedi düşünceli şekilde. “Yani bir şeyi günah işlemek pahasına istemek, değil mi?”

“Evet, öyle de denebilir.” Ter içinde kalmıştım, tenim sıcaktan buharlaşabilirmiş gibi hissediyordum. Hemen serin havaya ihtiyacım vardı, yoksa çiyle kaplanmış kalmış bir domatese benzeyecektim. Dışarı çıkmak için ayağa kalktım ama yapamadım. Kızı, seksin yalnızca para ya da bebek yapmakla ilgili bir şey olduğunu düşünürken öylece bırakamazdım. Her ne kadar bazı kadınlar öyle düşünse de.

“Bu fiziksel ilişkinin bir nedeni daha olabiliyor,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Birini sevdiğin zaman, onu memnun etmek istersin. O da seni memnun etmek ister.”

“Memnun mu?” Hayret içindeki sesi, kelimenin anlamını sorgularmış gibi yükseldi. “Yani bundan hoşlanan kadınlar da mı var?”

47. Arılar ve Dayaklar

Yaptığım şey dikizlemek değildi asla. Kovanlarımdan biri dolmuştu; kaçak arıları inceliyordum.

Arı sürüleri genellikle çok uzağa seyahat etmezler, sık sık dururlar. Bir ağaç kovuğunda birkaç saat dinlendikten sonra bir top haline gelirler, toplu halde mırıltılar çıkararak aralarında bir konferans yaparlar. Eğer nereye yerleşecekleri konusunda ortak kararlarını vermeden önce başka bir yere yerleştirilirlerse -çok çekici görünen bir kovana- huzursuzluk çıkarmazlar, böylece himaye altına alınabilirler.

Arıların kötü yanı ise ayak izlerinin olmamasıdır. Dağlık alanda, evden bir buçuk kilometre uzakta, sırtımda bir sepet kovanla etrafı kolaçan edip, Jamie'nin avcılık konusunda söylediklerini hatırlamaya, bir arı gibi düşünmeye çalışmak zorundaydım.

Üstümde kalan arazide yakıotu ve buna benzer vahşi çiçekler vardı ama aşağıdaki, etrafı oyuk kaplı, ölü ağaç gövdesi -bir arı olduğum varsayıldığında- daha çekici gibiydi.

Sepet kovan ağırdı, yokuş da bayağı dikti. Kovanı taşımama yardımcı olan ama o sırada derimi tahriş etmeye başlayan halatı gevşettim, kovanı sumak ve topalçalı kaplı zeminde aşağı yuvarladım.

Ben de aşağı inmeye başladım, kaymamak için yerdeki taşlara dikkat ettim, dallara tutunarak ilerledim. Gözlerim aşağıya odaklanmışken nereye geldiğimi fark etmemiştim. Çalıların arasındaki bir boşluktaydım ve buradan bir kulübenin çatısı görülebiliyordu. Kiminkiydi bu? Christieler'inki herhalde, diye düşündüm. Kolumla çenemin ucundan akmak üzere olan ter damlasını aldım; hava sıcaktı ve yanıma bir matara almamıştım. Eve dönmeden önce oraya uğrayıp su rica etsem iyi olacaktı.

Sonunda ölü ağaç gövdesinin yanına geldiğimde, arılardan eser olmaması moralimi bozdu. Orada biraz durdum, terin yüzümden akıp kurumasını bekledim, etrafı dinledim, arıların o monoton vızıltısını duyabilmeyi umdum. Bir sürü uçan böceğin türlü sesini seçmeyi başardım - ama arı yoktu.

İç geçirdim, gövdenin etrafında dolaşarak geri dönmeye karar verdim ki o anda duraksadım; gözüme aşağıdaki beyazlık çarptı.

Thomas Christie ve Malva, kulübelerinin arkasındaki küçük açıklıktaydı. Adam hareket edince gömleğinin parıltısı gözüme çarpmıştı ama artık sabitti,

kollarını kavuşturmuştu.

Dikkati tamamen kızında gibi görünüyordu; Malva da o sırada açıklığın kenarındaki üvezlerden birinin dallarını kesmekle meşguldü. Neden acaba, diye düşündüm.

Gözlerimin önündeki sahnede çok tuhaf bir şey vardı ama adını bir türlü koyamıyordum. Bir vücut hareketi miydi bu? Aralarındaki alışılagelmemiş bir gerginlik havası mı?

Malva arkasını dönüp babasına doğru yürüdü, elinde birkaç uzun ince dal vardı. Başı eğikti, ayaklarını adeta sürüyordu. Dalları babasına verirken tersliğin ne olduğunu aniden anladım.

Onları duyamayacak kadar uzaktaydım ama Thomas ona belli ki bir şey söylemişti, ardından da kaba bir hareketle odun kesme kütüğü olarak kullandıkları yeri gösterdi. Kız kütüğün önünde diz çöktü, eğildi ve eteklerini kaldırıp çıplak kalçasını açtı.

Bir an bile tereddüt etmeden elindeki çubukları kaldırdı ve kızın kalçasına indirdi, sonra çekip öteki kalçasına vurdu. Darbelerin kızın derisinde bıraktığı izleri o mesafeden görebiliyordum. Bu hareketi birkaç kez tekrarladı; adam bunu yaparken sanki önceden düşünülmüş, üstünde plan yapılmış bir şeyi gerçekleştiriyormuş gibi bir hava veriyordu, bu yüzden eylemin kendisinden çok, yaparken takındığı duygusuz tavır tüyler ürperticiydi.

Kafamı çevirmek aklıma dahi gelmedi. Çalıların arasında dehşetle kalakalmıştım, yüzüme musallat olan tatarcıkları bile kovalayamayacak kadar basiretim bağlanmıştı.

Christie elindeki çubukları yere atıp topukları üstünde dönerek eve geri dönmeden önce gözlerimi dahi kırpamamıştım. Malva çömeldi, eteklerini düzeltti, kumaşı dikkatle silkeledi ve ayağa kalktı. Yüzü kıpkırmızıydı ama ağlamamış, öfkelenmemişti.

Buna alışkındı. O anda anlayabilmiştim. Tereddüt ettim, ne yapacağımı şaşırdım. Ben karar veremeden Malva şapkasını düzeltti, döndü ve azimli bir yüz ifadesiyle ormana doğru yürümeye başladı - doğrudan bana doğru yürüyordu.

Kendi irademle karar verdiğimin farkına bile varmadan, bir laleağacının dalları altından geçerek gövdenin arkasına saklanmışım. Kız yaralanmamıştı ama olayı birinin görmüş olmasından hiç hoşlanmayacağı da açıktı.

Malva benden iki metre kadar öteden geçti. Yokuştan dolayı biraz nefes nefeseydi - yo, burnundan soluyordu; ruh hali de üzgün değil, sinirliye

yakındı.

Bir süre sonra, gövdenin arkasından dikkatlice göz attığımda, ağaçların arasında ilerleyen kızın şapkasından başka bir şey göremedim. Oralarda herhangi bir kulübe yoktu, ayrıca kız bir şey toplamak için yanına bir sepet de almamıştı. Belki de yalnız kalmak istemişti, kendini toparlamak için. Eğer öyle düşündüyse de bu hakkıydı.

Kız tamamen gözden kaybolana kadar bekledim, sonra da yokuşu yavaş yavaş inmeye başladım. Her ne kadar susamış olsam da Christieler'in kulübesinde durmadım. İşçi arılara olan ilgim de kaybolmuştu.

***

Jamie'yi çitin yanında, Hiram Crombie'yle konuşurken yakaladım. Başımı sallayarak selam verdim, Jamie'ye az önce tanıklık ettiklerimi anlatmak için sabırsızlanmama rağmen Crombie'nin işinin bitmesini bekledim.

Neyse ki Hiram'ın da çok kalmaya niyeti yoktu; varlığım onu huzursuz etmişti.

Adam gittiğinde Jamie'ye hemen gördüklerimi anlattım, karşılığında benimkiyle aynı endişeyi göstermediğinde sinirlendim. Tom Christie kızının dayak yemesi gerektiğini düşünüyorsa, bu onun bileceği işmiş.

"Ama adam… yani- belki de çubuk darbeleriyle bitmiyordur. Belki… başka şeyler de yapıyordur."

Bana şaşkın bir bakış attı.

"Tom mu? Bunu düşünmek için bir nedenin var mı?"

"Hayır," demek zorunda kaldım, isteksizce elbette. Christie ailesi beni her zaman rahatsız etmişti, bunun nedeni de çoğunlukla Tom'la geçinemiyor oluşumdu. İncil'e bu kadar kendini adamış bir insandan kötülük gelmeyeceğini düşünecek kadar saf değildim ama adil olmak adına söylemeliyim ki kötülük yapacağını düşünmek de bir o kadar mantıksızdı. "Ama o kızı öyle sopalamaması gerekirdi, hele o yaşta, ha?"

Bana öfkeyle baktı.

"Hiçbir şey anlamıyorsun, değil mi?" dedi, kafamdan geçen düşünceyi dile dökerek.

"Ben de onu demek üzereydim *sana,*" dedim, bana baktığı gibi bakarak. Gözlerini kaçırmadı, aynı şekilde bakmaya devam etti, biraz eğlenmeye başlar gibiydi.

“Yani çok farklı olacak, öyle mi?” dedi. “Senin dünyanda yani?” Sesindeki keskinlik, benim dünyamda yaşamadığımızı hatırlatacak kadar etkiliydi. Ani bir ürperti, kolumdaki sarımsı tüyleri diken diken etti.

“Erkekler kadınları senin zamanında dövmüyor yani, ha? İyi bir nedenleri olsa dahi mi?”

Ne diyecektim şimdi buna? İstesem de yalan söyleyemezdim; yüzüme bakıp içimden geçeni anlamayı çok iyi biliyordu.

“Bazıları,” dedim mecburen. “Ama aynı şey değil. Orada, o zamanlarda yani karısını döven adamlara suçlu gözüyle bakılıyor. Ama,” diye ekledim, dürüstçe, “karısını döven adamlar benim zamanımda genellikle yumruklarını kullanırlar.”

Hayret ve iğrenme karışımı bir ifade yüzünü kapladı.

“Nasıl bir erkek yapabilir bunu?” dedi, inanamıyordu.

“Kötü biri.”

“Öyle olmalı Sassenach. Sence şimdikiyle arasında bir fark da yok yani, öyle mi?” diye sordu. “Yani yüzünü gözünü dağıtsam, bunu kıçına şaplak indirmemle bir mi tutarsın?”

Kan aniden yanaklarıma hücum etti. Bir keresinde kemerle popoma defalarca vurmuştu ve bunu unutmamıştım. O an onu öldürmek istemiştim - anı aklıma geldiği için artık içimde olumlu bir duygu da kalmamıştı. Ama aynı zamanda, bu tip hareketleri yirminci yüzyıl dayaklarıyla bir tutacak kadar ahmak da değildim.

Bana bir bakış attı, kaşını kaldırdı, neyi hatırladığımı anladı. Hafifçe sırıttı.

“Ah.” dedi.

“Ah tabii,” dedim oldukça tersçe. O sinir bozucu anları kafamdan çıkarmayı başarmıştım, tekrar hatırlamak sinir bozucuydu.

Öte yandan, Jamie olayı hatırlayınca biraz neşelendi. Beni asla katlanamayacağım bir bakışla inceledi, hâlâ sırıtıyordu.

“İsa aşkına… ağıt yakar gibi bağırmıştın.”

Şakaklarımda kanın baskı yapmaya başladığını hissettim.

“Çok iyi bir nedenim vardı!”

“Vardı tabii,” dedi daha da sırıtarak. “Vardı. Kendi hatandı, unutma,” diye ekledi.

“Benim ha- ”

“*Senin* hatan,” dedi net ve emin bir sesle.

“Özür dilemiştin!” dedim çıldırırcasına. “Diledin, biliyorsun bunu!”

“Hayır, dilemedim. Ayrıca olayın başlangıcında da senin hatan vardı,” dedi mantıktan tamamen sıyrılarak. “Yoksa öyle saçma sapan bir kemer cezasını çekmek zorunda kalmazdın bile. Lafımı dinleseydin, ‘diz çök’ dediğimde- ”

“Lafını mı dinleseydim? Yani öylece teslim olup sana- ”

“Senin *hiçbir konuda* yumuşak başlılık ettiğini görmedim zaten Sassenach.”

“Seni iblis İskoç!” Kovanı yere, ayaklarının dibine bıraktım ve yürümeye başladım.

“Ama bir daha yapmadım,” diye bahanesini ileri sürdü.

Sertçe arkama döndüm, hiddet dolu baktım.

“Bir daha denersen kalbini sökmekle tehdit ettim de ondan.”

“Olabilir… ama yine de yapabilirdim, biliyorsun bunu Sassenach. Değil mi?” Artık sırıtmıyordu ama bakışlarında hâlâ hınzırlık vardı.

Birkaç kez derin nefes aldım, içimdeki öfkeyi kontrol altına almaya, canını yakacak bir cevap bulmaya çabaladım. İkisini de beceremedim ve vakar dolu bir “hıh” sesiyle topuklarımın üstünde döndüm.

Kiltinin çıkardığı seslerden kovanı almak için eğildiğini, çitin etrafından geçip birkaç uzun adımla bana yetiştiğini anladım. Dönüp bakmadım; yanaklarım hâlâ yanıyordu.

Beni küplere bindiren şey, söylediklerinin doğru olduğunu bilmemdi. Her şeyi hatırlıyordum. Kılıç kemerini öyle bir indirmişti ki birkaç gün boyunca rahat oturamamıştım - ve bunu tekrar yapmak istese, onu durdurabilecek bir şey de yoktu.

Çoğu zaman, kanunlar düşünüldüğünde, onun malı olduğum gerçeğini yok saymayı başarıyordum. Ama bu gerçeğin yok olmasını sağlayamadığım da başka bir gerçekti - o da bunun farkındaydı.

“Peki ya Brianna?” dedim hesap sorarcasına. “Eğer Roger birden kemerini çıkarıp kızına vurmaya kalkarsa, aynı şeyleri mi düşüneceksin?”

Bu örnek onu eğlendirmişti.

“Denerse şeytanın gözüne tükürmüş olur,” dedi. “Kız onu mahveder, yanlış mı düşünüyorum? Ayrıca onun kocasına itaat şekli de tıpkı seninki gibi. Ama

tabii,” diye ekledi, kovanın halatını omzundan arkaya attıktan sonra devam etti, “bir çiftin arasında geçenleri asla bilemezsin, değil mi? Belki de Roger denese kızın hoşuna bile gidebilir.”

“Hoşuna bile gidebilir mi?!” Hayret içinde, bomboş gözlerle baktım. “Bir kadının bundan nasıl olur da-”

“Ah öyle, kız kardeşimi düşün.”

Yolun ortasında donakaldım, bakışlarım ona sabitlenmişti.

“Nesini düşüneyim? Yani şimdi bana- ”

“Evet, aynen öyle.” O hınzır parıltı yine oradaydı ama şaka yaptığını sanmıyordum.

“Ian onu *dövmüş* mü?”

“Öyle demesen keşke,” demekle yetindi. “Öyle deyince, sanki Ian onu yumruklamış ya da gözünü morartmış gibi oluyor. Biraz canını yakmış olabilirim fakat kanını akıtmadım, Tanrı aşkına…” Gözleri bir anlığına yüzüme döndü; her yerim iyileşmişti, en azından görünürde yani; kalan tek iz, kaşlarımın birinin üstündeki hafif çizikti - o da üstünü kapatan saçlar özellikle çekilip incelenmedikçe görülmüyordu. “Ian da öyle.”

Duyduğum şey neye uğradığımı şaşırmama yol açmıştı. Ian ve Jenny Murray’le aylarca dip dibe yaşamıştım ve Ian’ın şiddet gösterecek biri olduğunu asla, aklımın ucundan dahi geçirmemiştim. Dahası, kardeşinden bile güçlü bir karakteri olan Jenny Murray’nin buna izin verebileceğini düşünmek…

“Ne yapmış peki? Neden yapmış? Nasıl?”

“Ee, yani, kemerini onun için çıkardığı ara sıra olurmuş,” dedi, “o da Jenny istediği zaman.”

Derin bir nefes aldım.

“Jenny *istediği* zaman mı?” Diyaloğun derinliği düşünüldüğünde, kahramanca bir cesaret gösterdim.

“Ian’ı bilirsin işte,” dedi omuz silkerek. “Jenny istemedikçe öyle bir şey yapabilecek karaktere sahip değil.”

“Öyle bir şeyin olduğunu hiç görmedim,” dedim, Jamie’yi adamakıllı süzerek.

“Senin önünde yaptıracak hali yoktu, ha?”

“Senin önünde *yaptırdı mı* yani?”

“Hayır, hayır,” dedi ellerini kaldırarak. “Ama Culloden’dan sonra, pek evde durmuyordum. Ama ara sıra, ziyarete geldiğimde… bir şey hazırladığını görüyordum.” Burnunu kaşıdı, gözlerini kaldırdı ama güneş yüzünden kıstı, kelimeleri aradı. “Sataşırdı Ian’a,” dedi sonunda, omuz silkti. “Durduk yere bir şeye sinirlenirdi ya da küçük, pis imalarda bulunurdu. Sonra- ” O anda aklına gelen bir tanımla yüzü rahatladı. “Kırbaçlanarak bitlerinden kurtulmak isteyen bir hayvan gibi davranıyordu.”

Bu tanımı duyduğuma inanamıyordum. Jenny Murray sivri dilliydi, lafını da sakınmazdı, karşısındaki kocası da olsa. İyilik timsali Ian da güler geçerdi. Ama az önce duyduklarımı bu ikiliye asla konduramıyordum.

“Öyle. Dediğim gibi davrandığını bir-iki kez gördüm. Ian da ona bir bakış atar fakat bozuntuya vermezdi. Sonra bir defasında, ben dışarıda avlanırken -güneş batmak üzereydi- oradaki kalenin arkasındaki tepede küçük bir geyik avlamıştım, hatırladın mı orayı?”

Başımı salladım, hâlâ hayret içindeydim.

“Avı eve kendim taşıyabilecek kadar yakındım, o yüzden hayvanı kuruması için kabine götürdüm. Etrafta kimse yoktu, sonradan öğrendim ki çocuklar Broch Mhorda’daki pazara gitmişler, hizmetçiler de onlarlaymış. Ben de kimseyi görmeyince, evde de kimse olmadığını düşündüm, o yüzden mutfağa daldım. Gitmeden önce bir şeyler yiyip süt içeyim istemiştim.”

İçeri girdiğinde, üst kattaki yatak odasından gelen sesleri duyunca ödü patlamış.

“Nasıl sesler?” diye sordum, ağzım açık kalmıştı.

“Ee… ciyaklamalar,” dedi omuz silkerek. “Kıkırdamalar. Biraz itiş kakış sesi de gelmedi değil, bir şeyler de devrilmişti galiba. Sesleri seçemesem, eve hırsız girdiğini sanırdım. Ama Jenny’yle Ian oldukları belliydi ve- ” Orada lafı kesildi; olay aklına gelince kulakları kızardı.

“Sonra… sesler biraz daha yükseldi, işte… ardından kemerin ete çarpış sesi geldi, sonrasında da üç kasaba öteden bile duyulabilecek bir çığlık.”

Derin bir nefes aldı, omuz silkti.

“Evet… Neye uğradığımı, ne yapmam gerektiğini şaşırmıştım.”

Başımı salladım, en azından bunu anlayabilmiştim.

“Garip bir durum olmuş, evet. Ee… şey… devam ettiler, herhalde?”

Başını salladı. Kulakları kiremit rengine yaklaşmıştı, yüzü de kıpkırmızıydı ama onun sebebi sıcak olabilirdi.

“Ettiler, evet.” Bana bir bakış attı. “Bak Sassenach, ona zarar verdiğini düşünsem iki saniyede üst kata çıkardım. Ama…” Bir süredir kafasının etrafında dolanmakta olan arıyı kışkışladı, kafasını iki yana salladı. “Orada… sanki… nasıl söyleneceğini bile bilmiyorum. Jenny sürekli güldüğü için de değil, çünkü o- onun da istediğini düşündüğüm için. Ian da… yani, o da gülüyordu. Kahkahalar atmıyordu ama… sesi öyleydi işte.”

Seslice nefes verdi, yumruk halindeki eliyle boynunun altındaki teri aldı.

“Orada donakaldım, elimde bir parça turtayla onları dinledim. Ağzım açık olduğu için sinekler rahatça girip çıkmaya başladıkları ana kadar öyle kaldım; o sırada onlar da… ee…” Omuzlarını, sanki gömleği dar geliyormuş gibi salladı.

“Yapmaya başlamışlardı, öyle mi?” diye sordum, duygusuz bir sesle.

“Öyle sanıyorum,” diye yanıtladı, resmi bir havayla. “Çıktım oradan. Foyne’a kadar bütün yolu yürüdüm, geceyi Büyükanne MacNab’ın yanında geçirdim.” Foyne küçük bir köydü, Lallybroch’tan yirmi kilometre ötedeydi.

“Niye?” diye sordum.

“E, öyle yapmam lazımdı,” dedi basitçe. “Olmamış gibi yapamazdım. Ya çekip gidecek başka şeyler düşünecektim ya da kendime işkence etmeye devam edecektim ki bilirsin bu konuda iyi değilimdir - kız kardeşimdi sonuçta.”

“Yani aynı anda iki işi yapamadığını mı söylüyorsun?” diyerek güldüm.

“Tabii ki hayır,” dedi ve bana deliymişim gibi baktı. “Sen yapabiliyor musun?”

“Ee, evet.”

Tek kaşını kaldırdı, ikna olmamıştı.

“Kadınlar aynı anda birden çok şey yapmaya alışıklardır, zorundadırlar çünkü, çocuklar sağ olsun. Neyse, Jenny’yle Ian’a dönelim. Ne diye- ”

“Ben de yürürken onları düşünmek zorunda kaldım,” diye itiraf etti. “Açıkçası düşünmekten alamadım kendimi. Büyükanne MacNab zihnimi esir alan bir şey olduğunu anlayınca, yemek boyunca bana işkence etti… ta ki ona anlatana kadar.”

“Yaa. Ne dedi peki?” diye sordum büyük bir merakla. Büyükanne MacNab’ı

bilirdim; hayat dolu, dobra bir yaşlı kadındı - insanların zayıflıkları hakkında da oldukça görmüş geçirmişti.

“Gülerken öyle titredi ki ufak bir deprem yaratmış olabilir,” dedi, ağzının bir kenarı kıvrılarak. “O an ölse mutsuz olmazdı herhalde.”

Ama sonunda kendine gelen yaşlı kadın, gözlerinden neşe içinde akan yaşları sildikten sonra, olayı Jamie’ye adeta bir geri zekâlıya anlatır gibi açıklamış.

“Nedeninin Ian’ın bacağı olduğunu söyledi,” dedi Jamie, bunun mantıklı gelip gelmediğini anlamak için yüzüme bakarak. “Bunun Jenny için bir şey fark ettirmeyeceğini ama Ian için öyle olmadığını söyledi. Bir de,” dedi ve duraksadı, rengi mora kaçmaya başlamıştı, “erkeklerin kadınların yatak hakkındaki düşünceleri hakkında bir şey bilmediklerini ama bildiklerini sandıkları için sorun çıktığını söyledi.”

“O kadını boşuna sevmemişim,” dedim. “Başka?”

“Başka… Jenny’nin Ian’a bazı şeyleri açıklamış olabileceğini söyledi- belki de kendisine de- yani, bacağı olsun ya da olmasın, onun bir erkek olduğunu düşündüğünü anlatmış olabilirmiş.”

“Ne? Nasıl yani?”

“Yani Sassenach,” dedi, son derece duygusuzca, “erkekler etraflarına kalın bir çizgi çekip onu geçenlerle dövüşmenin, yapmaları gerekenlerin büyük kısmını oluşturduğunu düşünürler. Düşmanlar, komşular, çocuklar - hatta eşler. Her zaman bir kemer ya da kamçı kullanamazsın ama kullandığında da en azından kimin sözünün geçtiği belli olur.”

“Ama bu çok- ” diye başlayıp kendi lafımı kestim, kaşlarımı çatıp bunun mantığı olup olmadığını düşündüm.

“Erkeksen, kontrol sendedir. Düzeni sağlayan sensindir, istesen de istemesen de. Böyledir,” dedi dirseğime dokunarak, sonra da ağaçların arasındaki bir boşluğu başıyla gösterdi. “Susadım. Biraz duralım mı?”

Oradaki dar bir patikada ilerlemeye başladı; ben de onu takip ettim ve Yeşil Kaynak dediğimiz yere vardık. Yılantaşının üstünde köpürerek akan bu serin su, etrafındaki yosunlarla gölgeli bir fanus görüntüsü veriyordu. Diz çöktük, yüzlerimizi yıkadık, suyumuzu içtik, rahat bir nefes aldık. Jamie avuç dolusu suyu gömleğinden içeri attı, gözlerini mutluluk içinde kapadı. Ona güldüm ama sonra ben de ter içindeki mendilimi kaynakta yıkadıktan sonra onunla boynumu, kollarımı sildim.

Kaynağa yürürken konuşmamız kesilmişti; devam ettirmek isteyip istemediğimi de nasıl ettirebileceğimi de bilemiyordum. O yüzden gölgelerin içinde sessizce oturdum, kollarımla dizlerimi sardım, ayak parmaklarımı yosunların içinde gezdirdim.

Jamie'nin de o anda pek konuşmaya ihtiyacı olduğu söylenemezdi. Sırtını bir kayaya yaslayıp rahatladı, ıslak gömleği üstüne yapıştı. Öylece durduk, ormanı dinledik.

Ne demem gerektiğinden emin değildim ama konuşma hakkında düşünmeyi de kesmemiştim. Garip bir şekilde, Büyükanne MacNab'ın ne demek istediğini anladığımı sanıyordum - onunla aynı fikirde olduğumdan emin olmasam da.

Düşündüğüm, daha çok Jamie'nin erkekler ve sorumlulukları hakkındaki sözleriydi. Öyle miydi gerçekten? Öyleydi belki de ben daha önce o açıdan bakmamış olsam da. Kendisinin bize siper olduğu doğruydu - bana, aileye, Tepe'deki herkese. Ama bunu gerçekten öyle mi yapıyordu? *"Kalın bir çizgi çekip onu geçenlerle dövüşmek"* miydi yani? Öyleydi sanırım.

Benimle onun arasında da çizgiler vardı, elbette. Tabii bu çizgileri hiç geçmemiş de değildik. Benim kendimi savunmak için söylediklerim vardı - bir de yaptırımlarım. Ancak o, onun çizgilerini geçtiğim için bir kez -çok erken bir evrede- bana vurmuştu. Yani, bunun gerekli olduğunu mu düşünmüştü? Öyleydi herhalde, çünkü bana söylediği buydu.

Ama onun düşünce sistemi farklıydı ve o hep onu takip ediyordu.

"Çok garip," dedi düşünceli bir halde. "Laoghaire beni aşırı düzeniyle çıldırtırdı ama onu kemerle dövmek bir kez bile aklımdan geçmedi."

"Ne düşüncesizmişsin," dedim doğrularak. Laoghaire'den bahsetmesi hoşuma gitmemişti, konu ne olursa olsun.

"Öyleymişim ama," diye ciddiyetle yanıt verdi, alaycılığımı fark etmeden. "Sanıyorum bunu yapmayı bırak, düşünemeyecek kadar umursamıyordum onu."

"Onu dövecek kadar umursamıyordun, ha? Eh, o zaman şanslıymış yani?"

O anda sesimdeki imayı kavradı; bakışlarını keskinleştirip yüzüme odakladı.

"Canını acıtmak için değil," dedi. Aklına yeni bir şey gelmişti; bunu yüzünden okuyabiliyordum.

Biraz gülümsedi, ayağa kalktı ve bana doğru geldi. Beni ayağa kaldırdı, sonra el bileğimi tutup kafamın üstüne doğru yavaşça kaldırdı ve altında

oturduğum ağaç gövdesine yapıştırdı; böylece sırtımı dayamış oldum.

“Canını yakmak için değil,” dedi yumuşak sesiyle. “Ona sahip olmak için. Onun benim olmasını istememiştim. Ama sen, *mo nighean donn* - sana sahip olmalıydım.”

“*Sahip* mi?” dedim. “Ne demek bu, tam olarak?”

“Ne dediysem o demek.” Gözlerinde hâlâ hınzır bir parıltı vardı ama sesi ciddiydi. “Sen benimsin Sassenach. Bunu vurgulamak için de aklımdan ne yapılması gerektiği geçiyorsa onu yaparım.”

“Ah, öyle tabii. Beni düzenli olarak dövmek gibi mesela, değil mi?”

“Hayır, öyle yapmam.” Ağzımın kenarı hafifçe kıvrıldı, bileğimdeki tutuşun sağlamlaştığını hissettim. Derin mavi gözler benden beş santim uzaktaydı. “Gerek de yok, çünkü yapabilirim bunu Sassenach, sen de bunu iyi biliyorsun.”

Gayriihtiyarî tutuşundan kurtulmaya çalıştım. Doonesbury’deki o geceyi çok iyi hatırlıyordum; bütün gücümle ona karşı koymaya çalışmam ve bunun beyhudeliği. Yatağın üstünde zorla zapt edilmiş olma hissi, savunmasızca oracıkta kalakalmak ve bana istediği şeyi yapabileceği hissi…

Var gücümle kıvrandım, hem derimi yıpratan elinden, hem de beni sıkboğaz eden anıdan kurtulmaya çalıştım. Başaramadım ama elimi çevirdim ve tırnaklarımı avucuna batırdım.

Ne çekildi, ne de gözünü kırptı. Öteki eliyle bana hafifçe dokundu - kulak mememe bir fırça gibi değdi ama yeterliydi. İstediği yerime dokunabilirdi, hem de istediği şekilde.

Demek ki kadınlar gerçekten de hem mantıklı şekilde düşünmeyi, hem de cinsel açıdan uyarılmayı aynı anda becerebiliyorlardı - çünkü o anda bunu yapıyordum. Beynim her şeyi reddetmeye çalışıyordu, özellikle de son dakikalarda bana söylediği bütün kelimeleri. Ama aynı zamanda bu fiziksel esaret altında uyarılmakla kalmamış, aynı zamanda utanmazca hareketler yapmama, kasıklarımı ona sürtmeme neden oluyordu.

Tırnaklarımın avucunu delişini hâlâ umursamıyordu. Başka bir şey yapmama fırsat kalmadan, öteki eliyle de boştaki elimi tuttu, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve benimkilere emanet etti.

“Eğer seni serbest bırakmamı isteseydin Sassenach,” diye fısıldadı, “sence bırakır mıydım?”

Derin bir nefes aldım, öyle ki göğüslerim ona sürtündü. O kadar

yakınımdaydı ki… o anda fark ettim. Kalakaldım, nefes aldım, gözlerine baktım ve endişemin yavaş yavaş geçtiğini ve karnımın için için ısındığını fark ettim.

Vücudumun onunkine karşılık olarak hareket ettiğini düşünmüştüm - öyle de olmuştu. Onunki de benimkine tekrar, bilinçsizce katıldı; boğazında gördüğüm kalp atışı, bileğimde hissettiğim nabızla aynı ritimdeydi. Vücudunun salınışı benimkiyle ahenk içinde, neredeyse temas etmeden, ıslak bir yaprağın dokunuşu gibi, serinleterek ve rahatlatarak devam etti.

“İstemezdim,” diye fısıldadım. “Söylerdim. Sen de yapardın. Ne desem onu yapardın.”

“Yapar mıydım?” Bileğimi hâlâ sıkıca tutuyordu. Yüzü o kadar yakındı ki gülümseyişini görmedim, hissettim.

“Evet,” dedim. Tutsak aldığı bileğimi kurtarmaya çalışmaktan vazgeçmiştim; onun yerine öteki elimi onunkinin içinden çektim -beni engellemeye çalışmadı- ve başparmağımı kulak memesine, oradan da boynuna, yavaşça sürttüm. Kısa, keskin bir nefes aldı ve hafif bir ürperti vücudunda gezdi; dokunduğum yerlerdeki tüyler dikilmeye başladı.

“Yapardın,” dedim çok yumuşak bir sesle. “Çünkü ben de sana sahibim. Öyle değil mi?”

Bileğimdeki sıkılı el birden gevşedi ve yukarı çıktı, uzun parmaklar benimkilerin içine geçti, geniş ve sıcak avcu benimkine değdi.

“Öyle, öyle,” dedi, benim kadar yumuşakça. “Sahipsin.” Başının son iki santimlik mesafeyi de kapatmasına izin verdi ve dudakları benimkilere dokundu, böylece söylediğini hem duymuş, hem de hissetmiş oldum.

“Bunu çok iyi biliyorum, *mo nighean donn*.”

48. Yahudikulakları

Endişelerini paylaşmasa da Jamie karısına o konu hakkında düşüneceğine ve yapılması gereken bir şey varsa yapacağına dair söz verdi. Birkaç gün sonra da Malva Christie'yle konuşma şansı yakaladı.

Kenny Lindsay'nin yerinden gelirken, önündeki patikada, tozun içine kıvrılmış bir yılan olduğunu gördü. Büyükçe bir yaratıktı ama derisinin deseni pek eğlenceliydi - zehirli engereklerden değildi ama yılanlar onu tepeden tırnağa ürpertiyordu. Onu yerden eliyle almak da istemiyordu, üstünden geçmek de. Hayvan eteğinden içeri girmeye niyetlenebilirdi - evet, olabilirdi. Yılan, Jamie'nin "Kışt-kışt!" şeklindeki kovalamalarına ve ayağını yere sertçe vurmasına kayıtsız kaldı.

Jamie kenara doğru gitti, bir akçaağaç bulup kalınca bir dalını kırdı ve bu dalla o melun yaratığı ite ite ormana sürükledi. Yerinden edilen hayvan, hızla çalıların altına girdi. Hemen sonra da çalıların ardından bir çığlık geldi.

Elinde sopayla koşan Jamie, orada Malva Christie'yi elindeki sepetle yılanı ezmeye çalışırken buldu.

"Rahat ol kızım, bırak hayvanı gitsin." Kızın kolunu tutunca sepetten birkaç mantar düştü. Yılan da o sırada daha sakin bir yere doğru sürünmeye başladı.

Jamie eğilip dökülen mantarları toplamaya başladı. Malva'nın bir şey yapacak hali yoktu; nefes nefeseydi ve önlüğüyle kendini yelliyordu.

"Çok sağ olun efendim," dedi derin bir nefes aldıktan sonra. "Yılanlardan çok korkarım."

"Neyse ki minik bir kral yılanıydı," dedi Jamie onu rahatlatarak.

"Belki de… ama fena ısırabiliyorlar." Kız titredi.

"Isırmadı, değil mi?" Jamie yere saçılan son mantarları da sepete attı ve Malva nazikçe başını salladı.

"Hayır, efendim." Şapkasını düzeltti. "Ama Bay Crombie'yi ısırmışlar. Gully Dornan bu şeylerden bir tanesini geçen pazarki buluşmaya kutuda getirdi. Şaka olsun diye. Neymiş, '*zehirli yılanları ellerine alsınlar, zarar görmesinler'* bölümündeki kastı ispatlayacakmış. Sanırım duanın ortasında yılanı salmaya kalkışacaktı." Anlatırken gülümsedi, olayı hatırlamıştı.

"Ama Bay Crombie onu ve kutusunu gördü, içindekini bilmeden kutuyu

aldı. Gully, yılan uyumasın diye kutuyu sallayıp durmuştu; Bay Crombie kutuyu açınca da yılan adeta şakalı kutulardaki palyaço gibi fırladı ve Bay Crombie'nin dudağını ısırdı."

Jamie de gülümsemesine engel olamadı.

"Öyle mi yaptı? Bu olayı duyduğumu sanmıyorum."

"Ee, Bay Crombie çok sinirlendi," dedi Malva, adamı nazikçe savunmaya yeltenerek. "Sanırım kimse hikâyeyi yaymak istemedi efendim, çünkü adamı sinirden delirtmek istemediler."

"Hmm, anladım," dedi Jamie. "Bu yüzden o yarayı karıma göstermedi yani, öyle mi?"

"İşte onu asla yapmaz efendim," dedi Malva, kafasını şiddetle iki yana sallayarak. "Burnunu kazayla kesse bile gelmez."

"Gelmez mi?"

Malva sepeti yerden aldı, adama utangaç bir bakış attı.

"Şey… hayır. Bazıları karınızın cadı olabileceğini söylüyor, biliyor muydunuz?"

Bunu duyduğuna şaşırmamasına rağmen, Jamie karnına hafif bir sancı girdiğini hissetti.

"Karım bir Saksonyalı," dedi sakince. "İnsanlar yabancılar hakkında böyle şeyleri hep söylerler, hele ki kadınsa." Jamie yan yan baktı ama kızın gözlerini sepete dikmiş olduğunu gördü. "Sen de mi öyle düşünüyorsun?"

Bunu duyunca Malva kafasını kaldırdı, gri gözlerini ardına dek açtı.

"Hayır efendim, asla, hayır, hayır!"

Öyle içten bir cevap vermişti ki Jamie dayanamayıp gülümsedi.

"Eh, ameliyathanede o kadar vakit geçirdikten sonra anlamışsındır herhalde."

"Tek isteğim onun gibi biri olabilmek efendim!" dedi Malva içtenlikle, elindeki sepete içindeki hevesin şiddetini yansıtarak sımsıkı sarıldı. "O kadar kibar, mükemmel, anlayışlı bir kadın ki! Bana öğretebileceği her şeyi öğrenmek istiyorum efendim!"

"Pekâlâ. Senin gibi bir öğrencisi olduğu için çok şanslı olduğunu söylüyor o da kızım. Ona çok yardımcı oluyorsun." Sonra boğazını temizledi, bu neşeli konudan babasının ona davranışı hakkındaki sorulara nasıl geçebileceğini

düşündü. “Ee… baban karımla bu kadar vakit geçirmene kızmıyor mu?”

Malva’nın yüzü bir anda allak bullak oldu, uzun siyah kirpikleri aşağı inip kumru grisi gözlerini gizledi.

“Şey… O, yani- gitmemi istemiyor babam.”

Jamie boğazından bir homurtu çıkardı ve kıza yürümeye başlamasını işaret etti. Malva’nın soğukkanlılığını tekrar kazanmasını beklerken, o da soracağı soruları düşünmeye başladı.

“Sence baban daha sonra ne yapacak,” dedi, elindeki sopayı bir yandan nevruz otlarına sürterken, “yani, sen evlenip evden ayrılınca? Aklında bir kadın var mı babanın? Birinin onunla ilgilenmesine ihtiyaç duyacaktır herhalde, ha?”

Bunu duyar duymaz Malva’nın dudakları büzüldü, yanakları kızardı.

“Yakın zamanda evlenmeyi düşünmüyorum efendim. İdare ederiz biz.”

Cevabın kısalığı daha da merak uyandırıcıydı.

“Öyle mi? Ama taliplerin var kızım, bir sürü hem de; gözümle gördüm.”

Kızın yanakları daha da kızardı.

“Lütfen efendim, babama öyle bir şey söylemeyin!”

Bunu duyunca Jamie’nin içinde bir alarm zili çalmaya başladı ama yine de Thomas Christie’nin yalnızca sert bir baba, kızının iffetini düşünen biri olduğu anlamına da gelebilirdi. Zaten o adamın bu tip konularda yumuşak, anlayışlı ya da en azından normal davrandığını duysa, asıl o zaman şoke olurdu.

“Söylemem,” dedi Jamie onu yatıştırarak, “öylesine demiştim kızım. Baban o kadar mı katı yani?”

Malva o anda gözlerini kaldırdı, çok net bir bakış attı.

“Onu tanıdığınızı sanıyordum efendim.”

Jamie bunu duyunca kahkahaya boğuldu; birkaç saniyelik tereddütten sonra Malva da ona katıldı ama onun kahkahası üstlerindeki dallarda öten kuşların titrek sesine benziyordu.

“Tanıyorum tabii,” dedi Jamie, kendine gelebildiğinde. “Tom iyi adamdır, biraz aksi olmasa bir de…”

Bu lafının nasıl bir etkisi olduğunu görmek için döndü. Kızın yüzü hâlâ kızarıktı, dudaklarında da önceki kahkahadan kalan bir gülümseme vardı.

Sorun yoktu.

“Pekâlâ, o zaman,” diye devam etti rahatça, “yeterince yahudikulağı var mı orada?” Sepeti kafasıyla gösterdi. “Dün, Yeşil Kaynak’ın yanında bir sürü gördüm.”

“Aa, öyle mi?” dedi Malva ilgiyle. “Nerede?”

“Oraya doğru gidiyorum,” dedi Jamie. “Gel istersen benimle.”

Birlikte Tepe’ye doğru yol aldılar, alakasız konular hakkında konuştular. Ara sıra Jamie onu tekrar babası hakkında konuşmaya zorladı ve Malva’nın babası hakkında konuşmak istemediği pek bir şey olmadığını fark etti - yalnızca adamın kusurları ve siniri mevzubahis olduğunda geriliyordu.

“Peki kardeşin,” dedi Jamie, “halinden memnun mu sence? Yoksa evden ayrılıp sahile inecek mi? Çiftçiliği pek sevmiyor sanıyorum, öyle mi?”

Kız hafif bir homurtu çıkardı, kafasını iki yana salladı.

“Hayır efendim, sevmiyor.”

“Ne yapmış o zaman? Yani, bir çiftlikte büyüdüğünü sanıyordum.”

“Yoo, hayır efendim.” Kız kafasını kaldırdı, şaşırmıştı. “Edinburgh’da büyüdü. İkimiz de orada büyüdük.”

Jamie bunu duyduğuna biraz şaşırmıştı. Aslında hem kızın, hem de Allen’ın eğitimli bir aksana sahip olduğu doğruydu ama bunun nedeninin Christie’nin okul müdürü olmasının yanında, katı bir adam olmasıyla alakalı olduğunu sanmıştı.

“Nasıl yani? Tom burada, Koloni’de evlendiğini söylemişti.”

“Öyle yaptı efendim, doğru,” dedi Malva hemen. “Ama karısı köle değildi, İskoçya’ya geri döndü o kadın.”

“Anladım,” dedi Jamie, kızın yüzünün daha da pembeleştiğini ve dudaklarının büzüldüğünü gördü. Tom karısının öldüğünü söylemişti - öyle olduğunu da sanıyor olabilirdi ama İskoçya’da, onu terk ettikten sonra. Christie ne kadar gururlu olursa olsun, karısının firarı hakkında günah çıkarmamış olması inanılmazdı. Fakat-

“Peki efendim, dedenizin Lord Lovat olduğu doğru mu? Yaşlı Tilki dedikleri adam?”

“Aa, evet,” dedi Jamie, gülümseyerek. “Hain, hırsız ve piçlerle dolu bir soydan geliyorum.”

Malva buna güldü ve ondan sefil ailesiyle ilgili daha çok şey anlatmasını istedi - bunu kendi ailesi hakkındaki sorulara maruz kalmamak için yaptığı fazlasıyla belirgindi.

O "fakat" Jamie'nin aklına takıldı, kızla konuşurken dahi bunun hakkında düşünmeden edemiyordu.

Fakat. Tom Christie, Culloden Savaşı'ndan sonra iki-üç gün tutuklu kalmış, sonra da on yıllık bir hapse mahkûm olmuş, sonra da Amerika'ya yollanmıştı. Jamie, Malva'nın tam yaşını bilmiyordu ancak on sekiz civarında olduğunu tahmin ediyordu - gerçi, hal ve tavırlarıyla çoğu zaman bundan büyük olduğu izlenimi veriyordu.

O halde, Christie'nin bu topraklara gelişinin üzerinden çok geçmeden ana rahmine düşmüş olmalıydı. Adamın o kadar süre hapis yattıktan sonra ilk evlilik fırsatına sarılmış olması şaşılacak şey değildi. Sonra, aklı başına gelince, kadın kaçmıştı herhalde. Adam Roger Mac'e karısının gripten öldüğünü söylemişti - eh, erkek gururu diye bir şey vardı ve bunun dozu Tom Christie'de fazla kaçmıştı.

Ama Allan Christie… o nereden çıkmıştı? Genç adam yirmili yaşlarındaydı; Culloden'dan önce doğmuş olması muhtemeldi. Ama öyleyse annesi kimdi?

"Seninle ağabeyin," dedi Jamie birden, konuşma arası boşluğu değerlendirerek, "anneniz aynı mı?"

"Evet, efendim," dedi Malva, gerilmişti.

"Yaa," dedi ve konuyu kapadı. Demek ki Christie, Culloden'dan önce evliydi. O zaman, o kadın her kimse, onu bulmak için Koloni'ye gelmişti. Bu da büyük bir azim, sadakat ve fedakârlık göstergesiydi. Christie'yi artık daha da fazla merak ediyordu. Ama bu fedakârlık, Koloni'nin zorluklarıyla karşılaşınca sınıra gelmişti - ya da kadın Tom'un zamanla ne kadar değiştiğini görünce, bu fedakârlık hissi yerini hayal kırıklığına bırakmıştı.

Bunu anlayabiliyordu - o anda Tom Christie'ye karşı beklenmedik bir acıma hissetti. Kendi hislerini de hatırladı; Claire onu bulmaya geldiğinde hissettikleri aklından hiç çıkmıyordu. Onun karşısında durduğuna inanamayarak duyduğu sevinç - aynı zamanda artık o eskiden tanımış olduğu adam olmama korkusunu iliklerinde hissedişi.

Daha da kötüsü, bir olay sonucu kaçmış olabilirdi kadın - Claire'i ne kadar iyi tanırsa tanısın, Laoghaire'la olan evliliğinden ona hemen bahsetmiş olsaydı, yanında kalacağından emin olamamıştı, hâlâ da değildi. O yüzden, Laoghaire onu vurup öldürmenin eşiğine gelmiş olmasaydı, Claire ondan

kaçıp geri dönmemek üzere kaybolmuş olabilirdi.

Gerçi karısı gitmiş olsaydı, zaten ölmüş olacağını düşündü. Buraya asla gelemezdi, bu topraklara sahip olamazdı, kızını hiç göremezdi ve torununu asla kollarına alamazdı. O anda, ölümün kıyısına gelmenin her zaman kötü olmayabileceğini fark etti - ölmediğin sürece tabii.

“Kolunuz ağrıyor mu, efendim?” Kızın sesiyle düşüncelerinden kopup kendine geldiğinde tam bir aptal gibi durduğunu fark etti. Elini Laoghaire’in mermisinin deldiği yere götürmüş, kasılı kalmıştı; Malva gözlerini kısmış, endişeyle bakıyordu.

“Yoo, yok, hayır,” dedi hemen, elini indirerek. “Sinek ısırmış. Erken türediler bu sene. Anlat bakalım” -havadan sudan bir konu bulmaya çalıştı- “burayı, dağları seviyor musun?”

Sorunun saçmalığına rağmen, kız ciddiye almış gibiydi.

“Bazen insanı yalnız hissettiriyor,” dedi ve ormana göz attı. Güneş ışığı yaprakların, iğnelerin, bodur ağaçların, kayaların üstüne yansıyor, havaya tertemiz yeşil ışık huzmelerini geri yansıtıyordu. “Çok tatlı,” dedi Malva, kelimenin yetersiz kaldığını fark edince hafifçe gülümsedi.

Kızının yılantaşı dediği yarıktan su fışkıran açıklığa geldiler - kaynağa ismini veren kaya açık yeşildi ve etrafını bir yosun katmanı sarıyordu.

Jamie önce onun su içmesi için buyur etti. Malva da avuçlarını birleştirdi, gözlerini kapadı ve serin, tatlı suyun tadını çıkardı. Yutkundu, ellerini tekrar birleştirdi, tekrar içti. Malva’nın asıl kendisi çok tatlı, diye düşündü Jamie eğlenerek. Zarif bir çenesi, küçük kulakların şapkasından hafifçe çıkışı, dağların ruhuyla karşılaştırılınca kesinlikle daha şirindi. Annesi dünyalar güzeli bir kadın olmalıydı - kızın da şansı, babasının huysuzluğuna huysuzluk katan yüz hatlarından daha çok o kadına çekmiş olmasıydı; gri gözleri hariç.

Malva çömeldi, derin nefes aldı, kenara kayıp Jamie’ye yer açtı. Hava çok sıcak değildi fakat kaynağa gelene kadar harcadıkları güç, bu serin suyu fazlasıyla hak etmelerine yol açmıştı.

“İskoç dağlarını hiç görmedim,” dedi Malva, mendiliyle yüzünü silerken. “Bazıları burası gibi olduğunu söylüyor. Sizce de öyle mi efendim?”

Jamie parmaklarındaki suyu silkeledi, elinin tersiyle ağzını sildi.

“Eh işte. Bazı yerler. Büyük Vadi’yle ormanlar, evet, tıpkı böyleler.” Etraflarındaki reçine kokan ağaçları çenesiyle gösterdi. “Ama burada eğreltiotu yok. Turba kömürü de yok, tabii. Süpürgeotu da yok, en büyük fark

bunlar işte.”

“Süpürgeotlarının arasında saklanan adamlar olurmuş, hikâyelerini duydum. Siz hiç öyle yaptınız mı efendim?” Kız sorudan hemen sonra hafifçe gülümseyince, Jamie sorunun ciddiyetinden emin olamadı.

“Bazen,” dedi ve gülümseyerek ayağa kalktı, eteğindeki çam iğnelerini silkeledi. “Geyikleri bir şekilde avlamak lazım, ha? Gel, yahudikulaklarını göstereyim sana.”

Mantarlar bir meşe ağacının dibinde bitmişlerdi. Bazıları açılıp saçılmışlardı, kulağa benzeyen üstleri kararıp kıvrılmaya başlamıştı; etraflarındaki toprak sporlarla kaplıydı. Taze olan mantarlar derin bir turuncu tonuna, etli bir görünüme sahiplerdi.

Malva’yla orada vedalaşıp dar patikadan inmeye başladı, yol boyunca Tom Christie’yi seven, sonra da terk eden kadını düşündü.

49. Kuzey Rüzgârının Hiddeti

Temmuz 1774

Brianna küreğin sivri tarafını çamura doğru sapladı, çikolatalı puding renginde bir toprak çıkardı. Yemeği hatırlatan şeyler olmasa da olur, diye düşündü toprağı akıntıya doğru atarken. Ter içindeki kombinezonunu yukarı çekti, alnındaki damlaları koluna sildi. Sabahın geç saatlerinden beri ağzına bir şey koymamıştı; saat beşe yaklaşıyordu. Yine de akşam yemeğine kadar durmayı planlamıyordu. Roger dağdaydı, Amy McCallum'un bacasını onarmasına yardım ediyordu. Küçük oğlanlar da büyük evde, Bayan Bug tarafından ekmek, bal ve tereyağıyla şımartılıyor olmalıydılar. Ama kendi karnını doyurmak için sabretmesi gerekiyordu; yapılacak çok işi vardı.

"Yardım ister misin kızım?"

Gözlerini kıstı, elini güneşe karşı siper etti. Babası yukarıda, çukurun kenarında durmuş, emek verdiği alana biraz eğlenerek bakıyordu.

"İstermiş gibi mi görünüyorum?" diye terslendi, çamur lekeli elini çenesine götürerek.

"Evet."

Babası balığa çıkmıştı; yalınayaktı ve dizlerinin üstüne kadar ıslaktı. Sopasını bir ağaca yaslamış, balıkçı sepetini omzundan arkaya sarkıtmıştı. Sepetin örgülü yapısı, içindekinin ağırlığıyla çatırdıyordu. Jamie dengesini kaybetmemek için bir fidana tutundu, çukurun kaygan kenarından inmeye başladı.

"Bekle, gömleğini çıkar!" Brianna hatasını bir saniye geç fark etti. Babasının yüzünde ürkmüş bir ifade oluştu ama bir-iki saniye sonra kayboldu.

"Yani… çamur…" dedi Bree, çok geç olduğunu bile bile. "Yıkamak…"

"Haa, evet, ne olur ne olmaz." Tereddütsüzce, Jamie gömleğini çıkardı ve kızına sırtını döndü, gömleğini asabileceği bir dal aradı.

Yaraları o kadar da sarsıcı değildi. Daha önce birkaç kez göz ucuyla görmüş, yakından nasıl olduklarını hayal etmişti. Yaralar eskiydi, silik ve gümüşi ağlara benziyorlardı. Doğal bir şekilde hareket etmesine engel değillerdi. Omuzlarındaki gerginlik hariç, doğal olmayan bir durum yoktu.

Elini istemsizce kapattı, olmayan bir kalemi tutarmış gibi yaptı. O minik rahatsızlık hissini, bu kadar özel oluşunu okuyuculara anlatmak istedi - o satırlarda neler yazabileceğini hayal etti…

Babanın çıplaklığı*nı ifşa etmeyeceksin*, diye İncil'den bir alıntı yapmışçasına, içinde kendini dizginledi. Parmaklarını açtı, bacağına yasladı. Babası yüzünü dönmüş, aşağı inmeye devam ediyordu. Adamın gözleri aşağıdaki hasırotları ve çakıl taşlarındaydı.

Son yarım metrede kayıp bir şapırtıyla kızının yanına indi, kollarını savurarak dengesini sağladı. Bu hareketine gülünce babası da gülümsedi. Bree bir an konuşup özür dileyesi geldi ama babası gözlerinin içine bakmıyordu.

"Pekâlâ, o halde, yerinden mi oynatacaksın, etrafından mı geçeceksin?" Dikkatini hemen yanındaki kayaya vermişti. Koluyla çukurun yan yüzeyindeki kayayı ittirdi, sağlamlığını test etti.

"Oynatabilir miyiz dersin?" Brianna da yanına geldi, inceledi. "Etrafından dolanmak için üç metrelik bir hendek daha kazmak gerekecek."

"O kadar çok mu?" Kızına şaşkınca baktı.

"Evet. Şurada bir geçit açıp tümseğin engelini ortadan kaldırabilirim, sonra küçük bir su çarkı koyup akışı düzenleme şansım olur." Babasının yanından geçti, aşağı akışı gösterdi. "Ondan sonraki en iyi yer de burası olur, toprağın yükseldiği yeri görüyor musun? Fakat burası daha iyi."

"Peki, tamam. Biraz bekle o zaman." Jamie tekrar çukurun kenarına gitti, yukarı tırmandı ve ormana dalıp gözden kayboldu. Geri döndüğünde yanında birkaç tane meşe dalı vardı. Dalların bazılarının üstünde hâlâ yapraklar vardı.

"Kayayı akıntı yatağından çıkarmak zorunda değiliz, doğru mu?" dedi Jamie. "Yalnızca bir metre kaydırsak sana yeterli olur mu?"

"Olur." Kalın kaşlarına takılmış olan ter tanecikleri, yanaklarına doğru aktı. Geride bıraktığı saatin büyük bölümünde kazmıştı; kolları kürekler dolusu çamur kaldırmaktan sancıyordu, elleri su toplamıştı. Büyük bir şükran duygusuyla küreği babasına teslim etti ve akıntıda geri çekildi, eğilip yüzüyle kollarına soğuk su çarptı.

"Ağır iş," dedi babası, kayanın altını oyarken homurdanarak. "Roger Mac'ten yardım isteyemedin mi?"

"Meşguldü," dedi, cevabının kısalığının farkındaydı ama telafi etmeye niyeti yoktu.

Jamie sert bir bakış attı fakat başka bir şey söylemedi ve kendini meşe

dallarını yerleştirerek oyaladı. Dedelerinin varlığını mıknatısa çekilen demir gibi hisseden Jemmy'yle Germain, çukurun tepesinde bir anda bitip yardım etmek istediler.

Bree onlardan yardım istemişti, çocuklar da yardım etmişlerdi - ama yalnızca birkaç dakikalığına, sonra ağaçların dibinde gördükleri bir kirpinin peşinden koşturmaya başlamışlardı. Ama Jamie işin başına geçince, elbette iş aşkıyla yanıp tutuşmaya başladılar, kenarlardaki çamurları düz tahta parçalarıyla sıyırdılar, kıkırdadılar, itiştiler, işin yavaşlamasına da neden oldular, birbirlerinin pantolonlarına avuçlar dolusu çamurlar fırlattılar.

Jamie, her zamanki gibi, bu yaramazlıklara ses çıkarmadı ama sonunda akıntının içinden çıkmalarını istedi, çünkü ezilmelerini istemiyordu.

"Pekâlâ," dedi sonra, Bree'ye dönerek, "kızım, şunu tut." Kaya etrafındaki toprağa eskisi kadar bağlı değildi, hatta yan duvarda bir çıkıntı gibi görünüyordu artık. Meşe dalları hemen altındaki çamura iki yandan ve üstten saplanmışlardı.

Bree söylenen dalı tuttu, babası da diğer ikisini.

"Üç deyince… bir… iki… üç!"

Yukarıdan izlemekte olan Jemmy'yle Germain, dedelerine, "Bir, iki, üç!" diye aynı anda eşlik ettiler. Başparmağına batan kıymığa ve dalın elinin su toplamış yerlerini fena acıtmasına rağmen, Bree birden gülme ihtiyacı hissetti.

"Bir… iki… ü- " Ani bir hareketle, etrafa çamurlar saçarak, üstündeki çamur katmanlarını yer çekimine teslim ederek, kaya akıntının içine büyük bir şapırtıyla düştü. Sıçrayan su hem Jamie'yi, hem de Bree'yi bellerine kadar ıslatırken, çocuklar da bu manzara karşısında keyifle bağrışmaya başladılar.

Kaya artık çukurun öteki tarafına daha yakındı ve -tıpkı Bree'nin hesapladığı gibi- yönü değiştirilen akıntı da yakınlarındaki duvarda açılan yeni oyuğa dolmaya başlamıştı. Kuvvetli bir girdap, ince taneli toprağı aşındırıyordu.

"Görüyor musun?" Bree orayı başıyla gösterdi, sonra da yüzünü kombinezonunun omuz kısmına sildi. "Nereye kadar aşındırabilir, bilemiyorum ama bir-iki gün bıraksam, fazla bir kazı işi kalmayacak gibi."

"Bunun olacağını biliyor muydun yani?" Jamie, aydınlanan yüzüyle Bree'ye baktı ve güldü. "Ne zeki kızsın sen!"

Aldığı övgüyle, Roger'ın sinir bozucu yokluğu Bree için daha az can sıkıcı oldu. Jamie'nin sepetindeki elma şarabı daha da iyi geldi. Derenin kenarında

oturdular, şişeyi aralarında döndürdüler ve yeni girdap havuzunun oluşturduğu manzaranın tadını çıkardılar.

“İyi toprağa benziyor bu,” dedi Bree, ufalanmaya meyilli dere kenarından bir tutam ıslak topraktan alarak. Toprağı elinde sıktı, grimsi suyun kolunda ilerlemesine izin verdi, sonra da elini açıp toprağın parmak izlerini koruyarak sabit kaldığını babasına gösterdi.

“Fırının için iyi olur herhalde?” dedi Jamie, dikkatle inceleyerek.

“Yani.” Şimdiye kadar fırınla birkaç -başarılı denemeyecek- deneme yapmış, sonuç olaraksa bozuk şekilli tabak ve çanaklar elde etmişti ki bunların çoğu zaten fırının içinde patlamış ya da çıkarılır çıkarılmaz ufalanmıştı. Kenarlarında veya bütün olarak şekillerinde bozukluk olan iki sağlam parça ise bir kenara atılmıştı ama yine de günlerce uğraştıktan sonra o ikisi bile güzel bir ödüldü.

İhtiyacı olan şey, bu tip fırınlardan anlayan ve çanakçılıkla uğraşan birinden tavsiye almaktı. Ama o günlerde Tepe ile Salem arasındaki gergin durumdan dolayı bunu yapamıyordu. Mordecai ile seramik yapımı hakkında doğrudan konuşması yeterince tuhaf kaçmıştı bile - Papacı bir kadın, hem de evli olmadığı bir adamla konuşuyor ha, bu nasıl bir rezaletti böyle!

“Geri zekâlı Manfred,” dedi Jamie, kızına hak vererek. “Acaba gidip benim konuşmam faydalı olur mu?” dedi biraz tereddüt ettikten sonra. “Salem’den bazıları hâlâ benimle konuşabilirler, Mordecai’yle de konuşabilirim tabii. Bilmen gerekenin ne olduğunu söylersen… Belki de yazarsın, ha?”

“Baba seni seviyorum!” Minnet içinde, babasını öpmek için eğildi; Jamie de işe yarayabileceğini duyduğu için içtenlikle güldü.

Mutluluk içinde, Bree biraz daha elma şarabı içti; taş gibi sertleşmiş, kiremit rengi borular beyninde dans etmeye başlamıştı bile. Ronnie Sinclair’den bir sürü laf işitmesine rağmen, bir tane kil fıçı üretmeyi başarmıştı. Onu yerine götürmek için yardıma ihtiyacı vardı. Sonra, altı metrelik, sağlam bir kil boru yapabilirse…

“Anne, gel bak!” Jem’in sabırsız ses tonu, kafasındaki hesapların bir anda balon gibi uçmasına neden oldu. Sessizce iç geçirerek, işin ilerleyişi hakkında nerede kaldığını kafasının kenarına not etti, orada mayalanıp gelişmelerini umdu.

Şişeyi tekrar babasına verdi, çocukların çömeldikleri yere gitti. Bir kurbağa yumurtası, boğulmuş bir kokarca ya da küçük çocukların ilgisini çekebilecek başka bir doğa harikası görmeyi bekliyordu.

“Ne oldu?” diye seslendi.

“Bak, bak!” dedi Jemmy, doğrulup ayağının ucundaki taşı göstererek.

Düz Kaya ismi verilen bir yerin üstünde duruyorlardı. İsimden anlaşıldığı üzere, bu zemin düz bir granitten oluşuyordu, üstünde aynı anda üç kişi durabilirdi ve altı su tarafından oyulmuştu - bu yüzden akıntının kenarında ama biraz ayrık duruyordu. Balık tutmak için gayet ideal bir noktaydı.

Biri burada küçük bir ateş yakmıştı; kayanın üstündeki is lekesi ve kül kalıntıları, tam ortada odun yakıldığına delaletti. Yemek ateşi için çok küçük bir izdi ve eğer babası oraya gözlerini dikip kaşlarını çatmasaydı ilgisini çekmezdi. O anda ayağa kalktı ve Jamie’nin yanına gitti, oradan bir kez daha göz attı.

O küller odun kalıntısı değildi.

“Kemikler,” dedi Bree hemen, çömelip tekrar bakarak. “Hangi hayvandan bunlar?” Laf ağzından çıkarken beyni manzarayı analiz edip olasılıkları belirlemeye başlamıştı bile - sincap, tavşan, geyik, domuz gibi hayvanlar zihninden geçiyordu.

“Parmak kemikleri,” dedi Jamie, torununa bakarak sesini alçaltırken. Jem artık ilgisini kaybetmiş, çamurlu kıyıdan aşağıya inmek ve pantolonunun iyice haşatını çıkarmakla meşguldü. “Dokunma.”

“İnsan parmağı mı diyorsun?” İçgüdüsel olarak, Bree elini bacağına sildi, her ne kadar hiçbir şeye dokunmamış olsa da.

Babası kafasını salladı, yanına çömeldi, alazlanmış kalıntıları inceledi. Kararmış bazı çıkıntılar da vardı - Bree bunların bir bitkiden kalmış olabileceklerini düşünmüştü; bir tanesi yeşilimsiydi, bir ot sapı olabilecek gibiydi ve tamamen yanmamıştı.

Jamie yere iyice yaklaştı, kokladı. İçgüdülerine hâkim olamayan Bree, babasını taklit ederek derin bir nefes aldı - sonra da bir homurtuyla ciğerine dolan kokudan kurtulmaya çalıştı. Çok pis bir görüntüydü; kalıntıların üstünde kekremsi kokulu, kireçli bir tabaka vardı. Bu kekremsi koku ona ilaçları hatırlatıyordu.

“Nereden gelmiş olabilir bu?” diye sordu Bree, sesini alçaltarak - Jemmy’yle Germain kendilerini çamur topu savaşının heyecanına bıraktıkları için adları bağırılsa bile duymazlardı.

“Elini yitirmiş birine rastlamadım, ya sen?” dedi Jamie, kafasını kaldırıp yarım ağızla gülerek.

“Etrafta dolananlar arasında ben de görmedim. Ama dolanmıyorsa- ” Yutkundu, yarı hayal yarı gerçek olan acı ot ve yanık kokusundan kurtulmaya çalıştı. “Kalanı nerede? Vücut yani.”

O kelime, “vücut”, duruma yeni ve daha nahoş bir çerçeve çizmişti.

“Şu parmağın kalanı nerede, onu merak ediyorum,” dedi Jamie, tamamı yanmamış parçaya bakarak. Elini küllere doğru götürdüğünde kızının da fark etmesini sağladı: ateş çemberinin içindeki bir yerde, daha silik bir leke vardı. Bree üç parmak görüyordu: İki tanesi bütündü, gri-beyaz arası kemikleri küllerin arasında belli oluyordu. Üçüncünün ise iki eklemlik yeri kayıptı; üç bölümün en uçta olanı kalmıştı yalnızca.

“Bir hayvan olabilir mi?” Etrafa baktı, bir delil, bir iz aradı ama kayanın yüzeyinde herhangi bir pençe ya da ayak izi yoktu - doğal olmayan tek şey, çocukların çamurlu çıplak ayaklarıyla bıraktıkları izlerdi.

Kafasının içinde istemsizce oluşan yamyamlık görüntüleri midesini hafifçe bulandırdı ama bu ihtimali hemen reddetti.

“Ian’ın böyle bir- ” Birden durdu.

“Ian?” Jamie gözlerini kaldırıp baktı, şaşkındı. “Ian nereden çıktı?”

“Yani… Bir ilgisi olduğunu sanmam,” dedi, mantık duygusunu kaybetmemeye çalışarak. “Hem de hiç. Aklıma geldi sadece- Irokiler bazen… şey… şey yapıyorlarmış…” Yanmış kemikleri başıyla gösterdi, cümlesini tamamlamak istemedi. “Iıı… Ian’ın bir arkadaşıdır belki, ha? Ziyarete gelmiş olabilir…”

Jamie’nin yüzü sertleşti ama kafasını iki yana salladı.

“Yoo, bunda İskoç dağlarından gelme bir hava var. Irokiler düşmanlarını yakarlar ya da vücut parçalarını keserler ancak bu şekilde değil.” Kemikleri çenesiyle gösterdi. “Bu kişisel bir meseleymiş, anladın mı? Bir cadı ya da şu şamanlardan biri böyle bir şey yapar; savaşçılar değil.”

“Son zamanlarda hiç Kızılderili görmedim. Tepe’de yani. Sen?”

Jamie kalıntıya bir süre daha baktı, sonra kafasını iki yana salladı.

“Hayır. Parmakları eksik biri de görmedim.”

“İnsan kemiği olduklarından emin misin peki?” Manzarayı iyice inceledi, diğer olasılıkları tekrar düşündü. “Küçük bir ayı, büyük bir rakun olamaz mı?”

“Olabilir,” dedi babası dümdüz, net bir sesle ama Bree bunun yalnızca kendi

fikrinin tamamen yabana atılmaması için sarf edildiğini anladı. Babası emindi.

“Anne!” Kayanın üstündeki çıplak ayak şapırtısını, kolunda hissettiği çekiştirme takip etti. “Anne, acıktık biz!”

“Acıkırsınız tabii,” dedi Bree ayağa kalkarken ama bir gözü hâlâ oradaydı. “Bir saattir bir şey yemediniz. Siz ne- ” Gözlerini küllerden yavaşça oğluna çevirdi ve o anda siniri tepesine çıktı. İki küçük oğlan da tepeden tırnağa çamur içindeydi.

“Şu hale bak!” dedi öfkeyle. “Tebrik ederim, bu kadarını nasıl başarabildiniz acaba?”

“Çok kolay kızım,” dedi Jamie hemen, ayağa kalkarken sırıttı. “Temizlemesi de kolaydır.” Sonra eğildi, Germain’i sırtından tuttu ve kayanın üstünden suyun içine attı.

“Beni de beni de beni de!” Jemmy heyecan içinde sıçramaya başladı, bu sırada dört yanına çamur parçaları sıçrattı.

“Ooo, herhalde seni de.” Torununu belinden yakaladı ve annesi bağıramadan havaya attı.

“Yüzme bilmiyor!”

Bu haykırışla aynı anda Jemmy gür bir su sesiyle suya düştü ve hemen, bir taş gibi batmaya başladı. Brianna oğlunun ardından dalmaya hazırlanıyordu ki Jamie kolunu tuttu.

“Eğer denemesine izin vermezsen, yüzüp yüzemediğini nereden bileceksin?”

Germain sudan ok gibi fırlayıp kenara doğru ilerlemeye başlamıştı bile; safran sarısı saçları ıslanınca kahverengine dönmüştü. Jemmy de hemen ardından sudan fırladığında su sıçratmaya ve çırpınmaya başlayınca, Germain durumu anlayıp suya dalarak onun yanından çıktı.

“Suyu tekmele!” diye seslendi Jemmy’ye ve hareketi göstermeye başladı, büyük su baloncukları oluşturdu. “Sırt üstü ilerle!”

Jemmy çırpınmayı kesti, sırt üstü durmaya çalıştı ve tüm gücüyle suyu tekmelemeye başladı. Saçları yüzüne yapışmıştı; tekmelerinin etkisiyle hiçbir yeri göremiyor olmalıydı - yine de ayaklarını inatla suya vurmaya devam etti. Jamie’yle Germain’in cesaretlendirici bağırışlarının etkisi büyüktü.

Akıntının genişliği üç metreden fazla değildi, o yüzden oğlanın öteki kıyıya varması birkaç saniye aldı. Önce sığ suları dövdü, birkaç saniye sonra kıyıya

çıktığını fark etti, kendini çekip ayağa kalktı, üstündeki, saçındaki, yüzündeki suları silkelemeye başladı. Hayret içindeydi.

“Yüzüyorum!” diye bağırdı. “Anne yüzebiliyorum!”

“Çok güzel!” diye seslendi annesi de bu gurur verici şeyi eve koşup Roger’la paylaşmak istiyordu - ancak diğer yandan, Jem’in artık yüzebildiğini sanarak, bir dahaki sefer sivri kayaların gazabıyla parçalanmış olma ihtimalinden korkmaya başlamıştı.

“Gel buraya!” Bree eğildi, oğluna bakıp ellerini çırptı. “Buraya doğru tekrar yüzebilir misin? Haydi, gel buraya!”

Jemmy bir anlığına boş gözlerle annesine, sonra da az önce çıktığı köpüklü havuza baktı. Yüzündeki heyecan kayboldu.

“Unuttum,” dedi, dudaklarının kenarları aşağı doğru indi. “Yüzmeyi unuttum!”

“Kendini bırak, sonra da tekmele!” diye bağırdı Germain, imdada koşarak. “Yapabilirsin kuzen!”

Jemmy suya doğru bir-iki ürkek adım attı ama sonra durdu. Dudakları titriyordu, korku ve kafa karışıklığından ne yapacağını şaşırmıştı.

“Kal orada *a chuisle,* geliyorum.” Jamie torununa seslendikten sonra hemen suya daldı, birkaç saniye sonra Jemmy’nin önünde sudan çıktı. Derin bir nefes aldı, uzun saçlarındaki suyu silkeledi, yüzüne yapışan kızıl telleri kenara çekti.

“Gel buraya dostum,” dedi, suda yavaş yavaş hareket ederek sırtını Jemmy’ye döndü. Arkasına baktı, kendi omzuna şaplak attı. “Tutun bana, tamam mı? Birlikte yüzeceğiz.”

Öyle de yaptılar. Hantal, köpeklerin yüzmesine benzer hareketlerle ilerlediler; Germain de heyecan dolu bir çığlıkla suya atlayıp yanlarında yüzmeye başladı.

Kenara çıktıklarında uzandılar, nefes nefeseydiler. Çamur ayaklarından aşağı süzülürken bunu izlemekle meşgullerdi.

“Artık daha temiz olduğunuz kesin,” dedi Bree imalı bir tonla.

“Elbette temiziz.” Jamie doğruldu, saçının uzun kuyruğunun suyunu sıktı. “Aklıma geldi de istediğin şeyi farklı bir şekilde elde edebiliriz kızım.”

“Ne isti- haa, suyu diyorsun yani.”

“Evet.” Burnunu çekti, elinin tersini burnunun altına sürttü. “Yemekten

sonra bize gel, göstereyim.”

“Bu ne dede?” Kızıl saçları bir kirpinin dikenleri gibi dikilmiş olan Jemmy ayağa kalkmış, merakla Jamie’nin sırtına bakıyordu. Biraz çekinerek, parmağını uzun, kavisli yara izlerinden birinin üstünde gezdirdi.

“Ne? Haa… o.” Jamie’nin yüzü bir-iki saniye ifadesiz kaldı. “O… şey…”

“Kötü adamlar dedenizin canını yakmıştı eskiden,” diye araya girdi Bree emin bir sesle, sonra da eğilip oğlunu kucağına aldı. “Ama çok uzun zaman önce. Artık canı yanmıyor. Sen amma ağırlaştın böyle!”

“Babam, *Grandpère*’nin belki de bir *silkie* olabileceğini söylüyor,” dedi Germain, Jamie’nin sırtını ilgiyle inceleyerek. “Onun babasının da. Kötü adamlar seni *silkie* halindeyken mi buldular, derin için mi saldırdılar *Grandpère*? Tabii, o zaman tekrar insan olmuştur,” dedi, şüphesiz bir havayla Jemmy’ye bakarak, “onları kılıcıyla öldürmüştür.”

Jamie gözlerini ayırmadan Germain’e baktı. Sonra gözlerini kırpıştırdı, burnunu sildi.

“Ee… evet. Öyle olmuştur herhalde. Baban öyle dediyse, elbette.”

“*Silkie* ne demek?” diye sordu Jemmy, kafası karışan çocuk aynı zamanda merak doluydu. Annesinin kollarının arasında kıpırdandı, yere inmek istedi; Bree de karşı koymadı, onu kayanın üstüne bıraktı.

“Bilmiyorum,” dedi Germain dürüstçe. “Ama yumuşak tüyleri var galiba. *Silkie* ne demek *Grandpère*?”

Jamie batmakta olan güneşe karşı gözlerini kapadı, elinin tersiyle yüzünü sildi, kafasını yavaşça, kendine gelmek için iki yana salladı. Brianna babasının gülümsüyor olabileceğini sandı ama emin değildi.

“Pekâlâ,” dedi, doğruldu, gözlerini açtı, ıslak saçlarını arkaya attı. “*Silkieler*, karada insan gibi görünüp denize girdiklerinde fok şeklini alan yaratıklardır. Fok nedir diye soracak olursanız,” dedi hemen, Jemmy’nin sormak için ağzını açtığını görünce, “o da derisi pürüzsüz olan, köpek gibi havlayan, öküz kadar büyük ve gece kadar güzel, muhteşem bir hayvandır. Foklar denizde yaşarlar ama bazen kıyılara yakın kayaların üstüne çıktıkları da olur.”

“Onları hiç gördün mü *Grandpère*?” diye hevesle sordu Germain.

“Çok,” dedi Jamie. “İskoçya kıyılarında yaşayan çok fok vardır.”

“İskoçya,” dedi Jemmy, yusyuvarlak gözlerini açarak.

“Annem İskoçya’nın güzel bir yer olduğunu söyledi,” dedi Germain.

“Bazen aklına gelince ağlıyor. Ama ben sever miydim, bilmiyorum.”

“Neden?” diye sordu Brianna.

“Orada bir sürü dev varmış, su atları varmış… canavarlar falan,” dedi Germain, kaşlarını çatarak. “Onlarla karşılaşmak istemem. Yulaf lapası da varmış, annem öyle dedi ama o burada da var.”

“Var, evet. Eve gidip birazını mideye indirme zamanı da geldi sanırım.” Jamie ayağa kalktı, gerindi ve neşeyle homurdandı. Akşamüstü güneşi kayaları ve suları altın rengi ışınlarıyla parlatırken, çocukların yanaklarını da kırmızı birer elma gibi gösteriyordu.

Jemmy taparcasına sevdiği dedesini gerinip homurdanarak taklit etti ve güldürdü.

“Haydi, minik balık. Eve kadar sırtımda gitmek istiyor musun?” Eğildi ve torununun sırtına binmesine izin verdi. Vücudunun ağırlığını ayarladıktan sonra doğruldu ve tutması için elini Germain’e uzattı.

O an, kızının dikkatinin tekrar yanık ve kalıntılara kaydığını gördü.

“Bırak kızım,” dedi sessizce. “Bir çeşit büyü. Dokunmak istemezsin.”

Sonra kayanın üstünden indi, patikaya çıktı. Çamurla kayganlaşmış yolda oğlanlarla kıkırdayarak ilerlemeye başladılar. Brianna önce küreğini, sonra da babasının üstünden çıkarıp astığı gömleği alıp büyük eve giden yolda peşlerinden ilerledi. Ağaçların arasında bir esinti çıkmıştı, elbisesinin ıslak kumaşına vuruyordu, hareket etmesinin verdiği sıcaklık olmasa hasta edebilirdi.

Germain kendi kendine şarkı söylüyordu. Eli hâlâ büyükbabasının elindeydi, küçük sarı kafası bir öne bir arkaya, adeta bir metronom gibi hareket ediyordu.

Bacaklarını dedesinin sırtına, kollarını da boynuna sarmış olan Jemmy yorgun ve mutlu bir şekilde iç geçirdi, güneşle yanmış yanağını büyükbabasının yaralı sırtına yasladı. Sonra aklına bir şey geldi ve kafasını kaldırdı, büyük bir ses çıkararak büyükbabasının sırtını, kürek kemiklerinin arasını öptü.

Jamie irkildi, Jem’i düşürmenin eşiğine geldi ve çıkardığı ince sesle Brianna’nın gülmesine neden oldu.

“Daha iyi mi şimdi?” diye büyük bir ciddiyetle sordu Jemmy, kendini yukarı çekip dedesinin suratını görmeye çabalayarak.

“Ah. Evet, evlat,” dedi dedesi hemen, yüzü seğirerek. “İyiyim.”

Tatarcıklar ve diğer böcekler etrafa iyice yayılmışlardı. Brianna, bulut gibi kümelenmiş bir grubu yüzünün önünden savuşturdu, sonra da Germain'in boynunu emmek üzere olan bir sivrisineğe tokadı yapıştırdı.

"Ahh!" dedi çocuk, omuzlarını kastı ama sonra hiç bozuntuya vermeden, "Alouette," ismindeki şarkıyı söylemeye devam etti.

Jemmy'nin üstündeki gömlek ince, yıpranmış bir kumaştandı, Roger'ın eskilerinden kesilip yapılmıştı. Giysi çocuğun üstünde kuruyup gövdesinin şeklini almıştı. Küçük, narin omuzları, asıldığı geniş, yaşlı omuzların hareketine eşlik ediyordu. Bree gözlerini kızıl saçlı ikiliden Germain'e çevirdi. Cılız, zarif oğlan, bir gölgede bir ışık altındaydı, hâlâ şarkı söylüyordu. O an, Bree erkeklerin ne kadar güzel olduklarını düşündü.

"Bu kötü adamlar kimlerdi dede?" diye sordu Jemmy uykulu bir sesle, kafası Jamie'nin adımlarıyla senkronize halde sallanıyordu.

"*Sassunaich*," dedi dedesi. "İngiliz askerleri."

"İngiliz *pislikleri*," dedi Germain, yarı Fransızca - şarkısını yarıda kesmişti. "Babamın elini kesenler de onlar."

"Yaa?" Jemmy'nin kafası anlık bir dikkatle kalktı, sonra şiddetle eski yerine geri kondu ve dedesinin inlemesine neden oldu. "Onları kılıcınla mı öldürdün dede?"

"Bazılarını."

"Kalanları da ben öldüreceğim, büyüyünce," dedi Germain. "Ölmedilerse."

"Ölmeyenler olabilir." Jamie hafifçe kamburunu çıkardı ve Germain'in elini bıraktı, çünkü sırtındaki torunu uykuya dalmak üzereydi ve halsizleşen bacakları yerinde tutması gerekiyordu.

"Ben de," diye mırıldandı Jemmy, göz kapakları iyice ağırlaşmıştı. "Ben de öldüreceğim."

Patikadaki yol ağzına geldiklerinde, Jamie huzurla uyuyan oğlanı annesine teslim etti ve gömleğini geri aldı. Üstüne giydi, yerinden çıkmış saçlarını düzeltti. Kızına gülümsedi, sonra hafifçe eğilip alnından öptü. Elini Jemmy'nin yuvarlak kafasına koydu.

"Sen dert etme, kızım," dedi yumuşakça. "Mordecai'yle konuşurum. Sonra senin adamla da. Sen de o sırada bu ufaklığa iyi bak."

***

"*Bu kişisel bir meseleymiş*," demişti babası. Yani burnunu sokmaması

gerektiğini ifade etmişti. O da öyle yapabilirdi ama yapmadı ve bunun birkaç nedeni vardı. Birincisi, Roger eve hayli geç saatte, Amy McCallum'un ona öğrettiğini söylediği bir şarkıyı söyleyerek gelmişti. İkincisi de babasının orada pek de açık bir şey kastetmeden söylediği bir şeydi - bu işte İskoç dağlarından gelme bir koku olduğu.

Brianna'nın burnu çok keskindi ve bu işten çok pis kokular geldiğini düşünmüştü. Ayrıca çok sonradan da olsa, Jamie'nin dediği şeyi neden dediğini de anlamıştı. O garip yanık kokusu ve ilaç kokusu - iyot, yanık su yosunu kokusu… Ullapool'da, kendi zamanında, Roger'ın onu pikniğe götürdüğü bir gün yanan yosunların kokusunu almıştı.

Taşın kenarında yosun olduğu kesindi ve birilerinin, bir zamanlar, karaya da beraberinde getirmiş olmaları imkânsız değildi. Balıkçı tayfasının İskoçya'dan birkaç parçayı anı olsun diye getirmiş olmaları da mantık dışı değildi.

Büyü olabilir, demişti babası. Roger'ın Amy McCallum'dan öğrendiği şarkı da "Saat Büyüsü"ydü, öyle söylemişti.

Bunların hiçbiri, hiçbir şeyi kanıtlamıyordu. Yine de bu kaya ve üstündeki kalıntılardan Bayan Bug'a bahsetti. O kadının İskoç dağları ve büyüler hakkındaki bilgisi hayli fazlaydı. Bree lafını bitirince kadın dudaklarını büzdü, kaşlarını çattı.

"Kemik, ha? Hayvan kemiği mi, insan mı?"

Brianna o an birisi sırtına sümüklüböcek bırakmış gibi gerildiğini hissetti.

"İnsan… galiba."

"Hmm. Bazı büyüler mezar tozu gerektirir, bilirsin, bazıları da kemik tozuna ihtiyaç duyar ya hani ya da vücut tozuna." Bayan Bug ocağın küllerinin arasındaki büyük karıştırma çanağını aldı ve dikkatle içine baktı. Ekmek mayası birkaç gün önce bitmişti; çanağın içindeki un, bal ve su karışımıyla maya yapmaya çalışıyordu.

Tıknaz İskoç kadını karışımı çatılı kaşlarla inceledikten sonra kafasını iki yana salladı ve Galce bir şeyler mırıldanıp eski yerine götürdü. Elbette, diye düşündü Brianna, yabani maya yapabilmek için bir dua olması çok normaldi. Hangi aziz sorumluydu bundan sahi?

"Şu dediğin şeyi," dedi Bayan Bug, turp kesmeye ve önceki konuya devam ederek, "Düz Kaya'nın üstünde gördünüz demek… Su yosunu, kemikler, düz bir kaya… Aşk büyüsü bu, kızım. Kuzey Rüzgârının Hiddeti derler bunun adına."

“Ne garip isimmiş,” dedi Bayan Bug’a bakarak. Kadın güldü.

“Hah, bir bakayım, hatırlayabilecek miyim?” diye cevabı belli olan sorusunu sordu kendi kendine. Ellerini önlüğüne sildi, sonra da göğsünde abartılı bir jestle birleştirdikten sonra konuşmaya başladı.

“Bir aşk büyüsü sana,

Kamıştan çekilmiş su,

Sevdiğinin sıcaklığıdır sana,

Ona kendini çizesin.

“Tanrı günü erken kalk

Kıyıdaki düz kayaya koş

Yanına öksürük otu al

Yüksük otunu da unutma.

“Azıcık köz ile

Paltonun eteğinde,

Bir avuç özel yosun

Ahşap küreğinde.

“Yaşlı adamın üç kemiği,

Mezardan yeni alınmış,

Dokuz dal eğreltiotu,

Balta ile çalınmış.

“Bunları çerçöp ile yak

Hepsini kül et, toz et;

Aşkının etli göğsüne dök,

Kuzey rüzgârının hiddetine karşı.

“Üremeyi düşün taşın,

Beş zamanın dönüşünü,

Ben de söz veriyorum sana

O adam hiç bırakmayacak seni.”

Ellerini serbest bırakan Bayan Bug bir turp daha aldı, seri bıçak darbeleriyle dilimledi ve çanağın içine attı. “Böyle bir şeyi kendin için istemiyorsundur umarım?”

“Hayır,” diye mırıldandı Brianna, sırtındaki ürpertinin çoğaldığını hissederek. “Sence- balıkçılardan biri böyle bir büyü yapmış olabilir mi?”

“Onların ne yapabileceklerini hiç bilemem doğrusu ama aralarında büyüyü bilen elbet vardır; çok bilindik büyüdür fakat yapana hiç rastlamadım. Bir erkeği kendine âşık etmek için çok daha etkili yollar vardır kızım,” diye ekledi, öğüt verir bir havayla parmağını Bree’ye doğru kaldırarak. “Mesela sütte kaynatılmış bir tabak şalgamı tereyağıyla servis etmekle başlayabilirsin.”

“Aklımda olsun,” dedi Brianna gülümseyerek ve izin istedi.

Eve gitmek için kalkmıştı; yapılacak bir sürü işi vardı. Ama kendisi de ne olduğunu anlayamadan ayakları yukarı gitmeye, mezarlığa doğru ilerlemeye başladı. Büyüyü yapan herhalde Amy McCallum olamaz, diye düşündü. Dağdaki kulübesinden buraya gelmesi saatler alırdı, hem bakması gereken küçük bir çocuğu vardı. Yine de bebeği taşıyabilirdi. Kimsenin de kulübesini terk ettiğinden haberi olmazdı, belki Aidan hariç - o oğlan da taparcasına sevdiği Roger hariç kimseyle konuşmazdı.

Güneş neredeyse batmıştı. Küçük mezarlıkta melankolik bir görünüm vardı; gardiyan gibi duran ağaçların uzun gölgeleri, çam iğneleri ve mezarların ayırt edilmesini sağlayan işaretler, haçlar soğuk, gizemli bir hava veriyordu.

Sırtındaki ürperti bütün bedenine yayılmıştı. *Ephraim* yazan yerin önündeki toprak deşilmişti.

50. Gergin Sinirler

Anlamalıydı. Anlamıştı da aslında. Ama ne yapabilirdi ki? Dahası, şimdi ne yapmalıydı?

Roger yavaş adımlarla, güzelliğini neredeyse hiç önemseyemediği dağ yoluna çıktı. Neredeyse ama tamamen değil. Amy McCallum'un defne ağaçlarının arasındaki köhne kulübesinin hemen yanındaki kışın cansız ve tenha olan dağ geçidi, baharda ve yazın tam bir renk cümbüşü halindeydi. Pembelerle kırmızıların birbirine karıştığı, kızılcık ağacının mavi çiçeklerle birleşerek zenginleştirdiği, ince gövdeli ağaçların kayalık yolun kenarında akıntının üstüne sarktığı bu manzara o kadar muhteşemdi ki içindeki endişe bile dikkatini çekmesini engelleyememişti.

Kulübeyi yapacakları yeri yazın kararlaştırmış olmalılar, diye düşündü içinden. Orem McCallum'la tanışmamıştı ama adamın karısından fazla zeki olduğunu da sanmıyordu, çünkü öyle olsa bu kadar uzağa yerleşmelerinin tehlikelerinin farkına varırdı.

Ama şu an içinde bulunduğu durumun Amy'nin hatası olduğunu söylemek de yanlış olurdu; kendi muhakeme gücünün zayıflığı yüzünden kadını suçlayamazdı.

Kendisini suçladığı da söylenemezdi ama neler olduğunu daha önceden anlamalıydı; söylenenler belliydi.

"Amy McCallum'un yanında, karınla geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdiğinin herkes farkında."

Malva Christie böyle demişti, çenesini meydan okurcasına kaldırarak. *"Babama söylersen eğer, ben de herkese Amy McCallum'u öptüğünü söylerim. Herkes inanır."*

Sözcükleri duyduğunda hissettiği hayreti tekrar hissetti - öfkeyle karışık bir hayretti bu. Hem kıza, hem de ahmakça tehdidine karşı ama bundan öte, kendine duyduğu bir öfke…

Çalıştıktan sonra akşam yemeği için kulübeye dönüyordu, yoldaki bir virajı döndüğünde karşısına çıkan ikiliyi şaşırtmıştı. Malva'yla Bobby Higgins sımsıkı sarılmış haldeydiler. Onu gördüklerinde adeta ürkmüş geyikler gibi, bir anda, gözleri ardına kadar açılarak ayrılmışlardı; öyle bir sahneydi ki sanki komik olmak için özellikle rol yapmış gibilerdi.

Roger gülümsemişti ama özür dilemesine ya da yürüyüp gitmesine fırsat kalmadan, gözleri hâlâ kocaman olan Malva karşısına dikilmişti.

"*Babama söylersen*," demişti, "*ben de herkese Amy McCallum'u öptüğünü söylerim*."

Sözcükler o kadar sarsmıştı ki kızın koluna dokunup bir şeyler söyleyerek yoldan çeken Bobby'yi neredeyse hiç umursayamamıştı. Kız çekildikten sonra bile son defa dönmüş, manalı bir bakış atıp son cümlelerini kurmuş ve Roger'ı fena afallatmıştı.

"*Amy McCallum'un yanında, karınla geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdiğinin herkes farkında.*"

Lanet olsun, işte bu doğruydu ve hata da kendisindeydi. Bir-iki iğneleyici lafın dışında, Bree bu ziyaretlerinden rahatsız olmamıştı; birilerinin McCallumlar'ın kulübesine gidip yemek, yakacak ve dostluk ihtiyaçlarını bir nebze olsun karşılaması gerektiği gerçeğini kabul edebilmişti - en azından öyle görünüyordu.

Eskiden, Papaz Efendi ile birlikte yaşlıları, dulları, ölüm döşeğinde hastaları sık sık görmeye giderlerdi; onlara yemek götürür, konuşmak ya da dinlemek için ziyaret ederlerdi. Komşuluk bunu gerektirirdi, kendi kendine, içinden böyle diyordu; bu gayet sıradan bir iyilik çeşidiydi.

Ama daha dikkatli olması gerekirdi. O anda Jamie'nin yemek masasındaki anlamlı bakışını hatırladı. Kayınpederi bir şey söylemeye hazırlanmış ama Roger kayınvalidesine Orrie McCallum'un pişiği için bir merhemi olup olmadığını sorarak Jamie'ye fırsat vermemişti. Claire'in o an Brianna'ya attığı bakışla ve Jamie'nin ağzını kapayışıyla sahne tamamlanmıştı.

"*Herkes inanır.*" Kızın bunu rahatlıkla söyleyebilmesi için, ortalıkta hâlihazırda bir dedikodu dönüyor olması gerekiyordu. Bu muhtemelen Jamie'nin de kulağına çalınmıştı; tek umudu Bree'nin duymamış olmasıydı.

Yamuk baca defnelerin arasından göründü. Duman, çatı kütüğünün üstündeki temiz havanın titreşiyormuş gibi görünmesine neden oluyordu, sanki kulübe sihirliymişçesine her an kaybolabilirdi.

İşin kötü tarafı, bu olan bitenin nedenini de çok iyi biliyordu. Genç annelere karşı engel olamadığı bir şefkat duyuyordu. Bu dürtüsünün nedenini bilmesi de -genç annesi onu Naziler'in 1940'taki saldırısı sırasında korurken ölmüştü- hiçbir şeye derman olmuyordu.

Bu zayıflığı Alamance'ta neredeyse hayatına mal oluyordu. O huysuz William Buccleigh MacKenzie, Roger'ın Morag MacKenzie'ye olan ilgisini

yanlış anlayınca… Pekâlâ, evet, onu öpmüştü ama kadın sonuçta büyük büyük büyükannesiydi, Tanrı aşkına… ve insanın kendi bilmem kaç kez büyük-büyükbabası tarafından, onun karısına -sözde- sarkması yüzünden öldürülmenin eşiğine gelmesi… bu olay ona sesine mal olmuştu ve orada dersini alması gerekiyordu. Ancak öyle olmamıştı, bu olay yeterli olamamıştı.

Kendine ve o Malva Christie olacak pis velede kızarak, yerden bir taş aldı ve yolun aşağısına, akıntıya doğru fırlattı. Taş sudaki başka bir taşa çarptı, iki kez sekti ve akıntının içinde kayboldu.

McCallumlar'a yaptığı ziyaretler son bulmalıydı, hem de hemen. Bunun açık seçik farkındaydı. Onların iyiliği için başka bir şey düşünülmeliydi. Son bir kez, açıklama yapmak için gelmişti. Amy anlayacaktı, öyle düşünüyordu fakat Aidan'a dedikodunun neden ölümcül bir günah olduğunu, artık balık tutmak ya da nasıl bir şeyler inşa edebileceğini göstermek için gelemeyeceğini açıklamak…

Kısık sesli düzenli olarak küfrederek, son engebeyi de kat etti ve şekilsiz, gereğinden büyük ön avluya geldi. İçeriye seslenmesine fırsat kalmadan kapı ardına kadar açıldı.

"Roger Mac!" Amy McCallum kapı ağzına takılıp kucağına yığıldı, nefes nefeseydi, ağlıyordu. "Geldin, iyi ki geldin! Birisi gelsin diye dua ettim ama kimse gelmez sanıyordum, Tanrı'ya şükür!"

"Ne oldu? Orrie mi hastalandı?" Kadının kollarını tutmuş, sakinleştirmeye çalışıyordu. Amy kafasını iki yana öyle bir şiddetle salladı ki başlığı yere düştü.

"Aidan," dedi güçlükle.

Aidan McCallum iki büklüm halde ameliyat masama yatırılmıştı. Çocuk bembeyazdı, küçük ve kesik iniltiler çıkarıyordu. Yeşil elma ya da bektaşi üzümünden kaynaklanan bir şey olması yönündeki ilk umudum, oğlana yakından bakınca kayboldu. Önümdeki hastalığı az çok tahmin etmeye başlamıştım fakat apandisin belirtileri birkaç hastalığa daha benzerdi. Ama klasik bir vakada, belirgin özellikler bulunurdu.

"Çocuğu bir saniyeliğine düz yatırabilir misiniz?" Annesine, oğlanın tepesinde gözyaşları içinde dikilmekte olan kadına baktım ama kafa sallayıp Aidan'ın dizlerini, omuzlarını bastırarak duruşunu düzleştiren Roger oldu.

Başparmağımı çocuğun göbek deliğine yerleştirdim, serçe parmağım sağ kalça kemiğine orta parmağımı da karnına sertçe bastırdım. Bunu yaparken, bir anlığına, McBurney'nin bu teşhis noktasını henüz keşfedip keşfetmemiş

olduğunu merak ettim. McBurney Noktası'ndaki acı, akut apandisin ayırt edici bir belirtisiydi. Parmaklarımı bastırdığım yerlerden çektiğimde, oğlan feryadı basarak tekrar iki büklüm oldu.

Apandisin ızdırap içinde olduğu kesindi. Bunun er geç karşıma çıkacağını biliyordum. Telaş ve heyecan karışımı bir hisle, eter kullanma zamanımın geldiğini fark ettim. Buna şüphe yoktu, zaten başka çarem de yoktu; apandis alınmazsa patlayacaktı.

Gözlerimi kaldırdım; Roger, elini dirseğinin altına koyarak minik Bayan McCallum'a destek oluyordu; kadınsa kundakladığı bebeğini göğsünde sımsıkı tutuyordu. Burada kalması gerekiyordu, Aidan'ın annesine ihtiyacı vardı.

"Roger, Lizzie'yi çağır, gelip bebekle ilgilenmesi gerek, tamam mı? Sonra da son hızla Christieler'e koş; Malva'nın yardımına ihtiyacım var."

Yüzünde dünyanın en tuhaf ifadesi belirdi; ne anlama geldiğini tam olarak anlayamamıştım ama bir saniye sonra kayboldu - bunu kafaya takacak zamanım yoktu. Roger başını salladı, tek kelime etmeden dışarı çıktı. Ben de Bayan McCallum'a döndüm ve oğlunun karnını yarmadan önce ona sormam gereken soruları sordum.

***

Roger'ın kapılarını acımasızca çalışına cevap veren Allan Christie oldu. Aksi suratlı babasının daha ince ve esmer yüzlü çeşidi olan Allan, Malva'nın nerede olduğu sorusuna gözlerini yavaşça kırpıştırarak karşılık verdi.

"Neden… nehre gitti," dedi. "Hasırotu toplayacakmış, öyle dedi." Kaşlarını çattı. "Neden sordun?"

"Bayan Fraser- yardımına ihtiyacı var." İçeride bir hareketlilik oldu ve arka kapı açıldı. Tom Christie içeri girdi; adamın elinde bir kitap vardı ve kaldığı sayfa da parmağıyla sabitlenmişti.

"MacKenzie," dedi, kafasını ani bir şekilde titreterek selam verdiğini düşünürken, "Malva'yı Bayan Fraser mı istiyor? Nedenmiş?" O da yüzünü buruşturdu ve oğluyla aynı ifadeye kavuşmuş oldular - etraflarında neler olduğunu anlayamayan baykuşlara benziyorlardı.

"Aidan McCallum fena hastalanmış, onu tedavi etmek için kıza ihtiyacı var. Gidip bulayım."

Christie kaşlarını daha da çattı ve bir şey daha söylemek için ağzını açtı ama Roger çoktan sırtını dönüp yola çıkmıştı bile.

Kızı çok geçmeden buldu fakat her dakika sonsuzluk gibi gelmişti. Apandis ne kadar sürede patlardı? Kız dizine kadar suyun içindeydi, eteklerini yukarı kıvırmıştı, önlüğünün ipliğine bağladığı hasır sepetini yanına, su yüzeyine bırakmıştı. Başta Roger'ı duymadı, suyun gürültüsü kulaklarını tıkamıştı. Ama Roger adını daha yüksek sesle bağırdığında, irkilerek kafasını kaldırdı. Kesme bıçağını havaya kaldırdı ve silahına sımsıkı yapıştı.

Seslenenin kim olduğunu görünce yüzü yumuşadı ama yine de bakışlarındaki temkin tamamen kaybolmadı - bıçak da hâlâ sıkılı parmakların arasındaydı, Roger bunu görebiliyordu. Bağırarak anlattıkları çok farklı bir etki yarattı; kız ilgiyle yanıp tutuşmaya başlamıştı.

"Eter mi? Gerçekten kesecek mi çocuğu?" diye sordu kız, Roger'a doğru gelerek.

"Evet. Haydi, Bayan Fraser'in sana ihtiyacı olduğunu babana haber verdim bile. Bir an önce gitmeliyiz."

Kızın o anda yüzü düştü.

"Haber mi verdin?" Kızın bir an alnı kırıştı. Sonra dudağını ısırıp kafasını iki yana salladı.

"Gelemem," dedi sesini akıntının üstünden duyurabilmek için.

"Gelebilirsin," dedi Roger, çıkarabildiği en cesaret verici sesle, sonra da sudan çıkmasına yardımcı olmak için elini uzattı. "Haydi."

Malva kafasını bu kez daha şiddetli şekilde iki yana salladı, alt dudağı hafifçe sarktı.

"Hayır. Babam- hiç hoşuna gitmez." Kız kulübenin olduğu tarafa bakınca Roger da o yana döndü ama sorun yoktu; ne Tom, ne de Allan onu takip etmişti. Henüz.

Ayakkabılarını çıkardı, buzlu dereye girdi, ayağının altında soğuk ve kaygan taşlar yuvarlandı. Eğilip sepeti alırken Malva'nın ağzı ve gözleri ardına kadar açıldı. Roger sepeti bağlı olduğu ipliği kopardıktan sonra kıyıya koydu. Kızın elindeki bıçağı alıp kemerine yerleştirdi, sonra da kızı belinden yakalayıp kaldırdı, bütün ciyaklama ve tekmelemelere rağmen onunla birlikte kıyıya çıktı.

"Benimle geleceksin," dedi, kızı yere bırakırken homurtular çıkararak. "Yürümek mi istersin, taşıyayım mı seni?"

Kızın korkmuştan çok meraklanmış olduğunu düşündü o anda ama Malva kafasını tekrar iki yana salladı, Roger'dan uzaklaştı.

“Gelemem- gerçekten! Babam eterle uğraştığımı duyarsa beni fena döver.”

Bunu bir an için kafasında tarttı. Yapar mıydı? Muhtemelen. Ama Aidan’ın hayatı tehlikedeydi.

“O zaman haberi olmaz,” dedi Roger. “Olursa da, sana zarar vermemesini sağlarım. Gel, Tanrı aşkına, kaybedecek zaman yok!”

Malva’nın küçük pembe ağzı inatçı bir tavırla sıkıldı. Çekingenlik gösterecek vakit yoktu. Roger kızın doğrudan gözlerinin içine bakmak için hafifçe eğildi.

“Geleceksin,” dedi, yumruklarını sıkarak, “yoksa babana da ağabeyine de Bobby Higgins’i anlatırım. Benim hakkımda ne istersen anlatabilirsin, umrumda değil. Ama babanın Bayan Fraser’a yardım ettiğin için atacağı dayaktan korkuyorsan, Bobby’yle sırnaştığını duyduğunda neler yapacağını bir düşün.”

“Sırnaşma” kelimesinin içinde bulunduğu zamana uygun kaçıp kaçmadığını bilmiyordu ama kız demek istediğini anlamıştı. O an Malva’nın gri gözlerindeki öfkeyi doğru okuyabildiyse, kız biraz daha iri yarı olsaydı eğer Roger’ı yere sermek için tereddüt bile etmezdi.

Ama öyle olmadı tabii. Malva biraz düşündükten sonra eğildi, eteğinin ucuyla bacaklarını kuruladı ve terliklerini giydi.

“Bırak,” dedi, Roger’ın sepeti almak için eğildiğini görünce, “bıçağımı da geri ver.”

Malva’yı ameliyathaneye sokmadan önce onun üstündeki etkisini sürdürmek için yararlı bir araç olabilirdi - tabii ki kızdan korkmuyordu. Yine de elini kemerindeki bıçağa götürdü ve, “Daha sonra. İş bitince,” dedi.

Malva tartışmaya çalışmadı, patikaya çıktı ve Roger’ın önünden büyük eve doğru ilerlemeye başladı.

Parmağımı Aidan’ın koltukaltına dayamıştım, nabzını sayıyordum. Ateşi vardı, belki 38,5-39 derece civarındaydı. Nabzı güçlüydü, fazla hızlıydı… ama oğlan kendinden geçerken yavaşlamaya başladı. Malva’nın kısık sesle eter damlalarını, geçen saniyeleri saydığını duyabiliyordum. Nabız sayışımı karıştırmıştım bu arada ancak fark etmeyecekti; nabzım artık onunkiyle aynı ritme rahipti - normal ve düzenliydi.

Soluk alış verişinde bir sorun yoktu. Elimin altındaki küçük karnı hafifçe kalkıp inerken kasların her an biraz daha gevşediğini hissedebiliyordum. Bir anda elimi oğlanın karnından içeri sokup şişmiş apandise dokunabileceğimi

düşündüm ve bunu zihnimde görmeyi de başardım. Kafamın içindeki uğursuz, karanlık dünyada bu sahne oluştuğuna göre, zaman gelmişti.

Bayan McCallum neşteri elime aldığımda hafif bir ses, alet beyaz deriye değdiğinde bu sesin biraz daha yükseğini çıkardı. Oğlanın karnı hâlâ alkolle parlıyordu, iç organları temizlenmek için hazırlanan bir balığın gövdesini andırıyordu.

Deri kolayca yarıldı, kan o sihirli ve tuhaf haliyle, nereden geldiği belli değilmişçesine yayıldı. Çocukta neredeyse hiç yağ yoktu; koyu kırmızı, elastik kaslar hemen oradaydı. Odadaki diğer insanların varlığını belli belirsiz hissedebiliyordum. Ama onlarla dikkatimi dağıtma lüksüm yoktu. Bütün hislerimle ellerimin altındaki vücuda yoğunlaşmıştım. Ama omzumun hemen arkasında duran biri vardı - Bree?

“Bana bir retraktörü ver, evet o.” Evet, Bree’ydi; dezenfektan kaplı, uzun parmaklı bir eldi bu. Pençeye benzeyen gerece uzanıp bekleyen sol elime koydu. İyi bir ameliyat hemşiresinin hizmetini özlemiştim ama elimizden geleni yapacaktık.

“Tut şunu, şurada.” Çenemle kas dokularının arasındaki bıçağı gösterdim. Arada yumuşakça parıldayan karın zarını iki parmağımla tutup kaldırdım, sonra da kestim.

Gövdenin içi çok sıcaktı, oradaki iki parmağımı terletmeye başlamıştı bile. Bağırsaklar hafifçe baskı yaparken içindeki yarı katı, sindirilmekte olan besinler varlıklarını el kemiklerime değerek belli ediyorlardı - çocuğun cılızlığı, çalışma alanımın fazla dar olması anlamına geliyordu. Gözlerimi kapamış, yalnızca dokunarak ilerlemeye başlamıştım. Körbağırsak tam olarak parmaklarımın ucunda *olmalıydı* ama hissettiğim şey, hareketsiz fakat canlı, uyuyan bir yılan gibi duran kalın bağırsaktı. Arkada mıydı? Ya da aşağıda? Dikkatle dokundum, gözlerimi açtım, yarayı yakından inceledim. Kanaması kötü değildi ama yara hâlâ suluydu. Kanamaları durdurmakla harcayabilecek vaktim var mıydı? Malva’ya baktım; kız konsantrasyonla kaşlarını çatmıştı, sayı sayarken dudakları hafifçe oynuyordu - bir eli de oğlanın bileğinde nabzı takip ediyordu.

“Dağlama demiri, küçük olanlardan.” Bir an duraksadım; eterin yanıcılığını düşünerek odadaki ocağı söndürmüş, maltızı da koridorun karşısına, Jamie’nin çalışma odasına götürmüştüm. Ama Bree bunları çoktan düşünmüştü; demir saniyeler içinde elimdeydi. Çocuğun karnından bir duman demeti yükseldi, cızırdayan etin kokusu kan kokusuna karıştı. Demir çubuğu Bree’ye vermek için gözlerimi kaldırdığımda Bayan McCallum’un yüzünü

gördüm; kadın büyük bir merakla işi inceliyordu.

Kanı elimdeki bezle kuruttuktan sonra bir kez daha baktım - parmaklarım hâlâ sandığım şeyi tutuyordu… Pekâlâ.

“Pekâlâ,” dedim dışımdan, muzaffer bir edayla. “Buldum seni!” Çok dikkatli şekilde, parmağımı körbağırsağın kıvrımlarından birinin altından geçirdim, yukarı çektiğimde iltihaptan mosmor olmuş apandis, öfkeli bir kurtçuk gibi dışarı çıktı.

“Bağ ipi.”

Artık her şey elimdeydi. Apandisin yanındaki zarı ve onu besleyen damarları görebiliyordum. Önce bunların bağlanması gerekiyordu; sonra apandisi bağlayıp kesebilecektim. Tek zorluk küçüklüktü ama o da halledilemeyecek şey değildi…

Oda o kadar hareketsizdi ki koridorun karşısındaki maltızın küçük tıslamalarını rahatlıkla duyabiliyordum. Ter kulaklarımın arkasından, göğüslerimin arasından akıyordu. Dişlerimi alt dudağıma batırdığımın biraz geç farkına varmıştım.

“Pens.” İpliği iyice çektim ve pensi alıp apandisin kesilmiş halini kör bağırsakla birlikte karna geri ittim, sonra da derin bir nefes aldım. “Ne kadar kaldı Malva?”

“On dakikadan biraz daha fazla hanımefendi. İyi durumda.” Gözlerini eter maskesinden bir anlığına ayırıp bana gülen gözlerle baktı, sonra da eter şişesini kaldırıp saymaya devam etti.

Yarığı kapatmak uzun sürmedi. Diktiğim yaranın üstünü kalın bir bal tabakasıyla kapladıktan sonra gövdesinin etrafından geniş bir bandaj geçirdim ve oğlanın üstünü kalın bir battaniyeyle örttüm.

“Maskeyi çıkar,” dedim Malva’ya, doğrulurken. Kızdan cevap gelmeyince gözlerimi ona çevirdim. Kız maskeyi çıkarmış, göğsünün önünde bir kalkan gibi tutuyordu. Ama gözleri artık Aidan’da değildi; çünkü Thomas Christie kapı ağzında o bet suratıyla duruyordu.

***

Malva’nın babası bir masadaki küçük ve hasta vücuda, bir kızına bakıyordu. Kız geriye doğru titrek bir adım attı, eter maskesi hâlâ elindeydi. Adamın boynu titreşti, gri bakışları delmeye çalışır gibi bana döndü.

“Ne oluyor burada?” diye hesap sordu. “Ne yapıyorsunuz çocuğa?”

“Hayatını kurtarıyoruz,” diyerek terslendim. Ameliyatın kendisinin kritikliği

yüzünden hâlâ titriyordum, didişecek havamda hiç değildim. “Bir şey mi istiyorsun?”

Christie’nin ince dudakları iyice kasıldı ama bana yanıt veremeden, oğlu Allan, onu iterek odaya girdi ve birkaç uzun adımda kız kardeşine erişip kızın bileğine yapıştı.

“Gel buraya, seni küçük aptal!” dedi, kızı sertçe kendine çekerek. “Burada işin yok.”

“Bırak o kızı.” Roger sert bir tonla konuştu, Allan’ı omzundan tutup kenara çekti. Allan topuğu üstünde dönüp Roger’ın karnına sert, çabuk bir yumruk indirdi. Roger’dan ince bir inilti geldi ama kendini bırakmadı; Allan Christie’nin yumruğuna, çenesine indirdiği aparkatla karşılık verdi. Allan geriye doğru yalpaladı, masanın üstündeki küçük gereçleri devirdi - bıçaklar ve retraktörler şangırdayarak yere düştüler, kedi bağırsağından yapılma iplikleri alkol içinde muhafaza ettiğim kavanoz çarpmanın etkisiyle parçalandı, etrafı cam kırığı ve sıvıya buladı.

Yerden gelen yumuşak, tok bir ses gözlerimi oraya çevirmeme neden oldu. Hem yoğun duygularının, hem de eterin odaya yayılmasının etkisiyle Amy McCallum bayılmıştı.

Ona yapacak bir şeyim yoktu. Allan vahşice bir hamleyle ayağa kalktı; Roger eğildi, sonra oğlanı tuttu. İkisi birlikte yalpalayıp önce pervaza çarptılar, sonra da birbirlerine girmiş halde, pencereden aşağı düştüler.

Tom Christie kalın, hırıltılı bir ses çıkarıp pencereye doğru gitti. Fırsatı kaçırmayan Malva, kapıdan dışarı çıktığı gibi son hızla koşmaya başladı; kızın ayak seslerinden anladığım kadarıyla koridordan mutfağa, oradan da arka kapıya koşup kendini dışarı atmıştı.

“Neydi şimdi…” dedi Bree, bana bakarak.

“Bana bakma hiç,” dedim kafamı sallayarak. “En ufak bir fikrim yok.” Doğru da söylüyordum ama Malva’nın ameliyatta yer almasıyla oldukça alakalı olduğunu sanıyordum. Tom Christie’yle, elini ameliyat ettikten sonra, ilişkilerimizde bir düzelme başlar gibi olmuştu - fakat adamın şeytan icadı olarak gördüğü eterle fikri değişmişti.

Bree birden sırtını dikleştirdi, havayı kokladı. Dışarıdan gelen homurtular, nefes kesilmeleri ve saçma sapan hakaretlerden anlaşıldığı kadarıyla kavga devam ediyordu - o anda, Allan Christie, Roger’ı zinayla suçladı.

Brianna, Amy McCallum’un iki büklüm vücuduna bir bakış attı; o an kendi kendime ağır bir küfrettim. Roger’ın McCallumlar’ı ziyaretleri hakkında bir-

iki kez ipe sapa gelmez laflar kulağıma çalınmıştı - hatta Jamie de Roger'a bununla ilgili bir şeyler söylemenin eşiğine gelmişti ama bunun Bree'yle ikisinin arasına girmek olacağını söyleyip onu engellemiştim. Konuyu Bree'yle özellikle, sonra konuşacağımı söylemiştim. Ancak buna şans bulamamıştım, şimdi de—

Amy McCallum'a son kez, pis bir gözle bakarak, Bree kapıdan dışarı çıktı, görünüşünden kavgaya katılacakmış izlenimi çıkıyordu. O an yüzüm ne haldeydi bilemiyorum, bir de inlemiş olmalıyım, çünkü Tom Christie kafasını pencereden hemen bana çevirdi.

"İyi misiniz hanımefendi?"

"Hayır," dedim biraz tersçe. "Yoo… bak, Tom; Malva'nın bana yardımı sana sorun oluşturuyorsa kusura bakma. Ama bence, kızında bu iş için özel yetenekler var, kızını senin onaylamadığın şeyler yapmaya zorlamak istememiştim."

Christie bomboş bir bakış attı, sonra gözlerini Aidan'ın gevşek vücuduna çevirdi. Bakışlar bir anda sertleşti.

"Öldü mü bu çocuk?" diye sordu.

"Hayır, hayır," dedim. "Ona eter verdim, yalnızca uy- "

O anda laf boğazımda kaldı- Aidan nefes almayı kesmek için bu uygunsuz anı seçmişti.

Anlamsız bir haykırışla Tom Christie'yi yolumdan çektim ve kendimi Aidan'ın üstüne attım, dudağımı oğlanın dudaklarına, elimin topuğunu da göğsüne bastırdım.

Ağzımı çeker çekmez oğlanın ciğerlerine dolmuş olan eter yüzüme hücum etti, başımı döndürdü. Masanın kenarına boştaki elimle sıkıca yapıştım, ağzımı tekrar çocuğun ağzına yapıştırdım. Kendimden geçmemeliydim, *geçemezdim.*

Görüşüm bulandı, oda etrafımda dönüyormuş gibi oldu. Büyük bir inatla bilincime sarıldım, oğlanın ciğerlerine hava üflemeye, elimin altındaki küçük göğsü indirip kaldırmaya devam ettim.

Geçen süre bir dakikadan fazla olamazdı ama o dakika kabus gibiydi; etrafımdaki her şey dönüyordu ve bu kaos girdabının içindeki tek dayanağım küçük Aidan'ın vücuduydu. Yanımda, yerde olan Amy McCallum kıpırdandı, biraz sallanarak dizinin üstünde durdu - sonra feryadı basarak üstüme atıldı, beni çekiştirmeye, oğlunun üstünden çekmeye çalıştı. Tom Christie'nin emir

veren sesini duydum; kadını sakinleştirmeye çalışıyordu. Kadını çekmiş olmalıydı, çünkü kadının elleri bir anda üstümden gitmişti.

Aidan'ın ağzının içine bir kez daha hava üfledim ve bu kez, elimin altındaki göğüs titreşti. Oğlan öksürdü, öksürdü, bir kez daha öksürdü ve aynı anda hem nefes almaya, hem de ağlamaya başladı. Doğruldum, başım döndü ve düşmemek için masaya tutundum.

Arkamda iki siluet gördüm; siyah, şekilsiz, bana bakan yüzlerdeki ağızlar açıktı, sivri dişlerini sergiliyorlardı. Gözümü açıp kapadım, yalpaladım, derin nefesler alıp verdim ve yeniden gözümü açıp kapadım. Siluetler Thomas Christie ve Amy McCallum haline geldiler. Adam kadını belinden tutmuş, bana saldırmasını engelliyordu.

"Sorun yok," dedim, garip ve bana uzak gelen bir sesle. "İyileşti. Kadını bırakabilirsin."

Bayan McCallum kendini hıçkırıklar içinde oğlunun üstüne attı, oğlanı kollarına aldı. Christie'yle birbirimize baktık. Dışarısı sessizleşmişti.

"Sen az önce bu çocuğu dirilttin mi?" diye sordu. Sesi neredeyse sohbet eder bir tondaydı, ama kaşları havaya doğru kalkmıştı.

Ağzımı elimle sildim, eterin o zararlı tatlılığını hâlâ alabiliyordum.

"Sanırım," dedim.

"Yaa…"

Bana ifadesiz bir yüzle baktı. Odaya hâkim olan alkol kokusu burnumun kenarını yakmaya başlamıştı. Gözlerim de biraz sulanıyordu, önlüğümle sildim. Sonunda kendi kendine kafasını salladı ve arkasını döndü, gitmek üzereydi.

Aidan'la annesine ilgi göstermeliydim ama Christie'yi Malva'ya kızmaması konusunda bir-iki laf etmeden gönderemezdim.

"Tom- Bay Christie." Koridora çıkmıştı, arkasından hızla gittim ve kolundan tuttum. Adam şaşkın ve asık bir suratla bana döndü.

"Malva… Benim hatam. Onu getirmesi için Roger'ı göndermiştim. Siz lütfen- " Duraksadım, en yumuşak şekilde söylemeye çalıştım ama ancak, "Lütfen onu cezalandırmayın, olur mu?" diyebildim.

Adam alnı bir anlığına daha da kırıştı fakat sonra yüzü gevşedi. Kafasını çok hafifçe iki yana salladı, sonra da minik bir reveransla kolunu benden kurtardı.

“Hizmetkârınızım Bayan Fraser,” dedi sessizce, sonra da Aidan’a son bir bakış atıp gitti.

***

Brianna elindeki mendilin ıslak köşesini Roger’ın bir tarafı yarılmış, şiş ve kanayan alt dudağına götürdü.

“Benim yüzümden,” dedi, üçüncü kez. “Onlara söyleyecek adamakıllı bir şey bulmalıydım.”

“Kes sesini,” dedi Bree, uzun süredir dikkatle koruduğu sabrını yitirmek üzereydi. “Susmazsan kanama durmayacak.” Kavgadan beri ona söylediği ilk şey buydu.

Roger özrünü mırıldandıktan sonra mendili onun elinden alıp dudağına bastırdı. Ama yerinde duramıyordu bir türlü; ayağa kalktı, kulübenin açık kapısından dışarı baktı.

“Hâlâ buralarda dolanmıyor, değil mi? Allan yani.” Bree onun omzunun üstünden baktı. “Buradaysa da bırak, ben gidip-”

“Burada değil,” diye araya girdi Roger. Elini ağzından çekmeden, kafasıyla açıklığın uzak ucunu gösterdi. “Tom orada duruyor.”

Tom Christie gerçekten orada duruyordu. Derin bir düşünce içinde dikiliyordu. Sonra birden kafasını iki yana salladı ve kendi evine doğru yürümeye başladı.

“Gidip konuşacağım.” Roger mendili masaya attı.

“Konuşmayacaksın.” Kapıya doğru yönelen Roger’ı kolundan tuttu. “Sen karışma Roger!”

“Dövüşecek değilim adamla,” dedi, Brianna’nın eline şefkat göstergesi sandığı, yavaş bir şaplak attı. “Ama konuşmam lazım.”

“Hayır, değil.” Brianna kocasının koluna daha sıkı sarıldı, onu tekrar şöminenin yanına götürmeye çabaladı. “Durumu daha da beter edeceksin. Kendi hallerine bırak.”

“Bırakmam,” dedi Roger, artık rahatsız olmaya başladığı yüzünden belli oluyordu. “Nasıl daha kötü yapacakmışım durumu? Ne sanıyorsun sen beni?”

Bree bu soruyu o anda yanıtlamak istemiyordu. Aidan’ın ameliyatı, sonrasındaki kavga ve o sırada Allan’ın hakaretinin verdiği duygu patlamasıyla, dikkatli konuşmak şöyle dursun, normal konuşmayı bile becerdiğine şaşıyordu.

“Gitme,” diye tekrar etti, sesini alçak tutmaya ve sakinleşmeye çalışarak. “Herkes üzgün. En azından ortalığın durulmasını bekle. Hatta babam da gelsin, o zaman- ”

“Gelsin ya, gelsin tabii, benden daha iyi yapıyor her şeyi, iyi biliyoruz,” dedi Roger, aşağılayıcı bir tonla. “Ama kızı ameliyathaneye getirirken başına bir şey gelmeyeceğine söz veren bendim. Gidiyorum.” Sonra da kolunu öyle bir hızla çekti ki Bree gömleğin koltuk altı dikişinin söküldüğünü hissetti.

“İyi!” Bree de kolunu bıraktı, sonra da eline sert bir şaplak attı. “Git! Herkesin iyiliğini sen düşün, ailen hariç. Git! *Git hadi!”*

“Ne?” Roger durdu, yüzünü buruşturdu, öfke ve şaşkınlık arası bir ifadeyle baktı.

“Git dedim işte! Git!” Brianna ayağını yere vurdu ve rafın ucunda duran, *dauco* tohumlarının bulunduğu kavanoz yere düşüp parçalandı. Çörekotuna benzeyen tohumlar dört bir yana saçıldı. “Al işte, senin yüzünden!”

“*Benim* mi yü- ”

“Boş ver! Takma kafana, boş ver. Çık dışarı… git.” Brianna ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Yanakları yanıyor, gözlerinin ateş saçtığını ve bu ateşle Roger’ı yakabileceğini düşünüyordu - bunu yapabilmeyi çok isterdi.

Roger daireler çizerek volta atmaya başladı, tereddüt içindeydi; ya orada kalıp dargın karısının gönlünü alacaktı ya da bir şövalye gibi hemen koşup Malva Christie’yi kurtaracaktı. Kapıya doğru bir adım atmaya kalkışınca Bree süpürgesini eline aldı ve aptalca, çok tiz çığlıklar atarak ona doğru savurmaya başladı.

Roger kafasını eğip ilk hamleden kurtuldu ama ikinci hamle kaburgalarına indi. Darbeyle neye uğradığını şaşırmasına rağmen üçüncü hamlede süpürgeyi havada yakalamayı başardı. Bree’nin elinden aldı ve dizinin üstünde ikiye böldü.

Parçaları Bree’nin ayaklarının dibine fırlattıktan sonra sert ama sakin bir bakış attı.

“Nedir senin derdin?”

Bree omuzlarını dikleştirdi ve ona aynı bakışlarla karşılık verdi.

“Ne dediysem o derdim. Eğer Amy McCallum’la ilişkiniz olduğu dedikodusunun çıkmasına neden olacak kadar çok vakit geçiriyorsan- ”

“Neyimiz, *neyimiz?*” Sesi öfkeyle değişti ama gözlerindeki bakışın bir parçası onu ele verdi.

“Demek haberin vardı, ha?” Bree buna sadece daha fazla öfkelenmişti.

“Doğru olduğunu düşünmüyorsun umarım Bree?” dedi, hiddet ve yalvarma arası incelikte bir sesle.

“Doğru olmadığını biliyorum,” dedi Bree, kendi sesinin de Roger’ınki kadar ince ve çatallı çıkmasına da ayrıca kızarak. “Ama *mesele* o değil Roger!”

“Mesele,” diye tekrar etti Roger.

“Mesele,” dedi Brianna, “hep *dışarıdasın.* Malva Christie, Amy McCallum, Marsali, Lizzie… gidip Ute McGillivray’e bile yardıma *sen* gittin, Tanrı aşkına!”

“Başka gidecek var mıydı?” diye sordu Roger sertçe. “Baban ya da kuzenin olabilir, evet ama onlar Kızılderililer’in yanındaydılar. Ben buradayım. Hep dışarıda falan değilim,” diye ekledi, sonradan düşünerek. “Her gece evdeyim, yalan mı?”

Brianna gözlerini kapadı, yumruklarını sıktı, tırnaklarını avuçlarına batırdı.

“Ben hariç her kadına yardım ediyorsun,” dedi gözlerini açarak. “Neden öyle?”

Roger uzun ve tavizsiz bir şekilde baktı.

“Belki bana ihtiyacın olmadığını düşünmüşümdür,” dedi, topuklarının üstünde döndü ve gitti.

51. Çağrı

Su adeta eritilmiş gümüş kadar sakindi, üstündeki tek hareketlilik, akşam bulutlarının gölgeleriydi. Ama uzun sürmeyecekti, hissedilebiliyordu. Belki de, diye düşündü Roger, bu hissin kaynağı suyun kenarında ilk dalgayı heves içinde beklemekte olan kayınpederiydi.

“Bethesda’taki havuz gibi,” dedi neşeyle.

“Öyle mi?” diye yanıt verdi Jamie ama ona bakmadı, dikkati sudaydı.

“Hani meleklerin havuza girip suyu ara sıra dalgalandırdıkları havuz. Herkes kenarda beklerdi, ilk dalganın çıkmasıyla suya dalardı.”

Jamie gülümsedi fakat yine de ona dönmedi. Balık tutmak ciddi bir işti.

İyi olmuştu; Jamie’nin ona bakmasını da istemezdi doğrusu. Ama bir şey söyleyecekse acele etmesi gerekiyordu, çünkü Fraser’ın bir-iki kez, deneme için yem attığını görebiliyordu.

“Bence- ” Durdu, kelimesini düzeltti. “Yoo, bence *değil*. Fikir değil yani- ” İçindeki hava, bir hırıltıyla kayboldu ve Roger’ın sinirini bozdu; o anda istediği son şey, söylediği şeyden emin olmadığının düşünülmesiydi. Çok derin bir nefes aldı ve kalan kelimeler adeta ağzından değil, tüfek namlusundan çıktı. “Papaz olmak istiyorum.”

Evet… dışından söyleyebilmişti sonunda. İstemsizce gözlerini yukarı kaldırdı ama gökyüzü tepesine çökmemişti işte. Sisli, ince bulutlarla desenlenmiş bir hava vardı fakat hava şeffaftı; yeni ay, dağın omzunun hemen arkasında kendini göstermeye başlamıştı.

Jamie düşünceli bir bakış attı ama şaşırmış bir hali yoktu. Bu iyi bir şey olmalı, diye düşündü.

“Papaz. Vaiz mi yani?”

“Ee… evet. O da tabii.”

Öyle düşününce işler bir anda değişti. Vaaz da vermesi gerekeceği aklına gelmişti ama dillendirilince bir an ürktü.

“*O da* mı?” Fraser gözünün yanıyla baktı.

“Evet. Yani- papazlar da vaaz veriyor, elbette.” Elbette. Ne hakkında? Nasıl? “Ama bu- yani, esas iş o değil. Ama ben o- yapmak zorundayım.” Kızarmaya başlıyordu, çünkü açıklamaya çalıştığı şeyin tam anlamını kendisi

de henüz bilmiyordu.

İç geçirdi, yüzünü ovaladı.

“Pekâlâ. Bak, Bayan Wilson’ın cenazesini unutmamışsındır herhalde? McCallumlar’ı da?”

Jamie yalnızca başını salladı; Roger anlayış gösterdiğine dair bir parıltının adamın gözlerinde belirmiş olabileceğini düşündü.

“Ben… bir şeyler yaptım. Biraz… işte, gerek olduğunda. Sonra- ” Eli seğirdi, Alamance’ta Hermon Husband’la buluşması ya da ölü babasıyla gece geç saatte konuşması gibi şeyleri nasıl anlatabileceğini düşünmeye başladı.

Tekrar iç geçirdi, suya bir çakıl taşı atmaya yeltendi ve kendisini son anda durdurdu, çünkü Jamie’nin oltadaki elinin gerildiğini gördü. Öksürdü, boğazındaki her zamanki boğulma hissini duydu, çakılı avucuna hapsetti.

“Vaaz işini halledebilirim herhalde, evet. Ama diğer işler- Tanrım, akıl almaz bir şey gibi geliyor kulağa, belki de delirmişimdir. Ama vaftiz, cenazeler… hatta, belki de yalnızca yardımcı olmak için istiyorumdur. Yardımım insanları dinlemekle, onlar için dua etmekle sınırlı olacaksa da.”

“İnsanlarla ilgilenmek istiyorsun yani,” dedi Jamie yumuşak sesle. Cümlede bir sorgulayış değil, durumu kabulleniş vardı.

Roger, mutsuz bir halde, hafifçe güldü ve güneş sudan yansıyınca gözlerini kapadı.

“Bunu istemiyorum,” dedi. “Yapmayı düşündüğüm son şey ki bir de papaz evinde büyüdüm. Yani, nasıl bir iş olduğunu biliyorum. Ama birinin bunu yapması *gerekiyor* ve bence o kişi benim.”

Bir süre ikisi de konuşmadı. Roger gözlerini açtı, suyu izledi. Kayaları kaplayan yosunlar, akıntıyla birlikte bir denizkızının saçları gibi salınıyorlardı. Fraser biraz kımıldandı, oltasını çekti.

“Presbiteryenler dini törenlere inanıyorlar mı?”

“Evet,” dedi Roger, şaşırmıştı. “İnanıyoruz tabii. Yani sen hiç- ” Ama cevabın olumsuz olduğunu biliyordu. Hatta Fraser’ın bu konularda Katolik olmayan herhangi biriyle hiç konuşmamış olduğunu tahmin ediyordu. “İnanıyoruz,” diye tekrarladı. Elini suya sertçe daldırdı, suyu alnına sürdü; akan damlalar yüzünü yıkadıktan sonra boynunu serinletip gömleğinden içeri girdi.

“Bunlar Kutsal Emirler sonuçta, değil mi?” Minicik, kırmızı bir noktadan ibaret olan sinek, boğulmakta olduğu için yüzeyde sekmeye başladı. “Unvanı

bir yerden alman gerekecek herhalde, ha?”

“Tabii, alacağım. Mecklenburg County’de bir Presbiteryen okulu var. Gidip onlarla konuşacağım bu konuyu. Çok zamanımı almaz diye düşünüyorum; Latincem var, Yunancam da var, ayrıca” -durumun acılığına rağmen gülümsedi- “bir de Oxford Üniversitesi diplomam var. İster inan, ister inanma ama bana bir zamanlar okumuş adam gözüyle bakarlardı.”

Jamie’nin ağzının kenarı titreşti, bir yandan kolunu geri çekti sonra da bileğini sertçe kıvırdı. İp yavaş bir kavis alarak savruldu ve sinek yerine oturdu. Roger gözlerini kırpıştırdı; zamanı gelmişti - havuzun yüzeyi yavaş yavaş titremeye başlamıştı.

“Karınla konuştun mu bu konuyu?”

“Hayır,” dedi Roger havuza bakarak.

“Neden?” Soruda suçlayan bir tonlama yoktu, merak vardı. Sonuçta ne diye karısından önce kayınpederiyle konuşmayı seçmiş olabilirdi ki?

Çünkü sen erkek olmanın ne demek olduğunu biliyorsun, diye düşündü, *ama o bilmiyor.* Ama ağzından çıkan, gerçeğin başka bir versiyonuydu.

“Beni bir korkak olarak görmesini istemiyorum.”

Jamie küçük bir “hmm” sesi çıkardı ama hemen yanıt vermedi, çünkü makarasını sarmakla meşguldü. Banyosunu yapan sineği kancadan çıkarttı, sonra şapkasındaki koleksiyona göz gezdirip biraz düşündü ve zarif, yeşil, ucunda siyah tüy olan bir şeyde karar kıldı.

“Öyle mi görürdü diyorsun?” Cevabı beklemeden, Fraser ayağa kalktı, oltayı önce arkaya attı, sonra da sineği havuzun ortasına gönderdi ve orada bir yaprak gibi durmasını bekledi.

Roger oltanın suda seke seke dans edişini izledi. Papaz Efendi de bir balıkçıydı. Bir anda Ness’i, parlak dalgalarının kayaların üstüne temiz bir kahverengiyle dağılışını, eskimiş naylon çizmeleri içindeki babasını hatırladı. Boğazı hasretle düğümlendi. İskoçya’yı, babasını özlemişti. Bir günlüğüne de olsa, huzurlu olmayı özlemişti.

Dağlar, yeşil ormanlar, gizemli ve vahşi bir doğa onları çevreliyordu; altın renkli ve puslu gökyüzü, kendini bu toprakların üstüne meleklerin sessiz kanatları gibi bırakıyordu. Ama burada huzur asla yoktu.

“Bize inanıyor musun -Claire, Brianna ve bana yani- savaşa yaklaştığımız konusunda?”

Jamie kısa bir kahkaha patlattı, gözleri hâlâ sudaydı.

“Gözlerim görüyor dostum. Savaşın geleceğini bilmek için cadıya, azize sormaya gerek yok.”

Bunu duyunca Roger ona merak dolu bir bakış attı. “Niye öyle dedin?”

“İncil’de de öyle demiyor mu? *O berbat kasvetin olmayacak yerde dikildiğini gördüğünüz zaman, Yahudiye’de olanlar dağlara kaçsın?”*

Hafızası, bölümün okunmayan kısmını tamamladı ve Roger, kemiklerinde hissettiği bir soğuklukla, Jamie’nin gerçekten de savaşın eşiğinde olduklarının farkında olduğunu fark etti. Öylesine konuşmuyordu, gördüklerini anlatıyordu - daha önce de benzerlerini görmüştü.

Küçük oğlanların neşe içinde bağırışları suyun üstünden onlara doğru geldi; Fraser kafasını hafifçe çevirdi, dinledi. Ağzına belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. Sonra gözleri tekrar suya döndü. Saçının örgüleri, boynunun güneşte yanmış derisinin üstünde, tıpkı üstlerindeki üvez ağacının yaprakları gibi salınıyordu.

Roger birden Jamie’ye korkup korkmadığını sormak istedi ama konuşmadı. Cevabı biliyordu zaten.

Bu önemli değil. Derin bir nefes aldı ve kendine aynı soruyu sorup, aynı cevabı verdiğini hissetti. Cevap bir yerden gelmiş değildi, içindeydi, hem de sanki doğduğundan beri hep onunlaymış gibi.

Fark etmeyecekti. Gereken neyse yapacaktı.

Bir süre sessiz kaldılar. Jamie yeşil yemi iki kez daha savurdu, sonra kafasını iki yana sallayıp bir şey mırıldandı ve ipi çekti, bir mayıs sineği yerleştirdi, tekrar savurdu. Kıkırdayan küçük oğlanlar karşı kıyıdan geçtiler, çırılçıplak koşarak çalıların arasına girip kayboldular.

Gerçekten garip, diye düşündü Roger. Kendini iyi hissediyordu. Hâlâ tam olarak ne yapması gerektiğini bilmiyordu, hâlâ bulutların üstlerine geldiğini görüyor ve ne getirdiklerini bilmiyordu. Ama hâlâ iyiydi.

Jamie’nin oltasına sonunda bir balık yakalanmıştı. Makarayı hemen çekti, parıldayan hayvanı kıyıya aldı ve oradaki taşa vurarak öldürdükten sonra sepetine attı.

“Quaker olmaya niyetin var mı?” diye sordu Jamie, ciddiydi.

“Hayır.” Roger soruyla ürktü. “Nereden çıkardın?”

Jamie huzursuz olduğu zamanlar kullandığı o garip, yarım omuz silkme hareketini yaptı ve sonraki yemi takana kadar bir daha konuşmadı.

“Brianna seni korkak sanmasın istiyorsun demek. Ben daha önce bir rahiple omuz omuza savaşmıştım.” Ağzının bir kenarı, imalı bir şekilde kalktı. “Rahibin pek de kılıç ustası olduğu söylenemezdi, evet, eline tüfek versek ahırın geniş duvarını bile vuramazdı hatta ama yeterince cesur bir adamdı.”

“Yaa.” Roger çenesinin kenarını kaşıdı. “Evet, ne demek istediğini anladım. Bir ordunun içinde çarpışabileceğimi sanmıyorum.” Laf ağzından çıkar çıkmaz keskin bir pişmanlık hissi duydu. “Ama silahlanmak gerekirse, ihtiyaç olursa yani… elimden geleni ardıma koymam.”

“Sorun yok o zaman.”

Jamie ipin kalanını çekti, sineğin üstündeki suyu silkti ve kancayı şapkasına sapladı. İpi bir kenara koyduktan sonra sepetin içini karıştırmaya başladı ve sert kilden bir şişe çıkardı. İç çekerek oturdu, tıpayı dişleriyle açtı ve sonra da şişeyi Roger’a uzattı.

“Bu lafı bana ara sıra Claire söyler,” dedi ve karısını alıntıladı: *“Malt, Tanrı’nın haklılığını Milton’dan daha iyi açıklar.”*

Roger tek kaşını kaldırdı.

“Hiç Milton okudun mu?”

“Biraz. Claire’in haklı olduğunu düşünüyorum.”

“Sonraki satırları biliyor musun?” Roger şişeyi ağzına götürdü. *“Bira, dostum, bira içmeliler, düşünmekten derbeder olan bütün kardeşler.”*

Fraser gülmemek için kendini tuttu fakat gözleri onu ele veriyordu.

“Bu viski olmalı o zaman,” dedi. “Kokusu bira gibi sadece.”

Bira soğuk, koyu ve hoş bir acılığa sahipti; şişeyi birbirlerine alıp verdiler, içkileri bitene dek konuşmadılar. Sonra Jamie tıpasını takıp şişeyi sepete attı.

“Karın,” dedi düşünceli halde, ayağa kalkıp sepetin halatını omzuna geçirirken.

“Evet?” Roger harap haldeki şapkayı aldı, ona verdi. Jamie başıyla teşekkür etti ve şapkayı taktı.

“Onun gözleri de görüyor.”

52. M-I-C-

Çimler ve ağaçlar, ateşböceklerinin fosforlu yeşil ışıklarıyla aydınlanıyordu. Bir tanesi de Brianna'nın dizindeydi; böceğin yanıp sönüşünü izlerken bir yandan da kocasının papaz olmak istediğini anlatışını dinliyordu.

Alacakaranlıktı, gece bastırmak üzereydi; kulübelerinin yokuşunda oturuyorlardı. Büyük açıklığın karşısında, çalıların arasında oynayan çocukların avlanan yarasalara benzeyen sesleri cıvıldıyordu.

"Bir şey… tepki verebilirsin," dedi Roger. Kafasını çevirmiş, ona bakıyordu. Kocasının yüzünü görecek kadar ışık vardı hâlâ: beklenti içinde, biraz gergin.

"Eh… bir dakika izin ver, düşüneyim. Beklemiyordum aslında, biliyor musun?"

Cevap ironi doluydu. Böyle bir şeyi bilinçli şekilde düşünmemişti belki, evet ama niyetini açıkladığında -açıklamıştı, evet, diye düşündü; ondan izin istediği yoktu- Bree şaşırmamıştı. Bir süredir beklenen şeyin dillendirilmesi dışında, çok büyük bir değişiklik değildi bu - bir bakıma, sonunda yüzeye çıkıp kendini açık etmesi iyi bile olmuştu.

"Ee…" Bir dakikalık değerlendirmesinden sonra ağzını açtı. "İyi düşünmüşsün."

"Öyle mi?" Roger'ın sesindeki rahatlama neredeyse elle tutulabilirdi.

"Evet. Onca kadına eğer Tanrı sana söylediği için yardım ediyorsan, onları bana tercih ettiğin için yardım etmenden iyidir."

"Bree! Böyle düşünemezsin, ben… asla- " Karısına yaklaştı, gergin bir ifadeyle baktı. "Böyle düşünmüyorsun, değil mi?"

"Yani, hep değil," dedi Bree, yalan söylemeyerek. "Kendimi çok kötü hissettiğimde. Çoğu zaman değil yani." Roger o kadar gergindi ki Brianna dayanamayıp elini uzattı, uzun çene kemiğini okşadı. Kirli sakalı bu ışıkta görülmüyordu ama avuç içini yumuşak bir hisle gıdıklarken elbette hissediliyordu.

"Emin misin?" diye sordu Bree, yumuşak bir tonla. Roger başını salladı, gözle görünür biçimde yutkundu.

"Eminim."

“Korkuyor musun?”

Roger hafifçe gülümsedi.

“Evet.”

“Yardımcı olacağım,” dedi Bree emin bir tonla. “Ne yapacağımı söyle, yardım edeyim.”

Roger derin bir nefes aldı, yüzü gevşedi. Ama gülümsemesi o kadar da neşe dolu değildi.

“Şu anda bilemiyorum,” dedi. “Ne yapmam gerektiğini yani. Senin ne yapabileceğini hiç bilemiyorum. Beni korkutan da bu.”

“Olabilir,” dedi Bree. “Ama *zaten* yaptığın şeyler bunlar, değil mi? Resmi bir işlem yapman gerekiyor mu? Yoksa o televizyon vaizleri gibi, birdenbire papaz olduğunu açıklayıp para toplamaya başlayabiliyor musun?”

Roger şakaya güldü ama ciddi bir cevap verdi.

“Pis Katolikler. Kutsal varlıklara yalnızca sizin değer verdiğinizi sanıyorsunuz. Ama biz de değer veriyoruz. Presbiteryen Akademisi’ne gitmeyi düşünüyorum, resmen kabul edilmek için neler yapmam gerektiğini öğreneceğim. Para toplama işine gelirsek de… umarım asla zengin olmam.”

“O konuda umudum olduğunu söyleyemem zaten,” diye karşılık verdi Bree, sahte bir hüzünle. “Merak etme, paran için evlenmedim seninle. İhtiyacımız olursa ben kazanırım.”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum. Vücudumu satarak değil, muhtemelen. Manfred’e olanlardan sonra…”

“O konunun şakasını bile yapma,” dedi Roger. Büyük, sıcak elini Bree’nin elinin üstüne koydu.

Aidan McCallum’un ince, delici sesi havada süzüldüğünde Bree’nin aklına aniden bir şey geldi.

“Senin- senin şu, ee, cemaat…” Kelime komik geldi, soru aslında gayet ciddi olmasına rağmen kendini tutamayıp kıkırdadı. “Benim Katolik olmamı sorun edecekler mi?” Birden Roger’a döndü, sorusunun ardından aklına hemen başka bir şey gelmişti. “Sen bana- yani herhalde Presbiteryen olmamı istemiyorsundur?”

“Yoo, istemiyorum, hayır,” dedi Roger hemen. “Asla. Cemaatin düşüneceklerine ya da söyleyeceklerine gelince…” Dudağı seğirdi, sonra da

umutsuzlukla azim arasındaki bir ifade takındı. “Kabul etmeyeceklerse eğer… cehennemin dibine kadar yolları var.”

Bree kahkahaya boğuldu ve Roger da ona katıldı, kahkahası çatlak sesle çıktı ama kesik değildi.

“Papazın Kedisi pek saygısızmış,” diye dalga geçti. “Peki bu Galce’de nasıl söyleniyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama Papazın Kedisi rahatlamış bir kedi,” diye ekledi, hâlâ gülümsüyordu. “Bu konuda ne düşüneceğini bilememiştim.”

“Ne düşündüğümden ben de tam olarak emin değilim,” diye itiraf etti Bree, sonra da Roger’ın elini sıktı. “Ama mutlu olduğunu görüyorum.”

“Belli oluyor yani?” Gülümsedi, akşam güneşinin son ışıkları gözlerinde parladı.

“Oluyor. Sanki… için aydınlanmış gibi.” Boğazı düğümlendi. “Roger- benimle Jem’i unutmayacaksın, değil mi? Tanrı’yla rekabet edebileceğimden emin değilim.”

Roger duyduğuna inanamadı.

“Hayır,” dedi, karısının elini daha sıkı tuttu; o kadar sıkmıştı ki yüzük neredeyse etini yaracaktı. “Asla.”

Bir süre sessizce oturdular. Ateşböcekleri yeşil yağmur damlaları gibi yere düşüyorlardı, sessiz çiftleşme şarkıları çimleri, ağaçları aydınlatıyordu. Ateş sönmeye başlamıştı ama Brianna hâlâ Roger’ın çene çizgisini ve oradan okunan kararlılığı seçebiliyordu.

“Sana yemin ederim Bree,” dedi, “bana nasıl hitap ederlerse etsinler -ki neler dediklerini Tanrı biliyor- önce senin kocan olacağım. Her şeyden önce senin kocan, çocuklarının babası olacağım, her zaman. Ne yaparsam yapayım, ailem pahasına yapmayacağım.”

“Tek istediğim,” dedi Bree karanlığa, yumuşak sesle, “beni sevmen. Yapabildiklerim için değil, görünüşüm için de değil, seni sevdiğim için de değil - ben olduğum için.”

“Kusursuz, koşulsuz aşk yani?” dedi Roger, aynı yumuşaklıkla. “Sana yalnızca Tanrı’nın öyle sevebileceğini söyleyebilecek kişiler var ama deneyeceğim.”

“Sana inanıyorum,” dedi Bree ve kocasının parıltısını kalbinde hissetti.

“Umarım hep inanırsın,” dedi Roger. Karısının elini dudaklarına götürdü,

resmi bir havayla öptü.

Biraz önceki lafının doğruluğunu test etmek istercesine, Jem'in incelip kalınlaşan, sireni andıran sesi akşam esintisini yardı. "Daaaaddddiiiidddaaaa DDDİİİİİDAAA…"

Roger derince iç geçirdi, eğildi ve karısını öptü. Bu yumuşak, derin konuşmadan sonra o an ilgilenmesi gereken şeylerle ilgilenmek için ayağa kalktı.

Bree bir süre oturdu, açıklığın uzak tarafından gelen alçak, yüksek, sorgulayan, teskin eden ve heyecanlı erkek seslerini dinledi. Acil bir durum yoktu; Jem kendi başına tırmanamayacağı kadar yüksek bir ağaca tırmanmak için yardım istiyordu. Sonra bir kahkaha koptu, yapraklar hışırdadı - İsa aşkına, Roger da ağaca çıkmıştı. Baykuş gibi tünemiş, ötüyorlardı resmen.

"Neye gülüyorsun *a nighean*?" At kokan babası gecenin içinden bir anda çıkıvermişti.

"Her şeye," dedi Bree, babasının yanına oturabilmesi için yana kaydı. Doğru söylemişti. Her şey bir anda parlak görünmeye başlamıştı. Büyük evin pencerelerinden dışarı taşan mum ışıkları, çimlerdeki ateşböcekleri, istediği şeyi itiraf ettiğinde Roger'ın yüzü… Dudaklarını hâlâ dudaklarında hissedebiliyordu.

Jamie uzanıp oradan geçmekte olan bir ateşböceğini yakaladı, avuçları arasında birkaç saniye tuttu - bu sırada ışık yanıp söndü, ferahlatıcı ışık parmaklarının arasından sızdı. Çok uzaklarda, Bree annesinin açık bir pencereden gelen sesini duydu; Claire "Clementine"i söylüyordu.

Oğlanlar, Roger ile birlikte, her ne kadar ufuktaki solgun bir orağa benzese de aya bakıp uluyorlardı. Bree babasının vücudunun da sessiz bir kahkahayla sarsıldığını hissetti.

"Disneyland'i hatırlatıyorlar," dedi Bree, içindekini tutamayarak.

"Öyle mi? Neresiymiş orası?"

"Orası bir eğlence parkı, çocuklar için," diye ekledi, Londra'da ve Paris'te "eğlence parkı" adı verilen yerler olsa da tamamen yetişkinler için olduklarını bilerek. O çağda, kendi şahsi çabaları ve bazen de oyuncaklar kullanarak çabalayanlar dışında, kimse çocukları eğlendirmeyi düşünmüyordu.

"Annemler her yaz oraya götürürlerdi," dedi, Kaliforniya'nın sıcak, aydınlık günleri ve ılık gecelerini anımsayarak. "Ağaçların içinde küçük parıltılar olurdu, ateşböcekleri bana onları hatırlatıyor."

Jamie avcunu açtı; aniden özgür kalan ateşböceği, bir-iki yalpalayıştan sonra kanatlarını açtı, yükseldi ve uzaklaştı.

“Orada Kırk Dokuz’da ölen bir madenci ve kızı Clementine yaşarmış.”

“Nasıldı o zamanlar?” diye sordu Jamie merakla.

“Ah… çok güzeldi.” Bree Main Street’in ışıklarını, müziği, aynaları, kurdeleli atları zihninde canlandırırken kendi kendine gülümsedi. “Orada… binilecek oyuncaklar vardı mesela. Ormanın içindeki nehirden geçen bir bot vardı, hipopotamları, timsahları, kelle avcılarını görebiliyordun…”

“Kelle avcıları mı?” diye sordu babası, ilgisi çekilmişti.

“Gerçek değillerdi,” dedi hemen Bree. “Hepsi eğlence içindi ama yine de… yani, kendi başına bir dünyaydı orası. Oraya girdiğinde, gerçek dünya bir bakıma yok olur; orada kötü bir şey olamaz. Oraya ‘Dünyadaki En Mutlu Yer’ diyorlardı ve kısa süreliğine de olsa öyle hissettiriyordu.”

“İncecik bir peri gibiydi, ayakları kırk numaraydı, Herring kutularının tepelerini çıkarıp terlik gibi giyerdi Clementine.”

“Hep müzik çalardı, her yerde,” diye devam etti Bree, gülümseyerek. “Gruplar- davul, gitar gibi farklı enstrümanlarla çalan müzisyenler sokaklarda gezerlerdi, büyük çadırlarda çalarlardı…”

“Evet, öyleydi gerçekten. Ya da benim gittiğim tek eğlence parkı öyleydi.” Bree babasının sesinden onun da gülümsediğini anlayabiliyordu.

“Hı-hı. Tabii, bir de çizgi roman karakterleri vardı -bahsetmiştim hani- onlar da etrafta olurdu. Gidip Mickey Mouse ile el sıkışabilirdin ya da—”

“Neyle, *anlamadım?*”

“Mickey Mouse.” Güldü. “Büyük, insan boyutunda bir fare. Eldiven takar.”

“Devasa bir sıçan, ha?” Sesinde hafif bir hayret vardı. “Emziği çıkarıp sıçanla oynuyor çocuklar yani?”

“Sıçan değil, fare,” diye düzeltti babasını. “Gerçekte bir fare de değil elbette, fare kostümü giymiş bir insan.”

“Öyle mi?” dedi Jamie, pek ikna olmamış bir tonla.

“Evet. Boyalı atları olan kocaman bir atlıkarınca vardı, duvarlarından rengârenk mücevherler fışkıran, içinde kırmızı, beyaz, mavi şelaleler akan Gökkuşağı Mağaraları’nın içinden geçen bir raylı tren vardı… portakal suyu tadında çikolatalar vardı bir de!” O soğuk, mayhoş, ağızlara bayram ettiren tadı hatırlayınca bir hasret iniltisi çıkardı.

“O kadar güzeldi, ha?” dedi babası yumuşakça.

“Artık öldün gittin, çok yazık oldu… Clementine.”

“Evet,” dedi Brianna iç geçirerek, sonra da biraz sustu. Sonra başını babasının omzuna koydu, elini kaslı koluna doladı.

“Bak ne diyeceğim,” dedi sonra ve babasından cevaben sorgulayan bir homurtu aldı.

“Hakikaten güzeldi, harikaydı ama orasıyla ilgili en sevdiğim şey, biz oradayken yalnızca üçümüz vardık ve her şey mükemmeldi. Annem hastaları hakkında endişelenmiyordu, Frank bir makale üzerinde çalışmıyordu - sessiz kalmıyorlardı ya da kavga etmiyorlardı. İkisi de gülüyordu, hepimiz gülüyorduk, hep gülüyorduk… oradayken.”

Jamie ağzını açmadı, başını kızınınkine yasladı. Brianna derin bir nefes aldı, tekrar iç çekti.

“Jemmy oraya gidemeyecek, yani Disneyland’e. Ama dediğim hissi tadıyor işte. Kahkahalarla gülen bir ailesi var, ağaçlarda da milyonlarca ışık.”

BÖLÜM 7
YOKUŞ AŞAĞI YUVARLANMAK

53. Prensipler

Gönderen: James Fraser, Fraser Tepesi

Alan: Lord John Grey, Josiah Dağı Çiftliği, Virginia

3 Temmuz 1774

Kıymetli dostum,

Sana emaneten gönderdiğim ve eninde sonunda satacağın nesneler için, kendi bankandan çekilmek üzere, satıştan bile önce bana ödeme yapmak için gönderdiğin çek için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bay Higgins de bu evrakı son derece nazik bir şekilde teslim etti - ancak hem onun heyecanlı yapısından, hem de temkinli davranışından anladım ki maddi açıdan güç durumda olduğumuzu düşünmektesin. Seni temin ederim ki kötü durumda değiliz; erzak, giysi ve genel ihtiyaçlar konusunda gayet iyi durumdayız.

Sana bu işi ayrıntılarıyla anlatacağımı söylemiştim ve görüyorum ki anlatmalıyım da en azından ailemin ve sakinlerimin açlık tehlikesinde olmadıklarını açıklamak için.

Nakit gerektiren küçük bir maddi gereklilik dışında, elimde birkaç silah temin etmemi gerektiren bir iş var. Bu silahları arkadaşlarımdan biri sayesinde elde edebileceğimi sanmıştım fakat belli oldu ki bu artık mümkün değil; başka seçenekleri değerlendirmeliyim.

Ben ve ailem, ayaklanma kahramanı olan Bayan Flora MacDonald şerefine bir barbekü partisine davet edildik - hanımefendinin kim olduğunu biliyorsun sanırım? Onunla bir kez Londra'da tutuklu bulunduğu zamanda buluştuğunu söylediğini anımsıyorum. Bu toplantı gelecek ay, teyzemin çiftliğinde, River Run'da gerçekleşecek. Burada, bazıları çok uzak yerlerden gelen, çok büyük sayıda İskoç bulunacağından ötürü, elimde nakit para olduğu takdirde, gerekli gördüğüm silahları başka yollarla elde etmemin mümkün olabileceğini düşünmekteyim. Elbette, eğer bu konuda bana yardımcı olabileceğini düşündüğün tanıdıkların varsa, duymaktan mutluluk duyarım.

Bay Higgins'in başka işleri de olduğundan mektubu uzun tutmuyorum. Kızım kendi icadı olan kibritlerle dolu bir kutuyu sana göndermemde ısrarcı oluyor. Nasıl kullanılmaları gerektiği konusunda Bay Higgins'i dikkatlice eğitti; eğer yolda alevler içinde kalıp helak olmazsa, Bay Higgins bu paketi sana ulaştıracaktır.

Daima hizmetindeyim,

James Fraser

Not: Otuz adet tüfeğe ve yanında olabildiğince fazla baruta, mühimmata ihtiyacım var. Son üretim olmaları şart değil, ancak iyi bakılmış ve işler halde olmalılar.

***

"'Başka yollar' mı?" dedim, mektubu katlarken. "Kaçakçılar mı yani? Hem, Lord John ne demek istediğini anlayacak mı?"

"Evet kaçakçılar ve yine evet, anlayacak," dedi Jamie. "Bizzat tanıdığım birkaç kaçakçı var, Outer Banks üzerinden mal getiriyorlar. Gerçi o Roanoke'tan getirenleri tanıyordur - orada daha çok iş oluyor, Massachusetts'teki tıkanıklıktan dolayı. Mallar Virginia'dan gelip kara yoluyla kuzeye taşınıyor."

Raftan yarısı tükenmiş ince bir mum aldı, şöminedeki kömürlere tuttu, sonra da açık kahverengi balmumunu mektubun kenarına yavaşça döktü. Eğildim, sol elimin arkasını balmumunun üstüne bastım ve alyansımın izini bırakmış oldum.

"Lanet Manfred," dedi, sinirli olmayan bir sesle. "Bana üç kat paraya mal olacak."

"Onu soruşturmayı düşünüyor musun? Barbeküde yani?" Flora MacDonald, yani Charles Stuart'ı Culloden'dan sonra hizmetçisinin kıyafetlerini giydirip onları Fransızlar'la Skye Adası'nda olan bir randevuya götürerek İngilizler'den kurtarmayı başaran kadın, İskoç dağlıları için yaşayan bir efsaneydi. Koloni'ye gelmesi büyük heyecan uyandırmıştı, haberi Tepe'ye kadar ulaşmıştı. Fear Burnu vadisinde bulunan her İskoç -ve bulunmayan birçoğu da- onun şerefine yapılacak bu barbekü toplantısına gelecekti. Kayıp bir delikanlıyı soruşturmak için daha iyi bir ortam bulunamazdı.

Gözlerini kaldırıp şaşkın gözlerle baktı.

"Tabii ki soruşturacağım Sassenach. Ne sanıyorsun beni?"

"Çok nazik sanıyorum," dedim, alnından öptüm. "Belki biraz da pervasız. Lord John'a neden otuz tüfeğe ihtiyacın olduğunu söylemediğini fark ettim."

Küçük bir homurtu çıkardı, masadaki kum tanelerini dikkatle eline topladı.

"Nedeninden ben de emin değilim Sassenach."

"Nasıl yani?" dedim şaşırarak. "Sabah Şakıyan Kuş'a vermeyecek misin?"

Hemen cevap vermedi, sağ elinin iki parmağıyla masayı tıkırdattı. Sonra omuz silkti, bülten ve defterlerin iç içe olduğu yığına uzandı, oradan bir kâğıt çekip bana verdi. Bu bir mektuptu, yazan da Düzenleyici Savaşı'ndaki milislerin müttefik kumandanlarından olan John Ashe'ti.

"Dördüncü paragraf," dedi Jamie, Vali'yle Kurul arasındaki talihsizliklerden bahseden satırlara yüzümü buruşturarak baktığımı görünce. Söz dinleyerek gözlerimi hemen sayfanın aşağısına, o paragrafa kaydırdım. Henüz okumaya başlamadan, hafif bir ürperti hissettim.

"Her koloniden delegeler gönderilerek oluşturulacak bir Kıta Kongresi teklif edilmektedir. Connecticut'ın alt meclisi, hâlihazırda, bu tip bir görev yapacak kişilerin Yazışma Komiteleri vasıtasıyla işi görmelerini teklif etmiş durumda. İyi tanıdığınız bazı beyefendiler, Kuzey Carolina'nın da böyle yapmasını, Ağustos'un ortasına kadar meseleyi halletmesini dilemektedirler. Bize katılmanı çok isterim dostum, çünkü mesele özgürlük olduğunda kalben ve zihnen bizimle olduğundan eminim; senin gibi bir adamın zorbalıkla işi olmamalı."

"İyi tanıdığınız bazı beyefendiler," diye tekrar ettim satırı, mektubu bırakarak. "Kimi kastettiğini biliyor musun?"

"Tahminlerim var."

"Ağustos ortası diyor. Barbeküden önce mi dersin, sonra mı?"

"Sonra. Ötekilerden biri bana toplantı zamanını bildirdi. Halifax'te olacak."

Mektubu masaya koydum. Öğleden sonra havası durgun ve sıcaktı. Kombinezonumun ince kumaşı da avucumun içi gibi terden sırılsıklam olmuştu.

"Ötekilerden biri," dedim. Bana bir bakış attı, hafifçe gülümseyerek mektubu eline aldı.

"Yazışma Komitesi'ndekilerden biri işte."

"Tabii, elbette," dedim. "Söyleyebilirdin bana." Elbette, kendisini Kuzey Carolina Yazışma Komitesi'nin -politik entrikaların merkezi olan bu yerde isyanın tohumları atılmıştı- içine bir şekilde atmıştı ama bir yandan da İngiltere Kralı'nın temsilen Kızılderili ajanı unvanını elinde tutarak Kızılderililer'i silahlandırınca, isyan ateşini bir bakıma yakmış oluyordu.

"Biliyor musun Sassenach," dedi, "bana ilk kez buluşma teklif ettiler. Özel bir görüşme olarak bile ilk."

"Anlıyorum," dedim yumuşakça. "Gidecek misin? Sence zaman geldi mi?"

O kararı alıp, isyancı olmasa da sadık olduğu insanları değiştirip hain yaftası yeme riskine girmek; yeniden…

Derin bir iç geçirdi, elini saçlarının arasında gezdirdi. Bir süredir bunu düşünüyor olmalıydı; alnına doğru, karıştırmakta olduğu saçları havaya dikilmişti.

“Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Daha iki yıl var, değil mi? 4 Temmuz 1776 - Brianna öyle söylemişti.”

“Hayır,” dedim. “Bağımsızlık Bildirgesi’ne iki yıl var Jamie ama savaş başladı bile. Çok geç olmadan…”

Masadaki mektuplara baktı, hafifçe başını salladı.

“Anladım, pekâlâ.”

“Çok güvensiz bir ortam olmaz herhalde,” dedim tereddütlü şekilde. “Henderson’ın Tennessee’de toprak aldığını söylemiştin: eğer onu durduran yoksa hükümetin buralara gelip bizi topraklarımızdan etmeye kalkışacağını da düşünmüyorum. Ayrıca, bağımsızlık taraftarlarıyla buluşmaktan öteye gitmediğin hesaba katılırsa…?”

Tatsız biçimde gülümsedi.

“Beni endişelendiren hükümet değil Sassenach, etraftaki insanlar. O’Brienlar’ı asıp evlerini yakan Vali değildi, anlıyor musun? Richard Brown da değildi, Kızılderililer de değildi. Kanun ya da para için de işlenmedi o cinayetler; nefret yüzündendi, büyük ihtimalle onları tanıyan birinin nefretiydi bu hem de.”

Bu sözler, mektubu elime alırken hissettiğim ürpertinin vücuduma yayılmasına neden oldu. Tepe’de hatırı sayılır derecede siyasi anlaşmazlık ve tartışma vardı, doğru ama henüz kimse ev yakmak şöyle dursun, yumruk yumruğa bile kavga etmemişti.

Ama bunlar da olabilirdi.

Çok iyi hatırlıyordum. Bomba sığınakları, yiyecek karneleri, karartma muhafızları ve büyük düşmana karşı bir olmuş insanlar… Almanya, Fransa, Polonya’dan gelen haberlerde SS’in insanları evlerinden kaçırdıkları söyleniyordu - bodruma, ahıra, ambara saklanabilenler şanslılarsa bir şekilde kaçıyor ya da birileri tarafından sınır dışına kaçırılıyorlardı.

Savaş sırasında devletlerin büyük tehdit oluşturdukları doğruydu ama hayatınızın en çok bağlı olduğu kimseler komşularınızdı.

“Kim?” dedim netçe.

“Tahmin edebilirim ancak,” dedi omuz silkerek. “McGillivrayler… Richard Brown… Hodgepile’ın arkadaşları - tabii öyle kişiler varsa… Belki de öldürdüğümüz adamlardan birinin dostları… Tanıştığımız Kızılderili, Donner mıydı? Hâlâ yaşıyorsa o da olabilir. Ya Neil Forbes? Brianna’ya karşı kin güttüğü açık; bizimkiler adamın yüzünü hatırlasalar iyi ederler. Hiram Crombie’nin tayfası da olabilir.”

“Hiram mı?” dedim şüpheyle. “Seni sevmez pek, evet, beni de sevmez ama…”

“Ben de şüpheliyim zaten,” dedi hemen. “Ama mümkün, ha? O ve halkı Jacobite isyanını hiç desteklemediler; okyanusun bu kıyısında da Kral’la karşı karşıya gelmek istemeyeceklerdir.”

Başımı salladım. Crombie ve diğerleri de zorunluluklarından dolayı Amerika’ya gelmeden önce Kral’a sadakat yemini etmişlerdi. Jamie de bu yemini etmişti - onunki zorunluluktandı, affının bir parçasıydı. Şimdi de daha büyük bir zaruret, bu yemini bozmasını gerektiriyordu. Ama ne zaman?

Parmaklarını masaya vurmayı bırakmıştı, masadaki mektubun üstünde duruyorlardı.

“Doğru söylediğine inanıyorum Sassenach,” dedi.

“Ne hakkında? Olacaklar hakkında mı? Biliyorsun,” dedim, biraz şaşırarak. “Bree’yle Roger da söylediler sana bunu. Neden böyle dedin?”

Elini saçlarının arasında yavaşça dolaştırdı.

“Ben hiç ilkeler uğruna savaşmadım,” dedi düşündükten sonra, sonra da kafasını iki yana salladı. “Hep zorlandım. Acaba öylesi daha mı iyi?”

Sesi üzgün değil, merak içindeydi ve biraz da cansızdı. Ama konuyu rahatsız edici bulmaya başlamıştım.

“Bu kez ilkeler için olacak,” dedim. “Hatta bu savaş, insanların ilkeleri uğruna gerçekleştirecekleri ilk savaş olabilir.”

“Yani ticaret ya da para için değil, aşağılık sebepler için değil, öyle mi?” diye sordu, tek kaşını kaldırarak

“Hiç ilgilerinin olmadığını söyleyemem,” diye yanıt verdim, Amerikan Devrimi’nin böyle yılmaz bir savunucusu olduğuma kendim de şaşırarak - bu dönemi yalnızca Brianna’nın okul kitaplarından biliyordum. “Ama bundan çok öte işlerle ilgili aslında, sen öyle düşünmüyor musun? *Her insanın eşit yaratıldığına, Yaratıcı tarafından bu hayatları bahşedildiğine, yaşama, özgür olma ve mutlu olma haklarının saklı olduğuna, bu hakların hayat pahasına*

savunulması gerektiğine, başkalarına devredilemeyeceğine ve bu yargıların hepsinin aşikâr olduklarına inanırız.”

“Kim demiş bunu?” diye sordu ilgiyle.

“Thomas Jefferson söyleyecek, yeni cumhuriyet için. Bağımsızlık Bildirgesi deniyor- denecek yani.”

“Herkes,” diye tekrar etti. “Kızılderililer’i de sayıyor mudur dersin?”

“Bilemem,” dedim, maruz kaldığım sorudan hoşnut olmayınca biraz terslenerek. “Tanışmadım adamla. Görürsem sorayım, olur mu?”

“Boş ver.” Parmaklarını havaya kaldırdı. “Kendim sorarım, fırsatım var. Ondan önce de Brianna’ya danışırım.” Gözlerini bir an bana çevirdi. “Ama ilkeli olmak adına Sassenach- ”

Arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu, gözlerini kapadı.

“Yüz kişi sağ kalsa dahi,” dedi emin bir sesle, “İngiliz himayesi altına girmeyeceğiz. Zafer için de zenginler için de onur için de savaşmıyoruz; davamız özgürlük davasıdır. Hayatta kalmak isteyen herkesin kabul edeceği bu neden*dendir savaşımız.”*

“Arbroath Bildirgesi,” dedi gözlerini açarak. Hafifçe güldü. “Dört yüz küsur yıl önce yazılmış. İlkeler işte…”

Sonra ayağa kalktı ama Ashe’in mektubuna bakarak eskimiş masanın başında kaldı.

“Benim ilkelerim…” dedi kendi kendine konuşur gibi, sonra bana baktı; sanki varlığımı tekrar hatırlamış gibiydi.

“Evet, sanırım tüfekleri Sabah Şakıyan Kuş’a vereceğim,” dedi. “İki üç yıllık süre içinde pişman olabileceğimi bilsem de. Ama bu silahları alıp kendini, halkını savunmasına yardım etmem gerekiyor.”

“Onurun bedeli bu, değil mi?”

Buz gibi, ters anlamlı bir gülüşle gözlerini bana indirdi.

“Kan parası diyelim.”

54. Flora MacDonald’ın Barbeküsü

River Run Çiftliği
6 Ağustos 1774

Bir simgeye ne denebilirdi? Ya o simgenin kocasına?

“Ah, bayılacağım, biliyorum.” Rachel Campbell yelpazesini o kadar şiddetli sallıyordu ki çevresini de beraberinde serinletiyordu. “Ne diyeceğim kadına?”

“‘İyi günler, Bayan MacDonald,’ olabilir mi?” dedi kocası, kuru dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılırken.

Rachel yelpazeyi sertçe adama vurdu ve kocasının kıs kıs gülerek gitmesine neden oldu. Adam ondan otuz beş yaş büyük olan Farquard Campbell, mizacına aykırı şekilde, karısıyla oldukça sıkı fıkı, neşe dolu bir ilişki içindeydi.

“Bayılacağım,” dedi Rachel tekrar, bunu adeta bir sosyal strateji olarak belirlemişçesine.

“Nasıl istersen öyle yap canım ama bayılırsan seni yerden kaldıran Bay Fraser olacaktır, bilesin. Benim külüstür eklemlerimden medet umma.”

“Yaa!” Rachel ona gülümseyen Jamie’ye hemen bir bakış attı, sonra da kızaran yanaklarını yelpazesinin ardına sakladı. Kendi kocasını sevdiği ortada olsa da benimkine olan hayranlığını gizlemek için herhangi bir çaba içine girmiyordu.

“Hizmetinizdeyim hanımefendi,” dedi Jamie nazikçe, reveransla birlikte.

Kadın kıkırdadı. Hakkında yanlış konuşmak istemiyorum ama gerçekten kıkırdadı. Jamie’yle bir an göz göze gelince kendi sırıtışımı saklamak için ben de yelpazemi kullanmak zorunda kaldım.

“Peki ya *siz* kendilerine ne diyeceksiniz acaba Bay Fraser?”

Jamie dudaklarını büzdü, River Run’ın kenarını süsleyen karaağaçların arasından süzülen güneş ışıklarına karşı gözlerini kısıp biraz düşündü.

“Buraya geldiği gün havanın bozmamasına çok sevindiğimi söyleyebilirim herhalde. Son karşılaşmamızda yağmur yağıyordu.”

Rachel’ın ağzı ardına kadar açıldı, yelpazeyi tutan eli bir anda kasları

erimişçesine yer çekimine teslim oldu. Kocası yere düşen yelpazeyi almak için eğilirken sesli şekilde homurdandı ama kadının ona dikkat edecek hali yoktu

"Tanıştınız mı *onunla*?" diye haykırdı, gözleri heyecanla açılarak. "Ne zaman? Nerede?"

Jamie gülümsedi. "Skye'da. Babamla birlikte gitmiştik oraya, koyunlarla ilgili bir işti. Armadaleli Hugh MacDonald'la Portree'de tanışma şansına eriştik, yani Bayan Flora'nın üvey babasıyla. Kızını da bir şeyler almak için şehre getirmişti."

"Yaa!" Rachel kendinden geçecek gibiydi. "Dedikleri kadar güzel ve zarif miydi?"

Jamie kaşlarını çattı, düşündü.

"Yoo, hayır," dedi. "Gerçi fena halde gripti, kırmızı burnu güzelliğini gizliyordu belki de. Eee… pek zarif olduğunu da söyleyemem ayrıca. Elimdeki böreği kaptığı gibi ağzına atmıştı."

"Kaç yaşlarındaydınız o zamanlar?" diye sordum ben de Rachel'ın yüzünün aldığı korku ifadesini görerek.

"Altı civarında diye düşünüyorum," dedi neşeyle. "Pek de iyi hatırlamıyorum doğrusu. Böreği elimden aldığında bacağını tekmelemiştim, o da saçımı çekmişti, bu kadar."

Şoktan biraz çıkmış olan Rachel, başka hatıraları olup olmadığını öğrenmek için Jamie'yi sıkıştırmaya başladı. Jamie ise üzerindeki bu baskıyı şakalarla savuşturdu.

Buraya elbette hazırlıklı gelmişti; bütün arazide Culloden öncesi günlerden hikâyeler, anılar anlatılacaktı - bazıları acıklı, bazıları hasret dolu, bazıları karınlara ağrı sokacak kadar komik. İşin tuhaf tarafı, eğer Charles Stuart savaşı kaybetmemiş, alçakça kaçmamış olsaydı, sürgündeki bu İskoç dağlıları büyük ihtimalle asla bu şekilde bir araya gelemeyeceklerdi.

Bir anda aklıma Charles'ın hâlâ yaşadığı geldi; muhtemelen Roma'da kendisini öldürene kadar içmekteydi. Bununla birlikte, onu sevenlerin de ondan nefret edenlerin de uzun zaman önce hayatlarının bir parçası olmaktan çıkmıştı. Zamanın kehribarı, onu hayatının belirli bir noktasına daimi olarak mühürlemişti.

Bu kadar duygusal bir ortam oluşmasının sebebi elbette Flora'nın gelişiydi. Onun için ne garip, diye düşündüm, biraz da acıyarak - ve o an, ilk defa, onu

gördüğümde ne söyleyebileceğimi düşündüm.

Ünlü kişilerle daha önce de tanışmıştım - Süslü Prens'in kendisi de bunlardan biriydi hatta. Ancak, daha önceki bu karşılaşmalar hayatın normal akışı içinde, alelade zamanlardaydı - hem onlar hem de benim için; yani hiçbiri henüz onlara ün kazandıran olayları yaşamamışlardı. Louis hariç - ama o da bir kraldı sonuçta. Krallara nasıl davranılacağı konusunda belirli görgü kuralları vardır; sonuçta hükümdarlara zaten normal insanlar gibi davranılmaz. Ne olursa olsun…

Kendi yelpazemi sert bir hareketle açtım, sıcak fena basmıştı. Derin bir nefes aldım, yelpazeyi Rachel kadar abartılı bir hareketle savurmamaya çalıştım. Hâlbuki çok istiyordum.

Onca yıldır, üstünden geçen onca olaydan sonra, Fransa Kralı Louis'le aramda geçenler hiç ama hiç aklıma gelmemişti - ne kasten, ne de kazayla.

Ama aniden bu anı beynimi eline geçirdi. Sanki kalabalığın içinden sıyrılıp saçlarıma yapışan hain bir el gibiydi. Kolumu tutmuş, eteklerimi kaldırmış, beni olayın kendisinin şokundan daha da fena halde allak bullak eden bir şekilde içime girmişti.

Etrafım gül kokularıyla çevriliydi. Louis elbise dolabına yüklendikçe ahşabın çatırdadığını, onun da zevk içinde nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Oda karanlıktı, yalnızca bir mum yanıyordu; görüş alanımın kenarında titreşen şey, daha sonra o herif tarafından söndürülmüştü…

"Tanrım! Claire, iyi misin?" Düşmemiştim, şükürler olsun ki. Hector Cameron'ın mozolesinin duvarına sırtımı dayamış halde kalmıştım; arkaya doğru gittiğimi gören Jamie beni tutmuş olmalıydı.

"Bırak," dedim nefes nefese ama emin bir sesle. "Bırak beni!"

Sesimdeki korku tonunu duyunca elini gevşetti fakat bırakamadı. Düşmemden korktu. İçimdeki paniğin verdiği telaşla hemen doğruldum, elinden kurtuldum.

Gül kokusu geliyordu burnuma. Gül yağının yapay kokusu değil, taze güllerin kokusu. Sonra biraz kendime geldiğimde, mozoleyi sarması için özel yetiştirilmiş, kocaman, dikenli bir sarı gülün yanında durduğumu fark ettim.

Duyduğum kokunun gerçek olduğunu anlamak rahatlatıcıydı ama, yine de sanki uçurumun kenarında, tek başıma, evrendeki bütün ruhlardan ayrı bir yerde durduğumu hissediyordum. Jamie her ne kadar kol mesafesindeyse de sanki benden çok uzaklardaydı.

Ama sonra bana dokundu, adımı söyledi. Aramızdaki o mesafe açıldığı gibi, çabucak kapanmıştı. Kollarına düştüm desem yeridir.

“Ne oldu *a nighean*?” diye fısıldadı beni göğsünde tutarken. “Ne korkuttu seni?” Kalbi kulağımda gümbürdüyordu, onu da korkutmuştum.

“Yok bir şey,” dedim. İçinde bulunduğum zamanın gerçekliğini kavrayınca büyük bir rahatlama yaşadım. Louis tekrar o gölgelere, nahoş ama zararsız bir hatıra olarak kaldığı yere dönmüştü. Şiddetin, kaybın, yasın ve yalnız bırakılmışlığın verdiği felç edici his zayıflamıştı; artık zihnimin kenarındaki minik bir ayrıntıdan fazlası değildi. Her şeyden daha güzeli, Jamie buradaydı; sapasağlamdı ve ter, viski, at kokuyordu… *buradaydı*. Kaybetmemiştim onu.

Evhamlanan insanlar merak içinde başıma üşüşmüştü. Rachel yelpazesini içten bir edayla önümde yelledi ve rüzgârıyla beni ferahlattı; ter içinde kalmıştım, saçlarım boynuma yapışmaya başlamıştı.

“Şimdi gayet iyiyim,” diye mırıldandım, birden kendime gelerek. “Biraz bunaldım… sıcak hava…”

Etrafımdakiler bana hemen şarap, limon şurubu gibi rahatlatıcı içecekler getirmeyi önerdiler ama Jamie’nin kilt kesesinden çıkardığı viski yeterliydi. Şeri fıçılarında üretilen, üç senelik bir viskiydi bu; koku burnuma gelince, beni Hodgepile’dan kurtardıktan sonra birlikte sarhoş olduğumuz gece geldi aklıma. Tanrı aşkına, beynim şimdi de o çukura mı düşecekti?

Ama düşmedi. Viski sıcak ve rahatlatıcıydı; ilk yudumdan sonra kendimi iyi hissetmeye başlamıştım bile.

Geriye sarmalar. İş arkadaşlarımın bunun savaş sonrası bunalımla aynı olup olmadığını, öyleyse de gerçekten var olup olmadığını, yoksa yalnızca “sinir bozukluğu” ile açıklanıp açıklanamayacağını tartıştıklarını duymuştum.

Birden titredim, viskiden bir yudum daha aldım. *Geriye sarma* diye bir şey vardı, bundan artık emindim. Artık çok daha iyi hissetsem de iliklerime kadar sarsılmıştım. Deneyimimin silik yankısının dışında, çok daha rahatsız edici bir düşünce vardı. Bu bana bir kez daha olmuştu, Ute McGillivray tarafından saldırıya uğradığımda. Bir daha olacak mıydı?

“İçeriye taşıyayım mı seni Sassenach? Biraz uzansan iyi olur belki.”

Jamie evham yapanları uzaklaştırmış, kölelerden birinden bana tabure getirmesini istemişti. Önümde, telaş içinde bir yabanarısı gibi hareket ediyordu.

“Yoo, iyiyim,” dedim samimiyetle. “Jamie…”

“Efendim canım?”

“Sen- ne zaman…”

Derin bir nefes aldım, bir yudum daha viskiden sonra bir kez daha denedim.

“Bazen, geceleyin uyandığımda, seni rüyanda birileriyle uğraşırken görüyorum ve Jack Randall’la dövüştüğünü sandığın geliyor aklıma. Onu mu görüyorsun rüyanda?”

Gözlerini ayırmadan bir süre baktı. Yüzü ifadesizdi ama gözlerinde hafif bir endişe vardı. Etrafa bir göz attı, artık yalnızca ikimiz vardık.

“Neden sordun?” dedi alçak sesle.

“Bilmem lazım.”

Derin bir nefes aldı, başını salladı.

“Evet. Bazen rüyada… oluyor öyle. Uyanırım, nerede olduğumu görürüm, biraz dua ederim. Geçer işte. Ama… bazen- ” Gözlerini kapadı, sonra açtı. “Uyanık olurum. Ama aynı zamanda orada, Jack Randall’la olurum.”

“Yaa…” İç çektim, aynı anda hem üzülmüş hem de rahatlamıştım. “Aklımı yitirmiyorum yani.”

“Öyle mi sanmıştın?” dedi soğukça. “Söylediğin iyi oldu Sassenach.”

Bana çok yakın duruyordu; kiltinin kumaşı koluma sürtüyordu. Tekrar bayılacak gibi olursam ona tutunmam için yakındaydı. Beni iyice süzdü, halsiz görünmediğime karar verdikten sonra, “Burada kal,” deyip gitti.

Sadece çayırın kenarındaki ağaçların altına kurulmuş masaların yanına kadar gitmişti. Yemekleri hazırlayan köleleri görmezden gelerek bir tepsi dolusu haşlanmış kerevitin üstüne eğildi ama onun yanındaki minik kâsenin içinden bir şey aldı. Sonra geri geldi, eğildi ve elimi tuttu. Parmaklarını yavaşça hareket ettirerek avucumun içine tuz döktü.

“Al bakalım,” diye fısıldadı. “Hep yanında tut Sassenach. Kim olursa olsun, seninle artık uğraşamayacak.”

Nemli tanecikleri avucumda tutarak parmaklarımı üstüne kapadım, saçma bir şekilde rahatlamıştım. Gündüz kâbusları hakkında bir İskoç dağlısına güvenmiştim! Tuzun hayaletleri mezarlarında tuttuğunu söylerlerdi onlar. Louis hayattaysa bile, o diğer adam, karanlıkta üstüme çöken ağırlık, artık kesinlikle ölmüştü.

Nehir tarafından bir ses geldiğinde ortamda genel bir heyecan oldu - tekne görünmüştü. Kalabalık, ortak bir hareketle parmaklarının üstünde yükseldi,

nefeslerini tuttu.

İnsanların bu halini görünce gülümsedim ama o saçma ve bulaşıcı heyecanlarının yine de bir parça bana da geçtiğini hissediyordum. O an gaydalar çalmaya başlayınca, henüz dökmediğim gözyaşlarının boğazımı yaktığını hissettim.

Jamie istemsizce omzumu sıktı; gözlerimi kaldırdığımda yumruğunu ağzının üstünde tutarak nehre baktığını gördüm.

Sonra gözlerimi indirdim, kendimi kaybetmemek için gözlerimi kırpıştırdım ve görüşüm tekrar düzeldiğinde, mozolenin önünde, yere serpilmiş tuz taneleri dikkatimi çekti.

***

Kadın düşündüğümden çok daha ufaktı. Ünlüler hep öyle olurlar gerçi. En güzel kıyafetlerini giymiş, müthiş bir ekose denizi halinde görünen insanlar, kadın yürürken saygıyla yoldan çekilip birbirlerine yaklaştılar. Kafasının üst tarafı bir an gözüme çarptı, sonra kalabalığın arasında kayboldu.

Ama kocası, Allan oradaydı. Yapılı, yakışıklı bir adamdı, beyazlaşmış siyah saçları arkaya doğru sıkıca toplanmıştı; karısının hemen arkasında duruyordu -ya da ben öyle sanıyordum- insanlara selam veriyor, Galce iltifatları kabul ediyordu.

Kalabalıkla aynı hisleri paylaşmadığımı sandığım halde, içimdeki dürtü insanlarla birlikte oraya gidip göz atmaya itiyordu beni. Ama olduğum yerde kaldım. Jocasta'yla birlikte terastaydım; Bayan MacDonald zaten bizim yanımıza gelecekti.

Elbette Jamie ve Duncan kalabalığın arasında emin adımlarla, Jocasta'nın siyah uşağı Ulysses'le birlikte ilerliyorlardı.

"Bu o mu gerçekten?" diye mırıldandı Brianna, gözlerini heyecan içindeki kalabalıktan ayırmadan. Erkekler Bayan MacDonald'ı kalabalıktan ayırmışlar, kadını rıhtımdan çayıra, oradan da terasa doğru getirmekteydiler. "Sandığımdan daha ufakmış. Ah, Roger burada olsaydı keşke, onu görmek için ölüp bitiyordu!" Roger o sırada bir aylığına Charlotte'taki Presbiteryen Akademisi'ndeydi, papazlığa kabul edilmeye çalışıyordu.

"Belki başka bir zaman görür," diye mırıldandım cevap olarak. "Pleasant Dağı'nın oralarda bir çiftlik aldıklarını duymuştum." Koloni'de bir-iki yıl daha kalacaklardı ama bunu dışımdan söylemedim; herkesin bildiğini sandığı şey, MacDonaldlar'ın koloniye kalıcı olarak göç ettikleriydi.

Ama Skye'daki uzun anma taşını görmüştüm - Flora MacDonald'ın

doğduğu yer, Amerika onu hayal kırıklığına uğrattıktan sonra aynı zamanda öleceği yer olacaktı.

Tabii bu ilk kez kaderinden haberdar olduğum biriyle tanışışım olmayacaktı ama her seferinde huzursuz oluyordum. Kalabalık yarıldı, kadın göründü; küçük, sevimli kadın Jamie'ye gülümsüyordu. Jamie elini kadının dirseğinin altına koymuştu, onu terasa doğru getirirken beni göstererek tanıttı.

Kadın beklentiyle yukarı baktığı anda benimle göz göze geldi, gözlerini kırpıştırdı, gülümseyişi biraz soldu. Ama sonra tekrar gülümsedi, bana başıyla selam verdi; ben de karşılık verdim ama düşünmeden edemedim - yüzümde ne görmüştü öyle?

Hemen Jocasta'ya dönüp onunla selamlaştı, yetişkin kızları Anne ve Fanny'yi, oğlunu, damadını ve kocasını tanıttı - bu karışık tanıtım nihayetinde bittiğinde bana döndü, nazik, içten bir gülümsemeyle yanıma geldi.

"Bayan Fraser! Sonunda sizinle tanışabildiğime çok mutlu oldum. Nezaketiniz ve yeteneğiniz hakkında o kadar çok şey duydum ki karşınızda olmaktan dolayı biraz tedirgin olduğumu itiraf etmeliyim."

Kelimeler çok sıcak, dürüst bir havayla telaffuz edilmişti -ellerimi ellerinin içinde tutuyordu- öyle olunca ben de kendimi şüpheci sorularımı unutmuş, hakkımda duyduklarını nereden duyduğunu sorarken buldum. Cross Creek ve Campbelton'da ünüm yayılmıştı ama evrensel bir kabul gördüğüm de yoktu.

"Wilmington'da bizim gelişimiz şerefine düzenlenen baloda Doktor Fentiman ile tanışma şerefine eriştim, herkes ne kadar ince, ne kadar nazik; geldiğimizden beri çok iyi karşılandık ve doktor da sizin hakkınızda o kadar-"

Fentiman'ın benim hakkımda söylediği olumlu lafları duymak hoşuma giderdi -birbirimize hâlâ temkinli yaklaşsak da- ama tam o anda kocası kulağına bir şey fısıldadı, kadının Farquard Campbell ve birkaç diğer önemli adamla tanışmasını istedi. Kadın utangaç, üzgün bir ifade takındı, ellerimi sıktı ve kalabalık içindeki gülümsemesini takınarak uzaklaştı.

"Hıh!" dedi Bree, alçak sesle. "Hâlâ dişlerinin çoğunun ağzında olduğuna dua etsin."

Benim de o anda aklımdan geçen tam olarak oydu; gülmeye başladım ama sonra Jocasta'nın kafası bize doğru dönerken küçük kahkahamı öksürüğe dönüştürdüm.

"Demek o kadın." Genç Ian öteki tarafıma gelmiş, onur konuğunu büyük bir ilgiyle izliyordu. Kiltinin üstünde bir yelek ve bu tip özel toplantılar için

sakladığı paltosu vardı. Kahverengi saçları düzgünce toplanmıştı. Elmacık kemiklerinden çıkıp burnunun üstünden geçerek buluşan dövmeler dışında, oldukça uygar bir görünüme sahipti.

"O kadın, evet," dedi Jamie. "*Fionnaghal*, Adil Olan yani." Sesinde şaşırtıcı bir nostalji esintisi vardı, şaşkın gözlerimi kaldırıp ona baktım.

"Ama gerçek adı o," dedi. "*Fionnaghal*. Ona Flora diyenler İngilizler."

"Küçükken kendisiyle ilgili temiz duygular mı besliyordun acaba baba?" diye sordu Brianna, gülerek.

"Nasıl, ne?"

"*Tendresse*[22]," dedim, yelpazemin üstünden kirpiklerimle ona kur yaparak.

22 Gal. Sevgi. (Ç.N.)

"Saçmalamayın!" dedi. "Yedi yaşındaydım o zaman, Tanrı aşkına!" Ama kulaklarının ucu kızarmıştı.

"Ben yedi yaşındayken âşıktım," dedi Ian hülyalı bir havayla. "Aşçıya. Ulysses'i duydun mu dayı, Bayan MacDonald ayna getirmiş, öyle dedi… Prens Tearlach vermiş. Ulysses salona koymuş; iki seyis başında nöbet bekliyormuş."

MacDonaldlar'ın etrafını saranların dışında, eve açılan ikiz kapılardan oturma odasına kadar uzanan insan kalabalığı da neşeli seslerini duyurmaya çalışmakla meşguldüler.

"Seaumais!"

Jocasta'nın emreden sesi, şakalaşmanın sonunu getirdi. Jamie Brianna'ya üzgünce bir bakış attıktan sonra teyzesinin yanına gitti. Duncan önemli kişilerden oluşan küçük bir grup tarafından esir alınmıştı -avukat Neil Forbes'u, Cornelius Harnett'ı ve Albay Moore'u tanımıştım- Ulysses de görünürde değildi ve muhtemelen iki yüz kişilik barbekünün lojistik sorunlarını arka planda halletmeye çalışıyordu. Bu yüzden zorda kalan Jocasta, Jamie'nin koluna girerek terası kat etti, Allan MacDonald'ın yanına gitti; adam karısının etrafını çevirenler yüzünden kadından uzaklaşmış, bir ağacın altında tek başına, biraz alıngan bir edayla duruyordu.

Jamie'yle birlikte çayırda ilerleyen Jocasta'nın abartı jestlerini izleyerek eğleniyordum. Uşağı Phaedre de görev bilinciyle onları takip ediyordu - hanımına elbette o da eşlik edebilirdi. Ancak etkisi aynı olmazdı elbette. İkisi yan yana olduklarında çok dikkat çekiyorlardı: ince ve uzun Jocasta, yaşına

aykırı bir zarafete sahipti, beyaz saçlarını yukarıda toplamıştı, mavi ipeksi giysisiyle göz kamaştırıyordu; Vikingler'de görülen uzun boya sahip olan Jamie ise kızıl Fraser ekosesi, MacKenzie kemikleri ve tüm zarafetiyle kendini sergiliyordu.

"Colum'la Dougal, küçük kız kardeşleriyle gurur duyarlardı," dedim, kafasını iki yana sallayarak.

"Öyle mi?" dedi Ian bilinçsizce; dikkati bende değildi. Gözleri o an Farquard Campbell'ın torunlarından birinden bir buket çiçek kabul etmekte olan Flora MacDonald'daydı.

"Kıskanmıyorsun herhalde anne, ha?" diye sataştı Bree, o yöne baktığımı gördüğünde.

"Elbette kıskanmıyorum," dedim, gururlu bir sesle. "Eh, benim ağzımdaki dişler de duruyor sonuçta."

***

İlk karmaşanın içinde görememiştim ama Binbaşı MacDonald da çok şık, kırmızı bir üniforma ve yeni, lüzumsuzca pahalı görünen, altın rengi dantellerle süslü şapkasıyla insanların arasında kendini gösterdi. O kafasına taktığı şeyi çıkarıp bana reverans yaptı, neşeliydi - Adso ve beyaz domuzların etrafta olmamasıyla ilgili olduğundan emindim.

"Emrinize amadeyim hanımefendi," dedi. "Bayan Flora'yla bir süre konuştuğunuzu gördüm, çok etkileyici biri, değil mi? Hem de neşeli, alımlı bir hanım."

"Gerçekten öyle," dedim. "Tanır mısınız kendisini?"

"Tanırım," dedi, kırışık yüzünün hatları kibirle çarpılırken. "Arkadaş olduğumuzu söyleyecek kadar değil fakat yani, tanıdık sınıfına girerim herhalde. Bayan MacDonald'la ailesine Wilmington'dan itibaren eşlik edip şu an bulundukları yere bizzat getirdiğimi söylemekten onur duyarım."

"Yaa, öyle mi?" Meraklı bir gözle baktım adama. Binbaşı, ünlüler tarafından çok ilgi görecek bir tip değildi ama özelliklerinden faydalanılacak bir tipti.

Binbaşı, Flora MacDonald'a koruyucu bir gözle bakıyor, etrafındaki kişileri onaylayan bir gözle inceliyordu.

"İncelik edip bugün konuşmaya karar verdi," dedi bana, botlarının topuğunda biraz yükselerek. "Nerede konuşsa daha iyi olur sizce hanımefendi? Yüksekten olsun diye terastan mı? Yoksa çayırdaki heykelin yanında mı? Orada herkes daha mı iyi duyar acaba?"

“Kadını bu havada çayırda uzun süre tutarsanız güneş çarpması geçirir,” dedim, uzun siperlikli şapkamı burnumun üstüne doğru çekerek. Hava otuz beş derecenin, nem yüzde doksanın üstündeydi; iç eteklerim sırılsıklam olmuş, baldırlarıma yapışmışlardı. “Neler anlatmayı planlıyor?”

“Sadakat üzerine kısa bir konuşma hanımefendi,” dedi tatlılıkla. “Kocanız da şuradaymış, Kingsburgh’la konuşuyor; izninizle hanımefendi.” Reverans yaptı, doğruldu, şapkasını taktı ve çayıra, hâlâ Allan MacDonald’ın yanında olan Jamie’yle Jocasta’nın yanına gitti - İskoçlar, adama Skye’daki arazisinden dolayı “Kingsburgh” diyorlardı.

Yemekler getirilmeye başlanmıştı: kaselerce powsowdie çorbası, devasa bir seramik leğen dolusu Reine çorbası, tabaklar dolusu kızarmış balık, kızarmış tavuk, kızarmış tavşan, şaraba yatırılmış geyik etleri, tütsülenmiş sosisler, Forfar börekleri, soğuk biftek rostoları, hindi rostoları, güvercin börekleri, turp püreleri, içleri kurutulmuş balkabakları, mısır taneleri, elma kızartmaları, sepetler dolusu rulo ekmek… çok iyi biliyordum ki bunların hepsi, et kokusu havaya yayılmaya başlayan barbekünün ana yemeği değil, başlangıçlarıydı sadece. Birkaç domuz, üç-dört tane sığır, iki geyik ve *ana yemek* olarak, nasıl ve nerede ele geçirildiğini Tanrı’nın bildiği bir orman bizonu.

İnsanlar arasında heyecan dolu bir mırıltı duymaya başladım; kalabalık bu ziyafeti onurlandırmak için masaların başında toplanmaya başlamışlardı.

Jamie hâlâ Bayan MacDonald’ın esiriydi, gördüğüm kadarıyla brokoli salatası gibi bir şey yiyorlardı. Gözlerini kaldırıp beni gördü, onlara katılmam için başıyla çağırdı ama ben kafamı salladım, sonra da yelpazemle büfe masalarını gösterdim; misafirler bu masaların etrafına adeta arpa tarlasındaki çekirgeler gibi üşüşmüşlerdi. Manfred McGillivray’i soruşturma fırsatını kaçırmak istemiyordum; elimi çabuk tutmazsam insanlar doygunlukla gelen hantallıklarına teslim olup dünyadan kopabilirlerdi.

Yavaşça kalabalığın içine doğru ilerledim, yolda hizmetçiler ve köleler tarafından ikram edilen ordövrleri kabul ettim. Bu sırada tanıdığım insanların yanında duraksamaya başladım, özellikle de Hillsboro’dan gelenlerin. Manfred orada silah satışlarından komisyon almak, biten işlerini teslim etmek ve küçük tamirat işleri için çok zaman geçirmişti, biliyordum. Orası gitmesi için en uygun yer, diye düşünüyordum. Ama çoğu onu tanıyor olmasına rağmen, delikanlıyı gören olmamıştı.

“İyi çocuktur,” dedi bir beyefendi, içkisini yudumlarken. “Robin dışında, Virginia’ya kadar silah temin edebilecek insan bulmakta zorlanıyoruz.”

Bunu biliyordum ve aklımın bir kenarında da Jamie’nin ihtiyaç duyduğu

tüfekleri bulmaya ne kadar yaklaşabildiğini merak ediyordum. Belki de Lord John'un tanıdığı kaçakçılara işimiz düşecekti.

Geçen kölenin tepsisinden bir parça börek aldım, bir yandan yerken insanlarla konuşmaya devam ettim. Yerel gazete *Chronicle*'da çıkan ateşli makaleler birçok insanın dilindeydi; gazetenin sahibi olan Fogarty Simms hakkında herkes olumlu laflar ediyordu.

"Bay Simms nadir görülen türde biri," dedi Bay Goodwin. Sonra kafasını iki yana sallayıp devam etti: "Ama yerinde kalacağından şüpheliyim. Geçen hafta onunla konuştum, endişeliydi. Tehditler alıyormuş."

Anladığım kadarıyla adam bir Kraliyet yanlısıydı ve gösterdikleri kaynaklar düşünüldüğünde, bu sav doğru gibi duruyordu. Rakip bir gazete açılacağı yönünde bir dedikodu vardı ve bu gazete bağımsızlık yanlılarının çıkarları üzerine yayın yapacak, Kral'ın zorbalıklarından bıkıldığını, ondan kurtulmak gerektiğini vurgulayacaktı. Yeni yayın organının başında kimin olacağını bilen yok gibiydi ama yine de bir şeyler konuşuluyordu. Bu konudaki dedikodudan kimse memnun değildi fakat kuzeyden bir matbaacı getirileceği de söylenenler arasındaydı.

Çiğneyen çenelerin çıkardıkları seslere dikkat kesilip, ordövr tepsilerinin peşinden giderek geçirdiğim bir saatlik zamandan sonra bir Fransız sarayında verilen ziyafetlerdeki kadar yorulduğumu düşünmeye başlamıştım - bu ziyafetler o kadar uzun sürerdi ki konukların sandalyelerinin altına gizlice lazımlıklar yerleştirilirdi.

Bu yemek o kadar resmi olmayabilirdi ama daha kısa sürmedi. Bir saatlik başlangıçtan sonra, ahırın yanındaki çukurlara kurulmuş haldeki barbeküler kölelerin omuzlarında çayıra getirilip tahta sandalyelerin üstüne konuldular. Sığır, domuz, geyik ve bufalo etlerinin kızarmış tarafları yağ ve sirkeyle parlatılmış, güvercin ve bıldırcınlarla süslenmişti. Manzarayı gören konuklar alkışlarla karşıladılar. Herkes terden kendini kaybedecek kadar sıcaklamıştı ama ziyafete hazırlardı.

Misafirinin yanında oturan Jocasta, misafirperverliğinin kıymetinin bilindiğini gördüğü için son derece mutluydu. Duncan'a doğru eğildi, elini adamın omzuna koydu ve bir şey söyledi. Bir litre bira, üstüne de biraz viski içmiş olan Duncan, bir süre önce huzursuz bir haldeydi ama artık keyfi yerinde gibi görünüyordu. Jocasta'ya kocaman gülümsedi, sonra Bayan MacDonald'a dönüp ettiği lafla onu güldürdü.

Hayran olmamak elde değildi; kadının etrafı kendisiyle iki kelime etmek isteyen insanlarla dolup taşıyordu ama hiç şımarmıyor, herkese kibar ve zarif

davranıyordu - ki bu nezaketi bazen çatalındaki lokmanın, bölünemeyecek bir hikâye yüzünden on dakika kadar havada kalması anlamına gelebiliyordu. Kadın sonunda rahat edebilmiş, gölgeye çekilmişti; beyaz, muslin giysi içindeki uşağı Phaedre, ince hasırlardan yapılmış kocaman bir yelpazeyle arkasında duruyor, hem serinletiyor hem de sinekleri ondan uzak tutuyordu.

“Limon şerbeti alır mısınız hanımefendi?” Yorgunluğu her yanından akan, ter içindeki bir köle, tepsiyi uzatınca bir bardak aldım. Terden ölecek gibiydim, bacaklarım sızlıyor, konuşmaktan boğazım sancıyordu. Artık bardağın içinde ne olduğunun bir önemi kalmamıştı.

Fakat bu umursamazlığım ilk yudumla değişti; limon ve arpa sularının karışımı olan bu şerbeti içmek yerine döksem daha iyi olur diye düşündüm. Hemen arkamda bir sarısalkım vardı; şerbeti tam çalının üstüne dökecekken, arkasından Neil Forbes çıkınca eylemim başlamadan son buldu.

Onu gördüğümde ben ne kadar ürktüysem, o da o kadar ürktü; bir anda geriye doğru sıçradı, omzunun üstünden arkaya baktı. Ben de o yöne baktım ve Robert Howe ile Cornelius Harnett’in diğer yöne gittiklerini gördüm. Bu üçlü belli ki sarısalkım çalısının arkasında gizlice bir şeyler konuşmaktaydılar.

“Bayan Fraser,” dedi adam, minik bir reveransla. “Emrinizdeyim.”

Ben de başımla selam verdim, hafifçe bir şeyler mırıldandım. Onun yanından kıvrılarak geçebilirdim ama yolumu kapadı.

“Kocanızın silah topladığını duydum Bayan Fraser,” dedi, tok ve soğuk bir tonla.

“Öyle miymiş?” Elimde açık bir yelpaze vardı, tıpkı diğer bütün kadınlar gibi. Yavaş bir hareketle yüzümün önünde sallıyor, ifademi gizliyordum. “Nereden duydunuz bunu?”

“Bu amaçla konuştuğu beyefendilerden biri söyledi,” dedi Forbes. Avukat geniş yapılıydı, biraz da şişmandı; yanaklarındaki sağlıksız kızarıklığın sebebi rahatsızlık olduğu gibi başka bir şey de olabilirdi - tabii kiloları da. Ama tabii…

“Nezaketinize sığınarak hanımefendi, kocanız üzerinde etkiniz olduğundan, sizden ona bu eylemin pek akıllıca olmadığını söylemenizi rica edebilir miyim?”

“Öncelikle,” dedim, sıcak ve nemli havayı ciğerlerime doldurarak, “acaba kocamın nasıl bir eylem peşinde olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Talihsiz bir eylem hanımefendi,” dedi adam. “En iyi olasılığı düşündüğümde, toplamaya çalıştığı silahlarla kendi milis gücünü oluşturmaya çalıştığını düşünebiliyorum. Bu hareketin gayrimeşru olduğunu söyleyemem elbette, ancak rahatsız edici olduğunu da gizleyemem. Asıl konu ise elbette daha sonra neyi planladığı. Kendisinin Cherokeeler ile olan ilişkisi iyi biliniyor ve bu silahların o vahşilere teslim edilmek üzere istendiği dedikodusu da etrafta. Vahşiler, bu silahları alınca, Kral’ın bu kolonideki zorba, görevini suiistimal eden, yozlaşmış temsilcilerine karşı çıkanlara karşı kullanılabilir diye düşünen birçok kişi var.”

Adama yelpazemin üstünden uzun uzun baktım.

“Avukat olduğunuzun farkında olmasaydım,” diye lafa girdim, “bu konuşmanızla anlardım. Az önce, *sanıyorum* ki kocamın Kızılderililer’e silah vermek istediğinden şüphelendiğinizi, bunun hoşunuza gitmediğini söylediniz. Fakat öte yandan, eğer kendi milislerini kurup onları silahlandırıyorsa, bunun bir zararı olmayabilir dediniz, tabii bu milisler *sizin* isteklerinize hizmet ediyorlarsa. Doğru mu anlamışım acaba?”

Çukur gözleri keyifle kısıldı, kafasını bana doğru hafifçe eğdi.

“Anlayışınızla beni büyülediniz hanımefendi,” dedi.

Başımı salladım, yelpazemi kapadım.

“Pekâlâ. O halde, sizin isteklerinizin ne yönde olduğunu öğrenebilir miyim? Jamie’nin bu istekleri neden umursaması gerektiğini sormayacağım.”

Adam güldü, sıcaktan kızarmış yüzü peruğunun altında iyice kıpkırmızı kesildi.

“İsteğim adalettir hanımefendi; zorbaların düşmesini, özgürlüğe kavuşmayı diliyorum,” dedi. “Herkesin istemesi gerektiği gibi.”

…özgür olma hakkının saklı olduğuna… bu hakların hayat pahasına savunulması gerektiğine… Satırlar kafamın içinde yankılandı; düşünceli halimi yüzüme de yansıtmış olmalıydım, çünkü adam bana ilgiyle baktı.

“Kocanıza derin bir saygı duyarım hanımefendi,” dedi kısık sesle. “Söylediklerimi ona iletecek misiniz?” Onayımı beklemeden beni başıyla selamladı, arkasını dönüp uzaklaştı.

Zorbalardan ve özgürlükten bahsederken sesini alçaltmamıştı; yakınımızdaki kafaların döndüğünü fark etmiştim. Bay Forbes giderken etraftaki erkeklerin birbirlerine yaklaşarak fısıldaştıklarını gördüm.

Dikkatim dağınık halde, ağız dolusu bir yudum limon şerbeti içtim;

ağzımdakinin ne olduğunuysa çok geç fark etmiştim. Jamie'nin nerede olduğunu kontrol ettim; hâlâ Allan MacDonald'ın yanındaydı ama biraz kenara kaymış, Binbaşı MacDonald'la konuşuyordu.

İşler sandığımdan hızlı ilerliyordu. Cumhuriyetçi düşüncenin koloninin bu taraflarında henüz çok yayılmadığını sanıyordum fakat Forbes'un insanların ortasında böyle konuştuğuna bakılırsa, artık bu hisler hayli yaygınlaşmıştı.

Avukatın nerede olduğuna bakmak için arkamı döndüğümde, yüzleri öfke ve şüphe dolu iki adamın onun karşısına dikildiğini gördüm. Konuşulanları duyamayacak kadar uzaktım oraya ama hareketleri gayet anlaşılırdı. Söylenen sözlerle aradaki gerilimi artırıyordu. Jamie'ye göz attım; River Run'da katıldığım bu tarzdaki son davet Düzenleyici Savaşı'nın başlangıcı sırasındaydı ve çayırda yumruk yumruğa kavga eden adamlar vardı. Bu tarz bir şeyin tekrarlanmasından çekiniyordum, çünkü ortamda bunun için gerekenler fazlasıyla mevcuttu: alkol, sıcak hava, politik gerginlik ve İskoçyalılar.

Böyle bir sürtüşmenin yaşanması gerçekten mümkündü - Forbes ve karşısındaki iki adamın yanı gitgide kalabalıklaşıyordu, yumruklar sıkılmaya başlamıştı- ta ki Jocasta'nın büyük çanı terasta çalarak herkesin korku içinde oraya bakmasına yol açana kadar.

Binbaşı, bir tütün fıçısını ters çevirip üstüne çıkmış, elleri havada, yüzü alkol ve hevesle kızarmış halde kalabalığa sırıttı.

"Ceud milte fáilte!" diye seslendi ve karşılık olarak büyük bir alkış aldı. "Saygıdeğer, kıymetli misafirlerimizi yüz bin defa selamlarız!" diye Galce devam etti, yakınında yan yana duran MacDonaldlar'ı eliyle gösterdi; onlar da alkışları kabul ettiler, gülümsediler. Hallerine bakınca, bu tarz bir muamele görmeye alışık olduklarını düşündüm.

Heves dolu alkışların arasında kaybolan başka birkaç cümleyle birlikte, Jamie ve Kingsburgh, Bayan MacDonald'ı fıçının üstüne çıkardılar. Kadın orada biraz yalpaladı ama yanındaki iki adama tutunarak dengesini sağlayıp, kalabalığın kahkahalarına gülümsemesiyle karşılık verdi.

Gülümseyişiyle herkes onu duyabilmek için sustu.

Kadının temiz, gür bir sesi vardı ve topluluk önünde konuşmaya alışık olduğu belliydi - zamanın kadınları için çok nadir bir özellikti bu. Her kelimeyi duyamayacak kadar uzaktaydım fakat konuşmanın özünü anlayabiliyordum.

Kendisini ve kocasını çok sıcak, çok içten bir şekilde karşılamış ve

ağırlamış olan ev sahibiyle sahibesine, ardından da konuklara nazikçe şükranlarını ilettikten sonra "gruplaşma" diye tabir ettiği kavram hakkında insanları uyarmaya başladı. Kalabalığı bu tarz insanlara karşı gelmeye, onları bastırmak isteyenlere katılmaya davet etti, buna sebep olarak da gruplaşma yanlılarının büyük bir isyan çıkarmak istemelerini, ortamdaki çoğu kişinin çeşit çeşit zorlukların üstesinden gelerek elde ettiği barışı ve refahı tehdit etmelerini gösterdi.

O anda, küçük bir şokla fark ettim ki kadın çok haklıydı. Bree'yle Roger'ın bu noktayı tartıştıklarını duymuştum - İngiliz baskısı altında onca çile çekmiş olan İskoçlar, İngilizler'in yanında neden savaşıyorlardı, diye sormuştu Brianna.

"Nedeni şu," diye başlamıştı Roger, sabırla, "kaybedecekleri çok şey varken, kazanabilecekleri şeyleri çok sınırlı görmüşlerdi. Dahası, İngilizler'e *karşı* savaşmanın ne demek olduğunu onlardan iyi bilen yoktu. Cumberland'in İskoç dağlılarını temizleyişine tanıklık ettikten sonra Amerika'ya gelebilmiş ve bu yeni topraklarda hayatlar kurmuş insanlar, o günleri tekrar yaşamaya heveslenirler mi sence?"

"Ama özgürlükleri için savaşmak isteyeceklerdir," dedi Brianna içten bir itirazla.

Roger ise alaycı bir bakış attı.

"İskoçya'dakinden çok daha fazla özgürlüğe sahipler zaten. Bunu savaşla kaybetmek istemiyorlar ve bunun olabileceğini de çok iyi biliyorlar. Bir de şu var," diye ekledi, "hemen hemen hepsi, Kraliyet'e bağlılık yemini etti. Bunu gerçekliğe aykırı, saçma ve kısa sürecek gibi görünen bir politik ayaklanma için bozmazlar. Bu tıpkı- " Uygun bir benzetme yapabilmek için düşünmeye başlamış, kaşlarını çatmıştı.

"Siyah Panterler gibi ya da sivil hak hareketleri gibi. İdealist duruşu herkes fark ediyordu ama orta sınıftan birçok insan bu durumu bir tehdit olarak, korkutucu bir şey olarak gördü, bir an önce bitmesini ve huzur bulmayı istedi."

Ama sorun şuydu ki hayatın kendisi asla huzurlu değildi - bu korkutucu hareket de kendi kendine yok olacak bir hareket değildi. Brianna'nın kalabalığın öteki tarafında, düşünceli şekilde gözlerini kısarak Flora MacDonald'ın yüksek, pürüzsüz sesinin sadakat hakkındaki görüşlerini ifade edişini dinlediğini gördüm.

Arkamdaki birinin çıkardığı homurtu dikkatimi çekince oraya döndüm. Neil Forbes'un vurgulu yüz hatları, kadının kelimelerinin anlamsızlığına vurgu

yapıyordu. Artık yanında destek gücü de var gibiydi; arkasında duran üç-dört kişi etrafa göz atıyordu. Kalabalığı şöyle bir baktığımda, yaklaşık iki yüze bir durumdaydılar ve iki yüz katları kadar olan güruhun fikirleri içkilerin, festivalin ve konuşmanın etkisiyle daha da sabitleşiyordu.

Gözlerimi oradan kaçırıp Brianna'yı gördüğümde, onun da Neil Forbes'a baktığını fark ettim - adam da ona bakıyordu. İkisi de kalabalıktan hayli uzun oldukları için, aralarındaki insanların kafalarının üstünden birbirlerine bakıyorlardı; kızımın gözlerinde buz gibi bir soğukluk, adamın gözlerinde garez vardı. Brianna birkaç yıl önce kendisine talip olan bu adamı geri çevirmişti, bunu nazikçe yaptığı da söylenemezdi. Forbes da ona âşık değildi aslında ama özsaygısı yüksek biri sayılırdı ve insanların ortasında öyle küçük düşürüldükten sonra bunu unutabilecek tipte biri değildi.

Brianna, sanki onu hiç fark etmemiş gibi bir serinkanlılıkla kafasını çevirdi, yanındaki kadınla konuşmaya başladı. Adamın tekrar bir homurtu çıkarıp yanındakilere boğuk sesle bir şeyler söylediğini duydum, biraz sonra da hâlâ konuşmakta olan Bayan MacDonald'a sırtlarını dönme kabalığını gösterdiler ve ortamı terk ettiler.

Arkalarından, kalabalığın içinde fısıltılar ve huzursuzlanmalar başladı; adamlar birbirine girmiş kalabalığı yararak geriye doğru ilerlerken kimse onları durdurmaya kalkışmadı ve bu hareketlerinin yarattığı rahatsız hava, sonunda konuşmanın tamamlanmasıyla başlayan alkışın şiddeti içinde kayboldu - bu gürültüyü yeniden çalmaya başlayan gaydalar, havaya rastgele ateş açan silahlar, Binbaşı MacDonald'ın başlattığı tezahürat perçinledi. Bu genel coşkunun içinde bir-iki bağımsızlık yanlısı marjinal şöyle dursun, bir ordu alana girmiş olsa fark edilmeyebilirdi.

Jamie'yi Hector'un mozolesinin gölgesinde, saçlarını parmaklarıyla tarayıp tekrar toplamaya çalışırken buldum.

"Ne şamataydı, değil mi?" dedim.

"Çok kişiler," dedi, tüfeğini doldurmaya çalışan bir sarhoşu dikkatle gözlerken. "Şu adama dikkat et Sassenach."

"Neil Forbes'u vuramaz artık. Gidişlerini gördün mü?"

Başını salladı, deri ipi ustalıkla bağladı.

"Fionnaghal'ın yanındaki fıçının üstüne çıksa ancak o kadar çok dikkat çekebilirdi."

"O zaman apaçık bir hedef haline gelirdi." Ayakkabılarının içine barut döken kızarık suratlı beyefendiyi inceledim. "Mermisi olduğunu

sanmıyorum.”

“Tamam o zaman.” Elinin tersiyle havayı dövdü. “Binbaşı MacDonald iyice havaya girmiş, ha? Dediğine göre Bayan MacDonald’ın koloninin birçok yerinde konuşma yapmasını kendi ayarlıyormuş.”

“Kendisini kadının kişisel asistanı olarak görüyor galiba.” Terastaki MacDonald’ın kırmızı paltosunun parıltısını görebiliyordum.

“Öyle diyebilirim.” Jamie durumdan pek memnun değildi. Çok ciddi bir havadaydı, derin düşünceler içindeydi. Bu halinin Neil Forbes’la aramda geçen konuşmayı duyduğunda değişeceği yoktu ama yine de anlattım.

“Eh, belliydi böyle olacağı,” dedi hafifçe omuz silkerek. “Konunun gizli kalmasını ummuştum, ama Robin McGillivray’le aram böyle olduğu sürece etrafı soruşturmak zorundayım.” Kımıldandı, huzursuzdu.

“Sen iyi misin Sassenach?” diye sordu aniden, bana bakarak.

“Evet ama sen değilsin. Ne oldu?”

Çok hafifçe gülümsedi.

“Aman, bir şey yok. Yeni bir şey yok. Yine de insanın tuhafına gidiyor. Hazır olduğunu sanıyorsun fakat karşı karşıya gelince, işleri değiştirmek için her şeyini verecek hale geliyorsun.”

Çayıra doğru baktı, çenesiyle kalabalığı işaret etti. Çimlerin üstünde bir ekose denizi vardı. Kadınların güneş şemsiyeleri bir çiçek tarlası gibi rengârenkti. Terasın gölgesi altında bir gaydacı müziğine devam ediyordu: Pibroch tarzındaki bu şarkının notaları, konuşmaların yanında garnitür gibiydi.

“Bir gün çoğunun karşısında yer almam gerekeceğini biliyordum, evet. Arkadaşlarımla, akrabalarımla savaşacağımın farkındaydım. Ama orada, Fionnaghal’ın elini başımın üstünde, beni kutsarmış gibi hissettiğimde, sonra kadının sözcüklerinin insanlara güç kazandırdığını gördüğümde… birdenbire sanki gökleri yaran bir kılıç yere düştü, onlarla sonsuza dek arama girdi. O gün geliyor, bunu durduramam.”

Yutkundu, gözlerini yere çevirdi, benden kaçırdı. Ona doğru uzandım, ona yardımcı olmak, rahatlatmak istedim - yapamayacağımın çok iyi farkındaydım. Sonuçta kendisini burada, cehenneme beş kala durumda bulmasının nedeni de bendim.

Bütün bunlara rağmen elimi tuttu, bana bakmadı.

“*Tanrım, eğer isteğin buysa kupayı benden uzaklaştır,*” diye fısıldadım.

Başını salladı; gözleri hâlâ yerdeydi, sanki yerdeki gül yapraklarını inceliyordu. Sonra bana baktı. Hafifçe gülümsüyordu ama gözlerindeki korku o kadar derindi ki nefesim kesildi, kalbim duracak gibi oldu.

Yine de gülümsüyordu. Alnındaki yeri eliyle sildikten sonra parmaklarını inceledi.

"Güzel," dedi. "Suymuş, kan değil. Yaşarım."

Belki de yaşamazsın, diye düşündüm birden, afallamıştım. Kazanan tarafta yer almak başka şeydi; ölmemeyi başarmak apayrı bir konuydu.

Yüzümün halini görünce elimin üstündeki elini gevşetti, canımı yaktığını sanmıştı. Canımı yaktığı doğruydu ama acı fiziksel değildi.

"*Benim istediğim değil, senin istediğin olsun*," dedi çok yumuşak bir sesle. "Seninle evlendiğimde hayatımın yönünü çizmiştim, daima farkında olmasam da. Ama çizmiştim ve şimdi istesem de değiştiremem."

"İster miydin?" Sorumu gözlerinin içine bakarak sordum, cevabı da oradan aldım. Kafasını iki yana salladı.

"Sen ister miydin? Benim kadar sen de bir seçim yaptın."

Ben de kafamı iki yana salladım ve artık benimkilere dikilmiş gözlerine bakarken vücudunu rahatlatmaya başladığımı hissettim. Göz açıp kapayıncaya kadar geçecek bir süreliğine, orada, ikimiz evrende yapayalnızdık. Sonra bir grup neşe dolu kız bizi duyabilecek mesafeden geçince daha güvenli bir konuya geçiş yaptım.

"Şu zavallı Manfred hakkında bir şey öğrenebildin mi?"

"Zavallı Manfred mı?" dedi alaycı bir bakışla.

"Yani biraz ahlaksız bir delikanlı olabilir, başımıza dert de açtı, evet ama ölmesi mi lazım?"

Bu duygularımı paylaşmadığını belli eder şekilde baktı fakat karşı çıkmadı. Soruşturmalarının şimdilik sonuçsuz kaldığını söyledi.

"Ortaya çıkar yakında," dedi emin bir sesle. "Hem de en olmayacak yerde belirecektir, görürsün."

"Ah! Ah! O günleri de görürüm umarım! Çok sağ olun beyefendi, çok sağ olun!" Sıcak, bira ve mutluluğun etkisiyle kıpkırmızı kesilmiş Bayan Bug, pervanesini öyle bir sallıyordu ki her an uçmaya başlayabilecek gibiydi. Jamie kadına gülümsedi.

"Her şeyi duyabildin mi *mo chridhe*?"

“Duydum ya, duydum tabii efendim!” dedi kadın coşkulu bir cıvıltıyla. “Her kelimeyi! Arch bana o küçük çiçeklerin yanında bir yer buldu; orada hem sizi dinleyip hem de ezilme tehlikesinden kurtuldum.” Jamie barbeküye davet ettiğinde heyecandan ölecek gibi olmuştu. Arch tabii ki bizimle gelecek ve Cross Creek’teki işleri halledecekti ama yıllar önce Tepe’ye geldiklerinden beri Bayan Bug hiç büyük evden çıkmamıştı.

Etrafımızı saran yönetime sadık bu atmosferden ne kadar rahatsız olursam olayım, kadının fıkır fıkır mutluluğu bulaşıcıydı; bir anda gülümsemeye ve Jamie’yle birlikte kadının sorularını yanıtlamaya başladık. Daha önce siyah köleleri bu kadar yakından görmemişti ve onları çok egzotik, çok güzel bulmuştu - çok mu pahalılardı? Onlara düzgün giyinmeyi, doğru konuşmayı öğretmek gerekir miydi? Duyduğu kadarıyla Afrika kâfirlerle dolu bir yermiş, orada insanlar hep çıplakmış, birbirlerini mızraklarla öldürürlermiş- hem, çıplaklıktan söz açmışken, çayırdaki çıplak asker heykeli çok acayip değil miymiş, biz ne düşünüyormuşuz? Ayağının yanında ne diye bir kadın kafası varmış? Bakmış mıymışım kadının saçları sanki yılanlardan oluşuyormuş, Tanrı esirgesin! Hector Cameron kimmiş, bu mezar kiminmiş? Holyrood’daki gibi tıpkı, beyaz mermerden yapmışlar, muhteşemmiş! Bayan Innes’in merhum kocası mıymış, o halde Bay Duncan’la ne zaman evlenmiş? O adamla da tanışmış; adam çok nazik, hoşsohbet biriymiş, kolunu kaybettiği çok kötü olmuş, savaşta mı kaybetmiş? Sonra- Aa! Bayan MacDonald’ın kocası- o da şık bir adammış hani, o da konuşmak için hazırlanıyormuş!

Jamie terasa cansız bir bakış attı. Allan MacDonald gerçekten hazırlanıyordu, bir taburenin üstündeydi -onun boyu için fıçı fazla kaçardı- ve karısı için toplananlar kadar olmasa da hatırı sayılır bir kalabalık ilgiyle toplanmaya başlamıştı.

“Onu dinlemeye gelmeyecek misiniz?” Bayan Bug hevesten neredeyse havada süzülecekti.

“Buradan duyarız,” dedi Jamie. “Sen git *a nighean*.”

Kadın heyecan içinde uzaklaştı. Jamie ellerini kulaklarına götürdü, hâlâ yerlerinde olduklarından emin olmak için usulca yokladı.

“Ama onu da çağırarak büyük kibarlık ettin,” dedim kahkahalar içinde. “Zavallıcık yarım yüzyıldır böyle eğlenmemiştir herhalde.”

“Hayır,” dedi sırıtarak. “Herhalde- ”

Omzumun üstünde gördüğü bir şey lafını yarıda kesti. Oraya bakmak için döndüm ama Jamie yanımdan hızla geçince peşine takıldım.

Jocasta bembeyaz kesilmişti, onu hiç görmediğim kadar harap haldeydi. Yan kapı avlusundaydı, ayakta durmakta zorlanıyordu; Jamie yetişip koluyla belini desteklemese düşebilirdi de.

“İsa aşkına, teyze ne oldu?” Dikkat çekmemek için sessizce konuşmuştu, bir yandan da kadını evin arka tarafına götürmeye başladı.

“Tanrım, merhametli Tanrım, off… başım,” diye fısıldadı, elini yüzüne götürüp sol gözünün üstünde tuttu. “Gözüm.”

İnsanların yanında taktığı kumaş göz bandı kırışmış, nemlenmişti; altından yaşlar akıyordu ama kadın ağlamıyordu. Lakrimasyondu; tek gözü yaşarmıştı. İkisi de yaşarıyordu ama soldaki daha fenaydı. Bandın kenarı sırılsıklamdı, ıslaklık yanağa kadar inmişti.

“Gözüne bakmam lazım,” dedim Jamie’ye, bir yandan boş bir çabayla etrafta hizmetçi olup olmadığına bakarak. “Oturma odasına götür.” En yakın oda orasıydı; insanlar ya dışarıda ya da Prens’in aynasını görmek için salondaydı.

“Hayır!” Jacosta neredeyse çığlık atmıştı. “Hayır, orası olmaz!”

Jamie şaşırarak tek kaşını kaldırdı, bana baktı ama sonra sakinleştirici bir tonla konuştu.

“Tamam teyze, sorun yok; odana çıkaracağım seni. Gel.” Eğildi, kadını küçük bir çocukmuş gibi kollarına aldı; iç etekler büyük bir hışırtıyla kollarının üstünden geçti.

“Sen git, hemen geliyorum.” Holün öteki ucunda Angelina isimli köle gözüme çarpınca ona yetişmek için hemen oraya gittim. İsteklerimi ilettikten sonra hemen merdivenlere yöneldim - o sırada küçük oturma odasının önünde biraz durdum.

İçeride kimse yoktu fakat etrafa dağılmış panç kadehleri ve havadaki pipo tütünü kokusu, Jocasta’nın burada daha önce muhtemelen birilerini ağırladığını gösteriyordu. Kadının dikiş çantası açık duruyordu, yarısı örülmüş bir çeşit giysi dışarı çıkmış, ölü bir tavşan gibi sarkıyordu.

Çocuklar yapmış olabilir, diye düşündüm; birkaç tane yün topu dışarı çıkarılmış, parke zeminin üstünde yuvarlanmıştı. Tereddüt ettim ama dayanamadım ve bu topları çantanın içine geri koydum. Örgü giysiyi en üste yerleştirip işi bitirdiğimi düşündüğümde, elimi feryat ederek geri çektim.

Başparmağımın kenarındaki küçük bir yarıktan kan fışkırıyordu. Ağzıma sokup yaraya baskı uygularken, öteki elimle çantanın içini araştırıp beni kesen

şeyi bulmaya çalıştım.

Küçük ama iş görecek bir bıçak. Muhtemelen işlemelerin ayrıntılarında kullanılmak içindi; el yapımı, deri bir kını vardı ama bıçaktan ayrı duruyordu. Bıçağı kınına yerleştirdim, almak için geldiğim iğne çantasını tuttuğum gibi merdivenlere doğru hızla yürümeye başladım.

Allan MacDonald kısa konuşmasını sonlandırmıştı; dışarıda delicesine bir alkış tufanı vardı, Galce tezahüratlarla da destekleniyordu.

“Lanet İskoçlar,” dedim sessizce. “Hiçbir şey öğrenmezler mi?”

Fakat MacDonaldlar’ın bu kitleyi ayağa kaldırışlarının nelere mal olabileceğini kafamda tartmak için vakit yoktu. Merdivenin tepesine ulaştığımda bir köle arkamdan yetişmişti, ilaç kutumun ağırlığı yüzünden nefes nefese kalmıştı. Başka bir köle de henüz merdivenlerin başına gelmişti, mutfaktan aldığı bir leğen sıcak suyu getiriyordu.

Jocasta büyük koltuğunda iki büklüm olmuştu, inliyordu, dudaklarını birbirine kenetlemişti. Şapkası düşmüş, elleri saçlarının arasında gidip geliyordu; sanki orada bir şey arar gibiydi. Jamie kadının başını okşuyor, Galce bir şeyler mırıldanıyordu; ben odaya gelince büyük bir rahatlamayla baktı.

Jocasta’nın körlüğünün nedeni olarak uzun süredir glokomdan şüpheleniyordum - göz küresinin içindeki yüksek tansiyon, tedavi edilmediği takdirde optik sinire zamanla zarar verirdi. Artık şüphelenmiyordum, emindim. Dahası, hastalığın hangi türü olduğunu da anlamıştım; kapalı açılı glokom krizi geçirmekteydi. En tehlikelisi de buydu.

Glokomun o zamanlar tedavisi yoktu, uzun bir süre ne olduğu bile bilinmeyecekti. Ama imkânlar müsait olsaydı bile çok geçti; kadının körlüğü kalıcıydı. Ancak, o anki durum hakkında yapabileceğim bir şeyler olabilirdi fakat yapmak zorunda kalmaktan korkuyordum.

“Şunun birazını suya bırak,” dedim Angelina’ya, kutumdan kalın köklü düğünçiçeği kavanozunu çıkarıp ona uzatarak. “Sen de” -öteki köleye döndüm, adamın adını bilmiyordum- “suyu tekrar kaynat, birkaç temiz bez getir, suya koy.”

Konuşurken bir yandan çantamdaki ispirto lambasını çıkardım. Şöminedeki ateş kendi kendine sönmesi için bırakılmıştı ama hâlâ sönmemiş kömürler vardı; eğilip fitili yaktım, oturma odasından aldığım iğne çantasını açtım ve en büyük olanı çıkardım: yedi buçuk santimlik bu çelik iğne, halı onarımında kullanılıyordu.

“Sen ne yapmaya…” Jamie başladığı cümleyi bitiremedi, yutkundu.

“Zorundayım,” dedim kısaca. “Başka çare yok. Ellerini tut.”

O da en az Jocasta kadar solmuştu artık. Kafasını salladı, kadının yüzünü tutan ellerini oradan çekti.

Kumaş bandajı kaldırdım. Sol göz, kapağının altında oldukça şişmiş ve kanlanmıştı. Etrafı yaşlarla dolmuş, durmayan nehirler oluşturmuştu. Göz küresinin içindeki basıncı, dokunmama gerek kalmadan hissedebiliyordum. Dişlerimi sıktım.

Başka çare yoktu. Benim şahsi koruyucu meleğim olmasının yanı sıra, gözleri de koruyan melek olan Azize Clare’e kısa bir dua okuduktan sonra iğneyi lambanın alevinden geçirdim, sonra da saf alkole batırdığım bir bezle iğnenin isini sildim.

Ağzımın içine aniden dolan tükürüğü yuttuktan sonra, hasta gözün kapaklarını tek elimle iyice açtım, ruhumu Tanrı’ya emanet ettim ve iğneyi irisin hemen yanından, göz akına sertçe batırdım.

Bir öksürük geldi, yere bir şeyler damladı, ortalığa kusmuk kokusu yayıldı ama dikkatimi dağıtamazdım. İğneyi en hızlı şekilde geri çektim. Jocasta birden kasıldı, adeta donakaldı, ellerini Jamie’nin ellerine batırdı. Hareket etmedi fakat küçük, şok belirten nefes kesilme sesleri çıkardı. Sanki nefes almaya bile korkuyordu.

Gözden biraz sıvı fışkırdı; şeffafımsı, biraz bulanık bir salgıydı bu ve biraz güçlükle de olsa, zaten ıslak olan göz akının üstündeki yaşlardan daha yoğun olması sayesinde fark edilebiliyordu. Göz kapaklarını hâlâ ayrık tutuyordum. Bitki çayına batırdığım bezlerden bir tane aldım, sıvıyı sıktım, nereye sıkıldığını önemsemeden bezi kadıncağızın yüzünde nazikçe gezdirdim. Jocasta sıcak bez tenine değince irkildi, nefesi kesildi ve ellerini hemen yüzüne götürüp beze yapıştı.

O an bezi ona bıraktım; kadın sol gözünü bu sıcaklıkla biraz rahatlatmak için can atmıştı.

Önce merdivenlerden, sonra koridordan gelen hafif ayak sesleri duyuldu; tuz dolu elini göğsünün üstünde tutarak gelen Angelina nefes nefeseydi, öteki elinde de bir kaşık vardı. Tuzu sıcak su kâsesine döktüm, kızı da suyu karıştırarak çözelti oluşturması için kabın başına diktim.

“Afyon ruhu getirdin mi?” diye sordum kıza sessizce. Jocasta gözleri kapalı şekilde sandalyesine yaslanmış, oturuyordu - heykel kadar sabit, göz kapakları kasılı, yumruklar dizlerini deşmeye çalışırcasına sıkılıydı.

“Afyon ruhu bulamadım hanımefendi,” diye mırıldandı Angelina, Jocasta’ya korkuyla bakarak. “Kim almış olabilir bilemiyorum, anahtar yalnızca Bay Ulysses’te var, bir de Bayan Cameron’ın kendisinde.”

“Dolabı Ulysses açtı o halde- Bayan Cameron’ın hasta olduğunu biliyor yani, ha?”

Başını sertçe salladı, başlığındaki kurdele titreşti.

“Evet hanımefendi! Ona ben söylemeden öğrenseydi bana çok kızardı. Ya buraya gelmek istermiş, çünkü hanımın ona ihtiyacı olurmuş ya da Bayan Jocasta’ya hiçbir şey hakkında meraklanmamasını söylemeliymişim, Bay Ulysses her şeyin icabına bakarmış.”

Jocasta bunu duyunca uzunca iç geçirdi, yumrukları gevşedi.

“Tanrı o adamı kutsasın,” dedi gözleri kapalı halde. “İşlerin icabına bakacağından şüphem yok. Onsuz bir hiç olurdum. Hiç.”

Şakaklarındaki beyaz teller terle yapışmıştı.

Angelina önce hanımının giysisinin ipini, sonra korsesini açtı, ikisini de çıkardı. Jamie’den kombinezonuyla kalmış kadını yatağına yatırmasını, başının etrafına birkaç havlu yerleştirmesini istedim. Yılan dişi şırıngalarımdan birini ılık tuzlu suyla doldurdum ve Jamie kadının göz kapaklarını ayrık tutarken gözü yavaşça suladım; böylece deldiğim yerde iltihaplanma oluşmasını engellemeyi umuyordum. Yaranın kendisi, göz akındaki minik bir kızarıklık ve üstündeki hafif bir kabarcık olarak görünüyordu. Jamie teyzesine gözlerini kırpıştırmadan bakamıyordu; ona döndüm ve gülümsedim.

“Geçecek, iyi olacak,” dedim. “İstersen gidebilirsin.”

Jamie başını salladı, gitmek üzere arkasını döndü ama Jocasta uzanıp onu durdurdu.

“Yoo, kal *a chuisle*… istiyorsan tabii.” Son kelime formaliteden öteye gitmiyordu; parmaklarını Jamie’nin koluna öyle bir batırmıştı ki tırnakları bembeyaz kesilmişti.

“Tabii teyze, nasıl istersen,” dedi Jamie, kolunu sıkan elin üstüne kendi elini koyarak kadına güven verdi. Yine de yanındaki tabureye oturmadan, teyzesi kolunu bırakmadı.

“Başka kim var burada?” diye sordu Jocasta, kafasını oradan oraya çevirip nefes ve hareket seslerini duymaya çalışarak. “Köleler gitti mi?”

“Evet, konuklara hizmet etmek için geri gittiler,” dedim kadına. “Sadece

Jamie ve ben varız.”

Jocasta gözlerini kapadı ve derin bir şekilde nefes verip rahatladı.

“Güzel. Sana bir şey söylemeliyim Jamie, başka kimse duymamalı. Kızım” -uzun parmaklı, beyaz elini bana doğru uzattı- “tamamen yalnız olup olmadığımıza bakıver.”

Söyleneni yapıp koridora doğru yürüdüm. Etrafta kimse yoktu ama koridorun ilerisindeki bir odadan bir takım sesler geliyordu - saçlarını, kıyafetlerini düzelten kadınlardan gelen gülüşmeler, hışırtılı ve patırtılı seslerdi bunlar. Kafamı geri çektim, kapıyı kapattım; evin geri kalanından çıkan sesler artık uzaktan gelen bir mırıltıdan ibaretti.

“Konuşabilirsin teyze.” Jamie kadının elini hâlâ tutuyordu; iri başparmağıyla tersini okşuyordu. Ama daha önce bu hareketleri uyguladığı evcil hayvanlarda elde ettiği başarıyı teyzesinde elde edemedi.

“O adam… Burada o adam!”

“Kim burada teyze?”

“Bilmiyorum!” Gözleri fıldır fıldır dönüyordu; sanki yalnızca karanlığı aşmayı değil, duvarların ötesini görmeyi de istiyor gibiydi.

Jamie kaşlarını kaldırıp bana baktı ama Jacosta’nın ağzından çıkan sözler kadar çılgınca ve tutarsız bir ruh halinde olmadığının en az benim kadar o da farkındaydı. Teyzesi de halinin farkına vardı, kendini toparlamak isteyişi yüzüne yansıdı.

“Altın için geldi,” dedi sesini kısarak.

“Öyle mi?” dedi Jamie usulca. Tek kaşını kaldırıp bana bir göz attı; kafamı iki yana salladım. Jocasta hayal görmüyordu.

Kadın sabırsızca nefes verdi, kafasını iki yana salladı, sonra, “Off” diye acı bir feryatla ellerini kafasına bastırdı, sanki boynunun artık başını tutamayacağından korkuyordu.

Bir-iki derin nefes aldı, dudaklarını birbirine yapıştırdı, sonra iç çekti ve yavaşça ellerini indirdi.

“Dün gece başladı,” dedi. “Gözümdeki ağrı.”

Gecenin ortasında gözündeki sabit, can sıkıcı bir ağrıyla uyanmış. Ağrı yavaşça kafasının sol yanını esir almış.

“Daha önce de hissetmiştim bu ağrıyı,” diye açıkladı. Artık oturur pozisyondaydı ve daha iyi görünüyordu ama ılık bez hâlâ gözündeydi.

“Körlük başladığından beri var. Bazen tek gözüm ağrıyor, bazen ikisi de. Ama sonunda ne olacağının farkındaydım.”

Ama Jocasta MacKenzie Cameron Innes, vücudundaki bir fonksiyon bozukluğunun planlarına engel olmasına asla izin vermezdi, hele ki mevzu Cross Creek’in gördüğü en muhteşem sosyal etkinlikse.

“Fena haldeydim aslında,” dedi. “Ama Bayan Flora MacDonald geliyordu!”

Her şey ayarlanmıştı; barbeküler çukurlarda etleri pişiriyorlar, fıçılarca bira ambarların yanında bekliyormuş, hava sıcak ekmek ve fasulye kokularıyla doluymuş. İyi eğitilmiş kölelerine ve Ulysses’e güvenmekteymiş. Tek yapması gerekenin iki ayağının üstünde durmak olduğunu düşünmüş.

“Afyon da afyon ruhu da istemedim,” dedi. “Uyuyakalmaktan çekindim, viskiyle idare ettim.”

Uzun boylu bir kadındı ve modern zamanlardaki bir adamı zil zurna sarhoş edecek kadar alkolü almaya gayet alışıktı. MacDonaldlar geldiklerinde bir şişenin çoğunu bitirmiş haldeymiş ama ağrısı daha kötü olmuş.

“Sonra gözüm fena halde yaşarmaya başladı. Öyle ki kimse gözden kaçıramazdı. Bu yüzden oturma odama geldim; dikiş çantamın içine bir şişe afyon ruhu koymayı daha önceden akıl etmiştim, viskinin yetmeyeceğinden ürkmüştüm.

“Dışarıdaki karınca sürüsüne benzeyen kalabalık Bayan MacDonald’la konuşabilmeye çalışırken içerisi sakindi. Oturma odası boştu sanıyorum. Tabii zonklayan bir kafayla, patlamak üzere olan bir gözle ne kadar anlayabildiysem…” Son cümlesini gayet normal bir sesle söylemişti ama Jamie duyar duymaz hafifçe irkildi; iltihabı iğneyle boşaltışımın anısı hâlâ tazeydi.

Jocasta afyon ruhu şişesini çıkarmış, birkaç yudum içmiş, sonra da etkisini göstermesi için birkaç dakika oturmuş.

“O meretten hiç kullandın mı bilmem Jamie ama sanki vücudun kenarlardan başlayarak havada çözünecek gibi hissediyorsun. Bir damla fazla içersen, olmayan şeyleri görmeye, duymaya başlıyorsun - kör ol ya da olma.”

Afyonla içkinin etkisi ve dışarıdaki kalabalığın gürültüsü yüzünden ayak seslerini duymamış; yanında biri konuştuğunda önce bunu bir halüsinasyon sanmış.

“‘*Demek buradasın kızım,*’ dedi,” diye anlattı duyduğu sesi. Zaten renksiz olan yüzü, iyice soldu. “‘*Hatırladın mı beni?*’ ”

“Yani hatırladın, değil mi?” diye sordu Jamie soğukkanlılıkla.

“Evet,” diye yanıtladı Jocasta, aynı soğukkanlılıkla. “O sesi daha önce iki kez duymuştum. Bir defasında senin kızının düğününde, ötekisi yirmi yıldan fazla süre önce Coigach yakınlarındaki bir handaydı. İskoçya’da.”

Gözünün üstündeki bezi indirdi ve özenle sıcak suya batırdı. Gözleri kırmızıydı, şişmişti ve solgun tenin üstünde ikiz yaralar gibi görünüyorlardı ama kendine gelebilmişti.

“Hatırladım onu, evet,” diye tekrarladı.

Sesi hemen tanımış ama bir anlığına konduramamış. Sonra kafasına dank edince, koltuğun koluna tutunmuş.

“Kimsin sen?” diye sormuş, toplayabildiği bütün gücüyle. Kalbi, gözü ve kafasıyla senkronize halde atarken, çakırkeyiflik de iyice kendini göstermeye başlamış. Dışarıdaki kalabalığın gürültüsünü deniz dalgalarına, dışarıdaki koridorda yürüyen kölenin ayak seslerini hancının merdivenlerdeki ayak seslerine benzeten belki de afyon ruhuymuş.

“Oradaydım. Biliyordum orada olduğumu.” Yüzünden akmakta olan onca tere rağmen, omuzlarındaki beyaz derinin üstündeki tüylerin kalktığını görebiliyordum. “Coigach’taki handaydım. Denizin kokusunu alabiliyordum, Hector’la Dougal’ın seslerini duyabiliyordum! Arkamda bir yerdeydiler, tartışıyorlardı. O maskeli adam, onu *görebiliyordum,*” dedi ve gözlerini bana çevirdi; bu defa benim ensemdeki tüyler dikildi. O kadar inandırıcı bir tonda konuşuyordu ki o an görebildiğini sandım.

“Merdivenin ağzında duruyordu, tıpkı yirmi beş yıl önceki gibi bıçağı elindeydi ve maskesindeki boşluğundan bakan gözleri bana dikilmişti.”

“Kim olduğumu çok iyi biliyorsun kızım,” demiş. Jocasta adamın gülümsediğini görüyor gibi hissediyormuş ama kafasının içinde bir yerlerde, bunu yalnızca sesinden anladığının da farkındaymış. Kör olmadan önce bile, adamın yüzünü hiç görmemiş.

Artık oturur pozisyondaydı, kamburunu hafifçe çıkarmıştı ve göğsünün üstünde kavuşturduğu kollarıyla kendini savunmak ister gibiydi.

“Geri geldi,” dedi ve ani bir titremeyle sarsıldı. “Altın için geldi ve bulduğu zaman beni öldürecek.”

Jamie sakinleştirmek için elini teyzesinin koluna koydu.

“Ben buradayken seni kimse öldüremez teyze,” dedi. “Yani bu adam sen oturma odasındayken yanına geldi, sen de onu sesinden tanıdın. Başka neler

söyledi?”

Jocasta hâlâ titriyordu ama eskisi kadar kötü değildi. Bunun hem afyon ruhu ve viskinin damarlarda dolanmasının, hem de kadıncağızın yaşadığı korkunun sonucu olduğunu düşündüm.

Hatırlamaya çalıştı, duraksadı.

“Dedi ki buradaki altının bana ait olmadığını söyledi; asıl sahibine götürecekmiş. Altınlar bizde emanet duruyormuş, harcadıklarımız için bize kızmamış - Hector ile bana yani fakat altınlar bizim değilmiş, hiç olmamış. Nerede olduğunu söylemeliymişim, gerisini o halledecekmiş. Sonra elini uzattı.” Titremeyi, gövdesini kollarıyla sarmayı kesti, kollarından birini Jamie’ye uzattı. “Bileğimi tuttu. Oradaki izleri görüyor musun Jamie?” Sesi gerginleşti; o anda kendisinin de ziyaretçinin gerçekliğinden şüphe ettiğini fark ettim.

“Evet teyze,” dedi Jamie yumuşakça. “İzler var.”

Vardı, parmakların baskı yaptığı yerlerde üç tane oval morluk görünüyordu.

“Kolumu sıktı, sonra da öyle bir kıvırdı ki kırdığını sandım. Sonra bıraktı ama geri gitmedi. Hâlâ tepemde dikiliyordu; nefesini, üstündeki tütün kokusunu alabiliyordum.”

O sırada ben de öteki bileğini tutmuş, nabzını ölçüyordum. Güçlü ve hızlıydı, ara ara tekliyordu. Şaşırtıcı değildi. Afyon ruhunu ne sıklıkla kullandığını merak ettim ve ne miktarda.

“Ben de dikiş çantama uzandım, küçük bıçağımı kınından çıkardım ve testislerine saldırdım,” diye lafını bitirdi Jocasta.

Şaşkınlığa uğrayan Jamie, kahkahayı bastı.

“İsabet ettirebildin mi?”

“Ettirmiş,” dedim Jocasta’dan önce. “Bıçağın üstünde kuru kan gördüm.”

“Zararsız, yaşlı, kör bir kadını korkutmanın ne demek olduğunu öğrenmiştir herhalde,” dedi Jamie, teyzesinin elini okşayarak. “İyi yapmışsın teyze. Gitti mi o zaman?”

“Gitti.” Başardığı şeyi hatırlayınca hayli sakinleşmişti. Elini çekti, sırtını doğrulttu. Yüzündeki bezi çekti, kokusundan hoşlanmadığını belli eden bir ifadeyle yere fırlattı.

Teyzesinin daha iyi göründüğünü düşünen Jamie, bana bir bakış attı, sonra da ayağa kalktı.

“O halde gidip etrafta sekerek yürüyen biri var mı bakınayım.” Kapıya vardığında durdu, Jocasta’ya döndü.

“Teyze… bu adamla daha önce iki kez karşılaştım dedin. Öteki dört yıl önce, düğünde mi demiştin?”

Jocasta yüzündeki ıslak saçları çekerek başını salladı.

“Evet, son gün. Ben yalnızken çadırıma geldi. Birinin orada olduğunu biliyordum fakat adam konuşmadı. Kim olduğunu sordum. Güldü, sonra ‘Dedikleri doğru demek, tamamen kör oldun, ha?’ dedi.”

Cümlenin yarısında ayağa kalkmış, göremediği ziyaretçisinin karşısına dikilmiş. Sesi tanımış, ama nasıl tanıdığını anlayamamış.

“‘*Beni tanımadınız yani, öyle mi Bayan Cameron? Kocanızın bir arkadaşıydım, gerçi son görüşmemizin* üstünden *uzun y*ıllar geçti. İskoçya kıyılarındaydık, *ay ışığıyla aydınlanan bir gecede.*’”

Anlatırken dudakları kuruyunca diliyle ıslattı.

“Birdenbire anımsadım. Dedim ki, ‘Kör olabilirim ama sizi iyi tanıyorum beyefendi. Ne istiyorsunuz?’ Ama gitmişti. Bir saniye sonra Pheadre ile Ulysses’in çadıra yaklaşırlarken konuştuklarını duydum; onları fark edip kaçmıştı herhalde. Onlara adamı görüp görmediklerini sorduğumda, kendilerini aralarındaki tartışmaya fazla kaptırdıklarını, kimseyi görmediklerini söylediler. Oradan ayrılana kadar hep yanımda birini tuttum, o zamandan beri bir daha gelmemişti. Bugüne kadar.”

Jamie yüzünü buruşturdu, burnunun kemerini elinin tersiyle sildi.

“Bana o zaman neden söylemedin?”

Kadının yüzünde muzip bir ifade belirdi. Bereli bileğini öteki eliyle kavradı.

“Hayal ettiğimi sanıyordum.”

***

Phaedre afyon ruhu şişesini Jocasta’nın düşürdüğü yerde, oturma odası sandalyesinin altında bulmuş. Orada, benim acele ederken fark etmediğim kan damlaları görmüş. Ama bu kan izleri kapıya gelmeden önce son buluyormuş; o halde Jocasta’nın açtığı yara önemsiz bir şey olmalıydı.

Gizlice çağırdığımız Duncan, Jocasta’ya destek olmak için hemen gelmişti ama hemen geri gönderilmiş, konuklarla ilgilenmesi istenmişti; ne kaza, ne bela, ne sakatlık bu toplantıya gölge düşüremezdi!

Ulysses biraz daha dost canlısı bir tepkiyle karşılaştı. Hatta adam Jocasta

tarafından özellikle çağrıldı. Durumuna bakmak için odanın kapısını araladığımda, adamın yatağın yanında oturarak, hanımefendisinin elini tuttuğunu gördüm. Genellikle duygusuz görünen yüzündeki şefkati görünce ben de duygulandım, hemen koridora döndüm ve onları rahatsız etmek istemedim. Yine de bir an göz göze geldik ve adam beni başıyla selamladı.

Alçak sesle konuşuyorlardı. Ancak Ulysses, Jocasta'yla tartışıyor gibiydi, elbette saygı çerçevesinde; kadın kafasını iki yana salladı ve hafif bir acı feryadı çıkardı. Ulysses hanımefendisinin elini daha sıkı tuttu, eldivenlerini çıkarmıştı; parmakları uzun, ince ama aynı zamanda güçlü bir görünüme sahipti.

Jocasta derin bir nefes alıp kendini sakinleştirdi. Sonra emir verir gibi kesin bir şey söyledi, uşağının elini sıkıp arkasına yaslandı. Ulysses ayağa kalktı, yatağın başında biraz kalıp Jocasta'ya baktı. Sonra kendini toparladı, eldivenlerini cebinden çıkardı ve odadan dışarı çıktı.

"Acaba kocanızı çağırabilir misiniz Bayan Fraser?" dedi çok kısık sesle. "Hanımefendi ona bir şey söylememi istiyor."

***

Ziyafet hâlâ şen şakrak devam ediyordu ama hareketlilik azalmıştı; insanlar hazmetme aşamasında vites küçültmüştü. Eve doğru yürüyen Ulysses'i takip ederken insanlar beni ve Jamie'yi sürekli selamladılar, neyse ki durduran olmadı.

Ulysses bizi alt kata, kâhyanın kilerine götürdü. Kış mutfağının yanındaki bu küçük odanın rafları gümüş işlemelerle, şişeler dolusu cila, sirke, siyah ve mavi boyayla doluydu. Ayrıca içinde iğne, iplik ve benzeri gereçler olan bir dikiş kutusu ve kişisel bir içki stoku da bulunuyordu.

Bunları indirdi, sonra da bulundukları rafa iki eliyle uzanıp duvarın kütüğünü eldivenli parmaklarıyla ittirdi. Bir klik sesiyle küçük bir panel kayarak açıldı.

Ulysses kenara çekildi, bakması için Jamie'yi çağırdı. Jamie tek kaşını kaldırıp öne çıktı, yoktan var olan bölmeye baktı. Karanlık, gölgeli bir yerdi ve mutfak duvarlarının altındaki küçük bodrum pencerelerinden gelen ışığın hafifçe süzülmesi dışında bir ışık kaynağı yoktu.

"Boş burası," dedi Jamie.

"Evet efendim. Boş olmaması gerekiyordu." Ulysses'in sesi alçak ve saygılıydı ama sertti.

"Ne vardı burada?" diye sordum, kapıdan dışarıya bakarak

dinlenmediğimizi kontrol ettikten sonra. Mutfak, içinde bir bomba patlamış gibi darmadağınıktı fakat içeride yalnızca bir bulaşıkçı vardı. Bu yarım akıllı oğlan da kendi kendine şarkı söylüyor, tabak çanak yıkıyordu.

“Bir külçe altının bir kısmı,” diye yanıt verdi Ulysses sakince.

Hector Cameron’ın İskoçya’dan kaçırdığı Fransız altını on milyon sterlin değerindeydi. Külçeler halinde, Fransız kraliyet armasını taşıyan bu altınlar, River Run’ın zenginliğinin de kaynağıydı. Ama bu durum, zenginliğin boyutunun ortaya çıkmaması için elbette gizleniyordu. Önce Hector, onun ölümünün ardından da Ulysses, külçelerin kenarından parçalar kesip nehir boyunca -hatta bazı zamanlar Edenton, Wilmington, New Bern gibi kıyı kasabalarına kadar giderek- çeşitli tüccarların mal ve paralarıyla takas etmekteydiler. Bu parçalar dikkat çekmeyecek kadar küçük olurdu.

“Külçenin neredeyse yarısı duruyordu,” dedi Ulysses, duvardaki oyuğu kafasıyla göstererek. “Birkaç ay önce yerinde olmadığını gördüm. O zamandan beri başka bir saklama yerine koyuyorum.”

Jamie boş bölmeye baktı, Ulysses’e döndü.

“Gerisi?”

“Son baktığımda gayet emniyetteydi efendim.” Altının büyük kısmı Hector Cameron’ın mozolesindeki bir tabutun içindeydi ve muhtemelen, onun ruhu tarafından korunuyordu. Ulysses’in dışında bir-iki kölenin bundan haberi olabilirdi fakat gayet revaçta olan hayalet korkusu, herkesi oradan uzakta tutmak için yeterliydi. Bodrumun serinliğine rağmen mozolenin önüne, yere serpilmiş tuzları hatırlayınca hafifçe titredim.

“Fakat takdir edersiniz ki bugün oraya göz atmaya fırsat bulamadım,” diye ekledi uşak.

“Tabii, elbette. Duncan biliyor mu?” Jamie boşluğu işaret etti; Ulysses kafa salladı.

“Hırsız herhangi biri olabilir. Buraya o kadar çok insan geliyor ki…” Kâhya devasa omuzlarını hafifçe silkti. “Ama şimdi bu denizdeki adam geri geldiğinden konu farklı bir yöne mi döndü dersiniz efendim?”

“Evet, öyle.” Jamie biraz düşündü, parmaklarıyla bacağına hafifçe vurdu.

“Pekâlâ. Sen biraz kalmalısın sanırım, değil mi Sassenach, teyzemin gözüme bakmak için yani?”

Başımla onayladım. Gerçi gözün kendisi için yapabileceğim bir şey yoktu ama ben iyileştiğinden emin olana kadar dikkatle izlenmesi, temiz ve sulu

tutulması gerekiyordu.

“Biz biraz kalacağız o halde,” dedi Ulysses’e dönerek. “Buglar’ı Tepe’ye geri göndereceğim; işleri halletsinler, saman yapımına göz kulak olsunlar. Biz burada kalmalıyız.”

***

Ev misafirlerle doluydu ama ben Jocasta’nın giyinme odasında uyudum, çünkü onu gözlemem gerekiyordu. Gözündeki basıncı alınca çektiği ağrının çoğunu geçirmiştim; huzurla uyuyordu, hayati göstergelerindeki normallik sayesinde ben de uyuyabilirdim.

Ama başında beklemem gereken bir hasta olduğunu bildiğimden rahatça uyuyamadım, ara sıra kalkıp parmaklarımın ucunda Jocasta’nın odasına girip onu kontrol ettim. Duncan yatağın ucuna, yere koyduğu bir minderin üstüne yatmış, günün yorgunluğuyla kendinden geçercesine horluyordu. Küçük bir mum alıp şömine ateşiyle tutuşturdum, yatağın yanına doğru geldim.

Jocasta hâlâ huzurla uyuyordu. Sırt üstü yatmış, ellerini örtüsünün üstünde zarifçe kavuşturmuştu. Başını arkaya doğru bırakmıştı, Aziz Denys şapelindeki mezar oymalarındaki kadar uzun bir burna ve aristokratik bir görünüme sahipti. Tek ihtiyacı bir taç ve ayağının dibinde kıvrılacak cins bir köpekti.

Aklımdan geçenler gülümsememe neden oldu, çok garipti: Jamie de aynı şekilde, sırt üstü, ellerini kavuşturarak, zıpkın gibi uyuyordu. Ama Brianna farklıydı; çok deli uyurdu - benim gibi.

Bunu düşününce saçma, beklenmedik bir memnuniyet hissettim. Ona bazı özelliklerimi kalıtımsal yolla ya da öğreterek aktardığımın elbette farkındaydım fakat kızım bana Jamie’yi o kadar çok hatırlatıyordu ki bu benzerliklerimizi her görüşümde tekrar şaşırıyordum.

Mumu söndürdüm ama yatağıma hemen dönmedim. Phaedre’nin karyolasını giyinme odasına götürmüştüm ancak orası küçük, havasız ve fazla sıcaktı. Sıcaklık ve alkol tüketiminden dolayı ağzım kupkuruydu, başım da hafifçe ağrıyordu; Jocasta’nın yatağının yanındaki sürahiyi elime aldım; boştu.

Mumu yeniden yakmama gerek yoktu; koridordaki duvar şamdanlarından biri hâlâ yanıyordu ve kapının aralığından odayı aydınlatıyordu. Kapıyı sessizce, yavaşça iterek açtım ve dışarı baktım. Koridordaki kapıların başında hizmetçiler uyuyordu; hem buradakilerin, hem de odalardakilerin horlama sesleri havayı çınlatıyordu.

Fakat koridorun sonunda, halsiz bir siluet ayaktaydı. Uzun pencereden dışarıya, nehre doğru bakıyordu.

Beni duymuş olmalıydı ama bana doğru dönmedi. Phaedre'ydi bu. Yalnızca kombinezonuylaydı, saçlarını açmış, omuzlarından aşağı bırakmıştı. Bir kölenin böyle bir saça sahip olması pek nadir görülürdü; kadınların çoğunun başlarındaki örtünün altında kısacık saçlara sahipti, çünkü onlarla uğraşacak, onları süsleyecek zamanları da gereçleri de yoktu. Ama Phaedre bir uşaktı, onun biraz boş vakti olabilirdi. Tarak da bulmuş olabilirdi elbet.

"Yatağını geri ister misin?" diye sordum çok alçak sesle. "Ben bir süre uyanık olacağım, divanda uyuyabilirim."

Bana bir bakış attı, kafasını iki yana salladı.

"Yoo, gerek yok hanımefendi," dedi çok yumuşakça. "Çok sağ olun, uykum yok." Taşıdığım sürahiyi görünce ona uzandı. "Size su getireyim mi?"

"Yoo, hayır, ben alırım. Biraz hava almalıyım." Ama hemen uzaklaşmadım, yanında kaldım.

Çok güzel bir geceydi. Nehrin üstünde parıldayan kocaman yıldızlar, karanlığı yaran gümüş lambalar gibilerdi. İnce, parlak bir bozuk para gibi görünen ay, yörüngesinde sessizce ilerliyordu. Nehrin karşısında, ağaçların arasında bir-iki kamp ateşi vardı.

Pencere açıktı; böcekler içeri doluşuyorlardı. Küme halindeki bir grup, arkamızdaki duvar şamdanının mumunun etrafında dönüyorlardı. Küçük kanatlı başka yaratıklar ise yüzüme, kollarıma çarpıp devam ediyorlardı. Sayıları hayli fazla olan cırcır böcekleri tiz ve süregelen bir ses halinde ötüyor, keman tınılarını andırıyordu.

Phaedre pencereyi kapamaya yeltendi - açık bir pencerenin yanında uyumanın sağlığa zararlı olduğu düşünülürdü. Sineklerle bulaşan hastalıkların ağırlığı ve çeşitleri düşünülünce, bunun yanlış bir düşünce sayılamayacağı da aşikârdı.

"Bir şey duyduğumu sandım. Şurada," dedi Phaedre, başıyla karanlıktaki bir bölgeyi göstererek.

"Kocamdır herhalde," dedim. "Belki de Ulysses'tir."

"Ulysses mi?" dedi Phaedre, ürkmüştü.

Jamie, Ian ve Ulysses kendi aralarında bir devriye sistemi geliştirmişlerdi; o anda da gecenin içinde bir yerlerde, evin ve arazinin etrafında, mozolenin yanında nöbet tutuyor olmalılardı. Kaybolan altından da Jocasta'nın

ziyaretçisinden de haberi olmayan Phaedre'nin, bu durumdan haberdar olmaması çok normaldi - ancak köleler garip bir şekilde olan biteni bir şekilde seziyorlardı, bu yüzden de o sırada Phaedre camdan dışarı bakıyordu.

"Etrafa göz gezdiriyorlar sadece," dedim olabildiğince güven veren bir tonla. "Bu kadar insan olunca, güvenliği pekiştirmek istediler." MacDonaldlar geceyi geçirmek için Farquard Campbell'ın çiftliğine gitmişlerdi ve misafirlerin büyük bir kısmı da onlarla birlikte gitmişti ama geride kalanlar hâlâ azımsanmayacak sayıdaydı.

Phaedre başını salladı ama yüz ifadesindeki endişe baki kaldı.

"Bir şeyler yolunda değil gibi," dedi. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Hanımefendinin gözü- " diye başladım ama kız kafasını iki yana salladı.

"Hayır. Hayır. Bilmiyorum fakat havada bir şey var; hissediyorum. Bu gece değil sadece, yani… bir şeyler oluyor. Bir şeyler *olacak*." Gözlerimin içine bakıyordu; anlatmak istediğini tam olarak anlatamadığının farkındaydı ancak yüzünden okunabiliyordu.

Yaklaşmakta olan anlaşmazlıklar silsilesinin duygu yoğunluğuyla şüphelenmiş olabilirdi. Havada hissedilebilir bir şeydi bu gerçekten. Ama değişik bir başka şey vardı -sanki toprağın altından gelen bir şeydi bu, belli belirsizdi fakat hissediliyordu- akıntının içinde bir an görünüp sonra kaybolan bir su yılanı gibiydi.

"Büyükannem… Afrika'dan getirilmiş," dedi Phaedre yumuşakça, gecenin derinliklerine bakarak. "O kemiklerle konuşur. Dediğine göre kötü şeyler olacağı zaman söylermişler."

"Öyle mi?" Gecenin sabit sesleri dışında sessiz ve hayaletlerin kol gezdiği bir yerde, dediği şey inanılmayacak gibi değildi. "Büyükannen sana da öğretti mi… kemiklerle konuşmayı?"

Kafasını iki yana salladı ama dudaklarının içeri kıvrılışından anladığım kadarıyla anlatmak istemediği bilgilere sahipti.

O an aklımda hiç hoş olmayan bir düşünce belirdi. Stephen Bonnet'nin bu olaylarla nasıl bir ilgisi olabileceğini bilemiyordum -Jocasta'nın geçmişinden gelen ve onunla konuşan adam olmadığı ve sinsi hırsızlıklarla işinin olmayacağı da kesindi- ama adamın River Run'daki bir yerlerde altın olduğunu bilmek için sebepleri vardı. Roger'ın bize Phaedre'nin Cross Creek'te karşılaştığı İrlandalı hakkında anlattıklarını da düşününce…

"Karşılaştığın İrlandalı adam, sen Jemmy'yle dışarıdayken," dedim, sürahiyi

tutuş şeklimi değiştirerek, “onu tekrar gördün mü?”

Bunu duyunca şaşırdı; o an belli ki Bonnet aklının en ücra köşesinde bir yerlerdeydi.

“Hayır hanımefendi,” dedi. “Hiç görmedim.” Büyük gözlerini kapadı, bir an düşündü. Kız, hafif krema katılmış, sert bir kahvenin rengine sahipti. Saçlarına bakınca, aile ağacının bir bölümünde beyaz bir adam olması gerektiğini düşündüm.

“Hayır, hanımefendi,” dedi tekrar yavaşça, sonra da dertli gözlerini sessiz gecenin karanlığına çevirdi. “Sadece… işler yolunda değil.”

Ahırların orada, yersiz ve ürkütücü şekilde, bir horoz ötmeye başlayıp gecenin huzurunu kaçırdı.

55. Wendigo

20 Ağustos 1774

Odaya yansıyan sabah ışığı kusursuzdu.

“Bu odayla başladık,” diye anlatmaya başlamıştı Jocasta yeğeninin kızına, terasa açılan Fransız kapılardan içeri giren sabah güneşine yüzünü dönerek. “Resim yapabileceğim bir oda istedim ve burayı seçtim. Işık sabahları kristal kadar parlak, öğleden sonraları ise durgun sular gibi sakinleştiriciydi. Evi daha sonra buranın etrafına inşa ettik.” Yaşlı kadının uzun parmaklı ve hâlâ güçlü olan elleri resim sehpasına, boya kaplarına, fırçalara büyük bir hasretle dokunmuştu. Sanki eski sevgilisinin heykeline dokunur gibiydi - o eski tutkudan izler vardı ama artık geri dönmeyeceğinin farkındaydı.

Çizim bloğunu ve kurşun kalemi eline almış olan Brianna da elinden geldiğince çabuk ve gizli şekilde çiziktirmişti; yaşlı kadının o hüzünlü ifadesinin yaşaması gerekiyordu.

Bu çizim artık diğerleriyle birlikte kutusunun dibindeydi. Belki bir gün bitirmeye yeltenir, büyük teyzesinin yüzünün derin çizgilerini ve keskin kemiklerini, o göremediği güneşin acımasız ışığıyla yakalayabilirdi.

Ama şimdilik bu resim sanat veya sevgiyle değil, iş ile ilgiliydi. Flora MacDonald’ın barbeküsünden beri şüpheli bir şey olmamıştı fakat annesiyle babası önlem amacıyla hâlâ orada kalıyorlardı. Roger da Charlotte’taydı - oradan bir mektup yollamıştı; mektubu şahsi çizimlerinin yanına, kutunun dibine gizlemişti ve bu yüzden Bree’nin de River Run’da kalmaması için bir neden yoktu. Orada kalacağını öğrenen birkaç kişi -Jocasta’nın zengin çiftçi dostları- ondan kendilerinin ve eşlerinin portrelerini yapmasını istemişti; Bree de bu fazladan gelir kapısını reddetmemişti.

“Bunu nasıl yaptığını asla anlayamayacağım,” dedi Ian, sehpanın üstündeki tuvale bakıp kafasını iki yana sallayarak. “Harika.”

Doğrusu nasıl yapabildiğini Bree de anlamıyordu ama bunun gerekli olduğunu da düşünmüyordu. Daha önce de bu tarz övgüler almış ve cevap olarak gerçeği söylediğinde aldığı tepki, genellikle sahte bir mütevazılık içinde olduğu ya da züppelik ettiği yönünde olmuştu.

O yüzden Ian’a gülümsedi, bunu duyduğuna sevindiğini yüzüne yansıttı.

“Ben küçükken, babam beni gezdirmeye çıkarırdı, bir parka götürürdü. Orada yaşlı bir adam olurdu, sürekli tuvalinin başındaydı. Onu izlemek için babamı durdururdum; bu sırada ikisi sohbet ederlerdi. Ben çoğu zaman sadece izlerdim ama bir defasında cesaretimi topladım, nasıl öyle resimler yapabildiğini sordum. Gülümsedi, bana doğru eğildi ve, ‘Bütün numara baktığını görebilmekte tatlı kız,’ dedi.”

Ian bir Brianna’ya, bir resme baktı. Sanki resimle resmi yapan eli kıyaslamaya çalışır gibiydi.

“Baban…” dedi ilgiyle, sonra sesini alçalttı, koridorda kimse olup olmadığına baktı. Bir-iki ses geliyordu ama yakından değildi. “Jamie Dayı’yı kastetmiyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Frank babası aklına gelince yine o sızıyı hissetti fakat görmezden geldi. Ian’a ondan bahsetmekte bir sakınca görmüyordu ama orada, kölelerin cirit attığı, her an birinin kulak misafiri olabileceği yerde duyulması çok kötü olurdu.

“Bak.” Yakınlarında kimsenin olmadığından emin olmak için omzunun üstünden arkaya baktı ama köleler fuayede kazıyıcılarıyla ilgili hararetli bir tartışmanın içindeydiler. Brianna boş fırçaların bulunduğu bölmeyi açtı, elini kenardaki keçenin altına soktu.

“Nasıl olmuşlar?” Oradan çıkardıklarını ellerinin arasında tuttu.

Beklenti içindeki yüzü büyülenmiş bir hal alan Ian, minik tablolardan ilkini aldı.

“Yüce Tanrım,” dedi. Uzun, kıvrımlı saçları açık halde, omuzlarına dökülen bir kadının portresiydi bu; annesinin portresi. Kadının küçük, sert çenesi, ağzının cömert kavisinin altında sivriliyordu.

“Gözlerini beceremedim sanırım,” dedi Brianna, Ian’ın elindekine bakarak. “O kadar küçük bir tuvalde çalışınca… Rengi tam olarak ayarlayamadım. Babamınkiler daha kolaydı.”

Mavi gözler kolaydı. Hafif bir kobalt darbesini beyazla birleştirip maviyi vurgulayan sönük yeşil gölgelere yediriyordu… babasını yapabiliyordu işte. Güçlü, yalın ve net biriydi çünkü.

Ama annesinin sarı yakut rengi gözlerine yaklaşmak şöyle dursun, kahverengiyi bile adamakıllı elde etmek çok fazla alt boya gerektiriyordu. İleride daha geniş bir portrede denemek istiyordu.

“Benzemişler mi ne dersin?”

“Çok güzeller.” Ian bir o resme, bir öteki resme bakıyordu. Sonra Claire’in portresini yavaşça yerine koydu. “Annenle baban gördüler mi bunları?”

“Hayır. Herhangi birine göstermeden önce düzgün göründüklerinden emin olmak istedim. Ama madem benziyorlar diyorsun, belki de buraya gelen insanlara gösterir ve ona göre ücret alabilirim. Tepe’de de bunların üstünde çalışabilirim; tek ihtiyacım olan boya kutum. Çizimleri taslaklarla burada hallederim; portre sahibinin Tepe’ye gelmesine de ihtiyacım olmaz.”

Ne dediğini açıklamak isteyerek üstünde çalıştığı tuvali gösterdi. En güzel elbisesi içindeki Farquard Campbell, doldurulmuş bir dağ gelinciği gibi kaskatı kesilmişti. Yanında bir sürü torunu ve onların çocukları vardı ancak henüz onların çizimi bitmemişti. Brianna’nın kafasından çocukların anneleriyle anlaşıp çocukları teker teker getirmelerini rica etmek, böylece ayrıntılarda baştan savma bir durum oluşmasını engellemek geçiyordu.

Ian tuvale baktı ama dikkati tekrar dayısı ve yengesinin resimlerine kaydı. Onlara baktı, baktı ve sonra o uzun, basit yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirdi. Sonra Bree’nin gözlerini üstünde hissedince panikle başını kaldırdı.

“Yoo, hayır!”

“Haydi ama Ian, ne olur izin versen?” dedi Bree nazik ama şımarık bir tonla. “Canını yakmayacağımı biliyorsun herhalde?”

“Öyle san.” Kara kalem bir silahmışçasına geri kaçtı. “*Kahnyen’kehaka* birinin resmine sahip olmanın o kişi üstünde güç sahibi olunmasına yardımcı olacağına inanır. İlaç işindeki insanlar bu yüzden maske takıyorlar: böylece hastalığa neden olan şeytanlar kime zarar vereceklerini bilemesinler diye, anladın mı?”

Ian’ın sesi o kadar sakindi ki şaka yapıp yapmadığını anlaması için Bree’nin gözlerini kaldırıp bakması gerekti. Şaka yapar gibi bir hali yoktu.

“Hmm. Ian, annem sana mikropları anlatmıştı, değil mi?”

“Anlattı tabii,” dedi ama sesinden anlaşıldığı kadarıyla hiç inandırıcı bulmamıştı. “Bana etrafta yüzen şekiller gösterdi; dişimde yaşıyorlarmış!” Yüzünü aniden buruşturdu, duyduğu tiksinti geçtikten sonra o konuyu bıraktı ve asıl konuya döndü.

“Köye bir defasında gezgin bir Fransız gelmişti. Adam doğal bir filozoftu, kuşların, hayvanların resimlerini yapmış, köylüleri büyülemişti ama sonra büyük bir hata yaptı: savaş şefinin karısının resmini yapmayı önerdi. Onu güç bela tek parça halinde kaçırabildim.”

“Ama sen bir Mohavk değilsin,” dedi Bree sabırlıca. “Öyle olsan da… yani, benim senin üzerinde bir gücüm olmasından korkmuyorsun, değil mi?”

Ian kafasını çevirdi ve keskin bir bakış attı; bakışları o kadar deliciydi ki Brianna bir an kafasının tereyağı gibi kolayca ikiye ayrılacağını sandı.

“Hayır,” dedi Ian. “Hayır, elbette hayır.” Ama sesi, mikroplar konusunda konuştuğunda çıkandan birazcık daha ikna ediciydi.

Yine de portreleri için poz verenlerin oturduğu tabureye oturdu, ikiz kapılardan gelen güzel güneş ışığını aldı, çenesini sanki infaz edilmek üzereymiş gibi kahramanca havaya kaldırdı.

Gülümsemesini bastıran Bree, eline bir çizim bloğu aldı ve Ian’ın fikrini değiştirmesinden korkarak, elinden gelen en hızlı şekilde çizdi. Karşısındaki zorlu bir modeldi; yüz hatları anne babasının ve Roger’ın belirgin, keskin kemik yapılarından yoksundu ama buna rağmen yumuşak bir yüz de değildi - elmacık kemiklerinin arasında uzanan benekli dövmeler dikkate alınmadığında bile.

Genç, çökmemiş bir yüze sahipti ama sertleşmiş ağız yapısı -dudakları hafifçe yamuktu, daha önce nasıl fark edememişti?- sanki yaşlı birine aitti, etrafındaki kırışıklıklar, onu tanımayan insanları şüphelendirebilecek kadar derindi.

Gözler… bu gözleri düzgünce aktarmak çok zordu. Büyük, ela renkli gözleri, Ian’ın güzellik namına vaat edebileceği yegâne özelliğiydi ama bu gözlere güzel demek de insanın kendi gözüne edeceği bir hakaret olurdu. Çoğu gözler gibi aslında tek renk değil, birden çok rengin birleşimine sahiplerdi - güzün koyu yapraklarının ve kuru çimenlerin üstüne vuran güneş ışığıyla oluşmuş gibilerdi.

Zordu ama Bree gözleri becerebileceğini düşündü. Yüz ifadesine gelince… zekâ parıltıları gösteren bir sevimlilikten, ara sokaklarda karşılaşmak istemeyeceğiniz bir tipe geçmesi iki saniye sürüyordu.

O andaki ifade de bu iki ucun tam arasındaydı ama dikkati Bree’nin arkasındaki kapıya doğru kayarken haşin hatları belirginleşti.

Bree de irkilerek omzunun üstünden baktı. Orada biri vardı; gölgesi görünüyordu ama kendisi görünmüyordu. Her kimse, kısık ve tedirgin bir ıslık öttürmeye başladı.

Bir anlığına, her şey normaldi. Sonra, dünyanın yörüngesi değişti; davetsiz misafirimizin ıslığı, “Yellow Submarine[23]” melodisini çalıyordu.

23 *The Beatles*’ın 1969’da çıkardığı aynı isimli albümün ünlü şarkısı. (Ç.N.)

Brianna’nın beynindeki bütün kan boşaldı ve düşmemek için eliyle en yakındaki masaya tutundu. Hayal meyal bir şekilde, Ian’ın taburesinden bir anda fırlayıp palet bıçağını aldığını ve ses çıkarmadan odadan çıkıp koridora geçtiğini hissetti.

Elleri ve dudakları da hissizleşmişti. Cevaben şarkıdan bir bölümü ıslıkla öttürmek istedi ama yapamadı. Doğruldu, kendine gelmeye çabaladı ve ıslığın şarkıda denk gelen yerdeki sözlerini söyledi. Melodiyi tam olarak çıkarabileceğinden emin değildi ama sözleri unutamazdı.

Terasta artık derin bir sessizlik vardı; ıslık kesilmişti.

“Kimsiniz?” dedi Brianna netçe. “Buyurun.”

Gölge yavaşça uzadı ve aslan yelesi gibi saçlı kafa ortaya çıktı; terasın zeminini parıldatan ışıklar saçların kıvrımından da yansıyordu. Kafa, kapının köşesinden yavaşça kendini gösterdi: bu bir Kızılderili’ydi ama harap olmuş giysileri, hayret verici şekilde bir Avrupalı birine aitmiş gibiydi. Bree’nin karşısında ince yapılı, pasaklı, gözleri birbirine yakın bir adam duruyordu. Gözlerde hem büyük bir heves, hem de hırs var gibiydi.

“Yalnız mısın dostum?” diye sordu adam, boğuk bir fısıltıyla. “Sesler duyduğumu sandım.”

“Görüyorsun yalnız olduğumu. Sen de kimsin?”

“Ee… Wendigo. Wendigo Donner. Senin soyadın Fraser, değil mi?” Odaya girmişti ama hâlâ sağını solunu dikkatle inceliyordu.

“Kızlık soyadım, evet. Sen- ” Durdu, nasıl sorması gerektiğini bilemedi.

“Evet, aynen,” dedi Wendigo yumuşakça, on sekizinci yüzyıldaki herhangi bir erkeğin kalkışmayacağı şekilde karşısındaki kadını süzerek. “Sen de ha? Onun kızısın sen, mutlaka öylesin.” Sesinde büyük bir kesinlik vardı. Brianna’ya yaklaştı.

Brianna adamın zarar vermek istediğini düşünmüyordu; yalnızca fazla ilgiliydi. Ama Ian neler olduğunu anlamak için beklemedi; odaya giren ışık bir anlığına azaldı ve Kızılderili ciyakladı ama sesi boğazını saran kolla kesildi ve palet bıçağı kulağının altında bitiverdi.

“Kimsin sen sürüngen, ne istiyorsun?” dedi Ian, Donner’ın boğazındaki kolunu daha da sıkarak. Kızılderili’nin gözleri pörtledi, boğazından incecik sesler çıktı.

“Onu boğarken nasıl cevap bekliyorsun?” Bree’nin bu haklı sorgulayışı,

Ian’ın kolunu istemeyerek gevşetmesine neden oldu. Donner öksürdü, boğazını abartılı biçimde okşadı ve Ian’a alıngan bir bakış attı.

“Hiç gerek yoktu dostum, ona bir şey yapmayacaktım.” Donner gözlerini Bree’yle Ian’ın arasında dolaştırdı. Sonra Bree’ye bakarak, kafasıyla Ian’ı gösterdi. “O da mı…?”

“Hayır ama biliyor. Otur. Annemle- kaçırıldığı yerde mi görmüştün annemi?”

Ian’ın kaşları bunu duyar duymaz havaya kalktı. Esnek ama sivri uçlu palet bıçağını daha sıkı kavradı.

“Evet.” Donner tabureye yavaşça oturdu, Ian’a dikkatli gözlerle baktı. “Ah, az kalsın haklayacaklardı beni. Annen bana kocasının nasıl bir adam olduğunu söylemişti; onu almaya geldiğinde orada olmamalıymışım. İnanmamıştım ona, neredeyse yani. Ama o davulları duyduğumda dostum… ardıma bakmadan sıvıştım ve iyi ki de öyle yapmışım.” Yutkundu, rengi soldu. “Sabah oraya geri döndüm. Ne manzaraydı o…”

Ian sessizce bir şey söyledi, Brianna’ya Mohavkça gibi gelmişti kelimeler. Son derece düşmanca bir havası olan sözcükler, Donner’ın ürkerek taburesini uzaklaştırmasına ve omuzlarını yukarı kaldırmasına yetti.

“Dostum, ben bir şey yapmadım ona, tamam mı?” Brianna’ya yalvaran gözlerle baktı. “Yapmadım! Kaçmasına yardım edecektim, sorun ona söyler! Fraser’la adamları ben bir şey yapamadan geldiler. Tanrı aşkına, ne diye zarar verebilirdim ki ona? Burada bulduğum ilk kişiydi, ona ihtiyacım vardı!”

“İlk kişi?” Ian kaşlarını çattı. “İlk- ”

“İlk… yolcu demek istiyor,” dedi Brianna. Kalbi gümbürdüyordu. “Ona neden ihtiyacın vardı?”

“Bana anlatmasını isteyecektim, nasıl geri dönebileceğimi bilmiyordum.” Tekrar yutkundu, elleri boynundaki boncuklara gitti. “Sen- sen de yolcu musun yoksa burada mı doğdun? Yolcusundur diye düşünüyorum,” dedi hemen, cevabı beklemeksizin. “Senin kadar gelişmiyorlar bu zamanda. Kızlar minicik. Ben iri yapılılardan hoşlanırım.” Son cümlesiyle asılmaktan çok sokulgan havasını belli etmeye çalıştı.

“Yolcuyum,” dedi Bree kısaca. “Ne halt etmeye geldin buraya?”

“Annenle konuşabilecek kadar yakında olmak istedim.” Omzunun üstünden rahatsızca arkaya baktı; mutfak bahçesinde köleler vardı, sesleri duyuluyordu. “Bir süre Cherokeeler’in arasında saklandım, sonra, ortalık durulunca Fraser

Tepesi'ne gelip onunla konuşmaya karar verdim ama oradaki yaşlı hanım hepinizin burada olduğunuzu söyledi. Epey yürüdüm ben de." Kırılmış bir havaya büründü.

"Ama içeri girmeye çalıştığımda şu büyük, siyah eleman kovaladı beni - iki kere. Düzgün giyinmemişim herhalde." Yüz ifadesi dalgalandı ama bir gülümseme oluşturamadı.

"Son üç gündür gizlice dolanıyorum, anneni görmeye, tek başına yakalamaya çalışıyorum. Seninle terasta konuştuğunu gördüm, senin ona 'anne' dediğini duydum. Ne kadar iri olduğunu görünce… işte, şarkıyı anlarsın diye umdum. Anlamasan da zararı olmaz dedim."

"Yani geldiğin yere geri mi dönmek istiyorsun?" diye sordu Ian kaba bir şekilde.

"Hem de nasıl," dedi Donner hevesle. "*Hem de* nasıl!"

"Sen nereden geçip geldin?" diye sordu Brianna. Adamı görmesinin şoku geçmiş, yerini büyük bir meraka bırakmıştı. "İskoçya mı?"

"Hayır, siz oradan mı geçtiniz?" diye sordu hevesle. Bree'nin kafasını sallamasıyla devam etti. "Annen buraya geldikten sonra geri dönüp tekrar geldiğini söylemişti. Hepiniz gelip dönebiliyor musunuz; yani, kullandığınız bir çeşit kapı mı?"

Brianna kafasını iki yana salladı, hatıralarıyla titredi.

"Yoo, hayır. Korkunç bir şey, çok da tehlikeli. Değerli taşlarla bile."

"Değerli taşlar mı? Bunu yapmak için onlara mı ihtiyaç var?"

"Şart değil ama bir çeşit koruma sağlıyor. Bir de bu taşlar kullanılınca bir çeşit- yani, yolu çizmek için işe yarıyor olabilirler ama tam olarak emin değiliz." Duraksadı, daha fazla soru sormak istiyordu fakat Claire'i getirmeyi daha da çok istiyordu. "Ian, annemi getirebilir misin? Sanırım Phaedre'yle birlikte mutfak bahçesinde."

Kuzeni ziyaretçiye net, ters bir bakış attıktan sonra kafasını iki yana salladı.

"Seni bu adamla yalnız bırakmam. Sen git, ben başında bekleyeceğim."

Onunla tartışabilirdi ama İskoç erkekleriyle geçirdiği o kadar süreden sonra inatçılıkların üstüne gitmemesi gerektiğini iyice öğrenmişti. Ayrıca Donner'ın bakış şekli de biraz rahatsız ediciydi - o an fark etti ki eline, yüzüğünün üstündeki bombeli yakuta bakıyordu. Bree gerekirse adamı dövebileceğinden emin gibiydi fakat ne olur ne olmazdı…

“Hemen döneceğim,” dedi, elindeki fırçayı terebentinin içine telaşla atarak. “Bir yere kaybolma!”

***

Şoke olmuştum ama daha fazla da olabilirdim. Donner’ın hâlâ yaşadığını hissetmiştim. Her şeye rağmen, öyle olmasını da ummuştum. Yine de adamı Jocasta’nın odasında otururken bulmam çok sarsıcı oldu. İçeri girdiğimde konuşuyordu ama beni görünce sustu. Ayağa kalkmadı, hâlâ yaşıyor oluşuma şaşırdığını belirten bir şey de söylemedi. Beni başıyla selamladıktan sonra lafına devam etti.

“Beyazları durdurmak için. Topraklarımızı, insanlarımızı kurtarmak için.”

“Ama yanlış zamana geldin,” dedi Brianna cevap olarak. “Çok geç.”

Donner boş gözlerle baktı.

“Yoo, değil, 1766, benim gelmem gereken yıl buydu ve ben de o zaman geldim.” Elinin topuğunu şakağına doğru indirdi. “Lanet olsun! Neyim var benim?”

“Belki kalıtımsal bir zekâ geriliğin vardır,” dedim nazikçe, sesimi geri kazanarak. “Ya da uyuşturucu hapları.”

Yüzündeki boş bakış değişti, ağzının kenarı titreşti.

“Aa… Evet, aynen dostum, onlar da vardı.”

“Ama 1766’ya gelseydin” -Bree araya girmişti- “ya Robert Springer yani Susamuru Dişi? Annemin duyduğu hikâyeye göre, adam kabileleri beyazlar hakkında uyarmaya, vatanlarının kolonileştirilmesine karşı örgütlemeye çalışmış. Bunu yapmak için o da çok geç kalmış, hem de senden kırk-elli yıl önce gelmiş!”

“Plan o değildi dostum!” diye patladı Donner. Ayağa kalktı, ellerini gerginlik içinde saçlarının arasında gezdirdi. “İsa aşkına!”

“Değil miydi? Neymiş plan o zaman?” diye sordum sertçe. “Bir planın vardı elbet.”

“Vardı. Planımız vardı, evet.” Ellerini indirdi, dinlenmekten korkuyormuşçasına etrafına göz gezdirdi. Dudaklarını yaladı.

“Bob dediğin şeyi yapmak istedi ama diğerleri işe yaramayacağını düşündüler. Bir sürü değişik grup vardı, beyazlarla ticaret yaptırmamak için onlara sunabileceğimiz nedenler çok azdı… olmazdı işte. Önüne geçilecek şey değildi fakat belki biraz düzeltebilirdik.”

Grubun asıl planı, boyut olarak o kadar büyük ölçekli değilmiş. Yolcular 1760lar'a gelip, on yıllık süre zarfında, Fransız-Kızılderili savaşı sonrası yerleri değişen kabile ve köyleri hesaba katarak, Antlaşma Hattı'nın dahilindeki çeşitli kabilelerin içine sızmayı, sonra da aşama aşama kuzeye doğru, Kanada'daki bölgelere erişmeyi planlamışlar.

Bundan sonra da ikna güçlerini kullanıp Kızılderili kabilelerini yaklaşmakta olan devrim savaşında İngiltere'nin yanında savaşıp galibi değiştirmeyi istemişler.

"İngilizler Kızılderililer'in bölgelerine bağımsız ülkeler gözüyle bakıyorlardı," diye açıkladı. Konuşması o kadar akıcıydı ki ezberden konuştuğunu fazla belli ediyordu. "Kazansalardı ticarete devam ederlerdi, Kızılderililer'i geriletip sonunda yerlerinden etmeye kalkışmazlardı. Kolonistler" -açık kapıya doğru elini pervasızca salladı- "o açgözlü şerefsizler, yüz yıldır Kızılderililer'in topraklarına doğru ilerliyorlar ve duracakları da yok."

Bree kaşlarını kaldırdı ama bu, duyduklarını ilginç bulduğu anlamına gelen bir mimikti. Kulağa geldiği kadar delice laflar değillerdi demek ki.

"Bunu nasıl başarabileceğinizi düşündünüz peki?" diye sordum. "Yalnızca birkaç adam… Tanrı aşkına," diye lafımı yarım kestim yüzünün değiştiğini görünce. "H. Roosevelt aşkına, yalnızca siz yoktunuz, değil mi?"

Donner kafasını iki yana salladı, tek kelime etmedi.

"Kaç kişi?" diye sordu Ian. Sesi sakindi ama ellerini dizlerinde sabitlediğini görebiliyordum.

"Bilmiyorum." Donner birden oturdu, kendini bir çuval gibi bırakmıştı. "Grupta iki yüz-üç yüz kişi vardı herhalde. Ama çoğu taşları duyamıyordu." Kafasını hafifçe kaldırdı, Brianna'ya bir bakış attı. "Sen duyabiliyor musun?"

Kaşlarını çatmış olan Brianna başını salladı.

"Sizden başka… yolcu… var mıydı yani?"

Donner omuz silkti.

"Öyle olduğu fikrine kapıldım, evet. Ama Raymond bir seferde en fazla beş kişinin geçebileceğini söyledi. Biz de beşerli gruplar halinde denemeye başladık. Bunu bir sır olarak saklıyorduk; büyük gruptan kimse kimin seyahat edebildiğini, kimin edemediğini bilmiyordu. Herkesten haberi olan tek kişi de Raymond'dı."

Sormak zorundaydım.

“Raymond’ın dış görünüşü nasıldı?” İsmi duyduğumdan beri bir olasılık beynimin arka tarafında vızıldıyordu.

Donner göz kırpıştırdı, soruyu hiç beklemiyordu.

“Ee…” -biraz düşündü- “kısa boyluydu galiba. Beyaz saçlı. Saçlarını uzatmıştı; hepimizin saçları uzundu.” Ellerini saçlarının arasında gezdirirken daha fazlasını hatırlamak için kendini kasarken kaşlarını çattı.

“Genişçe… bir alnı olabilir… mi acaba?” Olmayan bir şeyi aklına sokmaya çalışmamam gerekirdi ama kendime mani olamadım; sorduğum şeyi parmaklarımla kaşlarımın üst kısmını işaret ederek pekiştirdim.

Bir anlığına kafası karışmış bir yüzle baktı.

“Hatırlamıyorum, dostum,” dedi, kafasını çaresiz bir edayla iki yana sallarken. “Çok uzun zaman önceydi. Öyle bir şeyi nasıl hatırlayayım?”

İç geçirdim.

“Pekâlâ, o halde neler olduğunu anlat bakalım. Taşlardan geçtiniz, sonra?”

Donner dudaklarını yaladı, gözlerini kırpıştırdı ve hatırlamaya çabaladı. Yalnızca ahmaklık değildi sıkıntı, görebiliyordum; olanlar hakkında düşünmeyi de sevmiyordu.

“Evet. Dediğim gibi, beş kişiydik. Ben, Rob, Jeremy, Atta. Haa, bir de Jojo. Adada aradan geçtik, sonra- ”

“Hangi ada?” Soruyu ben, Bree ve Ian hep bir ağızdan sorduk.

“Ocracoke,” dedi şaşkınca. “Bermuda Üçgeni’ndeki en üst kapı. Olabildiğince yakın olmak istedik, çünkü- ”

“Ber- ” Bree’yle aynı anda konuşmaya başladık, birbirimizi duyunca sustuk.

“Bu kapıların nerelerde olduklarını biliyor musun?” diye sordum sakin kalmaya çalışarak.

“Kaç tane var?” diye atladı Brianna, benim sorumun cevabını beklemeden.

Fakat cevap basit değildi ve buna şaşıran olmadı. Raymond dünyada böyle birçok yer olduğunu ve genellikle gruplar halinde bulunduklarını söylemiş. Karayipler’de, Kuzeydoğu’da, Kanada sınırının yakınında, Güneybatı çölünde -Arizona’da olduğunu sanıyordu- Kuzey Britanya’da, Fransa sahilinde, İber yarımadasının ucunda… Daha fazla da olabilirmiş ama Raymond bu kadarını söylemiş.

Bütün bu kapılar taşlarla işaretlenmemiş; işaretlenenler, etrafında uzun

süredir insanların yaşadığı yerlermiş.

“Raymond taşlı olanların daha güvenli olduğunu söylemişti,” dedi omuz silkerek. “Neden bilmiyorum.”

Ocracoke’taki kapı taşlardan oluşan bir çemberle belirtilmemiş ama yine de bir işaret varmış. Dört tane taş varmış ve bu taşların üstünde Afrika’ya özgü işaretler bulunuyormuş - belki de köleler tarafından yapılmış olabilirmiş.

“Suyun içinde gibiydi,” dedi omuz silkerek. “Yani, içinden küçük bir akıntı geçiyordu. Ray suyun olmasının neyi etkilediğini bilmediğini söylüyordu ama bir ilgisi olması gerektiğini düşünüyordu. Siz nasıl bir ilgisi olabileceğini biliyor musunuz?”

Brianna’yla kafalarımızı iki yana salladık, ikimizin de gözleri ardına kadar açılmıştı. Ian’ın çatık kaşları iyice burnuna doğru inmişti. Geillis Duncan’la geçirdiği süre içinde bununla ilgili bir şey duymuş olabilir miydi?

Beşi -ve Raymond- arabayla gidebilecekleri mesafeyi kat etmişler; Outer Banks’e çıkan yol düzgün değilmiş. Fırtına nedeniyle arabalarını gitmeleri gereken noktadan kilometrelerce ötede bırakıp, sahildeki ormanın makileriyle, ara sıra beklenmedik şekilde önlerine çıkan gevşek kumlarla baş etmek zorunda kalmışlar. Sonbaharın son günleriymiş ve-

“Samhain,” dedi Brianna yumuşakça. Donner bozmadı, devam etti.

Sonbaharın son günleriymiş ve hava da kötüymüş. Günlerce yağmur yağdığı için zemin bozukmuş, yer yer bataklık halini alıyormuş. Rüzgâr kasıp kavuruyor, fırtına dalgaları sahile vuruyormuş; çılgın suyun sesini geçidin olduğu yerden bile duyabiliyorlarmış.

“Belki Rob hariç hepimiz korkmuştuk ama heyecandan ve zevkten de ölecek gibiydik, dostum,” dedi, heves ve özlem dolu bir yüzle. “Ağaçlar yerlere kadar eğiliyordu, gökyüzü yemyeşildi. Rüzgâr o kadar hızlıydı ki yağmur tanelerine karışan okyanusun tuzlu tadını alabilirdiniz. Baksırlarımıza kadar ıslanmıştık.”

“Nelerinize?” dedi Ian yüzünü buruşturarak.

“Külotlarına, işte, iç çamaşırlarına, donlarına,” dedi Brianna, önemsiz olduğunu belirten bir el hareketiyle. “Devam et.”

Oraya vardıklarında Raymond beşlinin ihtiyaç duyulacak şeyleri taşıdıklarını kontrol etmiş -kibrit kutuları, tütün, zamanın parasından bir miktar- sonra da her birine birer boncuklu kolye ve tören otlarından oluşan bir tılsım vermiş.

“Sen de biliyorsun bunu,” dedi birden, yüzümdeki ifadeyi çözerek. “Sen hangi çeşidini kullandın?”

“Ben kullanmadım,” dedim, hikâyesinden sapmasını istemiyordum. “Devam et. Doğru zamanı nasıl denk getirmeyi planladınız?”

“Ee…” İç geçirdi, hafifçe kamburunu çıkardı. “Planlamadık. Ray bize yaklaşık iki yüz yıl geri gideceğimizi söyledi, en fazla üç-beş yıl fark edermiş. Bir yönlendirme yöntemimiz falan yoktu - bu konuda sizlerin yardımcı olabileceğinizi ummuştum. Oraya nasıl geri dönebileceğimi öğrenmek isterim, çünkü Ray’le ve diğerleriyle eskisi gibi olduğumuz zamana dönmek için her şeyimi verebilirim.”

Raymond’ın yönlendirmesiyle taşların arasında belirli bir düzenle yürümüşler, sihirli sözcükleri tekrarlamışlar. Donner sözcüklerin anlamını da kullandıkları dili de asla bilmiyormuş. Düzenin tamamlanmasından sonra hep birlikte, tek sıra halinde Afrika işaretlerinin bulunduğu taşın sol tarafına geçmişler.

“İşte, sonra buum!” Yumruğunu öteki elinin avuç içine vurdu. “İlk kişi uçtu gitti, dostum! Ne olduğunu anlamamıştık, dehşet içindeydik. Yani, tamam, öyle olmasını istiyorduk ama… gitti işte,” diye tekrar etti. “Bir anda… gitti.”

Yöntemin işe yaradığını fark ettiklerinde düzeni ve sözcükleri tekrar etmişler ve her seferinde taşın yanından ilk geçen yok olmuş. Donner dördüncüymüş.

“Tanrım,” dedi, aklına gelince bembeyaz kesilerek. “Yüce Tanrım, kendimi hiç öyle hissetmemiştim. Bir daha da hissetmek de istemem doğrusu.”

“Şu tılsım,” dedi Brianna, adamın anılarla solmasına aldırmadan. “Ne oldu ona?”

“Bilmem. Belki düşürmüşümdür, belki de başka bir yere gitmiştir. Kendimden geçmişim… ayıldığımda, eski ben değildim.” Sıcak havaya rağmen görülür şekilde titredi. “Jojo. O da yanımdaydı. Ama ölmüştü.”

Cümle bana sanki kaburgalarımın ortasına inmiş bir bıçak gibi saplandı. Geillis Duncan’ın not defterinde taş çemberlerin etrafında bulunan insanların listesi vardı - bazıları canlı, bazıları deliydi. Taşların arasından geçmenin ne kadar tehlikeli olabileceğini öğrenmek için kimsenin lafına ihtiyacım yoktu fakat yine de dizlerimin çözüldüğünü hissettim. Jocasta’nın oradaki kanepesine oturdum.

“Diğerleri,” dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak. “Ya onlar…”

Kafasını iki yana salladı. Hâlâ solgundu ve titriyordu ama aynı zamanda ter içindeydi; son derece sağlıksız görünüyordu.

“Bir daha hiç görmedim onları,” dedi.

Jojo’yu neyin öldürdüğünü de bilmiyormuş; bakmak için duraksamamış ama gömleğinde yanık izleri olduğunu hatırlar gibiymiş. Arkadaşını yanında ölü bulup, diğerlerinden de eser olmadığını anladığında maki ormanı ve tuz bataklığının etrafında panik içinde koşuşturmaya, amaçsızca dolanmaya başlamış. Saatler süren bu boş çabasından sonra küçük kum tepeciklerinden birinin üstünde yığılıp uyuyakalmış. Üç gün boyunca açlıkla cebelleşmiş, kurbağa yumurtaları bulup yemiş ama sonunda, eline geçirdiği bir kano ile anakaraya varmayı başarmış. Anakarada ise oradan oraya savrulmuş; ayak işlerinde çalışmış, parası yettiğinde teselliyi içkide bulmaya çalışmış. Hodgepile’ın çetesinin peşine ise bir yıl önce takılmış.

Boncuklu kolyeler, yolcuların karşılaştıklarında birbirlerini tanımaları içinmiş ama kendisinden başkasında hiç görmemiş.

Brianna ise hikâyenin bu kısmına ilgi göstermiyordu, kafasındaki yere gelinmesi için sabırsızlandı.

“Sence Susamuru Dişi -Springer- kasten başka bir zamana gitmeye çalışarak grubunuza kazık atmış olabilir mi?”

Donner ağzı açık şekilde ona baktı.

“Aklıma hiç gelmemişti. İlk o gitti. İlk… o gitti,” diye tekrar etti, kafasında bir şeyleri tartarcasına.

Brianna başka bir soru sormaya başladı ama koridordan gelen sesler lafını böldü. Ses gündüz odasından geliyordu. Donner hemen ayağa kalktı, gözleri ardına kadar açıldı.

“Eyvah,” dedi. “O geldi. Yardım edin!”

Kimi kastettiğini ya da gelenin kim olduğunu nereden anladığını sormama fırsat kalmadan, Ulysses’in haşin silueti kapı ağzında belirdi.

“Sen!” dedi Ulysses, korkudan sinmiş Donner’a ateş saçan gözlerle bakarak. “Defol demedim mi ben sana? Bayan Innes’in evine girmeye nasıl cüret edersin?”

Sonra yanındaki birine başıyla işaret verip geri çekildi; Ulysses’in arkasından tıknaz, aksi görünümlü, takım elbisesi darmadağın olmuş bir adam göründü.

“Bu işte!” dedi adam, suçlayan parmağını uzatarak. “Bu sabah Jacobs’un

lokantasında cüzdanımı çalan aşağılık herifin ta kendisi! Kahvaltımı ederken cebimden alıverdi!”

“Ben değildim o!” Donner masum olduğu için öfkelenmiş gibi görünmeye çalıştı ama suçluluk yüzünden akıyor gibiydi. Ulysses onu boynundan yakalayıp üstünü bir polis gibi aradığında da cüzdan üstünden çıktı; tıknaz adam pek memnun oldu.

“Hırsız!” diye bağırdı adam, hırsla yumruğunu sallayarak. “Bütün sabah seni izledim. Bitli, kokuşmuş, yamyam vahşi seni - off, kusuruma bakmayın hanımlar,” diye ekledi, ardından bana ve Bree’ye hafif bir reverans yaparak Donner’a karşı kullandığı dilin diyetini bir şekilde ödediğini düşündü ama sonra sövmeye devam etti.

Brianna kaşları kalkık halde bana baktı; omuz silktim. Donner’ı işlediği suçtan kurtarmanın bir yolu yoktu, kaldı ki bunu istediğimden de emin değildim. Yanındaki beyefendinin isteği üzerine Ulysses iki seyis, bir de kelepçe getirdi - Brianna kelepçeleri görür görmez kendinden geçecek gibi oldu. İtirazlar eden, o olmadığını söyleyen, kendisine tuzak kurulduğunu iddia eden Donner, hanımefendilerin dostu olduğunu söyledikten sonra bile alıkonulup Cross Creek’teki cezaevine götürülmekten kurtulamadı.

Onun gidişinden sonra derin bir sessizlik oldu. Ian sonunda kafasını şiddetle, sanki etrafında dönen sinekler varmışçasına iki yana salladı, uzun süredir elinde tuttuğu palet bıçağını bıraktı, çizim bloğunu aldı ve Brianna’nın isteği üzerine Donner’ın çizdiği taslak haritaya baktı - içinde bulunduğu grubun taşlar arasında yürüdüğü düzeni anlatmaya çalışmıştı ama şekilsiz yuvarlak ve eğriler, Jemmy’nin resimlerini andırıyordu.

“Wendigo nasıl bir isim öyle?” diye sordu Ian, çizimi elinden bırakarak.

Brianna elindeki kara kalemi öyle sert tutuyordu ki parmak çıkıntıları bembeyaz olmuştu. Elini açıp kalemi sehpaya bırakınca parmaklarının titrediğini fark ettim.

“Wendigo,” dedi. “Ojibwayler’den yamyam bir ruh. Ormanda yaşar, fırtınalarda ulur. İnsanlarla beslenir.”

Ian uzunca bir bakış attı.

“İyi bir adammış,” dedi.

“Sorma.” Ben sarsılmıştan da öteydim. Donner’ın ortaya çıkışı, bizi aydınlatışı ve sonra tutuklanmasından öte, bütün çabalarıma rağmen, adamla ilk tanıştığım günle ilgili istenmeyen küçük anılar zihnime dolup duruyordu. Kan tadını alabiliyordum, yıkanmamış adamların kokuşmuşluğu terastaki

çiçeklerin esintiyle getirdiği kokuyu bastırıyordu.

“Fransızların savaşlarda kullandıkları takma isimlere benziyor, değil mi?” dedim, kayıtsız gibi görünmeye çalışarak. “O isimle vaftiz olamazdı, orası kesin.”

“Sen iyi misin anne?” Brianna endişeyle bakıyordu. “Bir şey getirmemi ister misin? Su?”

“Viski,” dedik Ian’la aynı anda; sarsılmış halime rağmen güldüm. İçki geldiğinde tekrar kontrolüme kavuşmuştum.

“Adama ne olacak dersin Ulysses?” diye sordum, bana tepsiyi tutarken. Hissiz, yakışıklı yüzü, davetsiz misafirden söz açılınca memnuniyetsizlik ifadesine bürünmekle yetindi; Donner’ın ayakkabılarının parke zeminde bıraktığı izlere hınçla baktığını da görebiliyordum.

“Asarlar diye düşünüyorum,” dedi. “Bay Townsend’in -cüzdanı çalınan beyefendi- cüzdanında on sterlini varmış.” İnfazı meşrulaştırmak için yeter de artar bir miktardı bu. On sekizinci yüzyıl kanunları, hırsızlara hiç acımıyordu; tek sterlinlik bir suç bile hayata mal olabiliyordu.

“Güzel,” dedi Ian, duyduğu hoşuna gitmişti.

Karnımda rahatsız bir his vardı. Donner’ı sevmiyordum, ona güvenmiyordum, hatta ölümünün insanlık adına büyük bir kayıp olacağı konusunda da şüphem vardı. Ama o da benim gibi bir yolcuydu; paylaştığımız bu tecrübe, ona yardım etmemi gerektiren bir şey miydi? Daha da önemlisi, belki de- acaba bize söylemediği bilgilere de sahip miydi?

“Bay Townsend, Campbelton’a gitti,” diye ekledi Ulysses, tepsiyi Ian’a uzatarak. “Bay Farquard’ın Halifax’a doğru yola çıkacağını bildiği için davaya hemen bakmasını rica edecek.” Farquard Campbell bir sulh hâkimiydi ve buralarda adaleti sağlamaya en yakın kişiydi - Gezici Mahkeme’nin yokluğu yüzünden.

“Ama yarından önce asmazlar herhalde, sanmıyorum,” dedi Brianna. Pek viski içmezdi ama bir kadeh almıştı; olaylar onu da sarsmıştı. Yüzünü parmağının etrafında döndürdüğünü, taşını bilinçsizce başparmağıyla okşadığını görebiliyordum.

“Hayır,” dedi Ian, Bree’ye şüpheci bir gözle bakarak. “Herhalde denemezsin- ” Sonra bana döndü. “Hayır!” dedi yüzümdeki kararsızlığı görünce. “Sizin yoldaşınız olan bu adam bir hırsız, pisliğin teki - yakıp yıktığını, insan katlettiğini gözlerinle görmemiş olsan da yenge, bunu hiç yapmadığını düşünmüyorsundur. Tanrı aşkına, bırak asılsın, hak ettiğini

bulsun!”

“Eee…” Ne diyeceğime karar veremiyordum. Koridordan gelen ayak sesleri cevap verme zorunluluğumu ortadan kaldırdı. Jamie, Duncan’la birlikte Cross Creek’ten dönmüştü. Onu görünce çok büyük bir rahatlama hissi vücudumu sardı; güneşten yanmış, toz içindeydi.

“Kim asılacak?” diye sordu neşeyle.

***

Jamie de Ian’la aynı şeyi düşünüyordu; bırakalım Donner’ı assınlar, gerisine Tanrı karar versin. Ancak, benim ya da Brianna’nın adamla en az bir kez konuşmamız gerektiği konusunda bizimle hemfikirdi. Bize söylemediği bir şey olmadığından emin olmamız gerekiyordu.

“Zindancıyla ben konuşurum,” dedi bıkkınca. “Ama unutmayın” -parmağını bana doğru uzattı- “Ian ya da ben yanınızda değilsem adama fazla yaklaşmayacaksınız.”

“Ne yapabilir ki?” Brianna babasının ses tonundan rahatsız olmuştu. “Benim yarım kadar bir adam!”

“Çıngıraklı yılanlar kurnazlardır,” diye yanıtladı Jamie. “Daha iri bir olduğun için onunla aynı odaya girmezsin herhalde, ha?”

Ian kıkırdadı; Bree kuzeninin kaburgalarına sert bir dirsek darbesi indirdi.

“Her neyse,” dedi Jamie, onları duymazdan gelerek. “Birkaç haberim var. Roger Mac’ten de bir mektup.” Mektubu gömleğinden çıkardı, Bree’ye gülümsedi. “Umarım kafan okuyamayacak kadar dağınık değildir?”

Bree bir anda ayağa kalkıp mektubu kaptı. Ian sataşmak için mektuba doğru bir hamle yaptı ama eli Bree’nin tokadının hedefi oldu. Kız güldü ve mektubu rahatça okuyabilmek için odadan dışarı çıktı.

“Haberler neler?” diye sordum. Ulysses hem tepsiyi, hem de sürahiyi bırakmıştı; boş bardağımı biraz doldurup Jamie’ye uzattım.

“Manfred McGillivray’i gören biri var,” dedi. “Şerefe.” Bardağı bitirince rahatladı.

“Öyle mi? Nerede?” Ian duyduğundan pek memnun görünmüyordu. Bense heyecan içindeydim.

“Genelevde, nerede olacak…”

Ne yazık ki bilgiyi veren kişi genelevin tam yerini söyleyememiş - Jamie adamın o sırada nerede olduğunu tam olarak bilemeyecek kadar sarhoş

olduğunu düşünüyordu. Ama Cross Creek ya da Campbelton'da olduğundan hemen hemen eminmiş. Bir başka şanssızlık da bu rastlaşmanın birkaç hafta önce olmasıymış; Manfred çoktan başka bir yere geçmiş olabilirdi.

"Bu bir başlangıç," dedim iyimserlikle. Penisilin, frenginin daha ileri safhalarında dahi etkiliydi ve elimde hâlâ biraz vardı. "Hapishaneye gittiğinizde sizinle geleceğim. Donner'la konuştuktan sonra genelevi aramaya çıkarız."

Jamie'nin yüzündeki sakin, huzurlu ifade büyük ölçüde yok oldu.

"Ne? Neden?"

"Manfred'in hâlâ orada olduğunu hiç sanmam yenge," dedi Ian, eğlendiğini gizlemeyerek. "Bir kere parası yetmez."

"Ha ha ha," dedim. "Belki nerede kalacağını söylemiştir, olabilir mi? Ayrıca, belirtilerinin ne durumda olduğunu merak ediyorum." Benim zamanımda, belirti olarak ilk frengi çıbanından sonra diğer hastalık belirtilerinin ortaya çıkması on, yirmi hatta otuz yılı bile bulabilirdi ama bu yıllarda hastalık daha hızlı ilerliyordu - hasta enfeksiyondan sonra bir yıl içinde ölebiliyordu. Manfred kaybolalı üç ay olmuştu; ilk enfeksiyon belirtisinden beri ne kadar geçtiğini ise Tanrı bilirdi.

Jamie genelevleri araştırma fikrinden pek hoşlanmadı, Ian ise daha hevesliydi.

"Ben göz atarım," diye atıldı. "Fergus da gelebilir; fahişelerden iyi anlıyor - onunla daha çok konuşurlar."

"Fergus mu? Burada mı o?"

"Burada," dedi Jamie. "Öbür haber de buydu. Teyzemi selamlıyor şu anda."

"Ama neden burada?"

"Eh, barbeküdeki konuşmayı duydun, değil mi? Bay Simms, şu matbaacı, sorunları olan adam… Birisi dükkânını onunla birlikte yakmadan önce mekânı satmak istiyor. Düşündüm ki orası Fergus'la Marsali'ye yakışır, çiftçilikten daha kolay olur onlar için. O yüzden Fergus'u çağırdım, Simms'le konuşsun istedim."

"Çok iyi düşünmüşsün!" dedim. "Ama… Fergus orayı alacak parayı nereden bulacak?"

Jamie öksürdü, kaçamak bir bakış attı.

"Ee… Yani, Simms satmaya o kadar hevesliyse, biraz pazarlık yapacaktır

elbet, diye düşünüyorum.”

“Pekâlâ,” dedim uzatmayarak. “Bütün sıkıca ayrıntıları bilmesem de olur. Ama Ian- ” Ona döndüm, dikkatli gözlerle baktım. “Sana ahlak dersi vermek istemiyorum, bu kesin fakat asla -tekrar ediyorum, asla- fahişeleri kişisel olarak sorguya çekmeyeceksin. Anlaşıldı mı?”

“Yenge!” dedi, şoke olmuş gibi davranarak. “Harika bir fikir bu!” Ama sonra dövmeli yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.